

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Først af det Arabiske Sprog i det Franske ved
[Ant.] Galland ... men efter manges Begiering
paa Dansk oversat.

Titel | Title:

Tusende og en Nat, hvorudi paa en fornøielig
Maade fortælles allehaande selvsomme
Arabiske Historier og forunderlige Hændelser,
saa vel som behagelige Elskovs Begivenheder,
tillige med de Østerlandske Folkes...

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

2. forbedrede Opl.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 3

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : bekostet af Fr. Chr. Pelt, 1757-58

Fysiske størrelse | Physical extent:

3 bd.

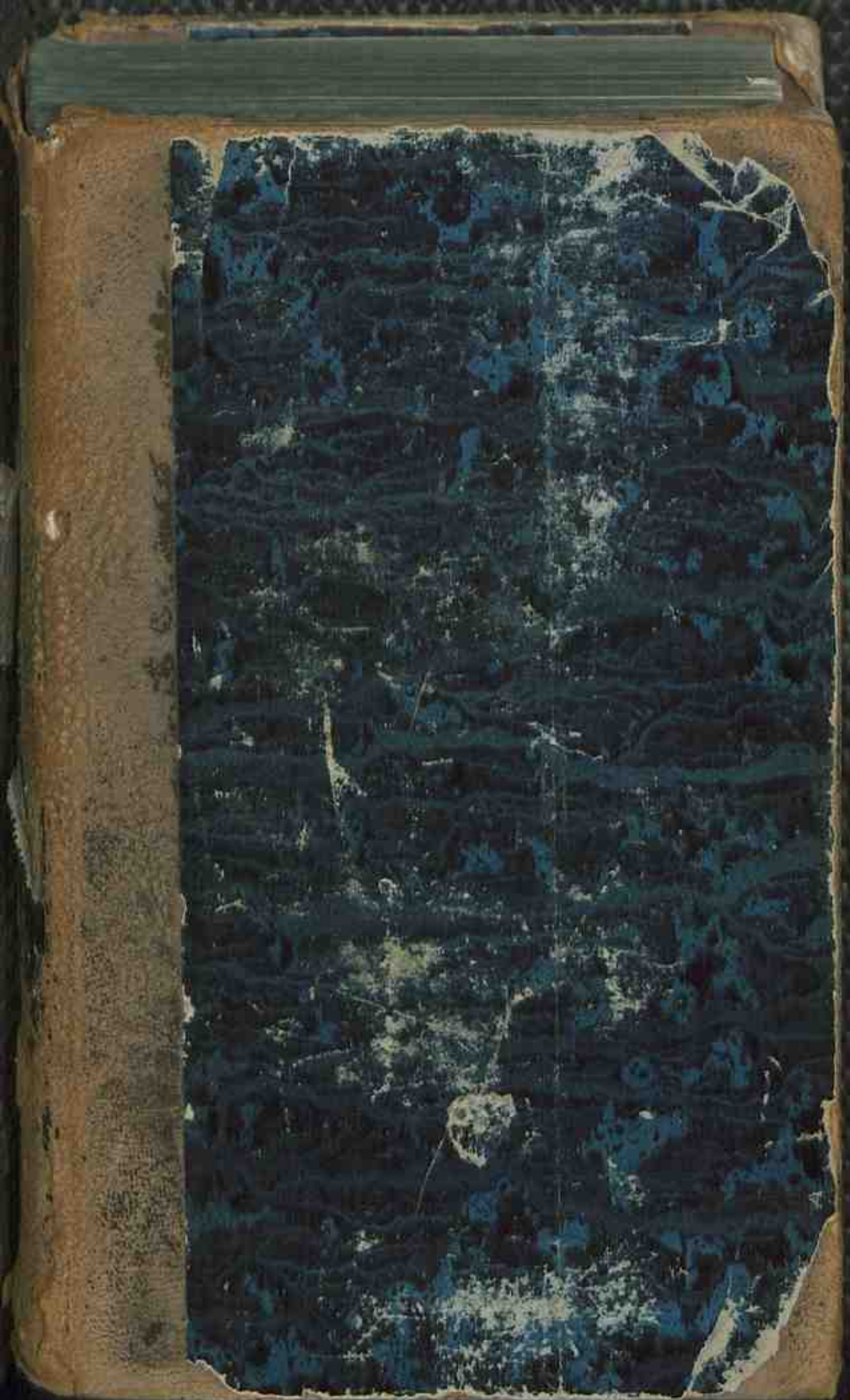
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

13, - 433. ex. 1

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 14628 8

L

53

Zuseende

Og

En Nat,

Hvorudi

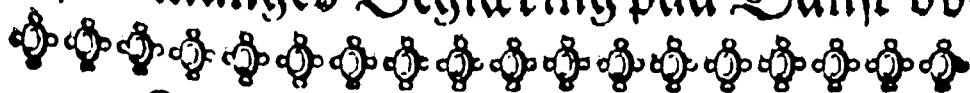
Paa en fornøielig Maade fortælles
allehaande selvsonne Arabiske Historier
og forunderlige Hændelser, saavel som behagelige
Elskovs Begivenheder, tilligemed de
Osterlandiske Folkes Ceremonier
og Sædvane.

Først af det Arabiske Sprog i det Franske
ved

Monfr. GALLAND.

Medlem af det Kongel. Franske Academie.

Men efter manges Begiering paa Dansk oversat.

Undet forbedrede Oplag.

III. Bind.

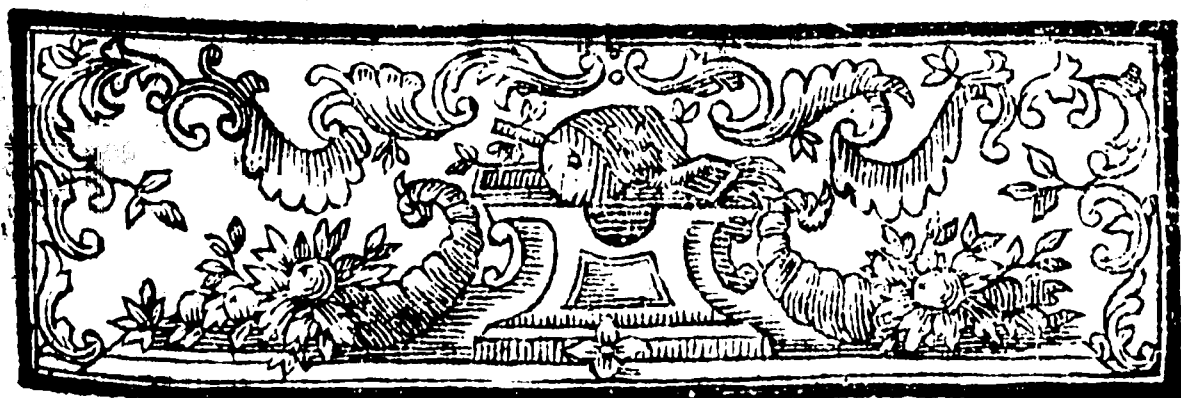
IX. til XII. Deel.

Kjøbenhavn, 1758.

Beføsted af Sr. Chr. Pelt, Boghandler paa Børsen
i No. 22. og 23.

Den 453. Nat.

Saasnaré Scheherazade af sin Søster paa sædvanlige Tid var opvakt, begyndte hun igien at fortælle Sultanen i Indien det øvrige af Historien om den opvakte Sover, saaledes: Aller-naadigste Herre, Abou Saffan var af de Tanfer at det, som han fortalte for Calife angaaende sin ullykkelige Skiebne, var saa ynkelig, at ingen kunde høre derpaa med mindre han maatte bevæges til Medlidenhed, og blive ligesaa bedrøvet som han selv var; Og derudover blev han meget vred i sit Sind, da han saae, at Calife, som han stedse tog for en Kiøbmand fra Mossoul, loe saa hiertelig deraf. I vil endnu, sagde han, spotte mig oven i Kiøbet, og lee mig ud i mine aabne Dine. Jeg skulde ikke formode, at I anseer min Beretning for at være Usandsfærdig, eller tænker I, at jeg vil fixere Eder, da jeg dog taler med Alvorlighed og legger mit Hierte paa min Tunge. Jeg kan desuden, om I saa behager, virkelig bevise

E. en N. III. B. A vise

vise Sandheden af mine Ord; See, og betragt det selv, og lad eders egne Dine være eder en Forsikkring at jeg ei fixerer Eder. I det han saa taledede blottede han sine Skuldre og sit Brøst og lod Calife see de Saar og Stribler, som han i sit ulyksalige Fængsel havde faaet.

Da nu Calife ret betragtede disse Ting blev han ganske bestyrret, og det var ikke mulig at han kunde see derpaa, uden at bevæges til Medlidenhed; Thi det gjorde ham dog ont, at det han allene havde gjort for Platsier, skulde falde til saadan en Extremitet. Imidlertid holdt han sig dog det meste han kunde, og i det han tog Abou Zassan i Favn, taledede han ganske alvorlig med ham, og sagde: Staaer op, min allerkiereste Broder, og lad os gaae hjem til eders Huus, at jeg endnu engang kan have den Ære at være eders Giest, og saaledes anvende den nærværende Aften til vores fælles Fornøielse; I Morgen skal I med Guds Hielp faae at see, at alle Ting skal faae et got Udfald.

Endskiont nu Abou Zassan havde fast besluttet hos sig selv og gjort sin Eed paa, at han ikke vilde have nogen fremmed Person mere end engang til Giest hos sig, saa kunde han dog ikke imodstaae Califes kiertlige Begiering; Da han endnu holdt ham for en Risbmand fra Mossoul, svarede han ham saaledes: Det skal ikke komme derpaa an, at jeg jo skal føie eder i
 det

Det J begierer af mig, men dog med de Bilkaar, at J, i Forveien gjør mig eders Ceed paa, at J vil lukke Døren til efter eder, naar J om Morgen en igien forlader mig, paa det den onde Aand ei igien skal kunde komme ind til mig og sætte min Hierte i saadan en Forvirring, som han allerede engang har gjort. Den forklædte Calife lovede ham strax, at han ganske oprigtig skulde efterkomme hans Begiering, og derpaa gif de med hverandre i Byen.

For nu at faae Abou Saffan til at fatte desto større Fortrolighed til ham, blev han ved underveis at tale med ham og gav ham den ene Forsikkring efter den anden, at han meente ham det saa got, som han meente sig det selv, sigende iblant andet: Hav ikkun Fortrolighed til mig, og vær ikke bange, at jeg jo, som en ærlig Mand, skal holde eder hvad jeg haver lovet. Drag det ikke i Betænkning at sætte eders Tilid til saadan Person, som jeg, der ikke ønsker andet end hvad der kan befordre eders Lyksalighed, og det skal ikke vare længe førend J selv skal see og føle Virkningen deraf.

Hertil svarede Abou Saffan ganske kort, at han ikke forlangede saadant af ham; Jeg har, sagde han, efter eders indstændige Begiering, ikke vildet vægre mig i, at lade eder nyde et Aftens Maaltid hos mig, men jeg forlanger ikke eders Ønske, og jeg beder at J for Guds

Skuld ikke lader mig vederfares noget deraf; Thi al den Ulykke, som hidindtil er hændet mig, maa jeg, næst Dorren J lod staae aaben, tilskrive de Onsker, som J allerede har gjort mig.

Da Calife merkede at han endnu ikke havde forladt de Indbildninger som han havde sat tet om hans Person, kunde han neppe bare sig for at lee deraf, men holdt sig dog ganske ærbar og sagde: Esterdi J saa vil have det, skal jeg og vide at rette mig derefter, og altsaa lover jeg, at jeg aldrig mere skal ønske eder noget. Jeg kan forsikre eder, svarede Abou Saffan, at J dermed gjør mig den største Tieneste, og jeg forlanger intet andet af eder end det samme; Thi saa fremt J ikkun herudi holder Ord, saa er jeg ganske fornøiet med eder, og vil gierne glemme alt hvad der allerede er skeet.

Den fremskinnende Dag forhindrede Scheherazade denne Gang at tale mere, men begyndte dog igien den næstfølgende Morgen saaledes:

Den 454. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Sultaninden Scheherazade; Imidlertid Calife og Abou Saffan saaledes gik og taledede med hinanden, kom de uformerkt til det bestemte Sted, og det var allerede Aften, da de gik ind sammen i Abou Saffans Huus. Den Slave, som forrige

rige gang fulgte Calife, var ligedes med ham Denne gang, hvilken han stedse lod gaae bag efter sig, i fald der noget maatte foresfalde, hvortil han kunde have ham fornøden.

Saa snart de var kommen ind i Abou Saffans Huus, raabte han paa sin Moder, at hun skulde tænde noget Lys, og bad dernæst Calife at han vilde sætte sig ned paa en Sofa, hvor Abou Saffan ligeledes tog sit Sæde. Lidet derefter blev Bordet dækket og man indbar de saa Retter, som til dette Aftens Maaltid var bleven tillavet. De forsoiede sig derpaa til Bords, men som de satte alle Ceremonier til Side, saa stod Maaltidet ikke længe paa. Abou Saffans Moder indfandt sig dernæst med den behørigte Frugt, og satte den tillige med nogle Boutellier Viin og Skienke-Glas paa Bordet hos Abou Saffan, hvorefter hun gik bort og ikke lod sig mere see.

Abou Saffan skienkede strax Viin i begge deres Glas, og imidlertid de forsoiede sig med at drikke, discurerede de med hinanden i adskillige Materier. Da de nu omsider havde hver faaet fem til sex Glas Viin udtømmet, merkede Calife, at Abou Saffan begyndte at blive noget lystig, hvorudover han bragte en Kierligheds Discours paa Tale, og spurgte Abou Saffan om han endnu ingen Tider havde baaret Godhed for noget Fruentimmer.

Abou Hassan bildte sig stadig ind, at hans Giest var ikke andet end hans Eigemand, hvorudover han svarede hannem ganske ligefrem saaledes: Min Broder! Jeg har hidindtil ikke anseet Kierlighed eller Giftermaal for andet end en Tieneste, som jeg stedsse har haft en Afstne for at underkaste mig; Og jeg bekiender reent ud, at jeg hidtil ikke har elsket andet end et frisk Levnet, et got Bord og i Særdeleshed et got Glas Biin, med et Ord: Det har været min største Fornøielse, at giøre mig lystig med mine gode Venner. Imidlertid maa jeg dog tilstaae at jeg ikke er nogen Hadere af Giftermaal, allerhelst i Fald jeg kunde faae saadan et Fruentimmer til min Kone, der var ligesaa deilig og lystig, som de Damer jeg i Drømme syntes at skienke Biin for mig og opvarte mig med Sang og Musique, just samme Nat, som I sidst var hos mig og lod min Dør staae aaben efter eder; Thi dersom jeg kunde blive Eiere af saadant et Fruentimmer, der om Afstnenen vilde drikke med mig, synge og spille paa Instrumenter for mig, og ikke være bekymret om andet end at behage og fornøie mig, saa troer jeg ganske vist, at jeg forandrede mit koldsindige Bæsen, og vilde fatte en stor Kierlighed til saadan en Person; Eigensom jeg og troede at jeg i saa Tilfælde kunde leve langt lykfsaligere end ellers.

Men hvor skal jeg faae saadan en Kone fra, hvis Egenstaber jeg nyelig har befreven?

Jeg

Jeg troer ikke at man finder den andre Stæder end paa de Eroendes Beherskeres Pallads, eller hos Stor-Bezieren, og andre store fornemme Herrer, som hverken mangler Guld eller Sølv, til at anskaffe sig saadanne Fruentimmer for; Og altsaa vil jeg heller elske et got Glas Wiin, der ikke kan koste mig ret meget.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade jeg seer at det allerede er Dag, vil derfor afbryde og igien paa Eders Majestets Behag fortsætte det øvrige i Morgen.

Den 455. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade, da Abou Zassan saaledes havde aabenbaret sine Tanker for Calife angaaende sin Kierlighed, tog han Flasken og igien forsynede deres Glas, sigende: Lad os tage Deel i den nærværende Fornøielse, og ikke forsømme Tiden.

Da de nu havde udtømmet deres Glas, begyndte Calife saaledes igien at tale: Det er en stor Skade for saa artigt og smukt et Menneske som J er, at J skal leve i saa eenlig og stille Levnet, da J dog ikke just er af det Slags, der er en Hadere af Fruentimmer. Abou Zassan svarede: Det kommer mig aldeles ikke besværligt for at ansee min nærværende eenlige Leve-Maade mere roelig, end om jeg var gift; Thi

maaskee jeg kunde faae en Kone, der ikke var saa smuk, som jeg ville have hende, eller og i andre Maader kunde begaae saadanne Forseelser, der kunde giøre mig tusende Fortrædeligheder, og saaledes paa engang giøre mig ulyksalig.

De kom temmelig vidt ind i denne Materie, og da Calife saae at Abou Saffan var mestendeel beskienket, sagde han fremdeles til ham: Lad mig kunns raade for Sagen, og jeg skal vel finde en Person, som I skal fatte Kierlighed for, og skal aldeles være efter eders Sind, uden at saadant skal komme eder til allerringeste Bekostning.

Herpaa tog Calife Abou Saffans Glas og kom en Portion af det Pulver deri, som han tilforn havde betient sig af, hvilket han saa uformerkt practicerede i Glasset, skienkede Vin deri, og overleverte det til Abou Saffan, siggende: Tag dette Glas Vin og drik de deilige Fruentimmers Skaal, som i Fremtiden skal giøre eders Liv lykkelig.

Abou Saffan tog imod Glasset, røstede med Hovedet, loe og sagde: Det maa koste hvad det vil, saa kan jeg dog ikke være saa uhøflig at afslaae saa skikkelig en Giest sin Begiering, eller nægte ham en Sag, der koster mig saa ringe Umage. Alt saa vil jeg drikke
det

det paa hendes Sundhed, som J er saa god at love mig; Dog er jeg vel tilfreds med min nærværende Lykke, og det maa ikke fortryde eder, om jeg siger, at jeg intet vist bygger paa eders Bøfter.

Abou Zassan havde neppe drukket Glasset ud, førend en dyb Søvn betog ham sine Sandser saa aldeles, at Calife kunde gjøre ved ham, hvad han vilde. Han befalede derfor Slaven, at han skulde tage Abou Zassan op paa sine Skuldre, og forsøie sig til hans Pallads. Slaven gjorde strax som Calife befalede, men da denne Første ikke var findet saaledes at skikke Abou Zassan hjem igien, som forrige gang, saa lukte han Døren til efter sig da han gik bort.

Den fremskinnende Dag forhindrede Scherazade denne gang at fortælle mere, men begyndte dog igien den næste Nat saaledes at fortælle Historien, som følger:

Den 456. Nat.

Allernaadigste Herre! saasnart Calife tillige med sin Slave var kommen op paa Palladset, lod han Abou Zassan nedlægge paa en Sofa i den fjerde Sal som just var det Sted, hvorfra han sidste gang blev baaren hjem; Men førend de forlod ham, befalede han at man skulde iføre ham de selv samme Klæder, som han

han sidste gang efter hans Ordre havde brugt, da han forestillede Califes Person, og alt dette blev strax i hans Nærværelse efterlevet. Calife befalede dernæst, at enhver skulle forføie sig til Sengs; Men at Obersten over Gillingerne, Kammer-Tienerne og alle de Sangerinder og andre Damer, som vare hos ham, da han drak det sidste Glas Biin ud, hvoraf han faldt i Søvn, at disse siger jeg, skulle om Morgenens for Dag useilbar indfinde sig hos ham førend han staaer op, og i det øvrige formanede han dem ganske alvorlig, at enhver skulle stræbe at spille sin Rulle, som de burde.

Derefter gif Calife til Sengs, og befalede Obersten, at han i Forveien om Morgenens skulle vække ham op, paa det han kunde komme ind i det samme Cabinet, som han sidst var, og selv see, hvorledes denne nye Comoedie gif for sig.

Obersten forsømte ikke paa den bestemte Tid efter Ordre at opvække Calife, førend han gif ind til Abou Saffan. Denne Første blev i en Hast paaflædt, og forføiede sig strax ind i den Sai hvor Abou Saffan laae og sov. Han fandt Obersten, Kammer-Tienerne tilligemed Damerne og Sangerinderne staaende ved Døren at varte paa hans Ankomst, og da han med faae Ord havde sagt dem, hvad hans Billie var, forføiede han sig ind i det Cabinet, hvor han ville ansee hvorledes Abou Saffan tog af Sted,

Sted, naar han blev vaagen. De som skulle have Opvartning hos Abou Hassan, gik derpaa ind i Salen, og stillede sig rundt omkring den Sofa, hvorpaa han laae, dog saaledes at de ikke stod Calife i Veien, eller hindrede ham, at han jo ganske accurat kunde see alt hvad der passerede.

Alle Sagerne vare saaledes bragt i sin tilbørlige Orden, da bemeldte Pulver havde gjort sin Virkning. Da nu Abou Hassan vaagne-
de, spyttede han noget Slim fra sig, der ligesom tilforn i et Guld Bækken blev optagen, dog uden derved at aabne sine Dine. I dette Dieblif begyndte alle Sangerinderne, som vare afdeelte i syv Chor, uforlignelig at synge, ligesom der og samme Tid blev spillet paa Hautbois, Fleutedous og andre velklingende Instrumenter.

Abou Hassan blev overmaade bestyrtset, da han hørde denne skønne og velklingende Musique. Han lukkede sine Dine op, og blev end mere bestyrtset, da han saae saa mange Damer og Betientere staae omkring sig, hvilke han alle syntes at skulle kiende. Den Sal som han befandt sig udi, syntes ham at være den selv samme, som den han i sin første Drøm havde seet, ligesom han og fandt de selvsamme Sitrater og Kostbarheder, som tilforn.

Den frembrændende Dag var her Aarsag til Scheherazades Taushed, hvorudover hun igien maatte begynde Historien næstfølgende Nat saaledes:

Den 457. Nat.

Allernaadigste Herre! De hørte strax igien op med Musiquen, for ikke dermed at hindre Calife i at høre hvad hans nye Giest havde at erindre naar han vaagnede ret op, og alle Damerne saa vel som de andre nærværende Betienter blev alle staaende ganske stille og ærbødigt paa deres Sted. Abou Hassan raabte derpaa saa høit, at Calife, til sin store Fornøielse, kunde høre hvert Ord han taledes; Ak! sagde han, i det han beed sig i sin Finger, nu har jeg den selvsamme ulyksalige Drom igien og er i den selvsamme Forvirring, som jeg tilforn var geraadet udi, og altsaa kan jeg vente mig igien at blive sat i Daarekisten, og faae ligesaa mange Slag som forrige Gang. Allmægtige Gud! jeg lader alle Ting beroe paa din guddommelige Forsyn; Ak! det maa i Sandhed ret have været et skielms Mennecke, som jeg i Gaar Aftes havde til Giest; Thi denne er visselig Aarsag til min Forvirrelse, og alle de ulyksalige Tilfælde, som nu igien vil møde mig. Ak hvilken en Forrædere og trosløs Mennecke! Han havde med dyre Eder lovet mig, at han ville lukke Døren til efter sig,
naar

naar han gik bort, men han har ikke holdt sit Løfte, saa at den onde Aand derover er kommen ind til mig, og har ved denne forbandede Drom bragt min Sielne i Forvirring og bildet mig ind, at jeg er de Troendes Beherskere, foruden mange andre Phantasier med hvilke han har forblindet mine Dine. Ak at Gud ville straffe dig Satan, og jeg ville ønske at du var forbandet i al Ewighed.

Da Abou Saffan havde udtalt disse Ord, lukkede han igien sine Dine til, og blev nogen Tid liggende i disse forvirrede Betragtninger. Lidet derefter aabnede han igien Dinene, og kastede dem fra en Side til en anden, og da han betragtede hvad han efter haanden fik at see, raabte han igien med høi Røst, men dog mindre bestyrret end tilforn saaledes: Store Gud! Jeg overleverer mig i dine almægtige Hænder og jeg beder at du vil frelse mig fra Satans Forsørelse. Herpaa lukte han igien sine Dine til og sagde: Jeg ved nok hvad jeg vil giøre, jeg vil sove saa længe, indtil Satan forlader mig og igien gaaer ud af det Sted, han er kommen ind, om jeg endog skulle blive liggende til Middag.

Men man gav ham ikke Tid til at sove hen igien, som han havde foresat sig; Thi en af Damerne ved Navn Sierte-Vinderste, som han første gang havde seet, nærmede sig til ham,

og

og satte sig paa Kanten af hans Sofa, sigende til ham med største Erbødighed: Herskere over de Troende, jeg beder Eders Majestæt, at I allernaadigst vil forlade mig at jeg tager mig den Frihed at sige, hvorledes de ikke vel kan sove hen igien, men faaer at anvende al muelig Flid, at staae op, efterdi det allerede begynder at blive Dag. Viig bort fra mig Satan, svarede Abou Hassan, og derefter saae han stift paa Hierte-Vindersten, og sagde til hende: Er jeg den Person, som I kalder de Troendes Beherskere. I maa visselig tage Feil.

Men allernaadigste Herre sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa derfor afbryde, og igien fortsætte Historien i Morgen.

Den 458. Nat.

Allernaadigste Herre! Hierte-Vindersten svarede Abou Hassan saaledes: Jeg giver Eders Majestæt den Titel, hvilken de som den overste Herskere over alle Muselmænd og ret Troende med al rette tilkommer, og det er en af Eders Majestæts allerunderdanigste Slavinder, der, for nærværende Tid har den Naade at tale med eder. Hun sagde fremdeles: Eders Majestæt vil visselig forlyste sig, efterdi de stiller sig an, ligesom de havde forgiet hvem de var, eller og at saadant maa reise sig af en fortredelig Drøm.

Drøm. Dog dersom Eders Majestæt vil ret aabne Dinene, saa vil de Dunster snart forsvinde, som ventelig har fordunklet deres Indbildning, og de skal snart faae at see, at de befinder sig paa deres Kongelige Pallads og at alle deres Betientere, saa vel som Slaver staaer færdige at forrette deres sædvanlige Forretninger. I det øvrige tør deres Majestæt ikke forundre sig over, at de befinder sig i denne Sal og ikke ligger i deres Seng; Thi de faldt i Gaar Aftes saa pludselig i Søvn, at vi ikke ville bære dem nem ind i deres Sove-Gemak af Frygt for at de skulle vaagne, og altsaa lod vi os nøie med Bequemmelighed, at nedlægge dem paa denne Sofa.

Zierte = Vindersten taledede med Abou Hassan om mange andre Ting, hvilke alle syntes ham saa virkelige, at han reiste sig op og sad paa bemeldte Sofa. Han aabnede sine Dine og Kiendte strax Perlen = Struds og alle de andre Damer, hvilke han tilforn havde seet. Herepaa nærmede alle Damerne sig til ham en efter den anden og Zierte = Vindersten begyndte igien at tale saaledes: Herskere over de Troende og den store Prophetes Statholdere paa Jorden, Eders Majestæt vil ikke tage det unaadig op, at vi endnu engang lader dem vide, at det er Tid endelig at staae op, efterdi det allerede er Dag.

Abou Hassan rev sig i Dinene og sagde: I ere ret nogle fortreidelige og uhøflige Mennesker;

sker; Jeg er jo ikke de Troendes Beherskere; Men jeg er Abou Saffan, hvilket jeg saa fuldt og fast veed, at I aldrig skal kunde indbilde mig det, som er tværtimod. Vi kiender ingen Abou Saffan, som det behager Eders Majestæt at tale om, svarede Hierte-Vindersten, vi vil ikke heller kiende ham, men vi erkiender Eders Majestæt allene for at være de Troendes Beherskere, og der skal intet Menneſte, det maa være hvem det være vil, overtale os til at tro andet.

Abou Saffan saae sig omkring til alle Sider og han var ligesom fortryllet, da han befandt sig igien i den selvsamme Sal, som han tilforn havde været, dog holt han det altsammen for at være en Virkning af en Drom, der var af samme Beskaffenhed, som den han allerede havde haft; Men det som fornemmelig stod ham for Hovedet, var de ullyksalige Følger, som han deraf maatte vente sig. I denne Forvirring løstede han sine Dine og Hænder i Beiret, ligesom et Menneſte, der ikke vidste, hvorledes han selv var faren, raabende: Gud forbarme sig over mig, jeg befaler mig i hans Hænder. Efter det som jeg seer for Dine, tør jeg ikke tvile paa, at jo den onde Aand igien maa være kommen i mit Kammer, at han besidder mig, og at han har forblindet min Forstand med alle disse fortryllede Herligheder.

Da nu Calife saae hvorledes Abou Saffan tog af Sted og hørte de Klagemaal han udøste,
 staß

stak han i at see saa høit at man overalt Kunde høre det.

Den fremstinnende Dag forhindrede Scherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Morgen saaledes:

Den 459. Nat.

Allernaadigste Herre! Abou Zassan havde imidlertid lagt sig need igien og lukket sine Dine til, men Hierte = Vindersten gik strap igien til ham og sagde: Herskere over de Troende; Efterdi Eders Majestæt ikke vil staae op, da vi dog efter vores allerunderdanigste Pligt har berettet dem, at det er Dag, og altsaa høi Tid, at de antager sig Riges = Affairer, hvis Bestyrelse dependerer af Eders Majestæt allene, saa vil vi betiene os af den Frihed, de i saa Fald allernaadigst har givet os. Herpaa tog hun ham fat i den ene Arm, og raabte de andre Damer til sig, som ganske behændig tog ham op af Leiet og satte hannem midt paa Salen. Damerne tog hinanden dernæst ved Haanden, sluttede en Kredts omkring ham, og dantsede med hinanden, ligesom der og imidlertid blev spillet paa adskillige rare Instrumenter.

Abou Zassan blev herover meget bestyrret, og det er ikke at udsige, hvor stor en Forvirring,
 E. en N. III. B. B alt

alt saadant forarsagede hos ham; Skulde jeg, sagde han ved sig selv, virkelig være Calife og de Troendes Behersker? Endelig vilde han i saadan sin Uvished have talt noget til dem, men den store Lyd, som Instrumenterne gav fra sig, var Marsag i, at der ingen kunde høre det. I saadan Henseende gav han Perlen-Struds og Morgen-Stierne, som holdt hinanden ved Haanden og dantsede, et Tegn, at han vilde tale, hvorudover de strax ophævede deres Dants og Musique og kom hen til ham. Lyv ikke, sagde han alvorlig til dem, men sig mig oprigtig, hvem jeg er.

Herskere over de Troende, svarede Morgen-Stierne, Eders Majestæt finder formodentlig Behag i at forvilde os, efterdi de spørger os derom, ligesom de ikke selv vidste, at de var de Troendes Beherskere, og den store Prophetes Statholdere, saa vel over den Verden vi for nærværende Tid befinder os udi, som den vi efter vores dødelige Afgang skal komme til: Og dersom det ikke saa er, at Eders Majestæt vil forlyste sig med dette Spørgsmaal, saa maa de nødvendig have havt en slem Drom i Nat, der har bragt deres Sandser i saadan Uorden, at de ikke kan erindre sig, hvem de selv er; Og vi har saa meget mere Marsag til at tro det sidste, efterdi Deres Majestæt har i Nat sovet meget længer, end sædvanlig. Imidlertid vil jeg, om Eders Majestæt det saa befaler, fortælle dem
hvad

hvad de i Gaar den ganske Dag har foretaget sig, paa det de deraf kan gjøre sig den fornødne Slutning, og omsider komme til sig selv igien.

Hun fortalte ham saaledes hvad der var passeret, og hvorledes han var gaaet ind i Raadsforsamlingen, hvor han befalede Politie-Mesteren at lade Imam og de fire gamle afstraffe, samt hvorledes han ved Stor-Bezieren lod tusende Stykker Guld henbringe til en Enke, der skulle være Moder til en vis Person, navnlig Abou Gassan, ligesom hun og berettede, hvad han havde foretaget sig i den inderste Deel af Palladset, og hvad der havde tildraget sig ved de tre Maaltider, som han i de tre Sale havde holdt, indtil han omsider i den Sal, hvor Skienke-Bordet stod, lod dem sidde til Taffels med sig, og havde den Naade for dem, at anhøre deres Sang, og lod dem skienke Biin for sig, hvor han paa den Naade faldt i Sovn, som Hierte-Vindersten allerede havde fortalt ham.

Sultaninden Scheherazade maatte her slutte sin Fortælling, efterdi hun saae at det alt var Dag, men gjorde dog igien den næste Morgen saadan Begyndelse:

Den 460. Nat.

Allernaadigste Herre! Somfrue Morgens-
Scierne blev fremdeles ved saaledes at tale

til Abou Gassan: Da Eders Majestæt, saaledes som sagt er, var falden hen i en dyb Søvn, har de, imod deres Sædvane, bestandig ligget og sovet lige indtil nu, da det er høit op paa Dagen, hvilket Jomfru Perlen-Struds tilligemed alle de andre, Eders Majestæts Betienter og Slaver kan bevidne; Altsaa vilde Eders Majestæt allernaadigt behage, at giøre sig færdig for at forrette Bønnen; Thi det er nu høi Tid.

Abou Gassan rystede med sit Hoved og sagde: Got, got, dersom jeg vilde høre eder, saa kunde I vente at faae mig overtalt; Men jeg kan sige eder, at I allesammen ere Daarer og have mist eders Forstand, hvilket dog gjør mig ont, efterdi I synes at være skikkelige Mennesker; Imidlertid kan jeg berette eder, at jeg siden jeg saae eder sidst, har været hiemme i mit eget Huus, hvor jeg ilde tilredte min Moder, og der over er bleven sadt i Daare-Kisten, hvor jeg over i tre Uger maatte sidde, og hver Dag accomoderes med et Halv Hundrede Slag af en Lædder Pidsk. Skulde nu vel noget fornuftigt Menneske bilde sig ind, at dette var en Drøm? Nei I gode Folk, I bedrage eder selv, om I tænker saadant.

Herskere over de Troende! svarede Morgen-Scierner: Vi saa mange som her befinder sig, erbynder os samtlig at aflegge hvad for en Eed Deres Majestæt behager derpaa, at alt det,
de

de nu var saa naadig at fortælle, ikke i sig selv er andet end en Drøm; Thi de har siden i Gaar ikke været uden for denne Sal, men har tilbragt den ganske Nat lige indtil nu med en bestandig Søvn.

Den Alvorlighed, med hvilken denne Dams forsikrede Abou Hassan, at alt hvad hun fortalte var saaledes virkelig i sig selv, og i Særdeleshed den Forsikkring hun gav ham, at han ikke havde været ude af Salen siden han kom derind, gjorde Abou Hassan saa vanke- modig, at han ikke vidste hvad han skulle tænke om de Ting han saae, eller hvem han skulle holde sig selv for at være.

Efter at han saaledes længe havde siddet hen i dybe Tanker, sagde han omsider ved sig selv: O Himmel! Tag dog dette Skiul fra mine Dine, at jeg maa see, enten jeg er Abou Hassan eller de Troendes Beherskere! Almægtige Gud! tænd et Lys i min Forstand, at jeg kan skille det Falske fra det Sande, og faae at vide hvorledes jeg fremdeles skal forholde mig.

Hervaa blottede han sine Skuldre, som endnu vare ophovne af de Slag han havde faaet, og viste Damerne dem, sigende: Dømmer nu, om det og er mueligt, at man kan drømme sig saadanne smertefulde Saar til. Jeg for min Part kan forsikre eder, at de ere virkelige;

Ehi den Smerte, som de foraarsager mig, er saa aabenbare et Beviis derpaa, at jeg ikke har nodig at kalde det i Tvivl. Skulde nu saadant have vederfaaret mig i Søvn, saa var det visselig den allerforunderligste og meest sølsommeste Ting der kunde skee i Verden, og jeg maa tilstaae at jeg ikke kan andet end særdeles forskrekkes over denne Hændelse.

Dagens Komme forbad Scheherazade at fare videre fort, og maatte altsaa opsætte det efterfølgende til næste Morgen.

Den 461. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Sultaninden; Imidlertid Abou Zassan sad i saadan Uvished i Henseende til sin nærværende Tilstand; raabte han paa en af Califes Betientere, som stod ham nærmest, og sagde til ham: Kom hid og biid mig i min Dre-Leppe, paa det jeg deraf maa erfare om jeg endnu sover eller vaager.

Betienten traadde strax frem, og efter Dredre beed ham i Dret saa haardt, at Abou Zassan gav et stort Skrig af sig. I dette Dieblif begyndte de igien at spille paa alle Instrumenterne, og Damerne tillige med de nærværende Betienter gav sig til at dantse rundt omkring ham, som han sad, hvilket foraarsagede saa stor en Tumult, at Abou Zassan derover blev ligesom for-

forrykt i Hovedet, og gjorde imidlertid tusende slags latterlige Grimacer. Han begyndte at synge tillige med de andre, sønderrev Califes kostbare Klæder, som han var bleven iført, kastede Calife Huen fra sig hen paa Gulvet og reiste sig saaledes op i sin bare Skjorte og Under-Buxer, og løb hen imellem de tvende Damer, hvilke han tog fat ved Haanden og sprang omkring med dem paa Gulvet, og det med saadan Hurtighed, og med saa mange narriste Grimacer, at Calife umuelig kunde længer holde sig; Thi da han saae at Abou Hassan paa et Dieblisk blev saa overmaade lystig, stak han i at lee saa sterkt, at han faldt baglens overende, og man kunde let høre hans Røst i hvor høit man end spillede paa Instrumenterne. Den Latter som Calife saaledes var falden udi, holdt saa længe ved, at han nær havde taget Skade derved, hvorfor han holdt raadeligt at bryde Comoedien af og altsaa lukte et Vindue op for sig, stak Hovedet der igiennem, og raabte: Abou Hassan! Abou Hassan! Vil du da komme mig til at døe af Latter.

Neppe havde Calife udtalet disse Ord, førend man ophævede Musiquen og der overalt blev ganske stille. Abou Hassan blev ligeledes ganske taus, og i det han vente sig om til den Side, hvor han syntes Røsten kom fra, fik han strax Die paa Calife og tillige paa den Mossouliske Riobmand.

Abou Saffan blev aldeles ikke forstreckt ved dette Syn, men langt heller ansaae det som et aabenbare Beviis paa, at han virkelig var vaagen, og at alt det som hannem var vedferet, ikke var nogen Drøm, men virkelig passeret; Og da han saaledes merkede, hvorledes Sagen hængte sammen, blev han ved et frit Mod, og gjorde sin yderste Flid, at kunde opføre sig efter Califes Sind. Omsider saa han ganske fortrolig hen til Calife, og sagde: Ha! ha! er du der min Mossouliske Kiebmand? Du besværges dig over, at jeg vil befordre din Død, men du er selv Aarsag til det altsammen. Min slette Opførsel imod min Moder, og den Piinsel jeg paa en lang Tid maatte udstaae i Daare-Risten maa jeg altsammen takke dig for. Det var dig, der lod Imam og de fire gamle saa elendig medhandle, og jeg tager aldeles ingen Deel derudi, men tser mine Hænder i Uskyldighed. Ja det er dig som har forvildet min Hierte, og været Aarsag til de urimelige Griller, som mit Hoved var fuldt af. Med saa Ord: Jeg har ikke været Begyndere til noget deraf, men er forført dertil.

Calife, som endnu ikke kunde bære sig for at see, svarede omsider saaledes: Du har ret Abou Saffan! Men at jeg igien kan troste dig i din Modgang, og oprette al den Skade og Ulempe du i saa Maade har været underkast, saa kalder jeg Gud til Bidne, at jeg staaer sær-
dig

dig til at give dig al den Satisfaction, som du nogensinde kan ønske eller forlange af mig.

Den fremskinnende Dag forhindrede Scheherazade denne gang at fortælle mere, men begyndte dog igien den næste Nat saaledes at fortælle Historien, som følger:

Den 462. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Sultaninden Scheherazade; Da Calife, som sagt er, havde forfikkret Abou Hassan, at han igien vilde oprette al hans Skade, gik han ud af det Cabinet, som han sad udi, og kom ind i den Sal hvor Abou Hassan var. Saasnart han var kommen ind, befalede han de nærværende Damer, at de skulle træde i Kammer-Tienernes Sted, og isøre Abou Hassan en af hans allerprægtigste Klædninger. Neppe var Abou Hassan bleven paaflæd førend Calife gik hen til ham, tog ham i Favn og sagde: Du er min Broder, og det staaer dig frit for at forlange af mig hvad dig lyster; Thi alt hvad du begierer skal du faae.

Herskere over de Troende! svarede Abou Hassan: Eders Majestæt vilde først være saanaadig at fortælle hvad de har taget sig fore med mig, efterdi jeg derved er geraadet i saastor Forvirring, ligesom de og vilde sige mig, i hvad

i hvad Henseende samme er skeet; Thi der er intet som kan være mig mere angelegen, end at faae mine Sandser sat i sin sædvanlige Orden, og saaledes igien komme til min Forstands fuldkomne Brug.

Calife vilde ikke vægre sig at giøre Abou Zassans Begiering fyldest, men sagde strax til ham: At du kan faae Oplysning i denne Sag, saa maa du først vide, at jeg tidt og ofte forklæder mig i fremmed Dragt og i Særdeleshed om Aftenen gaaer omkring i min Residences Stad for at erfare om alting gaaer saa ordentlig til, som jeg ved mine Anordninger har besfalet, og da jeg finder en Fornøielse i paa samme Maade at recognoscere uden for Byen i Nærverøelsen, saa har jeg udvalgt mig den første Dag i hver Maaned til denne Tour, da jeg snart spadserer paa den ene og snart paa den anden Side af Byen, men kommer dog alletider over Broen tilbage. Jeg kom altsaa just fra denne spadseres Gang tilbage, da du om Aftenen bød mig til Giest hos dig, og iblant andet hvad vi samme Aften taledede om, aabenbarede du mig, at den eneste Ting du vilde ønske dig, var at du paa en Tid af Fire og Fve Timer maatte være Calife de Troendes Beherskere, for at kunde faae den Imam og de fire der høre til samme Mosquee tilbørligen afstraffet.

Saadan din Forlangende syntes at være mig en beqvem Leilighed til at skaffe mig selv et
 slags

slags Forlystelse, og i den Henseende fandt jeg strax paa et Middel, hvorved vi begge kunde naae vort Diemerke. Jeg havde til samme Tid et Pulver hos mig, som har den Virkning, at den, der faaer det ind, falder strax i Søvn, varer kort og længe, ligesom man gjør Portionen sterk til, saa at man umuelig kan vaagne førend det har gjort sin fulde Virkning.

Jeg sneeg mig aitsaa til, uden at du kunde merke det, og kom en Dosis af dette Pulver i det sidste Glas Biin, du efter min Begiering uddraf, hvilket forarsagede, at du strax faldt i saa dyb en Søvn, at man kunde gjøre ved dig hvad man vilde; Jeg lod derfor ved min Slave bære dig op paa mit Pallads, og det uden at lukke Døren til, som du dog havde bedet om. Jeg anseer det ufornøden at fortælle dig alt hvad her passerede med dig, fra om Morgenen da du blev opvakt, og til om Aftenen; Thi det er ikke at tvile paa, at du jo selv kan erindre samme, men jeg vil allene sige, at da du om Aftenen sad til Taffels og efter min Anordning, herlig blev tracteret, gav en af mine Slavinder dig igien i det sidste Glas Biin en Dosis af det Pulver, som jeg selv havde givet dig Aftenen tilforn; Dette gjorde sin sædvanlige Virkning hos dig, og du faldt saa sterkt i Søvn, at jeg uden dit Vidende lod dig ved selsamme Slave bære hjem igien i dit eget Huus, og befalede at man ikkun skulde lade din Dør igien staae aaben. Hvad

Hvad der om Morgenen derpaa og de efterfølgende Dage er dig vederfaret, har du selv omstændelig fortalt mig, og altsaa kan det forbigaaes. Men det var meer end jeg nogensinde kunde indbilde mig, at alt dette som i sig selv ikke var andet end Svøg, skulde have draget saadanne ulyksalige Følger efter sig, eller give Anledning til det meget Onde, du siden maatte udstaae.

Men allernaadigste Herre! sagde Scherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, vil derfor afbryde og igien paa Eders Majestæts Behag fortsætte det øvrige i Morgen.

Den 463. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Sultaninden; Calife blev fremdeles ved at tale til Abou Zassan saaledes: Ligesom jeg nu i Betragtning af denne Hændelse, har gjort mig dig forbunden, saa skal jeg og i Gierningen vise, at jeg er færdig at troste dig igien, og du skal finde overflødig Leilighed til at forvinde det Onde du for min Skyld har maattet udstaae. Betænk dig derfor, hvad Tieneste du vil at jeg skal giøre dig, og begier ikkun frit af mig, hvad du helst ønsker dig.

Herster over de Troende! svarede Abou Zassan: Det Onde, som jeg haver udstaaet
maa

maa være saa stort som det være vil, saa har jeg dog slaaet det reent af mine Tanker, fra det samme Dieblif af, som jeg fornam, at det reisste sig fra min allernaadigste Herre selv. Hvad det øvrige angaaer, da Eders Majestæt er saa Edelmødig at tilbyde mig Opreisning derfor, og lover at oprette min Skade med saa overflødig Godhed, saa tviler jeg aldeles ikke paa saadan deres uigienkaldelige Løfte; Men da Egen-Nytte ikke nogen Tider har havt Herredømme hos mig, saa er dette den eneste Naade, som jeg af Eders Majestæt vil understaae mig at begiere, nemlig, at de vilde forunde mig fri Udgang til deres egen høie Person, paa det jeg min ganske Livs Tid kunde fornøie mig selv med at forundre mig over deres Høihed og Herlighed.

Saadan Abou Gassans Opforsel ansaae Calife som et nyt Beviis paa en stor Forstand og et u-interesseret Bæsen, hvorudover han og fattede høiere Tanker om ham end tilforn. Din Begiering, svarede Calife, er mig meget kær, og jeg tillader dig hermed, at du alle Tider maa komme til mig naar du lyster, det maa være hvad for en Tid eller Time det være vil, saa er du altid velkommen, og det uden Forskiel paa hvad Sted jeg endog befinder mig.

Calife foreviste ham dernæst et Sted i hans Pallads hvor han kunde opholde sig, og i Henseende til hans videre Forhold, sagde han fremdeles,

deles, hvorledes det allernaadigst var hans Billie, at han ikke skulle have nogen Omgang med hans Kammer-Tienere eller Skatmestere men allene med hans egen høie Person, i hvilken Henseende han og lod sin Over-Skatmester strax udløvere tusende Stykker Guld til ham.

Da nu Abou Zassan paa det allerhøfligste havde aflagt sin Taksigelse for saadan Raade, maatte Calife forlade ham, for efter sin Sædvane at holde Raad. Denne Tid førte Abou Zassan sig til Nytte, og gif imidlertid hjem til sin Moder, for at fortælle hende alt hvad der var passeret med ham, og hvor lykkelig et Udfald det omsider havde faaet. Han glemte saaledes ikke heller at berette hende, at det, der tilforn var hændet ham, ikke havde været en Drøm, men at han virkelig havde været Calife, og en heel Dag virkelig forestaaet Regieringen, samt i værende Tid nydet alle de Vres-Beviisninger, som Calife selv i egen høie Person nyder, sagde derhos, at han aldeles ikke tvilede paa Sagens Vished efterdi han havde hørt det af Califes egen Mund.

Rygtet om Abou Zassans Historie udbredte sig snart i den ganske Stad, saa vel som de omliggende Provintser, og da samme var en Samling af lige saa mange lystige som forunderlige Omstændigheder, saa blev den paa en kort Tid bekiendt, i de langt fra liggende Lande.

Den

Den fremskinnende Dag forhindrede Scherazade denne gang at fortælle mere, men begyndte dog igien den næste Nat saaledes at fortælle Historien, som følger:

Den 464. Nat.

Alernaadigste Herre! Den Naade som Abou Zassan saaledes havde forskaffet sig hos Calife, gav ham Leilighed til bestandig at giøre sin Opvartning hos ham. Og da Abou Zassan af Naturen stedse kunde fornøie dem han var hos, saa kunde Calife aldrig være ham foruden, ja der blev snart ikke holdet nogen Eystighed, at jo Abou Zassan maatte være med i Legen.

Som nu denne Første havde fortalt sin Dronning, Zobeide, den ganske Historie om Abou Zassan, saa tog han ham tidt og ofte med sig naar han gik ind til hende. Zobeide kunde ogsaa vel lide ham, men hun havde Tid efter anden lagt Merke til, at saa ofte han med Calife kom ind til hende, havde han idelig sine Dine henvent paa en af hendes Slavinder ved Navn Nouzhatoul-Nouadat (*). Hun besluttede derfor at give Calife Underretning derom, ligesom hun og virkelig engang ved Leilighed sagde til ham: Herskere over de Troende!
Ederes

(*) Bemærk en Fornøielse eller noget som vedrører
qvæger, og gør, at man kommer til sig selv igien.

Eders Majestæt har ventelig ikke merket, at Abou Zassan saa ofte han har fulgtes med eder herind til mig, stedse har haft sine Dine fæstet paa min Slavinde Nouzhatoul = Nouadat, som og derved er bleven ganske rød i Ansigtet; Og I har ikke nødig at tvile paa, at jo samme er et vis Tegn til at hun ikke hader ham. I saadan Henseende skal det være mit Raad, at vi lade dem faae hverandre.

Madame! svarede Calife: I erindrer mig herved om en Sag, som jeg længe siden skulde have sat i Verk; Thi jeg har selv erfaret hvorledes Abou Zassan er til Sinds i Henseende til Giftermaal, og jeg har for lang Tid siden lovet, at vilde skaffe ham en Kone, som han i alle Tilfælde skulde være fornøiet med, det er mig altsaa kiert, at I har erindret mig derom; Thi jeg kan ikke nok forundre mig over, hvorledes jeg saa aldeles kunde forglemme denne Sag.

Imidlertid synes mig raadeligst, at Abou Zassan herudi følger sin egen Tilbøielighed i Henseende til Ballet. Dog siden Nouzhatoul = Nouadat synes at bære Godhed for ham, saa vil vi see til, at de kan faae hverandre, og da de begge ere her tilstæde, saa kan de ikkun selv sige, om de haver Tanker til hinanden.

Abou Zassan fastede sig strax need for Califes og Zobeides Fodder, for dermed at vise, hvor

hvor taknemmelig han var, for den store Godhed og Naade, som de bar for ham. Da han igien var opstaaet, sagde han: Jeg kan med Sandhed sige, at jeg ikke kunde faae en Ægte-Fælle fra bedre Hænder, end som deres; Men endskjønt jeg paa min Side heller end gierne ønskede, at det gik for sig, saa tør jeg dog ikke just vente, at Nouzhatoul = Nouadat skulde med saa længselsfuld et Hierte give mig sin Haand, som jeg staaer færdig til at give hende min. Saasnart Abou Zassan havde sagt dette, vente han sig om og saae til Dronning Zobeides Slavinde, som ved en ærbødig Tausshed og Rødhed der steeg hende op i Ansigtet, gav aabenbare tilkiende, at hun var ganske villig til at indgaae hvad Calife og hendes allernaadigste Dronning Zobeide i saa Naade havde tænkt hende til Beste.

Der nu Brølluppet blev altsaa berammiet, og omsider med stor Fornøielse fuldbragt paa Califes Pallads, hvor man i mange Dage paa det allerprægtigste forlystede sig; Da gjorde Zobeide sig en Ære af, at give Slavinden en kostbar Brude-Gave, for dermed, at fornøie Calife, som bar saa stor Godhed for Abou Zassan; Og Calife gjorde det selsamme imod Abou Zassan, for at fornøie Zobeide, der bar Godhed for Slavinden.

Den nye gifte Brud blev omsider ledsaget ind i de prægtige Bærelser, som Calife tilforn
 L. en N. III. B. E havde

havde anvist Abou Saffan, og det er let at slutte med hvor stor Længsel og indvortes Begierlighed, hun der maatte oppebie Abou Saffans Ankomst.

Den fremskinnende Dag forhindrede Scherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Morgen saaledes:

Den 465. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Sultaninden; Abou Saffan havde paa sin Side ikke mindre Længsel efter sin søde Brud, og det varede ikke længe inden han imodtog hende med fuld Musique af alle slags rare Instrumenter, hvis angemne Lyd ikke lidet blev forbedret ved de mange Sangere og Sangerinder, som stemmede i med, og det Echo som Lusten deraf igien gav fra sig.

Brølluppet varede i mange Dage, og man tilbragte Tiden med adskillige Forlystelser, som i saa Tilfælde vare brugelige, førend man lod de unge Brude-Folk faae Roe til at nyde Frugten af deres Kierlighed. Abou Saffan og hans Kiereste var overmaade vel fornøiet med hinanden, og de levede begge stedse i saa god Forstaelse, at de aldrig kunde være fra hverandre, undtagen den Tid, de maatte anvende paa at

opvarte, den ene hos Calife og den anden hos Dronning Zobeide.

Vist er det, at Nouzhatoul = Nouadat virkelig besad alle de Egenskaber der udfordres af et smukt og dydigt Fruentimmer, saa at Abou Hassan ikke kunde andet end elske hende og hyste sig de sødeste Fornøielser af hendes Omgang; Thi hun var i alle Stykker efter hans Sind, endog i den Post han havde talet med Calife om, nemlig, at hun gjorde ham et fornøieligt Selskab ved hans Taffel.

Saaledes var der aldeles intet som hindrede dem i at leve et fornøiet Liv. Deres Bord var idelig forsynet med de kostbareste og nydeligste Retter, og at alting kunde gaae ordentlig til, holdt han selv en Kof i sit Kioffen til at indkøbe og lave Madden. Skienke = Bordet stod altid fuldt af kostbar Viin og var sadt saa nær ved Taffelet, at de begge kunde naae dertil. De vare begge af Naturen lystige, og derfor veylede de adskillige lystige og skientefulde Discourser med hinanden, som fornøiede dem saa meget, at de mange gange maatte lee ganske høit deraf. Aftens Maaaltidet var i Særdeleshed beskicket til denne Fornøielse, og de betiente sig ikke af andet om Aftenen, end Rager og Mandel = Tærte. Ved hver et Glas Viin de drak, sang de en nye Arie, hvilken de tidt og ofte digtede selv, og passede sig meget beqvem-

melig paa den Materie, hvorum de taledede, og disse Arier blev tillige imellem spillet paa en Harpe og andre Instrumenter, efterdi de begge overmaade vel forstod Musiquen.

Abou Hassan og Nouzhatoul-Nouadat levede saaledes en temmelig lang Tid hen, i hvilken de aad, drak og forlystede sig med hinanden, og det uden at giøre sig den ringeste Bekymring om, hvad det kostede; Thi Koffen, som han havde taget sig, maatte giøre Forskud til de daglige Udgifter. Som det nu var billigt, at denne burde at have sin Penge igien, saa indleverede han omsider en Regning paa det han havde udlagt, hvilket beløb sig til en anseelig Summa. Man bragte dem til samme Tid en Regning paa deres Brude-Klæder, der vare af de allerkestbareste Silke-Estoffer, foruden de mangfoldige Juveler Bruden fik, hvilket ligeledes beløb sig til saa stor en Summa, at de, skiont alt forsilde, fornam, at alle de Penge, som de af Calife og Dronning Zobeide havde bekommet til Brude-Gave, neppe kunde forslaae til at udredde sig af denne Giæld.

Sultaninden Scheherazade maatte her slutte sin Fortælling, efterdi hun saae at det alt var Dag, men gjorde dog igien den næste Morgen saadan Begyndelse:

Den

Den 466. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade; Abou Zassan fik store Dine da han saae, hvorledes hans Tilstand var, og han falt i adskillige Griller, naar han betragtede, sin overdaadige Leve-Maade, endskiont han dog ikke dermed kunde redde sig udaf det nærværende Onde.

Abou Zassan besluttede strax at udbetale Rokken sin Regning, og som hans Kone var aldeles ikke imod saadan hans Forsæt, saa lod de Rokken falde ind til sig, og betalte ham alt det de vare ham skyldige, dog uden at lade sig merke med den forvirrede Tilstand de geraadede udi, naar de havde betalt Gielden.

Rokken gik igien bort med et fornøiet Sind, da han saae sin Regning betalt med lutter nye slagen Guld-Mynt; Thi paa Califes Pallads brugte man ikke andet end saadan Mynt. Men Abou Zassan og Nouzhatoul-Nouadat var ikke nær saa glade, da de saae Bunden i deres Penge-Pose; Thi de bleve ganske stille og stod med nedslagne Dine og overveiede den forvirrede og ulyksalige Tilstand, som de allerede i det første Aar af deres Ægte-Stand havde sat sig udi.

Abou Zassan erindrede sig vel, at Calife da han var hos ham paa Palladset havde lovet ham, at han ikke nogen Tider skulde mangle:

Men naar han paa den ene Side betragtede, at han paa saa kort en Tid havde forødt de store Foræringer, som han havde oppebaaret af Calife, og paa den anden Side ikke var til Sinds at vilde betle, saa holdt han det for en Skam at aabenbare det for Calife, hvor ilde han havde sat sine Midler over Styr, hvor meget han end trængte til en nye Gavnildhed.

Overalt dette havde han overladt sin ganske Fæderne Arv til sin Moder, saasnart Calife havde taget ham til sig, og han kunde ikke overtale sig til at tage sin Tilflugt til sin Moder igien, efterdi han derved gav hende aabenbare at forstaae, at han atter var falden til den selv samme liderlige Leve-Maade, som han tilforn havde brugt.

Nouzhatoul = Nouadat ansaae paa sin Side Dronning Zobeides Gavnildhed og den Frihed, hun ved hendes Giftermaal havde sat hende udi, for en overflødig Belønning for hendes lange og tro Tjeneste, og troede ikke at hun med nogen Billighed kunde forlange nogen videre Hielp af Zobeide.

Abou Saffan saa omfider ganske frit sin Kiereste, og begyndte ganske aabenhjertig saaledes at tale: Jeg seer vel, sagde han, at vore nærværende Omstændigheder har sat eder i lige saa stor Forvirring, som mig selv, og at I
tæn-

tænker paa et Raad, hvoraf vi kunde betiene os i disse bedrøvelige Tilfælde, efterdi vi paa engang har mist alle vore Midler, og det paa en Tid, da vi mindst havde ventet det.

Jeg veed nu ikke, hvad J synes raadeligst for os, men hvad mig angaaer, saa er det mit Forsæt, at vi vedligeholder vores sædvanlige Leve-Maade, og ikke paa en Skilling forringer vore daglige Udgifter: Det maa nu falde ud hvordan det vil, saa haaber jeg dog at J paa eders Side ikke er mig imod. Min Hensigt dermed er intet andet end at vinde Tid til at optænke et Middel at bekomme Penge paa uden at betle dem, enten jeg af Calife eller J af eders Dronning Tobeide, og jeg troer, at jeg snart skal finde paa et Middel; Men dersom samme skal lykkes for os, maa vi begge være hinanden behjælpelige.

Men allernaadigste Herre! sagde Scherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa derfor afbrøde, og igien fortsætte Historien i Morgen.

Den 467. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Sultaninden til Schariar: Abou Saffans Raad befalder Nouzhatoul-Nouadat meget vel; Thi hun haabede, at de paa nogen Maade igien skulle

blive hiulpen. Jeg havde, svarede hun, just de selvsamme Tanker som J, men at jeg ikke vilde lade mig merke dermed, var fordi jeg ikke tillige saae nogen Middel til at naae vor Diermerke. Imidlertid bekiender jeg reent ud, at eders giorte Forslag er mig den største Fornøielse jeg kunde faae i Verden, og da J har funden et Middel til vor Frelse, som J efter eders sigende behøver min Bistand, naar det lykkelig skal sættes i Verk, saa ville J kun frit sige mig, hvad jeg paa min Side har at giøre, da det aabenbare skal vises, at jeg skal giøre min yderste Flid i denne Sag.

Jeg bilder mig ogsaa ganske vist ind, sagde Abou Hassan: At J lige saa vel som jeg viiste eder nidkier i en Sag, der angik vores fælles Beste. Det Middel, som jeg haver op-tænkt til at skaffe os Penge ved i vores Trang, er et lidet Bedragerie, som vi vil begaae, jeg imod Calife, og J imod Dronning Zobeide, og jeg er forsikkert paa, at de skal finde en Fornøielse derudi, og at det skal falde ud til vores Fordeel. Dette Bedragerie, som jeg har foresat mig, bestaaer deri, at vi maa begge døe.

At vi maa begge døe! svarede Nouzhatoul-Nouadat, og faldt ham ind i Talen; Haver J, i Sinde at døe, saa faaer J døe alle-ne; Thi for min Part er jeg endnu ikke fied af Livet, og forlanger derfor ikke heller at døe,
en-

enten J saa tager det ilde eller vel op. Veed J altsaa ingen anden Middell at foreslaae mig end dette, saa faaer J selv være betænkt paa at sætte det i Verk; Thi jeg kan forsikre eder, at jeg aldeles intet vil have dermed at bestille.

Abou Hassan svarede: Jeg maa bekiende at J er forstrækkelig Hastig og snart kan op-
hidses. J vil jo ikke give mig Tid til at tale reent ud; Thi J resolverer, førend J veed, hvorledes Sagen hænger sammen. Men hav Saalmodighed et Dieblif at høre Sagen an, saa skal J omsider faae at see, at J selv skal beqvemme eder til at døe den Død, som jeg har foresat mig at vil døe. Deraf kan J let begribe, at jeg ikke vil døe virkelig, men allene paa en forstilt Maade.

Al! det er herligt, svarede Nouzhatoul-
Nouadat, dersom det ikkun er en forstilt Død, saa drager jeg ikke i Betænkning at følge eders Raad, og J kan sikker forlade eder paa mig; Thi J skal faae at see, med hvad Midkierhed jeg vil staae eder bie i at døe paa denne Maade. Men hvad den anden Død angaaer, som jeg i Forstningen indbildte mig, saa bekiender jeg reent ud, at jeg har en inderlig Afstkye for den samme.

Belan, sagde Abou Hassan fremdeles: J skal i alle Tilfælde blive vel fornøiet med mit Forsæt, og til et Beviis derpaa skal jeg straf

fige eder, hvorledes jeg vil bære mig ad at døe, for at bringe mit Forehavende til et lykkeligt Udfald. Jeg vil stille mig an ligesom jeg var død, og I maa indsvøbe mig i Liig-Klæder, som man pleier at gjøre ved dem der virkelig ere døde. I maa dernæst legge mig midt i Kammeret paa den sædvanlige Maade, give mig Turbanen paa mit Ansigt, og vende mine Fødder imod Mecha, paa det alle Ting saaledes foranstaltes, som jeg strax skulle bæres til Graven.

Den frembrydende Dag var her Marsag til Scheherazades Taushed, hvorudover hun igien maatte begynde Historien næstfølgende Nat saaledes:

Den 468. Nat.

Allernaadigste Herre! Abou Saffan blev fremdeles ved at underrette Nouzhatoul-Nouadat, hvorledes hun skulle bære sig ad ved denne Invention, sigende: Naar nu alle Ting saaledes ere satte i Stand, som jeg har sagt eder, saa maa I bitterlig græde og ligesom sædvanligt er i deslige Tilfælde sønderrive eders Klæder, rykke Haaret af eders Hoved, eller i det mindste stille eder an ligesom I virkelig rev deraf, og dernæst maa I med Taarefulde Dine og udslagne Haar fremstille eder for Dronning Zobeide.

Dronningen vil altsaa snart spørge eder om Aarsagen til eders bittre Taare, og saas snart J med hikkende og bedrøvelige Ord har berettet hende det, vil hun useilbar beklage eders ulyksalige Skiebne, og tillige forære eder en stor Summa Penge, som J skulle betiene eder af til at forskaffe mit Liig en prægtig og anseelig Begravelse. Iligemaade vil hun og forære eder et stort Stykke Brocade til et Liig-Klæde, samt give eder en anden Klædning i Steden for den, J haver sonderrevet.

Saasnart J kommer tilbage igien med bemeldte Penge og Brocade, vil jeg staae op af mit Leie, og J maa igien ligge Liig i mit Sted; Og naar jeg paa behørig Maade haver indsoobt eder, som død, vil jeg strax forsøie mig til Calife, og der spille min Kulle lige saa vel hos ham, som J hos Zobeide, da jeg er vis forsikret paa, at Calife skal være ligesaa gæmild imod mig, som Zobeide imod eder.

Da Abou Saffan saaledes fuldkommen havde aabenbaret sine Tanker om det han havde foresat sig, saa sagde Nouzhatoul-Nouadar til ham: Jeg troer sikkerlig at Calife og Zobeide vil finde stor Fornøielse i dette lystige Bedragerie, og jeg tviler ikke paa, at de jo i saadan Henseende vil takke os derfor. Det kommer ikkuns derpaa an, at vi lykkelig kan fuldføre Sagen, imidlertid skal det ikke mangle paa min
Side,

Side, at jeg jo forsvarlig skal spille min Kulde, og jeg bilder mig ind, at jeg herudi skal opføre mig lige saa kæk som J, allerhelst da jeg forud kan see, at vi deraf kan have den største Fordeel. Lad os derfor ikke forsømme Tiden; Imidlertid jeg forskaffer os et Liig-Klæde, kunde J Klæde eder af til den bare Skiorte og Under-Buxer; Jeg ved saa godt som nogen hvorledes et Liig skal indsvøbes; Thi imedens jeg stod i Tieneste hos Dronning Zobeide, faldt det altid i min Lod, at Klæde-Liigene, naar nogen af de andre Slavinder mine Medtjenere ved døden afgik.

Abou Hassan forsømte ikke, at sætte dette i Bæk, som hans Kiereste havde forlangt, hvorfore han strax lod sætte en Liig-Bank midt i Kammeret paa et udbred God-Tapete, paa hvilken han lagde sig baglænds ned, krummede sine Arme tilsammen, og lod sig saa accurat indsvøbe, at man ikke skulle synes andet, end han virkelig laae færdig til at bæres hen i Graven. Hans Kone vente hans Fodder imod Mecha, skiulte Ansigtet med et Stykke aabet Netteldug og satte Turbanen derpaa, dog saaledes, at han frit kunde drage sin Aande.

Dernæst tog hun sit Hoved-Tøi af, lod Haaret hænge ned over Dinene, og bar sig ad, ligesom hun vilde rive det af, ligesom hun og under et stort Skrig slog sig selv under Dret, græd bitterlig, slog sig for sit Brøst, og lod frem-

fremdeles alle de Kiende = Tegn see, som tilkiensdegiver en heftig Bedrovelse. I denne Tilstand forlod hun Abou Zassan, og forføiede sig til Dronning Zobeides Gemak.

Den fremskinnende Dag forhindrede Scherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den paafølgende Nat saaledes:

Den 469. Nat.

Allernaadigste Herre! Nouzhatoul = Nouadat gav saa forkræffelig et Skrig af sig, at Dronning Zobeide tydelig kunde høre det ind i sit Gemak, hvorfore hun befalede hendes Slavinder, som havde Opvartning hos hende, at de skulle gaae ud og see, hvor dette jammerlige Skrig kom fra. De løb alt saa strax ud, og kom tilbage med den Beretning, at det var Nouzhatoul = Nouadat, som stod uden for med Dinene fulde af Graad.

Dronning Zobeide, som var meget begierlig efter at vide, hvad der maatte være hende vederfaret, stod strax op, og gik ud i Forgemakket til hende.

Nouzhatoul = Nouadat spillede sin Kulde overmaade vel, da hun saae Zobeide komme ud i Forgemakket; Thi imedens hun endnu stod i Døren, og saae ud, begyndte hun at for-
dobble

dobble sit Skrig, og jo nærmere Zobeide kom hende, jo jammerligere stillede hun sig an, rev sig i Hovedet med begge Hænder, slog sig med en særdeles Hestighed i sit Ansigt og paa sit Brøst, og kastede sig ned for Dronningens Fødder, hvilke hun vædede med sine salte Taare.

Zobeide blev overmaade bestyrret, da hun saae sin Slavinde i en saadan ugemeen Bedrøvelse. Hun spurgte hende strax hvad hun skadte, og hvad for et Bandheld hende var tilslaaet.

Men i Steden for at svare Dronningen paa det hun spurgte om, blev hun ved i sin forstilte Bedrøvelse, tvang sig dog omsider ligesom til at holde sine Suf og Taare inde, og sagde med halve Ord, hvilke dog stedse blev ledsaget med dybe Suf saaledes: Ak! Høibaarne Dronning! Hvorledes kunde mig nogensinde tilslaaes en større og mere bedrøvet Banheld, end det nærværende, der tvinger mig til at nedkaste mig for Eders Majestæts Fødder, at beklage og bejamre den uløselige Tilstand, jeg er geraadet udi? Gud forlænge Eders Majestæts Liv, han krone eder med bestandig Sundhed, og forunde eder endnu mange lykkelige Aar at leve udi. Abou Hassan, Ak! den stakkels Abou Hassan, som Eders Majestæt har fattet Naade for, og med Deres Høit-Elskte Geniahs Samtykke har givet mig til Mand, lever ikke mere.

Nouzhatoul-Nouadat havde neppe talet disse Ord ud, førend hun igien fordobblede sine Suk og Taare, og kastede sig atter igien ned for Dronningens Fødder.

Zobeide blev overmaade forskrækket over denne Tidende, og raabte: Er Abou Zassan død! den artige, lystige og friske Mand! sandelig jeg havde ikke bildt mig ind, at jeg saa hastig skulle spørge denne brave Mands Død; Thi han saae ud til, at han skulle have opnaaet en høi Alder, hvilken han visselig og fortiente. Dronningen tog sig denne falske Tidende saa nær, og havde saa stor en Medlidenhed med Slavinden, at hun ikke kunde bære sig for at græde.

Hendes Kammer = Jomfruer og andre Slavinder, som vare derved nærværende, og havde høstet sig mængden Fornøielse af de Lystigheder, som Abou Zassan havde diverteret Calife og Zobeide med, beviste med deres Taare, hvor stor Befymring og Bedrøvelse de iligemaade havde over dette Døds = Fald.

Dagens Komme forbød Scheherazade at fare videre fort, og maatte altsaa opsætte det efterfølgende til næste Morgen.

Den 470. Nat.

Allernaadigste Herre! Zobeide tillige med hendes Slavinder og Nouzhatoul-Nouadat blev

blev en temmelig lang Tid staaende med deres Forflæder for Dinene, at begræde dette formeente Døds Fald, endeligen begyndte Dronningen saaledes at tale: Du ugudelige, sagde hun til den forstilte Enke, du er formodentlig selv Aarsag i din Mand's Død; Mueligt, at du ved dit onde og hastige Sind og underlige Hoved har foraarsaget ham saa stor Bekymring, der omsider har lykkedes dig saavel, at du derved har bragt ham ned i Graven.

Nouzhatoul-Nouadat stillede sig an, som hun var overmaade bekymret over denne Frettesættelse, som hun havde faaet af Zobeide. Ak! min naadige Dronning! raabte hun, jeg troer ikke at jeg i al den Tid, jeg har havt den Naade at være Deres Majestets Slavinde, har givet dem den allerringeste Aarsag til at fatte saa slette Tanker om mig, at de skulle ansee min Opførsel saa uanstændig imod en Mand, jeg alle Tider har baaret saa stor Kierlighed for, og levet saa eenig og fortrolig med. Ak! jeg maatte ansee mig selv for det allerulykseligste Fruentimmer i den ganske Verden, om Eders Majestæt vilde tillægge mig ringeste Skyld i min Mand's Død. Nei! jeg kan derimod sige, at jeg stedse har elsket Abou Zassan saa indderlig, som en Egte-Kone kan og bør elske hendes Egte-Mand. Ja, jeg kan, uden at berømme mig selv, forsikre, at jeg har havt al tilbørlig Hviagtelse og Kierlighed for hans Person, hvil-

hvilket han og formedelst hans høflige og kjerlige Omgang med mig paa sin Side med Billighed forientede; Thi der gik ingen Dag forbi, at han jo gav mig de eftertrykkeligste Beviser paa et kjerligt Hiertelav.

I saadan Henseende troer jeg ganske stadig, at om han endnu var i denne Verden, skulde han fuldkommen retfærdiggjøre mig i denne Sag, og han skulde altsaa snart betage Eders Majestæt de slette Tanker de haver fattet om mig, dog min Allernaadigste Dronning, sagde hun fremdeles, i det hun igien begyndte at græde, hvad skal jeg sige? Hans Time var nu kommen, og dette var allene Aarsagen til hans Død.

Som nu Zobeide stedsse saae Slavinden at blive ved et Sind, og merkede at hun ikke forandrede sine bedrøvelige Gebærder, men med en bestandig Iver forrettede sit Vrende, saa kunde Zobeide ikke forestille sig, at hendes Beretning var falsk, allerhelst da hendes Graad syntes heller at være en Virkning af hendes naturlige Tilbøielighed og Kjerlighed, end af en Skyldighed, som der allene reiste sig af Landets Skif.

Altsaa vilde Zobeide ikke længer vægre sig ved at ansee hende uskyldig i alle Ting, og derfor befalede sin Ober-Skat-Mesterinde, at hun strax skulde levere Nouzhatoul-Nouadat

Hundrede Stykker Guld af hendes Skat-Kammer, tillige med et Stykke Brocade.

Saa snart hun havde bekommet denne Foræring, fastede hun sig need for Dronning Sobeides Fødder, og aflagde sin allerunderdanigste Taksigelse for beviste Naade; Men endskjønt hun endnu udvortes var bedrøvet, saa var hun dog i sit Hierte inderlig fornøiet over, at denne Sag var gaaet hende saa vel og lykkelig af. Dronning Sobeide sagde fremdeles: Gaf og betien dig af dette Stykke Brocade til din afdøde Mand's Prydelse, og brug disse Penge til at forskaffe hans Liig en prægtig Begravelse; Thi han har levet som en brav Mand, og derfor fortient, at han efter sin Død bliver æret. I øvrigt vilde du ikkun holde Naade med din Bedrøvelse; Thi du kan forlade dig til, at jeg stedse skal bære Omisorg for dig.

Nouzhatoul-Nouadat var neppe kommen uden for Sobeides Gemals Dør, førend hun med stor Glæde afstørrede sine Taare, og hastede hjem til Abou Zassan, for at fortælle ham, hvor lykkelig et Udfald Bedrageriet havde faaet.

Den frembrydende Dag forhindrede Schesherazade at fortælle mere, hvorfor hun afbrød, og igien den næstfølgende Morgen begyndte saaledes:

Den

Den 471. Nat.

Allernaadigste Herre! Da Nouzhatoul-
 Nouadat kom hjem igien og fandt hendes
 Mand Abou Zassan ligge ganske stille indsvøbt
 paa det Sted hun sidst forlod ham, nemlig midt
 i Kammeret, stak hun i at lee ganske høit.
 Hun kunde for Latter neppe faae disse Ord ud-
 talt, da hun sagde: Staae op min Siel! og
 see Frugten af det Bedragerie jeg har begaaet
 imod Zobeide. Vi skal endnu i Dag ikke døe
 af Hunger.

Da Abou Zassan saae Brocadet, samt
 Pungen med Pengene blev han overmaade for-
 nøiet, og det varede ikke længe forend han igien
 stod op, for tillige med sin Kone at glæde sig over
 det erlangte Bytte.

Nouzhatoul-Nouadat var saa særdeles
 glad, at det Bedragerie, hun havde forsvet imod
 Zobeide, var løbet saa lykkelig af; Ja hun var
 kommet i saa sterk en Latter, at hun neppe kun-
 de holde op igien at lee. Da denne Bevægelse
 omsider havde sat sig, sagde hun til sin Mand:
 Det er endnu ikke dermed afgjort; Nu falder
 mig til, at stille mig død an, og da vil vi faae
 at see, om J er skicket til at spille eders Kulle
 saa godt som jeg, og erholde ligesaa stor en For-
 æring af Calife, som jeg har faaet af Zobeide.

See her har man strax en Prøve paa Fruentimmerets Sind og Bæsen, svarede Abou Saffan, og man gjør dem ikke Uret; naar man tillægger dem en medfødt Stolthed; Thi de har altid den falske Indbildning, at de kan udrette mere end deres Mænd, da de dog, naar de skal gjøre noget godt, ere nødte til at tage deres Mænd i Raad med sig. Det skulle lade underlig, sagde han fremdeles, om jeg i det ringeste ikke skulle udrette lige saa meget hos Calife, som J har udrettet hos Zobeide, da jeg dog er den, der har opfunden denne List. Men vi vil ikke henbringe Tiden med unyttig Tale; Det er bedre, at J gaaer hen, og stiller eder død an, ligesom J saae jeg gjorde, og da skal det snart vise sig, om jeg ikke med lige saa stor en Lykke skal forrette mit Verende, som J eders.

Abou Saffan indsvøbte derpaa sin Kone, og lagde hende paa selv samme Sted, som han tilforn laae, vendte hendes Been imod Mecha, og gik omsider ud af sit Kammer ganske uordentlig med sin Turban uopbunden, som et Menneske der var bragt i stor Sorg og Bedrøvelse. I denne Tilstand forsoiede han sig til Calife, som just samme Tid sad i sit Geheimesonseil, og havde Stor-Beziren tilligemed nogle andre Bezirer hos sig, af dem han havde meest Fortrolighed til.

Saa snart Abou Saffan kom til Døren, hvor Calife var, blev den aabnet af de nærværende
rende

rende Drabanter, som vidste, at han alle Ti-
der havde en fri Tilgang til Calife, uden at
lade sig anmeldte. Han holt sit Tørklæde i den
ene Haand, slog sig heftig for Brøstet med den
anden, skreeg heilig, og lod Taarene Strøm-
me: viis flyde need af sine Dine, hvilket altsam-
men var Beviis paa en stor Bedrøvelse, og i
denne Positur fremstillede han sig for Calife.

Som nu Calife altid var vant til at see
Abou Gassan glad og lystig, og med saadan
Belevenhed, der ikke kunde andet end fornøie
de nærværende, saa blev han overmaade for-
skrekket, da han nu saae ham, at være bragt
i saa stor Sorg og Bedrøvelse. Han gav sig
ikke Tid længere at tænke paa de Stads-
Affai-
rer, som der i Conseilet blev handlet om, men
spurgte Abou Gassan strax, hvad der var Mar-
sag til hans Bedrøvelse.

Sultaninden Scheherazade maatte her
lutte sin Fortælling, efterdi hun saae at det alt
var Dag, men gjorde dog igien den næste Mor-
gen saadan Begyndelse:

Den 472. Nat.

Da Calife havde spurgt Abou Gassan om
Marsagen til hans Graad, begyndte han
at fordobble sine Suk og Taarer, og svarede
omsider saaledes: Herskere over de Troende:

Der kunde ikke tilslaaes mig nogen større Glemsdighed; end den, der for nærværende Tid klemmer mit Hierte og perser Band af mine Dine. Gud lade Eders Majestæt nyde en langvarig Regiering, og længe beklæde den Throne, som de med saa stor Fortieneste besidder. Ak! Nouzhatoul-Nouadat! som de har været saa naadig, at give mig til Egte, at jeg med hende skulle tilbringe mit Liv i Fornøielse, er = = = Ak = = = ved disse Ord stillede Abou Saffan sig an, ligesom han var saa Hierte-klemt, at han ikke kunde tale mere, men saa got som smelte hen i Taare.

Calife forstod vel, at Abou Saffan var kommen, for at berette ham sin Kones dødelige Afgang, og det er ikke at udsige, hvor inderlig denne Første blev rørt ved samme Tidende. Gud forbarne sig over eder, sagde han, (og det med saadanne Miner, som gav tilkiende, at det gjorde hannem meget Ont.) Det var sandelig en god og dydig Slavinde; Og Sobeide saa vel som jeg selv, udvalgte just hende for at gjøre dig en Fornøielse. Hun fortiente vel endnu at have levet noget længere. Calife kunde ikke forhindre, at jo Taarene løb need af hans Dine, og han maatte tage sit Tørklæde op for at afdrykke samme.

Da Stor-Beziren Giafar og de andre Bezirer saae Abou Saffans bedrøvelige Tilstand
samt

samt at Calife tog sig samme saa nær, gjorde det dem ligeledes saa ont, at de maatte blande deres Taarer med de andres. Saaledes begræd de hendes Død, som laae og længtes efter at vide, hvorledes det løb af med Abou Saffans Forretning.

Calife faldt omsider paa selv samme Tanker om Abou Saffan, som Zobeide havde fattet om hans Kone; Thi han bildte sig ind, at han formodentlig maatte være Aarsag i hendes Død. Formedelst saadan Betragtning blev hans Bedrøvelse omskiftet til Berden, og sagde omsider disse Ord til ham: Du ugudelige! Du maa selv formedelst en slet Omgang med din Kone have forkortet hendes Liv? Ak! jeg tviler aldeles ikke paa, at jo Sagen hænger saadan sammen, men jeg synes dog, du i det mindste burde haft en større Verbodighed for Dronningen, min Gemahl, og betænkt at hun elskede hende mere end alle sine andre Slavinder, og at hun tog hende fra sig selv, og gav dig hende. Din Opførsel er derfor et Tegn til en slet Skionsomhed.

Abou Saffan stilte sig her an, ligesom han blev meget mere bedrøvet end han var tilforn, og græd saa bitterlig, at den ene Taar kunde ikke bie den anden, Herskere over de Troende! sagde han: Hvorledes kan Eders Majestæt falde paa saadanne Tanker, at Abou Saffan, som de med saa stor Naade og utallige Belgiernin-

ger har overvældet, skulde være saa ugudelig og saa utafnemmelig? Nei! Det er noget, som jeg aldrig har tænkt paa, langt mindre forøvet det i Gierningen.

Jeg elskede Nouzhatoul-Nouadat saa høit, som nogen kan elske sin Egte-Kone, og det saa vel i Henseende til den Naade hun stod udi hos Eders Majestæts Gemahl, som i Henseende til de herlige Egenskaber Naturen havde begavet hende med, hvilket altsammen var kraftig nok til at holde den Kierlighed og Hoiagtelse ved lige, som jeg har baaren for hende, og jeg kan sige, at hun ogsaa virkelig fortiente det. Men allernaadigste Herre! sagde han fremdeles, hun maatte døe, og det behagede ikke Gud længer at forunde mig den Lyksalighed, som jeg af Deres Majestæt og høitelskte Gemahl var sat udi.

Men allernaadigste Herre! sagde Scherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, vil derfor afbryde og igien paa Eders Majestæts Behag fortsætte det øvrige i Morgen.

Den 473. Nat.

Allernaadigste Herre! Abou Zassan vidste saa mesterlig at sfiule Skalken, og viiste saa mange Kiende-Tegn paa en sand og virkelig Bedrøvelse, at Calife troede ham omsider paa hans Ord, og havde aldeles ingen Mistanke til

til ham, allerhelst da han tilforn aldrig havde hørt, at de levede i nogen Misforstaaelse med hinanden. Calife befalede derpaa Ober- Skat- Mesteren, at han skulle levere Abou Zassan en Pung med hundrede Stykker Guld = Mynt, tilligemed et smukt Stykke Brocade.

Abou Zassan kastede sig strax ned for Califes Fødder, og aflagde sin allerunderdanigste Taksigelse for den store Naade og Godhed man beviiste ham. Følg med Skat- Mesteren, sagde Calife, og tag derimod; Brocadet skal du bruge til din afdøde Kones Liig og Pengene skal anvendes til at forskaffe hende en prægtig Begravelse; Og jeg vil haabe, at du herudi viser hende det sidste Beviis paa din Kierlighed.

Abou Zassan svarede aldeles intet paa disse Califes saa naadige Ord, men gjorde allene en dyb Compliment og fulgte ud med Skat- Mesteren. Saasnart han havde faaet Pengene og Brocadet til sig, gif han ganske fornøiet hjem, og var glad over, at han saa hastig havde opfundet et Middel til at raade Bod paa den Armod, han saa uformodentlig var kommen udi.

Nouzhatoul = Nouadat var imidlertid bleven ganske feed af, at ligge saa længe i saa stor en Evang, hvorudover hun neppe hørte Abou Zassans Ankomst, førend hun stod op, og løb hen imod ham, sigende: Ei vel an! har Calife været ligesaa let at bedrage som Zobeide.

Abou Zassan loe i det han viiste hende Broscadet samt Pungen med Pengene, og sagde til hende: Nu kan J see, at jeg kan stille mig ligesaa bedrøvet an over en Kones Død, der endnu lever og befinder sig vel, som J kan besgræde en Mand's Forliis, der dog Hayes i Berhold, og er ved en god Helbred.

Men Abou Zassan forestillede sig tillige, at dette dobbelte Bedragerie useilbar maatte drage andre Følger efter sig, hvorudover han forestillede sin Kone saadant forud, paa det hun bedre kunde vide at tage sig i agt, og tillige med ham forsigtig at spille sin Nulle; Thi, sagde han, jo bedre det løber af for os i at bringe Calife og Zobeide i en slags Forvirring, jo mere vil de fornøies derover, og jo flere Prøver vil vi nyde af deres Gavnildhed. Og denne sidste Betragtning opmuntrede Abou Zassans Kone meer end noget andet til at forestille sig, saa meget mueligt var.

Den fremskinnende Dag forhindrede Scherazade denne gang at fortælle mere, men begyndte dog igien den næste Nat saaledes at fortælle Historien, som følger:

Den 474. Nat.

Allernaadigste Herre! For at komme til Calife igien, og at fortælle Eders Majestæt, hvad denne

denne Første siden tog sig for i denne Sag, kan jeg have den Ære at berette, at saasnart Abou Saffan var gaaet fra ham, gav han sig ikke længer Tid at forblive i sit Geheime-Conseil, om endskjønt de havde mange vigtige Ting fore, men han forsøiede sig strax til Dronningen for at condolere hende med Slavindens Nouzhas toul-Nouadats Død. Stor-Beziren og de andre Herrer forsøiede sig derpaa hiem, og Calife beordrede Obersten over Gildingerne, at han skulle følge med ham til Zobeides Gemak.

Denne Oberst maatte altid være tilstæde hos Califes Person, og maatte følge med ham hvor han gik.

Da de ankom til Zobeides Gemak, og Calife lidet havde aabnet Dørren, saae han sin Dronning siddende ganske bedrøvet paa sin Throne og med Dinene fulde af Graad.

Calife forundrede sig ikke lidet, at han fandt sin Dronning saa bedrøvet, gik derfor strax hen til hende, og sagde: Madame! Det var ufornoden, om jeg vilde sige eder, hvor stor Deel jeg tager i eders Bedrøvelse; Thi I ved meget vel, at det, som bedrøver eder, bedrøver ogsaa mig, ligesom jeg paa den anden Side finder Fornøielse i alt det, der fornøier eder. Men hvad skal man sige? Vi ere jo alle dødelige, og den Gud, der har givet os Livet,

maa

maa vi give det igien, naar han forlanger det af os. Imidlertid er det vist, at eders Slavinde *Nouzhatoul-Nouadat* besad virkelig saadanne Egenskaber, der ikke uværdig har forhvervet eders Hviagtelse, og jeg tilstaaer gierne, at J ikke har Uret, naar J efter hendes Død endogsaa lader see et Beviis paa den Kierlighed, J har baaren til hende: Men J vilde tillige betænke, at al vores Sorg og Bedrøvelse ikke er god for at give hende Livet igien, hvorforre *Mas Dame!* om J vil tro mig, og elske mig, saa lad eders Bedrøvelse over denne Forliis ikke tage Overhaand, men hav heller Omsorg for eders eget Liv; Thi J veed, at samme er mig meget dyrebarere, og at al min Fornøielse og timelige Lyksalighed berocr derpaa allene.

Om endskjønt *Dronning Zobeide* ikke kunde andet end fornøies over de kierlige og bevægelige Indfald, som *Califes Compliment* var bespydet med, saa falt hun dog hen i en overmaade stor Forundring, da hun hørte ham tale om *Nouzhatoul-Nouadats Død*, hvilken hun langt fra ikke havde forestillet sig. Ja hun blev saa forskrekket at hun i lang Tid ikke kunde tale et eneste Ord, allerhelst denne Tidende var tvært imod den, som hun nylig selv havde hørt.

Hun kom omsider lidet til sig selv igien, og sagde til *Calife*: Herstere over de Troende! Jeg er eder uendelig forbunden for al den Kierlig-

lighed, J forsikkrer at bære til mig; Men det maatte tillades mig at sige eder, at jeg aldeles ikke kan begribe den Tidende J bringer mig om min Slavindes Død; Thi hun er endnu i Live, og ved en forønskelig Helbred. Gud holde selv sin Haand over eder og mig, og lade os længe leve sammen til vores fælles Glæde! Men at Eders Majestæt finder mig for nærværende Tid saa bedrøvet, er ikke over min Slavindes Død, men over hendes Mand Abou Zassan; Og da jeg veed at Eders Majestæt holdt meget af ham, og jeg selv mangen gang har hørt Fornøielse af hans lystige Væsen, saa har jeg i saadan Betragtning ikke kunnet anhøre den Tidende om hans dødelige Afgang, uden at jeg jo der ved maatte indtages af Bedrøvelse. Imidlertid maa jeg tilstaae, at Eders Majestæt gjør mig ikke lidet bestyrret, i det de viser sig saa ubevægelig over denne Tidende, og i saa kort en Tid har forglemt ham, da J dog saa tidt og ofte har forsikret mig om den Fornøielse J fandt ved hans Nærværelse, og denne Koldsindighed skinner mere frem ved den Umvepning J gjør, naar J vil overtale mig til at tro, at det er min Slavinde og ikke Abou Zassan der er død.

Men allernaadigste Herre! sagde Sultans inden Scheherazade: Jeg seer at det er Dag, maa derfor afbryde min Fortælling, og paa Eders Majestæts Behag igien fortsætte det efterfølgende af Historien i Morgen.

Den

Den 475. Nat.

Allernaadigste Herre! Som nu Calife troede at have faaet en tilforlade Efterretning om Slavindens Død, og havde desforuden gyldig Marsag til at tro det, esterdi han havde hørt det af Abou Hassans egen Mund, saa begyndte han at trække paa Skuldrene, og loe ganske høit, da han horte, at Zobeide vilde sige ham imod.

Han vendte sig derpaa om til Obersten over Gildingerne, og sagde: Hvad siger du til denne min Gemahls Beretning? Er det ikke sandt, at Fruentimmerets Forstand reiser tidt af Bye, og i værende Tid begaaer saadanne Daarligheder, som man vanskelig kan tilgive dem? Du har jo selv lige saa vel som jeg, seet og hørt alt hvad der i denne Sag er passeret. Calife vendte sig herpaa om til Zobeide, og sagde til hende: Madame! Feld ikke flere Taarer over Abou Hassans Død; Thi han lever og befinder sig ganske vel, men begræd langt heller eders fiere Slavindes Nouzhatoul-Nouadats Død. Det er ikke uden faae Dieblif, siden Abou Hassan var hos mig i mit Kammer med sine Dine saa fulde af Taare, og saa inderlig bedrøvet, at han endog bevægede mig selv til Medlidenhed, da han forkyndede mig sin Kones Død. Jeg gav ham desuden en Pung med hundrede Stykker Guld-Mynt, og et Stykke Brocade, som han skulde betiene sig af, til at forskaffe sin Hustrue en præg-

prægtig Jordekjæder. Obersten som her staaer, er et Dienssynlig Vidne til det altsammen, og han skal kunde sige det, lige saa vel som jeg.

Dronning Zobeide kunde umuelig bilde sig ind, at det var Califes Alvor, men troede langt heller, at han vilde binde hende noget paa Ermet. Herskere over de Troende! sagde hun: Jeg veed nok I pleier at finde Behag i at skiertse, men jeg anseer dog denne Tid og Sted ubeqvem dertil. Hvad jeg har haft den Ære at berette eder, har jeg talt ganske alvorlig, og jeg mener det endnu oprigtig, naar jeg siger, at det er ikke min Slavinde, men hendes Mand Abou Hassan der er død, og jeg beklager saa vel eder, som mig selv over denne artige Mands Forliis.

Calife svarede ganske alvorlig: Madame! Jeg forsikrer eder, at jeg taler uden Skiertis, naar jeg bebreider eder at I farer vild; Thi det er Nouzhatoul-Nouadat, som ved Døden har forladt os; Abou Hassan derimod lever ved en god Helbred.

Zobeide blev ikke lidet fortrydelig over Califes bestandige Modsigelser, hvorfor hun med en alvorlig Mine svarede ham saaledes: Herskere over de Troende! Gud forbyde, at Eders Majestæt længe skulle blive i denne Bildfarelse; Thi ellers maatte jeg snart falde paa de Tanker, at eders sunde Fornuft havde forladt sit ordentlige

lige

lige Sæde. Tillad mig derfor, at jeg endnu engang for alle forsikker eder om, at det er Abou Hassan, som er død, og at min Slavinde, den afdøde Abou Hassans Enke lever endnu. Det er ikke en Time siden hun var i Gemakket hos mig, og hun kom i saadan fortvilet Tilstand, at det blotte Diesyn var nok til at presse mig Taarene udaf mine Dine, om hun endstønt ikke med saa mange Suk og Taarer havde sagt mig den rette Aarsag til sin Bedrøvelse. Alle mine Kammer-Jomfruer haver lige saa vel som jeg maattet græde derover, og de kan, om eder saa synes selv bekræfte det.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa dermed afbryde, og igien fortsætte Historien i Morgen.

Den 476. Nat.

Allernaadigste Herre! Dronning Zobeide blev fremdeles ved at forsvare sit Andragende for Calife saaledes: Mine Kammer-Jomfruer kan ligeledes berette eder, at jeg i hendes store Sorg forærede hende et Stykke Brocade, og en Pung med hundrede stykker Guld-Mynt. Ja den Bedrøvelse, som Eders Majestæt fandt mig udi, da J kom her ind, reiste sig saa vel af hendes Mand's Døds-Fald, som af den Bedrøvelse, hun var indtaget af. Desforuden
var

var det virkelig mit Forsæt, lidet førend J kom ind til mig, at vilde gaaet hen til eder, for at condolere eder med Abou Hassans Død.

Da Calife hørde disse Ord, stak han i at lee ganske høit og sagde: Madame! Det er dog en forunderlig Egensindighed, han blev strax igien ganske alvorlig, og sagde fremdeles: Jeg kan endnu sige eder, at det er Nouzhatoul-Nouadat, som er død. Nei, naadigste Herre! svarede Zobeide: Jeg kan sige eder, og det med Sandhed, at Abou Hassan virkelig er død, og der skal ingen, det maa være, hvem det være vil, overtale mig til at tro andet.

Calife blev herover saa vred, at man kunde læse hans Fortrydelse i hans ganske Ansigt; Han gif derfor hen fra Dronningen, satte sig paa en Sofa, og befalede Obersten over Gildingerne, at han strax i samme i Dieblif skulle gaae hen, og see, hvem af dem der var død, og der efter berette ham, hvorledes Sagen hængte sammen; Thi omendskiont, sagde han, jeg ganske fuldkommen veed, at Nouzhatoul-Nouadat er død, saa vil jeg dog heller betiene mig af dette Middel, end blive ved at disputere derom.

Calife havde neppe udtalet, førend Obersten gif bort, for at udrette sit anbefalede Værende. Vi vil nu strax om et Dieblif, sagde Calife fremdeles, faae at vide, hvem af os begge der har Ret, enten J eller jeg.

For min Part, svarede Zobeide: Saa veed jeg ganske vist, at Ketten er paa min Side, og det skal snart vise sig, at det er Abou Hassan der er død, som jeg saa tidt og ofte har sagt.

Og jeg, svarede Calife: Er ganske vis og forsikkert paa, at Touzhatoul-Nouadat ikke mere lever; Ja jeg er færdig til at vedde med eder, om hvad I vil, at eders Slavinde ikke er mere til i denne Verden, men at Abou Hassan derimod lever, og befinder sig vel.

Bild eder ikke ind, svarede Zobeide: At I dermed vil fange mig; Thi jeg er ikke bange for at vedde med eder. Ja, jeg er saa vis og forsikkert paa, at det er Abou Hassan, som er død, at jeg gierne tor sætte det til Beds med eder, imod hvad I vil holde derimod, det maa være af saa ringe en Værdie, som det være vil. Og da I meget vel veed, hvad jeg har kierest og finder meest Fornøielse i, saa haver I kun frit at vælge, hvad I selv vil; Thi jeg skal rigtig holde det, og det maa være saa vigtigt, som det være vil.

Efterdi I er saa resolveret, sagde Calife, saa vedder jeg min Lyst-Have imod eders Skilderie-Pallads; Thi det ene er lige saa meget værd som det andet.

Den fremskinnende Dag forhindrede Scherazade denne gang at komme videre, men
 bez

begyndte dog igien den næstfølgende Morgen
saaledes:

Den 477. Nat.

Allernaadigste Herre! Da Calife havde fore-
slaget Zobeide, hvad de vilde vedde om,
svarede Zobeide saaledes: Her kommer det ikke
an paa, enten eders Have er mere værd end
mit Pallads eller ikke; Thi hvad den Sag
angaaer, ere vi endnu ikke eenige, men J har
selv udvaldt eder, hvad J syntes, der var mig
allerkierest, og som kunde ansees, som et Equi-
valent imod det, som J paa eders Side vil
vedde om. Imidlertid er jeg vel tilfreds, Bed-
demaalet er sluttet, og jeg kalder Gud til Vidne
derpaa. Calife gjorde den selvsamme Eed, og der-
paa lode de det beroe indtil Obersten kom tilbage.

Imidlertid Calife og Zobeide saaledes sad
og trættes, enten det var Abou Zassan eller
Nouzhatoul-Nouadat, der skulle være død,
sad Abou Zassan ved sit Bindue og snakkede med
sin Kone, men gav dog nøie Agt paa, hvad
der vilde flyde af; Thi han forestillede sig forud,
at de om denne Sag vilde komme i Trætte med
hinanden. Da han derfor saae Obersten kom-
me gaaende, saa begreb han strap, at han for
denne Sags Skyld var skicket til ham, hvor-
udover han befalede sin Kone, at hun endnu
engang skulle ligge Liig, som han havde sagt
hende, og det uden at forsømme noget Dieblif.

Tiden var ogsaa virkelig kort, saa at alt det, som Abou Gassan, førend Oberstens Ankomst kunde faae gjort, var at indsvøbe hans Kone, som et Liig, og brede det stykke Brocade over hende, som Calife havde givet ham. Derpaa aabnede han Dørren, og satte sig med bedrøvede og nedslagne Dine ved Hovedet af den formeente Døde, holdende et Tørklæde for Dinene.

Neppe var han hermed bleven færdig, førend Obersten kom ind i Kammeret til ham. Det bedrøvelige Syn, som strap ved hans Ankomst faldt ham i Dinene, forarsagede ham en hemmelig Glæde, i Henseende til det Vrende, han for Calife havde at forrette. Saasnart Abou Gassan saae ham, gik han hen imod ham, og med Urbødighed kyskede hans Haand. Naadigste Herre! sagde han med Suk og Graad: J finder mig i den aller største Bedrøvelse, som der nogensinde kunde vederfares mig i Verden; Thi Nouzhatoul-Nouadat min allerfiereste Kone er ved Døden afgaaet.

Obersten blev saa inderlig bevæget af Abou Gassans Klagemaal, at han umuelig kunde andet end begræde dette hastige og uformodentlige Døds-Fald. Han gik strap hen til Liiget og lettede Klædet lidt op for at see hende i Ansigtet, og da han noget havde seet derpaa, lod han Klædet falde need igien, og med dybe Suk sagde

sagde til Abou Zassan: Der er dog ingen anden Gud, uden Gud allene, vi maa derfor underkaste os hans Billie, og et hvert Creatur maa komme til ham igien. Min fiere Søster Nouzhatoul = Nouadat, sagde han fremdeles: Dit Liv her i Verden har været meget kort, Gud forbarme sig over dig og være dig naadig.

Den lyse Dag forhindrede Scheherazade denne gang at fortsætte sin Fortælling videre, hvorfor hun maatte opsætte det efterfølgende til næste Nat.

Den 478. Nat.

Allernaadigste Herre! Da Obersten havde beflaget Nouzhatoul = Nouadats tiilige Døds = Fald, vendte han sig til Abou Zassan og sagde: Man siger ikke uden Grund, at Fruentimmerne tidt og ofte begaaer saadanne Daarligheder, som man neppe kan tilgive og forlade dem. Det er vel sandt at Zobeide er min Allernaadigste Dronning, men hun har dog ikke kundet fritage sig fra at begaae en stor Daarlighed. Hun har absolute vildet paastaae, at det var ikke eders Kone, men eder, der var død, og Calife har maattet sige derimod hvad han vilde, saa har han dog ikke kundet face hende overtalt til at tro sig. Han har kaldt mig til Bidne i Sagen, for at overbevise hende desto bedre, efterdi jeg, som I selv veed, var

nærværende, da J kom og forkyndte Calife den bedrøvelige Tidende om eders Kones Død, men det har altsammen intet kunde hielp. Ja, de er kommen i en temmelig stærk Disput med hinanden om denne Sag, hvilken ventelig havde været ved endnu, i fald Calife ikke havde funden paa, at skikke mig herhid til eder for at erfare Sandheden, og dermed overbevise Zobeide at hun tager Feil. Imidlertid frygter jeg dog, at min Gang er forgieves; Thi man maa i vore Tider tage sig fore med Fruentimmerne hvad man vil, for at overbevise dem om et eller andet, saa er dog alting forgieves; Efterdi de i Almindelighed ere saa forfærdelige egensindige, at de ikke vil lade sig astrette, naar de engang har overgivet sig til at tro det, som er tvert imod.

Abou Zassan blev imidlertid stedse ved at græde, og da Obersten havde udtalet, svarede han saaledes: Gud forunde de Troendes Besherker stedse en fuldkommen Brug af sin forunderlige og prisværdige Forstand. J seer nu selv for eders Dine hvorledes Sagen hænger sammen, og at jeg ikke har berettet andet for hans Majestæt, end hvad der i sig selv kommer overeens med Sandhed. At han nu desto bedre kunde forestille sig, raabte han fremdeles ganske veemodig: Giv Gud, at jeg ei havde haft nødig at anmeldte saa bedrøvelig en Tidende for Calife! Ak! jeg kan ikke noksom udsige hvor ubodelig et Forliis jeg i Dag har taget!

Ober-

Obersten svarede: Det er sandt, og jeg kan forsikre, at jeg tager en stor Deel i eders Bedrøvelse. Men hvad er her ved at giøre? Man faaer dog i alt dette lade sig trøste, og det skal være mit Raad, at I ikke lader eders Bedrøvelse tage Overhaand. Jeg maa for denne Tid tage Afsked og forsoie mig igien til Calife, for at berette ham Sagens Sammenhæng; Men jeg vil dog først bede, at I ikke lader Liiget bære bort, førend jeg kommer tilbage, paa det jeg kan bivaane hendes Liig-Begiengelse, og hielpse hende med min Bøn til Gud.

Abou Hassan sagde: At han ikke var den Værd, som han tilbød sig at ville bevise ham; Hvorpaa han tog Afsked med Obersten, som forsoiede sig igien til Califes Pallads, for at give ham Oplysning om den Sag han var udsendt om.

Som nu Abou Hassan var bange at Obersten skulle vende tilbage til ham igien, blev han staaende at see efter ham, og gif ikke ind igien, førend han var kommen ham af Sigte. Saasnart han var kommen ind, stillede han igien sin Kone paa fri Fod, og sagde til hende: Nu har vi faaet nok en Comoedie ageret, men jeg troer visselig ikke, at denne bliver den sidste; Thi Dronning Zobeide lader sig sandelig ikke nøie med Oberstens Beretning, men langt heller leer ham ud; Og det er ikke heller at fortænke hende for; Thi hun har de alleryldigste Aarsager

til at ansee hans Beretning falsk; Hvorudover vi maa være betænkt paa at skikke os udi de Omstændigheder der fremdeles kan indløbe.

Sultaninden Scheherazade maatte her slutte sin Fortælling, efterdi hun saae at det alt var Dag, men gjorde dog igien den næste Nat saadan Begyndelse:

Den 479. Nat.

Allernaadigste Herre! Nouzhatoul-Nouadat kom snart igien i sine Klæder og satte sig paa en Sofa ved Vinduet, for at see hvad der passerede.

Imidlertid forsoiede Obersten over Gildingerne sig lige ind i Zobeides Gemak, og ved sin Ankomst slog den ene Haand i den anden, og loe ligesom et Menneſke der bragte en angenem og behagelig Tidende.

Calife som samme Tid endnu opholdt sig i Zobeides Gemak, var af Naturen Utaalmodig, og meget begierlig efter at faae en tilforladelig Underretning om denne Sag, allerhelst da han derom havde sadt saa høit et Beddemaal med Dronningen. Obersten over Gildingerne var derfor neppe kommen ind i Gemakket, førend han satte ham til Rette, fordi han ikke snart nok gav ham Oplysning om Sagen, sigende: Du skielmske Slave! er det nu Tid for dig at lee? Du kom

Kommer jo ind uden at tale noget, siig os i en Hast hvem der er død, enten Manden eller Konen.

Obersten svarede strax med en alvorlig Mine: Herkere over de Troende! Nouzhatoul-Nouadat er død, og Abou Hassan er endnu ligesaa bedrøvet og forrigsfuld, som da han var hos Eders Majestæt selv.

Calife gav ham ikke Tid til at tale mere, men faldt ham ind i Talen, og sagde med en mild Mine: For et Dieblisk siden tilhørte Skilderie-Palladset din naadige Dronning, men nu hører det mig til; Thi efter at du var gaaet bort, har hun oprettet et Beddemaal med mig, og sat sit Skilderie-Pallais op imod min Lyst-Have; og da jeg nu hører at Beddemaalet hører mig til, saa kunde du ikke have bragt mig fornøieligere Tidende, jeg skal og have dig i Huskommelse, og du skal ikke blive ubelønnet for din Umage. Men vi vil sætte dette til Side til en beleiligere Tid, siig mig ifkuns nu ganske omstændelig hvad du har seet.

Herkere over de Troende! svarede Obersten, jeg fandt ved min Ankomst Dorren aaben for mig, hvorudover jeg gik lige ind i Kammeret til Abou Hassan, som sad og begræd sin Kone Nouzhatoul-Nouadats Død. Liiget stod midt i Kammeret, vendende Beenene imod Mecha, og var bedækket med det Stykke Brocade,

cade, som Eders Majestæt nyelig havde foræret Abou Saffan.

Efterat jeg da i Forveien havde forsikket Abou Saffan, som sad ved Hovedet af Liiget, at jeg tog stor Deel i hans Bedrøvelse, gif jeg hen til ham, og i det jeg ved Hovedet lettede Liig-Klædet lidet op, saae jeg, at hendes Ansigt allerede var forandret og noget opsvollen.

Jeg formanede dernæst Abou Saffan, saavidt mig mueligt var, at han som et fornuftigt Menneske skulle lade sig trøste, og ikke lade Sorgen saa aldeles tage Overhaand hos sig; Og førend jeg omjæder tog Afskæed fra ham, lovede jeg at ville indfinde mig ved hans Kones Liig-Begiængelse, og bad derfor at han ikke alt for hastig vilde lade hendes Liig begrave, men oppebie min Tilbagekomst. Dette er alt hvad jeg i Følge af Eders Majestæts Befaling, kan berette.

Da Obersten saaledes havde fortalt hele Sagen med alle sine Omstændigheder, stak Calife i at lee ganske høit, og sagde: Jeg forlanger intet mere af dig, og jeg er med din Narvaagenhed herudi overmaade vel fornøiet. Calife vendte sig derpaa om til Zobeide, og sagde til hende: Vel an, Madame, haver J endnu noget at indvende imod saa aabenbare en Sandhed? Vil J endnu blive ved at tro, at Nouzhatoulz
Nouae

Nouadat lever og Abou Hassan skulde være død? Maa I ikke nu tilstaae, at have forliist Beddemaalet?

Men allernaadigste Herre! Jeg seer at det er Dag, maa derfor afbryde denne gang og spare det efterfølgende til næste Nat.

Den 480. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Dronning Zobeide vilde umuelig tilstaae, at Obersten havde talet Sandhed, hvorudover hun svarede Calife saaledes: Hvad, naadigste Herre! Bilder I eder ind, at jeg skulde tro denne Slave? Nei, jeg anseer ham langt heller for et taabeligt Menneske, der ikke veed, hvad han selv siger. Jeg for min Part er jo hverken blind eller gal, og jeg har med disse mine Dine selv seet Nouzhatoul-Nouadat i sin store Bedrøvelse, ligesom jeg og selv mundtlig har talet med hende, og jeg hørte meget vel hvad hun den gang fortalte mig om hendes Mand's Død.

Madame! svarede Obersten over Gildingerne: Jeg sværger saa vel ved eders, som de Eroendes Beherskers Liv, hvilket er mig det Kiereste i den ganske Verden, at Nouzhatoul-Nouadat er død, og at Abou Hassan lever.

Zobeide blev herover ganske vred, og sagde: Du ugudelige og uforfammede Slave! Du
taler

taler den største Usandsfærdighed, men jeg skal inden faae Diebliſt gribe dig i din Løgn og du skal staae baade rød og bleeg, naar jeg beviser det, som er tvert imod. Herpaa flappede hun med Hænderne, og i det samme kom et stort Antal Fruentimmer ind til hende. Kom hid, sagde hun, og siig mig Sandhed; Hvem har været hos mig i Dag og talt med mig, fort førend de Troendes Behersker kom ind til mig? Alle Fruentimmerne svarede eenstemmig: At det var den arme bedrøvede Touzhatoul-Aouadat. Zobeide vendte sig dernæst til Skat-Mesterinden og sagde: Hvad befalede jeg eder, da jeg gik bort fra hende? Madame! svarede Skat-Mesterinden: Jeg har paa Eders Majestæts Befaling givet Touzhatoul-Aouadat en Pung med hundrede Stykker Guld-Mynt, samt et Stykke Brocade, hvilket hun og tog hjem med sig.

Zobeide vendte sig derpaa til Obersten og i sin Brede sagde til ham: Nu, du uforſkamsmede! hvad svarer du til alt det, som du nu har hørt? Hvem synes dig nu jeg bør at tro? Dig eller min Skat-Mesterinde, mine andre Fruentimmer og mig selv?

Obersten fattedes vel ikke de gyldigste Aarsager til en ny Modsigelse, men han var bange for, at han skulle gjøre Dronningen mere vred og forbittret paa sig, hvorudover han tav stille og ikke taledde et Ord mere, omendſkiønt han var

overbeviist om at han havde Ret paa sin Side, og vidste ganske vist at det var Nouzhatoul-Nouadat, som var død, og ikke Abou Saffan.

Imidlertid Zobeide var i denne Disput med Obersten, sad Calife og hørte til, hvad de, hver paa sin Side havde at bevise deres Sag med. Men da denne Første stedse troede, at Zobeide tog Feil, i hvor meget hun end søgte at forsvare sig, saa stak han i at lee ganske høit, da han fornåm, at hun blev saa overmaade forbitret paa Obersten, allerhelst da han ei allene selv mundtlig havde talet med Abou Saffan, men end og havde Confirmation derpaa af Obersten, som var sendt derhen for at erfare Sandheden. Madame! sagde han til Zobeide: Jeg siger eder endnu engang, at Fruentimmerets Forstand reiser tidt af Bye, og endskjønt jeg ikke egentlig veed, hvod den har været, der har først opfunden denne Talemaade, saa maa J dog tillade mig at sige, at J selv med eders Exempel aabenbare viser, at han haver talet Sandhed. Overalt er jo Obersten nyelig kommen fra Abou Saffan, og har sagt eder, at han med sine egne Dine har seet Nouzhatoul-Nouadat ligge Liig midt i Kammeret, og har seet Abou Saffan sidde ved den Afdødes Liig; Men uagtet alle saadanne rene Beviser, hvilke dog ingen sund Fornuft kan forkaste, bliver J bestandig ved at stride derimod, hvilket er noget jeg umuelig kan begribe.

Her

Her maatte Scheherazade tie stille, efterdi hun saae, at det var Dag. Sultanen Schaxriar fandt saa stor Fornoielse i denne Historie, at han idelig maatte lee deraf, og han berømmede i Særdeleshed den artige Maade paa hvilken Sultaninden vidste at fortælle den, hvorudover han forlangte, at hun næste Morgen igien vilde giøre en Begyndelse derpaa, som og skeedte saaledes som følger:

Den 481. Nat.

Allernaadigste Herre! Dronning Zobeide vilde ikke give Calife det allerringeste Biesald, men svarede ham strax saaledes: Herskere over de Troende! Forlad mig, at jeg virkelig haver Mistanke til eder i denne Sag; Og hvad skulle hindre mig i at tro at det er en aftalt Sag imellem eder og Obersten, allene for at bryde mig, og paa det alleryderste at sætte min Taalmodighed paa Prove: Altsaa kan den Efterretning, som Obersten har bragt i denne Sag ikke passere, som et ubedragelig Beviis; Men jeg maa først udbede mig den Frihed, at skikke en af mine egne Folk hen til Abou Saffan for at udforske Sagen, og da vil det omsider give sig, enten jeg har vunden eller tabt.

Calife gav strax sin Tilladelse dertil; Og da Zobeide ansaae det for en Sag af Bigtighed, saa vilde hun ikke betro andre end sin Amme

me til at forrette saadant Ærende. Denne var en meget gammel Kone, og havde fra de spæde Aar bestandig været hos Zobeide, ligesom hun og var nærværende, da Abou Saffans Kone beklagede sin Bedrøvelse for Zobeide. Min fiere Amme, sagde hun: Gaae strax hen til Abou Saffan, eller rettere at tale, til Nouzhatoul-Nouadat efterdi Abou Saffan ikke er mere til; I erfarer selv den Strid der er reist sig imellem mig og de Troendes Beherskere og hans Oberst, hvorfor det er ufornøden at sige eder mere: Erkyndige eder ikkuns vel om alle Ting; Thi dersom I bringer mig en god Tidende, skal I blive aflagt med en god Foræring. Gaae strax og stræb at I kommer snart tilbage igien.

Da Ammen var bortgaaet, var Calife ret inderlig fornøiet over at han havde bragt Zobeide i saadan Forvirring; Men Obersten over Gildingerne var derimod ganske bedrøvet, at han havde paadraget sig Dronningens Brede, og desforuden ligesom stiftet Uenighed imellem hende og Calife, hvorudover han tænkte paa et Middel at stille hendes Brede, og faae sin Sag sat paa saadan en Fod, at baade Calife og Zobeide skulde blive vel tilfreds med ham.

I saadan Henseende var det ham inderlig tiert, at Zobeide faldt paa den Resolution selv at skikke sin Amme hen til Abou Saffan; Thi han bildte sig stadig ind, at hun ikke kunde bringe

bringe anden Rapport, end den han allerede selv havde bragt, og altsaa maatte dette, efter hans Tanker, useilbar tiene til hans Retfærdiggjorelse, og være ham et Middel til at blive sadt igien i sin forrige Gunst og Naade.

Imidlertid stod Abou Saffan stedse Skildvagt ved sit Bindue og da han saae Zobeides Amme kom løbende, merkede han strax at dette Budskab var til ham; Han kaldte derfor paa sin Kone, og uden et Dieblisk at betænke sig hvad der skulle gøres, sagde til hende: Her kommer Dronning Zobeides Amme, som uden al Tvivl skal erkjendige sig om Sagens Beskaffenhed, nu falder det mig til, at jeg maa stille mig Død an.

All Ting blev i en Hast gjort tilrette og Nouzhatoul-Nouadat indsvøbte Abou Saffan som et Liig, lagde det Stykke Brocade over ham, som Zobeide havde givet hende, og satte Turbanen paa hans Ansigt. Ammen var meget nidkier at hun vel og hastig kunde udrette sit anbefroede Vrende, hvorfor hun tog temmelige lange Skrit, og kom saaledes i en Hast ind i Abou Saffans Kammer; Saasnart hun var kommen ind i Kammeret saae hun Nouzhatoul-Nouadat med Taarefulde Dine og udslaget Haar sidde ved Hovedet af Abou Saffans Liig, ligesom hun og slog sig sterkt paa sit Ansigt og Brøst, og kregg jammerlig.

Den fremstinnende Dag forhindrede Scherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den paafølgende Nat saaledes:

Den 482. Nat.

Allernaadigste Herre! Zobeides Amme forføiede sig strax hen til den forstulte Enke, som saae meget bedrøvet ud, og sagde: Allerkiereste Nouzhatoul-Nouadat! Jeg kommer ikke for at forurvelige eder i eders Bedrøvelse, ei heller for at hindre eder fra at begræde en Mand, som I saa hiertelig elskede. Al min allerkiereste Moder! svarede den forstulte Enke med ynkelige Ord: Hvor uløfsalig er jeg ikke i det jeg i Dag har mist min allersødeste Abou Zassan, som eders naadigste Dronning Zobeide og de Eroendes Beherskere har givet mig til Mand: Al hvorledes kunde mig vederfares en større Bedrøvelse end denne. Hun sagde fremdeles ganske ynkelig: Abou Zassan min allersødeste Egte-Mand, hvad har jeg dog gjort eder imod, at I saa hastig ville forlade mig? Har jeg dog ikke alle Tider heller levet efter eders Billie end min egen? Al hvad skal nu den stakkels Nouzhatoul-Nouadat gjøre? Hvorledes kan hun nu leve?

Zobeides Amme forundrede sig overmaade, da hun for sine Dine, saae det, som var tvertimod hvad Obersten over Gildingerne havde be-
rettet for Calife; Og da hun efter de nærværende

Omstændigheder ikke kunde andet end ansee hans Beretning for at være falsk, løstede hun sine Hænder op i Beiret og raabte ganske høit: O du sorte Mohr! Du har visselig med al Billighed fortient, at Gud skulle straffe dig, efterdi du, formedelst din løgnagtige Beretning, har stiftet saa stor Striid og Uenighed imellem min allernaadigste Dronning og de Troendes Behersker!

Minnen vendte sig derpaa til Nouzhatoul-Nouadat, og sagde: Allerkiereste Datter! Jeg kan ikke forbigaae, at jeg jo maa fortælle eder den store Ondskab og Bedragerie, som den letsindige Oberst har begaaet: Ak! han har med en ubegribelig Haardnakkenhed vildet overtale min allernaadigste Dronning til at tro, at det var der og ikke Abou Saffan som var død.

Ak min allerkiereste Moder! svarede Nouzhatoul-Nouadat: Give Gud, at han havde talt Sandhed; Thi saa var jeg befriet fra den Bedrøvelse, som J for nærværende Tid seer mig overvælde med, og jeg skulle da ikke have nodig at begræde den Ægte-Mand som jeg saa inderlig elskede. Ved disse sidste Ord smeltede hun ligesom i Taarer, og gav de allerynkeligste Kiende-Tegn paa en inderlig Bedrøvelse.

Zobeides Minne blev saaledes heftig rørt og bevæget af Nouzhatoul-Nouadats Taarer, hvorfor hun satte sig need hos hende og græd
bit

bitterlig. Lidet derefter sneeg hun sig til at lette Turbanen af Abou Zassan, paa det hun kunde faae ham at see i Ansigtet, og saaledes blive vis paa, at det og virkelig var Abou Zassan. Hun dækkede Ansigtet strax til igien og sagde: Al du stakkels Abou Zassan, jeg skal bede Gud for dig, at han vil være dig naadig. Lev altid vel, min allerkiæreste Datter! sagde hun fremdeles: Jeg vilde hiertelig gierne gjøre eder længer Selskab, men det er mig for nærværende Tid unuelig at vie længer; Thi min Skyldighed forbinder mig til, at jeg uden allerringeste Ophold maa forsoie mig til min naadigste Dronning Zobeide, og befrie hende fra den Sinds Urolighed, som den skielmske Mohr ved sin uforstammede Løgn har foraarsaget hende, i det han endog med dyre Eder har forsikkret, at I var død.

Dagens komme forbød Scheherazade at fare videre fort, og maatte aliaa opsætte det efterfølgende til næste Morgen.

Den 483. Nat.

Uernaadigste Herre! saasnart Zobeides Amme var gaaet bort, løb Trouzhatoul-Novas dat til og løste Abou Zassan op af sine Kiig-Klæder, som han var indsvøbt udi; Thi hun vidste vel, at Ammen længtes saa meget efter at komme til Dronningen, saa hun ikke gav sig Tid, at gaae tilbage igien. Hun tog der-

paa igien sit Sæde paa en Sofa, som stod ved Binduerne, hvor hun i sin Magelighed sad, og oppebiede Enden af dette Bedragerie; Thi de havde fast besluttet at holde ud til allersidst, det maatte nu løbe af, hvordan det vilde.

Omendskjønt Tobeides Amme var temmelig til Narene, saa havde dog denne gamle Kone løbet saa fast, at hun endnu kom langt hastigere tilbage end da hun gik derhen; Thi den Fornøielse, som hun havde over at bringe Dronningen en god Tidende, og det Haab, hun gjorde sig om at faae sin Umage vel betalt i følge Dronningens Løfte, gjorde hende saa let til Fods, at hun i en ganske kort Tid kom tilbage. Hun gik ved sin Ankomst strax ind i Dronningens Gemak, og som hun formedelst sin hastige Gang var bleven i en ganske kort Tid, faldt det hende temmelig besværligt, at give Tobeide den fornødne Efterretning om den Sag, hun havde betroet hende at udforske. Hun fortaalte altsaa ganske eenfoldig, alt, hvad hun i dette Tilfælde havde seet og hørt.

Tobeide anhørte denne sin Ammes Fortælling med den allerstørste Fornøielse, hvilket hun sig strax gav tilkiende; Thi saasnart Ammen havde udtalt, stillede hun sig an, som den, der havde vunden Sagen, og sagde: Fortæl dog dette for de Troendes Behersker, der anseer os som affindige og daarlige Mennesker, og derhos søger at paatude os, at vi hverken har nogen
Frygt

Frygt for Gud eller nogen Estime for den hellige Religion. Fortæl det ogsaa, sagde hun fremdeles, for den skielmske sorte Mohr, der har været saa uforfhammet at vilde forsvare en Sag, der i sig selv var Usandfærdig, den jeg dog vidste langt bedre end han selv.

Obersten over Gildingerne bildte sig ganske vidst ind at den Beretning, som Ammen bragte, skulde være ham favorabel, hvorudover det smertede ham indtil Sielen, da han hørte at hun fortalte det, som var tværtimod hvad han selv med sine egne Dine havde seet; Thi han havde mindst ventet, at det skulde løbet saa slet for ham. Overalt dette var han endog bange for at skulle miste Livet, efterdi han havde forrøbet Dronningen, skiont i en Sag, som han meente at være lige saa vis og forsikkert om, som nogen anden. Smidlertid var det ham dog kiert, at han havde Leilighed til at tale frit imod Ammen, hvilket han ei understod sig at gjøre imod Dronningen selv, af Frygt for ganske at spiide sin Credit. Han satte altsaa Persons Anseelse til Side, og sagde til Ammen: Du gamle Hæx, du er en Løgnerske, og der er ikke et eneste sandt Ord af alt det du fortæller. Jeg har selv med mine egne Dine seet Trouzhatoul = Nouadat ligge død midt i Kammeret.

Du er selv en Løgner, ja en grov Løgner, svarede Ammen i sin Brede, og jeg begriber ikke, hvort

hvorledes du med saadan Gaardnaakkenhed tør forsvare saa stor en Løgn, allerhelst da jeg i dette Dieblif kommer fra Abou Zassans, og har med mine egne Dine seet ham ligge død, men derimod funden Nouzhatoul Nouadat ved god Helbred.

Den frembrydende Dag forhindrede Scheherazade at fortælle mere, hvorfor hun afbrød, og igien den næstfølgende Morgen begyndte saaledes:

Den 484. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade; Obersten over Gildingerne vilde endnu ikke lade sig afstrette, men sagde: Du er selv en Løgnerske, og det er dig, som søger at bringe os i uvrane Bildfarelse. Af hvilken Forrovenhed! svarede Ammen: At du understaaer dig endog i Hendes Majestæts Dronningens Nærværelse, at kalde mig en Løgnerske, da jeg dog med mine egne Dine virkelig har seet alt det, som jeg har fortalt for mit allernaadigste Herskab.

Obersten svarede igien: Amme! Du gjorde langt bedre, om du tav stille; Thi du raser, og er ikke vred dine fulde fem Sind.

Sobeide kunde nu ikke længer fordrage, at Obersten satte den tilbørlige Respect saa reent til Side, og i hendes Nærværelse paa saa skam-

me-

melig en Maade tiltalte hendes Amme; Hvorudover hun ikke gav Ammen Tid til at besvare hans trodsige og spodske Talemaader, men sagde til Calife: Herskere over de Troende! Jeg forlanger Revance for denne Forvovenhed, der lige saa vel angaaer eder selv som mig. Dronningen blev saa arrig, at hun ikke kunde tale mere, men gav sig til at græde.

Calife, som inidlertid stod og anhørte deres Trette, kunde nu ikke mere begribe, hvorledes Sagen hængte sammen; Thi den kom ham temmelig forvirret for, og han maatte betænke sig saa meget som han vilde, saa vidste han dog ikke, hvad han skulle slutte om disse stridige Meninge. Dronningen derimod saa vel som Obersten, Ammen og de andre nærværende Slavinder vidste ikke, hvad de skulle tro om denne Hændelse, hvorudover de blev staaende ganske ubevægelige uden at tale et eneste Ord.

Omsider begyndte Calife igien at tale, og sagde til Zobeide: Madame! Jeg merker nok, at vi ere allesammen Vognere, først jeg, dernæst Obersten og siden eders Amme, i det mindste synes det billigt, at den ene ikke mere kan troes, end den anden; Det er derfor best, at vi besvemmer os til selv at gaae derhen, og da vil det vise sig, hvo af os der har talet Sandhed. Jeg seer ellers ingen anden Middel til at betage os den Tvivl og Uvished, som vi ere udi.

Det var ikke saasnart sagt, at jo Calife og Zobeide stod op og fulgte med hinanden derhen, og Obersten over Gildingerne gif foran at lukke Døren op. Underveis sagde Obersten til Calife: Herktere over de Eroende! Det er mig en stor Fornøielse, at Eders Majestæt har fattet denne Resolution, og det vil blive mig en langt større Fornøielse, naar jeg overbeviser Ammen, at hun, jeg vil ikke sige raser, efterdi min allernaadigste Dronning Zobeide mishagede dette Ord, men at al den Beretning hun bragte, var og er den største Usandsfærdighed.

Ammen, som ligeledes var gaaet med, glemte ikke at besvare ham saaledes: Tie stille, du sorte Mohr! Thi der er slet ingen her, som raser, uden du allene.

Men allernaadigste Herre! sagde Scherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa dermed afbryde, og igien fortsætte Historien i Morgen.

Den 485. Nat.

Allernaadigste Herre! Dronning Zobeide var saa vred og forbitret paa Obersten over Gildingerne, at hun umuelig kunde fordrage, han længer skulle trættes med hendes Amme; Hun tog derfor hendes Partie an og sagde: Tie stille du skielmske Slave; Thi du maa sige hvad
 du

Du vil, saa paastaer jeg dog, at min Amme har talet Sandhed; Og hvad dig angaaer, saa holder jeg dig ikke for andet end en Løgner.

Madame! svarede Obersten: Efterdi Ammen er saa vis og forsikkert paa, at Nouzhas toul Nouadat endnu lever, og at Abou Hassan derimod er død, saa forlanger jeg allene, at hun vil vedde med mig om noget; Thi jeg veed, at naar det kommer dertil, tør hun ikke giøre det.

Zobeides Amme var strax færdig med følgende Svar: Hvorfor skulle jeg vel ikke tørde vove det? sagde hun: Jo jeg skal binde dig med dine egne Ord, og vi vil faae at see, hvo af os begge, der best kan staae sig.

Obersten vilde ikke kalde sine Ord tilbage, og derfor strax i Califes og Zobeides Overværelse, slog til Beds med Ammen om et Stykke Guld Brocade med Guld Blomster udi, hvilket den der vandt selv skulle udvælge sig.

Veien fra Califes Bærelser til det Sted, hvor Abou Hassan opholdt sig, var vel en temmelig lang Bei imellem, men dog i saa lige en Linie, at man kunde staae i Abou Hassans Vinduer og see naar nogen kom ud fra Calife. Saa snart Abou Hassan derfor merkede, at Calife og Zobeide, samt hendes mange Fruentimmer, tillige med Obersten og Ammen kom gaaende,

anmeldte han det strax for sin Kone og sagde: Det er ikke at tvile paa, at denne Svitte jo beærer mig med deres Besøgelse. Nouzhatouls Nouadat fikkede derpaa ud af Vinduet, og da hun saae, at det virkelig var saaledes, som Abou Saffan havde sagt, blev hun overmaade forstreckt, gav et stort Skrig af sig og sagde: Hvad er her nu for os at giøre? Ak vi ere visselig om en Hals. Hun blev saa forvirret at hun ikke vidste, hvad hun selv gjorde, endskiont hendes Mand dog forud havde sagt hende, at dette omsider vilde skee.

Abou Saffan svarede ganske Koldsindig: Vi har aldeles ingen Fare, vær kun ikke bange, det vil altsammen falde got nok ud, men jeg kan ikke noksom forundre mig over, hvorledes I saa hastig kunde forglemme, hvad vi i denne Materie har talet med hinanden om. Nu er det Tid at vi stiller os begge døde an, baade I og jeg, ligesom hver af os for sig selv allerede har gjort, og I skal faae at see, at alting skal løbe vel af. Jeg kan see paa deres Gang, at vi gierne kan faae alting færdig, førend de kan komme herhid til os.

Abou Saffan og hans Kone begyndte derpaa at svøbe sig ind saa got som de allermeest kunde, og efterat de dermed vare færdige, lagde de sig need hos hinanden midt i Kammeret, og enhver af dem bedækkede sig med sit Stykke Bro:

Brocade. Saaledes laae de i Fred og Rolighed, og ventede paa Califes og Zobeides Besøgelse.

Men allernaadigste Herre! sagde Scherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, vil derfor afbryde og igien paa Eders Majestæts Behag fortsætte det øvrige i Morgen.

Den 486. Nat.

Allernaadigste Herre! Calife og Zobeide kom omsider til Abou Hassans Dør, og da Obersten over Gildingerne, som alle Tider gik foran, havde aabnet Dørren, gik de derind tilligemed deres ganske Hof-Stat.

Det bedrøvelige Syn af de tvende døde Liig som strap faldt dem i Dinene, forarsagede dem saa stor en Forvirring og Forstrækkelse, at de i lang Tid blev staaende ganske stille uden at tale det allerringeste; Thi der var ingen, som vidste, hvad man skulde dømme om denne Hændelse. Endelig brød Zobeide ud med disse Ord: Ak! sagde hun til Calife: De ere jo begge døde, hun vendte sig derpaa om, saae Calife og Obersten under Dine, og sagde fremdeles: J har gjort eder saa stor Umage, at J endog har forbittret eder derover, for at faae mig overtalt til at tro, at min Slavinde var død, som hun og virkelig er; Thi hun maa useilbar være død af Betyrning over hendes Mand's Forliis.

Cali-

Calife, som troede det, der var tvertimod, svarede hende saaledes: Madame! J taledede langt rettere, om J sagde Nouzhatoul-Nouadat først var død, og at det var den stakkels Abou Hassan som har sørget sig ihjel, da han saae, at hans Kone, eders fiere Slavinde, ved Døden forlod ham. Altsaa maa J tilstaae, at J har tabt Beddemaalet, og at eders Skilderie-Pal-lads for nærværende Tid virkelig hører mig til.

Som nu Zobeide blev mere ophidsset ved det Calife fremdeles vilde sige hende imod, saa gav hun ham et ganske kort Svar og sagde: Jeg kan med langt større Billighed paastaae, at J har tabt Beddemaalet, og at eders Lust-Have altsaa hører mig til; Thi det kan umuelig være andet, end at jo Abou Hassan først maa være død, efterdi min Amme nyelig har bekræftet haade for eder og mig, at hun havde seet Nouzhatoul-Nouadat sidde ved sin afdøde Mand's Liig, at begræde hans dødelige Afgang.

Den Strid som der saaledes var imellem Calife og Zobeide, havde desuden en anden i Følge med sig; Thi Ammen og Obersten disputerede iligemaade heftig med hinanden om samme Sag; De havde slaget til Beds med hverandre, og enhver af dem paastod at have vundet Beddemaalet. Denne Strid gjorde dem omsider saa hidfise, at Obersten over Gildingerne og Zobeides Amme ikke skaanede hinanden for de haardeste Skields-Ord.

Calife stod imidlertid og overveiede denne Hændelse ved sig selv, og da han nðie havde betragtet Sagen paa alle Sider, saae han tydelig, at Zobeide kunde paa sin Side have lige saa stor Rettighed, som han, til at begiere Beddemaalet vunden. Imidlertid var det dog ret fortrædeligt for ham, at han ikke kunde faae nogen tilforladelig Oplysning om Denne Sag: Han gif derfor hen og satte sig ved Hovedet af de tvende Liig, og gjorde sig al Umage for, at kunde optænke et Middel, hvorved Sandheden kunde komme frem for Lyset, og saaledes overbevise Zobeide, at han havde vundet Beddemaalet.

I saadan Henseende raabte han ganske høit: Jeg sværger ved den hellige Guds Navn, at den, som kan sige mig, hvo af disse tvende, der først er død, skal for sin Umage nyde tusende Stykker Guld-Mynt af mit Skat-Kammer.

Den fremskinnende Dag forhindrede Scherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Morgen saaledes:

Den 487. Nat.

Allernaadigste Herre! Calife havde neppe ud-
 talt, førend han under Brocadet, som laae
 over Abou Hassan, horte disse Ord, ganske
 tyde-

tydelig tales: Herstere over de Troende! Giv mig de tusende Stykker Guld=Mynt; Thi det er mig, som først var død.

Strax derefter lattede Abou Zassan Brocadet til Sides, viklede sig ud af sine Liig=Klæder, og fastede sig need for Califes Fodder. Nouzhatoul=Nouadat var ikke heller seen inden hun iligemaade blev afført sine Liig=Klæder, og fastede sig need for Dronning Zobeides Fodder, efter at hun først for Belanstændigheds Skyld havde indsvøbt sig i Brocadet.

Zobeide som mindst havde ventet saadan hastig Forandring, gav paa samme Tid et stort Skrig af sig, hvilket ikke lidet formerede den Forskrekelse, som de omkring staaende Damer og Betienter var indtaget af. Men da Zobeide kom lidet til sig selv igien, var hun overmaade glad, at hun saae sin elskelige Slavinde at faae sit Liv igien, just paa den Tid da hun saa heftig var indtaget af Bedrøvelse over hendes Død, at al Trøst var forgieves.

Al du letsindige, sagde hun til Nouzhatoul=Nouadat, du er Aarsag til de mange slags Ulykker, som jeg for din Skyld paa adskillige Maader har maattet udstaae; Men alt dette uanseet, saa vil jeg dog forlade dig det af mit Hierte, efterdi det er sandt, at du endnu ikke er død.

Calife blev paa sin Side ikke nær saa for-
 skrekket som de andre; Thi i Steden for at blive
 bange for Abou Hassan, stak han saa hiertelig
 i at lee, at han umuelig kunde holde sig. Ja
 hans Latter tog mere og mere Overhaand da han
 saae, hvorledes Abou Hassan stod op og løste
 sine Liig-Klæder af sig, samt hørte, at han
 saa alvorlig fordrede de tusende Stykker Guld-
 Mynt, som Calife havde udlovet til den, der
 kunde skaffe ham at vide hvo der først var død.

Neppe var det at Calife for Latter kunde faae
 disse Ord omsider udsagt: Hvorledes er det fat
 Abou Hassan, har du da sat dig fore, at lade
 mig døe af Latter? Hvorledes er du falden paa
 de Tanker, at indvikle mig og Zobeide i saadan
 en Sag, som vi allermindst var formodende?

Abou Hassan svarede: Herskere over de
 Troende! Jeg skal aabenbare Eders Majestæt
 hele Sagen med sine sandfærdige Omstændig-
 heder. De veed, at jeg alle Tider har funden
 Behag i god Mad og Drikke, og den Kone,
 som Eders Majestæt har givet mig, har ikke for-
 mindsket, men langt heller formeret denne Lyst
 hos mig. I saadan Henseende kan Eders Ma-
 jestæt lettelig begribe, at om vi, foruden hvad
 vi har oppebaaren af deres naadige Hænder,
 havde saa stor en Skat, som det viide Hav, saa
 maatte det dog faae Ende. Saaledes er det,
 allernaadigste Herre! gaaet os; Thi i den korte
 Tid

Tid vi har levet sammen, har vi aldeles intet sparet, men hver Dag tracteret os got paa Eders Majestæts Regning. Men da vi i Morges gjorde Regning med vor Kof og udbetalte ham sin tilgodehavende Summa, saa vel som andre vi havde taget paa Credit hos, saa fornåm vi, at der aldeles intet blev tilovers, af alle de Foræringer Eders Majestæt havde givet os.

Naar vi saaledes betragtede den Leve-Maa-
de vi hidindtil havde brugt, og hvor fornødent
det var i Fremtiden at gaae fornuftigere til Verks,
blev vi sadt i en ugemeen Forvirring, saa at vi
ikke vidste selv, hvad vi skulle gjøre. Vi havde
vel tusende Anslag, men der var ikke et af dem,
vi kunde betiene os af. Som vi nu saae os
bragt i saa bedrøvet en Tilstand, har vi omsider
opfunden saadant et Middel, hvorved vi kunde
raade Bod paa vores Armod, og det uden at
aabenbare Eders Majestæt den Trang vi var
geraaden udi, og da vi tillige kunde skaffe Eders
Majestæt et slags Fornøielse ved dette lidet Be-
dragerie, saa ansaae vi samme for det allerbe-
quemmeligste Middel. Altsaa beder vi allerun-
derdanigst, at Eders Majestæt allernaadigst vil
Pardonere os.

Sultaninden Scheherazade maatte her
slutte sin Fortælling, efterdi hun saae at det alt
var Dag, men gjorde dog igien den næste Mor-
gen saadan Begyndelse:

Den

Den 488. Nat.

Allernaadigste Herre! Calife og Zobeide var overmaade vel fornøiet med Abou Saffans Oprigtighed, og de lod sig ikke merke med den allerringeste Fortrydelse over hvad der var passeret; Og endskjønt Zobeide stedse havde holdt denne Sag for at være A vor, kunde hun dog ikke holde sig fra at lee, naar hun betragtede det artige Middel, som Abou Saffan havde opfunnet til at formelde sine nærværende Dristændigheder.

Calife loe bestandig; Thi Abou Saffans Opførsel kom ham saa artig og fornøielig for, at han ikke kunde andet end vedligeholdes i sin Latter. Han stod omsider op, og jagde Abou Saffan og hans Kone: Følger nu med mig begge To, saa skal jeg strax give eder de tusende Stykker Guld-Mynt, som jeg har lovet eder, med Fornøielse, efterdi I ikke ere døde.

Herskere over de Troende! svarede Zobeide: Lad det behage eder, at skienke Abou Saffan de tusende Stykker Guld-Mynt allene; Thi hvad hans Kone angaar, skal det være min Sag, at give hende en Foræring. Zobeide befalede derpaa sin Ober-Skat-Mesterinde, som samme Tid var nærværende, at hun strax skulle overlevere tusende Stykker Guld-Mynt til Nouzhatoul-Nouadat til et Beviis paa den Glæde, hun havde, over at hun endnu var i Live.

Ved dette Middel erholdte Abou Zassan og hans Kone Nouzhatoul-Nouadat i lang Tid Calife Haroun Alraschids og Zobeides Naade, og bekom efter Haanden saa mange Foræringer af dem, at de deres ganske Lives Tid, deraf stikkelig kunde leve.

Saa snart Sultaninden Scheherazade saaledes havde fuldendet Abou Zassans Historie, lovede hun Sultanen, at hun den næstfølgende Morgen vilde fortælle ham en anden Historie, der ikke mindre skulle fornøie ham end denne; Men da Sultanen forsikrede, at han ikke havde hørt nogen Historie, der saa overmaade vel havde befaldet ham som denne, saa forlangede han, at hun vilde fortælle den endnu engang for ham, allerhelst, da han nogle Morgener ved en usformodentlig Søn var forhindret fra, at faae den rette Samling deraf. Man kan, sagde han: Ikke kiedes ved at høre den tvende gange; Thi den er saa levende, at den endog kan opmuntre de sørgeligste Gemytter; Altsaa vilde I spare den belovede Historie, indtil I først har fortalt den forlangte.

Denne Histories anden Fortællelse varede i 110. Nætter; Og da samme var til Ende, begyndte Scheherazade at fortælle den belovede Historie saaledes:

Den

Den 599. Nat.

Dinarzade forsømte ikke i rette Tide at opvække sin Søster Scheherazade, og erindre hende om den Historie hun forhen havde lovet at fortælle, og da Sultanen Schariar gav hende at forstaae, at han med Fornøielse vilde høre derpaa, gjorde hun saadan Begyndelse:

Historie

Om

Aladdin eller den forunderlige Lampe.

Allernaadigste Herre! Udi Hoved-Staden af et vis stort og vidtloftigt Kongerige i Chi-na, hvis Navn jeg for nærværende Tid ikke kan erindre, boede en Skræder ved Navn Mustafa, hvilken dog ikke var bekiendt af andet end af sit Haandverk allene.

Denne Skræder var meget fattig, og det var neppe, at han ved sit Haandverk kunde for-tiene saa meget, at han dermed kunde ernære sin Kone, og den eneste Søn, som han i sit Egteskab var velsignet med.

Denne hans Søn heed Aladdin, og var opdraget paa saa slet en Maade, at han fra Ungdommen af var falden hen til mange last-

værdige Tilbøieligheder. Han levede ugudelig, egensindig og trodsig, og var ulydig imod sine Forældre. Da han kom lidet til Alarene var det hans Forældre umueligt at holde ham inde, men han løb ud om Morgenen tiilig, og leegede den ganske Dag paa Gaden blant andre liderlige Drengene, endog med dem, der var meget yngre end han.

Da han nu blev lidet ældre, og var kommen til den Alder, at han kunde sættes til et Haandverk, saa besluttede Faderen at lade ham sidde i sit Verksted, hvor han selv kunde vise ham, paa hvad Maade han skulle bruge Syes Maalen, efterdi Faderen ikke var i Stand til at sætte ham til nogen anden Profession; Men det var Faderen ikke mueligt, at han enten med det gode eller onde kunde dempe sin Sønns flygtige Sind, eller udrette noget got hos ham; Thi han maatte giøre, hvad han vilde, saa var han dog ikke god for at bringe ham til nogen Stilhed, eller faae ham til med Flid at forrette sit Arbeide, som han gierne havde ønsket.

Saa snart Mustafa vendte Nyggen til ham, løb Aladdin sin Bei, og kom ikke hjem igien den ganske Dag. Faderen straffede ham vel for saadan hans Lidelighed; Men Aladdin blev derved ikke forandret, hvorudover Mustafa faae sig omsider nødt til, at lade ham have sin fri Wille, og overgive ham i hans vilde Lyster.

Fader-

Faderen sørgede meget derover, og den Bekymring som han havde, ei at kunde bringe sin Søn til Lydighed, forarsagede ham saa haard en Sygdom, at han efter nogle Maaneders forløb maatte omkifte Tiden med Ewigheden.

Aladdins Moder, som saae at hendes Søn ikke havde Lyst til at lære sin Faders Haandverk, lukte sit Verksted til, og gjorde al sit Verk-Tsi og Gods i Penge, at hun deraf kunde have sit Lives Ophold for sig og sin Søn, foruden hvad hun kunde fortjene sig med at spinde Bomuld.

Men allernaadigste Herre! Jeg seer at det er Dag, maa derfor afbryde denne gang og spare det efterfølgende til næste Nat.

Den 600. Nat.

Allernaadigste Herre! Som nu Aladdin ikke havde længere nødig at frygte for sin Faders Strængighed, og bekymrede sig ikkun lidet om sin Moder, men derimod slog alle hendes gode Formaninger hen i Veiret, saa var der ham intet i Veien, at han jo kunde leve lige saa liderlig, som han selv vilde. Han gjorde det virkelig ogsaa; Thi han besøgte daglig sine Jevnlige, og svirede langt mere end nogen Tid tilforn.

Denne Leve-Maade holdt han ved indtil sit femtende Aar og det uden at gjøre allerringeste

Betænkning om, hvad han vilde lære, eller hvad der i sin Tid skulle blive af ham. Da han saaledes engang gik uden for Byen, og leegede med sine Kammerater, som han pleiede, hendte det sig, at der kom en fremmed Person gaaende, som blev staaende stille, og saae paa ham.

Denne Fremmede var en meget konstig Troldmand, hvilket Historie-Skriverne, som har beskrevet denne Historie, har gjort os bekendt under Navn af en Africansk Troldmand. Vi vil lade ham beholde dette Navn, og det saa meget desto heller, efterdi han paa tvende Dage virkelig var ankommen fra Africa.

Den Africanske Troldmand forstod sig overmaade vel paa Physiognomien, og derfor fandt alle de Tegn i Aladdins Ansigt, som var ham fornøden til at udføre de Ting, for hvilke han havde paataget sig denne Reise. I saadan Henseende spurgte han flittig om, hvad Familie han var af, samt hvorledes hans Constitution og naturlige Tilbøieligheder var beskaffen.

Da han nu fik at vide deraf, hvad han forlangede, gik han nærmere hen til ham, tog ham nogle Skridt assides fra hans Kammerater, og sagde: Allerkiæreste Søn! Heed ikke eders Fader Mustafa, og var af Profession Skrædder. Ja min Herre! svarede Aladdin: Men han er allerede for en temmelig Tid siden ved Døden afgaaet.

Ved disse Ord faldt den Africanske Trolde-
 mand Aladdin om Halsen, omfavnede ham, og
 Kyskede ham mange gange, ligesom han og blev
 saa inderlig bevæget, at Taarene flød ham ned
 af Dinene. Da Aladdin mærkede den fremme-
 de Persons Graad, sprugte han ham, hvad
 Aarsag han havde til at Græde. Af min Son!
 svarede den Africanske Trolde-
 mand: Skulle jeg kunde bare mig? Jeg er jo eders Set-
 ter, og eders Fader var min fiere Broder.
 Det er mange Aar siden jeg reiste herfra, og
 just i dette Dieblig, da jeg kommer tilbage, for-
 tæller J mig at han er død, da jeg havde haabet
 ved min Ankomst at see og tale med ham, og høste
 mig de sødeste Fornøielser af hans Omgængelse.

Jeg forsikkrer eder sagde han fremdeles:
 Alt man ikke kunde give mig en mere smertelig
 Tidende, efterdi jeg derved imod al Forhaabning
 seer mig berøvet denne Fornøielse. Det eneste,
 som noget kan trøste mig i min Bedrøvelse, er,
 at jeg kan see ham i eder; Thi naar jeg betrag-
 ter eders Lineamenter, saa finder jeg, at jeg
 ikke har bedraget mig selv i mine Tanker, da
 jeg første gang talede til eder.

Den Africanske Trolde-
 mand spurgte dernæst
 Aladdin, hvor hans Moder boede, og da han
 derom havde faaet den fornødne Efterretning
 stak han Haanden i Lommen, og gav Aladdin
 en Haandfuld smaae Penge, sigende dernæst:

Min Søn! gaae strax hen til eders Moder, hels hende meget flittig, og siig, at jeg i Morgen vil besøge hende, om Tiden og Leiligheden vil tillade det; Thi jeg vil dog have den Fornøielse at see d. t. Sted, hvor min Fader i saa lang en Tid har levet, og omsider er død.

Den lyse Dag forhindrede Scheherazade denne gang at fortsætte sin Fortælling videre, hvorfor hun maatte opsætte det efterfølgende til næste Nat.

Den 601. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade til Sultanen Schariar: Saasnart den Africanske Fuldmand havde forladt sin selv giorte Fetter, løb Aladdin hjem til sin Moder, og var meget glad og fornøiet over de Penge, som hans Fetter havde givet ham.

Neppe var han kommen inden for Døren, førend han raabte: Al min allerkiereste Moder! siig mig, om jeg endnu haver nogen Fetter levende. Min kiere Søn! svarede Moderen: Jeg har aldeles ingen Fetter, hverken paa Faders eller Moders Side. Aladdin svarede: Da har jeg dog i dette Dieblif talt med et Menneske, som har kaldet sig min Fetter paa min Faders Side, ligesom han og forsikrede at han var min afdøde Faders Broder. Og til et Beviis
paa

paa at jeg taler Sandhed, saa kan I her see, hvad han haver givet mig, og i det samme tog han Penge frem, og viste hende, som han havde faaet af ham.

Han har og befalet mig, sagde han fremdeles: At jeg skulle helse eder fra ham, og lade eder vide, at han i Morgen, om Leiligheden vilde tillade ham det, havde foresat sig at besøge eder for tillige at see det Huus, hvor min Fader levede og døde. Min Søn! svarede Moderen: Det er vel sandt at eders Fader har haft en Broder, men han er for længe siden død, og jeg har ikke hørt min Mand nogen Tid tale om, at han havde flere Brødre. De lod saaledes Sagen berøe, og denne gang ikke talede mere om den Africanske Trolldmand.

Dagen derefter kom bemeldte Trolldmand til Aladdin paa et andet Sted, hvor han gik og legte med sine Kammerater. Han omfavnede ham lige saa venlig, som den forrige Dag, og tog to Stykker Guld-Mynt, og overleverede dem til Aladdin, derhos sigende: Min Søn! bær disse hjem til eders Moder, og siig hende, at jeg i Aften vil besøge hende, paa det hun kan indkøbe os noget til Aftens Maaltid, som vi med hinanden kan gjøre os til gode med. Men førend I forlader mig, bad jeg gierne at I vilde vise mig, hvor jeg skal finde eders Huus. Saasnart Aladdin havde føiet ham derudi, skildtes de fra hinanden.

Aladdin var ikke seen inden han kom hjem, og saasnart han havde overleveret sin Moder de tvende Stykker Guld-Mynt, han havde faaet, og derhos berettet, hvad hans Fetter havde forlangt, forsoiede hun sig strax ud i Byen for at indkøbe det fornødne Forraad til et Aftens Maaltid, og kom i en Hast dermed tilbage. Som hun nu ingen Fade selv havde, hvilke hun dog nødvendig dertil behøvede, saa resolves rede hun til at laane dem hos sine Naboerster.

Hun anvendte næsten den ganske Dag paa at tilberede dette Maaltid, og da hun dermed imod Aften var bleven færdig, sagde hun til Aladdin: Kiere Søn! maaskee din Fetter ikke just veed at finde vores Huus, det er vel derfor best, at du gaaer hannem i Møde, og bringer ham hjem med dig om du treffer ham.

Om endstiont Aladdin ganske omstændelig havde betegnet den Africanske Trolldmand Huset, saa vilde han dog gaae ud, lige som der kunde været nogen uden for, som havde banket paa Dørren. Aladdin lukkede altsaa op, og han kiendte strax den Africanske Trolldmand, som gif ind med ham, og havde endeel Flasker Wiin tillige med adskillige slags Frugter og Æbler med sig, som han til Aftens Maaltidet vilde betiene sig af.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa
der=

dermed afbryde, og igien fortsætte Historien i Morgen.

Den 602. Nat.

Allernaadigste Herre! saasnart den Africanske Froidmand havde overleveret den medbragte Forraad i Aladdins Hænder, gjorde han sin Compliment for hans Moder, og bad hende, at hun vilde vise ham det Sted, hvor hans Broder Mustafa pleiede at sidde. Da hun nu havde viist ham Stedet, bukkede han sig need, og knyste den mange gange, og med taarefulde Dine raabte: Af min stakkels Broder! Hvor ulyksalig er jeg ikke derudi, at jeg ei er kommen saa betids, at jeg dog en eneste gang kunde have omfavnet eder, førend eders Død!

Aladdins Moder bad ham tidt og ofte, at sætte sig need paa selsamme Sted, men han vilde aldeles ikke beqvemme sig dertil. Nei! sagde han, jeg gjør det sandelig ikke, men tillad mig at jeg sætter mig lige over for, paa det at om endskiont jeg er berøvet den Fornøielse at see en Fader til en Familie sidde der, som jeg saa inderlig elsker, at jeg dog i det ringeste kan see derhen, og have ham afbildet i mine Tanter, ligesom han var nærværende. Aladdins Moder vilde altsaa ikke mere nøde ham, men lod ham sin fri Billie til at udvælge, hvad Sted han selv vilde sidde paa.

Da

Da den Africanske Troldmand saaledes havde sadt sig ned, begyndte han at snakke om adskillige Ting med Aladdins Moder. Min allerkiereste Søster! sagde han til hende: Forundrer eder ikke, at J ei nogen Tider har seet mig hos min Broder, saa længe J har levet i Egteskab med ham. Det er allerede Fyrgetive Aar siden, da jeg reiste bort fra dette Land, som er saa vel mit, som min afdøde Broders Fæderne-Land; Og i værende Tid har jeg været i Indien, Persien, Arabien, Syrien og Egypten, hvorfra jeg omsider er reist til Africa, hvor jeg længst har opholdt mig.

Som det nu er ganske naturligt at et Menneske, hvor langt han endog er borte fra sit Fæderneland, dog ikke forglemmer samme, eller de Slægtninger, som han der har efterladt sig, og de Personer, med hvilke han er opfodt, saa fik jeg og omsider en inderlig Længsel efter igien at reise til mit Fæderne-Land, og besøge min Broder, og som jeg endnu befandt mig i de Aar, at jeg ikke fattedes paa Kræfter eller Mod til at udstaae saa lang og besværlig en Reise, saa gjorde jeg alle fornødne Anstalter til den samme, og uden ringeste Ophold begav mig paa Veien.

Jeg anseer det uforment at berette eder, hvor lang Tid jeg behøvede til denne Reise, ikke heller vil jeg tale om de Forhindringer, der paa Veien har mødt mig, og de Besværligheder jeg
 har

har maattet udstaaet, inden jeg kom her til Ste-
det; Men jeg vil allene sige dette, at der paa alle
mine Reiser ikke er hendet mig noget, der har for-
arsaget mig saa stor Bekymring og Bedrøvelse,
som det der er mødt mig, siden jeg kom her; Jeg
mener, da mig blev fortalt, at min Broder var
død, som jeg alle Tider inderlig har elsket, og det
med en ret oprigtig og broderlig Kierlighed.

Jeg har ved min Ankomst fundet spore
nogle af hans Lineamenter i eders Søns min
Fatters Ansigt, og det forarsagede, at jeg funde
Kiende ham blant alle de andre Børn, som han
var iblant. Han skal og selv funde sige eder,
med hvad Hierte jeg anhørte den bedrøvelige Ti-
dende, at min Broder ikke var mere til. Dog
hvad skal man sige, man bør at takke Gud for
alle Ting, og det glæder mig, at jeg igien har
funden ham i hans Søn, som har de fornemste
af hans Lineamenter i hans Ansigt.

Men allernaadigste Herre! sagde Sche-
herazade: Jeg seer at det allerede er Dag, vil
derfor afbryde og igjen paa Eders Majestæts
Behag fortsætte det øvrige i Morgen.

Den 603. Nat.

Allernaadigste Herre! Da nu den Africanse
Froldmand saae, at Aladdins Moder blev
inderlig bevæget ved det der blev talet om hendes
af-

afdøde Mand, saa at hendes Bedrøvelse ligesom begyndte paa nye igien, forandrede han sin Tale, vendte sig om til Aladdin og spurgte, hvad hans Navn var. Jeg heder Aladdin, svarede han: Vel an Aladdin! sagde Trolldmanden, hvorledes fordriver I da eders Tid, og hvad for et Haandverk har I lært.

Med dette Spørsmaal slog Aladdin sine Dine need og blev ganske rød i Ansigtet; Men hans Moder tog Ordet og svarede: Aladdin er en liderlig Knekt. Hans Fader har, imedens han levede, gjort sig al optænkelig Umage, for at ville lære ham Skræder-Haandverket, men han har ikke kundet naae sit Diemerke. Og nu da hans Fader er død, maa jeg sige ham hvad jeg vil, og prædike for ham fra Morgen indtil Aften, for at faae ham paa andre Tanker, saa har og faaer han dog neppe Lyst til noget andet Haandverk, end det han hver Dag øver, naar han Dagen igiennem gaaer og leger med andre liderlige Dreng, som I selv har seet.

Han betænker ikke, at han allerede har opnaaet den Alder, at han burde tage Afskæed med Barnet, og dersom I nu ikke skammer ham ud for saadan hans Liderlighed, og han ei vil lade sig overvinde af eders gode Raad, saa er der aldeles intet Haab tilbage hos mig, at der nogen Tid skal blive noget got af ham. Han veed meget vel, at hans Fader ikke har efterladt ham

ham nogen Midler, og han seer daglig for sine Dine, at jeg neppe kan fortiene os det tørre Brød, endskjønt jeg den ganske Dag igiennem sidder og spinder Bomuld. I saadan Henseende har jeg besluttet, at jage ham paa Dørren, og det i Morgen, og lade ham saa søge sit Brød andre Steder, hvor han selv lyster.

Efter at Aladdins Moder med sine grædende Taare havde udtalt disse Ord, begyndte den Africanske Trolldmand saaledes at tale til Aladdin: Det lader ikke smukt, kiere Fetter; Thi man maa stræbe at lære noget retskaffen, hvormed man siden i Fremtiden kan fortiene sit Brød. Der er jo mange slags Haandverker og Professioner til, tænk derfor efter, om der ikke er en iblant dem alle, som staaer eder an, og til hvilken I finder mere Tilbøielighed end til andre. Ventelig at eders Faders Haandverk ikke staaer eder an, og at I derfor snarere skulle beqvemme eder til et andet. Dølg ikke eders Tanker for mig i denne Sag, og vær forsikkert at jeg ikke søger andet, end det som skal tiene til eders eget Beste.

Da nu den Africanske Trolldmand fornam, at Aladdin ikke vilde svare noget, sagde han fremdeles: Min Fetter, jeg kan let begribe, at I har en slags Afstøje for at lære noget Haandverk, jeg vil derfor oprette eder en Kramboed, og forsyne eder med alle slags kostbare Stoffer og andet fint Løi, som I alt efter Haanden skal

skal forhandle. De Penge, som J derfor indløser, skal J bruge til at købe andre Vahre for igien, og paa saadan Maade kan J ganske beqvemmelig fortjene saa meget, som J skikkelig kan komme ud med til eders daglige Ophold. Tag nu dette i Betænkning, og naar J har overveiet alle Ting vel, saa siig mig ifkuns frit hvad J dervom tænker; Thi J skal altid finde mig redebon til at holde mit Løfte.

Den fremskinnende Dag forhindrede Scherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Morgen saaledes :

Den 604. Nat.

Allernaadigste Herre! Det gode Tilbud, som den Africanske Troldmand gjorde Aladdin, befaldt ham overmaade vel; Thi han havde aldeles ingen Lyst til saadan Haandverk hvor han skulle ernære sig af sine Hænders Arbeid. Han havde Forstand nok til at estertænke, at de Kramboder, der var forsynet med saadanne Vahre, var meget prægtige, ligesom de og altid var fuld af Folk, samt at Kiøbmændene vare i stor Ansæelse, og stedse gif meget prægtig Klædte.

Som nu Aladdin ansaae den Africanske Troldmand for sin Fetter, saa lod han sig strax forstaae, at han havde langt større Lyst til Kiøbmands-

mandskab end til noget andet, og at han for den
Belgierning han vilde bevise ham, var ham
høist forbunden saa længe han levede.

Bel an! svarede den Africanske Trolldmand,
efterdi denne Handtering anstaaer eder, saa vil
jeg i Morgen tage eder med mig, og lade eder
ganske prægtig og kostbar iflæde, saaledes som
de største Kjøbmand pleie at gaae klædte, og
derefter vil jeg den næstfølgende Morgen oprette
eder en Bod, at I saaledes, som sagt er, kan
drive Kjøbmandskab.

Aladdins Moder havde vel hidindtil ikke
ret fundet tro at den Africanske Trolldmand var
hendes afdøde Mand's Broder, men da hun
hørte det gode Løfte, som han gjorde hendes
Søn, saae hun intet, der kunde hindre hende
fra at tro det. Hun afslagde derfor sin Taksigelse
til ham for hans store Godhed, og efter at hun
havde formanet Aladdin, at han herefter skulle
opføre sig saaledes, at han ikke skulle være uvar-
dig til at oppebære saadanne store Belgierninger,
giorde hun Anstalt til det for omtalte Aftens-
Maaltid. Alt hvad der blev talet over Bordet,
var om den selv samme Materie, og da den
Africanske Trolldmand omsider saae, at det blev
noget sildig ud paa Natten, tog han Afssheed med
dem begge, og gif bort.

Dagen derefter kom den Africanske Trolld-
mand, efter sit gjorde Løfte, om Morgen
E. en N. III. B. H. g.

ganske tiilig til Skræderens Enke. Han tog derpaa Aladdin med sig, og fordte ham hen til en fornemme Handelsmand, som havde alle slags ny syede Klæder at sælge, som man gjorde af adskillige slags kostbare Effecter, saa at i hvad Stand man end var af, saa kunde man der blive forsynet med Klæder. Han lod denne Kjøbmand vise sig nogle Klædninger, som kunde passe Aladdin, og efter at han havde udføgt dem, som best anstod ham, lod han Kjøbmanden lægge de andre tilside igien, og sagde til Aladdin: Min Fætter! Du kan J selv udføge eder een af disse Klædninger, hvilken J har Lyst til. Aladdin var ligesom henrykt ved den Gæmildhed, som hans ny Fætter lod see imod ham. Og da han havde udføgt sig en Klædning, betalte den Africanske Troldmand, hvad Kjøbmanden derfor forlangede, ligesom han og desforuden kjøbte alt, hvad han i det øvrige behøvede.

Den frembrændende Dag forhindrede Scheherazade at fortælle mere, hvorfor hun afbrød, og igien den næstfølgende Morgen begyndte saaledes:

Den 605. Nat.

Allernaadigste Herre! Da nu Aladdin saae sig fra Top til Taae saa overmaade prægtig ifædt, aflagde han sin tilbørlige Taksigelse til den Africanske Troldmand, som strax derpaa
for

fornede sit gjorde Løfte, og lovede at han ikke
 nogensinde skulle slaae Haanden af ham, eller
 forlade ham, men at han bestandig vilde behol-
 de ham hos sig.

Troldmanden førte ham derefter omkring
 paa de Folkeriigste Steder i Byen, og i Særde-
 leshed der hvor de fornemste Kiøbmænd havde
 deres Boder; Og da de omsider kom i den Gas-
 de, hvor de rare Stoffer og andre fine linnede
 Bahre holtes Sal, sagde han til Aladdin: Ef-
 terdi I nu snart skal blive saadan en Kiøbmand,
 som I her seer, saa er det eder tienlig, at I for
 nærværende Tid besøger dem, at de i Forveien
 kan have nogen Bekiendskab til eders Person.
 Han viste ham ogsaa de største og smukkeste
 Mosqueer, og førte ham ind i de Khaner eller
 Berts-Huse, hvor de fremmede Kiøbmænd
 pleiede at indlogere. Ligesom han ogsaa viste
 ham ind paa adskillige Steder af Stor-Sultas-
 nens Pallads, hvor det var tilladt at komme.

Efterat de saaledes med hinanden havde
 besøgt de smukkeste Steder i Byen, kom de om-
 sider ind i den Khan, hvor han havde indlogeret
 sig, og fandt der nogle Kiøbmænd, som han
 siden sin Ankomst havde gjort sig bekiendt med,
 og hvilke han med Glid havde bedet at være der
 for at gjøre sig bekiendt med hans selvgiorte
 Fætter.

De blev ved deres Ankomst strax buden til Bords, og som Maaltidet varede til imod Aften, saa vilde Aladdin strax have taget Afsked, og forsoie sig hjem, men den Africanske Troldmand vilde ikke lade ham gaae allene, hvorfor han fulgte ham selv hjem til sin Moder.

Saa snart Moderen saa hendes Søn saa vel iflæd, blev hun saa glad, at hun for Glæde blev ligesom fra sig selv; Hun lod ikke af den ganske Tid at ønske tusendfold Betsignelser over Troldmanden, fordi han havde anvent saa store Beføstninger for hendes Søns Skyld. Edelsmodige og godgjørende Hr. Fetter! sagde hun: Jeg veed ikke hvorledes jeg noksom skal kunde takke eder for eders store Gavnildhed; Vel veed jeg, at min Søn ikke fortjener den mindste af de Belgierninger I beviser ham, men han maatte endnu gjøre sig mere Uværdig til de samme, om han ikke viste eder den tilbørlige Taknemmelighed, og ikke opførte sig saaledes, som eders gode Hensigt og Meening er med ham. Paa min Side skal det ikke mangle, at jeg jo endnu engang takker eder af mit ganske Hierte, og ønsker eder, at I maa leve i mange Aar, paa det I saaledes selv maatte være et Diensynlig Bidne til min Søns Erkiendtlighed imod eder, som allerbest lader sig tilsyne derved, at han opfører sig efter eders gode Raad.

Den Africanske Troldmand gav hende følgende Svar: Aladdin er god nok; Thi han
føle

følger mig i mine Raad, og jeg haaber, at vi endnu skal faae noget got af ham. Men et forryder mig, som er, at jeg i Morgen ikke kan holde det, som jeg har lovet ham. Det er Fredag i Morgen, som just er den Dag, da alle Boderne ere lukte, og det er forgieves derfor at tænke paa, at faae nogen Bod til Leie, efterdi alle Kjøbmændene ikke bekymrer sig om andet, end hvorledes de best kan holde sig lystig.

Altsaa vil vi opsætte det indtil paa Løvedag; Imidlertid skal jeg dog afhente ham i Morgen, og tage ham ud med mig at spadserere i Haven, hvor mange honette Folk ordentlig pleier at indfinde sig. Mueligt han sin Livstid ikke har seet saadanne Lystigheder, som han der skal faae at see, allerhelst da han endnu hidindtil ikke har omgaaet andre end Børn allene, og altsaa kunde det være fornøden, at han kom ud for at see sig om iblant Folk.

Scheherazade som fornam at det var Dag, maatte her afbryde, og igien den følgende Morgen giøre saadan en Begyndelse:

Den 606. Nat.

Allernaadigste Herre! Den Africanske Troldmand tog omsider Afsked med Moderen og Sønnen og gik bort. Aladdin var imidlertid overmaade glad, da han saae sig isort i saa

prægtige Klæder, og hans Fornøielse formeredes ikke lidet, naar han betænkte, hvorledes hans Fætter havde lovet ham Dagen derefter at spadserere med ham i Haven uden for Byen; Thi han havde endnu ikke været paa saadanne Steder, eller seet nogen af de omkring liggende Egne, hvor der dog fandtes adskillige lystige og fornøielige Ting.

Morgenen derefter stod Aladdin op førend det var Dag, og klædte sig strax paa, at han kunde være færdig, naar hans Fætter kom, og hente ham. Da han nu efter sine egne Tanker temmelig længe havde staaet og ventet paa hans Ankomst, lukkede han af Utaalmodighed Gades Døren op, for at erfare, om han ikke kunde faae Die paa ham. Saasnart fik han ham ikke at see, førend han jo løb ind og sagde det til sin Moder, og efter at han havde taget Afsked med hende, lukkede han Gade-Døren til efter sig, og løb ham i Møde.

Den Africanske Troldmand opførte sig meget ventlig imod Aladdin, da han fik ham at see; Lad os gaae, allertiereste Barn! sagde han med en mild Mine; Thi jeg skal i Dag lade eder seer et prægtige Ting. Han førte ham strax uden for en af Portene, hvor der stod mange deilige store Bygninger, eller og langt heller prægtige Palladser, som hver havde en skøn Have ved sig, hvor man frit kunde gaae ind.

Bed

Ved et hvert Vallads, som de kom til, spurgte han Aladdin, hvorledes det befalt ham, men da de ankom til de andre, kom Aladdin ham alle Tider tilforn med saadan Sporsmaal, i det han sagde: Ak min Fetter! Dette er langt prægtigere end noget af de andre, vi tilforn have seet. Saaledes kom de med det samme alt videre og videre ud i Marken, og Troldmanden fik omsider Leilighed, at komme ind i een af disse Haver for at fuldføre det han havde foresat sig.

Han sadte sig ned tilligemed Aladdin ved en stor vindende Bæk, hvor det deilige klare Vand udsprang af Munden paa en Metal-Løve, som der var opreist. Min Fetter! sagde han til Aladdin: Det er ventelig at I er tret lige saa vel som jeg selv, vi vil derfor sidde lidet her og hvile os og saaledes sanke ny Kræfter, at vi desto bedre kan fortsætte vores spadserer Gang.

Da de havde sadt sig ned, tog den Africaniske Troldmand et Klæde op, som han havde taget med sig, hvori var endeel Kager og adskillige slags Frugter, hvilken han lagde rundt omkring Bækken, han tog derpaa en Kage og delede med Aladdin, og bad ham selv at udvælge sig de slags Frugter som smagede ham best. Imidlertid dette lidet Maaltid varede, gav han sin selvgiorte Fetter adskillige Underviisninger og Formaninger, hvilke dog mestendeels gik derud paa, at han ikke længer skulle have Umgang med

Born, men langt heller omgaaes med Fløge og forstandige Folk, hvis Discourser han skulde give flittig Agt paa, og føre sig til Nytte; Thi saaledes, sagde han: Kan J snart blive til en brav Mand, og J kan ikke for tiilig venne eder til at efterfølge forstandige Mænds Exempel.

Dagens Komme forbyd Scheherazade at fare videre fort, og maatte altsaa opsætte det efterfølgende til næste Morgen.

Den 607. Nat.

Allernaadigste Herre! Da dette lidet Maaltid var til Ende, stod de igien op og fortsatte deres Bei af en Have i en anden; Thi disse Haver skildtes allene fra hinanden ved nogle smaa Græster, der vare ligesom Grændse-Skiel imellem dem, hvilke dog ikke vare bredere end at man jo magelig kunde stige over dem. Borgene i denne Stad levede saa fortrolig og ærlig med hinanden, at den ene ikke tilføiede den anden nogen Skade, og altsaa behøvede de ikke heller paa anden Maade at indelukke deres Eiendomme.

Den Africanste Troldmand blev saaledes ved at gaae af en Have i en anden, indtil han omfider ganske uformerket forte Aladdin en lang Bei bort; Thi de passerede ei allene disse Haver tværs igiennem, mens kom endog saa langt et Stykke ud paa Marken, og de var ganske nær ved de der liggende Bierge.

Aladz

Aladdin som sin Livs-Tid ikke havde gaaet
 saa lang en Bei paa engang, blev omsider lige
 saa tret som utaalmodig over den lange Bei;
 Kiere Fetter, sagde han til den Africanske Trold-
 mand: Hvor gaaer vi nu hen? Vi er jo allerede
 kommen langt fra de deilige Haver, og jeg seer
 nu ikke andet end idel Bierge for mig. Jeg
 kan forsikre eder, at dersom vi endnu skal gaae
 længere, saa tviler jeg paa, at beholde saa
 mange Kræfter tilovers, at jeg kan gaae tilbage
 til Byen igien.

Troldmanden svarede: Kiere Fetter, far
 ikkun et frit Mod; Thi jeg har endnu en Have
 at vise eder, som er langt deiligere end nogen af
 dem vi endnu har seet. Den ligger ikke langt
 herfra, og altsaa kan vi inden faae Dieblif
 komme derhen; Beien skal ikke fortryde eder;
 Thi saasnart I faaer den at see, skal I selv til-
 staae mig, at den er værd at tage udi Diesyn,
 og da vi er saa nær derved, var I daartlig om
 I vilde nægte eder selv den Fornoielse.

Aladdin lod sig saaledes overtale til at
 gaae med, og den Africanske Troldmand førte
 ham endnu en lang Bei bort. At nu Beien
 ikke skulde falde ham Kiedsommelig, saa fortalte
 han ham underveis mange lystige Historier, for
 at forekomme de nye Besværinger, han ellers
 kunde have ventet sig.

Omſider kom de ind imellem tvende Bierge, ſom vare maadelig høie, og ellers ligedan beſkaffen; De ſkildtes allene fra hinanden ved en meget ſnever Gang, ſom var imellem dem: Dette var det merkværdige Sted, ſom den Africanſke Frolmand vilde føre Aladdin hen, for at faae Leilighed til at fuldføre det Anſlag, for hvilket han var reist fra det yderſte af Africa til China.

Da de var kommen her til, ſagde han til Aladdin: Nu vil vi ikke gaae meget længer; Thi her ſkal jeg ſtrax viſe eder ſaa forunderlige Ting, at ingen dødelig Menneſke ſkal kunde be-
 rumme ſig af at have ſeet dem; Og naar I ſaaer tager ſamme tidi Dieſyn, ſaa ſkal I takke mig for, at jeg har ladet eder blive et ſienſynlig Bidne til de Ting, ſom ingen i Verden har ſeet, uden I allene. I ſaadan Henſeende vilde I ſamle nogle Straae tilſammen af de tørreſte I kan finde, da jeg imidlertid vil ſlaae Ild.

Der laae ſaa ſtor en Mængde Straae, at Aladdin paa en kort Tid fik ſamlet en overflodig Forraad deraf, og det ſtod ligeledes ikke længe paa førend Frolmanden fik antændt ſine Svovels-
 ſtikker. Saasnart Straaene begyndte at brænd-
 de, kom Frolmanden noget Røgelse paa Ilden, ſom han havde i Haanden, hvilket foraaſagede, at der opſtod en forſkrefkelig tyk Damp; Den-
 ne Damp drev han fra en Side til en anden ved
 nogle

ogle Ord, som han derover talede, hvilke dog vare Aladdin ganske ubekjendte.

Sultaninden Scheherazade maatte her slutte sin Fortælling, efterdi hun saae at det alt var Dag, men gjorde dog igien den næste Morgen saadan Begyndelse:

Den 608. Nat.

Allernaadigste Herre! Da den Africaniske Troldmand saaledes som sagt er, havde faaet Røgen til at drive fra en Side til en anden, begyndte Jorden lige som at bave under dem, og i det den fort efter vældrede sig op, lod sig en firkantet Steen tilsyne for dem, som var halvanden Fod lang og breed, og en Fod tyk. Denne Steen stod over Ende, og der var en Metal-Ring midt paa den, som man kunde tage i, naar man vilde lette den i Beiret.

Aladdin blev saa overmaade forskrekket over de forunderlige Ting han saae for sine Dine, at han ikke holdt det raadelig at blive længer, og derfor vilde tage Flugten; Men som Troldmanden havde ham fornøden til at faae sine hemmelige Anslag sat i Verk, holdt han ham tilbage, og da han ikke vilde lade sig overtale, blev Troldmanden saa vred paa ham at han gav ham et sterkt Slag under Dret, ved hvilket Aladdin faldt om paa Jorden, og det
med

med saadan en Force, at han nær havde staaet sine Tænder ud af Munden; Thi der flød i det mindste meget Blod ud.

Den Bæængstelse, som den arme Aladdin var udi, tog saadan Overhaand hos ham, at der var ikke en Lem eller Ledemod paa hans ganske Legeme, der jo kom i en usædvanlig Bevægelse. Taarene flød ham Strømme-viis need af Dinene, og det var neppe han kunde faae følgende Ord udtalt, da han sagde: Ak! hvad har jeg dog giort, der kan fortiene saa haard og ubarmhiertig en Medfart? Jeg har visselig ikke giort det uden Aarsag, svarede Troldmanden; Thi jeg er eders Fætter, og staaer eder altsaa for nærværende Tid i Faders Sted, hvorfor J ikke bør sige mig imod i nogen Ting. Han blev omsider mere sagtmodig, og sagde: Nu mit Barn, bliv ikke bange, jeg forlanger intet andet af dig, end at du adlyder mig i alle Ting, hvilket ogsaa er nødvendig, saafremt du ellers vil giøre dig værdig til at nyde de Fordele, som jeg har lovet dig.

Da den Africanske Troldmand saaledes begyndte at give Aladdin gode Ord, og foreholdte ham det Løfte, han havde giort ham, satte Frygten sig lidet hos ham igien, og Troldmanden havde ikke saasnart merket dette, at han jo fremdeles sagde: Nu har J selv seet hvad jeg har fundet udvirke ved den sterke Damp, og de hemmelige Ord, jeg paa samme Tid taledede; J
maa

maa nu ydermere vide at under denne Steen, som J her seer, ligger en stor Skat forborgen, som er eder forbeholden, og samme skal med Tiden tilbringe eder saa stor Riigdom, at J skal blive rigere end de største Konger paa Jorden.

Dette hvad jeg nu beretter eder, er ikke allene i sig selv Sandhed, men jeg kan endog legge dette til, at det er ikke tilladt noget Menneſke i den ganske Verden, uden J allene, at lette denne Steen tilside, og gaae ind at bemægtige sig denne Skat. Ja det er endog mig selv forbuden, at røre ved den, end sige, at gaae der ind, om jeg endskiønt saa alle Ting aaben for mig. J saadan Henseende maa J ganske nøie efterleve, Punct for Punct, hvad jeg i dette Fald har at sige eder, og det uden at forsømme det allerringeste.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, vil derfor afbrøde og igien paa Eders Majestæts Behag fortsætte det øvrige i Morgen.

Den 609. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdin var endnu stedsse bedrøvet, saa vel over de Ting han allerede saa for sine Dine, som over det han hørte om den store Skat, formedelst hvilken Trolde- manden lovede at tilveiebringe ham en bestandig Lyksalighed. Imidlertid søgte han dog at være
ved

ved et frit Mod, og derfor ikke mere tænkte paa det foregaaende, men stod op, og sagde til Trolde-
manden: Nu vel an, Kiere Fetter, hvad er her
at giøre? See, jeg staaer særdirig at adlyde eder.

Mit Barn! svarede den Africanske Trolde-
mand: Det er mig hiertelig kiert, at J har grebet
til dette Middel; Han omfavnede Aladdin, og
sagde fremdeles: Kom hid og tag fat i Ringen,
og lad mig see, at J for det første letter Stenen
tilside. Aladdin svarede: Kiere Fetter! Jeg
troer ikke, at jeg har Kræfter nok dertil; J faaer
selv at hielppe mig, om jeg skal lette den. Nei!
sagde den Africanske Troldeemand, J har ikke
min Hielp fornøden, desuden saa kunde hverken
J eller jeg udrette noget, saafremt jeg hialp eder;
Ehi J maa selv allene lette den tilside. Nævn
ikkun eders Faders og Farfaders Navn, tag saa
fat i Ringen og let Stenen op, og da skal J
strax faae at see, at den uden stor Besværighed
lader sig ophæve. Aladdin gjorde ligesom Trolde-
manden bad ham, og han lettede med ganske
liden Umage Stenen tilside.

Da Stenen var lettet tilside, saae man
strax en Kielder, der var tre eller fire Fod dyb i
Jorden, tillige med en liden Dør, og nogle
Trin, paa hvilke man kunde stige længere need.
Min Søn! sagde den Africanske Troldeemand til
Aladdin: Lad mig nu see at J tager alting nøie
i Agt, hvad jeg har at sige eder. J maa strax
stige

stige need i denne Kielder, naar J kommer need paa de Trin, som J see, saa finder J en aaben Dør for eder, igiennem hvilken J kommer ind i en stor Hvelving, der er afdeelt i trende store Sale, hvor man kan gaae af den ene i den anden. I enhver af disse Sale finder J saa vel paa høire, som paa venstre Side, fire Metal=Foustagier, saa store som Tønder, der ere fyldte med Guld og Solv, men tag eder i Agt, at J ikke rører noget derved.

J saadan Henseende maa J, saasnart J kommer ind i den første Sal, binde eders Kiortel omkring eder, og J maa gaae lige til af den første i den anden Sal, uden at opholde eder efter noget, ligesom J og uden ringeste Ophold strax derpaa skal forsoie eder i den tredie Sal. For alle Ting tag eder vel i Agt, at J ikke rører ved Murene enten med eders Kiortel eller andet; Thi saafremt J rører derved, maa J doe paa Stedet, og altsaa raader jeg eder, at J svober eders Kiortel tæt omkring eder.

Naar J kommer til Enden af den tredie Sal, finder J igien en Dør for eder, igiennem hvilken J kommer ind i en Have, hvor der staaer mange deilige Træer, som alle hænger fulde med Frugter. Gaaer her ligeledes ligefrem af Veien, indtil J kommer til en Trappe med et halv hundrede Trin, paa hvilken J strax maa stige op paa en Terrasse. Naar J kommer derop, saa
fin

finder J et Hul i Muren, og i samme Hul en antændt Lampe. Tag denne Lampe ud, og naar J har slukket den, samt spildt den Olie, som derudi findes, saa forvar den vel, og bring den med eder tilbage til mig. Vær ikke bange at J skal fordærve eders Klæder; Thi den Saft, som er derudi, er ikke nogen virkelig Olie, og Lampen i sig selv bliver strax ganske tør, saa snart der ingen mere Saft er i den. Har J Lyst til nogen af de Frugter, som er i Haven, saa kan J ikkun frit samle eder, hvad Slags J selv vil; Thi dette skal ikke være eder forbuden.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa dermed afbryde, og igien fortsætte Historien i Morgen.

Den 610. Nat.

Allernaadigste Herre! Da den Africanste Froidmand saaledes, som sagt er, havde underviist Aladdin om alt hvad han skulle tage sig i Agt for, tog han en Ring af sin Finger, og satte den paa Aladdins; Sigende derhos: Alt samme skulde være ham et Beskiermelses-Middel, imod alt det Onde der kunde vederfares hannem, efterdi han ikke kunde være vis paa, at der jo maatte møde ham noget, hvor noie han endog vilde holde, hvad hannem vare foreskrevet. Gaf nu mit Barn, sagde han fremdeles: Og
stigg

stiig med et frit Mod herneed, saa skal vi begge
 So derved forhverve os saa stor Rigdom, at vi
 kan have nok deraf saa længe vi leve her i Verden.

Alladdin var ikke seen inden han sprang
 need i Kielderen, og da han var kommen need paa
 det nederste Trappe-Trin, fandt han rigtig de
 trende Sale for sig, som den Africanske Troid-
 mand havde beskrevet ham. Førend han satte
 sin Fod derind, bandt han sine Klæder tet om-
 kring sig, og gik med saa megen desto større For-
 sigtighed der igiennem, efterdi han var bange
 for at miste Livet, i Fald han i noget Stykke
 skulde feile, af det Troidmanden havde foreskre-
 vet ham. Han gik med lige Forsigtighed igiens-
 nem Haven, og det uden at opholde sig det aller-
 ringeste; Steeg dernæst op paa Terrassen, hvor
 han tog den antændte Lampe ud af Hullet, og
 som han fornem, at den var ganske tør da han
 havde kastet Olien bort, forvarede han den
 strax hos sig, og blev derefter noget staaende i
 Haven for at betragte de rare Frugter, som
 han tilforn ikke gav sig Tid til at see paa, da
 han gik forbie dem.

Alle Træerne, som fandtes i denne Have,
 hængte fulde af adskillige slags rare Frugter, og
 et hvert Træes Frugt havde sin særdeles Farve;
 Nogle vare hviide, andre saa klare som Crystal,
 andre derimod ganske mørke-røde, bleg-røde,
 grønne, blaa, fiolette, gulagtige og adskillige
 E. en N. III. B. 3 andre

andre Farver. De hvide Frugter vare Perler; de klare som man kunde see igiennem, vare Diamanter; de hoi-røde Rubiner; de bleg-røde blege Rubiner; de grønne Smaragder; de fiolette Ametyster; de gule rare Saphirer, og saa fremdeles.

Disse Frugter havde saa ugemeen en Størrelse og Fuldkommenhed, at man ikke havde seet deres lige i den ganske Verden. Som nu Aladdin ikke kiendte den Bærdie de vare udi, var han ikke nær saa fornsiet ved at betragte dem, som om de havde været Figen, Biindruer eller andre saadanne Frugter, som de i China havde overflødig af. Overalt var han ikke kommen til den Alder, at han vidste den Priis, disse Frugter vare udi, men bildte sig ind, at det ikke var noget malet Glas, der ikke var af nogen Bærdie. Dog alligevel blev han noget indtaget af de adskillige rare Farver og Frugternes ugemene Størrelse, og derfor tog nogle af hver slags til sig. Han fyldte dermed alle sine Lommer, samt de tvende Poser, som Trolldmanden havde givet ham, og som han ikke kunde have Poserne andensteds hos sig, hængte han en paa hver Side af sit Belte, ja han svøbte endog nogle ind i Follerne af Beltet, som var af Silke-Stof, og saa lang, at han kunde svøbe det nogle gange omkring Livet, hvilke han forvarede saa vel, at de ikke kunde falde ud, ligesom han og forvarede nogle af disse Frugter imellem Kiortelen og Skjorten.

Men

Men allernaadigste Herre! Jeg seer at det er Dag, maa derfor afbryde denne gang og spare det efterfølgende til næste Nat.

Den 6II. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdin bar saaledes en stor Rigdom hos sig, uden selv at vide det, og som han nu havde forrettet hvad han skulde, forsoiede han sig med samme Forsigtighed og Hurtighed, som tilforn, igiennem de trende Saele, paa det Troldmanden ei skulde bie alt for længe efter ham, og kom omsider op igien i det Hul hvor han først var stiget ned. Saasnart Aladdin ved sin Ankomst udi denne Hule fik Dine paa den Africanske Troldmand, som stod oven for, sagde han til ham: Min Fetter! Bær saa god og ref mig eders Haand, at hielp mig op! Men Troldmanden svarede: Min Son! giv mig først Lampen; Thi den maatte ellers være eder til Hinder. At nei, min Fetter! svarede Aladdin: Den hindrer mig aldeles ikke, jeg skal give eder den, saasnart jeg kommer op.

Den Africanske Troldmand blev bestandig ved at paastaae, at Aladdin skulde give ham Lampen, førend han vilde hielp ham op af Hulen, men som Aladdin ikke vel kunde komme til at levere Lampen fra sig, formedelst de mange Frugter han overalt havde omkring sig, saa slog han ham saadant ganske reent af, og sagde:

At han absolte ikke vilde give ham den, førend han var kommen op af Hulen.

Troldmanden blev saa forbitret over dette unge Mennteskes Modsigelse, at han af Brede ligesom begyndte at snyse, og som han stedse havde imidlertid holdet Ilden ved lige, saa kastede han i en Hast noget af bemelte Røgelse paa Ilden, og taledede nogle hemmelige Ord derover, som havde den Virkning, at Stenen tilligemed Jorden igien tildækkede Hulen, saaledes som den var førend deres Ankomst.

Vist er det, at den Africanske Troldmand ikke var en Broder til Skræderen Mustafa, som han berømmede sig af, og folgelig, ikke heller Aladdins Fætter; Men han var kommen fra Africa, hvor han virkelig var fød og baaren. Og da Africa er et Land, hvis Beboere særdeles legger sig efter Troldoms Kunst, saa havde han allerede fra Ungdommen af beslittet sig paa samme, indtil han endelig efter 40. Aars Praxin, og adskillige Magiske Bogers Læsning, fik Oplysning om, at der i Verden var en forunderlig Lampe til, hvis Besiddelse gjorde ham mægtigere end de største Monarker, der vare til paa Jorden; saa fremt han kunde faae den.

Saa snart han saaledes omsider kom i Erfaring om, at denne Lampe stod paa et vis Sted under Jorden, som var midt i China, og han
tillige

tillige var forsikkert om Sagens Vished, saa havde han, som sagt er, paataget sig denne Reise fra den yderste Ende af Africa, og endelig efter mange udstandne Besværigheder ankommen til denne Stad, der laae ganske nær ved bemeldte Skat.

Den lyse Dag forhindrede Scheherazade denne gang at fortsætte sin Fortælling videre, hvorfore hun maatte opsætte det efterfølgende til næste Nat.

Den 612. Nat.

Allernaadigste Herre! Om endskjønt nu den Africanske Troldmand ganske tilforladelig vidste, paa hvad Sted Lampen var at finde, saa var det ham dog ikke tilladt selv at stige der need, og folgelig ikke heller at tage den, men der maatte en anden forrette saadant, og derefter levere ham den selv i Haanden.

I saadan Henseende gjorde han sig strapfiendt med Aladdin, som han ansaae for et Barn uden al Betydning, men dog kunde være beqvem nok til at gjøre ham den Tieneste, som han forlangede af ham. Desuden var det virkelig hans Forsæt, saasnart han havde faaet Lampen i sin Haand, endnu engang at røge som tilforn, og ved sine hemmelige Troldoms Ord, at udvirke det som allerede var skeet, og saaledes lade den

stakkels Aladdin blive et Offer for hans Ondskab og Gierrighed, paa det der ikke nogle skulle være Bidne til, hvad han havde foretaget sig.

Den Magt som han udøvede imod Aladdin, da han slog ham under Dret, skeedte i saadan Hensigt, at han i Forveien ville venne ham til den fornødne Lydighed, at han ikke skulle nægte ham Lampen, saasnart han forlangede den af ham. Men Udfaldet gif ham ikke efter Dunst, hvorudover han blev saa forbittret, at han ikke hastig nok kunde hævne sig paa den stakkels Aladdin, desuden torde han ikke længe staae og trettes med ham, efterdi han frygtede at nogen skulle høre dem, og giøre det bekiendt for enhver, som han vilde holde hemmelig.

Da nu den Africanske Frolmand var betaget al Haab om at naae den Herlighed, som han havde indbildt sig, og anstaae det forgieves mere at tænke derpaa, saa vidste han ingen bedre Middell at gribe til, end igien at reise tilbage til Africa, hvilken Reise han endnu samme Dag gjorde en Begyndelse paa; Men som han ikke vilde komme ind i Byen igien, saa betienede han sig af lutter Omveie for at fortsætte sin Reise; Thi han frygtede for at nogen skulle møde ham, som havde seet ham spadserere ud med Barket, og følgerig blive anholdt, naar de saae, at han kom allene tilbage.

I Henseende til de Omstændigheder, i hvilke vi slap Aladdins Historie, synes det ikke, at der kunde være mere at fortælle om ham; Men som den Africanske Troldmand ikke erindrede, at han havde givet ham sin Ring paa Fingeren, ved hvilken han kunde redde sig af den Elendighed, som han tænkte at styrte ham udi, saa er det let at slutte, at Aladdin omsider vil vaagne op igien; Ja denne Ring var ogsaa virkelig Aarsag til Aladdins paafølgende Frelse og Ulyksalighed, endskjønt han ikke selv vidste dens forunderlige Kraft og Virkning.

Imidlertid er det ikke nok at undre over, at Troldmanden, formedelst denne Rings og Lampes Fortiis, ei blev bragt i den yderste Fortvivlelse; Men Troldmændene ere i Almindelighed saa vel vante til ulykkelige Hændelser og store Viderværdigheder, at de i Steden for at bekymre sig derover, langt heller begynder paa ny at studere paa deres Konster, efterdi de ligesom har beskiftet deres ganske Liv til Magiske Regelser, og andre saadanne Phantasier.

Den fremskinnende Dag forhindrede Scherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Nat saaledes:

Den 613. Nat.

Allernaadigste Herre! Man kan let slutte, at Aladdin geraadede i en ubeskrivelig Forvirring,

virring, da han saae sig nedgravet i en fæl Hule, allerhelst da han ikke havde ventet sig saadan Ondskab af sin falske Fætter, som hidindtil havde beviist ham saa stor Godhed, og givet ham saa mange Prover paa hans Kierlighed.

Da nu Aladdin saaledes som sagt er, saae sig ligesom levende begravet, raabte han vel tusende gange paa sin Fætter, og sagde: Alt han hiertelig gierne vilde levere ham Lampen; Men hans Skrig og Graad var forgieves; Thi der var ingen, som kunde høre det. Saaledes blev han nogen Tid siddende i Mørket, indtil han omsider holdt op at græde, og gif derpaa need af Trappen for at søge det Lys, som han fandt i Haven, hvor han kort tilforn havde været.

Men Muren, som formedeltst Hæxerie var bleven aabnet, havde igien lukt sig tilsammen ved et andet Hæxerie, hvorudover han snart gif til den venstre og snart til den høire Side, uden at finde nogen Dor. Dette fordoblede hans Graad og Klage, og som han ikke vidste, hvad for et Middel han skulle gribe til, satte han sig need paa Trappen uden ringeste Haab om nogen Tider igien at komme til at see Dagens Lys, men var langt mere forsikkert om, at han snart af det Mørke han sad udi, skulle træde ind i det nær forestaaende Døds Mørke.

I denne ulyksalige Tilstand forblev Aladdin i tvende Dage uden at nyde det allerringeste
af

af Mad og Drikke til sit Livs Ophold. Da han nu paa den tredie Dag intet ventede paa andet end den u-omgiengelige Død, rakte han sine Hænder i Beiret, lagde dem tilsammen, og med en ydmyg Bølgivelse i den Gudsommelige Villie, raabte med høi Røst: Der er ingen Magt eller Herredømme hos nogen, uden hos den Allerhøieste og store Gud allene.

I det han saaledes sad og vriede sine Hænder, rev han uafvidende den Ring af sin Finger, som den Africanske Troldmand havde givet ham, hvis Kraft og Virkning, han dog ikke vidste af. Neppe var Ringen kommen af hans Finger førend en Geist af en forskrækkelig Skikkelse og hestlig Ansigt steg op af Jorden, rekkede Hovedet imod ham, og sagde følgende Ord til Madding: Hvad vil du? Her seer du mig ganske bereedvillig til at adlyde dig, som en Slave, og som alle deres Slave der har denne Ring paa deres Finger, hvilken jeg, saa vel som alle andre Ringens Slaver maa være lydige.

Paa en anden Tid, og ved en anden Leilighed end denne, havde Madding ventelig bleven overmaade forskrækket, ja, saa godt som mist Maalet, allerhelst da han ikke var vant til at see saadant et forskrækkelig Syn; Men som han ikke tænkte paa andet end den nærværende store Fare, som han var bestedt udi, saa svarede han uden Betænkning saaledes: Du maa være hvo
 I 5 du

du være vil, saa bring mig op fra dette Sted, om du ellers har Magt til, at du kan giøre det. Aladdin havde ikke saasnart udtalt disse Ord, at jo Jorden aabnede sig, og han befandt sig paa den selv samme Sted, som Troldmanden havde ført ham hen.

Dagens Komme forbyd Scheherazade at fare videre fort, og maatte altsaa opsætte det efterfølgende til næste Morgen.

Den 614. Nat.

Det er ikke at undre over, at Aladdin i Besyndelsen ikke vel kunde taale, at see Dagens Lys, efterdi han saa lang Tid havde siddet i det fæle Mørke, dog venede han sig efter Haanden til at holde sine Øine aaben, og han blev overmaade forstrefket, da han ikke kunde see nogen Hul i Jorden. Han kunde umuelig beskrive, hvor han saa hastig kunde komme frem af Jordens Skød, ikke heller kunde han kiende, hvor Hulene var, uden allene paa de Straae, som vare antændte til Troldmandens Nøgelse.

Han gav sig ikke heller Tid til alt for mange Betragtninger, men vendte strax tilbage til Staden, og folgede den Bei tvært over de mange Haver, som Troldmanden havde følget ham, hvilken han lettelig kunde kiende.

Han takkede Gud af sit ganske Hierte, at han igien var kommen op paa Jorden just paa en Tid, da ham var betaget alt Haab om nogensinde igien at skue Verdens Lys, og han kom omsider med megen Besværighed ind i Staden i sin Moders Huus.

Den Glæde han havde over igien at see sin Moder, og den Mæthed, som de tre Dages Hunger havde foraarsaget ham var Marsag udi, at han faldt hen i Besvimmelse, som varede nogen Tid. Moderen som allerede var i Tvivl om at see ham mere, og hidindtil havde begrædt ham, som en forloren Søn, sparede ikke nogen Umage, der kunde tiene til hans Bedring.

Omsider kom han lidet til sig selv igien, og de første Ord, som han taledes, vare disse: Hierte Moder! Jeg beder at J for alle Ting vil give mig noget at æde; Thi jeg har i trende Dage ikke faaet den allerringeste Mundfuld i mit Legeme. Moderen var ikke seen, inden hun satte for ham af hvad hun havde i Forraad, men formanede ham derhos, at han ikke alt for hastig skulde æde, efterdi det ellers vilde være farligt for ham. Ved ganske langsom, min Søn! sagde hun: Og tag lidt efter lidt; Thi det er fornødent at J tager eder vel i Agt, efterdi J har faaet stor en Hunger.

Jeg skiotter ikke heller om, at J for nærværende Tid skal tale noget med mig; Thi der er

er Tid nok at fortælle, hvad eder er vederfaret, naar J kommer noget til eders Kræfter igien. Det er mig denne gang nok, at jeg har den Fornøielse at see eder, efterdi jeg siden i Fredags har været saa hiertelig bedrøvet for eders Skyld; Thi jeg gjorde mig selvsamme Dag megen Umage for at spørge eder op, men kunde ikke faae nogen Efterretning om eder.

Aladdin folgede sin Moders Raad, og gav sig god Tid til sit Maaltid. Da han der med var færdig, sagde han: Allertiereste Moder! Jeg havde vel den største Aarsag til at besværges mig over eder, at J saa letsindig og uden Betænkksomhed om hvad der kunde flyde af, overleverer mig til et Menneske, der havde i Sinde at forderve mig, og som for-nærværende Tid, da jeg dette taler, endnu ikke troer andet, end at jeg enten virkelig er død, eller og at jeg snart skal til at opgive min Aand. Vel er det sandt, at jeg lige saa vel som J troede at han virkelig var min Fætter, og hvorledes skulle vi fatte andre Tanker om et Menneske, der ikke allene forsikrede det med sin egen Mund, men endog overvældede mig med saa mange Belgierninger, og gav mig saa dyrebare Løfter om mange andre Fordele i Fremtiden? Men jeg kan sige eder: Hjerte Moder! At han dog i sig selv ikke var andet end en Bedrager, Forræder og et ugudeligt Menneske.

Den frembrydende Dag forhindrede Scherazade at fortælle mere, hvorfor hun afbrød, og igien den næstfølgende Morgen begyndte saaledes:

Den 615. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Sultaninden: Aladdin blev fremdeles ved, at tale til sin Moder saaledes: Al den Godhed, som han har beviist imod mig og de mange store Løfter, han har gjort mig, skeedte allene til den Ende, at han derved desto lettere kunde naae sit Diemerke, som han havde foresat sig, hvilket skulde falde ud til min Fordervelse, som sagt er, uden at enten jeg eller I skulle kunde begribe Aarsagen dertil.

Imidlertid kan jeg paa min Side forsikre, at jeg ikke har givet ham den allerringeste Aarsag til at handle saa ubarmhertig med mig, hvilket I nærmere skal erfare, naar jeg oprigtig fortæller eder alt hvad der er tildraget sig fra den Tid af, da jeg gik fra eder, og til den Tid, da han satte sit ugudelige Forsæt i Verk.

Aladdin begyndte derpaa at fortælle sin Moder alt, hvad der var passeret imellem ham og Troldmanden fra om Fredagen, da han afhentede ham, og førte ham med sig uden for Byen, for at besee de der liggende smukke Haver. Saaledes fortalte han i Særdeleshed, hvad der var

var passeret imellem de tvende Bierge, hvor Troldmanden gjorde sit største Mirakel, og altsaa hvorledes han ved noget Røgelse, som han kastede paa Jiden, og nogle hemmelige Troldoms Ord, som han derhos taledede, fik Jorden paa et Dieblig til at aabne sig, samt hvorledes man samme Tid saae en Kielder i Jorden, hvor han efter Troldmandens Anvisning maatte gaae need.

Han forglemte og ikke at fortælle hende om den Dredast, som han havde faaet af Troldmanden, og hvorledes han siden igien gav ham gode Ord, da han saae, at hans Fortrydelse derover havde sadt sig, samt hvorledes han virkelig fik ham til at stige need i Kielderens, efter at han tilforn havde givet ham sin Ring paa Fingeren. Han forsømte iligemaade ikke heller ganske omstændelig at berette hende alt hvad han havde seet, da han gik igiennem de tre Sale, Haven og Terrassen, hvor han havde faaet den forunderlige Lampe, hvilken han i det samme tog frem og viste sin Moder tillige med de fionne Frugter, han havde samlet sig i Haven, hvoraf han havde de tvende Poser fulde, hvilket han altsammen overleverede til sin Moder, men hun ansaae samme af ingen Værdie.

Disse Frugter vare meget dyrebare Stene, som ved Stinnet af en Lampe, kunde lyse som den klareste Soel-Skin, hvoraf man maatte slutte, at de vare af stor Værdie, men Aladdins

Moder forstod sig lige saa meget derpaa, som hendes Son; Thi hun var ifkun opdraget af ordinaire Folk, og hendes Mand havde aldrig været Eiere af saa mange Penge paa engang, at han kunde tilkiøbe sig saadanne Edel-Stene. Overalt dette havde de aldrig seet noget saadant, hverken hos dem selv, deres Venner eller Naaboer; Hvorudover det ikke er at undre over, at de ansaae samme for Ting af ingen Betydning, dog forvarede Aladdin dem bag en Pude, som han brugte at sidde paa, efterdi han, som et Barn fornøjede sig over dem, fordi de glimrede ham i Dineene.

Han fortalte fremdeles, hvad der siden var hendet ham, og at Trolmanden formedelst sit Hexerie havde faaet Hulen paa et Dieblif tildækket, da han kom tilbage og vilde stige op, og at samme ikke skede af anden Aarsag, end fordi han ei vilde levere Lampen fra sig, førend han steg op af Huln.

Nu kunde Aladdin ikke fortælle mere, uden sine grædende Taare; Thi han forestilte hende den ulyksalige Tilstand som han var udi, da han saa sig levende indsluttet i en mørk Kielder, indtil nu, da han igien slap ud, eller rettere at sige, indtil han kom til at røre ved sin Ring, hvis Kraft og Virkning han endnu ikke kiendte noget til, som var et Middel til at han igjen kom op paa Jorden.

Da

Da han havde sagt dette, sagde han til sin Moder: Det er ufornoden at jeg fortæller eder mere; Thi det øvrige er eder vel bekiendt. Her af kan I altsaa see, hvad mig er vederfaaret, og hvor stor en Fare jeg har udstaaet, siden I saae mig sidst.

Scheherazade som fornam at det var Dag, maatte her afbryde, og igien den følgende Morgen giøre saadan en Begyndelse:

Den 616. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdins Moder an-
hørte disse forunderlige og selsomme Ting med en særdeles Taalmodighed, men var dog tillige overmaade bedrøvet, som en Moder gierne pleier at være, naar hun hører, at det er gaaet hendes Barn ilde, efterdi hun dog elsker samme, uanset at der kan være adskillige Feil ved det.

Imidlertid kunde hun ikke bare sig, at hun jo ved mange vredagtige Gebærder lod see, hvor vred hun var paa den Africanske Troldmand, og hvor mange Forbandelser hun ønskede over ham, formedelst den Utroskab han havde viist imod hendes Søn. Saasnart derfor Aladdin holdt op at tale, begyndte hun at udøse adskillige Skieldes-Ord imod denne Bedrager; Hun kaldte ham en Forræder, en ugudelig Barbarer, Morder, Bedrager, Høvemester, samt det
mens

menneffelige Kions Fiende og Odeleggere. Ja, min Søn! sagde hun fremdeles: Det var en Troldmand, og Troldmænd ere i Almindelighed verre end Pestilents; Thi de omgaaes formedelst deres Besværinger og Hexterier med Dievelens selv. Gud skee lov, som ikke tillod, at hans store Ondskab skulle have sin fuldkomne Virkning hos eder. I har visselig Marsag til at takke ham, formedelst den Naade han har bevist eder; Thi I havde været Døden vis nok, om I ikke havde erindret eder at anraabe ham om Hielp. Hun lagde endnu meget mere til, som dog altsammen gif ud paa at forbande det Forræderie, som Troldmanden havde foresat sig at udøve paa hendes Søn. Imidlertid hun saaledes stod og taledede, erindrede hun sig, at Aladdin i trende Dage ikke havde sovet, og derfor behøvede nogen Rolighed, hun lod ham altsaa gaae til Sengs, og det varede ikke længe, inden hun selv ligeledes lagde sig til at sove.

Som nu Aladdin i det underjordiske Hul, hvor han var indelukket, mere havde tænkt paa Døden end paa at nyde nogen Søv, saa sov han den ganske Nat saa sødt hen, at han ikke igien vaagnede op, førend det var høit paa Dagen. Saasnart han var staaet op, var Maden det første han bekymrede sig om, sigende til sin Moder: Alt hun ikke kunde gjøre ham større Tjeneste end give ham noget til Froekost. Al min Søn! svarede Moderen: Jeg har ikke engang et stykke
 E. en N. III. B. R Brod

Brød at give eder; Thi det lidet Forraad jeg havde, aad jeg op i Gaar-Aftes, men hav kint Taalmodighed lidet, saa skal jeg snart see, at jeg kan skaffe eder noget, jeg har noget Bomulds-Garn liggende af mit eget Spind, som jeg vil sælge, at jeg derfor kan indkiøbe os Brød og anden Forraad til vor Middags-Maaltid.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa derfor afbryde, og spare det efterfølgende til næste Nat.

Den 617. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdin gav sin Moder følgende Svar: Hierte Moder! sagde han: Giem eders Bomulds-Garn til en anden gang, og giv mig Lampen, som jeg bragte hjem med mig i Gaar; Thi jeg haaber at faae saa mange Penge for den, som vi har fornøden til at indkiøbe den behøvende Forraad, saa vel til Froekost, som til Middags og Aftens-Maaltid.

Moderen gik strax hen og overleverede Aladdin Lampen; Her er den min Søn, sagde hun: Men mig synes, at den er temmelig ureen, mueligt at man bragte den i en høiere Priis, i Fald man først skurede den noget af. Hun tog altsaa noget Sand og Vand frem og begyndte at skure Lampen; Men hvad skedte?
Nep?

Mepppe havde hun begyndt at skure paa den, førend der i hendes og Aladdins Nærværelse opstod sig en hestlig Geist af Jorden, der var saa stor som en Kiempe, og med en forskrekkelig grov Røst sagde til hende: Hvad vil du? Jeg staaer færdig at tiene dig, som din Slave, og er alle deres Slave, der har denne Lampe i deres Haand, saa vel jeg, som og alle de andre der ere Slaver af denne Lampe.

Aladdins Moder blev saa overmaade forskrekket, at hun ikke kunde svare et eneste Ord. Det var ikke mueligt, at hun uden Bevægelse kunde ansee den forskrekkelige Geistes Skikkelse og hendes Angest var saa stor, da hun hørte ham tale til sig, at hun falt hen i en Besvimelse.

Aladdin som tilforn havde seet saadan et Syn i Kielderens, var ikke seen, inden han fik fat paa Lampen og uden at giøre sig videre Betænkning, oprettede han sin Moders Forsæelse, og svarede ganske alvorlig saaledes: Jeg er overmaade meget hungrig, sagde han til Geisten: Skaf mig noget at Ede. Ordene vare ikke saa snart udtalte, at jo Geisten forsvant for hans Dine, men kom inden faae Dieblis igien, og havde et stort Sølv-Bekken paa sit Hoved, til lige med tolv tildækkede Sølv-Sadde fulde af adskillige slags nydelig Spise, ligesom han og havde sex snee hvide Brød med sig, som laae oven paa Gallerkerne samt tvende Glasfer med

den kostbareste Viin og tvende Skienke-Glas som han holdt i Haanden, hvilket han altsammen satte fra sig paa en Sofa, og forsvant igien i det samme Dieblif.

Dette var saa hastig bestilt, at Aladdins Moder endnu ikke var kommen til sig selv igien af sin Besvimelse, da Geisten anden gang forsvant. Aladdin slog hende Band i Ansigtet, og anvente desuden mange Midler paa at faae hende til rette igien. Det maa nu staae ved sit værd om leve Aanderne der i Begyndelsen vare adspredte, igien samlede sig, eller og at Lugten af de nydelige Netter, som Geisten havde bragt, havde den Virkning at hun kom til sig selv igien. Hierte Moder! sagde Aladdin til hende: Frygt eder ikke, men staae op og æd, see her er noget hvormed man kan styrke Hiertet, og tillige stille min store Hunger, lad os derfor ikke tøve for længe, at ei Maden skal blive fold.

Her maatte Scheherazade atter bryde af, efterdi hun fornam, at Soelens Straaler begyndte at skyde sig need i Sultanens Gemak, hvorfore hun maatte spare det øvrige af Historien til næste Nat.

Den 618. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdins Moder kunde ikke nok som forundre sig, da hun saae det
store

Store Bekken, de tolv Gadde, og de sex hvide Brød, tillige med Flaskerne og de store Spids-Glas, ligesom hun og fandt en Lertelse for Hjertet, da hun fik Lugten af de mange kostbare Retter. Min Søn! sagde hun til Aladdin: Hvor kommer al denne Overflødighed fra? Og hvem har vi at takke for disse Gaver? Skulde det være mueligt, at Sultanen har faaet vores fattige Omstændigheder at vide, og af Medlidderhed faldet paa at hielpe os?

Hjerte Moder! svarede Aladdin: Lad os ikkun sætte os til Bords og spise; Thi I er hungrig, lige saa vel som jeg; Og naar vi saaledes har faaet os en god Frokost, saa skal jeg forælle eder alle Ting. De satte sig derpaa til Bords, og Moderen saa vel som Sønnen aad med saa meget desto større Appetit, som ingen af dem tilforn havde befunden sig ved saa kostelig et Taffel.

Imidlertid Maaltidet varede blev Aladdin stedse ved at see paa de smukke Gadde, og faldt i Forundring over dem, endskiont han egentlig ikke vidste hvad de vare af; Thi de vare ikke vante til at see saadant. Det meste de derfor forundrede sig over, var det nette Arbeid og Facon de vare af, og i øvrigt vidste den ene lige saa lidt som den anden, enten hvad Metal de vare af eller hvad de vare værd.

Aladdin havde vel ikke i Sinde at spise andet end sin Frokost, men da han kom i Dersmed, blev han siddende ved Bordet til over Middag. De kostelige Retter, som han fandt for sig, gav ham en god Appetit, og som Maden var brav varm, syntes ham raadeligst at giøre baade Frokosten og Middags Maaltidet af paa engang. Da dette dobbelte Maaltid var til Ende, havde de end da nok til overs, saa de af det overblevne ei allene havde nok til Aftens Maaltidet, mens endog til tvende gode Maaltider for den anden Dag.

Saa snart Aladdins Moder havde giort Bordet ryddelig, og forvaret den overblevne Mad, satte hun sig need paa en Sofa ved Siden af hendes Søn, og sagde til ham: Min Fiere Søn! Jeg venter med største Længsel paa, at I skal fortælle mig det som I har lovet; Her paa fortalte Aladdin alt hvad der var passeret imellem ham og Geisten imedens hun laae i sin Besvimelse, og indtil hun omsider kom til sig selv igien.

Aladdins Moder blev overmaade bestyrtset, da hun hørte, hvad hendes Søn fortalte hende om Geisten; Men hvad forstaaer I ved eders Geister, sagde hun; Thi saa længe jeg endnu har levet i Verden, har jeg ikke hørt, at nogen af vores Bekjendter har seet en Geist? Siig mig derfor, ved hvad Leilighed denne Geist

Geist har ladet sig tilsyne for mig? Og af hvad Marsag han taledede til mig og ei til eder, da han dog tilforn havde ladet sig see af eder i den under Jordens-Hule.

Hierte Moder! svarede Aladdin: Den Geist der har aabenbaret sig for eder, er ei den samme, der aabenbaredede sig for mig. Vel erede i Henseende til deres Størrelse hinanden lige, men der er dog stor Forskiel paa deres Miner og Klæde-Dragt, lige som de og have hver sin Herre; Thi om I erindrer eder, hvad jeg har fortalt, saa kaldte den Geist sig en Slave af Ringen, som aabenbaredede sig for mig, da den derimod, som aabenbaredede sig for eder, kaldte sig en Slave af Lampen, der just er den Lampe, som I holdt i Haanden; Dog troer jeg ikke, at I hørte samme; Thi I var uden Tvivl den gang faldet hen i Besvimelse, da han begyndte at tale.

Den lyse Dag forhindrede Scheherazade denne gang at fortsætte sin Fortælling videre, hvorfor hun maatte opsætte det efterfølgende til næste Nat.

Den 619. Nat.

Uernaadigste Herre! Da Aladdins Moder hørte at Geisten kaldede sig Lampens Slave, saa raabte hun ganske høit: Hvad? er da denne eders Lampe Marsag til, at den forbandede

Geist kom til mig og ei til eder? Ak! min Sønn, saa tag denne Lampe bort fra mine Dine, og sæt den hen hvor J selv lyster; Thi jeg vil aldrig mere røre ved den. Jeg seer langt heller, at vi enten sælger den, eller kaster den bort, end vi skulle staae i Fare for at miste Livet, af Frygt for at røre ved den. Ja, dersom J vil følge mit Raad, saa skal J og stille eder af med eders Ring; Thi man maa ingen Omgang have med Geister, efterdi de ere Djeule, som og vor store Prophet har sagt.

Nei, om Forladelse, Hierte Moder! svar rede Aladdin: Det skal jeg nok vogte mig for, efter eders Raad at bortselge en Lampe, der er eder selv lige saa vel som mig nyttig; Og lad være vi i Forstringen havde det i Sinde, saa skeer det dog ikke nu. Seer J ikke selv, hvad den har forskaffet os? Er det ikke da billigt, at den fremdeles bør ernære os, og skaffe os hvad vi have fornøden at bruge. J kan lettelig slutte eder til, at min falske og ugudelige Fætter ikke uden Marsag har gjort sig saa stor Umage for den; Thi at han har paataget sig saa lang og besværlig en Reise, skede aliene for at faae dens ne forunderlige Lampe, hvilken han gav Fortrinnet for alt det Guld og Sølv, som han vidste der stod i de tre Sale, det jeg virkelig saae med mine Dine, ligesom han havde sagt mig det. Han vidste alt for vel hvad Kraft og Fordeel der var ved Lampen, og derfor ikke for-
lans

langede andet af den store Skat end Lampen allene.

Og da vi nu er kommen efter, hvad denne Lampe duer til, saa lad os selv bruge den til vores Nytte, men dog ganske hemmelig, og uden at giøre nogen stor Bæsen deraf, at samme ikke skal tilveiebringe os vore Naboers Had og Misundelse. Jeg vil gierne tiene eder i, at sætte den bort fra eders Dine, og lade den staae paa et vis Sted, hvor jeg selv kan finde den, naar jeg den behøver, efterdi jeg fornemmer, at I er saa bange for Geister.

Hvad Ringen anbelanger, da kan jeg langt fra ikke overtale mig til at kaste samme bort; Thi dersom den ikke havde været, saa havde I aldrig mere faaet mig at see, og om jeg end kunde have beholdt Livet nu, saa er det dog let at begribe, at jeg ikkun havde faae Minutter tilbage at leve i. Altsaa maatte det behage eder at tillade mig, at jeg beholder samme, og at jeg, for desto bedre at bevare den, stedse bærer den paa min Finger; Thi hvo veed, om jeg nogen Tid skulde geraade i en anden Fare, hvoraf den kunde frelse mig; Det er jo noget, som hverken I eller jeg kan forud vide.

Som nu Aladdins Moder ansaae hans Paastand ganske billig, saa havde hun aldeles intet at indvende derimod, men sagde allene:

Min Søn! J kan i dette Tilfælde giøre hvad J lyster, men hvad mig angaaer, saa vil jeg aldeles ikke have noget med Geister at bestille; Lad det derfor være eder sagt, at jeg toer mine Hænder, og vil ikke tale mere med eder der om.

Da de nu den anden Dag havde spist til Aften, blev der aldeles intet til overs af de Netter, som Geisten havde bragt dem. Morgenen derefter vilde Aladdin ikke tøve til han blev hungrig, men tog strax et af Sølvsfadene under sin Kiortel, og gik ud at sælge det. Som han nu paa Veien saae en Jøde komme gaaende, gik han hen til ham, viste ham Faddet og spurgte om han vilde købe det.

Den fremstinnende Dag forhindrede Scherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Morgen saaledes:

Den 620. Nat.

Allernaadigste Herre! Den Jøde, som Aladdin traf, var overmaade lystig, og vel udlært paa Bedragerie; Han tog Faddet til sig, og han havde neppe paa sin Prove-Steen erfaret, at det var godt og fint Sølvs, forend han spurgte, hvor høit han holdt det? Som nu Aladdin ikke vidste, hvad han kunde begiere for det, efterdi han aldrig havde handlet med saadanne

Danne Bahre, svarede han, at han vel selv vidste, hvor meget det var værd, og at han vilde tro ham paa hans ærlige Ansigt.

Jøden kunde ikke noksom forundre sig over den Forrolighed, som Aladdin havde til ham; Imidlertid var han dog uvis paa, enten Aladdin vidste hvad det var værd eller ikke, for derfor at sætte ham paa Prøve, tog han et Stykke Guld-Mynt op af Lommen og gav ham for det, hvilken i det høieste ikke kunde beregnes til mere end den Sex og Trediesindstyvende Deel af det som Taddet var værd.

Aladdin tog imod det, og han havde neppe faaet det i Haanden, førend han gav sig til saa stærk at løbe, at Jøden ei allene fornoiede sig over sit gjorde Riebmandskab, og den store Gevinst han derved havde, men han blev og vred paa sig selv, at han ei havde lagt bedre Merke til Aladdins Opførsel, og deraf begrebet, at han ikke vidste Prisen paa det han solgte, og saaledes buden ham endnu mindre for den. Ja han var færdig at løbe efter ham, lige som han kunde have forkiøbt sig, og paastaae at faae noget tilbage af hvad han havde givet; Men Aladdin løb saa fast, og var kommen allerede saa langt bort at Jøden ikke kunde naae ham op.

Paa Veien gif Aladdin ind til en Bager og købte sig det fornødne Brød for sig og sin

Mo-

Moder, hvilket han betalede med sin Guld-Mynt, som han ved samme Leilighed fik veplet. Da han kom hjem overleverede han de øvrige Penge til sin Moder, som derpaa strax gik til Torvs og indkøbte saa mange Levnets Midler, som de kunde have nok af til nogle Dage.

Denne Levemaade holdt de fremdeles ved lige; Thi naar de ingen flere Penge havde tog Aladdin et Sølv-Sad og solgte det til bemelte Jøde, og fik hver gang et stykke Guld-Mynt derfor tilbage, hvilket varede saa længe, indtil de ikke havde meer end eet eneste tilbage. Som nu Jøden første gang havde givet ham et stykke Guld-Mynt for sit Sad, saa torde han de andre gange ikke byde hannem ringere, efterdi han frygtede for, at det i Fremtiden skulde giøre ham Skade i sit Riobmandskab.

Saa snart de Penge, som Aladdin fik for det tolvte og sidste Sad var fortæret, tog han sin Tilflugt til det store Bekken, hvilket veiede ti gange saa meget som et af de andre Sadde. Han havde vel i Sinde at bære det hen til en ordentlig Riobmand, men som det var temmelig tungt og umageligt for ham at bære, saae han sig nød til at hente Jøden hjem til sig i Huset. Jøden lod sig ikke bede meer end engang, men fulgede strax med, og da han havde veiet Bekkenet, betalte han ham ti Stykker Guld-Mynt for det, hvormed Aladdin aldeles var fornøiet.

Men.

Men allernaadigste Herre! sagde Scherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, vil derfor afbryde og igien paa Eders Majestæts Behag fortsætte det øvrige i Morgen.

Den 621. Nat.

Allernaadigste Herre! De ti stykker Guld-Mynt, som Aladdin fik af Gøden for sit Sølv-Bekken, blev ligesom de andre anvendt til deres daglige Udgifter; og Aladdin begyndte nu at opføre sig mere forstandig end tilforn; Han søgte ikke længer nogen Fornøielse i at leege med andre Børn, som han hidindtil pleiede, men var ganske forandret siden den Passage med den Africanske Evoldmand.

Han gik hver Dag ud at spadserere, og ved adskillige Discourser gjorde sig bekiendt med Folk; Ligesom han og tidt ofte gik ind i de fornemme Riobmænds Boder, og hørte paa hvad de der taledede, allerhelst da adskillige fornemme Folk der ligesom havde deres Samlings Plads, og ved saadant fik han efter Haanden ret Smag paa en honnet Opførsel.

Da nu de ti stykker Guld-Mynt ganske var udgivet, vidste han ingen anden Middell end igien at tage sin Tilflugt til Lampen. Han tog altsaa fat paa den, og saae efter det Sted, hvor hans Moder havde begyndt at skure, og som han

han lettelig kunde fiende det, efterdi den ellers over alt var begroet med Støv, saa gav han sig til at gnie paa selv samme Sted, og den Geist, der tilforn havde ladet sig til syne kom i et Dieblif at staae for ham. Aladdin havde ikke nær gniert saa sterkt paa Lampen, som hans Moder, og deraf kom det, at Geisten taledede langt mildere denne gang, end som tilforn, sigende: Hvad vil du? See jeg er færdig som din Slave til at tiene dig, og alle dem som haver denne Lampe i deres Haand, ja ikke allene jeg, niens endog alle andre, som ere Slaver af samme Lampe.

Aladdin svarede: Skaf mig noget at Ede. Herpaa forsvandt Geisten for hans Dine, og kom inden faae Dieblif tilbage med et Taffel-Service, der var lige saa prægtig, som det han første gang havde bragt, hvilket han satte fra sig paa en Sofa og med det samme igien forsvandt.

Aladdins Moder, som i Forveien vidste hendes Sønns Forsæt, var med Flid gaaet ud i Byen, at hun ei skulle være hiemme, naar Geisten lod sig tilsyne. Imidlertid var det dog neppe overstaaet førend hun igien kom hjem, og da hun ved sin Ankomst saae Taffelet og Skienke-Bordet saa godt forsynet, blev hun snart ligesaa bestyrtset over den forunderlige Kraft, som der var ved Lampen, som første gang.

Aladdin og hans Moder satte sig derpaa
 til Bords, og endskiønt de spisede med største
 Appetit, blev der dog saa meget til overs, at
 de i de efterfølgende tvende Dage rigelig deraf
 kunde leve; Men da der omjæder hverken var
 Brød, Penge eller andet Forraad mere i Huset,
 tog han et af Sølv-Sadene og gik ud at vilde
 sælge det til den Jøde han var bleven kiendt med.
 Underveis gik han forbi en Bod, som tilhørte
 en Guldsmeed, der var en ærlig og gammel
 Mand. Denne Guldsmeed raabte ham ind saa
 snart han saa ham; Min Son! sagde han til
 Aladdin: Jeg har tidt tilforn seet eder gaae her
 forbi og I har haft noget at bære, som I for
 nærværende Tid har, jeg har og seet, at I somme
 Tider har staaet og talt med en vis Jøde, og
 som jeg altid har seet eder komme tomhændet
 tilbage, saa slutter jeg deraf, at I maa have
 solgt denne Jøde det I havde med eder: Men I
 veed maaskee ikke, at samme Jøde er en Bedra-
 gere; Thi endskiønt andre Jøder betiener sig
 vel af samme Haandverk, saa er dog denne den
 allerstørste Bedrager iblant dem alle, saa at in-
 gen, som kiender ham, vil have noget med ham
 at bestille. Imidlertid maa I dog ikke tænke,
 at jeg siger dette i anden Henseende, end for
 dermed at tiene eder; Vil I derfor vise mig
 hvad I denne gang har, om I ellers har i
 Sinde at sælge det, saa skal jeg ganske oprigtig
 betale eder alt hvad det er værd, saa fremt det
 ellers staaer mig an, men skulde det ikke anstaae
 mig,

mig, saa skal jeg dog give eder Anviisning paa andre Kjøbmænd, der kan handle eder det af, uden at bedrage eder det allerringeste.

Som nu Aladdin ventede at bringe sit Sølv = Fad udi en høiere Sum end de forrige han havde solgt til Jøden, saa tog han det strap frem og leverede det til Guldsmeden: Og efter at denne havde seet at det var godt og fint Sølv, spurgte han Aladdin, om de Jøden havde faaet af ham, var af samme Slags, samt hvor meget han havde givet ham derfor: Aladdin svarede ganske oprigtig, at han for hver Fad ikke havde faaet mere end et stykke Guld = Mynt. Ak! hvilken en uforstannet Tyv! raabte Guld = Smeden; Men hvad nytter det nu min Son! at vi taler derom; Thi hvad der er skeet staaer ikke til at endre; Imidlertid skal jeg snart vise eder, hvad eders Fad er værd; Thi samme er af det allerfinessste Sølv, som kan faaes i vore Boder, og da skal I let kunde begribe, hvor skammelig Jøden har traft eder op.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa dermed afbryde, og igien fortsætte Historien i Morgen.

Den 622. Nat.

Allernaadigste Herre! Guldsmeden tog derpaa sin Veie = Skaal og veiede Fadde, og efter at

at han havde forklaret Aladdin hvor meget en Mark Sølv var, og hvor mange Dele den var afdeelt i, sagde han ham, at Sølv = Faddet veiede til To og Halvfierdesindstive Stykker Guld = Mynt, hvilke han og strax i bare Species betalede ham. See, sagde han: Dette er den Summa som eders Fad er værd, og dersom I tviler det allerringeste paa, eller tænker at det er mere værd, saa skal det staae eder frit for at gaae ind i hvilken Guldsmeds Bod I selv lyster, og lade det vurdere. Skulde der da være nogen, som siger, at det er mere værd, saa lover jeg at betale det dobbelt; Thi alt hvad en Guldsmeed kan profitere paa saadanne Sølv = Faddes, er den bare Arbeids Lon, som vi faaer mere naar vi sælger det, men paa saadan God vil ikke engang de allerærligste Jøder købe noget; Thi de synes ikke at vinde nok, med mindre de kan faae det for halv værd.

Aladdin takkede Guldsmeden for det gode Raad, som han havde givet ham, og som han fandt saa stor Fordeel derved, saa søgte han derefter alle Tider til denne Mand, naar han vilde have nogen af de andre Faddes gjort i Penge, og han kunde ikke flage, at han jo hver gang fik sin rigtige Betalning, efter hvad de veiede til.

Dette kan man og sige Aladdin og hans Moder til Berømmelse, at omendskiont de i deres Lampe havde en u = udselig Kilde, hvoraf de

tilig og sildig kunde faae saa meget Sølv og Guld som de vilde have, saa levede de dog lige saa sparsommelig, som tilforn, undtagen hvad Aladdin forbrugte til at opføre sig honnet for, og til at forskaffe sig de fornødenste Ting til deres liden Huusholdning.

Hans Moder derimod forødt aldeles intet deraf; Thi de Klæder hun behøvede, tilkøbte hun sig for de Penge hun efter Haanden indløste for sit Bomulds Spind; Og altsaa er det let at udregne hvor længe de kunde leve af de Penge som Guldsmeden betalede dem for de 12. Fædde og det store Bekken; Saadan en tarvelig Leveskikkelse førte de med hinanden i nogle Aar, og Aladdin havde Tid efter anden god Hielp af sin forunderlige Lampe.

Men allernaadigste Herre! Jeg seer at det er Dag, maa derfor afbryde denne gang og spare det efterfølgende til næste Nat.

Den 623. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdin forsonde imidlertid ikke jævnlig at indfinde sig i de fornemste Riobmænds Boder, hvor alle store Folk pleiede at forsamle sig, og som han tidt og ofte gav sig i Discours med dem, saa hændte det sig, at hans Forstand daglig blev mere og mere øvet, og at han uformerkt kom til at føre sig artig og anstændig op.

I dette Compagnie var en Juvelerer, af hvilken han i Særdeleshed blev bedre underviist om de Frugter, han havde faaet i den Under-Jords-Have, da han var der at hente Lampen, og lærte altsaa, at de ikke var malet Glas, som han tilforn havde bildt sig ind, men vare Edel-Stene, som vare af en stor og ubeskrivelig Værdie. Ved det han nu søgte i nogle Juvelerers Boder, hvor han saa mange slags Edel-Stene at sælges og kjøbes, saa lærde han der af at sætte Priis paa saadanne Stene, og som han ikke saa nogen, der enten i Smukhed eller Størrelse var at ligne imod hans, saa begreb han lettelig, at de Frugter, han tilforn havde anseet af ingen Værdie, maatte være i stor Priis, og at han altsaa eiede et uskatteerlig Liggendefæe.

Imidlertid var han dog saa fløg, at han ikke lod sig forstaae dermed for noget Menneske, end ikke for hans egen Moder, saa det ikke er at tvile paa, at jo saadan hans Tausshed en heel Deel contribuerede til den Lykke, han siden havde, som vi af det efterfølgende vil faae at høre.

Da nu Aladdin engang gik og spadserede i en vis Deel af Byen, hørte han, at man med høi Røst udraabte en Befaling fra Stor-Sultanen, som bestod derudi, at man skulde lukke alle Huse og Boder til, indtil Stor-Sultanens Datter Princesse Badroulboudour, som vilde gaae i Bad, var passeret frem og tilbage.

Dette offentlige Ansigt opvakte hos Aladdin en stor Nysgierrighed efter at see Princesse-
 n i sit bare Ansigt, hvilket han ikke kunde komme
 til, uden han kunde faae Leilighed til, at opholde
 sig i et bekiendt Huus, og der see ud igiennem
 Vinduerne. Men dermed var han dog ikke syn-
 derlig fornøiet, efterdi Princesse-
 n altid pleiede
 at tildekke sit Ansigt, naar hun gik i Bad. For
 da at stille sin Nysgierrighed fuldkommen tilfreds,
 optænkte han et Middel, hvilket og lykkedes for
 ham. Han skulde sig bag ved Badstue-Dør-
 ren, som saaledes var indrettet, at han useilbar
 kunde komme til at see hende lige i Ansigtet.

Aladdin stod ikke længe førend Princesse-
 n kom, og han saae hende igiennem en Sprekke,
 som var paa Døren, hvilken var stor nok til at
 see igiennem, dog saaledes at ingen kunde merke
 det. Princesse-
 n blev ledsaget af en stor Mængde
 Fruentimmer, og der fulgte en stor Deel Gilt-
 dinger bag efter. Da nu Princesse-
 n var unge-
 fehr tre til fire Skridt fra Døren til Badstuen,
 tog hun sit Slør af, som hun til sin store Bes-
 sværlighed havde tildekket sit Ansigt med, hvor-
 ved hun gav Aladdin Leilighed til at see sig,
 og det saa meget desto bedre, efterdi hun gik
 ham lige i Møde.

Dagens komme forbed Scheherazade at
 fare videre fort, og maatte altsaa opsætte det
 efterfølgende til næste Morgen.

Den 624. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdin havde hidind-
 til ikke seet andre Fruentimmer i deres bare
 Ansigter, end sin egen Moder, hvilken dog var
 temmelig til Narene, og havde ikke det allerrin-
 geste, som han kunde give Navn af Smukhed;
 hvorudover han ikke har kundet slutte, at andre
 Fruentimmer skulle see saa godt ud. Mueligt
 han vel kunde have hørt, at der var Fruentim-
 mer til, der var saa smukke, at man maatte for-
 undre sig, naar man saae dem; Men man maa
 med Ord beskrive et Fruentimmers Deilighed
 saa høit, som man vil, og berømme dem saa
 meget som man lyster, saa efterlader det sig dog
 aldrig saadanne søde Bevægelser og Virkninger
 hos os, som naar man selv seer det.

Saasnart Aladdin saaledes havde beskuet
 Prinsessen Badroulboudour, renuncerede han
 strax paa de Tanker han havde fatte, nemlig,
 at alle Fruentimmer saae lige saadan ud, som
 hans Moder. Han gjorde sig adskillige Tanker,
 og det var ham ikke mueligt, at forhindre den
 Kierlighed, der var opvaft hos ham til denne
 deilige Prinsesse.

Vist er det, at denne Prinsesse virkelig
 iblant de sortebrune var den allerdeiligste man
 kunde see i Verden. Hun havde to store skin-
 nende Dine, et venligt og deiligt Ansigt, hen-

Des Næse havde sin rette og naturlige Størrelse, og var uden allerringeste Feil: Hun havde desuden en ganske liden Mund og Rosen-røde Læber, som formedelst deres behagelige Sürlighed vare uforlignelige. Med et Ord: Alt det man kalder smukke Lineamenter, havde her sin fuldkomne Samling.

Man tør altsaa ikke ved at undre over, at Aladdin geraadede i saa stor Forvirring, og var ligesom uden for sig selv, da han saae saa mange forunderlige Deiligheder og Yndigheder; ligesom samlede i en Middels-Punct, allerhelst da alt saadant tilforn har været ham ubekjendt. Foruden alle disse Fuldkommenheder, havde Princesse endnu en deilig Skikkelse i Henseende til Lemmernes Proportion, ligesom hun og havde saa Majestætiske Miner, at man ikke kunde andet end vise den tilbørlige Ærbødighed, naar man saae hende.

Da Princesse var gaaet ind i Badet, blev Aladdin staaende en lang Tid ganske ubevægelig, ligesom han kunde været henrykt, og ligesom indvøntede sig et Billede af den Person, som han saa inderlig var bleven forelsket i. Han kom dog omsider lidet til sig selv igien, og som han fornam, at Princesse imidlertid var gaaet forbi, og at det altsaa var forgieves han længer opholdt sig der for endnu engang at betragte hende, efterdi hun allerede havde vendt Ryggen til

til ham, og nedhængt sit Slør over Ansigtet, saa besluttede han at forlade sin Post, og igien at forføie sig hjem.

Da nu Aladdin omsider kom hjem i sin Moders Huus, var det ham ikke mueligt saaledes at skinde sin Uroelighed og Forvirring, at jo hans Moder lettelig kunde merke ham det af. Hun blev meget forstræffet; da hun saae ham imod sin Sædvane komme saa bedrøvet Hjem. Hun efterlod vel ikke at spørge ham, om der var vederfaret ham noget Ondt, eller og om han var syg; Men Aladdin svarede hende dog ikke et eneste Ord; Thi han satte sig strax saa bedrøvet, som han var, need paa en Sofa, hvor han blev siddende ubevægelig, og den deilige Prinsesse stod ham stedse ligesom afskildret for hans Dine. Da hans Moder merkede, at hun ikke kunde opmuntre ham, lod hun ham sidde, uden at giøre flere Spørsmaal til ham, og derimod besørgede at faae Aftens Maden færdig.

Den frembrydende Dag forhindrede Scherazade at fortælle meere, hvorfor hun afbrød, og igien den næstfølgende Morgen begyndte saaledes:

Den 625. Nat.

Allernaadigste Herre! Saa snart Aladdins Moder havde Aftens-Maden færdig, dækkede hun Bordet, hvilket hun satte ved den Sofa,

fa, som hendes Søn sad paa, og derefter rettede Maden an. Da hun nu merkede at Aladdin endnu sad i Tanker, og ei erindrede sig at Maden stod paa Bordet, saa mindte hun hant derom, hvorefter han forandrede sit Sæde, endsskiønt han dog ikkun spisede ganske lidet, men sad derimod stedse med nedslagne Dine, og var saa henrykt i sine søde Speculationer, at hans Moder ikke kunde faae et eneste Ord af ham, i hvorvel hun dog tidt og ofte spurgte, hvad der var Aarsag til saadan usædvanlig Bedrøvelse.

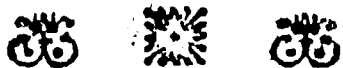
Efter Maaltidet var til Ende, begyndte hun paa nye at spørge hvad ham skadte, men det var hende ikke mueligt, ved alle sine gode Ord at lokke det ud af ham; Thi han fandt større Behag i at gaae til Sengs, end at tale et eneste Ord med sin Moder.

Det er ufornøden at undersøge hvorledes Aladdin, der saaledes var indtaget af Princesse Badroulboudours Deilighed, fik Ende paa Natten, men jeg vil allene berette, at da han igien om Morgenens var opstaaet, satte han sig paa en Sofa, som stod lige over hans Moder, der efter hendes Sædvane sad og spændte Bomuld; og da han her lidet havde betænkt sig, aabenbarede han hele Sagen for sin Moder! sigende: Hierte allerkiereste Moder: Det er mig ikke mueligt, længere at vedligeholde den Taushed, som jeg siden min Hiemkomst i Gaar fra Byen, har begegnet eder med. Jeg har
vel

vel merket, at J har været bekymret derover, og det er ventelig, at J har anseet mig for at være svag, men jeg kan forsikre eder, at jeg hverken før eller nu har været incommoderet af nogen Sygdom; Imidlertid maae jeg dog tilstaae, at den Uroelighed jeg har i Sindet er langt piinagtigere end en ret Sygdom; Vel veed jeg ikke egentlig hvad dette Onde kaldes, men jeg tvivler dog ikke paa, at J jo forstaaer det, naar jeg fortæller eder, hvoraf det haver reist sig.

Man har i denne Deel af Byen ikke hørt noget til, at Stor-Sultanens Datter, Prinsesse Badroulboudour, i Gaar Estermiddag gik i Bad, og altsaa slutter jeg, at J ikke heller veed det; Men da jeg i Gaar gik og spadserede i Byen, hendede det sig just, at jeg derom blev vidende; Thi jeg hørte, at der blev udraabt en Befalning fra Sultanen, at man strax skulde lukke alle Boderne i, og at enhver skulde forsoie sig. Hiem i deres Huse, for at vise Prinsessen den Ære, som hende tilkom, og at hun ubehindret kunde komme frem igiennem Gaderne.

Jeg blev samme Tid indtagen af en inderlig Begierlighed efter at see Prinsessen i sit bare Ansigt, og som jeg ikke var langt fra Badet, saa faldt det mig ind, at jeg vilde snige mig til at staae bag Dørren hvor hun skulde gaae ind, for desto bedre at kunde betragte hende; thi jeg overveiede ved mig selv, hvad der vilde tildra-

ge sig, nemlig, at hun vilde tage sit Sløer af
førend hun gik derind.

Nu veed I selv, Hierte Moder! hvorledes
des Dørene er beskaffen, og altsaa kan I slutte,
at jeg her kunde see hende saa fuldkommen,
som jeg begierede; Thi hun tog virkelig sit Sløer
af da hun vilde ind i Badet, saa jeg var saa
lykkeelig at see denne livsalige Princesse lige i sit
Ansigt, og fandt derover en ubeskrivelig Fornøielse
hos mig selv.

See allerkierefte Moder, dette er den sande
og virkelige Aarsag til den Tilstand, som I
saa mig udi, da jeg i Gaar kom Hiem; Ja
den Taushed, som jeg indtil nu har begegnet
der med; reiser sig ikke af andre Aarsager end
allene Denne.

Den Kiærlighed, som jeg nu ved denne
Leilighed har fattet til Princesse, er saa stor og
saa brændende, at jeg fattes Ord at beskrive den;
Og som denne min Tilbøielighed alle Dieblit
bliver større og større, saa merker jeg nok, at
mit Sind aldrig bliver roeligt, førend jeg fuld-
kommen bliver Elere af denne livsalige Prin-
cesse. Altsaa har jeg besluttet ved mig selv, at
jeg vil begiere hende af Sultanen til min Ge-
mahl.

Her maatte Scheherazade atter bryde af, efterdi hun fornam, at Soelens Straaeler begyndte at skyde sig need i Sultanens Gemak, hvorforre hun maatte spare det øvrige af Historien til næste Nat.

Den 626. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdins Moder havde hidindtil anhørt hendes Sønns Fortælling med største Agtsomhed; Men da hun paa det sidste fornam hvorledes det var hans fulde Forsæt, at begiere Princesse Badroulboudour til ægte, kunde hun unuelig holde sig, at hun jo med en stor Latter maatte falde ham ind i Tælen. Aladdin vilde begynde igien, men blev forhindret, ved det hans Moder saaledes talte til ham: Al min kiære Søn! Hvad tænker J? J maae vist være gaaet fra Forstanden, siden J taler saa urimelig.

Hierte Moder, svarede Aladdin, jeg kan forsikre eder, og det med Sandhed, at jeg er ved min rette Forstand, og har den fuldkomne Brug af alle mine Sandser; Ikke desto mindre kommer det mig dog ikke fremmet for, at J dømmes mig fra Forstanden; Thi det er noget som jeg har forestillet mig længe forud, at J vilde ansee mig for en Nar, en Daare, et Menneske der havde faaet en Skrue løs i Hovedet og hvad J fremdeles kunde falde paa at sige; Men

Men alt saadant skal dog ikke hindre, at jeg jo endnu engang tør sige, at jeg ved mig selv ganske vist har besluttet, af Stor-Sultanen at begiere Princesse Badroulboudour til ægte.

Sandelig, min Søn, svarede Moderen ganske alvorlig: Jeg kan i alt dette dog ikke forbigaae, at jeg jo maa sige eder at I aldeles har forglemt hvad I selv er. Thi omendskiont det virkelig er eders Alvor at fuldbyrde dette eders urimelige Forsæt, saa seer jeg dog ikke hvem I vil faae til at giøre Stor-Sultanen dette Forslag paa eders Begne. Det vil jeg faae eder til svarede Aladdin. Mig, I vil faae mig dertil? sagde Moderen, nei, jeg for min Part tager mig nok i Agt, at jeg ei skal bemænge mig i saadanne daarlige Ting; Sandelig, min Søn, sagde hun fremdeles, jeg veed ikke hvor I kan falde hen til saadanne Daarligheder, og hvad bilder I eder ind siden I er saa dristig, at I tør begiere Sultanens Datter til ægte? Har I da forglemt, at I er en stakkels fattig Skræder-Søn, og har en Moder, hvis Forældre ikke vare af større Stand end vi er? Veed I desuden ikke, at en Sultans Datter ei engang vil indgaae nogen Ægteskabs Alliance med en anden Sultans Søn, der ingen Haab har om at komme til engang i sin Tid at regiere?

Hierte Moder! svarede Aladdin: Jeg har jo allerede sagt eder, at det som I saaledes siger

og

og foreholder mig, har jeg længe siden forud foreskilt mig, og det samme siger jeg endnu om alt hvad I fremdeles kan have at indvende imod mit Forsæt. I kan derfor være vis paa, at eders Forestillinger er alt for svage til at raade mig derfra, nei, det er og skal blive som jeg engang har sagt, nemlig, at jeg ved eder vil begiere Princesse Badroulboudour til ægte. I midlertid er det dog en Villighed og en Tjeneste, som jeg med al vedbørlig Erbødighed forlanger af eder, og derfor beder jeg ganske indstændig, at I ikke afslaaer min Begiering, saa fremt I ikke vil see paa, at jeg døer for eders Dine, men dersom I viser eder villig til at tie om mig, saa er det lige saa fuldt, som I anden gang kunde give mig Livet.

Men Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa derfor afbryde og spare det efterfølgende til næste Nat.

Den 627. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdins Moder blev meget bestyrtset, da hun fornam hvorledes hendes Søn saa egensindig fremturede i sit satte Forsæt, som dog i sig selv var saa urimeligt, at alle fornuftige Mennesker maatte demme, den fra sin Forstand, der vilde befatte sig dermed. Min Søn! sagde hun endnu engang til ham: Jeg er jo eders Moder, og som jeg er
 den,

den, der har bragt eder frem til Verden, saa burde der intet noget være saa besværligt, at jeg jo skulle gjøre det for eders Skyld, ligesom jeg og virkelig bær den Kierlighed til eder, at jeg hiertelig gierne vil gjøre alt det for eders Skyld der kand tiene saavel til eders som til mit Beste.

Bed I ellers at gjøre mig Anslag paa et andet Giftermaal, og I vil beqvemme eder til at ægte en af vore Naboer Jomfruer, der nogenledes kunde være eders. Lige, saa skal jeg ikke efterlade at gjøre al min Flid, til at besørge samme, og intet skulle være mig kiere end om jeg i saa Fald kunde udrette noget til eders Beste.

Overalt var det langt bedre, at I først samlede eder nogle Midler, eller lærde et ærligt Haandverk, førend I tænkte paa Giftermaal; Thi naar fattige Folk, som vi, faaer i Sinde at gifte sig, saa er dette det første, som de tænker paa, om de og har det hvormed de kan ernære baade sig selv, Kone og Børn. Men det er Ulykken, at I hverken betænker eders nedrige Fødsel eller eders ringe Forstand, og langt mindre eders liden Formue, men derimod bygger Casteller i Lusten, og vender eders Tanker til Lykkens og Ærens høieste Spidse; Al at I derfor vilde betragte, hvor urimelig eders Forsæt og Begierlighed er, i det I som en fattig og ringe Person vil begiere vores Stormægtigste og Allernaadigste Herres Datter til ægte; Thi

Sul

Sultanen behøver ikke at bruge mere end et eneste Ord, saa kan han styrte og sønderknuse eder.

Jeg vil dog ikke just tale om det, som eder er angaaende; Thi dersom J besidder den ringeste Fornuft, saa kan J selv domme, hvor urimelig eders Forsæt er, men jeg vil allene tale om det, som gaaer mig selv an, og hvad er det da for et sælsom Indfald, J har faaet, i det J vil have mig til at foreslaae for Sultanen en Mariage imellem Prinsessen hans Datter og eder? Hvorledes er det mueligt at J kunde falde paa disse Tanker? Jeg sætter i saa Fald at jeg havde, jeg vil ikke sige Dristighed, men den Forvovenhed at fremstille mig for Hans Majestæt, og fremføre saa daarlig en Begiering, hos hvem skulle jeg da melde mig, der kunde bringe mig frem for Sultanen? J kan jo let begribe, hvad der vilde flyde af; Thi den første, som jeg taledede til derom, vilde visselig lee mig ud, gjøre Nar af mig, og ansee mig for et gal og forstyrret Menneske, og jeg kunde ikke heller sige, at jeg jo fortiente det, om samme endogsaa jog mig bort.

Men lad end være at der aldeles ingen Besværighed var at faae Audients hos Sultanen; Thi jeg veed vel, at det ikke er vanskeligt, allerhelst naar man anmelder sig hos ham, for at handthæves i sin Ret, naar man skeer Overlast af

af nogen, hvilket han er ganske villig til at tie
 ne sine Undersaatter i, naar de forlanger det.
 Jeg veed ogsaa, at naar man kommer, og be-
 gierer en Naade af ham, han da med Fornøiel-
 se beviser den, naar han ikkun seer, at man har
 fortient den, og gjort sig værdig til den samme.
 Men kan I regne eder iblant saadanne Men-
 nesker, og mener I at have fortient den Naade,
 som jeg for eder skal begiere af ham? Har I og-
 saa gjort eder værdig til at nyde samme? Sig
 mig engang, hvad I har udrettet til eders aller-
 naadigste Fæstes og eders Fæderne-Lands Bes-
 ste, og hvorved I har gjort eder meritered til at
 nyde Naade?

Er det nu saa, at I ikke har gjort noget,
 der kunde gjøre eder meritered til saa stor en
 Naade, at I derforuden ikke engang er værdig
 til at nyde den, paa hvad Gud skal jeg da begie-
 re den, og hvad skal jeg forevende til min Und-
 skyldning? Hvorledes skulle jeg understaae mig at
 oplukke min Mund derom, og gjøre dette ubillig-
 ge Forslag for Sultanen? Hans Majestætiske
 Nærværelse og Ansigt, og den overmaade Pragt
 og Herlighed, som der er omkring ham, vilde
 strax lægge mig ligesom Haanden paa min
 Mund; Thi i saa Fald paakommer mig altid
 en forunderlig Frygt og Banghed, ja jeg kan
 let erindre mig, at jeg ikke engang kunde begie-
 re den ringeste Ting af eders Fader, min afdø-
 de Mand, uden at det jo skedte med et Slags
 Frygt,

Frygt, saa jeg maatte skifte Farver i mit Ansigt.

Den lyse Dag forhindrede Scheherazade denne gang at fortsætte sin Fortælling videre, hvorfors hun maatte opsætte det efterfølgende til næste Nat.

Den 628. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdins Moder blev fremdeles ved at tale tilhendes Søn saaledes: Der er endnu min Søn! en anden Aarsag tilbage, hvorfors jeg ei kan paatage mig denne Forretning, hvifen I ventelig endnu ikke har tænkt paa. Aarsagen er denne at man aldrig tør komme frem for Sultanen for at udbede sig nogen Raade af ham, med mindre man tillige har noget med sig at forære ham.

Saadanne Foræringer har dog i det ringeste den Virkning, at omendskiont den Raade man begierer, bliver os afslaaet, saa bliver dog vor Andragende hørt uden Forrydelse og Riedsommelighed. Og hvad Foræring har I nu at sende ham? Men lad saa være, at I havde noget, som var værd at byde saa stor en Monark, hvor stor en Uliighed var der dog ikke imellem saadan Foræring og den Raade, som I begierer at nyde. Gaae derfor ind i eder selv og betænk vel, at I begierer en Ting, som er umuelig for eder at erlange.

Aladdin anholdte sin Moders Forestillinger og Formaninger med største Taalmodighed; Thi han saae, at hun af et kierlig Hiertelov gjorde sig al Flid for at saae ham til at afstaa fra sit Forsæt: Men da han ved sig selv noie havde overlagt alle Ting, begyndte han omsider paa følgende Maade at tale; Hierte Moder! Jeg tilstaaer gierne, at det er en stor Forvoenhed af mig, at jeg tragter efter saa høie Ting, og hvor ubetænksom har jeg ikke været, at jeg med saa stor Hestighed og Overuilelse har forlangt af eder, at I skulle gaae til Sultanen for at foreslaae en Mariage for ham imellem hans Princesse og mig, uden i Forveien at være betænkt paa saa beqvem et Middel, der kunde forskaffe eder en fri Tilgang; I saadan Henseende beder jeg derfor om Forladelse.

Men forundrer eder dog ikke, at jeg saaledes i Hestigheden af min Kierlighed ikke har kundet forestille mig alt hvad der kunde tiene til at forskaffe mig den Noe, som jeg saa hiertelig onsker mig; Thi jeg elsker Princesse Badroulboudour over alle Ting; Ja langt høiere end I nogensinde kan indbilde eder, saa at jeg hellere kan siges at tilbede hende end at elske hende og derfor er og bliver det mit Forsæt, at begiere hende til ægte. Det er en Sag, som er saa fast besluttet hos mig, at det ikke engang staaer i min Magt, derudi at gjøre nogen Forandring.

J saadan Henseende er jeg eders hellig forbunden for det gode Raad, som J har aabenbaret mig; Thi jeg anseer samme, som det første Trin til min Lysalighed, og som det beqvemeste Middel til at erlange hvad jeg ønsker. J har sagt mig, hvorledes det ikke sømmer sig, at man fremstiller sig for Sultanen, uden at have samme Tid en Foræring at byde ham, og J breider mig tillige at jeg ikke havde noget, som kunde stikke sig for saa stor en Forste.

Nu bifalder jeg ganske og aldeles eders Meening, for saavidt Foræringen angaaer, og jeg tilstaaer, at jeg tilforn ikke gjorde mig nogen Tanker om denne Sag; Men, hvad det øvrige angaaer, da jeg ikke har noget, som er værd at præsentere Sultanen, da ere vi derudi ikke enige; Thi J maa tro, at det som jeg bragte hiem med mig, da jeg paa den Maade, som J selv veed, blev befriet fra den uomgiengelige Død, er noget, som af Sultanen vil blive anseet for en stor, angenem og anseelig Foræring. Jeg taler om det, som jeg havde i mine toende Poser, og til deels indsoebt i mit Belte, hvilket vi begge to vel har holt for at være malet Glas; Men jeg har siden den Tid faaet bedre Oplysning derom.

Scheherazade som fornam at det var Dag, maatte her afbryde, og igien den følgende Morgen gjøre saadan en Begyndelse:

Den 629. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdin blev fremdeles ved saaledes at tale til sin Moder, sigende: J maa vide, at de ere luttre Edelstene, og saa rare, at de snart ikke kan vurderes, og altsaa er det noget som ikke er for andre, end store Moznarfer allene.

Jeg har lært, at Kiende deres Berdie, i det jeg saa ofte har besøgt Juvelererne i deres Boder, og J kan i dette Fald ifkun tro mig paa mine Ord. Desuden kan jeg forsikre eder, at alle de Edelsteene, som jeg ved denne Leilighed har seet at Kiobes og sælges, ikke kan lignedes imod de vi haver, hverken i Henseende til deres Storrelse eller Smukhed, og dog alligevel har jeg seet en utrolig Summa Penge derfor at være bleven udbetalt. Imidlertid kan dog hverken jeg eller J fuldkommen sige, hvad de er værd, som vi have; Men de maa være værd hvad de være vil, saa kan jeg dog, efter den Kundskab jeg allerede har om deslige Ting, ganske let begribe, at denne Foræring vilde blive behagelig for Sultanen.

Og, som jeg veed, at J har nogle store Porcellains Skaaler, som man her til beqvemmelig kunde betiene sig af, saa beder jeg at J vil tage dem frem, paa det vi derudi kan indpakke Edelstene, og da vil vi faae at see, hvad Virkning

ning de vil giøre, naar vi efter deres adskillige Farve faaer lagt dem i Orden.

Aladdins Moder bragte strax sine Porcelains Skaale for en Dag, da Aladdin selv tog og rystede Edelstenene ud af sine tvende Poser, og derefter nedlagde dem ganske ordentlig i Skaalene.

Den Birkning, som de gjorde formedelst deres adskillige Farver, som ved den lyse Dag gav et overmaade stort Skin fra sig, var saa stor, at de snart forblindede Dinene, saavel paa Sønnen, som Moderen. De bleve begge herudover ganske bestyrret; Thi de havde tilforn ikke seet dem uden allene ved Lyset af en Lampe.

Vist er det, at Aladdin i Førstningen ansaae disse Edelstene for Frugter, da han saa dem henge paa Træerne, og det er ikke at tvile paa, at det jo har været et behageligt Syn for ham; Men som han den Tid var et Barn, saa har han ikke anseet disse Edelstene for andet end for malede Stene eller Glas, dem han kunde bruge at leege med, og i denne Henseende havde han plukket dem af og taget dem med sig, uden at vide det allerringeste af hvad de vare værd.

Efter at han saaledes en Tid lang havde fornøiet sig selv med at betragte og forundre sig over Foræringen, begyndte han igien saaledes at

tale til sin Moder: Hierte Moder! sagde han: Du kan J ikke længer undskyldte eder, at J jo maa gaae hen til Sultanen for mig, efterdi J ikke kan forevende at J jo har en anseelig Foræring at byde ham; Thi J kan være vis paa at J der med vil være velkommen, og imodtages med Naade.

Omendskiont Aladdins Moder ikke troede, at disse Edelsteene vare af saa stor Værdie, som hendes Søn havde sagt, saa syntes hun dog, at de nok bleve imodtagne formedelst deres Glands og Smukhed; Desuden merkede hun vel, at det var forgieues mere at sige ham imod i denne Post. Hvorudover hun fremdeles spurgte ham, hvad hun skulle sige, naar hun overleverede Sultanen denne Foræring; Thi hun var endnu meget bekymret, og vilde ikke gierne lade sig bruge i dette Vrende. Min Søn! sagde hun til ham: Jeg kan let begribe, at denne Foræring i det ringeste vil have den Virkning, at Sultanen anseer mig med naadige Dine, men, naar jeg samme Tid skal til at gjøre det Forslag, som J forlanger af mig, saa finder jeg mine Kræfter alt for svage til at udrette, hvad jeg gierne vilde, for at tiene eder; Thi det vil ikke feile, at jeg jo bliver stum og ubeqvem til at tale for mig, og altsaa er ikke allene min Gang forgieues giort, men endog min Foræring unyttig anvendt, der dog er af saa ubeskrivelig en Værdie og Kostbarhed. Slutningen paa det altsammen blev da
intet

intet andet end jeg med Skanne kom til at gaae hjem igien, og forkynde eder, at I var bedraget i eders Haab.

Dette har jeg engang tilforn sagt eder, og I kan ikkun sikker lide paa, at det vil saadan falde ud.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa dermed afbryde, og igien fortsætte Historien i Morgen.

Den 630. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdins Moder blev fremdeles ved saaledes at tale til hendes Søn: Alt dette uanseet, sagde hun, vil jeg dog tvinge mig selv til at giøre det, og altsaa underkaste mig eders Billie, udfaldet vil vise om jeg og har saa meget Mod i Brøstet, at jeg tør giøre det Forslag, som I forlanger af mig. Imidlertid venter jeg ganske vist, at Sultanen enten leer mig ud, og skikker mig tilbage, som et galt og forstyrret Menneske, eller og han derved vil blive opvakt til Brede, som han har de allerbilligste Aarsager til, og saaledes kan det let skee, at vi begge to saavel jeg som I vil blive et Offer for hans Brede.

Aladdins Moder foreholdt hendes Søn endnu mange andre ufordragelige Sviter, som der kunde flyde af, og giorte saaledes sin yderste Glid, at hun kunde bringe ham paa andre Tanker. Men Princesse Badroulboudours Deirlighed havde antændt saa stor en Kierlighed i hans Hierte, at han ikke vilde afstaae fra sit Forsæt. Aladdin blev altsaa bestandig ved at begiere af hans Moder, at hun ikkun lige frem vilde giøre, hvad han hende havde bedet om.

Omsider fik han hende overvunden, saa at hun deels af Kierlighed og deels af Frygt, at han ellers skulle staae Fare for, at gribe til et eller andet ulovlig Middel, villigede i hendes Søns Fortangende.

Som det nu denne Dag var alt for sildig, og over den Tid, da det var tilladt at komme paa Sultanens Pallais, saa blev Sagen opsat til den næst paafølgende Dag. Sønnen og Moderen talede den ganske Dag snart ikke om andet, end denne Materie, og Aladdin giorte sin yderste Glid, at han kunde igiendrive alt hvad hans Moder kunde falde paa fremdeles at indvende, og saaledes fik han hende bestyrket i det Forsæt hun havde satret om at gaae til Stor-Sultanen paa hans Begne.

Det var ham dog ikke mueligt fuldkommen at faae hende paa sin Side, hvor meget han

han end predikede for hende om denne Sags lykkelige Udfald, og man maa i Sandhed tilstaae, at hun havde Aarsag nok til at tvile derpaa. Min Søn! sagde hun til Aladdin, om nu end Sultanen tager saa naadig imod mig, som jeg af Kierlighed til eder vil ønske, og desuden har Taalmodighed til at høre mit Andragende, saa er det dog ikke dermed afgjort; Thi hvad skal jeg svare ham, naar han spørger mig om eders Gods, Rigdom og timelige Fordele, hvilket han ventelig først vil have Esterretning om, førend han bekymrer sig om eders Person?

Hierte Moder! svarede Aladdin: End os ikke forud bekymre os om de Ting, som ere uvisse enten de skeer, eller ikke, men lad os først og fornemmelig erfare, hvorledes Sultanen vil tage imod mig, og hvorledes han vil svare eder. Skulde det imod Forhaabning skee, at han forlangede Esterretning om det, som J for nærværende Tid taler om, saa skal jeg sige eder det Svar, som J i saa Fald kan give ham, og i det øvrige slaaer jeg min Tillid til min Lampe, som allerede nogle gange har hiulpen mig, og jeg veed, at den lader mig ikke undertrykkes i min Nød.

Dagens Komme forbad Scheherazade at fare videre fort, og maatte altsaa opsætte det efterfølgende til næste Morgen.

Den 631. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdins Moder vidste nu ikke, hvad hun mere skulde svare; Thi hun betænkte, at den Lampe, som han taledes om ligesaa vel kunde hielpes ham i andre Tilfælde, som tiene ham til sin ordentlige Underholdning. Altsaa lod hun alle Ting derved besroe, og satte paa engang alle de Banskelligheder til Side, der endnu kunde have holdet hende fra at opfylde det Løfte, som hun havde gjort til sin Søn.

Aladdin, som mærkede strax hendes Tanker, sagde fremdeles til hende: Hierte Moder! for alle Ting tag eder vel i Agt, at I beholder denne Hemmelighed for eder selv, og ikke aabenbarer den for nogen, det maatte være hvem det være vil; Thi derpaa beroer allene den lykkelige Følge, som I og jeg kan vente os af denne Sag. Derpaa skildtes de fra hinanden, og forsvøiede sig til Sengs.

Men den søde Lue, som havde antændt og udbredt sig i Aladdins Hierte, og de søde Forestillinger om en tilkommende Lyksalighed, som stedsse svevede ham om Hiernen, forhindrede ham at tilbringe Natten saa roelig som han gierne havde ønsket. Han var altsaa om Morgen derefter oppe førend det blev Dag, og han forsømte ikke i god betids at opvekke sin Moder,

ja

Ja han havde ikke Noe, førend han fik hende til at iføre sig sine Klæder, og forføie sig til Sultanens Pallais, at hun kunde gaae derind saa snart hun fornam at Porten blev lukket op, og Stor-Beziren tillige med de andre høie Officerer og Stats-Ministri var bleven indlagt i Raadet, hvor Sultanen alle Tider selv Præsiderede.

Maddins Moder fødte nu hendes Søn i alt hvad han forlangede. Hun tog de Porcellains Skaale med Diamanterne udi og indsvøbte dem i dobbelt Linflæde, hvoraf det ene var finere end det andet hvilke hun bandt sammen i alle fire Hjørner, for desto mageligere at kunde bære dem. Endelig gif hun til Maddins store Fornøielse, lige til Sultanens Pallais, og hun fornam ved sin Ankomst at Stor-Beziren, de andre Bezirer og høie Herrer allerede vare indladte. Der var samme Tid en stærk Tiløb af Folk, som i Divan (*) havde at forrette, og da Porten omsider blev aabnet gif hun tillige med de andre Folk lige ind for Divan, der blev holdet i en overmaade smuk og stor Sal, hvis Indgang var meget bred og særdeles prægtig.

Her blev hun staaende stille, og magede det saaledes, at hun stedse kunde komme til at see Sultanen, Stor-Beziren og de andre Herrer lige i Ansigtet. Den

(*) Divan er et Raad, eller Raads-Forsamling.

Den fremskinnende Dag forhindrede Scherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Morgen saaledes:

Det 632. Nat.

Allernaadigste Herre! De stridende Partier blev en efter anden indkaldet for Raadet, og deres Sager blev efter de Memorialer, som derom i Raadet var indgiven, nøie efterseet og ved endelig Dom paakiendt, hvilket varede den ganske Tid igiennem, som til de Stags Forretninger sædvanlig var destineret.

Da denne Tid var til Ende, blev Raadet strax ophævet, og efter at Sultanen igien af Stor-Beziren var ledsaget ind i sit Gemak, forsoiede de andre Bezirer og Herrer sig hver til sit Hiem. De andre, som for Raadet havde haft noget at forrette, gik ligeledes bort, nogle fornøiet over deres Sags lykkelige Udfald, andre derimod misfornøiet over den Dom der blev fældet over dem, og de øvrige fornøiede sig i Haabet, at deres Sag ved næste Raads-For-samling skulle blive foretaget.

Da nu Aladdin's Moder saae, at Sultanen gik ud af Raadet, sluttede hun ved sig selv, at han for denne gang ikke mere lod sig see, al-terhelst da hun saae, at alle de andre Herrer liges-
ledes

ledes gif hver sin Bei, hvorudover hun resolves
rede at gaae hjem igien.

Saa snart Aladdin saae, at hans Moder
kom tilbage med den Foræring, som til Sulta-
nen var destineret, faldt han paa adskillige Tan-
ker, og vidste i Begyndelsen ikke hvad han skulle
domme om Sagens Udfald. Imidlertid var
han dog overmaade bange, at hun skulle bringe
ham en uhykkelig Tidende, og derfor ikke engang
formaatte at oplade sin Mund for at spørge hvor-
ledes det var løbet af med hende.

Men den ærlige Kone, som aldrig tilforn
havde sat sin Fod paa Sultanens Pallais, og
altsaa ikke vidste det allerringeste hvad man der
forrettede, lod ham ikke længe blive i den Forvir-
ring han befandt sig udi, men talde strap i
sin Eenfoldighed saaledes til ham: Min Søn!
jeg har i Dag seet Sultanen, og
jeg troer visselig, at han ogsaa har seet mig; Thi
jeg stod lige for ham, og der var ingen, som
var mig til Hinder, at jeg jo bestandig kunde
have mine Dine fæsted paa ham; Men han hav-
de saa meget at bestille med de mangfoldige Men-
nesker, som vare omkring ham, at jeg ikke nok-
som kan undre over, hvorledes han kunde ha-
ve Taalmodighed til at anhøre saa mange Klæ-
gemaal.

Dette varede saa længe, indtil han omsi-
der efter mine Tanker blev fied af længer at høre
der

derpaa; Thi førend man vidste deraf stod han op og gik hastig bort, endskjønt der var endnu mange som vilde have talet med ham, naar Touren faldt dem til. Imidlertid havde jeg dog en liden Fornøielse af at see derpaa, endskjønt jeg var overmaade tret, og blev omsider temmelig fied af at staae længere. Dog er der intet noget forsømt ved; Thi jeg skal useilbar i Morgen indfinde mig der igien, da Sultanen kan have mindre at forrette.

Men, allernaadigste Herre! Jeg seer at det er Dag, maa derfor afbryde denne gang og spare det efterfølgende til i Nat.

Den 633. Nat.

Allernaadigste Herre! Omendskjønt Maddin var overmaade sterkt forelsket, saa maatte han dog svøre sig med Taalmodighed, og lade sig nøie med den Undskyldning, som hans Moder gav ham. Dog havde han i det ringeste den Fornøielse, at see hvorledes hans Moder havde paataget sig saa vanskelig en Sag, og var ikke bange for at see paa Sultanen, hvilket gav ham Forhaabning om, at hun ikke skulde tabe Ordet, men udrette sin Sag paa det allerbeste, naar der engang gaves beqvem Leilighed til at faae Sultanen i Tale, allerhelst da hun nu baasde havde hørt og seet, hvorledes andre bar sig ad, som i hendes Nærværrelse havde noget at tale med ham.

Da:

Dagen derefter gik Aladdins Moder lige saa tilig, som forrige gang op til Sulanens Pallais, og havde den forberørte Foræring af Juveler med sig; Men hendes Umage var endnu lige saa forgleves som før; Thi hun fandt Sultans Døren tilluft, og erfarede, at der ikkun hveranden Dag vorelsvis blev holdet Raad, hvorudover hun Dagen derefter gik der op igien. Hun kom derfra tilbage, og bragte hendes Søn ingen anden Tidende, end saadan, som nødvendig maatte fornøye og forlænge hans Taalmodighed.

Saaledes gik hun paa de sædvanlige Dage endnu sex gange der og stod hver gang lige for Sultanen, men dog med lige saa liden Nytte, som den første gang, ja, hun kunde ventelig endnu have gaaet over hundrede gange til forgiveles, dersom ikke Sultanen selv havde givet Ngt paa hende, og lagt Merke til, at hun saa ofte have staaet der, hvilket man lettelig kan slutte der af, at ingen maatte nærme sig til Sultanen uden de, som havde Supliques at overlevere til ham, hvilke efter deres Orden bleve fremkaldte men i dette Tal var Aladdins Moder ikke indbefattet.

Da nu Sultanen omsider saae hende hvert gang staaende lige for sig, hændte det sig, at han faldt paa, at vilde vide, hvad hendes Ærinde var, og derfor, efter at Raadet var op-
hævet

hævet, og han igien var gaaet ind i sit Gemak, sagde til Stor = Beziren: Jeg har merket paa en Tid lang, at en vis Kone ordentlig har indfunden sig paa de Dage, som jeg holdte Raad, og hver gang har haft noget indsvøbt i et Linnet Klæde at bære. Hun er stedse fra Begyndelsen til Enden bleven staaende, og hun har immer gjort sig Umage for at staae lige for mig, er det ikke mueligt, at J kunde sige mig, hvad hun vil?

Stor = Beziren, som lige saa lidet vidste, hvo hun var, eller hvad hun vilde, som Sultanen selv, syntes dog ikke at vilde lade Sultanens Spørsmaal blive uden Svar, men sagde: Allernaadigste Herre! Eders Majestæt veed nok, at Fruentimmerne tidt og ofte besværger sig over Ting af ingen Betydning; Mueligt, at denne Kone altsaa vil beklage sig for Eders Majestæt, at man har solgt hende forderved Meel, eller gjort hende nogen anden Uret, af lige saa liden Bigtighed.

Men Sultanen lod sig ikke nøie med dette Svar; Thi han befalede Stor = Beziren, at han ved første Raads = Forsamling skulle lade denne Kone kalde ind, saasnart hun kom, sige hende derhos, at han vilde vide hendes Ærensd. Stor = Beziren svarede ham aldeles intet, men boiede allene sit Hoved, og lagde sine Hænder derpaa, for at vise, at han stod færdig til at miste

miste det, saa fremt han forsonnede at efterleve hans Befaling.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, vil derfor afbryde og igien paa Eders Majestæts Behag fortsætte det øvrige i Morgen.

Den 634. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdins Moder var nu saa got vandt til, ved Raads-Forsamlingen at fremsætte sig for Sultanen, at hun ikke mere ansaae det for nogen Umage, naar hun ikkun dermed kunde overbevise sin Son, at hun paa sin Side ikke forglemte noget af hvad der stod til hende, i at udrette det Vrende hun var sendt udi.

Hun gik altsaa en Dag, da der blev holdt det Raad igien op paa Sultanens Pallais, og stillede sig efter sin Sædvane lige over for Sultanen. Stor-Beziren havde endnu ikke begyndt at kalde dem frem, som havde nogen Sag at ansøge, da Sultanen blev vaer, at Aladdins Moder igien stod paa sit sædvanlige Sted. Han forundrede sig nok over hendes Taalmodighed til hvilken han selv havde været et vensynlig Vidne, og sagde derfor strax til Stor-Beziren: Af Frygt for, at I ellers skulle glemme det, vil jeg erindre eder om, at den Kone, som

E. en N. III. B. N jeg

jeg i Gaar taledede med eder om, staaer her lige for os, lad hende altsaa komme frem med hvad hun har at andrage, saa vil vi med hende gjøre en Begyndelse.

Herpaa gav Stor-Beziren den øverste Dørvogter, som stod og oppebiede Ordre, at forstaae, at han skulde indkalde den Kone, der stod ved Døren. Han forsøiede sig altsaa til Aladdins Moder, og efter at han havde givet hende et Tegn, at hun skulde træde frem for Sultanen, fulggede hun med ham hen til Thronen, hvor han lod hende blive staaende, og dernæst igjen indtog sin sædvanlige Plads hos Stor-Beziren.

Som nu Aladdins Moder af andres Exempler ofte havde seet, hvorledes man skulde opføre sig, naar man traadde frem for Sultanen, saa forsømte hun ikke, strax ved sin Ankomst for Thronen, at bøie sit Hoved need imod de Tapeter, som bedekkede Fødderne under Thronen, og i denne Positur blev hun liggende indtil Sultanen igjen befalede hende at staae op. Saasnart hun havde reist sig, taledede Sultanen saaledes til hende: Jeg har paa en temmelig Tid seet eder ordentlig hver gang at komme i min Divan, og jeg har lagt Merke til, at I er bleven staaende der, fra Begyndelsen til Enden; I vilde derfor sige, hvad der har bevæget eder til at komme her.

Sultanen havde neppe udtalt, førend Al-
 laddins Moder igien anden gang bukkede sig
 for hans Throne, og med største Erbødighed
 svarede saaledes: Stormægtigste Monark! Mo-
 narck over alle andre Monarker i Verden! Den
 Sag, som har nødt mig til at lade mig see for
 Eders Majestæts Throne, er visselig den aller-
 sælsommieste og forunderligste, som kan være til;
 Førend jeg derfor befatter mig med at aabenbare
 samme, beder jeg allerunderdanigst, at Eders
 Majestæt vil forlade mig min Driftighed, eller
 rettere min Forvovenhed med at komme frem i
 saadan Vrende; Thi Sagen i sig selv er saa
 usædvanlig som den er vigtig, og det er mig ikke
 mueligt uden Bøvelse og Skamfuldhed at an-
 drage samme for min allernaadigste Sultan.

Sultanen gav hende strax den Frihed hun
 forlangede og at hun desto bedre og friere kunde
 aabne sig, saa befalede Sultanen, at alle Mand
 skulle forsøie sig ud af Divan, og lade ham tillige
 med Stor-Beziren blive allene; Og da dette
 var skeet, sagde Sultanen til hende, at hun ik-
 kun nu uden al Frygt og Undseelse skulle tale.

Men allernaadigste Herre! sagde Sche-
 herazade: Jeg seer at det allerede er Dag,
 maa derfor afbryde, og spare det efterfølgende
 til næste Nat.

Den 635. Nat.

Allernaadigste Herre! Alladdins Moder var dog ikke endnu fornøiet med den Godhed, som Sultanen saaledes lod see imod hende; Endskönt hun allerede var betaget de Bekymringer hun hidindtil havde plaget sig med, og fremdeles havde maattet udstaae; I fald hun offentlig, og i alles Paahør skulde have talet; Dette, siger jeg, var endnu ikke nok fuldkommen at stille hende til Freds; Men hurt var endogsaa saa forsigtig, at hun i Forveien vilde see sig præcaveret for al den Brede og Unaade, som hun derved, efter sine Tanker, formodentlig kunde paadrage sig, efterdi det, hun havde at andrage, var en Sag, som Sultanen allermindst skulle have forestillet sig.

Allernaadigste Herre! sagde hun derfor fremdeles til Sultanen, jeg maa endnu i Forveien allerunderdanigst udbeede mig Eders Majestæts Naade og Pardon, i Fald noget ved mit Andragende skulle indløbe, som enten kunde forstyrre Eders Majestæt, eller i det mindste være Eder ubehagelig at høre.

Sultanen svarede: Dit Andragende maa være hvad det være vil, saa skal det fra nu af være dig forladt og tilgivet, og altsaa har du ikke nødigt at frygte at du derved skulle drage det mindste Onde eller Ulykke over dig: Tal derfor ikkun frit ud, og siig mig hvad det er!

Efter

Efter at Mæddins Moder saaledes, som sagt er, havde brugt al den Forsigtighed som hun ansaae fornøden for den der vilde understaae sig at komme frem for Sultanen med saa sælsom et Forslag, og var forvisset om, ei at drage Sultanens Brede over sig, fortalte hun ham troelig ved hvad Leilighed hendes Son Mæddin havde faaet Princessen Badroulboudour at see, og hvad for en brændende Kierlighed dette Diesyn havde opvaekt hos ham, ligesom hun og fortalte paa hvad Maade han havde aabenbaret saadant for hende, samt alt hvad hun derefter havde søgt at forestille ham, for at faae ham til at afstaae fra saadanne Passioner, som jeg ansaae ligesaa urimelige i Henseende til Eders Majestæt selv, som til Princessen Eders Datter.

Men i Steden for at min Son skulde have ført sig mine gode Raad og Formaninger til Nytte, og erkjendt sin Forvoenhed for hoist strafværdig, saa fremturede han bestandig i sine søde Indbildninger, og det med saadan Haardnækkethed, at han end og truede at vilde gribe til en fortvilet Resolution, saafremt jeg vægrede mig i at anholde hos Eders Majestæt om en Ægte-Forbindelse med Princessen Eders Datter. Dog har jeg ikke vildet bequemme mig dertil førend nu, da jeg med største Besværlighed har nødt mig til at foie ham i hans Forlangende.

Jeg beder derfor Eders Majestæt endnu engang, at I allernaadigst vil pærdonnere mig,

dog ikke mig allene, der er kun som et uskyldig Instrument i Sagen, men endog min Søn Aladdin, der har været saa forvoven at ville tragte efter saa høit et Giftermaal.

Scheherazade som fornam at det var Dag, maatte her afbryde, og igien den følgende Morgen giøre saadan en Begyndelse:

Den 636. Nat.

Sultanen anhørte hendes ganske Andragende med største Godhed og Sagtmodighed, uden at lade see det allerringeste Tegn til Brede eller Fortrydelse, ligesom han ikke heller ansaae hendes Begiering for at være skiemt. Men førend han dog vilde meddele den gode Kone noget Svar, spurgte han hende hvad det var, som hun havde saa vel indsvøbt med sig? Hun tog derpaa strax de Porcellains Skaale frem (hvilke hun havde sat fra sig ved Fødderne af Thronen, førend hun aflagde sin ærbødige Compliment) løste dem op og præsenterede dem for Sultanen.

Det er ikke at udsige, hvor storligen Sultanen forundrede sig, da han i disse Skaale fandt saa mangfoldige kostbare, fuldkomne og klarfjinnende Edel-Stene, allerhelst da han endnu ikke havde seet nogen af lige Størrelse: Ja han faldt paa nogen Tid hen i saa dyb en Forundring, at han derover blev ganske ubevægelig.

Efter

Efter at han nu lidet var kommen til sig selv igien, imodtog han Foræringen af Aladdins Moders Hænder, og raabte med en ugemeen Glæde: Af hvor herligt og hvor kostbar er ikke dette! Han fornøiede sig længe med at see derpaa, og betragtede een Edel-Steen efter en anden, samt lignede den enes Bonite imod den andens, og da han saaledes længe havde forundret sig derover, vente han sig omsider om til Stor-Beziren, viste ham dem og sagde: See her! og tilstaae mig, at man ikke finder noget i den ganske Verden, som er mere kostbar og fuldkommen end som dette! Stor-Beziren kunde ikke nægte at det jo befaldt ham overmaade vel. Nu hvad synes dig om denne Foræring sagde Sultanen fremdeles, er den ikke anstændig nok for Prinsessen min Datter og kan jeg ikke efter saadanne Omstændigheder bortgive hende til den, som har anholdet om hende?

Disse Ord satte Stor-Beziren i en stor Bævægelse; Thi Sultanen havde for nogen Tid siden givet hannem at forstaae at han havde i Sinde at oprette et Egtteskab imellem Prinsessen hans Datter og Bezirens Son. Derudover befrygtede han og det ikke uden Grund, at Sultanen formedelst denne kostbare og usædvanlige Foræring skulde forblindes og falde paa andre Tanker. Han nærmede sig derefter til Sultanen og hvidskede disse Ord til ham: Allernaadigste Herre! man kan ikke nægte at jo denne Præsent

er værdig og anstændig nok for Prinsessen, men jeg beder Eders Majestæt underdanigst at I ville forunde mig tre Maaneders Tid førend I fuldkommen resolverer; Thi imidlertid haaber jeg at min Son, som I dog efter Eders egen naadige Forsikkring har tiltænkt hende, skal være i Stand til at tilveiebringe en langt kostbarere Foræring end Aladdins; Desuden er Aladdin en Person, som Eders Majestæt ikke engang kiender noget til.

Omendskiont Sultanen var ganske vis og forsikket paa at det ikke var nueligt at Stor-Beziren paa sin Soms Begne kunde give Prinsessen hans Datter saa stor og betydelig Foræring, saa efterlod han dog ikke at anhøre hans Forslag, og tilstaae ham denne Naade.

Den lyse Dag forhindrede Scheherazade denne gang at forisætte sin Fortælling videre, hvorfore hun maatte opsætte det efterfølgende til næste Nat.

Den 637. Nat.

Allernaadigste Herre! Sultanen vendte sig derpaa om til Aladdins Moder og sagde: Gaae ikkun hjem igien, Moder! og siig til eders Son, at jeg har antaget det Forslag, som I paa hans Begne har gjort mig, men I maa derhos mælde, at jeg ikke kan bortgive Prinsessen

eesse min Datter førend jeg først har skaffet hende det fornødne Huusgeraad, og samme kan først efter tre Maaneders Forløb blive fær- dig; Ved denne Tid kan J komme og utrælde eder an igien.

Alladdins Moder gif derpaa ganske glad og fornøiet hjem, efterdi hun i Begyndelsen ansaae det for en vær Umuelighed, at hun, som var af saae ringe en Stand, skulle faae saadan Adresse til Sultanen, og havde endnu langt mindre ventet, at erholde saa naadig et Svar, da hun derimod ikke forestilte sig andet, end at faae saadan en Afviisning, der vilde drage den største Beskiemmelse efter sig.

Saasnart Alladdin saae sin Moder komme, forestilte han sig strax at hun bragte ham en god Tidende, og det af tvende Aarsager; Først fordi hun denne gang kom tiiligere tilbage, end hun pleiede, og for det andet, fordi hun var saa fornøiet, og kom ind med sit blotte Ansigt. Nu hvorledes staaer det Hierte Moder! sagde Alladdin: Skal jeg haabe eller døe af Fortvilelse?

Moderen tog derpaa sit Sløer af, satte sig ned paa en Sofa hos hendes Søn og sagde: Min kiere Søn! At jeg ikke skal giøre eder Tiden alt for lang, og ei lade eder længe blive imellem Frygt og Haab, saa kan jeg strax i Begyndelsen siige eder dette; At J i Steden for

at tænke paa at døe, har største Aarsag til at leve. Hun blev fremdeles ved at fortælle ham, hvorledes hun allerførst og frem for alle andre fik Audience, og fremførte dette som en Aarsag, at hun saa tiilig kom tilbage. Hun fortalte ogsaa den Forsigtighed hun havde brugt, førend hun gjorde Sultanen Forslag om en Forbindelse imellem Princesse Badroulboudour og Aladdin, for at præcavere sig selv for alle onde Følger, Ligesom hun og berettede ham, hvad for et naadig Svar hun havde faaet af Sultanens egen Mund.

Hun lagde endnu dette dertil, at saa vidt hun kunde slutte sig til af Sultanens Opsørelse, saa havde den medbragte Foræring en kraftig Birkning hos ham, og saa got som overtalede ham til at give hende et naadig Svar, hvilket hun dog saa meget mindre havde ventet, efterdi Stor-Beziren i Forveien hviskede noget til ham, som hun frygtede for at skulle forandre hans gode Tanker, og faae ham til at afstaae sit gode Forsæt.

Da Aladdin havde anført denne Tidende, priste han sig selv for det allerlyksaligste Menneske under Soelen, og forglemte ikke at aflægge sin tilbørlige Taksigelse til sin Moder for den Umage og uafsladelige Flid, med hvilken hun havde fuldbragt denne Sag, som var ham saa høit angælegen. Og endskjønt han var temmelig utaalmodig over den lange Tid, han skulle vente, in
den

Den han Kunde komme til at nyde den han saa inderlig elskede, saa beqvemmede han sig dog til at oppebie disse tre Maaneder, allerhelst da det grundede sig paa Sultanens egne Ord, som han ansaae for u-igienfaldelige.

Imidlertid han saaledes gif og ventede paa at faae Ende paa denne Tid, og ikke allene tælles de Timer, Dage og Uger, men endog Dieblif, saa hendte det sig ohngefær efter to Maaneders Forløb, at da hans Moder en Aften vilde antændt sin Lampe, blev hun vaer, at de havde ingen Olie, i det hun nu gif ud for at kiobe noget og ved denne Leilighed kom langt ind i Byen, saa fornãm hun, at alle Folk vare i fuld Bevægelse, og fulde af Glæde. Alle Boderne vare aabne i Steden for de burte have været tillukte, og man havde beprydet dem over alt med grønne Grene, ligesom man og var i Begreb med at anrette prægtige Illuminationer, ja den ene gjorde sig Umage, at overgaae den anden i saadanne Vres Bevisninger, med et Ord: Der var ikke een som jo viste saadanne Glædes og Vres-Tegn.

Dagens komme var her Marsag udi, at Scheherazade maatte afbryde, og spare Resten til næste Nat.

Den 638. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdins Moder Kunde paa sine Steder neppe komme frem paa
Ga-

Gaden, formedelst de mange Herrer, som i deres fulde Pragt kom ridende paa kostbare og prægtig udpudsede Hæste, og havde en stor Mængde Raqvaier omkring sig.

Dette gav hende Aarsag til at spørge den Kræmmer, som hun kjøbte Olien hos, hvad alt saadant skulde betyde? Hvor fra kommer I nu, min fiere Moder, sagde Kræmmeren, siden I ikke veed, at Stor-Bezirens Søn skal i Aften have Brollup med Sultanens Datter Princesse Badroulbondour? Nu kommer hun strax tilbage fra Badet, og de Herrer, som I seer, forsamler sig her, for at ledsage Prinsessen op paa Sultanens Pallais, hvor Brolluppet og de derved brugelige Ceremonier skal gaae for sig.

Aladdins Moder fornam allerede hvad Klokken var slagen, og derfor ikke forlangede videre Underretning, men løb saa hastig som hun allermest kunde, for at komme hjem og berette hendes Søn en Tidende, som han allermindst havde ventet sig. Hun var saa kort aandet, at hun neppe kunde faae disse Ord udtalt: Min Søn! Nu er alting forloren for eder! I slaaer vel eders Tiid til Sultanens gode Lofte, men tro mig, der bliver intet af!

Aladdin blev overmaade bestyrtset, da han hørte disse Ord, og derfor strax spurgte sin Moder, af hvad Aarsag Sultanen ei skulde holde sit gjorde Lofte, samt hvor hun havde faaet saadant

dant at vide? Af, min Søn! svarede Moderen: Stor-Bezirens Søn skal i denne Aften paa Sultanens Pallais have Brøllup med Princesse Badroulboudour. Hun fortalte derhos, paa hvad Maade hun havde faaet det at vide, og det med saa mange Omstændigheder, at han ikke mere kunde tvile paa Sagens Vished.

Denne Tidende var ligesom et Tordenflag i Aladdins Dre, og han blev en Tid lang sid-
dende ganske stille og ubevægelig. Havde det været en anden i Aladdins Sted, saa havde saadan en Tidende ventelig fundet blevet Aarsag til hans Død, men Aladdin recolligerede sig igien, da han paa samme Tid erindrede sig sin Lampe der hidindtil havde gjort ham saa stor Tieneste og derfor uden mange Omsvøb strax sagde, at baade Sultanen, Stor-Beziren og denne Ministers Søn ikke skulle finde deres Regning ved saadan Foretagende! Hierte Moder! sagde han: Stor-Bezirens Søn bliver muelig ikke nær saa lystig i Nat, som han bilder sig ind. I kunde nu være betænkt paa at lave Aftens-Maden til imedens jeg et Dieblif gaaer ind i mit Kammer.

Aladdins Moder merkede let heraf, at hendes Søn vilde betiene sig af Lampen, for, om mueligt at forhindre, at det berammede Brøllup imellem Stor-Bezirens Søn og Princesseu ikke ganske skulle blive fuldbørdet, og hun dømte ikke heller feil; Thi Aladdin tog den forunderlige Lampe med sig, og vilde ikke at hans Moder
samt

samme Tid skulle være nærværende, efterdi hun blev saa bange, da Geisten første gang aabnede sig for hende.

Her maatte Scheherazade atter bryde af, efterdi hun fornam, at Solens Straaler begynte at skyde sig ned i Sultanens Gemak, hvorefter hun maatte spare det øvrige af Historien til næste Nat.

Den 639. Nat.

Allernaadigste Herre! Saasnart Aladdin begyndte at gnie bemeldte Lampe paa samme Sted, som tilforn, indfandt Geisten sig straf hos ham, og sagde: Hvad vil du? see! jeg staaer færdig, at adlyde dig, som din Slave og som alle deres Slave, der har denne Lampe i Haanden, ja ikke allene jeg men endog alle andre Slaver af Lampen.

Aladdin svarede: Du har vel hidindtil bragt mig noget til min Underholdning, naat jeg samme har haft fornøden, men denne gang er det mig om en anden Sag at giøre, der er af lang større Bigtighed. Jeg har hos Sultanen ladet anholde om hans Datter Princesse Badroulboudour, som han og lovede mig, og derhos begierede tre Maaneders Opsættelse, men i Steden for at holde sit Løfte, vil han i denne Aften gifte hende med Stor-Bezirens Søn, endskjønt der endnu er ikke mere end tvende Maaned

der

der forløben, og da jeg strax har faaet Kundskab
 derom, og Sagen er ganske vis, saa begierer
 jeg af dig, at du i denne Aften, saa snart Brud
 og Brudgom er gaaen til Sengs med hinanden,
 bringer mig dem her hid tillige med Sengen,
 hvor i de ligger. Høibydende Herre! svarede
 Geisten: Jeg skal strax vise den tilbørlig Lydig-
 hed. Har du ellers noget at befale mig? Da
 nu Aladdin svarede, at han for denne gang
 ikke havde mere at erindre, saa forsvandt Geisten
 i samme Dieblif.

Derefter gik Aladdin igien ind til sin Mo-
 der, satte sig til Bords med hende, ja han spiste
 sit Aftens-Maaltid lige saa roelig, som han ellers
 pleiede, og taledede med sin Moder efter Maalti-
 det om Princesens Brollup, som om en Sag,
 der aldeles ikke gik ham an, eller i ringeste Maa-
 der anfægtede ham. Kort derefter gik han ind
 i sit Kammer, og bad sin Moder, at hun vilde
 forsøie sig til Sengs. Hvad ham angik, saa
 lagde han sig ikke ned, men sad, og oppebiede
 Geistens Tilbagekomst, saa vel som den Befal-
 lings Efterlevelse, som han havde givet ham.

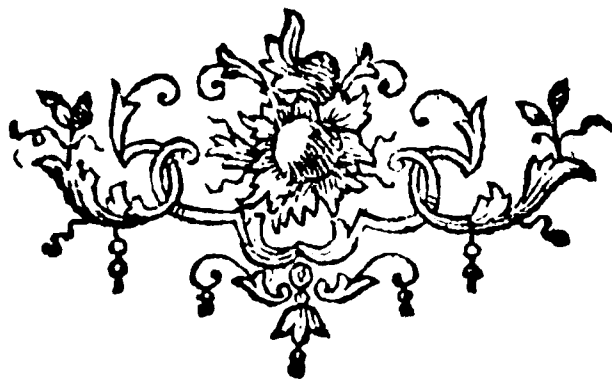
Imidlertid blev alle Ting paa Sultanens
 Pallais med største Pragt forrettet, som hen-
 hørte til Princesens Brollup, og Aftenen blev
 tilbragt med de sædvanlige Ceremonier og For-
 lystelser indtil langt ud paa Natten. Efter at
 alle Ting vare til Ende, gav Obersten over
 Gildingerne Bezirens Søn et Tegn, at han
 skulle

Skulle forføie sig ind i Princesseens Brude-
 gemak, hvor en prægtig Brude-Seng var opsat.
 Obersten over Gildingerne tilligemed andre høie
 Betientere ledsagede ham ind i dette Kammer,
 og bad ham at han vilde begive sig til Roelighed.
 Kort derefter blev Bruden ligeledes ledsaget ind
 i dette Kammer af de fornemste Hof-Damer.
 Sultaninden hendes Moder, som iligemaade
 fulgte hende ind i Kammeret, maatte med Magt
 tvinge hende til at gaee i Seng, hvilket hos
 demnem er sædvanligt, naar et Fruentimmer
 bliver gift, at hun da ikke med en fri Billie maa
 legge sig hos sin Mand, men først af sin Moder
 eller nærmeste Paarørende maa tringes dertil
 med Magt.

Den frembrydende Dag forhindrede Scher-
 herazade at fortælle mere, hvorfor hun afbrød,
 og igien den næstfølgende Morgen begyndte
 saaledes:

Ende paa den Niende Deel.

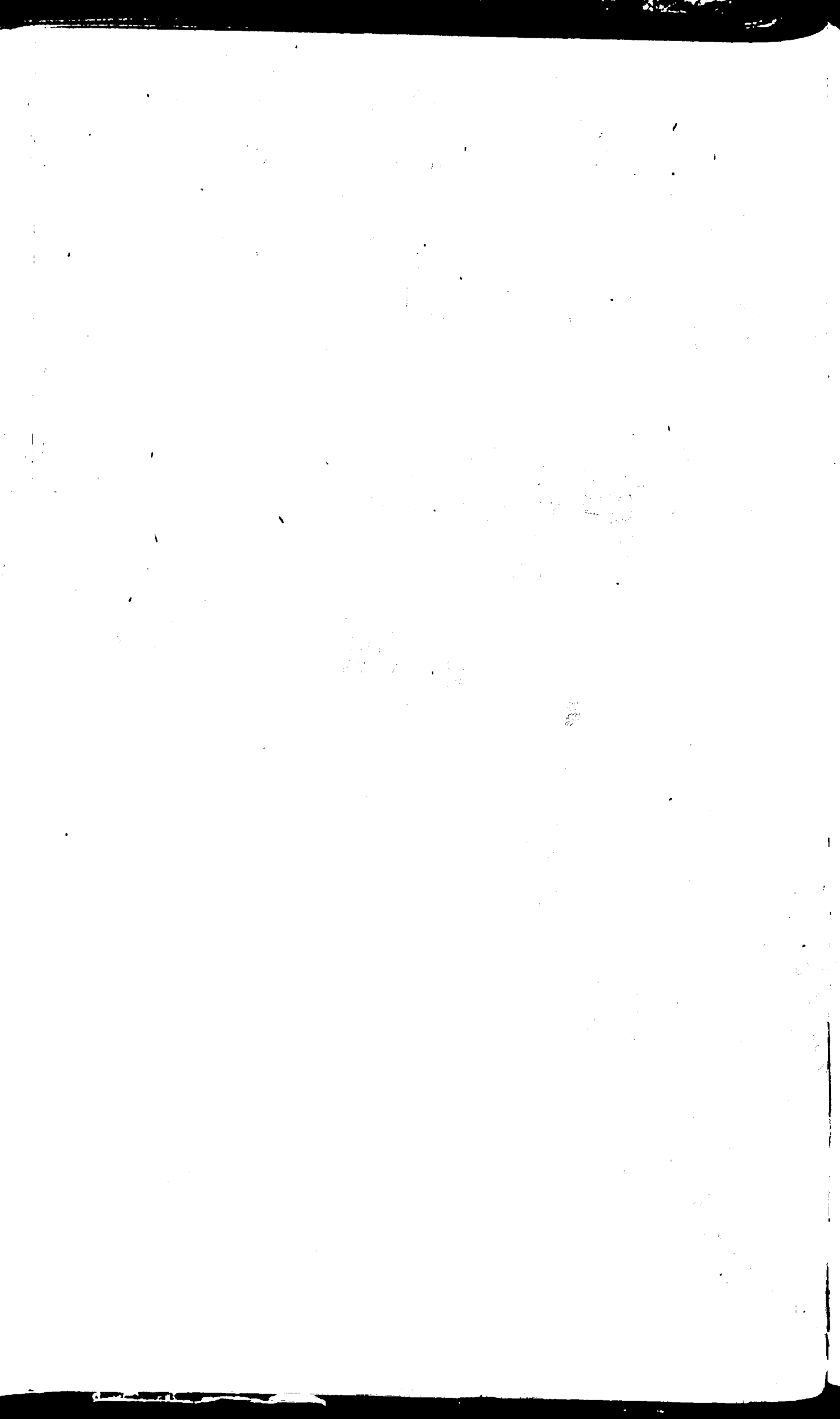
III=

Tusende

og

En Saft.

Tiende Deel.

Den 640. Nat.

Allernaadigste Herre! Saasnart Sultaninden saaledes, som sagt er, havde faaet Prinsessen til Sengs, onskede hun hende en god Nat, og derpaa tillige med Hof-Damerne forlod hende, og den af Damerne, som gik sidst ud, lukkede Kammer-Dorren til efter sig.

Neppe var Dorren for Brude-Kammeret tilluft, førend Geisten, som en tro og lydige Slave af Lampen, der rigtig fuldbyrdede deres Befalinger, som har denne Lampe i Haanden, førend han, (siger jeg,) indfandt sig i Brude-Kammeret, og uden at give Brudgommen Tid til at vise sin Brud de allerringeste Caretter, tog dem begge to med Seng og alt ligesom de laae, og bar dem til deres største Bestyrtelse lige ind i Aladdins Kammer, hvor han satte Sengen med dem.

Som nu Aladdin med stor Længsel ventes de paa dette Dieblif, og umuelig vilde lide, at

Stor-Bezirens Søn længer blev liggende hos Princesseu, saa sagde han fremdeles til Geisten, at han skulle tage Brudgommen, og bære hant ind i det lønlige Kammer, og at han om Morgen tilig for Dag skulde indfinde sig igien. Geisten tog strax Stor-Bezirens Søn op af Sengen, og bragte ham i sin bare Skjorte hen i det Kammer, som Aladdin havde henviist hant, og efter at han med sin Aande saaledes havde overblæst ham fra Top til Taae, at han ikke kunde røre sig af Stedet, (han stod paa,) forsvandt han igien i samme Dieblif.

Om nu endskiøndt Aladdins Kierlighed til Princesse Badroulboudour var overmaade heftig, saa snakkede han dog ikke meget med hende i den Tid han havde hende allene hos sig, men de saa Ord, som han med ganske forelskte Geberder sagde til hende, vare disse: Elskværdige Princesse! Frygter eder ikke for nogen Ting, I er her i Sikkerhed, og kan være vis paa, at eder ikke skal vederfares det alleringeste Onde; Thi omenskiønt den Kierlighed, som eders Deilighed og mangfoldige Vndigheder har opvaft hos mig, kunde endnu være større end den er, saa skulle dog samme aldrig overtræde Erbarheds Grendser, og forglemme den Respect og Erbødighed, som jeg er pligtig at bevise eder.

Vel har jeg været tvungen til, sagde han fremdeles, at skride til denne Extremitet, men
jeg

jeg kan dog forsikre, at det ikke er skeet i den Hensigt, at jeg paa nogen Maade vilde fortørne eder, men derimod blot allene for at forhindre, at ikke en ubillig Medbeilere skulle besidde eder, tvært imod det Løfte, som Sultanen eders Fader har giort mig.

Men da Princesseu ikke vidste det allerringeste af de Omstændigheder, som Aladdin fortalte hende, saa gav hun ikkun liden Agt derpaa. Desuden var hun ikke heller i Stand til at kunde svare ham, efterdi hun formedelst saa forskrækkelig og uformodentlig en Hændelse var sat i saadan en forvirret Tilstand, at hun ikke kunde tale et eneste Ord. Ikke destomindre lod dog Aladdin det ikke berøe derved, men klædte sig af, og lagde sig i Sengen hos Princesseu i Brudgommens Sted, dog saaledes, at han stedse vendte Ryggen til hende, desuden brugte den Forsigtighed, at han imellem Princesseu og sig lagde en blot Sabel, for dermed at vise, at han fortiente haardelig at straffes, i Fald han tog sig noget fore, som stridede imod Erbarheds Love.

Scheherazade maatte, som sædvanligt, igien afbryde, da hun saae at Soelen kastede sine Straler ind i Sultanens Gemak, og efter at Sultanen Schariar havde bedet hende videre at fortsætte denne Historie næste Nat, stod han op til sine sædvanlige Forretninger.

Den 641. Nat.

Allernaadigste Herre! Da nu Aladdin saas-
 ledes var høist fornøiet over, at han havde
 berøvet sin Rival den Lykke, som han havde
 gjort sig saa sødt et Haab om samme Nat at
 nyde, sov han ganske rolig hen.

Men hvad Princesse Badroulboudour
 angaaer, saa havde hun ikke haft nogen Tid
 saa fortrædelig og ubehagelig en Nat, som
 denne. Og naar man vil betragte det Sted
 og den Tilstand, som Geisten havde sat Stor-
 Bezirens Søn i, saa kan man deraf let slutte,
 at denne Brudgom endnu havde haft en langt
 mere bedrøvet Nat.

Morgenen derefter havde Aladdin ikke for-
 nøden at gnie Lampen for, at kalde Geisten til
 sig; Thi han kom af sig selv rigtig til bestemte
 Tid, just da Aladdin var i Begreb med at vil-
 le klæde sig paa, sigende til ham: Her er jeg,
 hvad har du at befale mig? Gaae hen, svarede
 Aladdin, og hent Stor-Bezirens Søn igien
 fra det Sted, hvor du har sat ham, og naar
 du dernæst har nedlagt ham i Sengen hos Prin-
 cessen, saa tag dem begge med Seng og alt, og
 bær dem op igien paa Sultans Pallaiss paa
 det Sted hvor du tog dem.

Geisten gik alt saa strax hen og tog Stor-Bezirens Son derfra, hvor han om Natten havde staaet Skild-Bagt, og saasnart han kom trekkende med ham, tog Aladdin igien sin Sabel til sig, hvorpaa Geisten lagde Brudgommen need hos Princesse, og bar dem saaledes tillige med Brude-Sengen i et Dieblig igien op paa Sultanens Pallais, og satte den paa det selv samme sted i Kammeret, som den før stod.

Herhos maa man merke, at hverken Princesse eller Stor-Bezirens Son i alt dette fornam noget til Geistens Nærværelse; Thi som hans Skikkelse var alt for hæslig og forskreffelig, saa kunde det let have hendet sig, at de af Forskreffelse havde sat Livet til i Fald de havde seet ham. Ja de kunde ikke engang høre, hvad Aladdin og Geisten talede med hinanden, og altsaa ikke saae andet for deres Dine end Sengens Bevægelse, hvori de laae, og at de blev baaren fra et Sted til et andet, hvilket alt var nok til at indjage dem den Frygt og Forskreffelse som der paakom dem.

Neppes havde Geisten sat Brude-Sengen fra sig paa sit behørig Sted, forend Sultanen, som var begierlig efter at vide, hvorledes Princesse hans Datter havde tilbragt sin første Brøllups-Nat, kom ind i Kammeret, og ønskede hende en god Morgen.

Omendskiønt Stor-Bezirens Søn af den Kulde han om Natten havde udstaaet, var overmaade stiv og forfrossen, og ikke havde haft Tid hos Prinsessen at opvarme sig igien, saa havde han dog ikke saa snart hørt at man aabnede Døren, førend han stod op, og gik ind i det Kammer, hvor han Aftenen tilforn havde afført sine Klæder.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg ser at det allerede er Dag, maa derfor afbryde min Fortælling, og spare det efterfølgende til i Morgen.

Den 642. Nat.

Allernaadigste Herre! Sultanen gik strax hen til Sengen, ønskede Prinsessen en god Morgen, og efter sin Sædvane kyste hende imellem begge Kinene, samt med en mild Mine spurgte hende, hvorledes hun havde befundet sig om Natten? Men da Prinsessen saae op til ham og gav saaledes Sultanen Leilighed til at betragte sig, blev han til sin store Forundring vaer, at hun enten maatte være bestød i en stor og hiertetrængende Bedrøvelse, eller og overmaade misfornøiet med sin Mariage; Da Sultanen derimod havde forrestilt sig, at hun enten skulde bleven rød i Ansigtet, eller og ved et andet Tegn skulde have fornøiet ham, da han spurgte hvorledes det befaldt hende at sove hos sin

sin Brudgom? Han blev vel fremdeles ved at tale til hende, for at faae hende opmuntret igien, men som han ikke kunde faae et Ord af hendes Mund, falt han paa de Tanker at det reiste sig af en usædvanlig Skamfuldhed eller Undseelse, og derfor forlod hende til en anden gang.

Imidlertid stod det ham dog stedse for Hovedet, at saadan hendes Taushed maatte have noget andet usædvanligt i sig, hvorudover han paa staaende Fod gik ind i Sultanindens sin Gemahls Kammer, og fortalte hende hvad Tilstand han havde funden Prinsessen udi, samt hvorledes hun havde taget imod ham.

Sultaninden svarede ham strax saaledes: Sire! Eders Majestæt skal ikke lade saadan Opførsel komme sig forunderlig for; Thi der findes aldrig nogen Brud, som jo Dagen efter hendes Brøllup opfører sig med selv samme Indtagetgenhed, men om nogle Dage, naar hun bliver vant dertil, falder saadan Undseelse bort af sig selv og da skal hun vel vide at tage imod eder, saa sømmelig som hendes Pligt og Skyldighed udkræver. Imidlertid skal jeg dog gaae ind til hende, endskjønt jeg veed forud at hun tager ligesaa Koldsindig imod mig.

Saa snart Sultaninden var bleven paa Klædt, forføiede hun sig altsaa ind udi Brudekammeret og fornåm, at Prinsessen endnu ikke var opstaaet, hvorudover hun nærmede sig

hen til Sengen, og efter at hun havde taget hende i Favn, ønskede hun hende en god Morgen. Men hun blev overmaade bestyrtset, da hun fornam, at hun hverken vilde svare hende, eller i andre Maader give hende et Tegn, hvad hende var vederfaret, allerhelst da hun tillige befandt hende saa mistrøstlig og bekymret, at hun unuelig kunde slutte andet, end at der jo maatte være noget under, som hun ei kunde begribe. Min Datter! sagde Sultaninden til hende: Hvoraf kommer det, at i saa koldsindig imodtager den Kierlighed, med hvilken jeg be-
 gegner eder? Er det mueligt, at I kan have saa stor Undseelse for eders egen Moder? eller tviler I paa, at jeg ikke skulle kunde give eder den fornødne Oplysning om de Ting, der ved saadanne Leiligheder kan møde eder! Dog troer jeg gierne, at I just ikke har disse Tanker, og følgelig maa der være, eder noget andet vederfaret, siig mig derfor oprigtig, hvad det er, og lad mig ikke længer blive i denne Urolighed, der tager saadan Overhaand, at den ventelig vil omsider ganske undertrykke mig.

Her maatte Sultaninden Scheherazade formedelst Dagens komme atter bryde af, og opsætte det øvrige til næste Nat:

Den 643. Nat.

Allernaadigste Herre! Princesse Badroulbours
 dour gav omsider et dyb Suk af sig, og be-

begyndte saaledes at tale: Ak Allernaadigste Dronning og Hoitærede Mama! Forlad mig, om jeg har begaaet noget imod den Verbødighed, som jeg er eder skyldig; Thi mit Sind og mine Tanker er saa opfyldt med de usædvanlige Ting, der i Nat er hendet mig, at jeg ikke endnu er kommen til mig selv igien af min Bestyrelse og Forstrækkelse; Ja det falder mig sandelig besværligt i denne Forvirring endog at kiende, hvo jeg selv er.

Princessen beskrev hende dernæst med de allerlivagtigste Farver, paa hvad Maade deres Seng strax, efter hun og hendes Gemahl havde lagt sig, saa pludselig blev bortført og henbragt paa et Dieblif i et uryddelig og mørk Kammer, hvor hun maatte see paa, at hendes Gemahl blev taget fra hende, uden at vide, hvor han blev af, og at der var et ungt Menneske hos hende, som efterat han havde talet nogle Ord, som hun dog for Forstrækkelse ikke kunde forstaae, Krøb i Seng til hende og lagde sig i hendes Gemahls Sted, ligesom hun og fortalte, hvorledes der først blev lagt en draget Sabel imellem dem, samt at hendes Gemahl Morgenen derefter igien blev lagt ved hendes Side, og Sengen derefter i ligesaa kort Tid, som tilforn, forflyttet paa sit Sted igien.

Og dette, sagde hun fremdeles, var nyelig skeedt, da Sultanen min Fader kom ind i
Kam-

Kammeret til mig. I saadan Henseende kan I let begribe, at mit Hierte var opfyldt med saa stor Bedrøvelse, at jeg ikke formaede, hvor gierne jeg end vilde, at svare ham noget, paa hvad han taledede til mig. Jeg tvivler ikke paa, at han jo er fortrydelig over min slette Opførelse just paa en Tid, da han viste mig saa stor Ære, men jeg lever i det gode Haab, at han skal forlade mig alt saadant, naar han erkjendiges om mine bedrøvede Omstændigheder, og den ynkværdige Tilstand, i hvilken jeg endnu i dette Dieblik befinder mig.

Om nu endskjont Sultaninden hendes Moder ganske agtsom anhørte, hvad Prinsessen fortalte, saa ansaae hun det dog for en Sag som hun umuelig kunde tro; Hvorudover hun svarede hende saaledes: Min Datter! I har gjort vel deri, at I ikke har fortalt Sultanen eders Fader noget heraf, og det skal være mit Raad, at I ikke fortæller det for noget Menneske; Thi man maatte useilbar holde eder for et galt og affindig Menneske, dersom man hørte eder tale saadant.

Madame! svarede Prinsessen: Jeg kan forsikre eder paa min Ære, at jeg ikke er berøvet min Forstands Brug, og altsaa ikke heller kan siges at tale som en Daare. Desuden kan I derom erkjendige eder hos min Gemahl selv, og jeg er forsikret paa, at han skal sige eder

der det selv samme. Jeg skal snart, sagde Sultaninden, erkjendige mig derom, men om jeg endstviint høret ham bekræfte det selvsamme, saa er det derfor ikke sagt, at jeg er vissere om Sagens Sandhed end som nu. Staae kun imidlertid op, og slaae disse Tanker og Indbildinger ud af Hovedet; Thi det vilde nok see herligt ud, om I formedelst saadanne eders Phantasier vilde forstyrre de Forlystelser, som til eders Brollup er bestemmet, og saa vel her paa Palladset, som i det ganske Kongerige endnu mange Dage skal holdes ved lige, I kan jo allerede høre Paukernes og Trompeternes Skral, og dette skal gjøre eder glad og fornøiet, og bevege eder til at forglemme de Drømme og Indbildninger som I nyligen har talet om.

Dagens Komme forhindrede Scheherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Nat saaledes:

Den 644. Nat.

Allernaadigste Herre! Efter at nu Sultaninden den paa samme Tid havde raabt paa Princesseus Tomfruer, formaatte hun hende til at staae op, og sætte sig need ved hendes Bord i Kammeret. Derefter gif hun ind i Sultanens Kammer, og fortalte ham, at Princesseus Datter havde vel faaet en Grille udi Hovedet, men at samme dog var af ingen Betydenhed.

Dere

Derpaa lod hun Stor-Bezirens Søn indfalde, og bad ham, at han omstændelig vilde fortælle hende, hvorledes det hængte sammen med det, som Prinsessen havde ladet sig merke med.

Som nu Stor-Bezirens Søn holdt det for en overmaade stor Ære, at være kommet i Slægtskab med Sultanen, og derudover fattede den Resolution, at forestille sig i denne Sag, allerhelst da han haabede, at de efterfølgende Rætter fuldkommen skulle raade Bod paa den Ufsalighed, som Skiebneen for det første havde nægtet ham. Min Hr. Sviger Søn! sagde Sultaninden til ham: Siig mig dog, om I ogsaa har faaet den selvsamme Indbildning i Hovedet, som eders Gemahlinde? Madame! svarede Stor-Bezirens Søn: Maatte det tilslades mig at spørge, i hvad Henseende dette Sporsmaal bliver gjort til mig? Det er alt nok, sagde Sultaninden, jeg forlanger ikke at vide mere; Thi jeg merker nok at I er langt flogere end hun.

De foranstaltede Forlystelser blev imidlertid den ganske Dag holdt ved lige paa Palladset, men omendskiont Sultaninden aldrig forlod Prinsessen, eller forglemte at opmuntre hende, og at overtale hende til at tage Deel i de Forsnielser som for hendes Skyld ved adskillige slags Skue-Spil var anrettet, saa var det dog altsammen uden Virkning; Thi det, som om

Nat-

Natten var arriveret hende, stod hende ligesom afskildret for Dinene, hvoraf hun saa inderlig var rørt, at man let kunde see, hvorledes hendes Sind og Tanker deraf ganske var indtaget.

Stor-Bezirens Søn var vel indvortes ligesaa nedslaaet, som hun, naar han betragtede, hvorledes han i Steden for at sove hos Prinsessen, maatte staae Skildt-Bagt paa et ildelugtende Sted, men hans Vergierrighed tvang ham til at holde det forborgen, allerhelst da enhver, som saae ham, prisste ham for en lykkelig Brudgom.

Som nu Aladdin fuldkommen blev underrettet om, hvad der passerede paa Slottet, saa tvilede han ikke paa, at jo Brud og Brudgom endnu forestaaende Nat vilde sove sammen, usagtet de Fortrædeligheder, de maatte udstaae den første Nat. Men Aladdin fandt ikke sin Regning ved at lade dem nyde den fornødne Rolighed, hvorudover han imod Natten igien tog sin Tilflugt til sin Lampe, som havde den Virkning at Geisten i en Hast indfandt sig, og gjorde ham den selvsamme Compliment som forhen, i det han tilbød ham sin Tjeneste; Saasnart Geisten altsaa var kommen, talde Aladdin saaledes til ham: Stor-Bezirens Søn har igien i Sinde at sove hos Prinsesse Badroulboudour; Gaf derfor hen, og bring mig Sengen her hid saasnart de have lagt sig, ligesom i Gaar.

Sches

Scheherazade vilde have talet mere, men som hun saae at det var Dag, maatte hun bryde af, og igien den næste Nat giøre saadan en Begyndelse.

Den 645. Nat.

Allernaadigste Herre! Geisten tiende Aladdin med ligesaa stor Trostæbhed og Oprigtighed, som forrige Dag, og Stor-Bezirens Søn, maatte igien tage til Takke med ligesaa kold og fortrædelig en Nat som forhen, ligesom og Prinsessen til sin store Bedrøvelse maatte have Aladdin til sin Sove-Kammerat, efterat Sabelen var lagt imellem dem.

Morgenen derefter kom Geisten igen i Følge Aladdins Befaling, som ikke allene lagde Brudgommen igien i Sengen til sin Brud, men end og med en utrolig Hastighed bragte dem med Seng og alt op igien paa Sultanens Palais, hvor han satte dem i det selvsamme Kammer, som han havde taget dem.

Efterdi nu Sultanen den forrige Morgen saa forunderlig blev imodtagen af Prinsesse Basdroulboudour, saa længtes han overmaade meget efter at vide, hvorledes hun havde befundet sig den anden Nat og om hun endnu vilde tage ligesaadan imod ham, som sidste gang; Han gif derfor ganske tiilig ind i hendes Kammer for at komme i Erfaring om denne Sag.

Stor-

Stor-Bezirens Søn havde neppe hørt Sultanen røre ved Døren, førend han stod op og med mueligste Hastighed forsoiede sig ind i det Kammer, hvor han skulle iflædes; Thi han saae sig denne gang langt mere bestiemmet over den slette Skiebne, han igien i den forbigangne Nat havde haft, hvorudover han fandt langt større Uroe i sit Sind end forrige gang.

Ikke destomindre gif dog Sultanen lige hen til Sengen, og efterat han med de selv- samme Caretter, som forhen, havde ønsket hende en god Morgen, taledede han saaledes til hende: Nu! Hvorledes staaer det sig, min Datter? Er J, i Dag ligesaa slet til Mode, som J var i Gaar? Er det mueligt, at J i Dag kan sige mig, hvorledes J har befunden eder i Nat? men da Princessen var mere urolig i sit Sind, og alt saa mere forsagt end den første gang, saa var det hende ikke mueligt at svare noget.

J saadan Henseende tvilede Sultanen ikke længer paa, at der jo maatte være hende noget usædvanligt vederfaret, ja han blev meget for- bittert over at hun vilde holde det saa hemmeligt for ham, og derfor trækte han sin Sabel ud, samt i sin Bredde sagde til hende: Hør Datter! enten skal J sige mig, hvad det er, som J søger at skiule for mig, eller og jeg i det- te Dieblif skal hugge eders Hoved af.

Som nu Princesseu blev mere forskrækket ved Sultanens Rost og Trusler, end over den blotte Sabel; saa saae hun sig omsider nød til at bryde sin Tausshed, og med taarefulde Dine saaledes at svare: Allerkiereste Fader og Sultan! Jeg beder Eders Majestæt underdanigst om Forladelse, i fald jeg har fortørnet eder, ja jeg har den Forhaabning om eders Godhed og Naade, at eders Brede skal omkiftes til Medlidenhed, naar jeg faaer fortalt eder de elendige og bedrøvelige Omstændigheder hvilke jeg saa vel i Nat, som forrige Nat har befunden mig udi.

Den frembrydende Dag var igien Marsag udi, at Scheherazade her maatte afbryde sin Fortælling, og da Sultanen forlangede, at hun næste Nat videre skulle fortsætte Historien, saa gjorde hun det ogsaa paa saadan Naade, som følger:

Den 646. Nat.

Allernaadigste Herre! De faae Ord, som Princesseu saaledes, som sagt er, taledede til Sultanen havde den Virkning, at de strax stillede Sultanens Brede, og bevægede ham til Medlidenhed. Hun fortalte ham derpaa ganske oprigtig alt hvad der var hendet hende i disse tvende fortrædelige Nætter, og det paa saa vanskelig og bevægelig en Naade, at han i Betragtning

ning af den Kierlighed han havde til hende, fandt en ubestrikelig Smerte deraf.

Endeligen sluttede hun sin Fortælling med disse Ord: Dersom Eders Majestæt bær den allerringeste Tvivl om, at Sagen skulle ikke saaledes henge sammen, som jeg har fortalt eder, saa kunde I ikkun deraf erkjendige eder hos den Gemahl som i har givet mig, da jeg er ganske vis og forsikkert paa, at han skal sande med mig, og give eder den selv samme Efterretning som jeg selv har givet eder.

Saaledes tog da Sultanen virkelig Deel i den Bedrøvelse, som Prinsessen formedelst en saa forskreffelig Hændelse var indtaget af, og altsaa svarede hende saaledes: Min allerkiæreste Datter I har gjort meget ilde, at I ikke strax i Gaar har aabenbaret mig den selsomme Sag, som I nu fortæller mig efterdi samme gaaer mig lige saa nær til Hierte, som eder selv; Thi jeg har ikke giftet eder til den Ende, at jeg vilde gjøre ulyksalig, men langt heller i den Henseende at jeg kunde tilveiebringe eder derved et lykksaligt og fornøiet Liv, og følgerig forskaffe eder den Velstand som I er værd at leve udi og som I hos saadan en Gemahl kan vente, der efter al Anseende er eder ligesaa anstændig som tienslig.

Imidlertid ville I renoncere paa de Forestillinger, som I hidintil har gjort eder, da jeg

strax skal giøre Anstalt, at J ikke oftere skal have saa ubehagelige og fortrædelige Nætter som de forrige.

Saa snart Sultanen igien var kommen tilbage i sit Kammer, lod han Stor-Beziren kalde til sig, og sagde til ham: Bezir har J nylig seet eders Søn og har han ikke fortalt eder noget? Som nu Stor-Beziren derpaa svarede, at han ikke havde seet ham, saa fortalte Sultanen ham alt det som Prinsessen Badroulboudour havde givet Efterretning om. Da han havde fortalt saadant, lagde han dette fremdeles til: Jeg tviler aldeles ikke paa, at min Datter jo derudi har sagt mig Sandhed, men jeg saae dog allerhelst, at jeg formedelst eders Søns Bidnesbyrd nærmere fik Sagen beskæftet; Gaae derfor hen og spørg ham hvorledes det hænger sammen med denne Sag.

Stor-Beziren forsointe ikke strax at forsoie sig til sin Søn, og fortalte ham alt hvad Sultanen havde sagt i denne Sag, samt befalede ham derhos at han ikke skulle dølge Sandheden, men sige ham om det og saaledes hænge te sammen. Nierte allerkiæreste Fader, svarede Bezirens Søn, jeg skal ikke dølge det allerringeste, men jeg kan med Sandhed tilstaae, at alt hvad Prinsessen i saa Maade haver fortalt Sultanen er saaledes i sig selv passeret, og jeg kan endnu legge dette til, at jeg ved samme Leilighed

lighed er paa en slet Maade bleven medhandlet, hvilket hun ikke har fundet tale om, efterdi hun ikke viste det.

Dette hænger saaledes sammen, jeg har siden mit Brøllup haft to fortredelige Nætter, og det saa forunderligt, at man snart ikke skulle indbilde sig det, saa at om jeg ret omstændelig skulle beskrive de Besværigheder som jeg har udstaaet, ville det feile mig paa Ord til at beskrive dem. Jeg vil ikke tale om den Forstrækkelse, som der paa kom mig, da jeg fornam at man fire gange forflyttede mig med Seng og alt fra et Sted til et andet, uden at see hov der gjorde det, eller begribe hvorledes saadant kunde skee. Imidlertid kan I selv domme, om den fortredelige Tilstand jeg befandt mig i, naar jeg fortæller at jeg to ganske Nætter har i min bare Skiorte staaet i et lønlig Kammer, der var saa snever, at jeg ikke engang havde den Frihed at bøie mig eller bevæge mig det allerringeste usagtet jeg ikke saae noget, som derudil kunde være mig til Hinder.

Den frembrændende Dag forhindrede Scheherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien næstfølgende Nat saaledes?

Den 647. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade:
 Bezirens Søn blev fremdeles ved at tale
 P 3 . . . til

til sin Fader. I saadan Henseende sagde han er det fornøden, at jeg vidtløftig fortæller eder Sagens Omstændighed; Dog maa jeg først sige, at samme ikke har forhindret mig fra, at jeg jo har viist Prinsessen min Gemahlinde al den Kierlighed, Erbedighed og Erkiendelighed, som hun fortjener, men jeg tilstaaer oprigtig, at jeg med al den Ære og store Ansæelse, som jeg formedelst mit Giftermaal med Sultanens Datter har og kan vente mig, heller vil døe end længer leve i fald jeg fremdeles skulle udstaae de forrige Fortrædeligheder og saa ilde medhandles, som allerede er skeet.

Jeg tviler ikke heller paa, at jo Prinsessen er af selvsamme Meening som jeg, og hun skal let tilstaae, at en Ægte-Skilsmisse ikke mindre er fornøden til hendes Noelighed end min. Des Aarsag beder jeg eder min kiere Fader, at den selvsamme Kierlighed, som har bevæget eder til at tilveiebringe mig saa stor Ære, igien maatte bevæge eder at formaa Sultanen til at erklære vores Ættestab for ugyldig og altsaa ophæve den Forbindelse som er skeet imellem os.

Som nu Stor-Beziren holdt det for en stor Ære, at hans Søn var bleven Sultanens Sviger-Søn, saa holdt han det ikke for raasligt for Sultanen at lade sig merke med nogen Skilsmisse, men besluttede langt heller at han
i det

i det ringeste ville have Taalmodighed i nogle Dage for at forsøge om disse Fortrædeligheder ikke ville forandre sig.

Derudover forlod han ham, og gik igien hen til Sultanen, for at bringe ham det forlangte Svar, og gav ham saaledes oprigtig at forstaae, at det, som han havde hørt om hans Søn, var desverre alt for sandt, og som han fornam, at Sultan ligeledes havde tænkt paa en Skilsmisse imellem dem, saa ville han ikke bie indtil Sultanen begyndte at tale derom; men for at forekomme ham i denne Materie, bad om Tilladelse at han maatte tage sin Søn paa nogen Tid hjem til sig, under den Forevendning, at Princesse for hans Søns Skyld ikke skulde udstaae flere fortrædelige Nætter.

Stor-Beziren havde ikke stor Unag for at naae hvad han forlangede, allerhelst da Sultanen desuden havde besluttet ved sig selv at lade samme skee, hvorfor han og strax udstædte en Befaling, at de foranstaltede Forlystelser ikke allene paa hans Pallais og i hans Residents-Stad, men en og over det ganske Kongerige skulle ophøre, og saaledes blev paa en kort Tid alle offentlige Fryds- og Glædes-Tegn igen ophævet.

Men Allernaadigste Herre! sagde Schéherazade: Jeg seer at det er Dag, maa derfor

for afbryde, og igien paa Eders Majestæts Bes-
hag fortælle det efterfølgende i Morgen.

Den 648. Nat.

Allernaadigste Herre! Denne hastige og ufor-
modentlige Forandring gav imidlertid Leis-
lighed til mange og adskillige Discourser. Den
ene spurgte den anden om han ikke vidste, hvor
af saadant kunde komme sig, dog blev der ikke
talt andet, end at man havde seet Stor-Beziren
og hans Søn at forsoie sig hiem fra det
Kongelig Pallais, og at den ene saa vel som den
anden saae ganske bedrøvet ud.

Men der var aldeles ingen, som vidste det
som laae skiult i denne Sag uden Aladdin al-
lene, som var ved sig selv særdeles fornøiet o-
ver det lykkelige Udfald, som hans Lampe havde
tilveiebragt ham. Saa snart derfor Alad-
din havde faaet fuldkommen Efterretning om
at hans Rival havde taget Afsked fra det Kon-
gelige Pallais, og at Egteskabet imellem Prin-
cessen og ham aldeles var ophævet, saa havde
han ikke mere fornøden at gnie sin Lampe, for
ved Geisten at forhindre dets Fuldbrydelse.

Herved maa man, som noget besynderlig
agte, at hverken Sultanen eller Stor-Beziren
tænkte det allerringeste paa det Forslag, som
Aladdin ved sin Moder havde ladet gjøre, og
der-

derfor mindst forestilte sig, at han skulde have nogen Deel i de Hændelser, som havde forarsaget den Ægte Skilsmisse, som var skeet imellem Prinsessen og Bezirens Søn.

Imidlertid lod dog Aladdin de tre Maaneder gaae forbi, som Sultanen selv havde forlangt, inden Brølluppet imellem Prinsesse Boudour og ham skulde fuldbyrdes. Da han nu i samme Tid havde tallet baade Dage og Timer, fik han omsider Ende paa dem, og han forsømte sig ikke heller, at han jo Dagen derefter lod sin Moder forsøie sig op til Sultanens Palais, for at erindre ham om det Løfte, som han engang havde giort ham.

Aladdins Moder gik altsaa op paa Slottet, som hendes Søn havde bedet hende om, og magede det saaledes, at hun ved Indgangen til Divan kom til at staae paa samme Sted, som tilforn.

Sultanen havde neppe seet hende, førend han jo strax kiendte og paa samme Tid erindrede sig den Begiering, som hun for noget siden havde giort til ham. Omendskiont nu Stor-Beziren, just paa samme Tid stod og foredrog ham en Sag der skulde paadømmes, saa faldt han ham ind i Talen, og sagde til ham: Bezir! Jeg bliver just vaer, at den gode ærlige Kone nu igien er her tilstæde, som for nogle Maaneder, siden bragte os den kostbare og deilige Foræring

lad hende derfor komme frem, og naar jeg har talet med hende, kan I siden igien fortfare med nærværende Sag.

I det nu Stor-Beziren vente sig omkring, saae han strax Aladdins Moder staaende ved Indgangen til Divan, hvorudover han befalede den øverste Dørvogtere, at han skulde bede hende at forføie sig frem for Retten.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Det Skin som meddeler mine Dine Lys er just det, der ligesom legger mig Haanden paa Munden, saa at jeg ikke efter Ønske kan komme videre, men maa opsætte det efterfølgende til næste Nat.

Den 649. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdins Moder gik strax hen for Sultanens Throne, hvor hun efter den sædvanlige Maade af Verbødighed faldt need til Jorden. Da hun igien var opstaaet spurgte Sultanen, hvad hendes Begiering var? Allernaadigste Herre! svarede hun: Jeg fremstiller mig igien for Eders Majestæts Throne, at jeg i min Søns Aladdins Navn underdanigst kan erindre, at de tre Maaneder, som Eders Majestæt behagede at henseætte Tiden, da jeg sidste gang var her, allerede er forløben, og altsaa beder jeg, at Eders Majestæt vilde nu behage naadigst at erindre sig sit giorte Løfte.

Her

Her maa man merke, at da Sultanen sidste gang samtykkede i Aladdins Moders Ansøgende, og begierede allene, at Tiden i tre Maaneder skulde udsættes, ventede han ikke, at man fremdeles skulde tale mere om saadan Forbindelse hvilken han ansaae for en Sag, der ikke kunde anstaae Prinsessen hans Datter allerhelst naar han betragtede den Nedrighed og Armod, som Aladdins Moder var udi, og de meget slette Klæder hun havde paa; Da han altsaa nu saa uformødentlig blev erindret om at holde sit givne Løfte, blev han derved sat i en slags Forvirring, og vidste ikke hvorledes han skulde redde sig derud af.

Imidlertid holdt han det ikke raadelig, strax at svare hende noget, men bespurgte sig med Stor-Beziren, hvad han i dette Fald skulde gribe til, efterdi han ikke kunde overtale sig til, at gifte sin Prinsesse bort med en ubekiendt Person, hvis Omstændigheder han efter al Anseende maatte slutte sig til at være med de allermiddelmaadigste.

Stor-Beziren tog nu ikke i Betænkning at aabenbare sine Tanker for Sultanen i denne Sag; Sire! svarede han: Mueligt man kunde opfinde et Middel, hvorved saadant et urimeligt Egtekab kunde forhindres, og det uden at Aladdin skulle kunde støde sig derover, omendskiont Eders Majestæt end ogsaa Kiendte ham.

Sa:

Sagen er denne: Man maa holde Princesse
i saa høi en Pris, at al hans Formue, den maa
være af hvad Beskaffenhed den være vil, ei skal
kunde forslaae noget; Thi paa denne Maade
seer han sig omsider nød til at afstaae fra sin Dris-
stige, jeg vil ikke sige forvovne Ansøgning, hvil-
ken han ventelig ikke saavel har overveiet, som
han burde, førend han begyndte derpaa.

Som nu Sultanen fandt for got herudi at
følge Stor-Bezirens Raad, saa vendte han sig
igien om til Aladdin's Moder, og efter at han
lidet havde betænkt sig, sagde han omsider til
hende: Hør min Kiære! Sultanerne skulle vel
frem for andre holde deres Ord, og jeg er paa
min Side ikke uwillig, at holde hvad jeg har lo-
vet, nemlig ved en Ægte-Forbindelse med Prin-
cessen min Datter at gjøre eders Søn lykkelig.
Men, som jeg ikke kan give hende bort til nogen,
førend jeg veed hvad Fordeel hun deraf kunde
vente sig, saa skal I sige til eders Søn, at jeg
ganske oprigtig skal holde mit Løfte, saa snart
han sender mig Fyrgetive store Bækkener af dre-
ven Guld, som skal være fyldte med lige saadan-
ne kostbare Sager, som I allerede engang paa
hans Begne har bragt mig, hvilket han ved Fyr-
getive sorte Slaver skal lade mig tilbringe, og
disse skal igien ledsages af andre Fyrgetive hvide,
unge og velskabte Slaver. Paa saadanne Bil-
kor skal jeg altid være villig til at give ham Prin-
cessen min Datter til ægte, hvilket I kan gaae
bort

bort og sige ham; Jeg vil imidlertid oppbeie det Svar, som J paa hans Begne bringer mig om denne Sag.

Dagens Komme forhindrede Scheherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien næstfølgende Nat saaledes:

Den 650. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdins Moder forsvæiede sig derpaa bort, efter at hun paa det ærbødige havde bøiet sig for den Kongelig Thronne, men hun kunde Underveis ikke holde sig for Latter, naar hun tænkte paa hendes Sønns daarligere Indbildninger, ja, ja, sagde hun ved sig selv, det er got nok til ham, hvor vil han nu faae de mange Guld-Bækkener fra, og hvor vil han faae saa stor en Mængde malet Glas til at fylde dem med? Mon han igien vilde gaae ned under Jorden, for at plukke dem af Træerne? Og om end saa var, at han fik samme, hvor vilde han da faae de mange Slaver, som Sultanen forlanger? Nu staaer han midt i det, og kan ikke længer giøre sig noget Haab om hans Begierings Fyldestgiørelse, altsaa troer jeg, at han denne gang vil ikke være tilfreds med mit Budskab.

Da hun nu saaledes gif og gjorde sig adskillige Tænker, kom hun omsider hjem, og forkyns

dede

dede Maddin, at han ikke mere skulle giøre sig Haab om sin indbildte Lykke. Min Son! sags de hun: Jeg raader eder ganske oprigtig, at I ikke mere tænker paa nogen Forbindelse imellem Princesse Badroulboudour og eder; Thi omendskiont Sultanen virkelig tog meget naadig imod mig, og jeg desuden troer, at han ikke vil eder ilde, saa har dog Stor-Beziren, om jeg ellers ikke tager Feil, bragt ham paa andre Tanker, hvilket I kan slutte lige saa vel som jeg af det, som jeg fremdeles skal fortælle eder.

Thi efterat jeg havde forestillet Hans Mæjstæt, at de tre Maaneder allerede vare forløben, og dernæst paa eders Begne bedet ham at erindre sit Løfte, som han havde giort eder, saa fornam jeg, at han ikke vilde svare mig, førend han derom havde raadført sig med Stor-Beziren, som længe stod og taledede med hianden.

Derpaa fortalte Maddins Moder sin Son alt hvad Sultanen havde svaret hende, og forgiemte ikke at melde paa hvad Bilkor han vilde samtykke i Princesens Giftermaal, ligesom hun og, da hun havde fortalt alle Ting, sluttede med disse Ord: Nu bier han efter eders Svar. Men imellem os at sige, sagde hun fremdeles med en mild Mine, saa troer jeg nok at han faaer længe at bie.

Nei! dog ikke meget længe, svarede Alads-
din; Thi jeg troer, at det kan skee snarere end I
indbilder eder, og Sultanen bedrager sig san-
delig selv i sine Tanker, i fald han ved sine umaas-
delige Begieringer venter at kunde til intet giø-
re den Rierlighed jeg har fattet til Princesse Ba-
droulboudour; Thi jeg havde ventet mig langt
større og mere uovervindelige Vanskeligheder
end som disse, og jeg havde vist formodet, at
han endnu vilde forlanget langt mere af mig,
førend jeg maatte ansees værdig til at nyde saa
uforligelig en Princesse.

Men nu er jeg vel tilfreds; Thi det han
forlanger af mig, er ikke i ringeste Maade at
ligne imod den Lyksalighed, som jeg ved hans
Datter Princesse kan erlange. Imidlertid
jeg derfor gjør Anstalt at bringe saadant tilveie,
kunde I behagelig gaae ud og hente os noget til
vor Middags Maaltid, og lad Resten komme
an paa min Omsorg.

Men allernaadigste Herre! sagde Sches-
herazade: Jeg seer, at det allerede er Dag, maa
derfore saa nød'ig, som jeg vilde, afbrynde Histo-
rien, og oprette det efterfølgende til næste Nat.

Den 651. Nat.

Allernaadigste Herre! Saa snart Aladdins
Moder var gaaet ud for at indkøbe noget
til

til deres Middags Maaltid, tog Aladdin fat paa sin Lampe, og gniede den saaledes som han pleiede, hvor paa Geisten i samme Dieblif lod sig tilsyne, og spurgte ham med selvsamme Ord, som tilforn er anført, hvad han havde at befale ham, med den Forsikkring at han stod færdig til at tiene ham.

Aladdin svarede: Nu har Sultanen vel besluttet at vilde give mig Princesse hans Datter til ægte, men han forlanger dog derhos, at jeg først skal give ham Tyrgetive store Bækkener af dreven Guld, som baade skal være vel vægtige og fyldte med de Frugter, som findes i den Have hvor jeg har faaet denne Lampe, som du er en Slave af. Han forlanger desuden at jeg skal lade ham disse Tyrgetive Guld-Bækkener tilbære ved lige saa mange sorte Slaver, og at der foran ved disse skal gaae lige saa stort et Antal af unge, hvide, velvorne, nette og meget kostbar iflædte Slaver. Gaae derfor hen og skaf mig alt dette, og det saa hastig, at jeg endnu i Dag kan lade det opbringe til Sultanen, før end Sessionen er til Ende. Geisten svarede, at hans Befalning strax skulle worde efterlevet, og derpaa forsvandt han.

Kort Tid derefter lod Geisten sig igien tilsyne, og havde Tyrgetive sorte Slaver med sig, som hver bar et Guld-Bækken paa deres Hoved, der vare Tive Pund i Vægt, hvilke alle-

sam-

sammen vare fyldte med Perler, Diamanter, Rubiner og udvalgte Smaragder, som endnu vare langt større og smukkere, end de han allerede havde presenteret Sultanen. Over hver af disse Bækkener var desuden lagt et Stykke Sølvmoer, hvori var virket adskillige Guld-Blomster.

Da nu alle disse Slaver med deres Bækkener og de andre Fyrgetive hvide Slaver var kommen ind i Aladdins Hus, var der neppe noget mere Rum til overs, efterdi det ikkun ud til Gaden var en liden Bygning med en liden Have bag til. Geisten spurgte dernæst Aladdin, om han var tilfreds med hvad han allerede havde forretet, og om han endnu havde noget andet at befale ham; Men da han svarede, at han denne gang ikke forlangede mere af ham, saa forsvandt Geisten i samme Dieblif.

Saa snart Aladdins Moder igien kom hjem af Byen, og vilde gaae ind i sit Hus, faldt hun i største Forundring over de mangfoldige Folk, som der var samlet, som og over den Rigdom hun saa dem bære paa. Da hun derfor havde sat den Forraad fra sig, som hun havde indkøbt, vilde hun tillige strax have taget sit Sloer af, for ret at betragte dem, men Aladdin raadte hende derfra og sagde: Hierte Moder! Her er aldeles ingen Tid at give bort; Thi det er mig meget om at giøre, at I strax

T. en N. III. B. Q for-

forføier eder op paa Sultanens Pallais, førend Divan er til Ende, og uden Forhaling overlevere den Foræring og Morgen-Gave, som Sultanen har forlangt af mig til Princesse Badroulboudour, paa det han af min Omsorg og store Flid kan dømme om den brændende og opriktige Iver, med hvilken jeg tragter efter at tilveiebringe mig den Ære at komme i Familie med ham.

Og som nu Dagen allerede begynte at skinne frem, nødtes Scheherazade til at lade Historien fare denne gang, men begyndte dog alligevel næstfølgende Nat at fortælle det øvrige af Historien saaledes:

Den 652. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdin gav sig ikke engang Tid til at oppebie sin Moder, men løb lige til og oplukkede Døren, som var ud til Gaden, og dernæst lod den ene Slave efter den anden gaae, saaledes at en hvid Slave altid gik foran, og en sort fulgte efter med Guld Bækkenet paa sit Hoved; Omfider gik Aladdins Moder bag efter, og Aladdin selv sluttede Døren til og satte sig need i sit Kammer i den Forhaabning, at Sultanen nu ikke længer kunde undslaae sig fra at erklære ham for sin Sviger-Søn, allerhelst da han nu fik, hvad han i den Henseende havde forlangt.

Saa-

Saa snart den første hvide Slave var kommen uden for Maddins Dør, blev alle forbigaaende staaende ganske stille, for at betragte ham, og førend alle disse Firesindstive sorte og hvide Slaver i berørte Orden vare komne uden for, fantes Gaden ganske fuld af Folk, som kom løbendes fra alle Sider for at see dette ligesaa prægtig som usædvanlige Optog.

Vist er det, at enhver Klædning, som disse Slaver havde paa, var af saa kostbar Tøi, og saa rigelig beprydet med Edelstene, at de beste Kiendere deraf ikke syntes at tage Feil naar de vurderede enhver Klædning for en Million.

I saadan Henseende kunde den store Mængde Tilskuere ikke noksom forundre sig over disse Slavers Methed, deels formedelst deres prægtige Klæder, og naturlige smukke Skabning, deels formedelst deres gravitetiske Trin, og den Orden som de holdt i det de gik lige vidt fra hinanden og vare allesammen lige store, ligesom de og forundrede sig over den store Glands, der fremstremmede af de store Edelstene som var sat omkring paa deres Liv = Belte, indfattet i massiv Guld, saa vel som og over de Edelstene, som deres Huer var besat med. Alt dette forundrede de sig saa stærk over, at de ikke nok kunde see derpaa, men da Gaden var saa overmaade fuld med Mennesker, at den ene ikke kunde komme frem for den anden, saa var det dem ikke mueligt

ligt at følge efter, og derfor blev staaende at betragte dem saa længe de kunde see dem.

Som nu disse Slaver maatte igiennem mange Gader, førend de kunde komme til Sultanens Pallais, saa er det let at slutte, at den største Deel af Indvaanerne vare Vidne til denne umaadelige Pragt.

Da nu den første af de Firesindstive Slaver var kommen frem til den første Port for Slottet, havde alle Drabanterne, som der havde Vagt, allerede stillet sig i Parade, hvilket de strax gjorde da de fornam, at de nærmede sig til Slottet; I det de ansaae denne Slave for en Konge fornedelst de prægtige Klæder han var iført, ja de vilde kysse Sømmene paa hans Riortel, men som Slaven i saa Fald var underrettet af Geisten, hvorledes han skulle opføre sig, saa holdt han sig tilbage, og med ret gravitetiske Ord, sagde til dem: Holdt inde med saadanne Ures-Beviiisninger; Thi vi ere ikkun Slaver, men naar den Tid kommer, skal vores Herskab nok lade sig tilsyne.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa derfor afbryde min Fortælling, og spare det efterfølgende til i Morgen.

Den

Den 653. Nat.

Allernaadigste Herre! Den Slave som stedse
 gik foran for de andre, kom omsider ind i den
 inderste Slots = Gaard, hvor Sultanens Liv =
 Bagt stod og paraderede imedens Divan hold =
 tes. Om nu endskiønt Officiererne ved denne
 Bagt havde deres prægtigste Mondur paa, saa
 var samme dog ikke at ligne imod Slavernes
 Klæder, hvilke skinnede som den klare Soel,
 ja der fandtes ikke noget paa Sultanens gan =
 ske Slot, der kunde lignedes med den Herlighed,
 som her kom dem for Dine.

Som nu Sultanen i Forveien var under =
 rettet om deres Ankomst og altsaa havde befalet
 at man frit skulle lade dem passere, saa fandt de
 strax ligesom Veien banet for sig, saasnart de
 præsenterede sig for Sultanen. De gik derfor
 lige ind i Divan, og stillede sig i en smuk Orden,
 nogle ved den ene og nogle ved den anden Side.

Efter at de alle vare kommen ind, satte de
 sorte Slaver deres Guld = Bækken need fra sig paa
 Sod = Tapetet, og derefter bøiede de deres Ho =
 veder need mod Gulvet, hvilket de hvide Sla =
 ver ligeledes ogsaa gjorde. Da dette var skeet,
 reiste de sig igien allesammen op paa engang, og
 de sorte Slaver tog paa en ganske behændig
 Maade det Sølvs = Noer af, som var lagt over
 Guld = Bækkenet, hvorefter enhver af dem lagde

deres Hænder Krydsviis over Brøstet, og blev saaledes staaende ganske ærbødig enhver ved sit.

Imidlertid havde Aladdins Moder nærmet sig hen til Sultanens Throne, og da hun der havde aflagt sit ærbødige Fødefald, indrettede hun sin Tale til Sultanen saaledes: Allernaadigste Herre! Min Son Aladdin er ikke uvidende om, at den nærværende Foræring, som han herved paa Eders Majestæts Ordre allerunderdanigst sender, er ikke saa prægtig som Prinsessen Badroulboudour fortjener den; Men ikke desto mindre lever han i underdanige Haab at Eders Majestæt ikke allene selv i Naade anseer den, men end og ser derhen, at samme maatte behage Prinsessen selv, hvilket han saa meget destomere forlader sig til, efterdi han i alle Stykker har stræbt at rette sig efter Eders Majestæts egen Forskrift.

Scheherazade vilde have talt mere, men som hun noget sildigere end sædvanlig var af sin Søster denne gang bleven opvakt, saa maatte hun formedelst Soelens hastige Opgang bryde af, og spare Resten til næstfølgende Nat.

Den 654. Nat.

Allernaadigste Herre! Sultanen var ikke i Stand til at kunde give nogen ret Aigt paa den Compliment, som Aladdins Moder aflagde

de

de til ham; Thi det allerførste han kastede sine Dine paa det prægtige Optog, faldt han i saa heftig en Forundring, at han deraf ikke igien kunde recolligere sig. Han betragtede de Tyrgetive Bækkener, som vare fyldte med de allerherligste, kostbareste og skinnende Edelstene, hvis Lige ikke fandtes i den ganske Verden, ligesom og de Firesindstive Slaver, hvilke alle saavel i Henseende til deres smukke Skabning, som deres Klæders forskreffelige Pragt og Kostbarhed, saae ud ligesom de kunde have været Kongelige Personer, saa at hvor Sultanen end vendte sine Dine, fandt han nok for sig, der kunde holde hans Forundring ved Lige.

Deraf kom det, at han i Steden for at svare Aladdins Moder, vendte sig om til Stor-Beziren, som ikke selv var god for at kunde begribe, hvor saadan en stor Overflødighed og Rigdom kunde komme fra: Nu Bezir! sagde han offentlig: Hvem mener I den at være, som skikker mig saa kostbar og extraordinair Present, jeg troer ikke at nogen af os kiender noget til ham; Imidlertid maatte jeg gierne vide, om I endnu holder ham uværdig til en Ægte-Forbindelse med min Datter Princesse Badroulboudour?

Om nu endskiont Stor-Beziren var ligesaa misundelig, som bedrøvet, at en ubekiendt Person i hans Sønns Sted, skulle faae Princes-
 cessen,

cessen, saa torde han dog ikke denne gang nægte ham sit Bifald; Thi som det var siensynlig, at Aladdins Foræring var mere end tilstrækkelig nok til at gjøre ham værdig at antages i Sultans høie Familie, saa svarede han strax saaledes: Allernaadigste Herre! det er saa langt fra, at jeg vil domme den Uværdig til den Ære, som Eders Majestæt vil vise ham, der har kun det tilveiebringe saa anstændig og en Kongelig Foræring, dette siger jeg er saa langt fra mine Tanker, at jeg jo langt heller om det var mig tilladt, vilde sige, at han endnu fortiente langt mere, saafremt jeg var forsikkert paa, at der ikke fandtes nogen større Skat i Verden, der bedre kunde sømme Prinsessen Eders Majestæts Datter. De samtlig nærværende høie Herrer som sad i Raadet, gav derpaa et Blædsfabs-Æegn fra sig, hvorved de kunde give tilkiende at de havde selsamme Mening som Stor-Beziren.

Sultanen satte nu ikke Tiden længere op, men resolverede at besvare Aladdins Moder, og, det uden at erkjendige sig, om Aladdin og besad de andre Egenstaber der udfordredes af en som kunde trage efter at blive hans Sviger-Søn; Men han saae allene hen til den uendelige Rigdom, som blev ham tilbragt, saavel som den Flid og Hastighed, med hvilken Aladdin stræbte efter at naae sit Ønske, uden at finde de allerringeste Vanskeligheder i de besværlige Vilkor, som blev ham paalagt, da han
ikke

ikke lod det mangle paa sin Side, at han jo gjorde alt hvad der blev forlangt af ham.

Han vendte sig derfor om til Aladdins Moder, og gav hende den Fornøielse, som hun længe havde ønsket sig paa sin Søns Begne, da han saaledes sagde til hende: Gaa bort min gode Kone og siig til eders Søn, at jeg venter paa hans Ankomst her paa Slottet, at jeg som hans Sviger-Fader kan omfavne ham; Thi jo før han vil indfinde sig hos mig for at imodtage Prinsessen min Datter, som skal være hannem hermed givet til sin Gemahl, jo større skal min Fornøielse være.

Men allernaadigste Herre! sagde Scherazade: Jeg seer at det alt er Dag maa derfor afbryde, og igien paa Eders Majestæts Behag fortsætte det øvrige af Historien i Morgen.

Den 655. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdins Moder gik derpaa bort, og var saa glad og fornøiet, som nogen af hendes Stand kunde være, i det hun mod Forhaabning saa sin Søn ophøiet til saa stor en Ære, og da hun var gaaet sin Vej, befalede Sultanen, at man skulle ophæve Raadet.

Sultanen var derpaa neppe nedstiget af sin Throne, at han jo befalede, at Gildingerne,

ne, som stod i Princesseens Tieneste, skulde borttage de Forgetive Bækkener, og bære dem ind i hans Gemahls Gemak, hvor han ligeledes forsoiede sig selv hen, paa det han med hende kunde overlegge Sagen paa det beste, og denne hans Befaling blev strax paa Stedet sat i Verk af Obersten over Gildingerne. Hvad nu de Firesindstive hvide og sorte Slaver angaaer, saa blev samme ikke heller forglemt, men man lod dem strax gaae ind paa det inderste Pallais, hvor de efter Sultanens Befaling nogen Tid skulde blive staaende, indtil han havde fortalt denne Sag for Princesse Badroulboudour, at han siden kunde lade hende gaae ind i et Gemak, hvor hun igiennem et Vindue selv kunde see dem, og altsaa overbevises om, at den Beskrivelse, han havde givet paa dem ikke ganske kunde tilkiendegive den Pragt og Kostbarhed, som der virkelig foresandtes.

Imidlertid kom Aladdins Moder med saa glad et Ansigt ind af sin Dør, at hendes Søn let kunde merke, hun denne gang bragte ham en god Tidende: Min Søn! sagde hun til ham: Nu har J fuldkommen Aarsag til at være vel fornøiet; Thi J har imod min Forhaabning faaet eders længselfulde Ønske opfyldt, og J veed vel, hvad jeg allerede har sagt eder derom. Men at jeg ikke alt for længe skal lade eder blive imellem Frygt og Haab, saa kan jeg sige eder reent ud, at Sultanen med sine fornemste Her-

Herrers Approbation har erklæret eder for vær-
dig at nyde Princesse. Hadroulboudour.

Jeg kan end ydermere sige eder, at han
har ventet paa eder selv, at I i Forveien er be-
tænkt paa en Samtale med ham: Paa det
samme kan komme overens med de høie Tan-
ker han har fattet om eder. Dog efterdi jeg
har seet de underlige Ting, som I har kundet
udvirke, saa er jeg forsikkert paa, at I nok ree-
der eder derfra, men jeg maa i øvrigt ikke for-
glemme at sige eder, at Sultanen med stor
Længsel venter eders komme, hvorfor I ikke maa
forsomme Tiden, men strax forsoie eder til ham.

Her maatte Sultaninden Scheherazade
formedelst Dagens Komme atter bryde af, og
opsætte det øvrige til næste Nat.

Den 656. Nat.

Allernaadigste Herre! Som nu Aladdin af
Glæde over denne Tiden var saa got som
uden for sig selv, og hans Hierte af Kierlighed
til Princesseu stod lige som i lys Lue, saa svarede
de han sin Moder ikkun ganske kort, men for-
føiede sig strax ind i sit Kammer, hvor han tog
sin Tilflugt til Lampen, som hidintil havde hiul-
pet ham saa vel i hans Trang, som i andet
hvad han havde ønsket sig. Neppe havde han
begyndt at gnie paa den, førend Geisten in-
fandt

fandt sig og tilbød ham sin Tjeneste, i hvad han havde at befale: Geist! sagde Aladdin til ham, jeg har kaldet dig til mig af den Aarsag, at du strax i dette Dieblif skal bringe mig i et Bad, og naar jeg der har badet mig, saa er fremdeles min Begiering at du skaffer mig den allerfjærbareste Klædning, som en Monark nogen- sinde har baaren.

Saasnart Aladdin havde udtalt, gjorde Geisten ham usynlig ligesom sig selv, og førte ham derpaa ind i et Bad, som var forfærdiget af den allerfineste og mest bundtede Marmor, som visselig var beprydet med de deiligste Farver man kunde see for Dine. Her blev han uden at see hvo der betiente ham i en stor og net Sal afført sine Klæder, og derpaa bragt ind i et Bad, som var middelmaadig varm, hvor han blev afstøet med adskillige slags vellugtende Vand.

Saasnart han saaledes havde betient sig af Badet, og igiennem gaaet de grader af Hedes de, hvorefter Badet var inddeelt, forsviede han sig deraf igien, men dog ganske anderledes end han var kommen derind; Thi Farven i hans Ansigt var ganske levende, hvid og rød, og han befandt sig overmaade let paa sin ganske Legeme.

Da han saaledes var kommen ind igien paa Salen, saa fandt han vel ikke mere de Klæder
 for

for sig, som han der havde afført, men Geisten havde besørget at legge den Klædning der i Steden, som han havde forlangt af ham. Aladdin forundrede sig overmaade da han saae den prægtige Klædning, som man havde bragt ham i Steden for den, han sidst havde, men som han ikke havde lang Tid til at forundre sig, saa begyndte han strax ved Geistens Hielp at klæde sig i, og saaledes efter Haanden forundre sig over et hver Stykke i sær, som han fik fat paa da han fornam at det altsammen var langt prægtigere, end han nogensinde kunde have indbildet sig.

Saa snart han var iflæd bragte Geisten ham igien hjem i det selvsamme Kammer, som han havde taget ham, og derpaa spurgte, om han endnu havde noget at befale ham. Ja visselig, svarede Aladdin; Thi jeg formoder af dig at du endnu skaffer mig en Hæst, saa prægtig og kostbar, at den ikke saaledes kan findes paa Sultanens Stald, og det Ride-Tøj, som du derhos bringer tilveie, nemlig Dækken, Sadel, Bidsel, Sporer og andet, som dertil hører, maa iligemaade være saa prægtig, at det i det mindste kan vurderes for en Million.

Dagens Komme forhindrede Scheherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Nat saaledes:

Den

Den 657. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdin blev fremdeles ved saaledes at tale til Geisten: Saa begierer jeg ogsaa af dig, sagde han: At du til samme Tid skaffer mig Fve Slaver, der ere lige saa net og kostbar iflædte, som de forrige, der overbragte Foræringen, paa det samme deels kan gaae ved Siden af mig, og deels følge bag efter, naar jeg rider, lige som du og maa skaffe mig Fve andre Slaver, som i en lang Række Parvis kan gaae foran.

Hernæst saae jeg ogsaa gierne, at du til min Moders Tieneste skaffede mig sex Slavinder, der i det ringeste maa være lige saa prægtig og kostbar iflædte, som de Slavinder, der gjøre Opvartning hos Princesse Badroulboudour, og enhver af disse sex Slavinder maa desuden have en fuldkommen Klædning at bære, som er saa herlig og prægtig, at Sultanens Gemahl kan finde Fornøielse i at bruge dem. Endelig maa jeg have Ti Tusende Stykker Guld-Mynt, som maa fordeles i Ti Punge, og dette er alt hvad jeg for denne gang haver at befale dig, gaae derfor bort, og skynd dig at udrette alle Ting vel.

Saa snart Aladdin saaledes havde givet Geisten Ordre, hvad han skulle gjøre, saa forsvandt han paa sædvanlige Maade og efter faae
Dier

Dieblig infandt sig igien med den forlangte Hæst og de Tyrgetive Slaver, af hvilke de Ti hver havde en Pung med Tusende Stykker Guld-Mynt at bære. Han forglemte og ikke de sex Slavinder, men bragte dem samme Tid med sig til Aladdins Moders Tieneste, af hvilke enhver havde en Klædning at bære, som var indsvøbt i Sølv broderet Stof, hvilket Geisten altsammen overleverede til Aladdin.

Af de Ti Punge med Penge tog Aladdin ifkun Fire, som han overleverede til sin Moder og sagde, at hun skulde betiene sig af dem til sin Nødtørftighed. De øvrige sex gav han Slaverne at bære med Befalning, at naar han gjorde sit Optog til Sultanens Pallais, skulde de under Veis, naar de gik igiennem Gaderne efter Haanden udkaste hver gang en Haandsfuld iblant Folket. Han befalede iligemaade, at bemelte Slaver, som havde Pengene at bære, skulde gaae foran ved hans Hæst tre ved høire, og tre ved Venstre Side. Endelig præsenterede han sin Moder de sex Slavinder, og sagde til hende, at disse vare bestemt til hendes Tieneste, og at hun skulde betiene sig af dem som deres Frue, ligesom hun og skulde betiene sig af de Klæder, som de havde bragt hende.

Efterat Aladdin saaledes havde foranstaltet alle Ting, sagde han til Geisten, at han denne gang var fornøiet med hans Tieneste, og
at

at han igen vilde kalde ham til sig, naar der indløb noget, hvor i han kunde have hans Tjeneste fornøden. Nu saae Aladdin alleneste derhen, at han uden videre Forhaling kunde fornøie Sultanen med sin Nærværelse, efterdi han vidste at han længtes efter hans Ankomst. I saadan Henseende sendte han een af sine Fyrgetive Slaver, (jeg vil ikke sige den smukkeste; Thi de saae allesammen lige smukke ud) op paa Sultanens Pallais, og befalede ham, at annelde sig hos den øverste Divans Tiener, og forespørge sig, naar hans Herre kunde have den Naade, at nedkaste sig for Sultanens Fødder. Det stod ikke længe paa, førend Slaven fik udrettet dette Værende, og kom tilbage igien med det Svar, at Sultanen med en overmaade heftig Længsel oppebiede hans Ankomst.

Soelen, som allerede kastede sine Straaler ind i Sultanens Gemak, forhindrede Scheherazade denne gang at komme videre, men gjorde dog igien den næstfølgende Nat saadan en Begyndelse:

Den 658. Nat.

Allernaadigste Herre! da Aladdin havde faaet dette Budskab, biede han ikke længe, førend han satte sig til Hæst, og begav sig paa Veien i en saadan en Orden, som tilforn er sagt. Om nu endskiont Aladdin aldrig tilforn havde
ridet

ridet paa nogen Hæst, saa sad han dog første gang saa overmaade godt til Hæst, at den meest erfarne Rytter ikke skulle ansee ham for en Lærling, eller for en, der ikke havde ridet tilforn.

De Gader, som han reed igiennem, blev i et Dieblisk opfyldt med en utallig Mængde Menneſker, hvilke alle med deres Forundrings og Lykønskningss Skrig tog imod ham, som dog i Særdeleshed ſpeedte hver gang de ſer Slaver, som havde Pungene at bære, Kastede hele Hænder fulde af Guld-Mynt ud iblant dem, saa vel til høire, som til venstre Side.

Imidlertid ſpeedte det Bivart ingenlunde af dem, som kappedes med hinanden om at opſanke de udkastede Strykker Guld-Mynt, men fornemmelig af dem, som vare diſtingverede Perſoner; Thi diſſe kunde ikke efterlade, at de jo ſkulle give Aladdin's Gavnildhed den Berømmelse, ſom den fortiente.

Herhos maa man merke, at de ſom tilforn for nogle Aar havde ſeet ham leege paa Gaden med andre liderlige Dreng, kunde umuelig kiende, at det var ham, ja de ſom for ganſke kort Tid ſiden havde ſeet ham, fandt Banzſkelighed nok i at erindre ſig det, hvo han var, efterdi hans Skikkelse ſaaledes var forandret, at han ikke var ſig ſelv liig.

Dette kom deraf, at den Lampe, som han havde faaet, havde saadanne Egenskaber hos sig, at den meddeelte alle dem, som eiede den, saadanne Fuldkommenheder, der kom overeens med den Stand, som man formedelst dens gode Brug blev udi.

Saaledes gav man da mere Agt paa Aladdin's Person, end paa den Pragt, som han var omgivet med, efterdi man allerede havde seet det meste deraf den forrige Dag, da de mangfoldige Slaver, som bar den berorte Foræring frem for Sultanen, gjorde deres Optog igiennem Gaderne.

Ikke desto mindre kunde dog de, som vare Kiendere af Hæste ikke noksom forundre sig over den Hæst, som Aladdin reed paa, hvilke meget vel kunde see dens Bærdie, uden at forhindres af den sterke Glands af Diamanterne og andre Edel-Steene, som Ride-Tøiet overflødig var besat med. Og uagtet Rygtet allerede var udbredt at Sultanen vilde give ham sin Datter Princesse Badroulboudour til Ægte, saa var der dog ingen, der misundte ham denne Lykke og Høihed, men derimod ansaae ham værdig nok til at nyde den.

Dagens Komme forhindrede Scheherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igen næstfølgende Nat saaledes:

Den

Den 659. Nat.

Allernaadigste Herre! Da Aladdin ankom til Sultanens Pallais, fandt han alle Ting foranstaltet for sig til hans Imodtagelse. Han vilde stige af sin Hæst, da han kom til den anden Slots-Port, for at rette sig efter de Regler, som af Stor-Beziren, Generalerne og de fornemste Statholdere i Provincerne blev i Algttaget; men den øverste af Divans Tjenere, som efter Sultanens Ordre stod og ventede efter ham, forhindrede ham derfra, og derimod ledsagede ham ligeledes hen til Raads- eller Audiens-Salen, hvor han selv hjalp ham ned af Hæsten, uagtet Aladdin heftig satte sig derimod, og absolute ikke ville have det, men han maatte herudi ikke gøre hvad han selv vilde. Dernæst stillede alle Divans Tjenere sig i tvende Rader ved Indgangen til bemelte Sahl, og efter at Obersten over Divans Tjenere havde stillet Aladdin ved sin høire Side, lod han ham gaae midt igiennem, og førte ham saaledes frem for Sultanens Throne.

Saa snart Sultanen fik Die paa Aladdin, forundrede han sig ikke allene derover, at han saae ham langt kostbarere og prægtigere iflædt end han nogen Tid selv havde været, mens end og derover, at han imod Forhaabning fandt ham i langt større Anseelse og deiligere Skikkelse end han kunde ventet sig, naar han betrag-

tede den nedrige Stand i hvilken hans Moder havde ladet sig tilsyne for ham, ja han maatte tilstaae, at der var ligesom noget Kongeligt i hans Ansigt.

Imidlertid hindrede dog denne Forundring ham ikke at nedstige fra sin Throne, men kom i en Hast ned af de saae Trin for at forekomme Aladdin, at han ikke skulle giøre nogen Kneefald for hans Throne; Dernæst tog han ham i Favn, og gav ham tilstrækkelige Beviser paa sit Venfskab.

Efter at Sultanen saaledes paa hoffligste Maade havde taget imod ham, vilde han igien have nedkastet sig for Sultanens Fødder, men denne Monark holdt ham ved Haanden, og nødte ham til at sætte sig ned imellem sig og Stor-Beziren.

Derpaa begyndte Aladdin saaledes at tale: Allernaadigste Herre! Jeg tager imod den Ære, som Eders Majestæt beviser mig, allene fordi de er saa naadig, at de saa vil have det. Dog maatte det tillades mig at sige, at jeg ikke har forglemt, hvorledes min Fødsel har dømt mig til at være deres Slave, ja jeg kiender ikke allene deres Magtes Storhed, men jeg veed endogsaa meget vel hvor vidt jeg ved min Fødsel er underkastet det Herredømme, som Eders Majestæt er ophøiet til.

Skulle

Skulle der altsaa findes noget hos mig ,
 formedelst hvilket jeg kunde siges at fortiene saa
 naadig at inodtages , saa tilstaaer jeg reent ud ,
 at jeg maa tilskrive den blotte Lykke saadant ,
 der har opvaakt et Mod i mig til at vende mit
 Sind og mine Tanker til den Himmielske Prin-
 cesse , og i saadan Henseende beder jeg Eders
 Majestæt , at de allernaadigst vilde forlade mig
 saadan min Driftighed , uagtet jeg derhos ikke
 kan negte , at jeg jo havde maattet døe af Smer-
 te og Bedrøvelse , i Fald jeg havde blevet betag-
 get det Haab , jeg gjorde mig om at naae mit
 Dnske.

Scheherazade maatte , som sædvanligt ,
 igien afbryde , da hun saae at Soelen kastede
 sine Straaler ind i Sultanens Gemak , og ef-
 terat Sultanen Schariar havde bedet hende vi-
 dere at fortsætte denne Historie næste Nat , stod
 han op til sine sædvanlige Forretninger.

Den 660. Nat.

Allernaadigste Herre! Da Aladdin saaledes,
 som sagt er , havde gjort sin Undskyldning
 for Sultanen , tog denne Manark ham igien i
 Favn , og dernæst svarede ham saaledes: Min
 Sen! sagde han , J gjør mig sandelig Uret ,
 om J nogen Tid ville tvile paa min Oprigtig-
 hed i Henseende til det Løfte jeg har gjort eder.

Desuden er eders Liv mig alt for Kiert, at jeg skulle forarsage eders Død, ved at negte eder der, som stod i min Magt at give eder, allerhelst da den Fornøielse jeg finder i at see eder og have eder hos mig, er mig langt mere om at giøre, end al min og eders Rigdom.

Da Sultanen havde udtalet disse Ord, gav de nærværende Betientere et Tegn, at man skulde begynde Musiquen, og strax derefter hørte man Lusten opfyldt med Poufers og Trompeters Lyd, ligesom der ogsaa samme Tid blev spillet paa Hautbois og andre høilydende Instrumenter.

Sultanen førte derpaa Aladdin ind paa en prægtig Sal, hvor et kostbar Maaltid var opbaaren. Som nu alle Ting saaledes var til lavet, forsoiede de sig strax til Taffels, hvor de ganske allene spisede til Middag med hinanden. Stor-Beziren tillige med de andre Fornemme Herrer ved Hoffet, stod imidlertid efter deres Rang omkring Tasselet, for at giøre dennem Compagnie.

Sultanen fandt saa stor en Fornøielse i Aladdins Nærværelse, at han stedse saae paa ham, og under værende Maaltid discourerede med ham om adskillige slags Materier, men Sultanen kunde ikke noksom forundre sig over Aladdins Beltalenhed og Wiisdom; Thi han maatte bringe

ge hvad for Materie paa Tale, som han vilde, saa vidste dog Aladdin saa overmaade godt at raisonnere derom, at Sultanen kunde ikke andet end styrkes i de gode Tanker, som han i Begyndelsen strax havde fattet om ham.

Saasnart Tasselet var til Ende, lod Sultanen sin Justitiarius i Hoved-Staden kalde til sig, og befalede ham, at han ufortøvet skulle opsætte en Egteskabs-Contract imellem Princesse Badroulboudour og Aladdin, og saasnart samme var conciperet, at den da, saasnart som mueligt, skulle reenskrives.

Imidlertid dette blev forrettet, talede Sultanen og Aladdin med hinanden i allehaande vigtige Materier. Og da Stor-Beziren tillige med de andre fornemme Herrer ved Hoffet stedse vare nærværende, saa gav denne Samtale dem Anledning til at berømme Aladdins store Forstand og Wiisdom; Thi enhver af dem maatte forundre sig saavel over den Færdighed, med hvilken han talede, som over de Sindrige Talemaader, med hvilke han belagde sine Ord.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det er Dag, maa derfor afbryde, og igien paa Eders Majestæts Behag fortælle det efterfølgende i Morgen.

Den 661. Nat.

Allernaadigste Herre! Da nu Justitiarius paa behørig Maade havde forferdiget Egteskabs Contracten, spurgte Sultanen Aladdin, om han vilde forblive der paa Slottet, for endnu samme Dag at fuldbyrde Brøllups Cereemonierne? Hvor paa Aladdin saaledes svarede: Allernaadigste Herre! Saa stor en Længsel som jeg finder hos mig herudi fuldkommen at at nyde Eders Majestæts Naade, saa ydmyg og underdanig vil jeg dog bede, at Eders Majestæt vilde forunde mig, at Brølluppet maatte saa længe blive opsat, indtil jeg fik et Pallais bygget, hvor jeg kunde tage imod Prinsessen paa saadan en Maade, som er anstændig for hendes Hoied og Værdighed. Og i fald Eders Majestæt, som jeg haaber, er saa naadig at tillade mig dette. Saa vil jeg ligeledes underdanigst bede, at de til saadan Bygning vilde forunde mig en beqvem Plads lige for deres Slot, paa det jeg kunde være desto nærmere ved Haarden, og altsaa desto bedre kunde bevise dem min underdanigste Opvartning og Tjeneste.

Jeg skal derimod paa min Side ikke forglemme saaledes at foranstalte alle Ting, at denne Bygning med mueligste Hastighed skal blive opsat. Sultanen svarede: Min Søn! tag af den Plads, som I eragter fornøden til
 Dette

dette eders Forehavende; Thi der er alt for øde, lige for mit Slot, og jeg har længe tænkt paa, hvorledes jeg der kunde faae en Bygning opsat.

Men i alt dette maa I dog erindre eder, at jeg ikke snart nok kan nyde den Fornøielse, fuldkommen at see eder forenet med min Datter. I det han saaledes talede, tog Sultanen igien Aladdin i Favn, og derved gav ham en ny Forsikkring om den Kierlighed han havde til ham. Hvorpaa Aladdin tog Afsked med Sultanen, og det med saa stor Artighed og Belevenhed, som han kunde have været opdragen til Høve, og stedse omgaaets med høie Stands Personer.

Aladdin steg derefter igien til Hæst og reed i selsamme Orden som tilforn igien hjem til sin Moders Huus. Gaderne fandt han underveis igien lige saa fulde af Mennesker, som forrige gang, hvilke ham til Ære stedse udraabte det frydefulde Bivart, og onskede alle slags Lyksaligheder og Belsignelser over hannem.

Den frembrydende Dag forhindrede Scheherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igen den næstfølgende Nat saaledes:

Den 662. Nat.

Allernaadigste Herre! Sagde Scheherazade: Saasnart Aladdin var kommen hjem igien

til sin Moders Huus, steg han need af Hæsten; og forsoiede sig strax ind i sit Kammer, hvor han fik fat paa sin Lampe og igien citerede Geisten til sig, som ogsaa strax lod sig indfinde, og med Forsikkring om hans Beredvillighed i at tiene ham, spurgte hvad han havde at befale?

Geist! svarede Aladdin: Hidindtil har jeg ikke haft Aarsag at klage paa dig, at du jo ganske rigtig og med særdeles Flid og Omhyggelighed har forrettet alt hvad jeg i Kraft af min forunderlige Lampe, som du er en Slave af, har befalet dig, saa jeg i saadan Henseende ikke kan andet end berømme dig. Nu kommer det derpaa an, at du i Dag for Princesens Skyld, om det er mueligt, viser en langt større Flid og Nærvaagenhed, end du endnu nogen Tid har viist. Jeg forlanger altsaa af dig, at du paa saa kort en Tid, som mueligt er, opbygger mig et Palais paa den øde Plads lige over for Sultanens, hvilket maa have sin behørigte Høide og Længde, og saaledes indrettet, at det i alle Henseende kan være anstændig for Princesse Badroulboudour, efterdi jeg behøver samme til at imodtage hende udi.

I det øvrige skal det staae eder frit for, hvad for Materialier I vil betiene eder af, enten Porphyrs, Jaspis, Agat eller Lasur-Stene og det fineste bantede Marmor, ligesom du og
maa

maa raade selv for , paa hvad Facon du vil indrette Bygningen.

Dog er dette derhos min Billie , at du ganske oven paa Palladset indretter en stor Bælvæd Sahl , hvis Grund maa bestaae af lutter arbeidet Guld og Sølv , denne Sahl maa være firekantet , og forsynet med Fire og Five Vinduer , sex paa hver Side , som alle maa være meget konstig gjort , saa at det ene er Uniform med det andet , og du maa see derhen , at de rigtig bliver indlagt med Diamanter , Rubiner og Smaragder , hvilke maa være saa prægtige at deres lige ikke kan findes i den ganske Verden , saa vel i Henseende til deres Størrelse som Glans og Proportion.

Dernæst vil jeg ogsaa , at dette Pallais maa forsynes med en Forgaard , Gaard og en prægtig Have ; Og for alting maa der paa et vis Sted indrettes et Skat-Kammer , som skal fyldes med Guld og Sølv-Mynt , hvilket du maa siden vise mig hvor det er at finde.

Fremdeles er det min Billie , at du i bemelte Pallais lader indrette et behørig Kjøkken , Spise-Kammer , Forraads-Kjelder , og meublerede Gemakker , som er bequemme for alle Aarets Tider ; Og overalt forsyner Palladset med saadan Boeskab , som kan komme overens med dets Herlighed. Ligesom der og maa være

re Stalde, som alle skal staae fulde med de bedste og kostbareste Hæste, og det maa ikke forsømmes, at der jo anskaffes en Stald-Mester, og de behørigte Stald-Karle. Derhos maa jeg og erindre at alt det, som behøves til Jagten rigtig forefindes.

I øvrigt følger det af sig selv, at der ikke bør fattes paa Kioffen og Kielder-Betientere, og endnu mindre maa der være Mangel paa de Slavinder, som til Princesseens Opvartning og Tieneste kan eragtes fornøden. Og da du nu saaledes veed min Meening, saa kan du begive dig dertil og naar alle Ting virkelig er sat i Verk, skal du igien indfinde dig hos mig.

Scheherazade maatte atter formedelst Dagens komme bryde af, men daa Sultanen Schariar fandt største Behag i denne Historie, maatte hun efter hans egen Befalning den næstfølgende Nat giøre saadan Begyndelse derpaa igien.

Den 663. Nat.

Allernaadigste Herre! Soelen var allerede gaaet need, da Aladdin var færdig med det meget han havde at erindre Geisten, angaaende det Pallais, som han vilde have opbygget.

Dagen

Dagen derefter saasnart Morgen-Røden begyndte at fordrive Nattens Mørke, maatte Aladdin staae op; Thi hans Kierlighed til Princesse Badroulboudour var saa overmaade heftig, at han om Natten ikke havde faaet Sovn i sine Dine; Men neppe var han kommen ud af Sengen førend Geisten igien indfandt sig og sagde til Aladdin: Naadige Herre! eders Wallais er særdirig, vil J derfor behage at komme derhen for at see det, om J dermed er fornøiet.

Aladdin havde neppe ladet sig forlyde med at han ville besee Palladset, førend Geisten i samme Dieblisk førte ham derhen og han befant det langt herligere og prægtigere end han nogensinde kunde haft indbilt sig, saa at han ikke noksom kunde forundre sig derover. Geisten førte ham strax allevegne omkring paa Palladset, og hvor han vente sig, fant han intet andet end Rigdom, Næthed og Pragt for sig. De Betienter, Slaver og Slavinder som efter hans Ordre vare anskaffede stod i en lang Række efter den Rang, som deres Forretninger for-
tiente og vare allesammen net og prægtig iflædte enhver efter sin Stand.

Han forsonde ikke derhos at besee Skat-Kammeret, som den fornemste Ting han havde bedet om, saa snart Døren til samme ved Skat-Mesteren var bleven aabnet, saae Alad-
din

din det ganske opfyldt med Penge=Poser smaa og store ligesom Summen var stor til, som der var i dem, hvilke var sat ganske ordentlig den ene oven paa den anden. Da de nu igien var gaaet ud af Skat=Kammeret forsikkrede Geisten Aladdin om, at Skat=Mesteren var en tro og ærlig Mand. Dernæst førte han ham ud i Staldene og viste ham de deiligste og kostbareste Hæste, som der kunde faaes i den ganske Berden, ligesom han og viste ham hvorledes Stald=Karlene var i Begreb med at varte dem op.

Endelig lod han ham gaae igiennem Magazinerne, som rigeligen var forsynet med den fornødne Forraad saa vel af Hæste=Tøi, som af Foeder og Korn til deres Underholdning.

Efterat Aladdin saaledes havde beseet det ganske Pallais, og været i alle Kammerne fra øverst til nederst og paa hver Sted betragtet Stykke fra Stykke hvad der foresandtes, og i Særdeleshed beseet Salen med de Fire og Tive Binduer, og ved det altsammen funden saadan en Pragt og Kostbarhed, som var langt større end han havde ventet, sagde han omsider til Geisten: Geist! Intet Menneske kan være mere fornøiet i Berden end jeg nu er, og jeg gjorde dig stor Uret, om jeg i noget Stykke vilde besøge mig over dig. En Ting er dog endnu tilovers, hvilken jeg ikke sagde dig, fordi jeg

just

just ikke den gang erindre mig den. Sagen er denne, der maa fra Sultanens Slots-Port lige til Døren, for det Gemak som er bestikket for Princessen her paa Palladset, udbredes et Tæppe af det allerfjønneste Silke-Toi, hvilket hun kan gaae paa, naar hun forsøier sig af Sultanens Vallais paa mit. Geisten svarede strax: At han inden faae Dieblig vilde være der igien og efter at han var forsvunden, faldt Aladdin kort efter i største Forundring, da han saae, at hans Dnske var opfyldt, endskiønt han ikke selv vidste hvorledes det dermed var tilgaaet.

Men Allernaadigste Herre! sagde Scherazade: Det Skin, som meddeler mine Dine Lys er just det, der ligesom legger mig Haanden paa Munden, saa at jeg ikke efter Dnske kan komme videre, men maa opsætte det efterfølgende til næste Nat.

Den 664. Nat.

Allernaadigste Herre! Geisten indfandt sig igien og bragte Aladdin hjem just paa den Tid da Sultanens Slots-Porte blev oplukket. Imidlertid kunde Portnerne ikke noksom forundre sig, da de ved Portenes Abning fik Die-paa det Fjoiels Tæppe, som var udbredt ved Sultanens Port; Alting var ligesom bagvent for deres Dine; Thi de havde tilforn haft et
fri

fri Udsigt til alle Sider, og nu fornam de, at der var ligesom sat Grændser for deres Syn. Ja deres Forundring formerede sig ikke lidet, da de omsider nøie havde betragtet Aladdins Pallais; Hvorudover Rygtet om denne i saa forunderlig en Hast opsatte Bygning, blev paa en kort Tid udbredet over Sultanens ganske Pallais.

Stor-Beziren blev ved sin Ankomst til Slots-Porten, ikke mindre end de andre bevæget til Forundring, da han fik Die paa denne hastige og uformodentlige Forandring, ja han var selv den allerførste som fortalte det for Sultanen, endskjønt han tillige søgte at udgive det for et slags Hæxerie, hvilket dog Sultanen ikke vilde tro, men spurgte ham strax, af hvad Aarsag han beskyldte det for Hæxerie? J veed jo, sagde han fremdeles, lige saa vel som jeg selv, at dette er det Pallais, som Aladdin i Følge af den Tilladelse, som jeg i eders Nærværelse gav ham, har ladet bygge, for der at imodtage Prinsessen min Datter til sig. Desuden kan det jo ikke komme os meget forunderlig for, at han paa saa kort en Tid har faaet dette Pallais færdig, naar vi ifkun vil see tilbage til de Prover han allerede har givet os paa sin Magt og Formue. Uden Tvivl har han dermed vildet skaffe os een uformodentlig Glæde, og ladet os see, at man med bare Penge fra en Dag til anden kunde udrette saa stort og forunderligt et Verk. Tilstaae mig derfor, at det Hæxerie, som J har vil-

vildet udgive det for, ikke reiser sig af andet, end et slags Had og Misundelse.

Men som det nu var paa Tiden, at man skulde forsoie sig ind i Divan, saa blev Sultanen derved forhindret fra, videre at fortsætte sin Discours. Vi vil altsaa igien begive os til Aladdin, for at see hvad han tog sig fore efter han omsider var kommen hjem igien.

Geisten fik da ved hans Hiemkomst strax Forlov til at begive sig hvor han vilde; Og Aladdin fandt sin Moder ei allene opstaaet, men end og i Begreb med at iføre sig een af de Klædninger, som han ved Geisten havde ladet hende tilbringe.

Han formaatte derpaa sin Moder, at hun paa den Tid, naar Sultanen ophævede Divan, skulde forsoie sig op paa Slottet, ledsaget af de Slavinder, som han ved Geistens Hielp havde skaffet hende, og saa fremt hun fik Sultanen at see, at hun da vilde sige til ham, hvorledes hun nu indfandt sig for at have den Ære imod Aften at ledsage Prinsessen over paa hans Pallais, naar hun derpaa havde beredt sig.

Aladdins Moder tøvede altsaa ikke længe, men begav sig med sine sex Slavinder strax paa Veien. Underveis var de denne gang befriet, for det sterke Tilløb af Mennesker, som de forrige

gange havde haft omkring sig; Thi endskjønt hui saavel som hendes Slavinder, vare iflædte prægtigere end om de kunde have været Slavinder, var der dog ingen som fik saadant at see, efterdi de ei allene samtlig havde deres Sløer over Ansigtet, men havde end og en beqvem Over-Riortel om sig, som ganske skjulede deres kostbare og prægtige Klæder.

Den frembrændende Dag var igien Aarsag udi, at Scheherazade her maatte afbryde sin Fortælling, og da Sultanen forlangede, at hun næste Nat videre skulle fortsætte Historien, saagiorde hun det ogsaa paa saadan Maade, som følger:

Den 665. Nat.

Allernaadigste Herre! Hvad Aladdin angaaer, da gjorde han sig imidlertid færdig til at drage hen paa sit ny Pallais, og efter at han i Forveien havde foranstaltet alle Ting i Henseende til sit Følgeskab, og dernæst taget sin forunderlige Lampe til sig, ved hvis Hielp han havde bragt sin Lykke til den høieste Grad, som kunde ønskes, satte han sig strax til Hæst, og begav sig derpaa offentlig hen til sit ny Pallais, med selvsamme Pragt og Følgeskab, som han forrige Dag havde præfenteret sig for Sultanen, og havde ikke i Sinde oftere at komme udi sine Forældres Huus.

Hvad

Hvad nu Aladdins Moder anbelanger, saa havde Sultanens Dørvogtere neppe seet hende med sin Svitte ankomme, førend saadant for Sultanen jo var anmeldt. Der blev altsaa givet Signal til Hof-Trompeterne, Piberne, Tromme-Slagerne og andre, som allerede stode fordeelte omkring paa Altanerne over det ganske Slot, og man hørte paa et Dieblif Luf-ten opfyldt med Trompeters og andre Instru-menters Lyd, der var ligesom et Budskab til at udraabe en almindelig Glæde over den ganske Residents- Stad.

Saa snart Riebmændene hørte dette, begyndte de strax at udpynte deres Boder med adskilligt Løbe-Verk og rare Tæpper, og forsømte ikke at berede sig paa de allerprægtigste Illuminationer til den forestaaende Aften, end og Haandverks-Folkene forlod deres Arbeid, og den store Plads som var imellem Sultans og Aladdins Pallais blev udi en Hast opfyldt med Mennesker. Disse kunde ikke nok-som forundre sig ei over Sulanens Pallais, hvilket de saa tit og ofte var vandt at see, men fornemmelig derover at Aladdins Pallais ei alle-ne i saadan en Hast var bleven færdig, men end og at det tillige var saa overmaade prægtig, at de ikke kunde ligne Sultanens derimod.

De kunde umuelig begribe hvor saadant et Pallais var kommen til at staae der, hvor

de, Dagen tilforn, ikke havde seet det allerrin-
geste Spor til nogen Bygning, ja ikke engang
Grunden lagt, eller Materialierne der henbragt.

Imidlertid blev Aladdins Moder med
stor Ære paa Sultanens Pallais imodtaget, og
af Obersten over Gildingerne ledsaget ind i Prin-
cesse Badroulboudours Gemak.

Saa snart Prinsessen saae hende komme
ind af Døren til sig, stod hun op imod hende,
og efterat den sædvanlige Compliment med Fav-
ne=Tag var forrettet, lod hun hende sidde ned
hos sig paa sin Sofa. Men da hun endnu ikke
fuldkommen var paaflædt lod hun opbære een
prægtig Collation til Aladdins Moder, som
hun regalerede hende med, imidlertid hendes
Kammer=Jomfruer flædte hende paa og bepry-
dede hende med de kostbare Edel=Stene, som
Aladdin havde foræret hende.

Sultanen gjorde hende ogsaa stor Ære;
Thi som han havde foresat sig, at han saa me-
get mueligt var, vilde blive hos Prinsesse Ba-
droulboudour, indtil hun var færdig at begive
sig over paa Aladdins Pallais, saa kom han
strax ind i Gemakket til hende. Om nu endskiont
Aladdins Moder mange gange offentlig havde
talt med Sultanen, saa havde han dog ingen
Tider seet hende i Ansigtet uden denne gang, ef-
terdi hun ellers altid havde Sløret paa; Og
det

Det er at merke , at omendskiont Alderdommen havde giort mange Antegnelse i hendes Ansigt, saa var der dog visse Lineamenter tilbage, hvor af man noksom kunde slutte sig til, at hun udi sin Ungdom havde været indskreven i de Deiliges Tal.

Her maatte Sultaninden Scheherazade formedelst Dagens Komme atter bryde af, og opsætte det øvrige til næste Nat.

Den 666. Nat.

Allernaadigste Herre! Sultanen forundrede sig ikke lidet da han saae at Aladdins Moder var lige saa kostbar og prægtig klædt som Prinsessen, allerhelst da hun tilforn kom ham saa slet og ret, jeg vil ikke sige miserable for. Dette gav ham endogsaa Anledning til at slutte, at Aladdin i alle Stykker, vidste at gaae klogt og fornuftig til Bærk, og at der var ingen Ting som han jo vel forstod sig paa.

Saa snart Natten begyndte at nærme sig, tog Prinsesse Badroulboudour Afsskeed med Sultanen hendes Fader. Men her gif det temmelig blødhieret til; Thi Taarene løb dem begge ned af Dinene, og deres Hierter vare saa bespendte, at de i Steden for at tale maatte bestiene sig af de sædvanlige Favnetag. Endelig begav Prinsessen sig tillige med Aladdins Moder,

Moder, og et Følge af hundrede prægtig iflædté Slavinder ud af Sultanens Pallais.

Musikanterne, som siden Aladdins Moders Ankomst, stedse havde Musiceret, gif foran for dette Optog. Efter disse fulgede Hundrede Chiauser, og et lige Antal af sorte Gildinger, som udgiorte tvende Ræder, og havde deres Officerer foran ved sig. Dernest kom Fire Hundrede af Sultanens Pagier, som fordeelte sig i tvende Ræder, en ved hver sin Side, og enhver af dem bar en Sæffel i Haanden, hvilke tillige med de Illuminationer, som for Sultanens Pallais overalt var anstuckken, gav saa stor et Skin fra sig, som snart var ligesaa lyst, som Soelen kunde have skinneret.

I saadan Orden gif da Princesse paa det Tæppe, som var udbredt fra Sultanens Pallais af lige til hendes Gemahls Aladdins Pallais. Da de kom nær hertil, begyndte Musikanterne, som gif foran, at lempe sig efter den Musique, som overalt paa Altanerne i Aladdins Pallais lod sig høre, hvilket gav en forskrækkelig Lyd fra sig, og omendskiont den kunde synes noget usædvanlig og forvirret, saa formerede den dog alle Folkets Glæde saa vel paa begge Palladserne, som i den ganske Stad.

Omsider ankom Princesse paa det ny Pallais, og i det hun vilde gaae ind i det Gemahls,

Maaf, som var bestemt til hendes første Imodtagelse, kom Aladdin med al optændelig Blæde og tog imod hende, Aladdins Moder bar imidlertid Omsorg for at hun kunde vise Prinsessen hendes Søn, som stod midt iblant sine mangfoldige Hof-Berienter, og saasnart Prinsessen fik ham at see, fandt hun ham saa smuk og velskabt, at hun blev ganske indtaget af hans Person. Efterat nu Aladdin var gaaet hen til hende, og aflagt sin ærbødige Helsen, tiltalede han hende saaledes: Ælskværdige Prinsesse! Om jeg havde været saa ulykkelig, at I for medelst min Forvoventhed, i at tragte efter saa ælskværdig en Prinsesse, ei skulle have funden Behag i min Person, saa maatte det dog tilledes mig at sige, at eders deilige Dine og nydige Skabning er Aarsag til den Kierlighed der blev opvaft hos mig, og den Længsel jeg har været indtaget af fuldkommen at nyde eder.

Og som nu Dagen allerede begyndte at skinne frem, nødtes Scheherazade til at lade Historien fare denne gang, men dog alligevel begyndte næstfølgende Nat at fortælle det øvrige af Historien saaledes:

Den 667. Nat.

Allernaadigste Herre! I det Aladdin saaledes, som sagt er taledes til Prinsessen faldt hun ham ind i Talen og sagde: Min Prints!

Thi saaledes kan jeg nu med rette kalde eder, og jeg forsikrer, at jeg heller end gierne adlyder Sultanens min Faders Willie; Thi nu da jeg selv har seet eder, er det mig alt nok, og der er intet, som skulle bevæge mig til med Modvillighed at antage eders Tilbud.

Alladdin fik saa stor en Fornøielse over dette angenemme Svar, at han deraf ligesom blev henrykt. Han lod Prinsessen ikke længer blive staaende, men efterat han havde kysset hendes Hænder, og givet hende adskillige Forsikringer om sin Oprigtighed, førte han hende ind i en stor Sal, hvor en stor Mængde Børlys vare antændte, og hvor Taffelet formedelst Geistens Glid var forseet med et overmaade prægtigt Maaltid. Gadene vare af Guld, og fyldte med den nydeligste Spise, ligesom og de sørige Gæde, Tallerkener og Bækkener vare af Guld og meget konstig udarbeidet, ja al den Prydelse, som i bemelte Sal forefandtes var saaledes beskaffen, at den fuldkommen kom overens med saadan Kostbarhed.

Da nu Prinsessen saae saa megen Rigdom for sig, kunde hun ikke noksom forundre sig derover, og derfor sagde til Alladdin: Min Prints. Jeg tænkte ikke at der kunde være noget finnere i Verden end Sultanens min Faders Pallais, men naar jeg nu allene vil betragte denne Sal, saa seer jeg strax at jeg tager fejl.

Allad=

Aladdin lod hende derpaa sætte sig til Taffels paa det Sted, som var bestemt for hende, og dernæst svarede saaledes: Jeg imodtager saa stor en Høflighed paa den Maade som jeg bør, men imidlertid veed jeg meget vel, hvad jeg deraf skal tro.

Saasnart Princesse Badroulboudor tilføjede med Aladdin og hans Moder saaledes havde sadt sig til Taffels, begyndte de tilstæde værende Fruentimmer at spille paa deres Instrumenter, og som adskillige iblant den mængede denne Musique med deres Sang, saa var den overmaade behagelig, og det var dem ikke besværligt at holde det ud, saa længe Maaltidet varede. Denne Musique fandt Prinsessen saa stor Behag udi, at hun maatte tilstaae, hvorledes hun aldrig paa Sultanens hendes Faders Palais havde hørt noget, der kunde lignede derimod: Men hun viste ikke at bemelte Fruentimmer, som opførte Musiquen var nogle visse Sandfigerinder, hvilke Geisten, som en Slave af Lampen med Flid havde udføgt.

Scheherazade vilde have talet mere, men som hun noget sildigere end sædvanligt var af sin Søster denne gang bleven oppakt, saa maatte hun formedelst Soelens hastige Opgang bryde af, og spare Resten til næstfølgende Nat.

Den 668. Nat.

Allernaadigste Herre! Efterat Maaltidet var til Ende, og man saa snart som mueligt, havde taget af Bordet, indfandt sig en stor Mængde Dantsere og Dantserinder, som efter det Lands Skik dantsede adskillige slags Dantse, og lod derved see en overmade stor Færdighed, ligesom de havde saa behagelige Manerer paa sig, at man ikke kunde andet end fornøie sig der over.

Da det nu var hen imod Midnat, stod Aladdin op, og efter den Maade som var brugelig i China, rakte Princesse Badroulboudour sin Haand for at dantse med hende, og dermed at beslutte Brollups Ceremonierne. De dantsende derpaa med hinanden saa net, at det ganske Compagnie maatte forundre sig derover. Da saadant var til Ende, holt Aladdin endnu fast ved Princesens Haand, og førte hende ind i det Gemak, hvor Brude-Sengen var opsat.

Hvad Princesen angaaer, saa hialp hendes egne Fruentimmer hende af sine Klæder, hvor efter hun forsoiede sig strax til Sengs, og efter at Aladdins Betienter havde gaaet ham ligeledes til Haande, med at hielpe hannem af Klæderne, gif han i Seng til Princesen, og derpaa befalede at enhver skulle gaae sin Bei,
 hvor

hvormed Aladdins og Princesse Badroulbours
dours Brøllups-Ceremonie var til Ende.

Man kan let slutte at Aladdin og Prin-
cessen har denne gang haft en glad og fornøiet
Nat. Dagen derefter, saa snart Aladdin var
bleven opvakt, indfandt hans Kammer-Tiener
sig for at klæde ham paa, hvilke iførte ham en
anden Klædning end den han paa sin Brøllups-
Fæst havde baaret, men var dog ligesaa præg-
tig og kostbar. Efterat han saaledes var iført
sine Klæder, lod han een hente sig den Hæst, som
for hans egen Person var bestemmet, og begav
sig derpaa lige til Sultanens Pallais, ledsaget
af en stor Mængde Slaver, som gik omkring
ham, nogle ved venstre og nogle ved høire Si-
de, andre derimod gik foran og andre fulgte efter.

Sultanen tog imod ham med lige saa man-
ge Æres-Bevisninger som første gang, i det
han tog ham i Favn og lod ham sidde need hos
sig paa sin Throne, samt befalede, at man skul-
le bære Frokosten op; Men Aladdin svarede
ham saaledes: Allernaadigste Herre! jeg beder
underdanigst, at Eders Majestæt i Dag vil
fritage mig fra denne Ære; Thi jeg kommer ik-
ke i anden Henseende, end for, at bede Eders
Majestæt i Dag vilde bevise mig den Naade
selv, tillige med Stor-Beziren og de andre Her-
rer ved Hoffet at besøge mig paa Princesseas Pal-
lais, og der spise med os til Middag.

Som

Som nu Sultanen med Fornsielse villigede i Aladdins Begiering, saa stod han op i samme Dieblif og besluttede at gaae til Fods der hen, efterdi Beien der imellem ikkun var ganske kort. Saaledes tog han Aladdin paa sin høire Side og Stor-Beziren paa sin venstre, og lod de andre Herrer følge bag efter, samt begav sig under Ledfagelse af mangfoldige Hof-Betienter paa Beien til det ny Pallais.

Den frembrydende Dag forhindrede Scherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Nat saaledes:

Den 669. Nat.

Allernaadigste Herre! Jo nærmere Sultanen kom hen til Aladdins Pallais, jo mere blev han indtaget af dets Deilighed, men det kom langt anderledes, da han omsider indvendig besaae det; Thi han maatte hver gang raa- be af Forundring, da han efter Haanden fik Leilighed at betragte det ene Stykke efter det andet. Aladdin overtalede dernæst Sultanen til at besee den store Sal med de Fire og Five Vindu-er, og da Sultanen der havde betragtet de overflødige Prydelser og i Særdeleshed de Diamanter, Rubiner og Smaragder, som Vinduerne overalt var besat med, saa vel som deres proportionerede Størrelse, hvoraf han maatte til-

tilstaae, at de indvortes Prydelse var langt større end de udvortes og altsaa falt i saa stor Forundring, at han paa nogen Tid blev staaende ganske ubevægelig.

Da han saaledes efter nogen Tid recoligerede sig igien, vente han sig om igien til Stor-Beziren og sagde til ham: Er det ogsaa muligt, at der i mit Kongerige, og saa nær ved mit Pallais kan findes saa prægtig en Bygning som denne? Stor-Beziren svarede: Eders Majestæt kan vel erindre sig, at da de i Forsgaars erklærede Aladdin for deres Svigersøn, gav de ham derhos Tilladelse at bygge et Pallais lige over for eders; Thi samme Dag ved Soelens Undergang stod her endnu ingen Pallais paa dette Sted, og i Gaar Morges havde jeg den Naade allerførst at anmelde for Eders Majestæt at bemelte Pallais allerede var bleven færdig.

Nu erindrer jeg mig saadant, sagde Sultanen: Men jeg havde dog ikke fundet indbilde mig, at samme Pallais skulle været et af Verdens Under; Thi hvor finder man lige til det i den ganske Verden? Og naar man allene vil betragte Fundamentet saa seer man at det i Steden for Marmor eller andre ordinaire Stene er lagt af bar Guld og Sølv og seer vi til Binduerne, da befindes samme besat med Diamanter, Rubiner og Smaragder, aldrig er det
mue-

mueligt, at der kan findes lige dertil i den ganske Verden.

Imidlertid Sultanen saaledes forundrede sig over disse Binduer, fandt han et iblant dem, som ikke var bleven færdig, men kunde ikke begribe, hvorfor samme mere end de andre var saa ufuldkommen. Som nu Beziren ansaae det for sin Skyldighed stedse at forblive hos Sultanen, saa sagde han til ham: Bezir det er forunderligt, at saa prægtig en Sal skal have Mangel paa dette Sted.

Allernaadigste Herre! svarede Stor-Beziren: Mueligt Aladdin har været alt for hastig og altsaa manglet den fornødne Tid til at faae dette Bindue lige saa prægtig som de andre. Dog kan man snarere tro at han ikke har haft de dertil fornødne Stene i Beredskab og altsaa har foresat sig en anden gang at lade samme gjøre færdig.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det alt er Dag, maa derfor afbryde, og igien paa Eders Majestæts Behag fortsætte det øvrige af Historien i Morgen.

Den 670. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade, til Sultanen Schariar: Aladdin var imid-

imidlertid gaaet bort for at foranstalte noget, som var forglemt og da han kom igien, tiltalede Sultanen ham saaledes: Min Søn denne Sal fortæner i Sandhed at man værømmer den frem for alle dem der findes i den ganske Verden, men en Ting forundrer mig allermost, nemlig at dette Bindue er bleven uforsærdiget. Er saadant, sagde han fremdeles, skeet af Forglemsomhed, eller og Konstnerne ikke har haft Tid til at giøre det ganske færdig.

Allernaadigste Herre! svarede Aladdin; Det er ikke skeet formedelst nogen af disse Aarsager, at dette Bindue er bleven i den Stand, som Eders Majestæt seer det, men det er skeet efter min Befaling, at Konstnerne ikke har lagt Haand derpaa; Thi jeg ville at Eders Majestæt skulle have allene Værdommelsen for at have ladet giøre dette Pallais fuldkommen færdig.

I saadan Henseende beder jeg underdanigst, at de ville ansee saadan min Hensigt i Naade, paa det jeg derved desto bedre kunde erindre den mig af Eders Majestæt beviste Naade. Naar i har giort det i denne Mening svarede Sultanen: Saa takker jeg derfor, og jeg skal i dette Dieblif foranstalte dets Forsærdigelse; Ja han befalede virkelig, at man strax skulde lade de fornemste Juvelerer, som best var forsynet med saadanne kostbare Stene, og de kunstige Guld-Arbeidere, som fandt

fandtes i hans Residence = Stad, indfinde sig paa hans Pallais.

Aladdin førte derpaa Sultanen need af den store Sal, og ledsagede ham ind i den Sal, hvor han paa sin Brollups Dag havde tracteret Princesse Budroulboudour. Lidet efter kom bemelte Princesse ligeledes herind; Og tog imod Sultanen hendes Fader med saa milde og venlige Gebærder, at han deraf lettelig kunde slutte, hvorvel hun var fornøiet med sit Giftermaal.

I denne Sal var anrettet tvende Taffeler med den allernydeligste Spise, og de Fade, som man dertil betiente sig af, vare af massiv Guld. Sultanen blev altsaa anvist sit Sæde ved det fornemste Taffel, og Prinsessen tilige med Aladdin og Stor = Beziren sadte sig need hos ham. De andre fornemme Herrer forsoiede sig derimod til det andet Taffel, hvor de spisede for sig selv allene.

Den Mad, som til dette Maaltid var bleven tillavet, smagede Sultanen saa overmaade vel, at han over Taffelet maatte bekiende aldrig at have smagt saa nydelige Retter, ligesom han og lagde lige saa stor en Berømmelse paa Bisen. Men det som han i Særdeleshed forundrede sig over, var de fire store Parade = Borde som stod fulde af Flasker og Bækkener; Thi disse Bor-

Borde være gjorde af massiv Guld, og indlagt med de kostbareste Edel-Stene. Ikke mindre fandt han Behag i det Musicaliske Chor, som paa selvsamme Sal var foranstaltet, og som der uden til hørtes Paukers og Trompeters Lyd, saa fattedes der aldeles intet, som kunde fornøie baade Diene og Dreene.

Men Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer, at det allerede er Dag, maa derfor saa nødig, som jeg vilde afbryde Historien, og opsette det efterfølgende til næste Nat.

Den 671. Nat.

Allernaadigste Herre! Ved denne Tid Sultanen igien var staaet op fra Taffelet, kom man, og bragte ham Efterretning om, at Juvelererne og Guld-Arbejderne efter hans Befaling allerede var hentede, og altsaa forføiede han sig igien op paa den store Sal, hvor de Fire og Five Vinduer var, hvor han viste Juvelererne og Guldsmedene det Vindue, som endnu ikke var gjort færdig, og sagde til dem: Jeg har ladet eder kalde herhid, at I skulle forfærdige mig dette Vindue, og bringe det til den selvsamme Guldkommenhed, som de andre I kan see for eder; I maa derfor nøie betragte dem, og ikke forsonne Tiden, men, saa snart som mueligt, skaffe mig det færdig.

Juvelererne og Guldsmedene besaae dernæst de andre Tre og Five Vinduer, og da de

L. en N. III. B. E med

med mueligste Flid havde observeret, hvorledes de var giort, gif de i Raad med hinanden, hvad enhver af dem kunde contribuere dertil, og vente sig igien om til Sultanen, og som den ordentlige Hof-Juwelerer altid førte Ordet, saa svarede han paa alle deres Begne saaledes: Aller-naadigste Herre! Vi ere ganske villige til at anvende al vor Flid og Umage paa at adlyde Eders Majestæts Befaling, men dette er ikke mueligt hos nogen af vores Profession at faae saa stor en Mængde kostbare Stene, som er fornøden til saa stor et Verk.

Jeg har selv nogle, svarede Sultanen, og ventelig flere end I dertil bruger, Kom altsaa ikkun til mig paa mit Pallais, saa skal det være eder tilladt selv at udvælge dem som I har fornøden.

Saa snart Sultanen var kommen hient paa sit eget Pallais, lod han indbære alle sine Edelstene, af hvilke Juvelererne udsogte sig en stor Mængde, hvilke dog alle vare af dem, som Aladdin havde foræret ham. Disse Stene betiente de sig af uden at merke, hvor lidet de dertil vare bequemme; Og omendskiont de tit og ofte kom igien, og afhentede andre, saa havde de dog en heel Maaned ikkun faaet det halve af Binduet giort færdig, i hvor vel de allerede havde forbrugt alle de, som Sultanen havde, og desuden laant nogle af Stor-Beziren; Thi alt hvad de dermed kunde udrette, var, at de i det allerhøieste kunde faae det halve Arbeid færdig.

Som

Som nu Aladdin vel vidste, at Sultanen forgieves gjorde sig Umage for at faae bemelte Vindue i lige saa fuldkommen en Stand som de andre, og at han alt saa ikke kunde indlægge sig nogen Ære dermed, saa lod han kalde Guldsmedene til sig og befalede dem, at de ikke allene skulle ophøre med deres Arbeide, men endog brække det af igien, som de allerede havde gjort færdig, og derefter levere Sultanen sine Edel-Stene igien, tillige med dem, som han af Stor-Beziren havde bekommet.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa derfor afbryde min Fortælling, og spare det efterfølgende til i Morgen.

Den 672. Nat.

Allernaadigste Herre! Saaledes blev det Berk, som Juvelererne og Guldsmedene havde arbeidet paa over i sex Uger, paa engang gjort til intet. Og da de derfor med uforrettet Sag maatte igien gaae bort, befandt Aladdin sig allene der paa Galen. Som han nu havde Lampen hos sig, saa kaldte han Geisten til sig paa sædvanlige Maade, og han var neppe ankommen, førend han med følgende Ord gav ham tilkiende hvad han vilde; Geist! sagde han: Jeg erindrer mig, at jeg forhen befalede dig at lade et af de Fire og Five Vinduer her paa Galen blive uforfærdiget, hvilken Befaling

ling du ogsaa upaaklagelig har efterlevet. Men nu har jeg just for sammes Skyld ladet dig komme til mig for at vise dig den Længsel jeg har efter at faae bemelte Vindue lige saa fuldkommen i Stand, som alle de andre.

Disse Ord vare ikke saasnart udtalt at jo Geisten forsvandt, og Aladdin derpaa forsoiede sig ned af Salen. Lidet derefter gik han igien der op, og fandt Vinduet i den Stand som han forlangede, saa at der var ingen Forskiel paa det og paa de andre.

Imidlertid var Juvelererne og Guldsmedene gaaet over paa Sultanens Pallais, og efter at de vare anmeldte, blev de strax indladt i Sultanens Gemak, i det nu den fornemteste Juvelerer overleverede Sultanen sine Edelstene igien, som de havde faaet til det bestilte Arbeid, saa forte han Ordet for de andre og sagde: Allernaadigste Herre! Eders Majestæt veed selv, hvor lang en Tid vi nu har arbeidet paa det Werk, som de har anbefalet os at giøre; Vi vare ogsaa kommen temmelig vidt dermed, men Aladdin har nødt os til, at vi ikke allene skulde ophæve vores Arbeid, men endog tage det igien i Stykker, som var færdig, og derhos befalede os, at overlevere de bekrømne Edel-Stene til Eders Majestæt igien.

Sultanen spurgte om ikke Aladdin tillige havde sagt dem Aarsagen, hvorfor saadant skeedte, og da de svarede, at han ikke derom havde

havde meldet det allerringeste, befalede han strax, at man skulle opsadle ham sin Hæst. Saa snart samme var fæddt, satte han sig op paa Hæsten, og reed sin Vej, uden at have nogen anden Folgeskab med sig, en de Laqveier, som til Guds gif bag efter ham.

Da Sultanen saaledes ankom til Aladdin's Pallais, steg han af ved denne Trappe, som gif op til den store Sal med de Fire og Five Vinduer, og uden at give Aladdin nogen Efterretning derom, begav sig lige der op. Men Aladdin var der allerede, endskiont han neppe havde saa meget Rum, at han i Døren kunde tage imod Sultanen.

Men Sultanen gav ham ikke Tid til at undskyldte sig for det, han allerede havde gjort, Sultanen uafvidende, men sagde strax til ham: Min Son, jeg kommer selv herhid for at spørge eder, af hvad Marsag I vil lade saa prægtig en Sal paa eders Pallais blive staaende ufuldkommen.

Om nu endskiont Aladdin fortiede den rette Marsag dertil, og ikke vilde sige, at Sultanen manglede paa Edel-Stene til saa stort et Verk, saa vilde han dog ikke desto mindre vise, hvor meget hans Pallais overgif ikke allene Sultanens, men endog alle andre Palladser i den ganske Verden, efterdi Sultanen ikke engang formaadte at skaffe den mindste Deel deraf færdig: Allernaadigste Herre! svarede han,

det er vel sandt, at Eders Majestæt har seet dem
ne Sal i en ufuldkommen Stand, men jeg be-
der underdanigst, at de nu vil eftersee, om
der er noget, som fremdeles feiler.

Scheherazade maatte, som sædvanligt,
igien afbryde, da hun saae at Soelen kaste-
de sine Straaler ind i Sultanens Gemak, og
efter Sultanen Schariars Begiering begyndte
hun næstfølgende Nat saaledes:

Den 673. Nat.

Allernaadigste Herre! Sultanen gik strax hen
til Vinduet, og da han saae, at det ikke
fattedes noget, bildte han sig ind, at han havde
seet Feil, da han tilforn ansaae det for ufuld-
kommen, i saadan Henseende betragtede han
de tvende Vinduer, ganske noie, som vare paa
begge Sider, og lignede dem imod de andre
hvorved han omside: blev overbevist om, at det
Vindue, som han havde anvent saa lang Tid
paa var bleven færdig, hvorudover han tog Al-
laddin i Savn, kyste ham imellem begge Dine-
ne, og sagde af Forundring til ham: Min
Søn! Hvad er I dog for en Mand, efterdi
I i et Dieblisk Kan udrette saa forskreffelige stor-
re Ting? Jeg maa visselig tilstaae, at I ikke
har eders lige i den ganske Verden; Thi jo me-
re jeg lærer at kiende eder, ja uforligneligere
finder jeg eder.

Den

Den Berømmelse, som Sultanen saaledes lagde paa Aladdin, tog han med største Belevenhed imod, og besvarede den omsider saaledes: Allernaadigste Herre! det er en stor Ære for mig, at jeg skulle fortiene Eders Majestæts Naade og Berømmelse, imidlertid forsikker jeg, at jeg ikke skal forglemme mere og mere at gjøre mig værdig saavel til det ene, som til det andet.

Sultanen vente derpaa om igien til sit Pallais paa selvsamme Naade, som han tog derfra, og vilde ikke have, at Aladdin skulle ledsage ham dertil. Ved hans Ankomst fandt han Stor-Beziren staae at bie efter sig, og da Sultanen endnu var fuld af Forundring over de forunderlige Ting, som han selv havde været Bidne til, saa fortalte han denne Minister strax saadant og det saa alvorlig, at han aldeles ikke havde nødig at tvile paa, at det jo var saaledes i sig selv, som Sultanen fortalte ham.

Dog bestyrkede dette Beziren tillige i sine forrige Tanker, at Aladdins Pallais var en Virkning af Historie, hvilke Tanker han ogsaa strax havde aabenbaret for Sultanen, da bemelte Pallais kom frem for Lyset. Men da han nu igien vilde lade sig forlyde med det samme, faldt Sultanen ham ind i Talen, og sagde: Bezir, I har allerede sagt mig dette engang,

og deraf kan jeg see, at I endnu ikke har for-
glemmt det Brøllup, som eders Søn engang har
holt med Princesse Badroulboudour.

Men Allernaadigste Herre! sagde Schez-
herazade: Jeg seer at det er Dag, maa ders
for afbryde, og igien paa Eders Majestæts Bes-
hag fortælle det efterfølgende i Morgen.

Den 674. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdin fandt nu ikke
heller Fornøielse udi at sidde indsluttet i sit
Pallais, hvorudover han bar Omsorg for en-
gang om Ugen at lade sig see i Staden, naar
han gik snart i en og snart i en anden Mosqvee
for at forrætte sin Bøn, og ved denne Leilig-
hed nu og da gav Stor-Beziren en Visite, li-
gesom denne Minister og paa visse Dage tvang
sig til at giøre sin Opvartning hos Aladdin.

Man kan desuden ogsaa sige, at han ikke
forglemte de andre fornemme Herrer ved Sulta-
nens Hof, men bød dem ofte til Taffels hos sig,
og gjorde dem undertiden den Ære at besøge
dem i deres egne Huse; Saa ofte han reed ud, lod
han ved to af sine Slaver hver gang udfaste
hele Hænder fulde af Guld-Mynt paa Gader-
ne, og Torvene, hvor han reed igiennem; Thi
der samlede sig altid en stor Mængde Menne-
sker omkring ham. Over alt dette kom der al-
drig

Drig noget fattig Menneſke for hans Slots-
Port, ſom jo efter hans Befaling blev aflagt
ſaa naadig, at han ikke kunde andet end gaae
fornøiet bort.

Ligesom han nu ſaaledes havde inddeelt Ti-
den, at der ingen Uge gik forbi, han jo i det
mindſte engang enten tog uden for Staden i de
omliggende Egne, eller og divertere ſig med
Jagten, ſaa lod han ſtedſe baade paa Beiene
og i Landsbyerne ligeledes ſin ſtore Gavnild-
hed ſee, og denne høimodige Tilbøielighed til-
veiebragte ham Tusende Bøſignellers Dufte
hos alle Folk, ſom det og hos dennem var no-
get almindeligt, at man ikke ſoer ved noget an-
det end hans Hoved.

Ja man kan med et Ord ſige, at Aladdin
uden at give Sultanen den allerringeſte Anſag
til Miſtanke, forſkaffede ſig det ganſke Folkes
Kierlighed, formedelſt ſin venlige Opførel og ſto-
re Gavnildhed, ſaa at man viſſelig kunde ſi-
ge, at han var mere afholden og elſket end Sul-
tanen ſelv; Imidlertid forſømte han dog ikke
ganſke ordentlig at gjøre ſin Opvartning hos
Sultanen, og ved ſin fornuſtige Opførel at
conſervere den Naade, ſom han hidindtil havde
ſtaaet udi.

Det kan ogsaa ſiges til hans Berømmel-
ſe, at han i Henseende til Rigets og Undersaats-

ternes Belfærd viste ligesaa stor Tapperhed, som Midfierhed. Dette lod han tydelig see, da der engang reiste sig en Rebellion der omkring i Grændserne; Thi han havde ikke saasnart fornummen, at Sultanen samlede sin Armee tilfammen for at nedtrykke saadan Rebellion, at han jo strax indstændig bad, at Sultanen over samme vilde give ham Commando, hvilket han ogsaa lettelig erholte.

Saa snart han derfor indfandt sig ved Armeen, lod han dem strax rykke hen imod Rebel-lerne, og var saa overmaade hurtig udi dette Feldtog, at Sultanen længe før fik Efterretning om, at Rebellerne totaliter var slaget, afstraffet og adspredt, førend han nogensinde fik Kundskab om hans Ankomst til Armeen. Denne Expedition forandre ham dog ikke det allerringeste, endskjønt han derved havde indlagt sig en stor Berømmelse over det ganske Kongerige; Thi ihvorvel han kom en Seiervindere tilbage, saa var han dog det uagtet ligesaa mild, naadig og venlig, som tilforn.

Dagens Komme forhindrede Scheherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Nat saaledes:

Den 675. Nat.

Allernaadigste Herre! Saaledes opførte Alads din sig i mange Aar, og han maatte tilstaae,
at

at han i bemelte Tid ikke havde manglet noget i sin Lykfsalighed her i Livet, siden Troldmanden imod sin Billie gav ham et Middel til sin store Lykke. Men da Troldmanden igien var kommen tilbage til Africa, overveiede han alle Ting, hvad der i China imellem ham og Aladdin var passeret; Thi omendskiont han virkelig hidindtil havde troet for ganske vist, at Aladdin ynkelig maatte være omkommet i den Hule under Jorden, hvor han sidst forlod ham, saa faldt han dog nu paa de Tanker, at han egentlig gierne vilde vide hvad Ende det omsider havde taget med ham.

Som han nu var meget forfaren i Puncteer-Kunsten, tog han et lidet firekantet Skriin ned af Hylden, for at bruge samme til sine Geometriske Betragtninger. Derpaa satte han sig need paa en Sofa, stillede bemelte firekantede Skriin for sig, og efter at han havde aabnet samme, og tilbered det Sand, som han i den Henseende havde jevnet, at han kunde vide om Aladdin var død i den Underjords-Hule, tegnede han omsider Puncterne, uddrog Figurerne, og saaledes stillede Nativiteten.

Ved det han saaledes eftergrundskede for at udfinde noget, merkede han, at Aladdin ingenlunde var død i den Underjords-Hule, men lykkelig var udkommen derfra og levede i stor Herlighed paa Jorden, saasom han var bleven
 over

overmaade riig, giftet med en Princesse, og el-
lers meget agtet og æret.

Neppes havde den Africanske Troldmand
saaledes ved sit Dievelske Koglerie udfunden,
at Aladdin befandt sig i saa høi en Bærdighed,
at jo hans Blod blev strax ophidset, saa han blev
rød i Ansigtet og sagde i Raserie for sig selv: U-
den Tvivl er den elendige Skrædder Søn kom-
men efter den Hemmelighed ved Lampens Kraft;
Ehi endskjønt jeg fuldkommen meente, at han
var død, saa under han dog nu ikke desmindre
Frugten af min megen Umage og mange vaagne
Nætter; Men enten skal jeg mage det saa, at han
ikke længe skal nyde det, eller og jeg selv vil lade
mit Liv.

Derefter gif han ikke længe til Raads med
sig selv, hvad Resolution han skulde fatte, men
strax den anden Morgen satte sig paa en Hæst
af Barbariet, som han just havde paa sin
Stald, og saaledes begav sig paa Reisen. I
det han nu saaledes reiste fra en Stad til en an-
den og fra en Provints til en anden, men dog
ingen Steds opholdt sig længer, end det var
fornøden for at lade Hæsten hvile, at den ikke
alt for meget skulle udtrettes, kom han hastig til
China, og ikke længe derefter til den Sultans
Residence, hvis Datter Aladdin havde faaet
til Gemal.

Her tog han ind i en Khan eller offentlig Berts-
Huus og leiede sig der et Kammer, hvor han
forblev den øvrige Tid af Dagen og paafølgende
Nat, for at hvile sig noget efter den besværlig Reise.

Og som nu Dagen allerede begyndte at skin-
ne frem, nødtes Scheherazade til at lade Hi-
storien fare denne gang, men dog alligevel be-
gyndte næstfølgende Nat at fortælle det øvrige
af Historien saaledes:

Den 676. Nat.

Allernaadigste Herre! Dagen derefter var den
Africaniske Fuld-Mand occuperet med at
udforske hvad man sagde om Aladdin. Der-
fore spadserede han omkring i Staden, og kom
omfider hen til det Sted, hvor de fornemste
Folk pleie at samles med hinanden; Hvor man
kunde faae en vis varm Drik, som endnu var
ham bekiendt fra hans forrige Reise.

Neppes havde han der sat sig ned, førend
man skienkede en Skaal fuld af samme Drik og
præsenterede ham. Men som, han gav i Sær-
deleshed Agt paa, hvad der blev talt ved hans
venstre Side, saa fornem han, i det han tog
fat paa Skaalen, at der taledes om Aladdins
Pallais. Efterat han derfor havde uddruffet
gik han hen til en af dem som taledes derom, og
ved Leilighed hemmelig udspurgte ham hvad
det var for et Pallais, som der gik saa meget
Rygte af.

Den

Den som han havde talet til, svarede ham saaledes: Hvor kommer I fra, min Ven, I maa visselig ikke længe have været her, efterdi I endnu ikke haver seet Prints Aladdins Pallais, eller hørt noget tale om ham? (Herhos er at merke at man ikke havde kaldet Aladdin andet end Prints siden den Tid han havde faaet Princesse Badroulboudour til Ægte.) Dernæst maa jeg sige eder, sagde samme Mand fremdeles til Trolden, at samme Pallais ei alene er et af Verdens Mirakler, men endog det eneste, som findes i Verden.

Aldrig haver noget været seet saa stor, kostbar eller prægtig; I maa derfor visselig være kommen langt fra, siden I intet haver hørt tale derom; Thi siden den Tid, da det blev bygget, er det bleven bekiendt snart over den ganske Verden. Gaae kunns hen og besee det, og Doin saa, om jeg ikke haver sagt Sandhed. I maa forlade mig min Uvidenhed, svarede den Africanske Troldmand; Thi jeg kom først i Gaar her til Byen, og det saa lang Veis fra, at dette Rygte ikke kunde være kommen derhen; Thi jeg kommer fra den yderste Kant af Africa. Og ligesom jeg i Henseende til den høivigtige Sag, som har drevet mig herhid, paa min Reise ikke haver bekymret mig om andet, eller givet mig Tid paa Reisen at gjøre mig bekiendt med nogen, paa det jeg desto snarere maatte komme herhid, er denne Ting bleven mig ube-
kiendt,

Kiendt, som J nu fortæller mig. Derfor vil jeg nu skynde mig at gaae hen og besee samme; Sa den Længsel jeg dertil haver, er saa stor, at jeg strax er færdig til at møette saadan min Nysgierighed, dersom J vil have den Godhed for mig, at vise mig Veien derhen.

Scheherazade vilde have talet mere, men som hun noget sildigere end sædvanligt var af sin Søster denne gang bleven opvakt, saa maatte hun formedelst Soelens hastige Opgang bryde af, og spare Resten til næstfølgende Nat.

Den 677. Nat.

Allernaadigste Herre! Den Person, som havde talet med den Africanske Troldmand, fandt selv et slags Fornøielse i at vise ham den Wei han skulle gaae, naar han vilde besee Aladdin's Pallats, hvorfor Troldmanden strax stod op og gif derhen.

Efter at han saaledes var ankommen til Palladset, og noie overalt betragtet det, tvilede han ikke længer paa, at Aladdin jo havde betient sig af Lampen til at faae samme opbyggt. Men han gjorde sig ingen Tanker om Aladdin's Person; Thi han vidste meget vel, at Aladdin ikkun var en fattig Skræders Søn, og at han altsaa ikke formaadte at opføre saadan Bygning

ning, allerhelst da deslige Mirakler ikke kan gøres af andre, end af de Geister, der ere Slaver af den forunderlige Lampe, hvis Besiddelse saa ulykkelig var gaaet ham af Hænderne.

I det nu den Africanske Trolldmaud fornam at Aladdins Lykke og Høihed var saa stor, at man ikke kunde see nogen Forskiel paa ham og Sultanen, saa stod saadant ham stedse for Hovedet, og ønskede intet hellere, end at kunde styrte ham ned igien i det Støv, som han engang var opreist af, hvorudover han forsoiede sig hjem igien i den Khan eller Bertshuus, hvor han havde indlogeret sig.

Nu var det ham fornemmelig derom at gjøre, at han kunde faae at vide, hvor Lampen var, enten Aladdin altid bar den hos sig, eller og om han havde forvaret samme paa et eller andet Sted, og dette maatte Trolldmanden ved sine Geomantiske Operationer først udforske. Saasnart han derfor var kommen ind paa sit Kammer, tog han sin Firekant tillige med Sandet for en Dag, hvilket han altid førte med sig, hvor han reiste. Efterat disse Operationer var til Ende, kom han i Erfaring om, at den forunderlige Lampe befandtes paa Aladdins Palais, hvilken Efterretning han fornøiede sig overmaade meget over. Denne Lampe maa jeg have, sagde han, og trods at Aladdin skal forhindre mig fra at faae den, eller forekomme,
at

at jeg jo skal sætte ham i lige saa nedrige Omstændigheder, som hans Gudsrel har fordømt ham til.

Imidlertid var det en Ulykke for Aladdin, at han just samme gang paa en Tid af otte Dage var ude at divertere sig med Jagten, og at Soelen, siden hans Udreise trede gange havde fuldendt sit sædvanlige Løb paa Himmelen, hvilket den Africanske Troldmand paa følgende Maade var kommen i Erfaring om; Thi da han havde gjort de bemelte Operationer, som han saa meget fornøiede sig over, gif han hen at besøge Kielder-Svenden i Bertshuset, og foregav, at han vilde tale med ham, og da denne af Naturen var tilbøielig til at snakke meget, saa var det let at faae ham i Tale.

Troldmanden sagde til ham, at han nu havde besøgt Aladdins Pallais, og efterat han høiligen havde berømmet al det Forunderlige, som derved fandtes, og i Særdeleshed det deraf, som faldt enhver i Dinene, sagde han fremdeles: Alt dette er overmaade herlig, men min Curiositet gaaer endnu langt videre, og jeg laader mig ikke nøie førend jeg faaer seet den Herre, som er Eier af denne forunderlige Bygning. Dette er eder ikke vanskeligt, svarede Kielder-Svenden, efterdi der snart ikke gaaer en Dag forbie, man jo har Leilighed til at see ham, saa længe han opholder sig her i Staden, men han

er for nærværende Tid paa Jagt, hvor han har foresat sig at blive i otte Dage, og det er i Dag den tredie Dag, siden han tog bort.

Men allernaadigste Herre! sagde Scherazade: Det Skin, som meddeler mine Dine Lys, er just det, der ligesom legger mig Haanden paa Munden, saa at jeg ikke efter Dnske kan komme videre, men maa opsette det efterfølgende til næste Nat.

Den 678. Nat.

Allernaadigste Herre! Nu forlangede den Africanske Troldmand ikke at faae mere Efterretning, end han allerede havde faaet, hvorfor han strax tog Afsted med Kielder-Svenden, og i det han gik bort, sagde han ved sig selv: Nu er det Tid, at jeg sætter mine Ting i Verk, og ikke lader denne Leilighed gaae forbie. Han gik derpaa hen i en Lampemagers Bod, og sagde til ham: Mester! jeg behøver et Dofin Kobber Lamper, kan I forsyne mig dermed? Lampemageren svarede, at han ikke havde fuldt saa mange, som han begierede, men lovede derhos, at saa fremt han vilde have Taalmodighed til om anden Dagen, saa vilde han beslitte sig paa at levere ham det forlangte Antal.

Som nu Troldmanden dermed var tilfreds, saa havde han intet andet at erindre end at Lamper-

perne maatte blive smuk poleret, og efterat han havde lovet ham en resonable Betaling for hans Umag, forsoiede han sig igien hiem i sit Logement.

Morgenen derefter blev de bestilte Lamper ham tilsendt, og han udbetalte alt hvad Lampemageren for samme forlangede, uden at trække ham det allerringeste af. Efterat han nu havde nedlagt bemelte Lamper i en Kuro som han til den Ende med Flid havde forskaffet sig, tog han Kurven paa sin Arm, og da han med samme var kommen hen til Aladdin's Pallais, begyndte han uden for at raabe saaledes: Hvo vil tilbytte sig en nye Lampe for en gammel? Han fik ved denne Leilighed en heel Deel smaa Drengene omkring sig, som kom løbende fra alle Sider, saa vidt de kunde høre ham, hvilke loe ham ud, og ansaae ham for et Menneſke der ikke var rigtig i Hovedet, hvorudover de og forfulgte ham, hvor han gik; Ja der var ikke en, som gik forbie ham, at han jo maatte lee af den Daarlighed, som han efter deres Tanker begik. Han maa visselig, sagde de, have mist Forstanden, eller i det mindste have en Skrue løs i Hovedet, efterdi han tilbyder sig, at vil bytte sine nye Lamper bort for Gamle.

Men den Africanſke Troldmand fierte sig hverken om, hvad smaa Drengene raabte efter ham, eller hvad andre i saa Fald kunde dømmes

om ham; Thi som det allene var ham der om at gjøre, at faae sine Bahre affat, saa blev han fremdeles ved at raabe: Hvo vil tilbytte sig een nye Lampe for en gammel? Dette repeterede han saa tit og ofte baade i Gaderne og ved Madams Pallais, saa at Princesse Badroulboudour, som den gang befandt sig paa den store Sal med de Fire og Fve Vinduer, omsider horte, at der var en, som raabte paa Gaden. Men som hun ikke ret kunde høre, hvad der blev sagt formedelst den forfærfkelige Allarm, som smaae Drengene gjorde, der alle Dieblif formerede sig mere og mere, saa skikkede hun en af hendes Slavinder ud for at see, hvad denne Tummel skulle betyde.

Her maatte Sultaninden Scheherazade formedelst Dagens Komme atter bryde af, og opsette det øvrige til næste Nat.

Den 679. Nat.

Allernaadigste Herte! Slavinden, som Princesse Badroulboudour havde udsendt, kom strax igen tilbage, og kunde ikke holde sig fra at lee, da hun traadde ind i den store Sal, hvor Prinsessen var. Ja! Hun loe saa hiertelig, at Prinsessen selv ikke kunde bare sig for at lee af hende; Og som Slavinden immer blev ved at lee, sagde Prinsessen til hende: Nu du Nar! Vil du sige mig hvoraf du leer? Naadige Princesse!

cesse! svarede hun, i det hun fremdeles holt sin Latter ved Lige; Hvo kan andet end lee, naar man seer en Mar med en heel Kurv fuld af nye Lamper paa Armen, som han ikke vil sælge, men bytte bort og have gamle i Steden for dem? Og af saadan Marsag gior de smaa Dreng, som staaer saa tykke omkring ham, at han neppe kan komme frem, saa stor Allarm, i det de leer ham ud, og gior Mar af ham.

Saa snart man havde faaet denne Efterretning, tog en anden Slavinde Ordet og sagde: Naadige Princesse! Efterdi der tales om gamle Lamper, saa veed jeg ikke, om de har fornummet, at der staaer en gammel Lampe her oven paa Sivaten af en Støtte, og det er venteligt, at den som hører samme til, ikke bliver vred, i Fald han faaer en nye Lampe for den gamle. Naatte det altsaa behage Prinsessen, saa kunde man dog have den Fornøielse at forsøge, om denne Mar ogsaa er saa gal, at give en nye Lampe for en gammel, uden at forlange noget til Bytte.

Denne Lampe, som Slavinden taledede om, var just den forunderlige Lampe, som Aladdin havde betient sig af til at ophøie sig til den store Ære og Høihed, han var kommen udi; Thi forend han tog paa Jagten, havde han selv, med sine egne Hænder sat den op paa Støtten, af Frygt for, at han under Reis skulle forlise

den, i Fald han tog den med sig, og denne Forsigtighed havde han hver gang brugt, naar han tog nogen Stæder ud.

Som nu hverken Princesse Badroulboudour eller hendes Slavinder, eller nogen af Gildingerne var nogen Tider i hans Fraværelse bleven denne Lampe vaer, saa vidste de ikke, hvo der hørte samme til, desuden bar han altid Lampen hos sig, uden naar han tog paa Jagt.

Nu maa man vel tilstaae at Aladdins Forsigtighed var god nok, men han burte dog i det ringeste have sat Lampen paa saadant et Sted, hvor der ingen kunde komme til den. Der udi har han vel forseeet sig, men han er dog for saa vidt at undskyldte; Thi man kan erindre sig, at saadanne Feil til alle Tider er begaaet, og at ingen kan sige sig fri for endnu fremdeles at tage Feil enten i et eller andet.

Da nu Princesse Badroulboudour ikke vidste, at bemelte forunderlige Lampe var saa kostbar, som den virkelig i sig selv var efterdi Aladdin havde dulgt det for hende, paa det hun ikke skulle røre ved den, i hvilken Henseende han og med Flid havde forvaret den for hende, saa vilde hun derved tilveiebringe sig et slags Fornøielse, i det hun befalede en af Gildingerne,

ne, at han skulde tage Lampen, og sætte en Prøve paa, om han kunde faae den byttet.

Gildingens efterlevede strax hendes Befaling, og han var neppe kommen uden for Porten af Palladset, forend han saae den Africaniske Trolldmand med sin Kuro paa Armen. Han raabte dernæst paa ham, og i det han viste ham den gamle Lampe, sagde han: Kom og giv mig en nye Lampe for denne gamle.

Scheherazade maatte atter formedelst Dagens komme bryde af, men da Sultanen Schazriar fandt største Behag i denne Historie, maatte hun efter hans egen Befaling den næstfølgende Nat gjøre saadan Begyndelse derpaa igien.

Den 680. Nat.

Allernaadigste Herre! Som nu den Africaniske Trolldmand ikke tvilede paa, at det jo var den rette Lampe, som han søgte efter, altselvfølgelig da han betragtede, at man i Maddins Wallais ikke brugte andet end Sølv og Guld, saa var han ikke seent, inden han tog Lampen af Gildingens Haand, og forvarede samme hos sig, hvorefter han præsenterede ham sin Kuro, og bad ham, at han selv vilde udvælge sig den Lampe, som stod ham best an.

Saa snart Byttet var giordt, begyndte smaa Drengene endnu mere end tilforn at lee og spotte den Africanske Troldmand saa meget, som de kunde. Men han lod dem lee og raabe, saa længe de lystede, og forsoiede sig i mueligste Hastighed bort fra Aladdins Pallais, uden at opholde sig det allerringeste. Altsaa havde han ikke mere fornøden at raabe, at han vilde bytte sine nye Lamper bort for gamle; Efterdi han ikke forlangede andre, end den han allerede havde faaet. Og som han siden tav stille, saa blev smaa Drengene omsider kied af at løbe efter ham, hvorfor han derefter fortsatte sin Bei desto mere roelig.

Efterat han nu var kommen ud af den Plads, som var imellem begge Palladserne, saa tog han sin Bei igiennem de Gader, hvor der var mindst Folk, og da han ikke havde de andre Lamper meer fornøden, saa fik han Leilighed til at sætte Kurven tillige med Lamperne fra sig midt paa Gaden, uden at nogen skulle merke det. Derpaa gik han igiennem en anden Gade, og blev ved at gaae indtil han endelig kom til en af Portene, hvor han gik ud, og fortsatte immer sin Bei igiennem Forstaden, som var meget lang, hvor han indkøbte sig nogle Levnes Midler, som han paa Reisen kunde betieng sig af.

Da han nu omsider befandt sig paa Marken, gik han affides fra den alfare Bei og udsøgte sig et beqvem Sted, hvor han satte sig need, for at oppebie den beleiligste Tid til at fuldføre sit Forehavende, uden at blive seet af noget Menneſke, og derved naae det, som havde bevæget ham til at foretage sig ſaa lang og beſværſelig en Reife.

I øvrigt fortrød han ingeniunde paa, at han ſaae ſig ſkild ved ſin barbariſke Hæſt, ſom han maatte lade ſtaa i den Khan, hvor han lodgerede, eſterdi han fuldkommen havde oprettet ſaadan Forliis, ved det, han var bleven Eiere af den forunderlige Lampe.

Saaledes blev da den Africanſke Trolde-
mand ſiddende paa Marken indtil Klokkeren et om Natten, og ſom det paa den Tid var aller-
mørkeſt, ſaa tog han Lampen frem, og gniede den med Haanden, hvilket foraaſagede at Gei-
ſten i ſamme Diebliſ indfandt ſig hos ham og ſagde: Hvad forlanger du? See jeg ſtaaer fær-
dig ſom din Slave at adlyde dig, og aile dem, ſom har denne Lampe i deres Haand, ia ikke allene jeg, men endog alle andre Geiſter ſom ere Slaver af Lampen.

Men allernaadigſte Herre! ſagde Sche-
herazade: Jeg ſeer at det er Dag, maa der-

for afbrynde, og igien paa Eders Majestæts Behag fortælle det efterfølgende i Morgen.

Den 681. Nat.

Allernaadigste Herre! Geisten havde, paa den Maade, som sagt er, neppe tilbuden ham sin Tieneste, forend han jo strax gav ham følgende Svar: Jeg befaler dig hermed, at du strax i dette Dieblif bortfører det Pallais, som du eller de andre Slaver af Lampen har opbygget i denne Stad, og bringer det tillige med alle de sig derpaa befindende Sieler, og min Person, hen paa det og det Sted.

Da Geisten saaledes forstod den Africanske Troldmands Mening, forsvandt han i samme Dieblif, uden at svare noget, og efterat han havde samlet sig med de øvrige Lampens Slaver, bar de bemelte Pallais tillige med Princesse Badroulboudour og alle dem som fandtes paa Palladset, samt Troldmanden hen paa det Sted i Africa, som tiiforn var betegnet Geisten.

Nu vil vi, allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Lade den Africanske Troldmand samt Palladset tillige med Princesse Badroulboudour saa længe forblive i Africa, indtil vi først har hørt noget om den Forskreffelse, der paa kom Sultanen, da han saae at Aladdins
 prag-

prægtige Pallais lige saa hastig var forsvunden, som opbyggt.

Som nu Sultanen ikke forsømte nogen Dag, at han jo efter sin Sædvane saasnart han var opstaaet, gik ind i sit Kabinet; Thi det var ham en stor Fornøielse, naar han der kunde betragte, og forundre sig over Aladdins Pallais, men da han nu fastede sine Dine derhen, hvor Aladdins Pallais pleiede at staae, saae han ikke andet, end en øde Plads, saaledes som tilforn, førend Palladset blev opbyggt. I Førstningen kunde han ikke ret tro sine egne Dine, hvorudover han gniiede dem, og meente derved, at faae et klarere Syn, men han saae dog alt dette uagtet lige saa lidet som før, endskjønt det var klar Luft, og den frembrydende Morgenrøde gjorde alle Ting synlige. Da han saaledes havde seet sig om baade til høire og venstre Side, uden at faae Aladdins Pallais at see, blev han saa overmaade bestyrret, at han i lang Tid blev staaende paa et Sted, og immer havde sine Dine henvendt til den Plads hvor Palladset havde staaet. Han kunde ikke begribe, hvorledes det kunde gaae til, at et saa stort Pallais, som Aladdins i saadan en Hast, kunde saa reent forsvinde, at man ikke kunde see det allerringeste Spor deraf, da han dog hver Dag, siden det blev bygget, havde seet det for sine Dine. Jeg bedrager mig ikke, sagde han ved sig selv; Thi jeg kan ikke see det allerringeste

ste deraf; Imidlertid er det endnu mere forunderlig, at man ikke finder det mindste Tegndertil; Thi var det faldet om, saa maatte man dog see Bygnings Materialerne at ligge der i Hobewis, og dersom det var sunket ned i Jorden, saa maatte der dog været noget Tegndertil saadant. Men hvor meget han end saae sig overbevist om, at Palladset var der ikke meere, saa blev han dog staaende nogen Tid, for end ydermere at forvisses om, at han ei saae Feil. Omfider gik han bort, og kom derefter igien tilbage i Cabinetet og befalede, at man i mueligste Hastighed, skulle lade Stor-Beziren komme til ham. Imidlertid satte han sig need, og havde saa mange Uroligheder i Sindet, at han ikke vidste hvad han skulle gribe til, eller hvad han skulle domme om denne Forandring.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa derfor afbryde min Fortælling, og spare det efterfølgende til i Morgen.

Den 682. Nat.

Allernaadigste Herre! som nu Stor-Beziren ikke vilde lade Sultanen længe vente efter sig, saa løb han i saa stor en Hast derhen, at hverken han eller hans Folk paa Hen-Beien blev vaer, at Aladdins Pallais ikke mere var at see paa sit sædvanlige Sted. Ja ikke engang

gang Dørvogterne havde fornummet noget til denne Forandring, da de lukkede Slots-Portene op.

Da Stor-Beziren kom ind til Sultanen, sagde han til ham: Allernaadigste Herre! Den Hastighed, med hvilken Eders Majestæt har ladet mig opkalde, giver mig Anledning til at slutte, at der noget sælsomt maa være tildraget sig, efterdi de ikke er uvidende om, at det i Dag er Raads-Dag, og at jeg følgelig ikke havde blevet mange Dieblif, førend jeg efter min Pligt af mig selv havde indfunden mig. Sultanen svarede: Hvad der er skeedt er visselig sælsomt og usædvanligt nok, som du siger; Thi siig mig engang, hvor er Aladdins Pallais bleven af? Aladdins Pallais, Allernaadigste Herre! svarede Stor-Beziren med Forundring, jeg gif nu nylig der forbi, og jeg fornam ikke andet end at det jo endnu stod paa sit sædvanlige Sted; Thi saa stor en Bygning som den, skulle vel ikke være saa let at flytte bort. Gaae da hen i Rabinettet, sagde Sultanen, og see ud efter det, siden kan du siige mig, om du har seet det.

Stor-Beziren gif derpaa hen i Rabinettet og han kunde lige saa lidet see Pallaiet, som Sultanen, og da han nu var vis og forsikkert paa, at Aladdins Pallais ikke mere stod paa det Sted, hvor det havde staaet, og at der ikke

te

Ke engang var noget Tegn til at der havde staaet nogen Bygning, saa gif han igien hen til Sultanen. Nu, har du seet Aladdins Palais? spurgte Sultanen, Allernaadigste Herre! svarede Stor-Beziren: Eders Majestæt kan vel erindre sig, at jeg engang har haft den Naade, at sige dem, at bemelte Palais tillige med Aladdins overflødige Rigdom, som Eders Majestæt har forundret sig saa meget over, ikke var andet end en Virkning af Hexerie, endskiont Eders Majestæt dog ikke saa har vildet have det.

Som nu Sultanen ikke kunde nægte, at Stor-Bezirens Forestillinger jo havde Grund, saa blev han saa meget desto vredere, efterdi saadant var ham forud sagt.

Hvor er han? sagde Sultanen, den Bezdrager, den Skielm, lad mig faae ham fat, at jeg kan legge hans Hoved for hans Føder. Allernaadigste Herre! svarede Stor-Beziren, han har fer nogle Dage siden været her, og udbedet sig Eders Majestæts Tilladelse, at tage ud paa Jagten, derfor er det best man skikker nogle ud til ham, og lade ham spørge, hvor hans Palais er bleven af, efterdi han selv derom ikke kan være uvidende. Ha Ha! svarede Sultanen paa den Naade handlede man alt for lemsfældig med ham; Nei! Gaae heller hen, og befal tredive Mand af min Guarde at de uden Forhaling

ling skal ride ud, og bringe mig ham hjem i Bolt og Jern.

Stor-Bezieren gik derpaa bort, og gav Guarderne denne Sultanens Ordre, samt derhos underviste deres Officier, hvorledes de skulle gribe Sagen an, at han ikke skulle slippe dem af Hænderne. De reed altsaa bort, og traf Aladdin paa Jagten, ongefær 5. eller 6. Mile fra Staden. Ved deres Ankomst nærmede Officieren sig til ham, og lod ham forstaae, hvorledes Sultanen saa inderlig længtes efter igien at see ham, og derfor havde givet den- nem Ordre at tage ud til ham, og bede ham at han, under deres Vedsagelse vilde komme hjem til ham.

Som nu Aladdin ikke vidste den rette Aarsag, hvorfor Sultanens Guarde var udcantz manderet, saa resolverede han strax til at følge med dem; Men da de var kommen Staden paa en halv Mil nær, begyndte Officieren saaledes at tale til ham: Vritns Aladdin! Vi maa til vores største Bedrøvelse lade eder vide, hvorledes Sultanen har befalet os, at tage eder i Arrest, og at føre eder til ham, som en Lands Forræder, i saadan Henseende beder vi underdanig, at I ikke regner os saadant til Onde, men er saa naadig at ansee det, som en Virkning af vor Pligt og Skyldighed.

Dette

Dette Budskab satte Aladdin i den yderste Forundring, efterdi han holt sig ganske uskyldig, og derfor spurgte Officieren, om han ikke vidste, hvad slags Forseelse man beskyldte ham for? Men denne svarede: At hverken han eller hans medhavende Folk derom kunde give ham den mindste Efterretning.

Som nu Aladdin saae, at de Folk han havde med sig, var langt svagere end det berørte Detachment, saa steg han af sin Hæst og sagde: See! Her er jeg, gjør hvad eder er befalet. Dog maa jeg derhos sige, at jeg visse- lig ikke veed hvori jeg har forseet mig, enten imod Sultanens Person eller Stat. Derefter lagde man ham en meget tyk Kiede omkring Halsen, som var saa lang at man bandt ham omkring Livet med den samme, og det paa saadan en Maade, at han ikke havde sine Arme frie. Da dette var skeed, tog en af Guarderne fat paa Enden af Kieden, førte Aladdin saaledes til Guds lige ind i Staden.

Men Allernaadigste Herre! sagde Scherazade: Jeg seer, at det allerede er Dag, maa derfor saa nødig, som jeg vilde afbryde Historien, og opsætte det efterfølgende til næste Nat.

Den 683. Nat.

Allernaadigste Herre! Saa snart denne Com- mando var ridet ind i Forstaden, saa tvilede der

der ingen paa, at jo Aladdin skulde medhand-
 les, som en Fange, og miste Livet. Men da
 han var meget afholdet og elsket af alle Folk, saa
 greb Folkene i Forstaden strax til Vaaben for at
 frelse Aladdin af deres Hænder, nogle forsynes
 de sig med Sabler, andre med store Staver, og
 de som ikke kunde faae andet, betiente sig af
 Stene til at kaste paa dem. Guarderne vente
 sig vel om for at vilde sætte sig til Mod-
 Bærge, men som de merkede, at der samlede
 jo flere og flere Folk til, saa lod de sig
 ikke merke med nogen Ting, men holt
 sig meer end lykkelig nok, naar de kunde
 komme ind paa Sultanens Pal-
 lais, uden under Veis at forlise Aladdin. At
 nu dette kunde gaae dem an, saa bar de Om-
 sorg for at trænge sig igiennem Folket,
 og snart reed vidt fra hinanden og snart nær
 sammen, ligesom der var Rum til paa
 Gaderne, som de kom igiennem. Og paa
 denne Maade kom de omsider til
 Sultanens Pallais, hvor Guarderne
 stillede sig i en lige Linie for Porten,
 imedens Officieren og den, der førte
 Aladdin gif ind paa Palladset, og blev
 saa staaende, indtil Dørvogterne
 igjen havde lukket Porten til for at
 hindre, at Folket ikke skulde trænge
 sig derind.

Saa snart Aladdin var kommen inden for,
 tog Bødelen fat paa ham, og efterat han havde
 taget Kieden af ham, som han var bundet
 omkring Halsen og Livet med, bredte han en
 Hud paa Jorden, som var farvet med en utal-
 E. en N. III. B. Æ lig

lig Mængde Misdæderes Blod, som han havde henrettet! Her lod han ham sidde need paa sine Knæ og bandt for hans Dine, hvorpaa han tog sit Sværd af Skeden, svingede det tvende gange igiennem Luften, ventede paa Sultanens Ordre, at han skulle hugge Hovedet af Aladdin.

Bed denne Tid merkede Stor-Beziren, at den gemene Mand havde trængt sig igiennem Guarder-Vagten, og paa mangfoldige Stæder begyndte at bestige Slots-Murene, og rive dem need paa sine Stæder for at komme ind i Slots-Gaarden, og redde Aladdins Liv; Hvorudover han søgte at foreholde Sultanen saadant, før end han gav Ordre til Boddelen at slaae Hovedet fra ham, sigende: Allernaadigste Herre! jeg beder underdanigst, at Eders Majestæt først nøie overveier alle Ting, førend de giver den Ordre de har i Sinde; Thi de kunde derved ventelig staae i Fare for at blive overrumplet af Almuen, som med Magt trængte sig ind paa Eders Majestæts Pallais. Hvad? svarede Sultanen, vil de trængte sig ind paa mit Pallais? Hvo skulde giøre sig saa forvoven? Allernaadigste Herre! svarede Stor-Beziren, Eders Majestæt vilde ikkun behage at see hen til Slots Murene, saa skal de snart faae Sandheden at vide.

Scheherazade maatte, som sædvanligt, igien afbryde, da hun saae at Soolen kastede sine

ne Straaler ind i Sultanens Gemak, og efter Sultanen Schariars Begiering begyndte hun næstfølgende Nat saaledes:

Den 684. Nat.

Allernaadigste Herre! Da Sultanen saae det store Oprør, der var forarsaget iblant Folket, blev han saa forskrekket, at han strax i samme Dieblig befalede Boddelen, at han skulle igien stikke sit Sværd i Balgen, løse op for Aladdin's Dine og stille ham paa fri Fod. Desuden befalede Sultanen at Chiauserne, skulde udraabe for Folket, at han havde givet Aladdin Naade, og at de altsaa ikke skulle bekymre sig om noget, men forsoie sig en hver til sit.

Saa snart der saaledes blev raabt Vardon for ham, stod de allesammen af fra deres Forsæt, endskjønt de fleste allerede var kommen op paa Muren, og folgelig vare Vidne, til hvad der var passeret, men det stod ikke længe paa, inden de igien kom need, og bragte dem den glædelige Tidende, som stod neden for, at den Mand, som de saa høit elskede, havde beholdt Livet. Denne Tidende kom altsaa ud iblant alt Folket, allerhelst da Udraaberne ligeledes raabte det ud iblant dem, saa at der var ingen, som jo fik det at vide. I det nu Sultanen lod Aladdin vederfares Naade, saa lagde Folket deres Baaben need, og ophævede

den Tumult de havde sat sig for at gjøre, sameforfoiede sig i en Hast bort enhver til sit.

Da nu Aladdin igien saae sig stillet paa fri God, løstede han Hovedet i Beiret, og saae hen til det Sted, hvor Sultanen stod, og ret med ynkelige Ord taledes saaledes til ham: Allernaadigste Herre! Jeg beder underdanigst, at Eders Majestæt til den Naade de allerede har beviist mig endnu vilde føie denne, at de vilde sige mig, hvad for en Misgierning jeg har begaaet. Hvad for en Misgierning du har begaaet, du Meen-Eedere, svarede Sultanen, hvor er det mueligt, du ikke skulle vide det? Kom ikkun her op, sagde han fremdeles, saa skal jeg vise dig det. Aladdin gif derpaa op med ham, og i det Sultanen gif foran, befalede han ham at følge efter sig. Da de kom op til Dørren, sagde Sultanen fremdeles til ham: Du maa jo frem for alle andre vide, hvor det Pallais har staaet, see derfor allevegne omkring og siig mig, hvor det er bleven af.

Aladdin saae sig dernæst om, men saae ikke det allerringeste for sig uden den øde Plads, hvor hans Pallais havde staaet. Men som han umuelig kunde vide, paa hvad Naade samme saa aldeles kunde forsvinde, saa blev han ved saadan forunderlig Hændelse sat i saa stor Forvirring og Bestyrtelse, at det ikke var ham mueligt at svare Sultanen et eneste Ord. Imidlertid

fertid igientog den utaalmodige Sultan sit forrige Spørsmaal, og sagde til Aladdin: Siig mig nu, hvor dit Pallais er? Og hvor min Datter Princesse Badroulboudour opholder sig? Nu kunde Aladdin ikke længer holde sig, men svarede saaledes: Jeg seer vel og maa bekiende, at det Pallais, som jeg havde ladet opbygge, ikke mere staaer paa det Sted, hvor det stod; Men endskjønt jeg seer at det er forsvunden, saa kan jeg dog ikke siige Eders Majestæt, hvor det er bleven af; Thi jeg forsikkrer paa det allerdyreste, at jeg ikke er vidende det allerringeste af denne forunderlige Hændelse.

Men allernaadigste Herre! sagde Scherazade: Jeg seer at det alt er Dag, maa derfor afbryde, og igien paa Eders Majestæts Behag fortsætte det øvrige af Historien i Morgen.

Den 685. Nat.

Allernaadigste Herre! Sultanen svarede Aladdin saaledes: Det er min mindste Bekymring, hvor dit Pallais er bleven af; Thi det er mig Ti Hundrede Tusende gange mere at giøre om Princesen min Datter, hvorudover det er min Villie og Befaling, at du skaffer mig hende igien tilstede, eller og jeg skal legge dit Hoved for dine Fødder, og ingen slags Consideration skal kunde holde mig derfra.

Allernaadigste Herre! svarede Aladdin:
 Jeg beder underdanigst, at Eders Majestæt al-
 lernaadigst vilde forunde mig Fyrgetive Dages
 frist, at jeg i den Tid kunde anvende min Flid
 derpaa, skulle det imidlertid ikke lykkes for mig
 at bringe hende igien tilveie, saa lover og for-
 binder jeg mig til selv godvillig at overlevere min
 Person i Eders Majestæts Hænder, og skal la-
 de det staae i deres egen fri Disposition, at
 handle med mig saadan, som de selv lystet.
 Sultanen svarede ham saaledes: De Fyrgeti-
 ve Dage, som du forlanger, kan dig vel for-
 undes, men jeg troer ikke at den Naade, som
 jeg herudi viser dig, skulle foranledige dig til at
 undflye min retfærdige Bredde; Thi paa hvad
 for et Sted du endog opholder dig i Verden,
 skal jeg nok vide at faae fat paa dig.

Derefter forsoiede Aladdin sig bort fra
 Sultanens Ansigt, saa nedslaget i sit Sind, at
 alle de som saae ham ikke kunde andet end be-
 væges til Medlidenhed, efterdi han stedsse, gik
 og hængte med Hovedet, og havde ikke det Hierte
 i sig, at han i sin nærværende Forvirring torde
 oplade sine Dine. Til med vente de fornem-
 ste Hof-Betienter ham stedsse Røggen, deels for-
 di de ikke skulle see ham, og deels for ei at blive
 seet, da de dog, som hans gode Benner, dem
 han aldrig havde fortørnet, burde have nærmet
 sig til ham for at trøste ham i sin Bedrøvelse,
 eller tilbyde ham at maatte tage sin Tilflugt til
 dem

Dem i deres Huse; Men omendskiønt de havde kommet hen til ham, enten for at trøste ham, eller anbyde deres Tieneste, saa havde han dog ikke kundet betiene sig deraf, efterdi hans Forstand og Sandsen var saa forvirret, at han ikke kiendte sig selv; Denne hans Forvirring gav han tydelig nok tilkiende, da han kom uden for Sultanens Pallais; Thi han gik Dør fra Dør, og uden at vide, hvad han selv gjorde, spurgte alle dem han mødte, om de ikke havde seet hans Pallais, eller om de ikke kunde give ham nogen Efterretning derom.

Saadanne Spørsmaal gav da enhver Narfag til at slutte at han maatte have mist Forstanden, hvorudover der var vel nogen, som loe ham ud, men alle fornuftige derimod, og i Særdeleshed de, som var bleven bekiendt med ham, blev derved bevæget til en stor Medlidenhed. I denne Tilstand forblev han tvende Dage i Byen, og gik snart til en anden, uden at vide, hvad han skulde gribe til. Han spiste i samme Tid ikke heller noget, uden hvad en eller anden af et godt Hierte undertiden kunde byde ham.

Scheherazade vilde have talet mere, men som hun noget sildigere end sædvanlig var af sin Søster denne gang bleven opvakt, saa maatte hun formedelst Soelens hastige Opgang bryde af, og spare Resten til næstfølgende Nat.

Den 686. Nat.

Allernaadigste Herre! Som nu Aladdin i den
 elendige Tilstand, han befandt sig udi, ikke
 længer kunde opholde sig paa et Sted, hvor han
 nylig havde gjort saa store Figurer, saa beslut-
 tede han paa sinde at forlade Byen, og at begi-
 ve sig ud paa Marken. Altsaa gik han af de
 ordentlige Lande-Beie, og efterat han i sin U-
 roelighed havde gaaet over mange Marker kom
 han tilsidst imod Matten ved Bredden af en Flod.
 Her faldt ham nogle fortvilede Tanker ind;
 Hvor skal jeg nu gaae hen? sagde han ved sig
 selv, at opsoege mit Pallais? I hvad for en Pro-
 vints? I hvad for en Deel af Verden skal jeg
 finde samme? Og hvor skal jeg faae min elskvær-
 dige Princesse, som Sultanen har forlangt af
 mig? Al jeg seer aldeles ingen Udveie til at naae
 det jeg søger efter, derfor er det vel best, at jeg
 paa engang befrier mig selv fra saa mange unyt-
 tige Bekymringer, og tillige gjør mig løs fra de
 heftige Bedrøvelser, som ere færdige at quælle
 Hjertet i mit Liv. Herpaa vilde han strax have
 nedstyrtet sig i Vandet, saafremt han ikke som
 en god Muselmand, der trolig i agttager sin Re-
 ligion just paa samme Tid havde erindret sig,
 hvorledes han ikke maatte gjøre dette, førend
 han først havde forrettet sin Ben.

I det han nu vilde gjøre sig færdig til dens
 Forretning gik han hen til Vandet, hvor
 han

han efter Landets Skif vilde toe sit Ansigt og sine Hænder, førend han begyndte at bede. Som der nu var ganske steilt need til Floden, og der desuden var temmelig glat at staae, efterdi Bandedet stedse slog derop imod og gjorde det vaadt, saa hændte det sig, at den ene Fod gled fra ham, og han altsaa virkelig havde faldet ud i Floden, om han ei havde faaet fat om en liden Steen-Klippe, som kunde ohngefehr være to Foder høi oven for Bandedet. Men til hans store Lykke havde han endnu den Ring paa sin Finger, som den Africanske Troldmand havde givet ham, da han skulle gaae need for ham i den Underjords-Hule, for der at hente den forunderlige Lampe, som ham nylig var bleven frataget; I det han nu som sagt er, faldt need og samme Tid vilde holde sig paa bemeldte Steen-Klippe, hændte det sig, at han uafvidende gniede Ringen noget stærk paa Klippen, og i samme Dieblisk lod den selv-samme Geist sig igien til syne, som engang havde været hos ham i den Underjords-Hule, hvor Troldmanden havde indsluttet ham, sigende til ham: Hvad vil du? See jeg slaaer færdig som din Slave at adlyde dig, og alle dem som har denne Ring paa deres Finger, ja ikke allene jeg men endog alle andre, som ere Slaver af samme Ring.

Men Allernaadigste Herre! sagde Schehezade: Det Skin, som meddeler mine Dinos Lys, er just det, der ligesom legger mig Haanden

paa Munden, saa at jeg ikke efter Dnske kan komme videre, men maa opsætte det efterfølgende til næste Nat.

Den 687. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdin havde aller-
mindst ventet, at han i sin fortvilede Til-
stand skulde faae nogen Geist at see, hvorudover
der kom ham en angenem Bestyrrelse paa, saa
at han strax svarede: Geist! Frels mig endnu
engang fra Døden, og siig mig dernæst, hvor det
Pallais er bleven af, som jeg haver ladet opbyg-
ge, dog saae jeg langt heller, at det i en Hast
igien blev bragt hen paa det Sted, som jeg har
sat det. Geisten svarede: Det, som du forlan-
ger af mig, staaer ikke til mig, efterdi jeg alle-
ne er en Slave af Ringen, og altsaa faaer du
i dette Fald anmeldte dig hos de Geister, som ere
Slaver af Lampen. Er det saaledes beskaffen,
sagde Aladdin fremdeles: Saa befater jeg dig
i Kraft af Ringen, at du strax bringer mig hen
paa det Sted, hvor mit Pallais for nærværen-
de Tid staaer, og sætte mig under Princesse
Badrroulboudours Binduer; Thi det er mig
lige meget, paa hvad Sted det er i Verden.
Neppe vare disse Ord udtalte forend Geisten tog
fat paa ham, og bragte ham i et Dieblif ind i
Africa, hvor han satte ham lige under de Bin-
duer, som var paa Princesens Gemak. Det
Sted, som Slottet var bleven henflyt paa, var
en

en stor øde Plads som laae uden for en vis stor og anseelig Stad i Africa.

Endskjønt det nu var temmelig mørk, saa kunde dog Aladdin ved sin Ankomst til dette Sted let kiende baade sit Pallais og Princesse Badroulboudours Gemak, men som alting var stille paa Palladset, saa begav han sig af til Siden, og satte sig under et Træ, hvor han sad, og betragtede sin Lykke, som han ingen anden havde at takke for, end en blot Hændelse; Thi han kunde nu igien gjøre sig Haab om at forglemme sin Modgang, og følgelig blive sat i en langt roligere og lykkeligere Tilstand, end den, han havde været udi, siden han blev fangen, ført frem for Sultanen, og stod i Fare for at miste Livet. Saaledes laae han længe, og fornøiede sig udi Haabet, indtil han omsider faldt i Søvn, hvilken han ogsaa havde nodig, efterdi han paa siette Dag ikke havde faaet Søvn i sine Dine.

Morgenen derefter, saasnart Morgenroden begyndte at bryde frem, blev Aladdin paa en sød og behagelig Maade opvaft, ikke allene formedelst den deilige Sang, han hørte af de Fugle, som om Natten havde siddet i det Træ, hvor under han laae, men endog af de andre mangfoldige Fugle, som sad omkring i Trærne i Slots-Haven. Saa snart han fik sine Dine op, saae han allerførst hen til den forunderlige

ge

ge Bygning, og fandt en ubeskrivelig Glæde hos sig selv, i det han haabede snart igien at blive Eiere deraf, og paa samme Tid endnu en gang komme til at nyde den Elskværdige Prinsesse Badroulboudour. Han stod derfor strax op, og nærmede sig hen imod Prinsessens Gemak, hvor han gik, og spadserede saa længe langs med Binduerne, indtil han omsider kunde faae hende at see, naar hun stod op. I midlertid undersøgte han ved sig selv, hvad der kunde være Aarsag til alt det Onde, som var ham vederfaeret, og efterat han noie havde overveiet alle Ting, tvilede han ikke paa, at jo hans flette Skiebne reiste sig deraf, at han ikke vel nok havde forvaret sin forunderlige Lampe; Altsaa lagde han al Skylden paa sin egen Uagtsomhed og den flette Omsorg, han havde baaren for Lampen, da han dog ikke noget Dieblif burde have sat den fra sig.

Dagens Komme forhindrede Scheherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Nat saaledes:

Den 688. Nat.

Allernaadigste Herre! Det meste, som Aladdin var bekymret for at vide, var at faae Efterretning om, hvo der var hans Lykkes Minderere, hvilket han let kunde have begribet, i Fald han havde vist, at han tillige med Pakladset

ladset stod i Africa og selv havde han ikke erindret sig at spørge derom, og tilmed havde det blotte Navn Africa, strax erindret ham den Africanske Troldmand, som var hans affagde Fiende, hvilket ventelig havde fundet strekke ham fra at komme der.

Samme Morgen som Aladdin var ankommen, traf det just at Princesse Badroulbondour stod noget tiligere op end hun ellers pleiede at gjøre, siden hun ved Troldmandens List var bleven forflyttet til Africa; Og endskjønt hun engang om Dagen imod sin Villie maatte taale hans Nærverelse, efterdi han saa godt som havde hele Palladset i sin Magt, saa havde dog Prinsessen stedse beegnet ham saa haardt, at han hidindtil havde haft den Dristighed at logere paa Palladset. Saasnart Prinsessen var paaflædt, hendte det sig, at en af hendes Kammer-Jomfruer gif hen at see ud af Binduet, og i det samme blev vaer, at Aladdin stod uden for, hvorudover hun i største Hast løb ud og gav Prinsessen Efterretning derom; Men som Prinsessen ikke vel kunde tro denne Tidende, gif hun strax selv hen til Binduerne, og det er ikke at udsige hvor glad hun blev, da hun ligeledes fik Die paa Aladdin.

Hun lakkede derfor strax Binduet op, og som Aladdin hørte samme, saae han op i Veiret, og han havde neppe seet Prinsessen, førend

førend han jo strax kiendte hende samt gav hende saa mild en Hilsen; at hun let deraf kunde see, hvor stor en Glæde han havde over igien at træffe hende. Princesseu raabte derpaa udaf Binduet og sagde til ham: Alt vi ikke skal lade Tiden gaae unyttig bort, saa har jeg gjort Anstalt, at Løn-Porten allerede er bleven opluft. Gaae derfor strax ind, og kom herop til mig, hvorpaa hun igien lukte sit Gemaks Bindue til.

Denne lønlige Port var lige under Princesseu Gemak, og som Aladdin fandt den aaben, gik han herind og forfoiede sig strax op til Princesseu. Det er ikke mueligt nogensinde at beskrive den Glæde og Fornøielse som disse Tegte-Personer havde, da de igien saae sig samlet med hinanden; Thi de havde hver paa sin Side stedse billedet sig ind, at de aldrig mere havde faaet hinanden at see. De tog hinanden over tusende gange i Favn, og enhver af dem søgte at give de allertyndeligste Kiende-Tegn paa en brændende Kierlighed og Hiertens Oprigtighed, hvilke man i Betragtning af deres bedrøvelige og uformodentlige Skilsmisse let kan indbilde sig.

Efterat de saaledes havde caresseret hinanden og grædt af Glæde over deres Samling, satte de sig need hos hinanden paa en Sofa, hvor Aladdin saaledes begyndte at tale: Elskværdige Princesse sagde han, førend jeg begynder at

at tale om noget andet, saa beder jeg allerkierligst, at J ikke allene for Guds Skyld, men endog for eders egen Nyttis og eders høitærede Sr. Faders Sultans Skyld, ja i Særdeleshed for min egen Interessis Skyld vil sige mig hvor en vis Lampe er kommen hen, hvilken jeg, førend jeg tog ud paa Jagten havde sat fra mig paa Ziraten af en Støtte i den Sal med de Fire og Fve Binduer.

Og som nu Dagen allerede begyndte at skinne frem, nødtes Scheherazade til at lade Historien fare denne gang, men dog alligevel begyndte næstfølgende Nat at fortælle det øvrige af Historien saaledes:

Den 689. Nat.

Allernaadigste Herre! Princesse Badroulboudour svarede Aladdin saaledes: Af min allerkiereste Gemahl! Jeg tænkte nok, at begge vores Ulykke reiste sig fra denne Lampe, men det smertes mig allermest, at jeg uafvidende selv har været Aarsag dertil. Af, Princesse! svarede Aladdin: Giv eder ikke selv Skylden; Thi jeg er selv Aarsag derudi, esterdi jeg med større Omhyggelighed burde have forvaret den. Men lad os ikkun see derhen, hvorledes vi igien kan oprette denne Skade, og hav i saadan Henseende den Godhed og Naade for mig, at J

J fortæller, hvorledes alting dermed er gaaet til, og hvem den er falden udi Hænderne.

Derpaa fortalte Princesse Badroulboursour, hvorledes der var en, som uden for Palladset raabte, at vilde tilbytte sig gamle Lamper for nye, samt hvorledes en af Slavinderne fik fat paa denne gamle Lampe, og byttede den bort for en nye, som hun strax lod hente frem, at han kunde see den. Derefter fortalte hun fremdeles, hvorledes Palladset næste Natten blev bortført, saa at hun om Morgenen befandt sig i det ubekjendte Land, hvor de nu for nærværende Tid var, nemlig i Africa; Hvilke Omstændigheder Forræderen selv havde fortalt hende med sin egen Mund.

Aladdin falt hende her ind i Talen, og sagde: Elskværdige Princesse! i det J fortæller mig, at jeg tillige med eder for nærværende Tid befinder os i Africa, saa har J derved allerede gjort mig Forræderen bekjendt. Dette Menneske er den største Meen-Edere, som der kan være under Soelen, men hverken Tiden eller Stedet tillader mig at give eder en vitløftigere Beskrivelse paa hans Ondskab. Jeg vil derfor allene bede, at J ville sige mig, hvad han har gjort med Lampen, og hvor han forvarer samme.

Princessen svarede: Han bær Lampen stedse hos sig, og har meget forsynlig indsvøbt den

Den i et fint Klæde, hvilket jeg selv er Bidne til, efterdi han i min Nærværelse har taget den frem, viklet den op, og viist mig den som et Seiers-Tegn. Min deilige Princesse, svarede derpaa Aladdin: Tag det ikke fortrydelig op, at jeg besværer eder med saa mange Spørsmaal; Thi det er en Sag, som er eder lige saa høit magtpaaliggende som mig selv. Men for igien at komme til det, som i Særdeleshed gaaer mig an, saa beder jeg for alt det jeg bede kan, at I fremdeles ville berette mig, hvorledes dette ugun- delige Menneske har opført sig imod eder? Prin- cessen svarede: Siden jeg kom paa dette Sted, har han ikkun engang om Dagen været hos mig, og jeg troer stadig, at den slette Forniel- se, som han ved sin Visite hoster sig, er Nar- sag udi, at han ikke oftere løber mig over, i det øvrige kan jeg med Sandhed sige, at alle de Discourser, som han fører med mig, gaaer hver gang allene derud paa, at han vil overtal- le mig til at bryde den Troskab og Kierlighed, som jeg engang har tilsagt eder, og derimod tage ham til min Gemahl, hvor hos han tillig- ge har søgt at bilde mig ind, at jeg ikke skulle haabe nogen Tid at see eder, efterdi I ikke me- re var i Live, men at Sultanen min Fader hav- de ladet hugge eders Hoved af. At han nu des- stobedre kunde retfærdiggjøre sig, saa lagde han fremdeles til, at I var et utafnemmelig Men- neske, endskjønt I havde ham allene at takke for al eders Lykke. Ja han har saa mange an-

dre Ting at erindre, der ere lige saa urimelige, som disse.

Scheherazade maatte atter formedelst Dagens komme bryde af, men da Sultanen Schazriar fandt største Behag i denne Historie, maatte hun efter hans egen Befaling den næstfølgende Nat gjøre saadan Begyndelse derpaa igien.

Den 690. Nat.

Allernaadigste Herre! Princesse Badroulboudour blev fremdeles ved saaledes at tale til Aladdin: Som nu dette Menneske, sagde hun, ikke faaer andet Svar af mig end mine bittre Taa-
rer, saa seer han sig immer tvungen til at gaae lige saa misfornøiet bort, som han kommer; Dog tviler jeg ingenlunde paa, at jo denne Taalmodighed ikke skeer i anden Hensigt, end at han for det første ville give mig Tid til at lade Hefstigheden af min Smerte sætte sig, i det Haab, at jeg siden skulle falde paa andre Tanker; Thi det er let at slutte sig til, at naar han i Fremtiden saae, hvorledes jeg fremdeles blev ved, at sætte mig imod hans Villie, at han da ville tvinge mig der til med Magt. Men min allersødeste Gemahl! Eders Nærværelse har nu betaget mig al Frygt for saadanne uløfsalige Svitter.

Aladdin faldt hende her ind i Talen, og sagde: Elskværdige Princesse! Jeg lever i det gode Haab,

Haab, at jeg igien skal faae oprettet vor Skade, efterdi jeg allerede har opfundet et Middell, der uden al Tvivl skal befrie baade eder og mig fra vores felles Fiende, men hertil udfordres, at jeg maa begive mig ind i Staden, dog skal jeg imod Middag være her igien, og da vil jeg ikke allene fortælle eder, hvori samme bestaaer, mens endog tilstrækkelig oplyse eder om, hvad I paa eders Side har at giøre, paa det alting kan faae et lykkelig Udfald. Dette maa jeg dog først siige eder til Efterretning, at I ikke skal lade det komme eder forunderligt for, naar I seer mig komme tilbage i en anden Dragt, og at I foranstalter det saaledes, at Løn-Porten betids kan blive opluft, paa det jeg strax kan komme ind, naar jeg banker paa, hvilket Princesseu lovede ham, og forsikrede, at der skulle blive opluft, saa snart han ankom.

Efterat nu Aladdin var gaaet need af Princesseu Gemak, og igien kommen ud af Løn-Porten, saae han sig allevegne omkring, og i det samme blev en Bonde vaer, som gik paa Marken. Som nu denne Bonde var temmelig langt borte paa hin Side af Pallaiet, saa løb Aladdin til, og da han hentede ham ind, bad han ham, at han ville bytte Klæder med ham, og han fik omsider Bonden overtalet til at giøre det, hvorpaa de gik med hinanden bag en Busk, og forrettede dette Bytte. Dernæst skildtes de igien ad, og Aladdin tog sin Vej lige ind ad Byen

til. Her gik han strax op af en Gade, som var lige for Porten, og kom omsider paa det Sted, hvor alle slags Kjøbmænd og Haverks Folk havde deres Boelig, altsaa begav han sig ind til en Materialist, og efterat han lidet havde seet sig om, spurgte han Kjøbmanden, om han ikke havde et vist Pulver at sælge ham, som han nævnde ved Navn.

Som nu Kjøbmanden bildte sig ind, at Aladdin ikke havde Naad til at betale samme, efterdi han gik saa slet klædt, saa svarede han strax, at han vel havde noget, men at samme var temmelig dyrt. Aladdin kunde heraf let slutte at Kjøbmanden ikke saa ham an for at kunde betale det, tog derfor en Pung frem, og lod ham see, at han havde Guld-Mynt hos sig, hvor næst han begierede, at man skulle lade ham faae et halv Qvintin af bemelte Pulver. Kjøbmanden veiede det strax af, svøbte det ind, og overleverede det til Aladdin, samt begierede et Stykke Guld-Mynt for det. Aladdin betalte ham strax, og efterat han siden havde tilkøbt sig de fornødne Levnets Midler, holdt han sig ikke længere op i Byen, men forsoiede sig igien til sit Pallais.

Scheherazade maatte, som sædvanligt, igien afbryde, da hun saa at Soelen kastede sine Straaler ind i Sultanens Gemak, og efter
Sul-

Sultanen Schariars Begiering begyndte hun næstfølgende Nat saaledes:

Den 691. Nat.

Allernaadigste Herre ! Aladdin var neppe igien ankommen til Løn-Porten, at han jo strax blev opløst, hvorudover han begav sig lige op paa Princesse Badroulboudours Gemak, og sagde til hende: Min Princesse! Den Afstye som J efter eders egne Ord har haft for eders Fiende vil ganske vist ventelig nu være Aarsag udi, at det vil falde eder noget vanskeligt og besværligt at følge det Raad, som jeg vil give eder. Men tillad mig dog at sige, at det uomgiengelig er fornøden, at J forstiller eder og nøder eder selv til at opføre eder anderledes, end J mener det, paa det J derved kan befrie baade mig og eder fra vores fælles Fiende, og følgelig skaffe Sultanen eders Fader, og min naadige Herre den Fornøielse igien at see eder.

Dersom J derfor, sagde Aladdin fremdeles, vil følge mine Raad, som jeg dog ikke tviler paa, saa maa J i dette Dieblif iføre eder eders beste Klæder. Skulle nu den Africanske Evoldmand efter sin Sædvane igien indfinde sig, saa lad det ikke falde eder besværligt, paa den allerhøfligste Maade at tage imod ham, og uden noget tvunget Væsen at omgaaes ham, saa at omendskiont der maatte blive en liden bedrøvet Skne tilovers i eders Ansigt, han dog i det ringeste

ste ikke skal Kunde Kiende andet end at jo sammt med Tiden skal forsvinde. Iligemaade vil det være fornøden, at J iblant andet lader ham forstaae, hvorledes J gjør eder umage at forglemme mig, og paa det han desto bedre kan forsikres om eders Oprigtighed, saa beed ham, at han vil blive hos eder til Aftens - Maaltid, paa hvilken Tid J skal lade eder forlyde med, at J havde Lyst til at drikke et Glas Biin med ham, og at han hertil maatte tage den beste han havde.

Som det nu ikke vil mangle, at han jo strax gaaer bort for at hente Binen, saa kunde J imidlertid lave Parade Bordet til, og dernæst skal J tage dette Pulver, som jeg her leverer eder, og komme det i det Bæger, som J pleier at drikke af, hvilket J derefter skal sætte hen til en Side og forud aftale det med den Dame som skal skienke for eder, at hun giver ham dette Bæger at drikke af, naar J ved et vis Tegn advarer hende derom, dog saa at J formaner hende vel at tage sig i agt, at hun ei skal tage Feil og give eder det urette.

Naar nu Troldmanden kommer tilbage og sidder til Taffels med eder, saa fornøi ham med de Discourser, som er ham mest behagelig, og naar Maaltidet er til Ende, saa opmuntre ham til at drikke nogle Glas Biin med eder. Naar J saaledes har drukken saa tit som J selv befinder for got, saa tilbyd ham at drikke af eders Bæger,

ger, som Pulveret er kommen i, hvilket han vil ansee for saa stor en Ære, at det ikke er venteligt, han skulle afflaa eders Begiering; Ja han drikker det visselig saa reent ud, at der ikke bliver en eneste Draabe tilbage, men han skal neppe faae det uddrukket, førend han falder hen i en dyb Søvn. Skulle J derfor end finde et Slags Affkye hos eder selv til at drikke af hans Bæger, saa kan J dog uden Frygt tage det til eder; Thi Pulveret skal saa hastig virke hos ham, at han ikke faaer Tid til at see, enten J drikker eller ikke.

Men Allernaadigste Herre! sagde Scherazade: Jeg seer, at det allerede er Dag, maa derfor saa nødig, som jeg vilde afbryde Historien, og opsætte det efterfølgende til næste Nat.

Den 692. Nat.

Allernaadigste Herre! saa snart Aladdin saaledes havde udtalt, gav Prinsessen ham følgende Svar: Jeg tilstaaer sandelig, at jeg med Magt maa tvinge mig dertil, isald jeg skal opføre mig saa venlig imod Troldmanden som J forlanger af mig, endstjønt jeg dog seer, hvor høit fornøden det er at beqvemme sig dertil. Men hvad er der, som man ikke skulle giøre, naar man derved kan befrie sig fra saa grum en Siende? Jeg vil derfor i dette Fald giøre alt hvad J har raadet mig, efterdi min Lyksalighed ikke

mindre deraf dependerer end som eders. Da nu Aladdin saaledes havde afalet alle Ting med Prinsessen, tog han Afssked med hende, og tilbragte det øvrige af Dagen omkring i Egnen ved Palladset, indtil han omsider imod Natten igien indfant sig ved Løn-Porten.

Nu havde vel Prinsesse Badroulboudour fra det første Dieblisk af, da hun saae sig skilt fra sit eget Fæderneland, ikke været at trøste, ei allene i Henseende til Aladdin hendes Kiere Gemahl, som hun fra Begyndelsen af bar saa stor Kierlighed for, dog mere af en opvakt Tilboielighed end Pligt, mens endog i Henseende til Sultanen hendes Fader, som hun ligeledes inderlig elskede; Ja hendes Bedrøvelse var saa overmaade stor, at hun endog ikke skyttede om at ved lige holde den Methed og Keentighed, som anstod hendes høie Stand, og det lige fra den Tid af, da den Africanske Trolldmand første gang kom til hende, efterdi hun af hendes Slavinder erfarede at han var den selv samme, som havde tilbyttet sig den gamle Lampe, og dette hans grumme Skielmsstykke var Aarsag udi, at hun strax fattede saa stor en Afstye for hans Person, men ikke destomindre ville hun dog betiene sig af denne Leilighed, til at hevne sig paa ham saaledes, som han fortiente det, hvorudover hun besluttede at følge Aladdins Raad.

Saa snart Aladdin var gaaet bort, satte hun signed ved sit Nat-Bord, og lod sine Kam-

mer-

mer: Zomfruer sætte sig det beste og prægtigste Hoved = Smykke paa, og iførte sig dernæst den allerbeste Klædning hun havde, ligesom hun og betiente sig af det Liv = Baand, som med Guld og rare Diamanter allermest var beprydet. Foruden dette tog hun og et Hals = Baand om hendes Hals som bestod af tretten Perler, hvoraf de sex var snøret paa den ene Side, og de andre sex paa den anden, men den ene som sadt midt imellem dem, var den største og kostbareste af dem alle, dog havde de andre saa net en Proportion, at den største Sultaninde eller Dronning maatte prise sig lykkelig, i Fald hun havde eiet et Par af den Størrelse, som de mindste havde. I det øvrige var hendes Arm = Baand saa rigelig besat med Diamanter og Rubiner, at de i alle Ting kom overeens med den øvrige Pragt.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det alt er Dag, maa derfor afbryde, og igien paa Eders Majestæts Behag fortsætte det øvrige af Historien i Morgen.

Den 693. Nat.

Allernaadigste Herre! Da nu Princesse Bædroulboudour omsider var bleven paaflædt, gif hun hen for Speilet for at bese sig, og derefter spurgte hun sine Kammer = Zomfruer, hvorledes hendes Dragt befalt dem, og efterat de alle forsikrede, at der intet manglede af

alle de Yndigheder, som den Africanske Trolde-
Mands Marriske Kierlighed kunde finde Smag
udi, saa satte hun sig need paa en Sofa, og
oppebiede hans Ankomst.

Det manglede og ikke, at jo Trolde-Man-
den igien indfant sig paa sin sædvanlige Tid,
og Prinsessen havde neppe seet ham komme ind
paa den Sal med de Fire og Five Vinduer,
hvor hun befandt sig, førend hun i sin fulde
Pragt stod op imod ham, og efter aflagde Hjel-
sen med en mild Mine pægede hen til det Sted,
hvor hun ville han skulle sætte sig, hvorpaa de
begge satte sig need tillige, hvilket visselig var
en Høflighed, som hun hidindtil endnu ikke hav-
de viist ham.

Den Africanske Trolde-Mand, som mere
blev forblindet ved hendes deilige Dines Glants,
end det klare Skin, som de mangfoldige Edel-
Stene gav fra sig, blev strax ved hans Ankomst.
sat i en overmaade stor Forundring; Thi hendes
Majestætiske Ansigt tillige med den yndige Maa-
de, paa hvilken hun tog imod ham, kom ikke
overeens med de forrige Afviisninger, som hun
hidindtil havde betient sig af, hvorudover han
blev saa forvirret, at han ligesom var uden for
sig selv. Han ville i Begyndelsen ikkun have
sat sig paa Kanten af hendes Sofa, men da
han saae at Prinsessen ikke ville sætte sig need,
førend han havde sat sig, saa beqvenmede han
sig til, at betiene sig af den anviste Plads.

Saa:

Saa snart Froidmanden havde sat sig need, var Princesseu betænk't paa, hvorledes hun is gien Kunde faae ham ud af den Forvirring, som hun saae ham udi. Derudover saae hun saabenlig til ham, at han let kunde slutte, at han ikke mere stod saa slet opskreven hos hende, som han tilforn havde erfaret, og altsaa begyndte hun omsider saaledes at tale til ham: Det kommer eder ventelig noget forunderlig for, at J i Dag seer mig ved en langt anderledes Hømeur, end J hidindtil har seet mig, men saadan eders Forundring skal snart sætte sig, naar jeg siger eder, at mit Temperament er af den Beskaffenhed, at jeg ikke længe holder min Besdrevelse ved Ege, naar jeg seer, at det, som er Aarsag til den, er forbie. Desuden har jeg overveiet med mig selv det, som J engang har ver fortalt mig om min Gemahls Aladdins Skiebne, og jeg er af samme Mening med eder, at han ikke har fundet undgaae Virkningen af min Faders Bredde, naar jeg ifkun betragter hans sædvanlige Opførsel i deslige Tilfælde.

Her maatte Sultaninden Scheherazade formedelst Dagens Komme atter bryde af, og opsætte det øvrige til næste Nat.

Den 684. Nat.

Allernaadigste Herre! Princesse Badroulboudour blev fremdeles ved saaledes at tale

le til den Africanske Troldmand, som følger: Om jeg nu, sagde hun, vilde fremdeles blive ved at begræde ham, saa længe jeg levede, saa seer jeg dog forud, at mine grædende Taare ikke formaaer igien at skaffe ham Livet, derudover har jeg nu ladet det være nok med det, jeg allerede har sørget for ham; Thi jeg mener dermed at have gjort alt, hvad min Pligt fordreder af mig, og altsaa er det fornøden, at jeg fra denne Tid af seer mig om Middeler til at trøste mig igien, og at jeg nu i Dag kunde gjøre en Begyndelse til den Resolution, jeg allerede har fattet, saa vil jeg paa engang sene alle Leiligheder til Bedrøvelse, og jeg gjør mig i saadan Henseende det Haab, at J ved mit Aftens Maaltid gjør mig Compagnie. Men da jeg i min egen Kielder ikke har andet end bare Chinesiske Wine, saa er der kommen mig en Lyst paa, at, siden jeg befinder mig i Africa, jeg da ogsaa gierne vilde have noget af den Wiin, som her vover, og jeg har den Fortrolighed til eder, at J derfor skaffer mig noget af det beste Slags.

Den Africanske Troldmand havde visselig anseet det for en umulig Sag, saa let og hastig at komme i Princesse Badroulboudours Naade, hvorfor han strax gav hende at forstaae, at han ikke kunde finde paa de Talemaader, hvorved han saa eftertryffeligt, som han gierne ville, kunde vise, hvor overflødig hans Glæde og Fornøielse var, ja han gjorde sig virkelig Umage nok, og be-

betiente sig af saa stor Betralenhed, som var ham mueligt, men som det dog ikke ret vilde flyde for ham, saa fik det ogsaa snart Ende; Thi han frygtede for, at han ikkun skulle have Skam deraf, i Fald han spendte sin Betralenhed for høit, og siden skulle fattes paa Ord til at fuldføre den.

Han begyndte dernæst at tale om den Africæanske Vin, som Princesseu havde forlangt af ham, sagde derhos, at Africa iblant andet kunde rose sig af den Fordeel, at den frembragte fortreffelige Vine, og om endskjønt, sagde han, at den paa sine Stæder kunde være bedre end paa andre, saa befandt han sig dog nu paa saadan et Sted hvor de beste Vine vorede, og forsikkrede, at han havde et Fad, som var syv Aar gammel, og endnu ikke var anstucken, hvilken Vin var uden at berømme den, det allerbeste Slags, der kunde bekommes i den ganske Verden. Dersom nu min Princesse ville tillade det, sagde han fremdeles, saa vil jeg gaae hjem, og hente to Glasser deraf med Løfte, at jeg strax skal være her igien. Det skulle gjøre mig ont, svarede Princesseu, ifald jeg derved skulle paabyrde eder nogen Uteilighed, jeg saae derfor heller, at I fikkede en anden efter det. Nei! det vil være fornøden, at jeg selv gaaer, sagde Eroldmanden; Thi der er ingen, uden jeg selv allene, som veed, hvor Røglen til mit Magazin er, og desforuden er ingen anden end jeg selv, som veed, hvorledes det skal lukkes op. E

Efterdi det hænger saadan sammen, svarede Prinsessen, saa maa jeg finde mig deri, men jeg har dog det Haab, at I ikke bliver længe borte; Thi jo længer I gjør mig Tiden, jo heftigere vil min Længsel blive efter igien at see eder. Det maa desuden være eder sagt som en Erindring, at vi strax vil sætte os til Taffels, saasnart I kommer tilbage.

Men allernaadigste Herre! sagde Scherazade: Jeg seer at det er Dag, maa derfor afbryde, og igien paa Eders Majestæts Behag fortælle det efterfølgende i Morgen.

Den 695. Nat.

Allernaadigste Herre! Som nu den Africaniske Trolde-Mand gjorde sig Haab om, at hans Rykke allerede var vaagnet for ham, saa kan man snart ikke sige at han løb, men langt heller fløi afsted for at hente sin syv Aars gammel Biin, efterdi han kom saa overmaade snart tilbage. Men da Prinsessen i Forveien forestillede sig, at han ikke vilde være længe under Veis, saa havde han neppe forladt hende, for end hun jo strax gif hen, og med sin egen Haand kom det Pulver i Bægeret, som Maddin havde givet hende; Derefter satte hun det hen til Siden, og gjorde Anstalt, at Madden blev opbaaren. Saasnart Troldemanden var kommen tilbage, satte de sig til Taffels lige over for hinanden, dog saaledes, at Trolde-Manden stedse vendte

vendte Ryggen til Stienke-Bordet. Imidlertid søgte Prinsessen stedse, at legge de beste og nydeligste Stykker for ham, og som hun idelig holt ved at tale med ham, saa spurgte hun ham iblant andet, om han fandt Behag i at man over Taffelet fornøiede sig med en smuk Musique, men sagde derhos, at som de ikke var flere end de to allene, saa kunde de efter hendes Tanker ikke anvende Tiden med større Fornøielse, end om de imidlertid discourerede med hinanden. Og dette Prinsessens Forslag ansaae Trolldmanden igien, som et nye Beviis paa hendes Kierlighed.

Efterat de saaledes havde stillet den største Appetit, forlangede Prinsessen noget at drikke, og da man efter hendes Ordre havde skienket hende en Portion i, drak hun det ud paa Trolldmandens Sundhed. Da dette var skeedt, sagde hun til Trolldmanden; J har ikke Uret derudi, at J har berømmet eders Wiin; Thi jeg har min Livs Tid ikke smagt den bedre. Deiligste Prinsesse! svarede Trolldmanden, i det han tog Bægeret i Haanden: Min Wiin bliver bedre, end den i sig selv er, formedelst den Berømmelse, som J legger paa den. Ei! saa drik da min Sundhed, svarede Prinsessen; Thi J skal snart befinde, at jeg forstaaer at leve. Saasnart han derpaa havde drukket Prinsessens Sundhed, og igien sat Bægeret fra sig, sagde han til hende: Dyrdige Prinsesse! Jeg priser

priser mig lykkelig, at jeg har forvaret dette Fad Viin til saa god en Leilighed; Thi jeg maa selv tilstaae, at jeg min Livs Tid ikke har faaet nogen Viin, der har smaget mig saa got, som denne.

Efterat de saaledes havde spist saa meget, som Appetitten den gang vilde tillade, og endnu havde drukken hver tvende Bægere Viin, saa gav Prinsessen den Dame, som opvartede ved Skienkede-Bordet, det Tegn, som hun havde aftalt med hende, og befalede tillige, at hun skulle fylde begge deres Bægere. Da den hver havde sit Bægere i Haanden, sagde hun til den Afriscaanske Trolmand: Jeg veed ikke hvorledes man her til Lands bærer sig ad, naar man retskaffen har hinanden kjer, om man da drikker med hinanden, som vi; Thi hos os i China er det brugeligt, at en Elskere bytter Bæger med sin Kiereste, og paa denne Maade drikker den ene, den andens Sundhed.

Og som nu Dagen allerede begyndte at skine frem, nødtes Scheherazade til at lade Historien fare denne gang, men dog alligevel begyndte næstfølgende Nat at fortælle det øvrige af Historien saaledes:

Den 696. Nat.

Allernaadigste Herre! Prinsessen rakte ham derpaa sit Bægere over med den ene Haand

Og med den anden tog hans tilbage, og som Frolde Manden ansaae denne Gunst for det sikkerste Kiendes-Tegn paa en fuldkommen Erobring af Princesse's Hierte, saa hastede han med saa megen desto større Fornoielse at giøre dette Bytte, allerhelst da han derved kunde bringe sin Lykke til den høieste Spidse. Men førend han drak, talede han til Princesse'n, imedens han endnu holt Bægeret udi Haanden, og sagde: Elskværdige Princesse! der feiler meget i, at Africanerne skulle føre sig saa yndig og behagelig op i Elskes-Kunsten eller de Ting, som angaaer Kierligheds Sager, som Chinese'erne, og i det jeg nu lærer en Lektion, som jeg ikke vidste, saa fornemmer jeg tillige, hvor høit jeg har Aarsag til at glæde mig over den Naade, som mig i dette Yald vederfares, og jeg skal aldrig forglemme, at I ved denne Leilighed giver mig mit Liv igien; Thi jeg kan frit sige, at jeg havde været Døden vis, saafremt I længer havde opført eder saa haard og koldsindig imod mig.

Som nu den Africaniske Frolde Mand's Discours faldt Princesse'n kiedsommelig at høre paa, allerhelst da han talede ud alt, hvad der kom ham for Munden, saa faldt hun ham ind udi Talen og sagde: Kiere! Lad os nu drikke, og derefter kunde I igien begynde paa det, som I har at sige mig. Dernæst satte hun sit Bæger til Munden, endskjønt hun dog neppe rørte det med sine Læber, da Frolde Manden derimod drak

saa sterk til for at blive først klar, at han i en
 Hast tømt det ud til den sidste Draabe. Da
 samme var skeedt, bøjede han sit Hoved lidet
 tilbage for dermed at vise hvor hastig han var
 bleven klar, men som han ikke formaadte at rets-
 te Hovedet igien, saa blev han paa nogen Tid
 siddende i denne Tilstand, indtil Princesse-
 n, som endnu stedse holdt sit Bæger for Munden,
 omsider blev vaer, at han vendte sine Dine om
 i Hovedet, og uden Bølelse faldt om paa
 Ryggen.

Imidlertid havde Princesse-
 n at befale, at man skulle aabne Løn-
 -Porten for Aladdin, efterdi hendes Fruentimmer derom vid-
 ste besteed, og altsaa strax forsøiede sig der need,
 saasnart den Africanske Trolldmand havde sat
 Bægeret til Munden, saa at Løn-
 -Porten snart i samme Dieblisk blev aabnet. Aladdin gik der-
 paa ind, og forsøiede sig op paa den store Sahl,
 hvor han fandt Trolldmanden ligge udstrakt paa
 en Sofa, han var neppe kommen inden for,
 forend Princesse Badroulboudour stod op, og
 ved et kierlig Favne-Tag vilde vise den Glæde
 hun havde over deres Seiervinding, men Alad-
 din holdt hende derfra og sagde: Gode Prin-
 cesse! Vi har Tids nok at glæde os en anden
 gang, men gjør mig for nærværende Tid den
 Tieneste at gaae need i eders eget Kammer, og
 gjør dernæst saadan Anstalt, at jeg paa en kort
 Tid kan blive her alene; Thi jeg skal strax væ-
 re

re betænkt paa, at J lige saasnart skal blive forflyttet til China, som i blev forflyttet derfra og her til Africa.

Scheherazade vilde have talet mere, men som hun noget sildigere end sædvanligt var af sin Søster denne gang bleven opvakt, saa maatte hun formedelst Soelens hastige Opgang bryde af, og spare Resten til næstfølgende Nat.

Den 697. Nat.

Allernaadigste Herre! Princesse Badroul-boudour tillige med hendes Fruentimmer og Guldinger var ikke saasnart gaaet ud af den store Sahl, førend Aladdin lukte Døren til, og begav sig hen til den Africanske Troldmands affieledede Legeme; Thi det Pulver, som han havde faaet ind, var saa sterk, at det kunde giøre samme Virkning, som Forgift. Derefter aabnede han hans Best, og tog Lampen fra ham, hvilken han fandt indsvøbt paa selvsamme Maade, som Prinsessen havde betegnet ham. Saasnart han nu havde løst samme op, begyndte han at gnie den saaledes, som han pleiede, hvorpaa Geisten i samme Dieblif indfandt sig, og tilbød ham sin Tieneste. Hør Geist! sagde Aladdin, jeg har kaldt dig, paa det jeg i Kraft af denne Lampe, som du seer for dig, kunde befale, at du ufortøvet bringer mig dette Pallais tilbage til China, og sætter det igien

paa selvsamme Sted, hvor du for kort Tid siden har taget det, og bragt det herhid.

Efterat nu Geisten ved at boie Hovedet havde givet Aladdin tilkiende, at han strax skulle efterleve hans Befaling, saa forsvandt han i samme Dieblif, og det stod ikkun ganske kort paa, førend denne Bortflyttelse gif for sig, det skeedte saa behandig, at man derved ikke fornam andet end tvende smaa Bevægelser; Den ene, da Palaiet blev ophævet fra det Sted, hvor det stod i Africa, og den anden, da det igien blev sat lige over for Sultanens Pallais i China.

Derpaa gif Aladdin need i Princesens Gemak, og efterat han paa det allerkierligste havde omarmet hende, sagde han med en mild Mine: Sødeste Princesse! Nu viler jeg ikke paa, at jo eders og min Glæde skal i Morgen blive ganske fuldkommen. Som nu Princesen ikke havde stor Lyst til at spise, saa længe den Africanske Trolldmand sad ved Tasselet hos hende og Aladdin desuden havde Mad fornøden, saa lod hun Retter nedhente, som stod oven paa i den store Sal, allerhelst da der var mange Retter, som endnu ikke vare bleven rørte. De satte sig derpaa til Taffels, og betiente sig derhos af Trolldmandens gode gamle Biin. I øvrigt er det ufornøden, at fortælle den Samtale, de siden havde med hinanden, dog kan man let slutte at de ikke kunde være andet end høist fornøiet over deres Lykke,

ke, men som Aladdin var temmelig udmattet af sine Fortrædeligheder, saa var han den som brød først Discoursen af, og begav sig derpaa tillige med Prinsessen ind i deres sædvanlige So-ve-Gemak.

Imidlertid alt dette passerede, var Sultanen, Prinsesse Badroulboudours Fader, saa overmaade bedrøvet, at han ikke var at trøste; Thi Palladsets Forslyttelse og fornemmelig Prinsessen, hans Datters Forliis stod ham saa bestandig for Hovedet, at han hverken Dag eller Nat kunde faae Søvn i sine Dine, og det var forunderligt, at han ligesom selv gjorde sig Usmage for, at vedligeholde sin Bedrøvelse, da han derimod skulle have seet derhen, at han kunde trøstet sig i sin Modgang. Thi i Steden for at han tilforn ikkun engang om Dagen gik ind i det før omtalte Kabinet for at betragte Aladdins Pallais, hvilket han ikke syntes at kunde blive tret af at see paa, og fornøie sig over, saa gik han nu mange gange derind om Dagen for at lade sine salte Taare have desto friere Løb, hvorved han dog ikkun mere og mere fordybede sig i sine bittere Smertes, i det han forestillede sig, at det, som han havde funden saa stor Behag i, nu ikke mere var til, og at han over alt dette havde forliist det, som var ham det allerkiere i Verden.

Men allernaadigste Herre! sagde Scherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa

derfor afbryde min Fortælling, og spare det efterfølgende til i Morgen.

Den 698. Nat.

Allernaadigste Herre! Saasnart det var bleven Dag, kom Sultanen efter sin Sædvane igien ind i bemelte Kabinet, som just var samme Morgen, som Aladdins Pallais om Natten var bleven bragt paa sit Sted igien. I det han nu traade ind i Kabinettet, befandt han sig saa overmaade dybsindig og saa sterkt indtaget af Bedrøvelse, at han ganske sorrigfuld vendte sine Dine til den Plads, hvor Aladdins Pallais stod igien; Han syntes endnu ikke at kunde see andet, end den øde Plads. Da han derfor omsider syntes, at der var noget paa Pladsen; Bildte han sig i Begyndelsen ind, at saadant maatte reise sig af en tyk Taage. Men da han omsider med større Agtsomhed betragtede det, kiendte han, at det ganske vist var Aladdins Pallais, og saaledes blev hans Sorrig og Bedrøvelse i en Hast forandret til Glæde og Fornøielse, hvorudover han strax vendte sig tilbage til sit Gemak, og befalede at man skulde opsadle ham en Hæst. Da dette var skeet, satte han sig til Hæst, og han syntes ikke, at han snart nok kunde komme hen til Aladdins Pallais.

Som nu Aladdin forud havde seet, hvad der kunde tildrage sig, saa var han allerede ved

an-

anbrydende Dag opstaaet, og efter at han havde iført sig en af sine allerprægtigste Klædninger, gik han op paa den store Sahl med de Fire og Five Binduer, hvor han stod, og saae Sultanens Ankomst. Han forsøiede sig derfor need, og kom saa betids, at han neden ved den store Trappe, kunde hielpe Sultanen at stige af sin Hæst. Men Sultanen sagde strax til ham, jeg kan ikke endnu tale med eder, før end jeg har seet min Datter, og taget hende i Favn. Aladdin ledsagede derfor Sultanen strax ind i Princesse Badroulboudours Gemak og som Aladdin førend han stod op, havde formanet hende at erindre sig, at hun nu ikke mere var i Africa, men i Sultanen hendes Faders Hoved-Stad i China, saa havde hun ogsaa allerede iflædt sig efter hendes Stand og var just dermed bleven færdig, da Sultanen hendes Fader kom ind til hende med et Ansigt, som var oversvømmet med lutter Glædes-Taarer, og omfavnede hende mange gange, da Prinsessen derimod lod ham see alle Kiendte-Tegn paa en hiertelig Fornøielse over deres Samling.

Sultanen var imidlertid saa Blodhiertet, at han en Tid lang ikke kunde tale noget, da han saae sin Datter igien for sine Dine, som han allerede havde begrædt af sit Hjerter og udmuelig forestillet sig at see hende mere; Men Prinsessen var paa sin Side ganske fornøiet, da hun igien saae sin Fader.

Da

Dagens Komme forhindrede Scheherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Nat saaledes:

Den 699. Nat.

Allernaadigste Herre! Sultanen recolligerede sig omsider lidet igien og sagde: Hierte Datter! Jeg kan vel inbilde mig, at den Glæde, som J finder hos eder, er Aarsag udi, at jeg ikke kan see nogen Forandring hos eder, ligesom der intet Fortrædeligt var eder vederfaret. Ikke destomindre er jeg dog forsikkert paa, at J har udstaaet meget Ont; Thi det er ikke muligt at man saa pludselig, som J, med samt et stort Pallais kan blive bortført, uden at man tillige maa indtages af en stor Forstrækkelse. Derudover er min alvorlige Billie, at J fortæller mig hvorledes alle Ting er tilgaaet, og at i ikke følger det allerringeste for mig.

Som nu Prinsessen gjorde sig en Fornøielse af at opfylde Sultanen hendes Faders Forlangende, saa sagde hun til ham: Allernaadigste Herre! naar Eders Majestæt synes ikke at kunde see nogen Forandring hos mig, saa beder jeg underdanigst, at de behagelig vilde overveie, hvorledes jeg siden i Gaar Morges tillig har begyndt at recolligere mig igien, efterdi jeg da havde den Fornøielse at blive samlet med min Elskelige Gemahl Aladdin, som jeg tillige
maa.

maa ansee for min Forløfere, endskiønt jeg allerede havde begrædt ham og ikke mere tænkt paa at see ham oftere for mine Dine, og at Lykken altsaa har sat mig i min forrige Tilstand, da den skienkede mig ham i mine Arme.

Ehi egentlig at sige, saa har min ganske Bedrøvelse bestaaet derudi, at jeg saa mig skilt ved Eders Majestæt og min elskelige Gemahl, dog hvad min Gemahl angaaer, saa reiste saadant sig af en blot Tilbøielighed og var en Virkning af den Kierlighed jeg som hans Gemahlinde var ham skyldig, allerhelst da, jeg frygtede for, at han skulle faaet en bedrøvelig Virkning af Eders Majestæts Bredde, og altsaa uagtet hans Uskyldighed betale det med sit Liv. Her imod har jeg ikke lidt meget af min Fiendes uforstaaede Dristighed; Ehi omendskiønt han stedse førte saadanne Discourser for mig, som jeg fandt aldeles ingen Smag udi, saa har jeg dog stedse vidst at forekomme ham, at han ikke skulle gjøre mig noget Ont. Desuden var jeg lige saa lidet indskrænket som jeg er her, og hvad min tillige med Palladssets Bortflyttelse angaaer, saa har min elskelige Gemahl Aladdin ikke den allerringeste Skyld derudi, men jeg maa selv tilstaae, at jeg og ingen anden er Aarsag dertil, i hvorvel det er skeet mig uafvidende og imod min Villie.

For nu at overbevise Sultanen, at hvad hun sagde var den rene Sandhed, saa berettede

hun ham fremdeles ganske omstændelig, hvorledes en Africanisk Froidmand havde forklædt sig til en Lampe-Kræmmer, og gif omkring at tilbytte sig gamle Lamper for nye, samt hvorledes det var hende en Fornøielse, at sætte et Forsøg paa om hun kunde bortbytte Aladdins Lampe, hvis hemmelige Kraft og Virkning, hun ikke vidste noget af.

Scheherazade maatte atter formedelst Dagens komme brynde af, men da Sultanen Schazriar fandt største Behag i denne Historie, maatte hun efter hans egen Befaling den næstfølgende Nat gjøre saadan Begyndelse derpaa igien.

Den 700. Nat.

Allernaadigste Herre! Princesse Badrouboussour blev fremdeles ved at fortælle Sultanen hendes Fader, hvorledes dette Lampe-Bytte var Aarsag i Palladsets Bortflyttelse, saa at hun og alle de, som da vare derpaa blev tillige med Froidmanden i nogle saa Dieblisk bortført til Africa, og at tvende af hendes Slavinder saa vel som den Gilding, hun betiente sig af til at bytte Lampen, kiendte Froidmanden, da han første gang tog sig den Dristighed, at præsentere sig for hende, og foreslaae et Ægteskab imellem dem, efterat han saa lykkelig havde fuldført sit dumdristige Forehavende. Endelig fortalte hun ogsaa alt hvad hun havde udstaaet lige

ge indtil Maddins Ankomst, tillige med den Af-
tale, som hun da gjorde med Maddin for igien at
skille ham ved Lampen, som han stedse bar hos
sig, samt hvorledes det havde lykkedes for hende,
da hun i Følge deraf besluttede at forstille sig
for ham, og lade lige som hun havde fattet
Kiærlighed til ham, og derfor indbød ham til et
Aftens-Maaltid, og her forglemte hun ikke at
berette hvorledes hun i et Bæger Wiin; som
hun præsenterede ham, havde mængdet et vis
slags Pulver, der ikke kunde fordrage, at hans
Siel længer skulle boe i hans Legeme. Hvad
det øvrige angaaer, sagde hun fremdeles, saa
overlader jeg saadant til min elskelige Gemahl
at fortælle, som best veed at give eder derom den
fornødne Oplysning.

Dog havde Maddin ikke meget tilovers
at fortælle Sultanen, men sagde allene, at da
Løn-Porten var bleven opluft, og da han var
kommen op paa den store Sahl med de Fire og
Five Binduer, saae han Forræderen saaledes
allerede at være overvunden af Pulverets
Kraft, at han laae død paa den Sofa, som
han havde siddet paa. Og som det nu ikke vel
kunde lade sig gjøre, at Princessen længer kun-
de blive der, saa bad han hende, at hun tillige
med hendes Slavinder og Gildinger vilde for-
foie sig need paa de andre Gemaker. Da han
nu befandt sig allene, tog han igien Lampen
fra ham, og betiente sig af selvsamme Kunst
til

eil at flytte Palladset ind i China, som Trolde-
manden havde betient sig af, til at flytte det
derfra. Saaledes har jeg, sagde han fremdes-
les, bragt det derhen, at ikke allene Palladset
igien er kommet til at staae paa sit forrige Sted,
men at jeg endog tillige kan have den Lykke igien
at levere Prinsessen i Eders Majestæts Hænder,
som de har befalet mig. I øvrigt kan jeg for-
sikkre, at alt, hvad jeg har fortalt, kommer
overens med Sandhed, og dersom Eders Maje-
stæt vil gjøre sig den Umage at gaae op paa den
store Sahl, saa skal de befinde, at berørte Trolde-
Mand saaledes er afstraffet, som han fortien-
te det.

At nu Sultanen fuldkommen kunde være
forsikkert om Sagens Sandhed, saa forlod
han sit Sæde, og gik op paa bemelte Sahl, og
som han der saae den Africanske Trolde-Mand
ligge Steen-død, og ganske sort og opsvollen i
Ansigtet, saa tog han Aladdin i Favn og paa
det allerfiereste sagde til ham: Min Søn! Bær
ikke fortrydelig paa mig, at jeg saaledes har
opført mig imod eder, som skeet er; Thi min
Faderlige Kierlighed har tvungen mig dertil,
og altsaa er det billigt, at I forlader mig den
Forsælse, jeg i saa Maade er forledt til. Aller-
naadigste Herre! Svarede Aladdin: Jeg
har jo ikke den allerringeste Aarsag til at bes-
svære mig over Eders Majestæts Opførsel, ef-
terdi

terdi de ikke har gjort andet, end hvad de burde at gjøre, men denne ugudelige Froidmand, som var den ryggesløseste og uværdigste iblant alle Mennesker, har allene været Uarsag i al min Ulykke. Naar Eders Majestæt ellers engang har Tid til at høre paa mig, saa skal jeg fortælle dem en anden Ondskab, som han tilforn har udøvet imod mig, hvilken visselig var ligesaa slem, som den sidste, men jeg blev dog ved Guds besynderlige Naade frelst derfra. Hertil skal jeg nok faae Tid, svarede Sultanen, men lad os ikkun først være betænkt paa, at vi fornøier os med hinanden, i hvilken Henseende I da og vilde mage det saaledes, at dette affieledede Legeme i en Hast bliver skaffet bort.

Scheherazade vilde have talet mere, men som hun noget sildigere end sedvanlig var af sin Søster denne gang bleven opvakt, saa maatte hun formedelst Soelens hastige Opgang bryde af, og spare Resten til næstfølgende Nat.

Den 701. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdin lod derpaa den Africanske Froidmands Legeme bortbære, og befalede, at man skulle kaste ham i Rakker-Kulen, paa det han der maatte tiene vilde Dyr og Fugle til deres Føde. Imidlertid havde Sultanen foranstaltet, at man ved Paukers og Trompeters, samt andre høilyden-

de

de Instrumenters Lyd skulde forkynde den almindelige Glæde, og lod desuden udraabe, at man i ti Dage skulde holde en Fryds = Fæst til Erindring, at Princesse Badroulboudour og Aladdin tillige med Palladset igien var kommen tilbage.

Heraf seer man, hvorledes Aladdin igien anden gang undgik den Fare han var udi for at miste Livet; Dog var denne ikke endnu den sidste; Thi nogen Tid derefter geraadede han atter i den tredie Fare, hvis Omstændigheder jeg strax vil begive mig til at fortælle.

Den Africanske Trolde = Mand havde en Broder, som ikke mindre var erfaren i Trolde = doms Kunster end han selv, ja man kan med Sandhed sige, at den samme langt overgik ham, saa vel i Ondskab, som i skadelige Kunster. Som nu disse Brødre ikke stedse var hos hinanden, eller boede sammen i en Bye, saa efterlod de ikke paa begge Sider ved deres Puncteer = Kunster at efterforske, i hvilken Deel af Verden de vare, og i hvilke Omstændigheder de besandt sig, hvilket skedte af den Aarsag, at de kunde være hinanden til Tieneste, naar de behøvede det.

Nogen Tid herefter da den Africanske Trolde = mand ved sit Foretagende imod Aladdin var bleven til Skamme, saa vilde den yngre Broder,

der, som nu paa et Aar ikke havde faaet nogen Efterretning om ham, efterdi denne ikke opholdt sig i Africa, men i et langt fraliggende Land, gierne vide, paa hvad Sted i Verden han opholdt sig, og i hvilke Omstændigheder han befandt sig. Som nu denne Broder lige saa vel som den anden stedse bar sin Geomantiske Firkant hos sig, saa faldt han nu paa at vilde betiene sig deraf, lagde derfor sit Sand i Orden, gjorde dernæst sine Puncter, hvoraf han endelig uddrog de fornødne Figurer, og saaledes formerede Nativiteteten. I det han nu søgte efter ham paa alle Stæder, saa befandt han omsider, at hans Broder ikke var mere til i Verden. Dernæst erfarede han, at han af Forgift pludseligen var bortdød, og ved en anden Geomantisk Observation, at samme var skeet i China, og det i en Hoved-Stad, som laae paa det og det Stæd, ligesom han og omsider erfarede, at den, som havde givet ham Forgiften ind, var et Menneſke af en ganske slet Herkomst, uanseet han havde ægtet en Princesse eller Sultans Datter.

Men allernaadigste Herre! Sagde Scheherazade: Jeg seer at det alt er Dag, maa derfor afbryde, og igien paa Eders Majestæts Behag fortsætte det øvrige af Historien i Morgen.

Den 702. Nat.

Allernaadigste Herre! Efterat nu Troldmanden saaledes, som sagt er, havde fornummen,

men, at hans Broder saa elendig var kommen af Dage, spildte han ikke Tiden paa unyttigt Klagemaal, efterdi han betragtede, at samme ikke formaadte at skaffe ham sit Liv igien, men fattede strax det Forsæt, at vilde hævne hans Død. I saadan Henseende satte han sig til Hæst, og begav sig paa Reisen til China. Hans Længsel efter at komme der, var saa stor, at han ikke opholdt sig nogen Stæder underveis, men fortsatte sin Reise til Lands og Blands igiennem Skove og Udsøfener, indtil han omsider med stor Besværlighed kom til China, og kort derpaa til den Hoved-Stad, som Puncteer-Kunsten havde betegnet ham. Som han nu var vis og forsikkert paa, at han ikke havde gjort sig nogen Misregning, eller taget Feil i at ansee et Kongerige for et andet, saa forblev han i denne Residence-Stad, og leiede sig et Hus at logere udi.

Dagen efter hans Ankomst gik han ud og spadserede omkring i Staden ikke saa meget for at bese de Herligheder, som der foresandtes, hvilket ikke var ham meget angelegen, men langt heller i den Henseende, at han betids kunde gjøre Anstalt til at faae sit onde og skadelige Forsæt sat i Verk. Altsaa søgte han mest paa saadanne Stæder, hvor der kom mange Folk tilsammen, og gav nøie Agt paa alt hvad der blev talet. Saaledes hendte det sig, at han kom paa et Sted, hvor man fordrev Tiden med adskillige slags Spil, og i værende Tid

dis

Discourerede med hinanden om nye Tidender, og snart om de nærværende Affairer, og snart igien om deres egne Handteringer. Her horte han, siger jeg, at der blev talt om en vis Kone ved Navn Satime, som ganske havde slaaet sig fra Verden. Denne Kone blev ikke allene berømmet for hendes store Dyd og Gudsfrøgt, men end og fornedelst de mange Mirakler, hun havde gjort der i Byen. I det han nu holdte for, at denne Kone mueligt kunde være ham til Tieneste i den Sag, han havde for at giøre, saa kaldte han en af Selskabet affides hen, og bad ham at han vilde være saa artig, og give ham nogen nøiere Efterretning om, hvorledes det var bestaen med denne hellige Kone, og hvad det var for Mirakler, som hun gjorde.

Hvad? sagde dette Menneske til ham, har I endnu ikke seet denne Kone, eller i det mindste hørt tale om hende, da hun dog har gjort sig bekiendt over den ganske Stad, og ved Bøn og Faste, et strængt Levnet og gode Exempler har sat alle Folk i Forundring? Vel er det sandt, at hun ikke kommer ud af sin liden Boelig, uden om Mandagen og Fredagen allene, men paa disse Dage lader hun sig see omkring i Byen, og er mangfoldige til Tieneste; Thi alle de, som finder sig plaget af Hoved-Pine, bliver strax hiulpen ved hendes Haands Paalæggelse.

Scheherazade maatte, som sædvanligt igien afbrønde, da hun saae at Soelen kastede sig

ne Straaler ind i Sultanens Gemak, og efter Sultan Schariars Begiering begyndte hun næstfølgende Nat saaledes:

Den 703. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Froid-Manden forlangte ikke mere Efterretning om denne hellige Kones Person, men spurgte allene, paa hvad for et Sted i Byen hun var at finde. Som nu bemelte Menneske betegnede ham saadant, tog han strax det forbandede og fordømmelige Forsæt, som vi nu vil tale om. Alt han nu desto vissere kunde vide, hvor hun opholdt sig, gif han den næste Dag igien ud, og da han efter nøie Udforskning fik hendes Person at see, gav han flittig Agt paa, hvor hun gif, og forlod hende ikke, førend imod Aften, da hun igien gif hjem. Efterat han nu saaledes vel havde lagt merke til Steden, hvor hun var, gif han hen til et af berørte Huse, hvor man pleiede at faae en vis varm Drik, og hvor man kunde forblive Natten over, om man lystede, i Særdeleshed paa den Tid, da den sterke Hede havde taget sin Begyndelse, efterdi man da i samme Land langt heller sover paa et Tæppe, som er sammenflettet af Kør, end i en blød Seng.

Men Froidmanden forblev der ikke Natten over, men efterat han havde betalt Berten sin For-

Fortæring, gik han bort, og forsoiede sig lige hen til den hellige Kone, som under det Navn Satime var bekiendt over den ganske Stad. Her havde han nu aldeles ingen Umage med at lukke Døren op; Thi samme var allene tilluft med en Klynke, saa at han kunde lukke den baa- de op og i, uden at giøre nogen Allarm. Da han var kommen inden for, saae han ved det klare Maane-Skin, hvorledes Satime havde lagt sig til at sove paa en Sofa, som allene var forsynet med et slet Rør-Tæppe, og efterat han var gaaet hen til hende, drog han sin Dolk ud, som han bar ved sin Side, og derpaa vækkede hende op af sin Sovn.

I det nu den arme Satime aabnede sine Dine, blev hun overmaade forskrækket, da hun saae en Mands- Person staaende hos sig, som var færdig med sin Dolk at skille hende ved Livet. Men det blev ikke derved allene; Thi han satte hende Dolken for Brostet, og var lige- som færdig at stode til, da han sagde: Dersom du skriger, eller giør den allerringeste Allarm, saa skal jeg strax tage Livet af dig, staae der- for og, op giør hvad jeg befaler dig.

Satime, som laae og sov i sine Klæder, stod derpaa op, og der var ikke et Lem paa hendes Legeme, som jo bævede af Forstrækkelse. Forfærdes ikke, sagde Trolldmanden til hende; Thi jeg forlanger intet andet af dig, end at du

leverer mig dine Klæder, og tager mine i Steden. Efterat de saaledes havde byttet Klæder med hinanden, og Troldmanden havde iført sig Satimes Dragt, sagde han fremdeles til hende: Maa! mig mit Ansigt over, at jeg kan see ud ligesom du, og see derhen at det bliver bestandig, og ikke gaaer strax af igien. Men som han blev vaer, at hun endnu rystede af Forstrefkelse, saa søgte han at vilde sætte Mod i hende, paa det hun med desto større Fortrolighed skulle fyldestgøre hans Begiering. Jeg siger dig endnu engang, sagde han fremdeles, at du ikke skal frygte for noget Ont; Thi jeg sværger dig til ved den Hellige Guds Navn, at jeg skienker dig Livet.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer, at det allerede er Dag, maa derfor saa nødig, som jeg vilde, afbryde Historien, og opsætte det efterfølgende til næste Nat.

Den 704. Nat.

Allernaadigste Herre! Den arme Satime lod ham derpaa træde ind i hendes Kammer, og efterat hun havde tændt sin Lampe, tog hun en Pensel, og med et vis slags Saft besmurdte ham i Ansigtet, hvornæst hun forsikrede ham, at samme Farve ikke skulle være nogen Forandring underkast, samt at hans Ansigt nu

nu havde selvsamme Coleur, som hendes, saa at ingen skulde kunde kiende den allerringeste Forskiel. Derefter gav hun ham sit eget Hoved= Tøi paa, og fæstede ham sit Slør ned over Ansigtet, samt viste ham, hvorledes han dermed skulle skiule sig, naar han gik omkring i Byen. Da hun nu endelig havde givet ham en stor Rosen=Kranz om Halsen, som hængte ham ned midt paa Livet, saa gav hun ham dernæst den selvsamme Stav i Haanden, som hun pleiede at bære, og i det hun holdt et Speil for ham, som han skulle betragte sig udi, sagde hun til ham: See eder nu selv i dette Speil, og da skal I befinde, at ingen kan være mig ligere end I er.

Troldmanden fandt vel alle Ting i den Stand, som han havde ønsket, men den dyre Eed, som han soer den stakkels Satime, holt han ikkun meget slet; Thi han stak hende derpaa Dolken i Brøstet, og at man ikke skulle see Blodet, som Strømmeviis flød af hendes Legeme, saa kastede han hende i en Affrog eller saadan et Lon=Kammer, som hun betiente sig af til sine Bønner.

Da nu Trold= Manden saaledes, som sagt er, havde iført sig den hellige Kones Dragt, og besmittet sig med saa affkyelig et Mord, tilbragte han det øvrige af Natten paa bemelte Sted. Morgenen derefter da Soelen,

en eller to Timer havde været oppe, gik han ud i Byen, uanset, at det var paa saadan en Dag, som den hellige Kone ikke pleiede at komme udenfor sin Dør, efterdi han var forsikkert paa, at ingen i dette Fald skulle have noget at sætte ud paa ham, og om end nogen skulde spørge, hvorfor han gjorde det, saa haabede han dog ikke, at han skulle fattes paa Svar at give dem. Som det nu var ham mest Magt paaliggende i denne sin forklædte Dragt, at recognoscere Aladdins Pallais, og der fornemmelig at forstille sin Person, for at faae sit onde Forsæt sat i Verk, saa forsoiede han sig lige hen til bemælte Pallais.

Saasnart man nu efter alle Folkes Indbildning blev den hellige Kone vaer, blev Troldmanden strax omringet af en stor mængde Mennecker, af hvilke nogle bad ham, at indstutte dem i sine Bonner, andre kyste ham paa Haanden, ja andre, som endnu vare mere undseelige, kyste ickun Sommeren paa hans Riortel, og atter andre, som enten var plaget af Hoved-Pine, eller i det mindste tænkte at præcavere sig derfor, boiede sig need for ham, og bad ham, at han vilde legge sin Haand paa deres Hoveder, hvilket han og ved at mumle nogle Ord, ligesom det kunde været en Bøn, forrettede, saa at han i alle Ting efterabede den hellige Kone saa konstig, at ingen skulle sige andet, end det jo var hende selv.

Efterat han nu saaledes ofte maatte staae stille for at fornøie Folket, som dog ved hans Haands Paaleggelse hverken havde Ont eller Got, saa kom han omsider paa den Plads, hvor Aladdins Vallais stod, og da her blev et større Tillob af Folk, saa trettedes, den ene med den anden, om at komme først til ham, ja de trængte sig saa sterkt ind paa ham, at der ved samme Leilighed blev en stor Allarm, hvilken Princesse Badroulboudour lettelig kunde høre, efterdi hun samme Tid just befandt sig paa den store Sahl med de Fire og Five Binduer.

Og som nu Dagen allerede begyndte at skinne frem, nødtes Scheherazade til at lade Historien fare denne gang, men dog alligevel begyndte næstfølgende Nat at fortælle det øvrige af Historien saaledes:

Den 705. Nat.

Allernaadigste Herre! Da Princesse Badroulboudour hørte denne Tummel, spurgte hun sine Kammer-Jomfruer, om de ikke vidste, hvad den skulle betyde; Men som ingen af dem kunde give hende nogen Efterretning derom, saa befalede hun, at man skulle gaae ud, og see man fik det at vide, og siden igien fortælle hende det. Efterat en af hendes Fruentimmer derpaa gik hen, og saae ud af Binduet, kom hun igien tilbage, og sagde, at det var ufornøden videre at er-

kyndige sig derom; Thi denne Allarm, som hun havde hørt, forarsagedes allene af en stor Mængde Mennesker, som havde forsamlet sig om den saa kaldede hellige Kone for at hielpes af med deres Hoved-Pine ved hendes Haands Paalægelse.

Som nu Princesse for længe siden havde hørt tale meget godt om denne hellige Kone, men dog aldrig havde seet hende, saa blev hun nysgierrig efter nu at vilde see og tale med hende. Og i det hun lod sig merke med saadant, - svarede Obersten over Gildingerne, som samme Tid var nærværende, at det var en Sag, som let kunde lade sig gjøre, i fald hun vilde have hende op til sig, og altsaa havde hun ifkun at befale. Eftersom nu Princesse dermed var fornøiet, saa skikkede han strax fire Gildinger ud med Befaling at de skulde hente denne formeente hellige Kone ind.

Neppes vare disse Gildinger kommen uden for Aladdin's Slots-Port, førend Folket gik til Side, da de fornam, at de vare udskikkede til den forklædte Trolldmand. Denne blev meget glad, da han saae, at bemeldte Gildinger havde i Sinde at tale med ham; Thi han ansaae det, som en god Begyndelse til sit foresatte Bedragerie og skielmske Anslag. En af Gildingerne, som førte Ordet, sagde dernæst til ham. Hellige Kone! Princesse længes efter at vilde see

see og tale med eder, kom derfor og følg med os. Princesseu viser mig i dette Fald en stor Ære, svarede den forklædte Satime, og jeg er færdig at adlyde hende. Derpaa fulgtes han strax med Gildingerne, og forføiede sig hen til Aladdins Pallais.

Efterat nu Troldmanden, som under sine hellige Klæder havde et Dievelsk Hjerter, var ledsaget op paa den store Sahl med de Fire og Fyve Vinduer, begyndte han at bede en Bøn, som indeholdt et vidtloftigt Ønske, at Princesseu stedse maatte velsignes med al ønskelig og optænkelig Velstand. Hernæst betienede han sig af sine bedrageriske og hykkelske Talemaader, og søgte under en tvungen Fromhed at recommendere sig hos Princesseu, hvilket ogsaa saa meget desto lettere gif ham an, efterdi Princesseu var af en god og from Natur, og bildte sig stadig ind, at enhver var lige saa from og ærlig, som hun selv, og allermindst ventede nogen Ondskab eller Falshed hos dem, som beslittede sig paa i eenrom at dyrke Gud.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer at det er Dag, maa derfor afbryde, og igien paa Eders Majestæts Behag fortælle det efterfølgende i Morgen.

Den 706. Nat.

Allernaadigste Herre! Da nu den forklædte Satime saaledes, som sagt er, havde endt sin vidtløftige Tale, begyndte Prinsessen saaledes at tale til hende, som følger: Kiere Moder! sagde hun, jeg takker eder for eders gode Bøn, og jeg har den Fortrolighed til den store Guld, at han ikke lader samme blive ubønhørt; Men førend vi taler videre med hinanden, saa kom og sæt eder need hos mig. Den forklædte Satime satte sig derpaa need, og Prinsessen begyndte igien saaledes at tale til hende: Kiere Moder! Der er en Ting, som jeg forlanger af eder, og jeg beder, at I ikke nægter mig samme; Jeg har besluttet, at bede eder I vil forblive hos mig her paa mit Pallais, paa det I kan fortælle mig noget af eders Liv og Levnet, og paa det jeg tilslige kan lære af eders gode Exempler, hvorledes jeg rettelig skal tiene og dyrke Guld.

Derpaa gav den forstilte Satime hende følgende Svar: Naadige Prinsesse, sagde hun, jeg beder underdanigst, at de ikke ville forlange en Ting af mig, som er mig umuelig at tiene dem udi, med mindre jeg med Flid vilde forstyrre min Bøn og Andagt, og renoncere paa mine gudeuige Dveller. Ei lad saadant ikke besymre eder svarede Prinsessen; Thi jeg haver mange Gemakker som staaer ledige og det skal staae eder frit for selv, at udvælge eder hvilket I selv

J selv lyster, og paa saadan Maade kan J have den selvsamme Frihed til at forrette eders gudelige Øvelser, som J hidindtil har haft i eders egen Boelig, men som den Africanske Trolldmand ikke havde noget andet Diemerke, end for det første, at gjøre sig bekiendt med Aladdin, saa fandt han ikke sin Regning ved, længer at undskylde sig fra at imodtage Princesens gode Tilbud; Thi han betragtede at han i saa Fald kunde langt lettere faae sat sit Onde Forsæt i Verk, naar han under Princesens Beskiermelse kunde boe paa Aladdins Pallais, til med var han da befriet for saa tit og ofte at gaae frem og tilbage, til og fra Pallaiet, som han ellers maatte. Altsaa sagde han dernæst: J hvor vel jeg er meget usel og elendig, og ganske fast har besluttet ved mig selv at forsage Verden med al sin Pragt og Herlighed, saa tør jeg dog ikke være saa forvovent, at imodstaae saa from og naadig en Princesens Befaling.

Saasnart Trolld-Manden havde givet dette Svar, stod Princesen op og sagde til ham: Staae op min kiere Moder og følg med mig, saa skal jeg vise eder de Gemakker, som staaer ledig, paa det J selv kan udvælge eder et af dem. Han fulgede altsaa efter Princesse Boudoulboudour, dog syntes ham stedse, at alle de Gemakker, som hun anviste ham, vare alt for prægtige, hvorfor han udvalte sig det sletteste af dem alle og sagde dernæst af bære Nyflerie,
at

at samme var mere end got nok for ham; Thi han søgte endog herudi atbehage Princesseu for at staae desto høire opskreven i hendes Tanker.

Her maatte Sultaninden Scheherazade formedelst Dagens Komme atter bryde af, og opsætte det øvrige til næste Nat.

Den 707. Nat.

Allernaadigste Herre! Da nu Princesseu havde taget denne Bedragere med sig tilbage paa den store Sal, saa bad hun ham, at han ville spise med hende til Middag, men som Frolde Manden betragtede, at han over Maaltidet var nød til at blotte sit Ansigt, som han hidindtil havde skult med sit Sløer, saa frygtede han for, at Princesseu skulle merke noget, der kunde hindre hende fra fremdeles at ansee ham for den hellige Fatime, hvorudover han bad hende meget indstændig, at hun vilde forskaane ham for denne Ære, og betienede sig derhos af dette Paaskud, at han ikke aad andet end Brød og tørre Frugter, og derfor tillige tog Anledning til at bede, at det allernaadigst maatte tillades ham paa sit eget Gemak at nyde saadant sit flette Maaltid, hvilket da ogsaa Princesseu omsider tillod. Min fiere Moder, sagde hun, jeg har engang sagt eder, og siger det endnu, at I her paa Palladset maa have den selv samme Frihed som i eders egen Boelig, og jeg skal alt
saa

faa lade eder bringe noget Mad ind, men J maa erindre eder, at jeg længes igien, efter at tale med eder, naar J faaer affpist.

Princessen gif derfor selv til Taffels, og den forklædte Satime forsømte sig ikke igien at indfinde sig hos hende, saasnart han af Gildingerne var underrettet om, at Princessen var staaet op fra Taffelet. Neppe var han kommen inden for, at jo Princessen igien talede til ham og sagde: Min kiere Moder! jeg er inderlig fornøiet, at jeg har saa hellig en Kone hos mig, som J; Thi uden Tvivl vil eders Nærværelse bringe megen Belsignelse med sig her paa Palladset. Men som det just faldt mig ind at nævne Palladset, saa siig mig, hvorledes det staaer eder an? Og førend jeg viser eder omkring at besee Stykke for Stykke, saa maatte jeg gierne vide, hvad eders Mening er om densne Sal.

Sidindtil havde den forstilte Satime, for desto bedre at spille sin Rulle, stedse gjort sig Umage for at gaae med nedbøiet Hoved, og det saa bestandig, at han ikke engang havde vendt sig om for at see efter noget, men paa dette Spørsmaal begyndte han nu at opløste Hovedet, og gif frem og tilbage paa Gulvet for at betragte Salen fra det øverste til det nederste, da han saaledes nye havde seet sig om, vendte han sig igien til Princessen, og sagde: Denne
Sahl

Sal er virkelig værd at forundre sig over; Thi den er overmaade herlig, ikke destomindre saa maa jeg dog saa vidt min Forstand strækker sig paa det, man i Verden kalder deiligt, erindre dette, at der efter mine Tanker endnu fattes noget, som endnu gjør den ufuldkommen. Hvad er det? Min fiere Moder! Svarede Princesse Badroulboudour, jeg saae gierne, at I vilde sige mig, hvori denne Feil bestaaer. Thi hvad mig angaaer, saa har jeg stedse troet, og har desuden hørt andre sige det, at her aldeles ikke feiler noget, dog i Fald man skulle komme efter nogen Mangel, saa skal jeg stræbe at raade Bod derpaa.

Scheherazade vilde have talet mere, men som hun noget sildigere end sædvanligt var af sin Søster denne gang bleven opvakt, saa maatte hun formedelst Soelens hastige Opgang bryde af, og spare Resten til næstfølgende Nat.

Den 708. Nat.

Allernaadigste Herre! Den Africanske Troldmand opførte sig stedse ganske skinhellig, og søgte dermed at styrke Prinsessen i de Tanker hun havde fattet om ham, Naadige Princesse! svarede han, forlad mig, at jeg er saa dristig; Men saa fremt mine Tanker synes at maatte være af nogen Bigtighed, saa bestaaer de derudi, at denne Sal ikke har sin Lige i de fi-
re

re Dele af Verden, og at altsaa, eders ganske Pallais var et af Verdens Mirakler, saa fremt her ikkun i denne runde Hvelvning var ophængt et Roc = Æg.

Min gode Moder! sagde derpaa Prinsessen, hvad er det for en Fugl, som J giver det Navn Roc? Naadige Prinsesse! svarede den forstilte Satime, det er en Fugl af en forskrækkelig Størrelse, som opholder sig allerøverst paa det Bierg Caucaaso, og den Bygmester, som har opbyggt eders Pallais, veed nok at skaffe eder et af denne Fugls Æg.

Efterat nu Prinsesse Badroulbondour havde aflagt sin Taksigelse til den forstilte Satime i Henseende til det gode Raad, som hun meente sig at have faaet, saa blev hun fremdeles ved at tale med bemelte Satime om mange andre Ting, men hun forglemte dog ikke det Roc = Æg, som de engang havde talt om; Thi saa snart hendes Gemahl Aladdin var kommen hjem af Jagten, besluttede hun ved sig selv, at ville fortælle ham saadant.

Dette maa man derhos merke, at Troldmanden ikke var uafvidende om Aladdins Fraværelse, men havde just bragt sig denne Tid til Nytte, imedens han var borte. Nu hændte det sig just, at han paa selv samme Dag kom hjem og det paa den Tid, da den forstilte Satime nylig havde

havde taget Afſkeed fra Princesſen, og begivet ſig ind i ſit anviste Gemak. Saasnart Aladdin var ankommen, gik han ſtrar ind i Princesſens Gemak, og forſøgte ikke ved ſin Ankomſt at helse og omfavne hende, dog kom det ham for, ligesom hun kunde have taget noget koldſindig imod ham, hvorudover han ſagde til hende: Elſtværdige Princesſe! Jeg finder eder ikke nær ved ſaa god Humeur, ſom jeg ellers pleier at finde eder, maatte derfor gierne vide, om der i min Fraværelſe har tildraget ſig noget, ſom har foraaſaget eder Bedrøvelſe? Dølg ikke ſaadant for mig, men for Guds Skyld ſiig mig, hvori ſaadant kan beſtaaе, eſterdi der er intet, ſom jeg jo for eders Skyld ſkulle giøre, naar det ſtaaer i min Formue, at raade Bod der paa. Ak! det er ikkun en ganſke ringe Ting, ſvarede Princesſen, og den Uro jeg deraf befinder er alt forliden til, at jeg ſkulle have tænkt at ſamme kunde læſes i mit Anſigt; Men ſom I uformodentlig finder et ſlags Forandring hos mig, ſaa vil jeg ikke forſtie, hvad dertil har været Aarſag, allerhelſt da Tingene i ſig ſelv er af ingen eller ringe Bigtighed.

Men allernaadigſte Herre! ſagde Scheherazade: Jeg ſeer at det allerede er Dag, maa derfor afbryde min Fortælling, og ſpare det efterfølgende til i Morgen.

Den

Den 709. Nat.

Allernaadigste Herre! Princesse Badroulbou-
 dour blev fremdeles ved saaledes at tale
 til sin Gemahl Aladdin, som følger: Jeg hav-
 de vel, sagde hun, tillige med eder bildt mig
 ind, at vores Pallais var det allerprægtigste
 og fuldkomneste i den ganske Verden, ikke desto-
 mindre kan jeg dog sige eder, hvad der falt
 mig ind, da jeg i Dag har betragtet den store
 Sahl med de Fire og Five Binduer. I finder
 da ligesaa vel som jeg, at der ikke manglede no-
 get, saa fremt der i Midten paa den runde
 Hvelvning var ophængt et Roc-Veg. Elskvær-
 dige Princesse! Svarede Aladdin: Det er mig
 alt nok at I er kommen efter denne Mangel, og
 som jeg nu selv ved denne Leilighed er kommen
 derefter, saa kan I af den Glid, jeg alt har an-
 vendt paa dets Fuldkommenhed, ganske let slut-
 te, at jeg raader Bod paa denne Mangel.

Aladdin gif alt saa strap bort fra Prin-
 cessen, og forsoiede sig op paa den Sahl med
 de Fire og Five Binduer. Neppe var han her
 kommen inden for, førend han tog sin Lampe
 frem, som han stedse havde baaren hos sig, si-
 den han sidste gang var i Fare, efterdi han
 samme Gang dyrt maatte betale, at han ikke
 brugte denne Forsigtighed. Dernæst gniede
 han Lampen efter sin Sædvane, og Geisten
 indfandt sig hos ham i samme Dieblif. Hør
 E. en N. III. B. B b Geist!

Geist! Sagde Aladdin til ham; her oven i dens
 ne runde Hvelvning fattes et Roc-Æg,
 som der maa ophænges, derudover begierer jeg i
 Kraft af Lampen, som jeg holder i min Haand,
 at du er betænkt paa, at raade Gud paa dens
 ne Mangel.

Men Aladdin havde neppe udtalt disse
 Ord, førend Geisten begyndte saa forskreffelig
 at brøle, at den hele Sahl derved røstede, hvor-
 udover Aladdin vaklede frem og tilbage, og
 havde nær faldet over Ende. Hvad? Du Lum-
 penhund! Sagde Geisten, og det med saadan
 en Stemme, der var god for at faae den mest
 behiortede Mand til at røste og beve, er det dig
 ikke nok, at mine Kammerater og jeg har for
 din Skyld gjort, alt hvad vi kunde, at du nu
 af en Utafnemmelighed, der ei er lige til, vil
 forlange af mig, at jeg skal bringe dig min Her-
 re, ja end mere, at jeg skulle ophænge ham i
 Midten af Hvelvningen? Sandelig denne din
 Dumdriftighed fortiente, at I alle med hinan-
 den, baade du, din Kone og dit Pallais i et
 Dieblif burde forvandles til en Aske-Hob.
 Men det er din Ænfke, at du ikke selv er Opfin-
 dere deraf, og at denne din Begiering altsaa ik-
 ke kommer fra dig selv; Thi du maa vide, hvo
 der er den rette Autor dertil, nemlig det er den
 Africanske Troldmands din Siendes Broder,
 hvilken du saaledes afstraffede, som han var
 værd. Denne Person har ombragt den hellige
 Kone

Kone Satime, og har klædt sig i hendes Klæder, samt befinder sig for nærværende Tid paa dit Pallais, hvor han har søgt at indbilde din Kone denne Mangel, som du af mig begierer oprettet. I øvrigt gaaer alle hans Practiquer derpaa ud, at han vil dræbe dig, hvorfor du har Marsag til at tage dig i Agt for ham. Efterat Geisten havde givet Aladdin dette Svar, forsvandt han igien for hans Dine.

Den frembrændende Dag, forhindrede Scheherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Nat saaledes:

Den 710. Nat.

Allernaadigste Herre! Aladdin erindrede sig i Særdeleshed de sidste Ord, som Geisten havde talet til ham, og som han tilforn havde hørt om den hellige Kone Satime, saa kunde han nu let vide, paa hvad Maade hun fordrev Hoved-Pine, at det ikke var saa, som man i Almindelighed bildte sig ind. Han gik derfor strax ned i Princesens Gemak, og beklagede sig, at han i dette Dieblif havde faaet sterck Hoved-Pine, og altsaa blev ved at holde sin Haand for Panden. Da Princesen hørte dette, befalede hun strax at man skulde lade den hellige Kone kalde ind, og imidlertid man gik ud at hente hende, fortalte Princesen Aladdin, ved hvad

Leilighed hun befandt sig paa Palladset, og hvorledes, hun havde forundet hende et Gemak at logere paa.

Saa snart den forstilte Satime efter Begiering indfandt sig, sagde Aladdin til hende: Kom herhid Moder, det er mig kiert, at jeg seer eder, og at I til min Lykke befinder eder paa mit Pallais; Thi jeg har for kort Tid siden faaet en forskreffelig Hoved-Pine, og jeg har den Fortrolighed til eder, at I ved eders kras-tige Bønner skal vise mig den selvsamme Godhed, som I har beviist imod saa mange andre, der har været plaget af denne Sygdom.

I det nu Aladdin endte disse Ord, stod han op og nedbrøede sit Hoved, hvornæst den forstilte Satime gik nærmere hen til ham, men magede det dog saaledes, at han paa samme Tid fik Haanden paa en Dolk, som han havde skjult under Skjørtet. Men da Aladdin gav noie Algt paa hvad han tog sig for, saa greb han ham i en Hast om Haanden, førend han kunde faae Tid til at drage Dolken ud, og derpaa stak Aladdin ham med sin Dolk ind saa dybt i Hjertet, at han i samme Dieblif falt død om paa Jorden.

Da Prinsessen saae dette, blev hun ganske forskreffet og raabte: Ak min allerkiereste Gemahl! Hvad har I gjort, I har jo ombragt den hellige Kone Satime. Nei, søde Prin-
 cesse,

cesse, svarede Aladdin ganske ubevægelig: Jeg har ikke ombragt Satime, men jeg har hevet mig paa den forbandede Skielm, der ville have myrdet mig i fald jeg ikke havde kommen ham tilforn. Thi dette ugudelige Menneſke ſom J her ſeer liggende for mine Fødder, ſagde han fremdeles, i det han tog Sløret op for Anſigtet, er juſt den, der har myrdet den rette Satime, ſom J for nærværende Tid mener at beklage og beſkyldte mig for, og han har ikke til nogen anden Ende iført ſig hendes Habit, end allene for at faae deſto bedre Leilighed til at dræbe mig.

At J nu kan faae en bedre Oplyſning om Sagen, ſaa kan jeg berette eder at denne Perſon er Broder til den Africanſke Frolde- mand, ſom forflyttede eder med ſamt Pallad- ſet til Africa, og ſom det viſer ſig at han er et Mand- Folk og ingen Fruentimmer, ſaa er det deraf aabenbare, at han ikke er Satime. Dernæſt fortalte Aladdin fremdeles, ved hvad Middel han havde faaet diſſe Omſtændigheder at vide, og ſøiede derpaa den fornødne Anſtalt at bortſkaffe hans affieledede Legeme.

Scheherazade maatte atter formedelſt Das gens komme bryde af, men da Sultanen Schaz- riar fandt ſtørſte Behag i denne Hiſtorie, maatte hun efter hans egen Befaling den næſtfol- gende Nat gjøre ſaadan Begyndelſe derpaa igien.

Den 7II. Nat.

Allernaadigste Herre ! Sagde Scheherazade til Sultanen Scheriar : Paa saadan Maade som jeg allerede har fortalt Eders Majestæt, blev Aladdin lykkelig befriet fra disse tvende Troldmænds Forfølgelser og han levede siden sin Tid i en forenkket Rolighed. Og da Sultanen nu allerede havde opnaaet en høi Alder, saa hendte det sig, at han nogle Aar derefter ved Døden afgik. Ligesom han nu paa Sværd-Siden ikke efterlod sig nogen Arving, saa var Princesse Badroulboudour den retmesige Arving til at succedere ham i Regieringen, hvilkken hun da ogsaa gjorde sin Gemahl Aladdin deelagtig udi. De regierende i mange Aar med hinanden, og i Henseende til deres gode Regiering efterlod sig en stor Berømmelse hos Efterkommerne.

I det nu Sultaninden Scheherazade hermed endte sin Historie om den forunderlige Lampe, saa sagde hun til Sultanen: Allernaadigste Herre ! Eders Majestæt skal uden Tvivl i den Africanske Troldmands Person, have funden saadan et Menneske der var indtaget af en umaadelig Begierlighed efter Rigdom, og derfor betiente sig af fordømmelige Beie til at naae sit Diemærke; Dog hialp det ham ikke at han ved sine Geomantiske Operationer kom udi Kundskab om, hvor en stor Skat laae forborgen; Thi han gjorde sig ved sin store Ondskab selv uværdig til at nyde den.

Der

Derimod finder Eders Majestæt i Aladdins
 Person, saadant et Menneſke, der fra en ringe,
 Stand, opsvinger sig paa en Konglig Throne,
 hvortil den Skat maatte tiene ham, som af en
 anden var funden; Thi Historien viser, at den
 uformodentlig falt ham i Hænderne, uden selv
 at ſøge den. Dernæst har de i Henseende til Sul-
 tanen et Beviis paa, hvor stor Fare en god,
 from og retfærdig Monark er underkast, naar
 han af en Overiulelse understaaer sig at fordøm-
 me den Uskyldige, uden at anhøre hvad han
 har at fremføre til sin Retfærdiggjørelse; Thi
 derved løber han an imod Billigheds Regler
 og begaaer en Himmel-raabende Uretfærdighed.
 Endelig tviler jeg og ikke paa, at Deres Majestæt
 jo har haft en Afſkye for disse tvende Troldmands
 grumme Gierninger, efterdi den ene vilde opof-
 re et uskyldig Barns Liv for at komme til at be-
 sidde stor Rigdom, og den anden forglemmer sig
 selv og sin Religion, i det han for at hevne sin
 ugudelige Broders Død, ikke undsaæ sig for,
 at myrde den hellige Satime, for derved at faae
 Leilighed til, at skille Aladdin ved Livet, men
 Udfaldet viser at en ſkiult Haand har stækket de-
 res Binger, og ladet dem begge faae den Straf,
 som deres Ondskab fortiente.

Sultanen Schariar gav Sultaninden
 Scheherazade at forstaae, at det som hun havde
 fortalt ham om den forunderlige Lampe, havde væ-
 ret ham meget fornøielig at høre paa og han maats-

te tilstaae, at om de øvrige Historier i Almindelighed vare fornøielige nok, saa maatte dog denne og den forrige Historie havde Fortrinnet for de andre. Han fandt saadan en Bequemhed hos Sultaninden til at fornøie ham, at han ikke kunde andet end opsætte den dyre Eed, han havde giordt, at han ikke vilde beholde nogen Zomefru mere end en Nat hos sig, men strax om Morgenens lade hende omkomme. Imidlertid begyndte dog nu hans Brede mere og mere at sætte sig hos ham, og han var vel tilfreds med at han i Tidens Længde kunde komme til aldeles at forglemme den. Efter at Aladdins og Prinsesse Badroulboudours Historie saaledes var til Ende, spurgte Sultanen Scheherazade, om hun nu ikke vidste at fortælle mere. Jeg! ikke vide at fortælle mere, svarede Scheherazade Sultanen: O! det skulle være langt fra, at jeg nu skulle standse; Thi jeg har saa stor en Forraad paa Historier, at de snart ikke skulle blive mig mueligt, egentlig at sige Eders Majestæt, hvor mange de er; Men jeg er bange for, sagde hun fremdeles, at Eders Majestæt før skulle blive træt og fied af at høre paa mig, end jeg skulle komme til at mangle Historier at fortælle. Sultanen svarede: O! hav ikke denne Frygt, men bliv ikkun ved at fortælle de Historier, som J endnu har tilbage. Dog saa jeg gierne, at J først repeterede den Historie for mig om den forunderlige Lampe; Thi dens Indhold er saa overmaade artig, at jeg ikke nok som

som kan forundre mig der over. Imidlertid maa jeg dog erindre eder, at I allene deraf fortæller de mærkværdigste Hændelser, for at vinde Tiden til at faae en nye, og altsaa vilde I ikke forglemme den, I nu havde i Sinde at fortælle.

Denne Repetition varede i Halvfierdesfindstive Nætter og bliver altsaa den paafølgende Nat i Tallet.

Den 782. Nat.

Sultanen Schariar vaagnede denne gang, førend de andre, og altsaa taledede til Scherazade, og spurgte hende, hvad det var for en Historie, som hun for nogen Tid siden lovede, at fortælle ham. Allernaadigste Herre! Svarede hun: Jeg har vel tit og ofte tilforn fortalt Eders Majestæt adskilligt, af de Ting, som har tildraget sig under den berømmelige Calife Haroun Alraschids Regiering, men der er endnu mange andre Ting tilbage, af hvilke jeg for nærværende Tid skal fortælle Eders Majestæt noget, som ikke er mindre artig end de forrige. Da nu Sultanen bad hende at giøre en Begyndelse derpaa, saa fyldestgiorte hun hans Begiering paa følgende Maade.

En liden
Historie,
 af
Calife Haroun Alraschids.

Allernaadigste Herre! Eders Majestæt veed og har selv erfaret, at der undertiden bliver opvakt saa usædvanlig en Glæde hos os, at denne Bevægelse letteligen kan overtale en anden til at tage Deel derudi, som kommer til os. Derimod kan vi undertiden være saa tungsindede, at vi ikke er os selv til Naade, og om nogen vilde spørge os om Aarsagen dertil, saa var det os ofte ikke selv mueligt at kunde sige det, om man endskiont vilde.

Bemelte Calife var nu engang indtaget af denne Tungsindighed, da Giesar hans tro og elskelige Stor-Bezir paa en vis Tid indfandt sig hos ham. Da nu denne Minister ved sin Ankomst fandt ham siddende allene, hvilket kom ham ganske usædvanligt for, og som han tillige fandt ham i saa heftig en Melancholie, at han ikke engang vilde oplukke sine Dine, saa blev han staaende stille for at oppebie den Tid, da Calife fik ham at see.

Om sider lukte vel denne Første sine Dine op, men vendte sig dog strax bort igien, og blev

blev fremdeles siddende i selsomme forrigfulde og ubevægelige Positur, som tilforn.

Som nu Stor-Beziren ikke kunde see det allerringeste i Califes Dine, hvoraf han kunde slutte, at hans Fortrydelse angik hans Person, eller sigtede til ham, saa begyndte han paa følgende Maade at tale til ham, og sagde: Hersker over de Troende! Eders Majestæt vilde tillade mig at spørge, hvorfra den Melancholie reiser sig, som jeg her for nærværende Tid finder dem udi; Thi jeg har altid seet dem an for, at de var af en lystig Humeur, og ikke tilbøielig til Melancholie.

Det er og sandt, Bezir! svarede Calife; Thi jeg pleier ikke let at kunde fordybe mig saa stærk i en Ting, og jeg forsikkrer, at jeg ikke engang selv vidste, at jeg var i denne Tilstand, som du sandt mig udi, og derfor vil jeg ikke længer holde den ved lige. Er der altsaa ikke noget Nytt, der har foranlediget dig til at komme her, saa gior du mig en Tieneste, om du kan opfinde noget, der kan opmuntre mit Sind.

Heriskere over de Troende! Svarede Stor-Beziren Giafar: Min Pligt og Skyldighed har allene bevæget mig til at komme, derfor tager jeg mig den Frihed, at erindre Eders Majestæt, hvorledes de selv har foreskrevet sig en Lov, hvorledes de i egen Høie Person vilde
ers

erkyndige sig omkring i Hoved-Staden, og efterforske, om det ogsaa gaaer saa ordentlig til, som de med deres gode Love og Forordninger har foranstaltet. Og som det just i Dag er den Tid, som de har udvaldt til denne Umage, saa kan samme være Eders Majestæt den beste Leilighed til at Fordrive de tykke Skyer, som fordunkler Eders Majestæts sædvanlige Lysthed.

Dette havde jeg aldeles forglemt, svarede Calife, og altsaa kunde du ikke erindre mig der om paa beqvemmere Tid end nu, gaae derfor hen, og tag andre Klæder paa dig, saa vil jeg imidlertid ligeledes forklæde mig. Efterat de saaledes begge havde klædt sig i, som fremmede Riobmænd, saa gik de under denne Masque igiennem en Løn-Port af Slots-Haven ud paa Marken. Herpaa spadserede de med hinanden forbie endeel af Byen uden at fornemme nogen Uordentlighed. De kom siden til den Flod Euphrat, hvor de med det først forekommende Fartoi lod sig sætte over Floden, og dernæst tog de deres Bei over Broen, som forenede de disse tvende Dele af Byen med hinanden.

Da de gik over denne Broe, fandt de en blind Mand, som var meget til Alders, siddende ved Enden deraf, og begierte Almisse.

Som nu Calife derpaa gav bemelte blinde Mand et stykke Guld-Mynt i Haanden, tog han

han fat paa Califes Arm, og sagde: Jeg godgjørende Mand, i hvo jeg er, som Gud har bevæget til at række mig en Almisse, jeg beder eder ganske ndmygelig, at jeg ville ikke nægte mig den Naade, som jeg vil bede eder om, nemlig at jeg vil give mig en god Dredast; Thi jeg har forrient langt større Straf end denne. Da den blinde havde udtalt disse Ord, slap han Califes Arm løs, paa det han kunde desto bedre slaa til, naar han gav ham den forlangte Dredast. Men paa det Calife ikke skulle slippe fra ham, uden at slaa ham under Dret, saa holdt han imidlertid fast i hans Klæder.

Som nu Calife blev ganske bestyrret, da den blinde Mand forlangede saadant, saa svarede han ham saaledes: Min ærlige Mand, jeg kan ikke tiene dig i det som du begierer; Thi dersom jeg vilde handle saa slet med dig, saa kunde jeg dog ikke sige, at have udrettet noget godt med den Almisse som jeg haver givet dig; Og i det samme søgte Calife at gjøre et hastigt Trin tilbage, i den Tanke at han derved skulle see sig nødt til at slippe hans Klæder løs.

Scheherazade maatte, som sædvanligt, igien afbryde, da hun saae at Soelen kastede sine Straaler ind i Sultanens Gemak, og efter Sultanen Schariars Begiering begyndte hun næstfølgende Nat saatedes:

Den

Den 783. Nat.

Allernaadigste Herre! Den blinde Mand for-
 restilte sig vel forud, at hans Belgiorer
 ikke saa let vilde beqvemme sig til det han for-
 langede af ham, eftersom han havde bedet saa
 mange andre derom, uden at faae dem til at
 gjøre det, hvorudover han gjorde sig desto mere
 Umage, og i det han stedse søgte at holde fast
 ved Califes Klæder, sagde hun endnu engang
 til ham: Naadige Herre! Forlad mig min
 Driftighed, at jeg fremdeles bliver ved at bede
 eder; Thi enten maa I give mig en god Dre-
 dast; Eller og I maa tage eders Alnissse tilba-
 ge, efterdi jeg ikke paa andre Bilkor, end paa
 dette, tør tage derimod, i Fald jeg ellers ikke
 grovelige skal forsynde mig imod den store Gud
 ved at bryde den corporlige Eed, som jeg en-
 gang derpaa har aflagt. Og dersom I vidste
 den rette Marsag dertil, saa skulde I strax til-
 staae mig, at denne Straf er ikkun ganske liden
 at regne imod min Forseelse.

Som nu Calife ikke længer vilde lade sig
 opholde, saa villigede han omsider den blinde
 Mand's Begiering, og gav ham et Slag paa
 Dret, men dog ikkun ganske lemsældig. Der-
 paa slap den Blinde ham løs, takkede ham for
 sin Belgierning, og ønskede ham mange tusende
 Belsignelser paa sin Reise. Da nu Calife til-
 lige med Stor-Biziren var kommen noget fra
 ham,

ham, gjorde Calife sig adskillige Tanker, og sagde derfor til Stor-Beziren: Det som har bevæget denne blinde Mand til saaledes at opføre sig imod alle dem, der giver ham Almisse, maa i Sandhed være noget vigtigt; Thi jeg bilder mig ind, at han ikke skulle gjøre det uden tilstræffelig Aarsag. Det skulle altsaa være mig kiert, om jeg kunde faae saadant at vide, gaae derfor hen til ham, og siig, hvo jeg er, samt hvorledes jeg har befalet, at han i Morgen Eftermiddag imod Senge-Tid skal indfinde sig paa mit Pallais, at jeg kan tale med ham.

Stor-Beziren gif derfor tilbage, og gav den Blinde en Almisse, og efterat han paa forlangende havde slaaet ham under Dret, berettede han ham Califes Befaling, hvorpaa han forlod ham, og forsoiede sig igien hen til Calife.

Da disse igien var samlet, gif de ind i Byen, og i det de spadserede over et af Torve-
ne, fandt de der en stor mængde Mennesker samlet, som stod, og saae paa, hvorledes en ung og velskabt Person reed paa en Hoppe, som stedse maatte gaae i fuld Gallop med ham, og de kunde ikke noksom forundre sig, da de saae hvorledes han med sin Vidst og sine Sporer saa bestandig saarede hende at man neppe kunde see Huden for Skum og Blod.

Calife blev her staaende stille og spurgte nogle af de nærværende, af hvad Aarsag denne unge
Per-

Person handlede saa ubarmhiertig med sin Hoppe; men der var ingen, som herom kunde give ham nogen Oplysning, endskjønt samme Person dog paa en Tid lang havde øvet det selvsamme hver Dag paa en vis Tid. Derpaa gik de igien bort, og Calife befalede Stor-Beziren, at han skulle erindre sig denne Plads, paa det han om anden Dagen kunde lade den unge Person paa selvsamme Tid komme til sig som den Blinde.

Og som nu Dagen allerede begyndte at skine frem, nødtes Scheherazade til at lade Historien fare denne gang, men dog alligevel begyndte næstfølgende Nat at fortælle det øvrige af Historien saaledes:

Den 784. Nat.

Allernaadigste Herre! Da Calife omfider vilde gaae hjem igien til sit Pallais, gik han igiennem en Gade, som han længe ikke havde været udi, hvor han fandt et nyt opbyggt Huus, og det syntes ham lige som det hørte en fornemme Herre til ved hans Hof. Ikke desto mindre spurgte han dog Stor-Beziren, om han ikke vidste, hvem der hørte samme Huus til. Stor-Beziren svarede, at han vel ikke vidste det, men skulle dog erkjendige sig derom.

Han spurgte ogsaa virkelig en af Naboerne derom, som svarede ham at bemelte Huus tilhørte
Cogia

Eogia Saffan med Tilnavn Albabbat, som var af Profession en Drebler, og han havde selv seet ham i største Armod at drive denne hans Profession. Imidlertid vidste han dog ikke, hvorledes Lykken var bleven ham saa overmaade gunstig, at han har faaet Formue ei allene til at bestyre de anseelige Omkostninger, som udfordredes til saa stor en Bygning, men endog at opføre sig saa overmaade prægtig. Denne Efterretning meddeelte Stor-Beziren strax Calife, og denne Første befalede ham derpaa, at han skulle gaae hen, og formelde denne Mand, at han den anden Dagen paa selysamme Tid som de andre skulle indfinde sig hos Calife, hvilken Befaling Stor-Beziren ikke forsonde at efterleve.

Efterat Calife havde om anden Dagen forrettet sin Estermiddags Bøn, gik han ind i sit Gemak, hvor Stor-Beziren efter Ordre førte de tre foromtalte Personer ind til ham. Disse Personer faldt strax need for den Kongelige Throne, og da denne Compliment paa behørig Maade var forrettet, spurgte Calife den Blinde om sit Navn, og fik til Svar, at han hedde Baba-Abdalla.

Hør Baba-Abdalla, sagde Calife, den Maade du i Gaar brugte, da du bad mig om Almisse, kom mig noget forunderlig for, og jeg tilstaaer, at dersom det ei havde været for

T. en N. III. B. Ec visse

viffe Aarsagers Skyld, havde jeg umuelig føiet dig i din Begiering, men langt heller forhindret dig fra længer at fortfare med at opfylde saa urimelig et Lofte. Des Aarsag har jeg og i Dag ladet dig kalde til mig, for at høre af din egen Mund, hvad der har bevæget dig til at gjøre denne ubetænksomme Eed. Naar du saaledes har omstændelig fortalt mig Sagens rette Sammenhæng, skal jeg deraf lettelig funde domme, om du har handlet rettelig, og om jeg kan tillade dig længer at fortfare med en Sag, der synes ikke at føde andet end Ont af sig. Siig mig derfor ved hvad Leilighed du er faldet hertil saadan Daarlighed, og dølg ikke det aller ringeste for mig; Thi jeg vil vide alle Ting fra det første til det sidste.

Baba=Abdalla blev ved saadan Califes Jrettesættelse noget heed om Drene, og derfor strax anden gang knælede for den Kongelige Throne, hvornæst han med Verbødighed taledede til Calife og sagde: Herster over de Troende! Jeg beder Eders Majestæt allerunderdanigst om Forladelse, at jeg har været saa forvoven, at forlange en Sag af dem, der ved første Dieblik synes at stride imod en sund Fornuft, ja ikke allene forlange den, men endog saa got som nødte Eders Majestæt til at accordere mig samme. Jeg tilstaaer min Forseelse herudi, men som jeg den gang ikke vidste, at det var Eders Majestæts egen høie Person, saa beder jeg

Jeg om Raade, og haaber, at min Uvidenhed i
saa Fald skal tiene til min Undskyldning.

Men allernaadigste Herre! sagde Sche-
herazade: Jeg seer at det er Dag, maa derfor
afbryde, og igen paa Eders Majestæts Behag
fortælle det efterfølgende i Morgen.

Den 785. Nat.

Allernaadigste Herre! Den blinde Baba-Ab-
dalla blev fremdeles ved saaledes at tale til
Calife, som følger: Hvad nu Sierningen i og
for sig selv angaaer, sagde han, saa behager det
Eders Majestæt at ansee samme for en stor
Daarlighed, og jeg tilstaaer, at den i alle dø-
deliges Dine ikke kan ansees for andet, men ders-
imod haaber jeg, at den i Guds Dine skal bli-
ve anseet som en Poenitentse for en affkyelig
Synd, som jeg har begaaet, og for samme kan
jeg ikke gjøre Poenitentse nok, om alle Menne-
sker i den ganske Verden en efter en anden gav
mig saa sterk en Predak, at jeg ved et hvert
Slag maatte falde om paa Jorden. I det øvri-
ge vil jeg lade det komme an paa Eders Majestæts
Dom, naar jeg efter deres høie Ordre har for-
talt dem min Historie, og deraf giver dem et ty-
delig Begreb om min Forsælses Bestaenbed.

Historie.

Om

Den blinde Baba-Abdalla.

Hersker over de Troende! Sagde Baba-Abdalla fremdeles: Jeg er fød og baaren til Bagdad, og mine Forældre, som døde faae Dage efter hinanden, efterlod mig, som eneste Arving, den liden Formue, som de havde. Om jeg nu endskiont samme Tid ikkun var et ungt Menneske, saa kan jeg dog uden at berømsme mig sige, at jeg ikke unyttig satte mine Midler overstyr, eller forødte dem ved et ødsel og vellystig Levnet, som andre unge Mennesker lettelig forledes til; men jeg anvendte derimod al muelig Flid, at jeg paa en lovlig Maade kunde forøge Capitalen. Dette var jeg ogsaa saa lykkelig udi, at jeg omsider saae mig Ciere af Firesindstive Cameler, hvilke jeg leiede bort til de Riismænd, som slog sig sammen i Compagnie, naar de reiste omkring i Deres Majestæts eget Rige, og derved samlede jeg mig efter Haanden en stor Summa Penge tilsammen.

Midt i denne min Lyksalighed havde jeg dog stedse en Begierlighed efter endnu at blive rigere, og som denne Begierlighed gif for vidt hos mig, saa hendte det sig, at da jeg engang kom tilbage fra Balsora, hvorhen alle mine Cameler var beladt med Bahre, som derfra
over

over Bandet skulde bortføres til Indien, og vilde opholde mig underveis paa Marken for at beede med mine Cameler, saa kom, siger jeg, en Dervis til Fods til mig, som satte sig need ved min Side for at hvile sig. Jeg spurgte ham hvor han vilde hen, hvilket han ligeledes forlangede at vide af mig, og da vi altsaa derudi havde fornøiet hinanden, tog vi vores Mund- Provision frem og spisede sammen.

Efterat vi nu imidlertid havde discoureret om adskillige Ting, sagde denne Dervis eller Ordens- Broder omsider til mig, at han, ikke langt fra det Sted vi sad, vidste hvor der laae een Skat forvaret, som var saa kostbar og overflødig, at om han end beladede alle mine Sisresindstive Cameler med det Guld og Edelstene, som der fandtes, saa skulde det dog ikke engang være kiendt, at der var taget noget deraf.

Scheherazade vilde have talet mere, men som hun noget sildigere end sædvanligt var af sin Søster denne gang bleven oppaakt, saa maatte hun formedelst Soelens hastige Opgang bryde af, og spare Resten til næstfølgende Nat.

Den 786. Nat.

Allernaadigste Herre! den blinde Baba-Abdalla, blev fremdeles ved at fortælle Calife sin

sin Historie saaledes som følger: Denne gode Tidende, sagde han, som bemelte Dervis gav mig, satte mig i en ugemmen Forundring, ja den befale mig saa overmaade vel, at jeg af Glæde ligesom var uden for mig selv, allerhelst da jeg stadig bildte mig ind, at samme Dervis ikke kunde tilføie mig nogen slags Uleilighed. Jeg faldt ham altsaa om Halsen og sagde til ham: Min elskelige Dervis, jeg seer vel, at I ikke bekymrer eder meget om denne Verdens Herlighed, og hvad kan det altsaa nytte eder, at I veed hvor saa stor en Skat er at finde? Desuden er I eens allene, og selvfølgelig vil det ikkuns være ganske lidet, som I deraf kunde tage med eder. Men der som det derimod maatte behage eder, at vise mig hvor Stedet er, saa kunde jeg belade mine Firesindstive Cameler dermed, og til et Bederlag for eders Godhed imod mig i dette Fald, skal det ene af Camelerne være eder skienket.

Omendskiont dette Tilbud virkelig i sig selv var ringe, saa var det dog i mine egne Dine anseet for et stor Bederlag; Thi som jeg stedse var indtaget af en umaadelig Begierlighed efter Rigdom, saa ansaae jeg de Ni og Halvfjerdesindstive Ladninger ligesom for intet imod den ene jeg berøvede mig selv fra, naar jeg skulde afstaae samme til ham.

Ikke destomindre lod dog denne Dervis sig ikke anfægte af mit ubillige Tilbud, og da han meget

meget let mærkede, at der boede en Gierrigheds
 Aand inden i mit Hierte, saa svarede han mig
 uden ringeste Bevægelse saaledes: Min Fiere
 Broder! J seer vel selv, at det Bederlag som
 J byder mig, ikke har den ringeste Liighed med
 den Belgierning og Tieneste, som J forlanger af
 mig. Imidlertid synes mig, at det som jeg af
 fri Billie har aabenbaret eder, kan være nok
 til at vise eder hvad jeg tragter efter, nemlig at
 jeg veed at gjøre eder en anseelig Tieneste kunde
 gjøre eder mig forbunden, og at J ved samme
 kunde have Anledning til at tænke paa mig,
 naar jeg saaledes som sagt er, havde befordret
 vores fælles Lyksalighed. J saadan Betragtning
 vil jeg gjøre eder et langt billigere Forslag, og
 J maa selv betænke eder om det staaer eder an
 eller ikke.

J har tilforn berettet mig, sagde bemelte
 Dervis fremdeles: At J har et Antal af Firesinds-
 tive Cameler. Naar jeg nu har ført eder hen
 til Steden, hvor Skatten findes, og vi der har
 beladet alle eders Cameler med Guld og Edels-
 Stene, saa overflodig, som de formaaer at bære,
 saa bliver disse Ladninger til en lige Deling
 imellem os, saa at J altsaa afstaaer de 40. Ca-
 meler med deres fulde Ladning til mig, og selv be-
 holde de øvrige til eders egen Nytte.

Naar denne Deling er skeet, staaer det ene
 hver af os frit for at tage hvad Bei vi lyst.
 J øvrigt

Jøvrigt seer jeg ikke, at der er noget ubilligt udi dette Forslag; Thi omendskiont J derved skienker mig de 40. af eders Cameler, saa bekommer J derimod saa overflodig Riigdom, at J derfor kan kiobe eder mere end Tusende Cameler igien. Paa saadanne Bilfor staaer jeg færdig til at tiene eder, og det er en Sag som staaer til eder selv, om J paa den Fod vil antage min Tieneste.

Nu kunde jeg, sagde Haba Abdalla umuelig faae i mit Hoved, at det Forslag som bemelte Dervis gjorde mig, kom overens med Billighed. Vel betragtede jeg, at det var en anseelig Skat, som jeg i Følge af hans Forslag kunde erlange, men det syntes mig derimod en stor Forliis, naar jeg skulle afstaae de halve af mine Cameler til ham, allerhelst da jeg faae ham an for i det mindste at være ligesaa riig og formuende som jeg. Men som her ikke var lang Tid tilovers at betænke sig i, saa maatte jeg enten indgaae de forlangende Conditioner, eller og min Livs Tid begræde, at jeg selv frivillig havde forsømt den allerbeqvemmeste Leilighed til at blive Eiere af en overflodig Rigdom.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg seer, at det allerede er Dag, maa derfor saa nødig, som jeg vil, afbryde Historien, og opsætte det efterfølgende til næste Nat.

Den

Den 787. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde den blinde Baba
 Abdalla i det han stedse indrettede sin Tale
 til Calife: Jeg bragte strax mine Cameler tilsamme
 men, og vi begav os med hinanden paa Reisen.
 Efterat vi saaledes paa en kort Tid havde fortz-
 sat vores Reise, kom vi omsider ind i en Dal,
 hvortil Indgangen var saa snæver, at der ikke
 kunde gaae mere end en af mine Cameler der ind
 af gangen, men som der siden blev mere og
 mere bredt, saa kom de siden igien til at
 gaae i deres forrige Orden. I det øvrige var
 her i denne Dal et Bierg ved hver Side, som
 neden var i Form med to halve Circuler, og
 desuden saa høie at man ikke havde nødig at
 frygte for at blive seet af noget Menneske.

Saasnart vi saaledes, som sagt er, var
 kommen ind imellem disse tvende Bierge, sagde
 bemelte Dervis til mig, at vi nu ikke havde
 fornøden at gaae længer; Tag nu fat sagde han,
 paa eders Cameler, og lad dem nedlegge sig
 paa Buggen her paa denne Plads, som I seer
 for eders Dine, paa det, at det ikke skal falde
 os alt for besværligt at læsse paa dem; Og naar
 I dermed er færdig, skal jeg strax lukke op for
 den omtalte store Skat.

Jeg gik derpaa hen og gjorde alt hvad be-
 melte Dervis havde sagt, og saasnart samme
 Ec 5 var

var forrettet, forsoiede jeg mig igien hen til ham. Jeg fandt da ved min Ankomst, at han stod med et Staal i Haanden, og var i Begreb med at sanke nogle tørre Stikker sammen for at giøre Ild. Da han omsider fik det til at brænde, kastede han noget Røgelse paa Ilden og tallede tillige nogle faae Ord derover, som jeg ikke kunde forstaae, hvilket altsammen forarsagede, at der stod en forskreffelig sterk Damp op i Luften, som igien skildte sig fra hinanden, og i samme Dieblif saae man en Abning i Klippen, der saae ud ligesom en Port med tvende Fløie, hvilken af samme Materie som Klippen, med saa forunderlig en Kunst var forfærdiget, at man tilforn umuelig kunde kiende den.

Saa snart denne Abning var giort, kunde man inden i Klippen see et overmaade prægtig Pallais, som snarere maa være bygt af Geister end af Mennesker; Thi man har ikke hørt, at noget Menneske engang har giort sig Tænker om at ville foretage saadant et forvovet og forskreffelig Forehavende.

Herster over de Troende! sagde han fremdeles: Jeg vilde ikke opholde mig med at giøre nogen Anmerkninger herover førend Sagen var skeet; Thi for den Tid tænkte jeg kun lidet derpaa. Jeg havde ikke engang Tid at forundre mig over den overflødige Rigdom, som der for

res

refandt, og jeg allevegne kunde see for Dine, langt mindre at legge noget Merke til dets Indretning, men jeg bar mig ad ligesom Ornen med sit Nadsel, i det jeg strax falt an paa den første Hob Guld-Mynt, og deraf fyldte saa meget i mine Sække, som jeg meente at Camelerne kunde bære. Disse Sække, som jeg til den Ende, havde taget med mig, vare meget store, og jeg havde heller end gierne seet, at jeg kunde have fyldet dem allesammen ganske fulde, men det var fornøden at jeg i dette Fald maatte lempe mig efter mine Camelers Kræfter.

Scheherzade maatte, som sædvanligt, igien afbryde, da hun saae at Soelen fastede sine Straaler ind i Sultanens Gemak, og efter Sultanen Schariars Begiering begyndte hun næstfølgende Nat saaledes:

Den 788. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde den Blinde fremdeles til Calife: I det nu bemelte Dervis pakkede ligesaa fort som jeg, saa merkede jeg ham af, at han mere holdt sig til Edel-Stenene, end til Guld-Mynten, og da han efter min Forlangende havde sagt mig Aarsagen hertil, fulgte jeg derudi hans Exempel, saa vi fik en større Quantitet af Edel-Stene med os tilbage, end af Guld. Omfider fik vi saa mange Sække fulde, som vi kunde føre, og altsaa bar vi der-
næst

næst Omsorg for at faae det oplagt paa Camel-
lerne, og da dette var skeet, var der intet an-
det tilbage for os at forrette, end igien at lukke
til for Skatten, og derefter at begive os paa
Hiem-Reisen.

Men førend vi forlod Steden, maa jeg
endnu erindre, at Dervis gik ind i Hulen, og
som derpaa et vis Sted derinde fandtes mang-
foldige store Guld- og Sølv-Fadde af adskillig
slags Form, saa merkede jeg, at han iblant
disse Fade tog en liden Bøsse, som var giort af
et mig ubekiendt slags Træ, hvilken han forva-
rede i sin Lomme, efterat han først havde viist
mig, at der ikke var andet end et vis slags Po-
made derudi.

Der næst var bemelte Dervis betænkt paa
at lukke til, hvilket og skeedte paa selvsamme
Maade som Nabningen; Thi da han havde rø-
get og talt nogle uforstaaelige Ord derover, blev
Klippen igien ligesaa heel, som den var tilforn.
Herpaa deledede vi Camelerne imellem os, og en-
hver af os tog Tyrgetive til sig, med hvilke vi
begav os igien ud fra Biergerne og fulgede saa-
ledes med hinanden indtil vi kom hen til den sto-
re Bei, hvor vi skulle skilles fra hinanden. Der-
vis tog sin Bei lige til Balsora, og jeg deris-
mod til Bagdad. At jeg nu kunde opføre mig
taknemmelig imod ham for hans beviste Bel-
gierning, betienede jeg mig af de allereftertryk-
felige

ligste Talemaader, og i Særdeleshed udvalgte mig det Slags, som allermest kunde give min Erkientlighed tilkiende, at han vilde juist giøre mig Deelagtig i saa stor en Rigdom frem for alle andre Mennesker. Derpaa tog vi hverandre i Savn, og efterat vi til sidste Afsskeed havde ønsket hverandre en lykkelig Reise, skildtes vi ad, og enhver af os begav sig til sin Side.

Men jeg havde neppe opnaaet mine Camelser, hvilke jeg havde ladet gaae frem ad paa Veien, som de var paa, førend der kom en Utafnemligheds og en Gierrigheds Aand, som saa sterkt benægtigede sig mit ganske Hierte, at jeg inderlig begræd ikke allene de Forgettes Cameler, som jeg havde forliist, men endog den Rigdom de var belæstet med. Ak! denne Dervis, sagde jeg ved mig selv, trænger ikke til denne overflødige Rigdom; Thi han er jo selv Herre over den ganske Skat, og altsaa kan han jo siden tage sig saa meget deraf, som han forlanger. Saaledes gav jeg den allerstammeligste Utafnemmelighed Plads hos mig, i det jeg pludselig besluttede igien at tage hans Camelser tillige med deres Ladning fra ham.

Men allernaadigste Herre! sagde Scherazade: Jeg seer at det allerede er Dag, maa derfor afbryde min Fortælling, og spare det efterfølgende til i Morgen.

Den

Den 789. Nat.

Allernaadigste Herre! Den blinde Baba-Ab-
 dalla, blev fremdeles ved at fortælle Calis-
 fe sin Historie saaledes: For nu sagde han, at
 faae mit Forehavende fuldført, lod jeg mine
 Cameler strax staae stille, og dernæst løb efter
 bemelte Dervis, samt raabte paa ham af alle
 Kræfter, for derved at lade ham forstaae, at
 jeg endnu havde noget at tale med ham, og til
 den Ende vinkede jeg desuden af ham med min
 Haand, at han ligeledes skulde lade sine Came-
 ler staae stille, og vie efter mig, hvilket han og
 altsammen gjorde, da han hørte mig raabe.

Neppe var jeg samlet med ham, førend jeg
 jo sagde elskelige Broder! Jeg havde ikke saa
 snart forladt eder, at jeg jo ved mig selv overs-
 veiede alle Ting, som hverken I eller jeg til-
 forn har erindret os; Sagen er denne, jeg
 veed, at I er en redelig og retskaffen Ders-
 vis, som er vandt til at leve rolig, og som
 dernæst har revet sig løs fra alle Bekymringer
 for det Verdslige, og derimod ikke beslitter sig
 paa andet end at frygte GUD. Nu betænker
 I maaskee ikke, hvad Fortrædeligheder I
 paafører eder selv, i det I seer eder besværet
 med saa stort et Antal af Cameler. Vil I derfor
 tro mig paa mine Ord, saa tager ikke flere end
 Tredive med eder, og I skal endda have ont
 nok at gjøre med at regiere dennem. I kan over
 alt

alt dette ikkun ganske sikker lade det komme an paa mine Ord, efterdi jeg af Erfaring veed, hvorledes det dermed tilgaaer.

Som nu bemelte Dervis ikke saae sig i Stand til at sige mig imod i dette Fald, saa gav han mig saadant Svar: Jeg troer visselig, at I haver ret, og jeg tilstaaer, sagde han derhos, at jeg ikke rettelig har overveiet saadant, ligesom jeg og allerede begynder at blive urolig i mit Sind over det, som I foreholder mig; Søg eder derfor de ti ud, hvilke I selv lystre, og jeg vil dernæst ønske at Gud vil beskyerme eder paa Reisen.

Efterat jeg saaledes havde udvalt mig Ti af hans Cameler, bragte jeg dem hen paa Veien at de kunde følges med mine, men som jeg ikke havde ventet, at Dervis saa let skulle have ladet sig overtale, som dog skeedte, saa blev min umaadelige Begierlighed saa meget desto større, og jeg bildte mig ind, at det ikke skulle koste mig megen Umage endnu at saae Ti andre fra ham.

I Steden for at jeg tilbørlig burde takke ham for hans godvillige Afstaaelse, saa sagde jeg derimod fremdeles til ham: Min kiere Dervis der er ingen, som kan tage større Deel i eders Rolighed end jeg, og følgelig kan jeg umuelig andet, end at jeg jo endnu, førend vi skilles ad, maa bede eder vel, at betænke, hvor vanskeligt

og besværligt det er at bestyre Tredive belæssede Cameler, allerhelst for saadan en Mand, som I der ei er vant til sligt Arbeide. I Betragtning deraf gjorde I langt bedre, om I endnu viste samme Bevaagenhed imod mig, som I nylig viste. Dog maa jeg derhos erindre, at jeg ikke saa meget forlanger det for min egen Nyttens og Fordeels Skyld, som for derved at gjøre eder desto større Tieneste hvilket I selv lettelig kan begribe. Holdt det derfor raadelig at formindske eders egen Byrde, i det I endnu leverer Ti af eders Cameler i saadan en Mand's Hænder, der forstaer at omgaaes med dem; Thi mig er det eens Umage enten jeg har Een eller Hundrede at besørge.

Saadanne mine Forestillinger havde ogsaa den Virkning, som jeg ønskede; Thi den gode Dervis afstod mig strax de forlangte Ti Cameler og det uden at have det alleringeste at indvende derimod, skjønt han ikkun havde Tive tilbage, da jeg derimod saa mig Eiere af Trefindstive, hvis Ladninger var saa kostbare, at mange Potentaters Rigdom ikke kunde opveie derimod, og altsaa havde jeg Marsag til dermed at lade mig nøie.

Scheherazade maatte atter formedelst Dagens komme bryde af, men da Sultanen Schariar fandt største Behag i denne Historie, maatte hun efter hans Befaling den næstfølgende Nat gjøre saadan Begyndelse derpaa igien.

Den

Den 790. Nat.

Herstkere over de Eroende! sagde den Blinde fremdeles til Calife: Nu havde jeg bragt det temmelig vidt, og jeg burde med al rette ladet mig nøie dermed; Men jeg var ligesom den Battersottige, der jo mere han drikker jo mere tørster han; Saaledes og jeg; Jo mere jeg fik fra ham jo større blev min Begierlighed efter at faae mere, og altsaa faldt jeg paa, endnu at ville have de øvrige Tive Cameler fra ham med.

Til den Ende fordobblede jeg mine Bønner, og søgte ved eftertryffelige og skindhellige Foresstillinger at overtale ham. Dette lykkedes ogsaa for mig; Thi han overleverede mig endnu Ti af hans Kameler, og for at faae de øvrige Ti tog jeg ham i Favn, kysste ham, og gjorde ham saa mange Caretter, at han omsider lod sig overtale dertil, da jeg foreholt ham, hvorledes han ved saadan sin Godhed gjorde mig destomere sig forbunden, og at jeg havde Anledning til at erindre ham, saa længe jeg levede.

Da han saaledes overleverede mig dem alle sammen, sagde han derhos: Hierte Broder! Jeg giver det med en god Billie, men jeg haaber, at I bruger det vel, og stedse erindrer eder, at den store Gud lige saa vel kan tage, som give, naar vi ikke bruger det rettelig og ei hjælper de Fattige, hvilke han med Flid behager

at lade leve i Nød og Trang, paa det han kunde give de Rige Leilighed til ved deres Almisser at bane sig Veien til en større Rigdom i den anden Verden.

Ikke destomindre var dog min Blindhed saa stor, at jeg ikke fandt mig i Stand til at følge saadan hans fornuftige Raad; Thi jeg var endnu ikke tilfreds med, at jeg havde faaet alle mine Cameler tilbage, endskjønt samme var belesset med en uskatteerlig Rigdom, hvorved jeg kunde nyde den allerstørste Lyksalighed, som noget dødeligt Menneske kunde ønske sig. Jeg erindrede mig den liden Træ-Bøsse med Pomade, som bemelte Dervis havde taget til sig, og den Omhyggelighed, med hvilken han forvarede den, gav mig Alarsag til at tro, at der var nogen hemmelig Kraft og Virkning derunder. I saadan Henseende besluttede jeg at see derhen, hvorledes jeg kunde faae ham til at overlade mig samme, og endskjønt jeg allerede havde taget Afsked med ham, vendte jeg dog om igien og sagde: Førend vi endnu skilles fra hinanden, maatte jeg gierne vide, hvor til I vil bruge den liden Træ-Bøsse med Pomade? Thi det kommer mig for, som en ringe Ting, der ikke er Umage værd at tage med sig, hvorudover jeg beder, at I og vil forære mig samme, efterdi en Dervis, der har affagt alle Verdens Forsærgeligheder, ikke har nogen Pomade fornøden.

Men

Men Gud give, at han aldrig havde føiet mig i min Begiering! Dog hvad vil jeg sige, havde han end nægtet samme, saa var jeg mig dog ikke selv mægtig, og altsaa havde jeg strax besluttet at tage den med Magt, efterdi jeg fant mig sterkere end han, paa det jeg fuldkommen kunde stille min Begierlighed tilfreds, hvilket ikke kunde skee, med mindre jeg fik det altsammen allene, og kunde sige at han ikke bragte det allerringeste af Skatten med sig tilbage.

Den frembrændende Dag forhindrede Scherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Nat saaledes:

Den 791. Nat.

Herfker over de Troende! sagde den Blinde til Calife: I Steden for, at den gode Dervis skulle have sagt mig nei til denne min Begiering, saa var han langt heller bereedvillig til at føie mig, og i det han overleverede mig bemelte Træ-Bøsse, sagde han med største Sagtmodighed til mig: Her er den, min Hierte Broder! Thi jeg vil ikke, at der skal mangle noget, at I jo fuldkommen maa fornøies, ja dersom jeg endnu kan giøre eder noget til Tieneste, saa vilde I ikkun forlange det af mig, da jeg strax skal være færdig til at vise det i Gierningen.

Da jeg saaledes havde faaet Eræ-Bøssen i min Haand, og lidet betragtet den Pomade, som fandtes derudi, sagde jeg til ham: Efterdi J er saa villig i alle Stykker, og ikke trettes ved at forbinde mig med en Belgierning efter en anden, saa beder jeg, at J fremdeles ville være saa artig at sige mig, hvortil man egentlig kan bruge denne Pomade.

Denne Kraft, som denne Slave har, svarer Dervis er ligesaa forunderlig, som forskrækkelig; Thi naar man smør lidet deraf paa det venstre Dielaag, saa faaer man saa klart et Syn, at man kan see al den Skat og Riigdom, som ligger skjult i Jordens Skød, men saafremt J smør det paa det høire Die, saa betager den Synet saa aldeles, at J ikke mere kan see Dagens Lys.

Som jeg nu ved egen Erfaring vilde forvisses om denne forunderlige Birkning, saa leverede jeg Bøssen til bemelte Dervis, og bad ham, at han vilde smøre mig noget paa mit venstre Die, efterdi han forstod sig bedre derpaa end jeg, og jeg foreholdte ham derhos, hvor inderlig jeg længtes efter selv at erfare en Sag, der kom mig saa utrolig for.

Dervis var altsaa strax villig til at tiene mig, og efterat han havde bedet mig, at lukke mit venstre Die til, smurte han mig med bemelte

melte Salve. Da dette var skeet, lukkede jeg Diet op, og befandt Sandheden af hans Ord, efterdi jeg virkelig saae en ubeskrivelig Mængde af allehaande Rigdom, hvilke vare saa forunderlige og saa kostbare, at det vilde falde mig umuelig, at beskrive denne med alle sine Omstændigheder. Men da jeg imidlertid stedse maatte holde det høire Die tilluft, og samme faldt mig temmelig besværlig, saa bad jeg Dervis, at han ligeledes vilde smøre mig noget af Salven derpaa.

Dervis svarede, jeg vil gjerne føie eder derudi, men I maa derhos erindre eder, hvad jeg engang allerede har sagt, nemlig, at I strap bliver blind, dersom I bliver smurt paa det høire Die; Thi denne er Pomadens egentlige Virkning, hvilket I endnu vil lade eder være sagt til Efterretning.

Scheherazade maatte, som sædvanlig, igien afbryde, da hun saae, at Solen kastede sine Straaler ind Sultanens Gemak, og efter Sultanen Schariars Begiering begyndte hun næstfølgende Nat saaledes:

Den 792. Nat.

Allernaadigste Herre! den blinde Baba Abdalla blev fremdeles ved saaledes at fortælle sin Historie for Calife, sigende: Jeg havde
 giort

giort vel imod mig selv, i fald jeg havde troet den gode Dervis paa sine Ord, men jeg bildte mig der imod stadig ind, at der laae en anden Hemmelighed derunder, som han søgte at skjule for mig, hvorudover jeg ikkun toe ved mig selv og med en mild Mine sagde til ham: Hierte Broder! Jeg merker nok, at J ikkun dermed søger at bilde mig noget ind; Thi det er jo en Sag som er ganske stridig imod en Sund Fornuft, at denne Pomade, skulde have tvende saa stridige Virkninger, at den baade kan gjøre blind og seende.

Sagen maa komme eder saa urimelig for, som den vil, svarede Dervis, saa er den dog ikke anderledes end jeg haver sagt. Og i det han bekræftede samme med en Eed, bad han mig, at jeg ikkun i dette Fald vilde tro ham paa hans Ord. Men omendskiont denne sandrue og ærlige Mand taledede ganske oprigtig med mig, saa kunde jeg dog ikke troe, at han taledede Sandhed; Thi den umaadelige Begierlighed jeg havde efter Rigdom, lagde ligesom et Skjul paa Fornuften, saa at alle hans gode Forestillinger ikke formaaede at afholde mig derfra, men da jeg siden fik Troen i Hænderne, maatte jeg til min egen desjo større Ulykke erfare Sandheden af hans Ord.

Imidlertid havde denne Indbildning fæstet saa dybe Rødder hos mig, at der var in-
tet

tet som Kunde bevæge mig til at tro det som var
 tvert imod; Thi dersom Salven havde den Kraft,
 at den kunde gjøre mit venstre Øie mere klarseen-
 de end det andet, saa syntes mig, at jeg ei
 kunde andet end belee alle dem der vilde bilde
 mig ind, at selvsamme Slave kunde gjøre mig
 blind, naar den blev smurt paa det høire Øie;
 Nei, jeg troede langt heller, at mit Syn blev
 desto mere fuldkommen naar jeg blev smurt i
 begge Øinene. I saadan Henseende lod jeg ikke
 af stedse at bede ham derom, endskjønt han be-
 standig vægrede sig derudi, og sagde: Min hjer-
 te Broder! Jeg kan umuelig overtale mig til at
 gjøre dette Onde, efterat jeg først har viist eder
 saa stor en Godhed. Betænk ifkun, hvor stor
 en Ulyksalighed det er at miste sit Syn, og lad
 saadan Betragtning afholde eder fra oftere at
 anmode mig om de Ting, der er eder selv skade-
 lig; Thi I maa være forsikkert paa, at I kom-
 mer til at fortryde det saa længe I lever.

Men i hvad han end prædikede for mig,
 saa hjalp det dog aldeles intet; Thi jeg blev me-
 re og mere halstarrig, og begyndte omsider at
 give ham haarde Ord, sigende: Jeg beder eder
 endnu engang for alle, at I vilde sætte alle de
 Banskeligheder til Side, som I har at indven-
 de her imod.

Hidindtil har I jo ganske ædelmodig søiet
 mig i alt hvad jeg har forlangt af eder, vil I

Da nu have, at jeg for saa ringe en Sags Skyld skal gaae misfornoiet fra eder? Bequemme eder derfor til at fyldestgøre denne min sidste Begiering, det maa for Resten løbe af hvordan det vil, saa er Skylden min egen, og ikke eders.

Og som nu Dagen allerede begyndte at skinne frem, nødtes Scheherazade til at lade Historien fare denne gang, men dog alligevel begyndte næstfølgende Nat at fortælle det øvrige af Historien saaledes:

Den 793. Nat.

Herfere over de Troende! sagde den Blinde, i det han fremdeles blev ved at fortælle Calife sin Historie. Den gode ærlige Dervis vilde endnu ikke lade sig overtale, men gjorde al den Modstand, som han kunde, indtil han omsider saae, at jeg blev ophidset, og vilde tvingeham dertil med Magt. Her maatte han saa nødig, som han vilde give sig tabt, og derfor omsider svarede mig saaledes: Efterdi I ikke anderledes vil have det, saa faaer jeg stille eder tilfreds; Hvorpaa han tog den fatale Salve, og smurte mig dermed paa mit høire Øielaag. Men af! hvad skeedte? Da jeg igien vilde lukke Øiet op, saae jeg ikke andet, end et sælt Mørke, og jeg blev fra den Tid af saa blind, som Eders Majestæt nu befinder mig.

O! forvilede Dervis! skreeg jeg i samme Dieblif, hvad I har sagt mig forud, er alt for sandt, o ulyksalige Spaadom! sagde jeg fremdeles. O umættelige Begierlighed efter Riigdom! i hvad for en Ulyksaligheds Afgrund har du ikke styrtet mig. Jeg tog altsaa strax igien min Tilflugt til bemelte Dervis og sagde: Jeg befinder vel, at jeg har selv ført mig denne Ulykke paa Halsen, men min allerkiereste Broder! Vær dog god og barmhiertig imod mig; Thi jeg er forsikkert paa, at som I ved saa mange forunderlige Hemmeligheder, at I da og veed et tilstrækkelig Middel, hvorved I kunde forskaffe mig mit Syn igien.

Du stemme Fugl! svarede Dervis, det har jo ikke været min Skyld, at du er kommen i denne Ulykke, dog er her udi ikke skeet dig andet, end hvad du vel fortjener; Thi den Blindhed, der har indtaget dit Hierte, har forarsaget dig den legemlige Blindhed. Vel er det sandt, at jeg veed mangfoldige Kunst-Stykker, hvilke du selv har haft Prove paa i den korte Tid, jeg har været hos dig, men jeg veed dog aldeles ingen Raad til at skaffe dig dit Syn igien, det er dig derfor best tielig, at du i dette fald tager din Tilflugt til Gud i Himmelen; Thi han allene og ingen anden kan hjælpe dig. Det var efter hans Billie du blev velsignet med saa stor en Riigdom, men du var den ikke værd, og altsaa har han igien taget den fra dig, og vil, at den igiennem mine

mine Hænder skal uddeles til saadanne Mennesker, der ere mere taknemmelige og skionsomme, end som du.

I det øvrige taledede bemelte Dervis ikke mere med mig, men lod mig sidde paa Beien i en yderlig og ubeskribelig Bedrøvelse, og dernæst samlede han de Firesindstive Cameler tilsammen, og førde dem med sig til Balsora. Nu bad jeg vel, at han ikke vilde forlade mig i denne ulysesalige Tilstand, men derimod hielp mig hen til den nærmeste Caravane, men han havde ingen Øren til at høre mit Skrig og Raab. Som jeg nu saae mig skilt ved mine Diens Lys, og alt det som jeg eiede i denne Verden, saa havde jeg uden Tvivl maattet døe af Hunger og Bedrøvelse, saafremt en anden Caravane, som Dagen derefter kom tilbage fra Balsora, ikke havde været saa barmhiertig imod mig, at tage mig med sig her til Bagdad.

Her maatte Scheherazade atter bryde af, efterdi hun saae at det var Dag, men begyndte dog igien den næstfølgende Nat, saaledes:

Ende paa den Tiende Part.

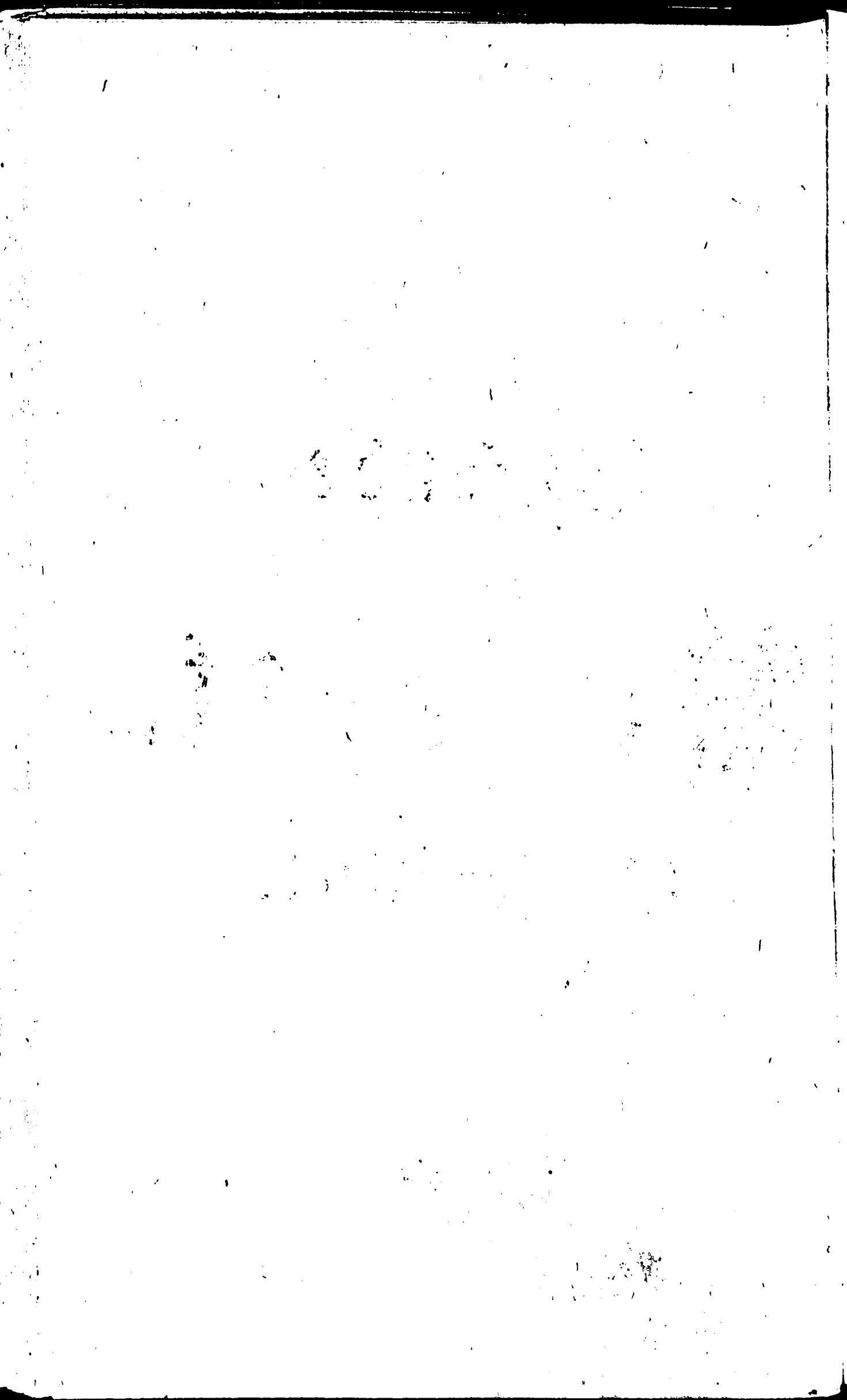
III

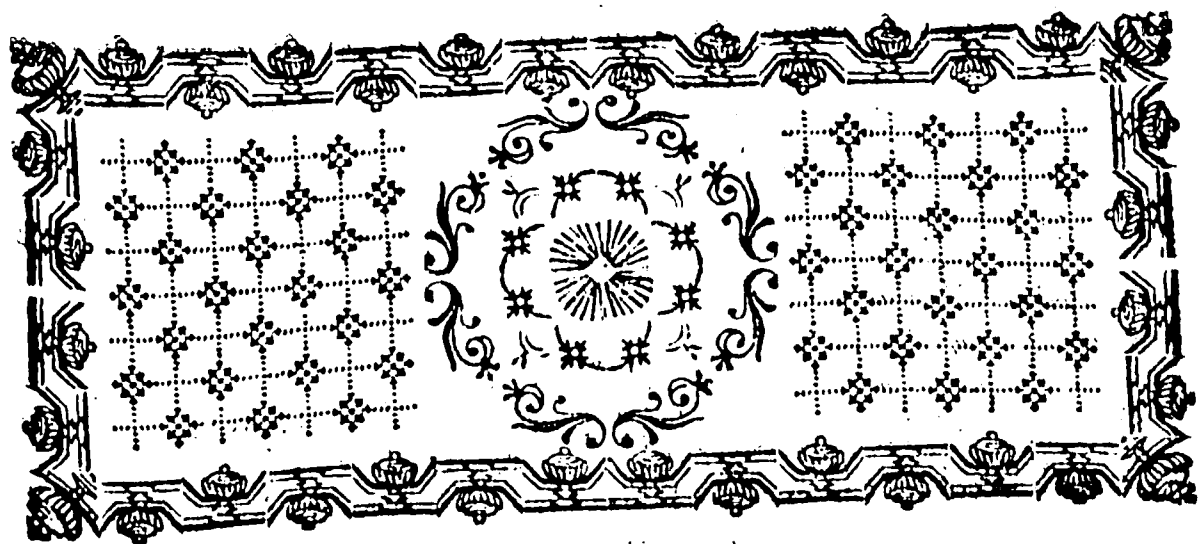
Tusende

og

En Søat.

Elleste Deel.

Den 794. Nat.

Allernaadigste Herre! Den blinde Basba-Abdalla fortalte det øvrige af sin Historie for Calife saaledes: . Endskjønt jeg altsaa nyelig saae mig sat i saa lykkelig en Tilstand, at jeg om ikke i Henseende til Magt og Herredomme, saa dog i Henseende til Rigdom og Midler kunde sætte mig i Parallel med Konger og Førster, saa har jeg dog, paa den Maade, som fortalt er, selv givet mig Bettel-Staven i Haanden, og maaget det saaledes, at jeg paa engang saae mig tvungen til at begiere Almisse, hvilket jeg fra den Tid af stedse har maattet gjøre. Paa det jeg nu kunde forsonne min Forseelse hos Gud, saa haver jeg selv paalagt mig den Straf, som jeg forlangede af Eders Majestæt, og af et hvert medlidende Mennecke, som vilde forbarne sig over mig i min Elendighed.

Dette er da Aarsagen til det, som i Gaar kom Eders Majestæt saa forunderlig for, og som

som jeg merkede, at de var fortrydelig over saadan min Opførsel, saa vil jeg endnu allerundverdantigst bede om Forladelse, og gierne underkaste mig den Straf, jeg i saa Fald har fortrient. Vilde nu Eders Majestæt allernaadigst meddele mig sine Tanker om disse mig selv paa lagde Tugtelsler, saa haaber jeg, at de skal befinde Straffen at være langt ringere end Forseelsen.

Efterat den Blinde saaledes havde fuldendt sin Historie, gav Calife ham følgende Svar: Baba-Abdalla! dine Synder er vel store, men Gud være lovet, at du er kommen i Kundskab derom, og hidindtil gjort en offentlig Poenitentsse for dem. Men du skal lade det beroe herved; Thi i Fremtiden kan du forrette denne Tugtelse for dig selv allene, i det du i de Bønner, som du efter din Religion hver Dag er pligtig til at gjøre, indstændig beder Gud om Forladelse. Og paa det du ikke derfra skal blive forhindret formedelst Omfarg for dit Livs Ophold, saa vil jeg hver Dag give dig en Almisse paa 400. Qvintin Sølv af min egen Mynt, saalænge du lever, hvilken Almisse af min Stor-Bezier skal blive dig udbetalt; Gaae derfor ikke bort, førend min Befaling er fuldbyrdet. Derpaa faldt Baba-Abdalla need for Califes Throne, og efterat han igien var opstaaet, takkede han saa veltalende, som han kunde, og ønskede derhos Tusende Belsignelser over Calife. Da nu Calife var

var fornøiet med det, han havde hørt om hvad der havde tildraget sig imellem Baba-Abdalla og bemelte Dervis, vente han sig til foromtalte unge Person, der saa ilde handlede med sin Hoppe, og spurgte ham, hvad hans Navn var; hvortil han svarede, at han hedde Sidi Nouman.

Hør Sidi Nouman! sagde derpaa Caslife: Jeg har i min Tid seet hvorledes Hæste skal tracteres, og jeg har selv mange gange exerceret dem, men jeg har endnu ikke seet nogen paa saa Barbarisk en Maade at handle med dem, som du i Gaar har handlet med din Hoppe, og det paa en offentlig Plads, hvor saa mange Tilskuere lastede din Opførsel. Jeg kan ogsaa for min Person sige, at jeg ikke fandt Behag derudi, og der feilede ikke meget, at jeg jo imod mit Forsæt havde givet mig tilkiende, hvo jeg var, for at raade Gud paa saadant Uorden. Ikke desto mindre seer du dog ikke ud til, at du skulle være et Barbarisk Menneske, og jeg troer altsaa ikke at du har gjort det uden vigtig Årsag, allerhelst da jeg veed, at det ikke var den første gang, men at du i lang Tid har øvet samme. I saadan Henseende vil jeg vide, hvad der er Årsag hertil, og det er til den Ende jeg har ladet dig opfalde, siig mig derfor, hvorledes Sagen hænger sammen, og dølge ikke det allerringeste for mig.

Sidi

Sidi Nouman forstod lettelig Califes Mening, men som saadan Fortælling ikke kunde see uden smertelige Følelser, saa skiftede han ofte Farver i sit Ansigt, og gav dermed imod sin Billie tilkiende, hvor stor den Forvirring var, som han befandt sig udi: Ikke destominz dre maatte han dog dertil, men førend han begyndte, fastede han sig needfor Califes Throne, og dernæst forsøgte at gjøre en Begyndelse derpaa, hvilket dog faldt ham temmelig besværlig, ikke saa meget i Henseende til Califes Majestæt, i hvis Nærværelse han var, som de Tings Beskaffenhed, han havde at fortælle.

Scheherazade maatte her bryde af, og spare Resten til næste Nat.

Den 795. Nat.

Gndskjønt nu Calife af Naturen var meget hastig, og ikke vel kunde fordrage, at man ei strax efterlevede hans Befaling, saa lod han dog ikke see den ringeste Fortrydelse derover, at Sidi Nouman ikke kunde strax saae Ordet ud, da han efter Ordre skulle fortælle Calife sin Historie; Thi denne Første kunde let merke, at han enten maatte mangle Dristighed til at tale udi hans Nærværelse, eller være bleven forbluffet, ved det han talede saa haardt til ham, eller og at den Sag, som han var befalet at fortælle, var noget som han ikke gierne vilde have aabent baret.

båret. Paa det nu Calife kunde opmuntre ham noget, begyndte han at tale til ham, sigende: Vær ikke bange, Sidi Nouman men stil dig for, ligesom det ikke var mig, men een af dine gode Benner du fortalte din Historie. Skulde der løbe noget ind derunder, som bekymrer dig, eller maaskee giver dog Aarsag til at tro, at jeg derover kunde fortørnes eller vredes paa dig, saa skal samme være dig forladt fra dette Dieblif af; Slaae derfor alle dine urolige Tanker bort, og tal dernæst saa aabenhiertig med mig, at du ikke dølger noget, og bild dig ikkun stedse ind at du taler med en af dine allerbeste Benner.

Da nu Sidi Nouman af disse Califes Ord havde faaet noget Mod igien, begyndte han saaledes at tale: Herskere over de Troende! Det er vel naturligt hos et hvert Menneske, at der kommer ham en Frygt paa, naar han skal tale med et kroned Hoved, men jeg maa tilstaae, at jeg endnu har saa mange Kræfter tilovers, at min Tunge ei formedelst saadan Frygt skulde aldeles blive bunden; Nei jeg skulde med al Fryghed adlyde i alle andre Stykker, som Eders Majestet kunde forlange af mig.

Vel giver jeg mig ikke ud for den allerfuld-
komneste iblant Menneskene, men jeg er dog hel-
ler ikke saa fuld af Ondskab, at jeg skulle ha-
ve gjort noget imod Lovene, eller haft i Sinde
at giere noget, der kunde give mig Aarsag til
E. en N. III. B. E e at

at frygte for Deres Majestæts Strengthed. Ikke desto mindre maa jeg være saa got sindet som jeg vil, saa maa jeg dog bekiende, at jeg aldeles ikke er uden Feil, som jeg af Uvidenhed lettelig kan begaae, og dette er virkelig vederfaret mig, saa at jeg i saa Fald ikke aldeles kan slaae min Tillid til den Naade, som Eders Majestæt Allernaadigst har behaget at love mig, førend de har hørt, hvor i min Forseelse bestaaer, men jeg underkaster mig langt heller deres retfærdige Dom, og vil gierne udstaae min Straf, om jeg har fortient nogen.

I det øvrige tilstaaer jeg, at den Naade, paa hvilken jeg nu paa nogen Tid har handlet med min Hoppe, er lige saa forunderlig, som grum, hvilket Eders Majestæt selv er Bidne til; Men jeg haaber dog, at den Marsag jeg har haft dertil skal findes vel grundet, og at Eders Majestæt heller skal have Medlidenhed med mig, end ansee mig strafværdig. Jeg vil dog ikke opholde Eders Majestæt med vidtløftigere Fortæle, men vil strax begynde kortelig at fortælle hvad mig er vederfaret.

Dagens Komme forhindrede Scheherazade denne gang at komme videre, men begyndte dog igien den næstfølgende Nat saaledes:

Den

Den 796. Nat.

Herster over de Troende! sagde Sidi Nour
 man: Jeg vil ikke fortælle Eders Majestæt
 noget, som angaaer min Fødsel, efterdi der
 langt fra ikke er saa stor en Glands ved den, at
 den fortjener at legges noget Merke til, men
 hvad min øvrige Tilstand angaaer, saa har mi-
 ne Forældre ved deres gode Huusholdning ef-
 terladt mig saa mange Midler, at jeg kunde op-
 føre mig som et honet og retskaffen Menneſte,
 uden at være nogen til Besværing. Ved saa-
 danne Fordele feilede der altsaa intet mere i min
 fuldkomne Lyksalighed, end at jeg kunde blive
 vel gift, og faae et lige saa dydigt, som smukt
 Fruentimmer til min Kone, men det har ikke
 behaget GUD at lade saadan een falde i min
 Lod; Thi jeg blev derimod beladt med saadan
 en Kone, som Dagen efter vores Brøllup strap
 begyndte at sætte Prøve paa min Taalmodighed,
 og det saa forunderlig, at ingen skal kunde be-
 gribe det, uden de der selv har seet det.

Som nu Sædvanen vilde have, at Gif-
 termaal skal sluttes, uden at vi faaer Lov til, for-
 ud at see og kiende hvad det er for et Fruentim-
 mer, vi bliver gift med, saa kan det let see,
 at en Mand kan tage fejl i sin Regning, i det
 han ofte finder, at den Kone, som han har
 faaet, er saa hestlig, at hun endog kan opvække
 et slags Afsky hos ham, naar han seer paa hende.

de. Imidlertid kan jeg dog ikke sige, at jeg i dette Fald er bleven bedragen; Thi da jeg første gang fik min Brud at see i sit bare Ansigt, efter de sædvanlige Ceremonier var til Ende, og hun altsaa var bragt hiem til mig i mit Huus, blev jeg overmaade glad og fornøiet, da jeg fornam, at man ikke havde givet mig en falsk Beskrivelse paa hendes Deilighed; Thi hun var saasnu, at hun udi alle Stykker, hvad hendes Skabning angik, stod mig vel an.

Men da man Dagen efter Brølluppet igien skulle samles til Middags Maaltid, forføiede jeg mig hen til det Sted, hvor Bordet stod dækket, og befandt, at min Kone ikke var ankommen, saa at jeg i lang Tid maatte bie efter hende, endskiont jeg tit og ofte lod raabe paa hende. Dog alligevel søgte jeg denne gang at skjule min Utaalmodighed, og efterat vi havde sat os med hinanden ned ved Bordet, tog jeg noget Riis til mig, og dertil betienede mig af de slags Skeer, som man ordinair bruger. Men i Steden for, at min Kone ligeledes skulle have brugt saadan en Skee, saa tog hun en Art af Dresskeer op af Lommen, og dermed tog et Korn ad gangen og spiste, efterdi der ikke kunde gaae mere i den.

Den 797. Nat.

S det jeg nu hviligt forundrede mig over saadan en Maade at faae Mad paa, saa sagde

de

De jeg til hende: Amine, saaledes var hendes Navn, har J i eders Familie saaledes lært at spise Riis? Eller gjør J det af den Aarsag, at J ikkun kan æde lidet? Eller skeer det fordi J kan tælle Kornene, at J ei skal æde mere den ene gang end den anden? Dog, dersom det skeer af Sparsomhed, for dermed at erindre mig, at jeg ei bør være ødsel, saa har J sandelig i dette Stykke ikke nødig at frygte; Thi jeg kan forsikre, at min Ødselhed ikke skal kunde ruinere os; Imidlertid har vi, Gud være lovet, saa mange Midler, at vi ikke har nødig selv at nægte os det behovende Livs Ophold, og altsaa vilde J, min søde Amine, sætte denne Sparsomhed til Side, og spise, ligesom J seer mig spise. Nu skulle man vel forestille sig, at saadanne venlige Erindringer skulle have tilveiebragt mig et høflig og kierlig Svar, men hun blev dog ved at spise paa samme Maade, som før, og det uden at tale et eneste Ord med mig, og at hun kunde fordobble min Fortrydelse, spiste hun mere langsom, og i Steden for at hun tillige med mig skulle have taget for sig af de andre Retter, saa lod hun det være nok, at hun undertiden tog en smule Brød i Munden, saa stor som en Spurre kunde holde i sit Næb.

Endskjønt jeg nu strax ergrede mig over saadan hendes Halstarrighed, saa bildte jeg mig dog ikke destomindre ind, at hun i visse Maader kunde være at undskylde, og at det altsaa

Kunde reise sig deraf, at hun ikke var vandt til at spise med Mand's-Personer, langt mindre med en Brudgom, eller og hendes Venner kunde have formanet hende, at hun i sin Mand's Nærværelse skulle beskifte sig paa Ingetogenhed, hvilken hun af Enfoldighed gif alt for vidt med. Over alt dette troede jeg, at hun kunde have spist Fro-Kost, og derfor ingen Appetit havde, eller og i Fald et saa var, at hun da vilde spare Maden indtil hun var allene, og kunde spise med destoførre Frihed. Saadanne og andre Betragtninger holdt mig fra, at jeg ikke talede det allerringeste, som kunde være Tegn til Misfornøielse paa min Side, og efterat Maaltidet var til Ende, gif jeg saa mild fra hende, som jeg med hendes underlige Opførsel kunde være vel fornøiet. Dog gjorde hun det ikke bedret ved Aftens Maaltidet, ja hun blev fremdeles ved saaledes at opføre sig hver gang vi spiste sammen.

Som jeg nu saae, hvorledes det ikke var mueligt, at en Kone kunde opholde Livet ved saa liden Spise, som hun fortærede, saa foreslilte jeg mig strax, at der maatte være noget hemmeligt derunder, som var mig ubekjendt, og altsaa stillede jeg mig paa nogen Tid an, ligesom jeg ikke gav agt paa hende i det Haab, at hun i Fremtiden skulle forandre sig, og da leve med mig, paa saadan Maade, som jeg ønskede, men det varede ikke længe, inden jeg
fuld-

fuldkommen blev overbevist om, at mit Haab
 var forgieves.

Den 798. Nat.

Da nu Amine en vis Nat forestilte sig, at
 jeg laae i en dyb Søvn, stod hun ganske
 sagte op af Sengen, og jeg merkede, at hun
 med stor Forsigtighed klædte sig paa og tog sig
 i agt, at hun ikke skulle gjøre nogen Tumult,
 hvoraf jeg kunde vaagne; Som jeg nu ikke kun-
 de begribe, af hvad Aarsag hun ville forhindre
 sig selv fra sin egen Rolighed, saa holdt jeg
 det for raadeligt, at stille mig an, som jeg sov
 trygt for at see, hvad hun vilde tage sig til. I
 midlertid klædte hun sig fuldkommen paa, og
 gik, uden at gjøre ringeste Allarm, udaf Dør-
 ren. Men saasnart hun var udgaaet, stod jeg
 op, kastede min Sloprok omkring mig, og
 vant derved saa megen Tid, at jeg igiennem et
 Bindue fik Die paa, at hun aabnede en Dør
 ud til Gaden, og skyndede sig ud af Huset.

Jeg løb derfor strax til Døren, som hun
 havde ladet staae halv aaben, og ved Maaneskin
 fulgte efter hende, saa længe indtil hun gik ind
 paa en Kirke- eller Urte-Gaard, som var udi
 Nærværelsen af vores Logement. Her fulgte jeg
 langs med Muren, som var næst ved denne Kir-
 ke-Gaard, og, efter at jeg havde brugt al For-
 sigtighed for ikke at blive seet af hende, saae jeg min
 elskelige Amine hos en Bielskræb.

Imidlertid kan det ikke være Eders Maje-
 stæt ubekjent, at disse Dyr af begge Kion, er et
 slags Dievle, som løbe hist og her paa Marken;
 De pleie gemeenligen at opholde sig i gamle rui-
 nerte Bygninger, hvorfra de undertiden udbry-
 de og angribe, ja myrde de Forbigaaende:
 Men naar dennem ingen saadanne forekom-
 mer, gaaer de om Matten til Kirke-Gaardene og
 fortære de Døde, som de der opgrave.

Jeg var derfor i stor Forstrækkelse og For-
 undring, da jeg saae min Kone hos saadan et
 Best; Men det blev ikke derved; Thi de tog
 dernæst en Død op af Graven, som samme
 Dag var jordet, og disse Bielfrasser skare der-
 af adskillige stykker Kød, hvilke de omkring
 Graven, hvor de sadde, fortærede med hinanden.
 Imidlertid holte de ved dette gruelige og umenne-
 skelige Maaltid en ganske rolig og stille Samta-
 le, endskjønt jeg var saa langt fra dem, at det
 ikke var mig mueligt at merke noget af deres
 Discours, hvilken dog uden Tvivl kom overeens
 med deres Ketter, saa jeg endnu gysar, naar jeg
 ikkun tænker derpaa.

Efter dette vederstygge Maaltid var til
 Ende, fastede de det øvrige af den døde Krop
 igien i Graven, og fyldte den til med Jorden,
 som de tilforn havde udtaget deraf. Jeg for
 min Part lod dem foretage sig, hvad de vilde,
 og hastede hjem, saasnart mueligt var, men lod,
 i det jeg gik ind, Gade-Dorren halv aaben efter
 mig,

mig, ligesom jeg havde funden den; Derpaa gif jeg igien ind i mit Kammer, lagde mig i Sengen, og lod som jeg var falden i Søvn.

Den 799. Nat.

Kort Tid derefter kom Amine, uden at giøre ringeste Alarm, ogsaa hjem, og efter at hun havde afført sig sine Klæder, gif hun ligeledes i Seng, og som mig syntes, ganske fornøiet, fordi dette, som hun meente, var skeet, uden at jeg havde merket noget deraf; Men efterdi jeg endnu havde Hovedet fuld af forvildede Tanker over denne gruelige og barbariske Forretning, som jeg nylig selv havde været Vidne til, og desforuden fandt saa stor en Bemmelse for at gaae i Seng til den, som samme havde forrettet, varede det længe førend jeg kunde falde i Søvn; Dog skeedte det endelig, men saaledes, at jeg opvaagnede ved den allerførste Lyd, jeg horte om Morgenens, som erindrede os om at holde Bon, hvorfor jeg strax klædte mig paa, og forsoiede mig til Mosqueen.

Efterat jeg nu der havde forrettet min Andagt, gif jeg omkring i Byen og spadserede noget i Haverne, men var tillige betænkt paa, hvad Resolution jeg skulle fatte, for at fore min Kone paa bedre Tanker og faae hende overtalt til en anden Levemaade. Jeg forkastede imidlertid at gribe denne Sag an med Magt, og

besluttede hellere med al Lemfældighed at vinde hende, i den Henseende forsviede jeg mig uformerkt hiem ved Middags Tider; Saasnart Amine saae mig, lod hun anrette, og vi satte os til Bords, men da jeg merkede, at hun ifkun tog et Riis-Korn efter hinanden, sagde jeg paa det høffigste til hende: Min kiere Amine! J erindrer eder vel selv, hvor stor Marsag jeg havde Dagen efter vores Brøllup at forundre mig over, at J spiste saa lidet Riis, med hvilken Opførsel J ganske vidst havde fortørnet, hvem J end og havde faaet til Mand. Ikke desto mindre, saa ved J, at jeg den gang lod det blive derved, i hvor følelig det end var mig, at forestille eder den Fortrydelse, jeg bar over, at J ikke ville nyde noget af de andre Retter, som kom paa Bordet, endskjønt jeg havde ladet dem anrette paa adskillige Maader for en delig engang at træffe noget, som J kunde finde Behag udi: Omendskjønt J nu siden den Tid vel muelig haver merket, at ikke alle Tider et slags Retter er bleven frembaaren, undtagen nogle saae gange for at betage eder Riedsommelighed, saa haver dog alle mine Formaninger hidindtil været forgieves, og alt hvad jeg har giort har ikke kundet bringe mig nogen Forandring tilveie. Men kiere Amine! Jeg beder eder, siig mig, om ikke disse Retter, som J hidindtil haver seet, er bedre end Ried af døde Kropper?

Neppe havde jeg udtalt disse Ord, førend Amine strax forstod, at jeg Matten over havde givet agt paa hende, og derover faldt hun til saadan Raserie og Galenskab, som man ikke kan indbilde sig; Thi hendes Ansigt blev ganske forandret, Dinene stirrede i Hovedet, og hun skummede af bare Arrighed.

Den 800. Nat.

Da jeg nu saae hende i denne bedrøvelige Tilstand, blev jeg næsten Sandselsløs, og følgerig ikke var i Stand til at værges mig imod den Ondskab og Grumhed, som hun begyndte at øve paa mig, hvilken var saa stor, at endog Eders Majestæt selv skal forskrækkes ved at høre derpaa. Nemlig: Hun tog i sin Tyrighed et Band-Sad, som var nærmest ved Haanden, og efterat hun havde dypet Fingrene derudi, og imellem Tænderne udbrumplet nogle Ord, som jeg ikke ret forstod, sprudede mig noget af samme Band i Ansigtet, og sagde med en gresfelig Stemme: Du Skarn, tag denne Straf for din Forvovenhed, og bliv strax til en Hund.

Neppe havde Amine, som mig uafvidende var en Hex, udtalt disse Ord, førend jeg saae mig paa engang forandret til en Hund, og den Forundring og Forstreckelse, som saadan uforventet Forandring satte mig udi, hindrede mig i at løbe bort, hvorved hun fik Tid at gribe

be til en Stok, og handlede ilde med mig; Og
 visselig, jeg fik saa mange uforfalskede Hug gif,
 saa jeg ikke veed, hvorledes det gif til, at jeg
 ikke blev da paa Stedet. Vel meente jeg
 at undflye hendes Raserie ved at søge ind i
 Gaarden, men hun forfuldte mig derind med
 samme Arrighed, og i hvor gesvint jeg end løb
 frem og tilbage, kunde jeg dog ikke undflye, at
 hun jo gav mig en Deel Hug. Efterat hun nu
 var bleven flet af at slaae og forfølge mig læn-
 gere, og dog tillige fortrød, at hun ikke kunde
 faae Livet af mig, fandt hun paa et nyt Middel
 at sætte samme i Verk, nemlig hun lukte Dør-
 ren ud til Gaden noget lidet op, i Tanke der at
 flemme mig ihjel, naar jeg ville løbe ud; Men
 endskiønt jeg var bleven til en Hund, merkede
 jeg dog hendes onde Forsæt, og siden en over-
 hængende Fare tit giver den beste Estertanke til
 at spare sit Liv, gav jeg nøie agt paa hendes
 Lader, Gebærder og Bevægelser, saa jeg, alt
 hendes Agtsomhed uagtet, slap bort og redde
 mit Liv, at mig ikke skeede nogen Fortred og
 Skæde, uden at min Hale blev noget trykket;
 Dog fandt jeg derved saa umaadelig en Smerte,
 at jeg ved at løbe den ganske Gade igiennem
 maatte sfrige og tude, men derved blev en Deel
 andre Hunde ophidset til at angribe mig, og efter-
 lade mig nogle Kiende-Merker af deres Tænder.
 For nu at undgaae deres Forfølgning, løb jeg
 ind i en Mands Boed, hvor kofte Lammes-
 Hoveder, Tunger og Fodder var tilkiøbs, og
 skjulte mig der, saa længe jeg kunde. Den

Den 801. Nat.

Min Bert havde stor Medlidenhed med mig, tog sig mit Partie an, og forjagede Hundene, som ville trænge ind i Botiquen for at forfølge mig, ikke desmindre var jeg for alting bekymret, hvor jeg best kunde skiule mig og derfor søgte hen i et af de inderste Hjørner, dog fandt jeg ikke der det Skiul eller Sikkerhed, som jeg havde ventet; Thi som den samme Mand var ret overtroende, meente han, at om jeg rørte noget ved hans Klæder, saadant ikke med Vand eller Sæbe kunde renses, derfor, efterat Hundene vare borte, havde de forfulgt mig, gjorde han sig all Umage som endnu samme Dag at jage mig bort, men jeg havde til al Lykke skiult mig alt for vel, og saaledes blev jeg imod hans Villie og Vidende der i Forvaring Matten over, hvilken Nolighed jeg og høilig behøvede, for igien at forfriske mig noget efter det onde Tractement, som Amisne havde skienket mig med.

Men paa det jeg ikke skal være Eders Majestæt kiedsommelig med Efterretning om Ting af liden Bigtighed, vil jeg ikke vitløftig beskrive de bedrøvelige Betragtninger, som jeg den Tid gjorde mig over min ulyksalige Forandring, jeg vil allene melde, at da min Bert, som var endnu før Dag udgaaet, for at indkøbe den fornødne Forraad af Lamme-Hoveder,unger og Fodder, kom hjem med riig Ladning

og

og oplukte sin Boed, og han var beffestiget med at udlade sine Bahre, søgte jeg at tage Flugten, men observerede i det samme, at adskillige Naboe = Hunde, som havde faaet Lugt paa saadan Risd = Mad, stod omkring min Bertes Botique, og ventede, at dem noget maatte blive tilslængt, hvorfor jeg søgte Compagnie med dem, og gjorde ligesom de ndmynge Miner af Folkene.

Min Bert imidlertid, som holt mere af mig end af de andre, fastede mig de største og beste Stykker til, hvilket, som mig syntes, skeede i den Henseende, at jeg siden den Tid jeg kom i hans Huns intet havde faaet at æde. Efterat han nu havde viist sin Gavnildhed imod mig, søgte jeg igien i hans Botique, og logrede med Svantsen af ham, saa han deraf kunde merke, at jeg videre supplicerede om hans Godhed; Men jeg kunde ikke formaae ham derved til nogen Barmhiertighed, at han meget mere med et Ubarmhiertigt Ansigt og Stof i Haanden tvang mig til at tage Flugten.

Nogle Huse derfra blev jeg staaende ved en Bagers Boed, hvilken syntes at være af en ganske anden Humeur, end denne Lamme = Hoveds = Kræmmer, som var en heel Melancholicus; Thi Bagereren var visselig en munter og flink Mand. Han sat just og spiste Frokost, og endskient jeg ikke lod mig merke, at jeg var sulten, fastede han mig dog et stykke Brød til; Men i steden jeg,

Jeg, som andre Hunde, skulle glubst have slugt det, saae jeg tilforn venlig op til ham, og med Hoved og Hale ligesom gav tilkiende, at jeg var taknemmelig derfor, hvilken min Altrighed syntes at behage ham saa vel, at han smilede og var fornøiet dermed. Jeg var imidlertid ikke just hungrig, men tog det dog ligesom dermed at ville vinde hans Yndest, og endskjønt det langsom gik need, søgte jeg dermed ligesom at bevise ham nogen Ære. Som han nu merkede alt dette, og var vel fornøiet dermed, saa tillod han mig at blive hos ham indtil videre.

Den 802. Nat.

Jeg blev da siddendes der, og holt Die ud til Gaden, for der med at vise, at jeg ikke forlangede andet end hans Beskyttelse. Saadant tillod han mig ikke allene, men gjorde mig endogsaa saadanne Caretter, hvoraf jeg fattede Haab om at blive antaget i hans Huus, og som jeg foretog mig saadant paa sliig en Maade, at han lettelig kunde merke, hvorledes jeg ligesom bad om Tilladelse dertil, saa var han ei allene ikke uvillig i at tillade mig det, men meget mere selv viste mig et Sted, hvor jeg uden at være nogen til Hinder kunde lægge mig; Samme Plads tog jeg strax i Besidelse, og beholdt den i Rolighed, saa længe jeg blev der i Huset.

For det øvrige fik jeg der mit Ophold rigelig, og saa tit han spiste Morgen, Middag og Aften,

Alften, fik jeg alletider min Fornøielse, derimod holt jeg mig saa trolig til ham, og anstillede mig saa venlig som mueligt var; Thi jeg holdt altid Die med ham, saa vidt mig mueligt var, og han kunde neppe gaae ud af Huset, at jeg jo fulgte efter ham. Det samme gjorde jeg ogsaa naar hans Tid tillod ham udi een eller anden Forretninger at giøre sig et Errende ind i Staden, hvorfor jeg var desmere villig, efterdi jeg havde observeret at saadan min Agtsomhed var ham behageligt, og at han ofte uden at lade mig merke det. Naabte paa det Navn Rougeou hvilket han havde tillagt mig.

Saa ofte jeg nu hørte dette Navn nævne, løb jeg strax ud paa Gaden fra min sædvanlige Post, og gjorde allehaande Krumspring uden for Døren, ja jeg holdte ikke op med alle slags Caresser, førend han kom ud af Huset, da jeg strax enten fulgte efter ham, eller om jeg løb forud, ofte saae tilbage for at vise, hvad Fornøielse jeg havde af at være hos ham.

Jeg havde lang Tid været i dette Huus, da engang en Kone kom ind at kiøbe Brød, samme Qvinde gav min Bert en falsk Penge i Betaling, men som Bageren merkede samme, gav han Konen den igien, og begierde en anden derfor, hun derimod vilde ikke tage den igien, men paastod at hun havde givet gode Penge, men som min Bert ikke desmindre blev ved sit Udsigende, sagde han

han i Jorighed til Konen: Denne Penge er
 Dienshyntlig falsk, og jeg er forsikkert paa at min
 Hund, skiont han er et Fæ, ikke skal lade sig
 bedrage dermed. Kom hid Rougeou! raabte
 han, da jeg hørte hans Røst, sprang jeg hastig
 op paa Disken, og Bageren' kastede alle Pen-
 gene hen for mig, derhos sigende: Giv agt,
 om ikke iblant disse er nogen falske Penge? Jeg
 saae alle Stykkerne igiennem et efter et andet,
 og ei allene satte min Forfod paa det falske
 Stykke, men endog stødte alle de gode derfra,
 og imidlertid stedse holdt Die med ham, lige-
 som jeg vilde vise ham dette.

Men ligesom Bageren allene for Lynst og
 Fornøielses Skyld havde beraabt sig paa min
 Kiendelse, saa blev han sat i overmaade stor
 Forundring, da han saae, at jeg havde trof-
 fen Tingen saa vel, og som Konen saaledes var
 overbevist om hendes Bedragerie, havde hun
 intet at undskylde sig med, men maatte betale
 det tilstrækkelig. Men neppe var hun gaaet
 bort, førend min Herre kaldte Naboerne til-
 sammen, og med Forundring roste mig, i det
 han fortalte, hvad skeedt var.

Omendskiont nu Naboerne søgte her-
 paa ydermere Beviis, og til den Ende blande-
 de en Deel gode og falske Mynter iblant
 hinanden, fandtes dog iblant dennem ikke et
 eneste Stykke, som jeg jo, med at sætte For-

den derpaa, kunde vise, enten det var got eller urigtigt.

Den 803. Nat.

Forbemeldte Kone forsomte ikke underveis at fortælle dem hun mødte, hvad der hende saaledes hos Bageren var vederfaret, saa at det inden en føie Tid blev bekiendt over den ganske Stad, hvorledes jeg kunde saa accurat kiende Penge, at jeg af en stor Hob kunde udsøge hvilke der vare falske og hvilke gode. Dette skaffede mig den ganske Dag nok at bestille; Thi alle de som kom og kiøbte Brod, forlangede af Bageren, at jeg maatte giøre de Kunster for dem, som de havde hørt om mig, ja Bageren fik ved denne Leilighed desto større Søgning; Thi de søgte til ham at kiøbe Brod fra alle Ender i Byen, allene for at see mig og sætte mig paa Prove. Som nu dette varede i lang Tid, maatte min Herre omsider tilstaae, at jeg var ham lige saa god som en Skat, efterdi han for min Skyld fik saa meget Brod afsat, at han neppe kunde forsyne alle dem, som kom at vilde kiøbe hos ham.

Imidlertid maa jeg dog sige, at saadan min liden Bidskab ligeledes tilveiebragte ham nogen Had og Misundelse, saa at der var nogen, som hemmelig tragtede efter, at kunde stiale mig fra ham, hvilket min Herre kom efter

ter og derfor passede desto bedre paa mig. Dog hente det sig, at der engang kom en Kone at købe Brød, og som da min sædvanlige Plads var paa Disken, saa kastede hun Sex Stykker Penge for mig, hvor iblant der fandtes en, som var falsk, denne søgte jeg strax ud, og efterat jeg havde sat Foden paa den, saae jeg hende op i Dinene, ligesom jeg vilde spørge, om jeg havde troffen den rette. Konen saae igien paa mig og sagde: Du har ei taget fejl; Thi den du sætter Foden paa er rigtig nok den falske; Imidlertid blev hun stedse ved at see paa mig, og betragtede mig med Forundring, ligesom jeg og ikke mindre blev ved at see paa hende. Da hun nu dernæst havde betalt sit Brød, og vilde gaae bort, vinkede hun af mig, ligesom hun vilde sige, at jeg Bageren uafvidende skulde følge med hende.

Som jeg da stedse var betænkt paa et Middel, hvorved jeg jo for jo bedre kunde befries fra en saa selsom Forvandling, saa merkede jeg ganske let, hvad Umage denne Kone gjorde sig for at undersøge og betragte min Skabning, derudover bildte jeg mig ind, at hun ventelig maatte vide noget af min uhyksalige Tilstand, og jeg tog herudi ikke heller fejl, dog lod jeg hende denne gang gaae og blev allene ved at see paa hende, men da hun var kommet nogle Skridt fra Døren, vente hun sig om, og fornam at jeg ikke gjorde andet end saae paa hende,

de, hvorudover hun igien vinkede af mig, og derved gav tilkiende, at jeg ikkun skulle følge med.

Den 804. Nat.

Nu gif jeg ikke længer i Raad med mig selv, men som jeg merkede, at Bageren gjorde sin Døn til rette, og lavede til at bage, saa sprang jeg need af Disken, og løb efter Konen som blev ikke lidet fornøiet, at hun havde faaet mig med sig. Hun kom omfider hiem til sit Huus, og i det hun der holdt Dørren aaben, sagde hun til mig: Kom ind! Thi det skal ikke fortryde dig, at du haver folget med mig. Da jeg altsaa var kommen inden for, og hun havde lukt Dørren til igien efter mig, førte hun mig ind i hendes Stue, hvor jeg fandt et deilig ungt Fruentimmer staaende. Dette var den barmhiertige Konens Datter, som havde taget mig med sig, og jeg fik snart Erfaring om, at hun ikke lidet var forfaren i Troldoms Kunster.

Hierte Datter! sagde Moderen til hende, jeg har bragt Bagerens Hund med mig, der er saa berømt for at kan skille de gode og falske Penge fra hinanden, og I kan i øvrigt vel erindre eder, at jeg fra den første Tid af, da jeg hørte dette, har meddeelt eder mine Tanker derom, og sagt, at det mueligt kunde være et Menneske som ved en andens Ondskab kan være for

vandlet til en Hund. Nu faldt det mig just ind, da jeg i Dag hentede Brød hos bemeldte Bager og har altsaa selv været Vidne til hans Kunster, ja jeg bragte det saa vidt at jeg omsider fik ham til at følge med mig. Hvad siger I nu hertil, min hierte Datter? Har jeg vel taget feil i mine Gisninger? Nei min hierte Moder! svarede Datteren, jeg skal snart vise eder, at I har intet mindre end taget. feil!

Derpaa stod Jomfruen op, og efterat hun havde taget en Skaal med Vand, og stenket samme over mig, sagde hun saaledes til mig: Der som du er fød en Hund, saa bliv fremdeles det samme, men er du derimod fød et Menneſke saa tag i Kraft af dette Vand igien den menneskelige Skikkelse paa dig. Neppe vare disse Ord udtalte, at jeg jo i samme Dieblif igien saae mig forvandlet til et Menneſke.

Nu kan man let forestille sig, at jeg blev inderlig fornøiet over denne store Belgierning, som mig skedte, fastede mig derfor strax need for Jomfruens Fodder, og efterat jeg havde knyst paa Sønnen af hendes Klæder, sagde jeg til hende: Min allerkiereſte Forløserinde! Jeg maa tilſtaae, at eders Godhed er saa stor, at der ikke er lige til den, allerhelst da jeg er hende ubekiendt, og ved ikke noget i Henseende til mig, der kunde bevæge hende til at giøre mig saa stor en Belgierning. Derudover maa jeg under-

Danigst bede at hun selv vilde berette mig, hvori jeg kan vise min Erkiendtlighed imod hende, og lade hende see den Taknemmelighed, som jeg bør, eller eg, hav den Naade for mig, at antage mig iblant eders Slaver; Thi jeg er ikke mere min egen, men hører eder til. Og paa det J kan have nogen Kundskab om, hvo det er, som J har viist dette gode, saa vil jeg med faae Ord kortelig fortælle eder min Historie.

Den 805. Nat.

Da jeg nu derpaa fortalte hende hvo jeg var, saa forglemte jeg ikke i ligemaade at tale om mit Brolup med Amine, samt hendes sælsomme Manerer tillige med det uanstændige Tractament, som hun af en ubegrikelig Ondskab havde beegnet mig med. Til Slutning takkede jeg hendes Moder paa det allerbeste, fordi hun havde tilveiebragt mig denne ubeskrivelige Lykke.

Sidi Nouman! sagde derpaa Jomfruuen til mig, lad os ikke tale om de Forbindelser, som J mener at være mig pligtig; Thi den blotte Videnskab, at jeg har gjort en Tieneste imod en ærlig og redelig Mand, er mig alt en fuldkommen Erkiendtlighed nok. Lad os altsaa langt heller tale om eders Kone Amine; Thi jeg erindrer mig at have kiendt hende, forend hun kom i Ægteskab med eder, og ligesom jeg vel vidste at hun var
en

en Troldqvinde saa var hende iligemaade ikke ubevist, at jeg ogsaa havde nogen Videnskab om selv samme Kunst. Ja vi traf hinanden tit, naar vi gik i Bad, men som vi ikke var eensfinede, saa var jeg Omsorg at skye alle Leiligheder, ved hvilke jeg kunde komme i Bekjendtskab med hende, og dette naaede jeg saa meget desto lettere, efterdi hun paa sin Side, af selvsamme Aarsag ikke skjøttede om at blive bekjent med mig. I saadan Henseende undrer jeg aldeles ikke over hendes Ondskab imod eder, men at jeg igien kan komme til eders Person, saa maa I vide, at den Tjeneste, jeg allerede har gjort eder, er endnu ikke nok, men jeg vil fuldkommen udføre, hvad jeg har begyndt; Thi det er i sig selv ikke dermed afgjort, at jeg har frelst eder fra den Forvanding, som hun ved sine Troldoms Kunster har tilveiebragt, men man maa ogsaa see derhen, at hun bliver afstraffet som hun fortjener, og at I altsaa kan faae den Magt over hende, som I tilkommer, skal jeg strax sige eder et tilstrækkelig Middel. Tal ikkun imidlertid med min Moder, saa skal jeg strax være hos eder igjen.

Derpaa gik Tomfruen ind i sit Kammer, og jeg havde altsaa Leilighed igjen, at vise hendes Moder, hvor hvilig jeg var dem forbunden for deres Begjærning imod mig. Moderen svarede, at jeg ikke skulle tale derom, og derfor begyndte at tale om noget andet. Min Datter, sagde

hun, er ikke mindre erfaren i de sorte Kunster end Amine, men hun betiener sig saa forsigtig deraf, at J skal forundre eder derover, naar J faaer at høre, hvor meget got hun har udvirket, og endnu daglig udvirker i Kraft af denne hendes Videnskab; lad hende derfor ikkun raade fremdeles; Thi jeg er forsikkert paa, at hun ikke gjør andet end hvad ret er, og om ei saa var, taalede jeg det ikke længe.

J øvrigt havde Moderen allerede begyndt paa at fortælle mig noget af de forunderlige Ting, som hun i hendes Overværelse havde udrettet, da hendes Datter kom ind igien med en liden Flaske i Haanden, og sagde til mig Sidi Nouman! Jeg fornemmer af mine Bøger, som jeg nu nylig har raadført mig med, at Amine for denne Tid ikke er hjemme, men at det dog ikke varer længe, førend hun igien indfinder sig. Derhos berettede hun mig ogsaa, at Amine stillede sig an, ligesom hun var meget bekymret over min Fraværelse og fortalte dem, som spurgte hende om mig, at jeg om Middagen var gaaet ud, og havde ladet Dørren staae aaben efter mig, saa at en Hund var kommen ind paa Sahlen, hvilken hun igien med en Stok udjog.

Den 806. Nat.

Jomfruen leverede mig derpaa den liden Flaske og sagde, at jeg usfortøvet skulle forsoie mig
hiem,

hiem, hvorhos hun erindrede, at naar man lukte mig op, skulle jeg tøve saa længe, indtil Amine selv kommer; Thi det vil ikke vare længe, førend hun indfinder sig. Saa snart hun er kommen inden for, saa gaae ud i Gaarden med hende, og stil eder lige for hendes Ansigt. I det hun nu staaer og forundrer sig over, at I igien er bleven forvandlet til et Menneſke, saa bestænk hende med det Band som I har i Flasken, hvilken I stedse maa have i Beredskab, og naar I forretter dette, saa tal disse Ord frit ud: Tag hermed den Straf, som din Ondskab fortjener. Jeg siger eder ikke videre, men I skal derefter selv faae Virkningen der af at see:

Efterat hun havde udtalt disse Ord, saae jeg ikke at der var noget hvorefter jeg mere skulde opholde mig, hvorfor jeg strax tog Afſkeed med hende og hendes Moder, og derhos forsikkrede, at jeg aldrig skulle glemme fuldkommen at skionne paa deres Godhed, men derimod evig vide at erindre mig, hvor høielig jeg var dem forbunden.

Jeg gif dernæst bort, og fandt alle Ting saaledes, som den unge Jomfru forud havde sagt mig; Thi Amine kom strax gaaende, og i det hun nærmede sig til mig, gif jeg hende lige i Møde og holdt mig færdig at bestænke hende med det Band som jeg til den Ende havde faaet. Hun

begyndte derover at give et stort Skriig af sig, og gjorde sig Umage at komme ind ad Døren, men i det hun vendte sig om, overstænkede jeg hende i en Hast med bemelte Band, og derhos taledede de Ord, som Jomfruen havde lært mig, hvilket havde den Virkning, at hun i samme Dieblif blev forvandlet til en Hoppe, og det er just den selvsamme, som Eders Majestæt i Gaar haver seet mig ride paa og handle saa ilde med.

Saa snart hun var bleven forvandlet, tog jeg hende strax fat i Manken, og al hendes Modstand uagtet, trakke hende need paa min Stald. Der lagde jeg et Bidsel paa hende, og dernæst slog hende længe med en Vidst, samt ved hver Slag foreholdt hende den store Ondskab hun havde udøvet imod mig, hvilket jeg ei allene den gang holdt ved saa længe jeg kunde røre mig, men endog foresatte mig hver Dag saaledes at tractere hende.

Da nu Sidi Nouman hermed havde endet sin Historie, sluttede han med disse Ord: Herskere over de Troende! Jeg understaaer mig allerunderdanigst at haabe, at Eders Majestæt ikke skal have noget at sætte ud paa saadan min Opførsel, men langt heller tilstaae at denne Straf er lemfeldig nok for hendes Ondskab.

Calife merkede strax, at Sidi Nouman ikke havde mere at fortælle ham, hvorudover han

han nu svarede ham saaledes: Din Historie er ganske vist meget besynderlig, og din Kones Ondskab har været alt for stor, at den skulle kunde undskyldes, altsaa kan jeg ikke sige, at den Straf hun for saadant maa udstaae er ubillig; Men det er dog min Villie, at du betænker hvorledes og at hun desuden er straffet nok derudi, at hun er forvandlet til et ufornuftigt Dyr, hun nu længe nok har udstaaet denne Straf hvorudover jeg forlanger, at du lader dig nøie med, at lade hende blive i denne Tilstand uden ofte-ve at straffe hende som du pleier. Ja jeg vilde snart befale dig, at du jo før, jo heller skulle anmeldte dig hos den unge Jomfru, for igien at faae hende forvandlet til et Menneske, saa fremt jeg ikke forud kiendte Trolde-Quindernes Haardnakkenhed i at misbruge deres sorte Kunster, da man omsider maatte frygte for, at hun endnu paa en langt forskreffeligere Maade vilde hevne sig paa eders Person.

Den 807. Nat.

Uf alt dette sees aabenbare, at Calife af Naturen var sagtmodig og medliden imod alle dem, som maatte lide noget, uanset at de undertiden havde vel fortient det. Da nu Calife havde saaledes, som sagt er, foreholdt Sidi Nouman, hvad hans Villie var, saa vendte han sig derpaa om til den tredie, som Stor-Beziren Giasar efter Ordre havde op-
 fals

Kaldet. Cogia Hassan! sagde Calife, da jeg i Gaar gik forbie dit Huus, kom det mig saa prægtig for, at jeg blev begierlig efter at vide, hvo der tilhørte samme, mig blev altsaa sagt, at du havde ladet det opbygge, efter at du tilforn havde brugt et Haandverk, hvoraf du neppe kunde have dit nødtørstige Ophold. Man sagde mig ogsaa, at saadan din Lykke ikke havde opvaakt nogen Hoffærdighed hos dig, men at du vel anvendte den Formue, som Gud havde givet dig, hvorved du har forhvervet dig en god Berømmelse af alle dine Naboer.

Alt dette, sagde Calife fremdeles, kunde ikke andet end fornøie mig, og jeg holdte for, at den Maade, paa hvilken Guds Forsyn havde hiulpen dig, maatte være overordentlig, derudover længes jeg ogsaa efter at høre saadant af din egen Mund, ligesom jeg og til den Ende har ladet dig opkalde, at du herudi skulle fyldestgøre min Begiering. Tal altsaa ikkun ganske oprigtig med mig, og lad min Nysgierrighed ikke komme dig mistænkelig for, eller give dig Anledning til at tro, at jeg har andet derunder end hvad jeg allerede har sagt dig; Thi det er saa langt fra, at jeg vilde gjøre dig nogen Skade, at jeg langt heller fra denne Tid af skal tage dig i Forsvar, og see derhen, at du beholder hvad du har i Sikkerhed.

Efterat Calife saaledes havde forfikkret Cogia Saffan, om sin Førstelig Beskyttelse, faldt denne Mand need for Califes Throne og dernæst svarede saaledes: Hersker over de Troende! dersom det havde været en anden i mit Sted, der just ikke havde saa god en Samvittighed som jeg, saa kunde han let bleven forfikkret, naar ham saa uformodentlig blev befalet, at lade sig see for Eders Majestæts Throne, men da jeg ikke spører andet hos mig end den ærebødige Frygt, som jeg for Eders Majestæt bør have, og desuden ikke veed mig skyldig enten imod Landets Love eller Eders Majestæts andre Befalinger, for hvilket jeg kunde frygte at have paadraget mig deres Unaade, saa har jeg uforfærdet adlydet Eders Majestæts Befaling, og ikke frygtet for andet, end at jeg ei skulle fordrage Eders Majestæts Glands og Herlighed, dog har jeg igien fattet Mod til mig, da jeg betænkte, hvorledes Eders Majestæt giver den ringeste af Eders Undersaatter Audients. Dette har de, allernaadigste Herre! ogsaa virkelig for nærværende Tid ladet see imod mig, i det de forud har lovet mig deres naadige Beskiernelse, endskiont de endnu ikke veed, om jeg fortjener den samme. Ikke desto mindre lever jeg dog i Haabet, at Eders Majestæt ikke skal faae Aarsag til at afstaae fra deres gode Løfte, naar jeg i Følge af deres Befaling har fortalt dem min Historie.

Den

Den 808. Nat.

Efterat Cogia Hassan havde fuldendt denne liden Compliment, ved hvilken han søgte at insinuere sig hos Calife, og opmuntre ham til med desto større Agtsomhed at høre paa ham, stod han nogle faa Dieblif og betænkte sig, hvad han havde at fortælle, og gjorde dernæst saadan en Begyndelse:

Historie

Om

Cogia Hassan Alhabbal.

Herskere over de Troende! sagde han, at jeg destobedre og tydeligere kan fortælle Eders Majestæt, paa hvilken Maade jeg er kommen til at blive deelagtig i saa stor en Lykke, saa vil det være fornøden, at jeg i Forveien fortæller dem noget om tvende Personer, der vare hinandens fortrolige Venner, hvilkke endnu lever, og ere Borgere her i Eders Residents-Stad, saa at de kan være sikke Bidner til at jeg taler Sandhed. Disse tvende Personer har jeg næst Gud allene at takke for min nærværende Lykkelighed. Den enes Navn er Saadi og den anden Saad. Saadi er overmaade riig, og har stedse paastaet, at et Menneske i denne Verden, ikke kan være lykkelig uden han har store Midler, og altsaa kun

de

de undvære andre, og ikke have nødig at dependere af noget.

Saad er derimod af en ganske anden Mening; Thi omendskiont han tilstaaer, at man nødvendig behøver saa mange Midler, som man har fornøden til sit Livs Underholdning, saa bliver han dog bestandig ved at paastaae, at et Menneskes Dyd allene skaffer Lykke, uden at samme Menneske skal have Marsag til at bekynre sig om Midler i Verden, uden for saa vidt han vil have tilovers at meddele andre. Iblant disses Tal regner Saad sig, og det er vist at han lever meget lykkelig og fornøiet i den Stand, han befinder sig udi. Nu maa man vel tilstaae, at Saadi er meget rigere end denne, men ikke destomindre er dog deres Beskab ganske oprigtig, og den ene ophøier sig ikke over den anden. Ja der har aldrig været nogen Strid imellem dem, uden hvad sidst bemelte Punct angaaer, men de har derimod levet ganske enige i alle andre Stykker.

I midlertid hendte det sig, som de selv har fortalt mig, at de engang sad og taledes om denne Materie, da Saadi endelig vilde have, at Fattige Folk allene vare trængende, enten fordi de vare fødte af fattige Forældre, eller og i Fald de nogen Tid havde eiet Midler, at de da enten ved ulykkelige Tilfælde, eller ved en ødsel Leve- maade havde forødt dem. I saadan Henseende sagde

sagde han, er det mine Tanker, at disse Fattige allene derfor er i Trang, fordi de ikke kan bringe saa stor en Summa Penge sammen, hvormed de kunde hielp sig ud af deres Elendighed; Thi der som de kunde bringe det dertil, og de paa behørig Maade vilde anvende saadan Summa Penge, saa blev de ikke allene riig, men paa en kort Tid ganske formuende.

Som nu Saad ikke herudi kunde komme overeens med Saadi saa svarede han ham saaledes: Hvad det Middel angaaer, som J foreslæer til at giøre en fattig riig, saa troer jeg ikke at det er saa sikker som J tænker; Thi eders Tanker er i dette Fald ganske tvetydige, og jeg kunde have meget at indvende derimod, dersom Tiden ville tillade det, men ikke destomindre troer jeg og det med lige saa stor Rimmelighed, at en fattig kan blive riig ved et ganske andet Middel end een Summa Penge; Thi hvorofte kan man ikke ved en eller anden Henseende opløstes til en langt større Lyksalighed end nogen kan vente sig ved en Summa Penge af den Beskaffendhed, som J foregiver, om man end nok saa forsigtig omgaaes dermed, og foranstalter sin Handel og sin Huusholdning saa fornuftig, som skee kan.

Den 809. Nat.

Saad! svarede Saadi: Jeg seer vel, at jeg ikke udretter noget hos eder, om jeg end skiont blev

blev ved fremdeles at besvare min Mening imod eders, men jeg vil allene sætte en Prøve derpaa, og saaledes overbevise eder derom, i det jeg vil tage saadan en Summa Penge, som jeg synes at kunde være nok, hvilken jeg vil forære til en af de slags Haandverks Folk, der har arved deres Fattigdom efter deres Forældre, og ikke kan fortjene mere om Dagen end de kan fortære, hvorudover de omsider maa døe ligesaa fattige, som de ere fødte. Saafremt nu saadant ikke lykkes for mig, saa vil vi derefter faae at see, om det paa den Maade som J mener, vil faae et bedre Udfald.

Nogle Dage derefter hente det sig, at disse tvende Benner gik og spadserede omkring i Egneren hvor jeg efter min Sædvane snøede Kæb; Thi jeg havde lært Kæbsluger-Haandverket af min Fader, og han igien af min Beste-Fader, ligesom og min Beste-Fader havde lært det af min Oldes-Fader, og saa fremdeles. Som de nu strax saae hvorledes jeg gik klædt, saa kunde de deraf lettelig gen slutte sig til min Fattigdom.

Bed denne Leilighed erindrede Saad sig det Løfte, som Saadi havde gjort, og derfor sagde til ham: Dersom J ikke har forglemt, hvortil J nylig har forbundet eder, saa har J der en Mand, sagde han, i det han pegede paa mig, som i mange Aar har været Kæbsluger, og i ligesaa fattig en Tilstand, som J nu finder ham. Jeg er vis paa, at han ikke er uværdig til eders Gavn-

E. en N. III. B. G g mild-

mildhed, og ikke ubegvem til at bruge, som en Prove paa det vi for nogle Dage siden har talt om.

Jeg erindrer mig det vel, svarede Saadi hvad vi har talet om, og det er en Sag, som vi let kan erfare, saa at jeg allene biede efter Leilighed, at vi kunde være sammen, paa det I kunde see det med eders egne Dine. Lad os derfor nu gaae hen til ham, for at undersøge, om han ogsaa virkelig trænger til nogen Hielp. Som nu bemeldte tvende Benner kom gaaende lige imod mig, og jeg merkede, at de vilde tale med mig, saa holdt jeg saa længe op at arbejde, og efterat de begge havde hilset mig, spurgte Saadi, hvad mit Navn var. Jeg takkede dem for deres Hilsen, og svarede dernæst at mit Navn var Hassan, og at jeg i Henseende til mit Haandverk gemenlig var bekiendt under det Navn Hassan Alhabbal. Hassan! sagde Saadi fremdeles, ligesom der findes ingen Profession, som jo skaffer Mesteren Underholdning, saa tviler jeg ingenlunde paa, at jo eders Haandverk kan profitere eder saa meget, som I beqvemmelig kan leve af, og derudover undrer jeg mig ikke lidet, at I udi den lange Tid, I har dreven eders Haandverk, ikke har oplagt eder saa meget, at I kunde indkøbe eder en god Forraad af Hamp, paa det I ikke allene kunde forfærdige mere Arbeid med eders egne Hænder, men endog holde Folk til at hielppe eder, og folgelig derved uformerkt blive sat i en bedre Tilstand.

Naag

Naadige Herre! svarede jeg, det skal ikke mere forundre eder, at jeg ei baner mig Veien til Riigdom, som J nylig sagde, naar J faaer at vide, at vi skal have nok at giøre, i Fald jeg med mit Arbeid fra Morgen til Aften skal for-
 tiene det fornødne Ophold for mig og min Fami-
 lie; Thi jeg har Kone og fem Børn, af hvilke
 der endnu ingen har opnaaet de Aar, at de kan
 hielpe mig noget, dog alligevel maa de have
 Klæder og Føde, og desuden maa en Huus-
 holdning være saa liden, som den være vil, saa
 findes der dog mangfoldige Ting, som man uom-
 giengelig har fornøden.

Den 810. Nat.

Rad nu være, sagde Sessan fremdeles, at vi
 har got Riøb paa Hamp, saa maa der dog
 Penge til, i Fald jeg skal have noget, og disse
 legger jeg allerførst til Side, naar jeg sælger
 noget af mit Arbeid, da det, som skyder over,
 allene bliver anvendt til min liden Huusholdning.

Dom nu, naadige Herre, om jeg ved saa-
 danne Omstændigheder kan samle Riigdom.
 Det faaer altsaa at være os nok, at vi ere for-
 nøiede med, hvad Gud giver, og vi anseer det
 for en Riigdom, at vi ikke bekymrer os, fordi
 vi er fattige. Dog kan jeg ikke sige, at vi just
 mangler det, som vi absolute har fornøden til
 vores Lives Ophold. Da jeg nu saaledes ganz-

ikke omstændelig havde forestillet Saadi min Tilstand, gav han mig følgende Svar: Haffan! Jeg undrer nu ikke mere derover; Thi jeg beskriver strax Marsagen, hvorfor J er nød til at være fornøiet med eders nærværende Tilstand, uden at trachte efter mere; Dog troer jeg, at dersom man forærede eder en Pung med 200 Stykker Guld = Mynt, skulle J have stor Nytte af dem i eders Profession, og paa en kort Tid i det mindste blive saa riig, som den rigeste Reeb-Slager her i Byen.

Naadige Herre! svarede jeg dernest, jeg seer eder an for en brav Mand, og kan derfor ikke bilde mig ind, at J vil spotte mig, men at eders Tilbud er alvorlig, og altsaa kan jeg forsikre, at om det end var en langt ringere Summa, saa viste jeg dog at anvende den saa got, at jeg ei allene skulle blive saa riig, som de rigeste af min Profession, men endog paa en kort Tid blive rigere end de allesammen.

Imidlertid lod den ædelmodige Saadi det strax see i Gierningen, at han i dette Fald havde talet Alvor med mig; Thi han tog en Pung op af sin Lomme, og i det han rakte mig samme, sagde han til mig: Tag denne Pung til eder, og vær forsikret, at der findes to hundrede Stykker Guld = Mynt derudi. J øvrigt vil jeg bede Gud, at han selv vil lægge sin Belsignelse til eders Sveed og Arbeid, og give eder
 Naas

Maade til at anvende dem saa got, som jeg onsker; J maa tro, at jeg og min gode Ben Saad, som her er nærværende, vil have en stor Glæde deraf, naar vi fik at høre, at denne Foræring havde hiulpen eder til en lykkeligere Tilstand, end J for nærværende Tid er udi.

Hersker over de Troende! sagde Hassan, i det han blev ved at fortælle sin Historie for Calife: Da jeg nu havde faaet denne Pung med Pengene, blev jeg saa overmaade glad, at jeg ikke paa anden Maade kunde vise min Taknemmelighed imod min Belgjorere end at kysse Sønnen paa hans Klæder, hvilket han dog ikke vilde have, men strax tillige med sin Ben spadserede videre fort. Saa snart de vare gaaen bort, og jeg igien havde begyndt at arbejde, faldt mig først ind, hvorledes jeg skulle forvare disse Penge, efterdi jeg i mit lidet og fattige Huus hverken havde Kister, Skrin eller andre Giemmer med Laas og Lukke for, og altsaa vidste jeg ikke noget Sted, som jeg sikker kunde forlade mig paa, at man jo skulle faae det at vide, at de laae der.

Som jeg nu ligesom andre fattige Folk, var vandt til at forvare de faae Penge, som jeg havde, i Folderne paa min Turban, saa gif jeg i saadan min Urolighed hiem til mit Huus, og foregav, at jeg der vilde giøre min Turban til rette. Imidlertid bar jeg dog Omsorg for,

at min Kone og mine Børn, ikke skulle merke det, hvorudover jeg gif hen i en Krog, og forvarede bemelte Penge i Folderne i min Turban, efterat jeg først havde lagt Ti Stykker Guld-Mynt af til siden, som jeg til de nødvendigste Udgifter skulle bruge.

I det øvrige var den fornemste Udgift, som jeg samme Dag havde at gjøre, at jeg fornemmelig maatte være betænkt paa, at indfiobe mig en god Forraad af Ham, og som der i lang Tid ikke var bleven spist Riib-Mad i mit Hus, saa gif jeg dernest hen i Slagter-Boderne for at fiobe mig noget til Aftens-Maaltid.

Den XII. Nat.

Da jeg nu derved kom tilbage, og havde Riibet i Haanden, slog en hungrig Kov-Sugl saa sterkt need paa mig, at jeg useilbar havde forliist det, saa fremt jeg ikke havde holdt fast. Men ak! det havde været langt bedre, at jeg havde ladet ham tage Riibet, og beholde min Pung med mine Penge; Thi jo mere jeg gjorde Modstand, jo sterkere trængede den ind paa mig, og imidlertid jeg saaledes gjorde mig Umage, at forvære Riibet, faldt min Turban af mit Hoved, hvilket ikke saa snart var skeedt, at jo Kov-Suglen slap Riibet, og tog fat paa Turbanen, førend jeg kunde faae Tid at tage den op igien, ja

ja han var ikke seen, inden han floi sin Bei med
 den. Om jeg nu endskisndt skreeg saa høit, at
 alle Naboe-Folkene blev forskrækket derover,
 saa giorte dog saadan Skrig Tyven ikke bange,
 men han blev ved at flyve med den, indtil han
 endelig omsider lod den falde need paa Jorden,
 da vi ikke mere kunde see ham, hvor han var.
 Utsaa havde det været forgieves, om jeg endog
 havde giort mig den Umage, at løbe efter ham.

Da jeg saaledes havde forliist baade min
 Turban og mine Penge, gif jeg ganske bedrøvet
 hjem. Nu maatte jeg igien kiøbe mig en anden
 Turban, og dette formindskede for mig de Ti
 Stykker Guld-Mynt, som jeg havde lagt af
 til Siden. Som jeg nu allerede havde anvendt
 den største Sum paa den Hamp, jeg kiøbte mig,
 saa var det overblevne alt for lidet, at jeg derved
 skulle see mit Haab opfyldt. Men det som krenkede
 mig allernest, var at min Belgisrer vilde blive
 misfornøiet med mig, naar han saae, at han
 saa slet havde udgivet sine Penge, allerhelst da
 jeg desuden kunde formode, at han vilde ansee
 denne ulykkelige Hændelse for en utroelig Sag,
 og følgerig holde det for en bar Undskyldning.
 Dog gif det endda an, saa længe der endnu var
 noget til overs af de Ti Stykker Guld-Mynt,
 men da samme havde Ende, saae jeg mig igien
 i forrige elendige Tilstand. Ikke destomindre
 lod jeg dog ikke see den mindste Utaalmodighed
 derover, men sagde allene at Gud med saadant
 har

har vilddet prøve mig, i det han gav mig en anseelig Formue paa en Tid, da jeg allermindst havde ventet. Og at han igien af selvsamme Marsag tog den fra mig, efterdi det saaledes har behaget ham. Jeg skal dog vide, at være lige saa taknemmelig imod ham, som om jeg virkelig havde beholdet det han havde givet; Thi jeg underkaster mig ganske og aldeles hans Billie.

Som jeg nu ganske omstændelig havde fortalt min Kone, hvorledes jeg havde faaet en stor Sum Penge, og igien forliist dem, saa var hun derover saa bedrovet, at jeg aldeles ikke kunde trøste hende, ligesom jeg og havde fortalt mine Naboer, som kom løbende til mig, da jeg efterfulgte Rov-Fuglen, at jeg tillige med min Turban havde mist en Pung, med hundrede og halvfemtesindstive Stykker Guld-Mynt udi. Men da min Fattigdom var dem mere end noksom bekiendt, og de altsaa ikke kunde begribe hvorledes jeg ved mit Arbeid kunde samle mig saa stor en Sum Penge, saa loe de ikkun af mig, og tænkte at det ikke var saaledes, som jeg sagde.

Den 812. Nat.

Herskere over de Troende! sagde Saffan fremdeles, nu var det allerede sex Maaneder siden, at Rov-Fuglen gjorde mig den Ulykke, som jeg har fortællt Eders Majestæt, og altsaa faldt de tvende Benner paa, at vilde gjøre en Spadseregang

gang der omkring ved Egnen, hvor jeg boede. Da de nu ikke var langt fra mig, sagde Saad til Saadi: Vi er nu ikke langt fra den Gade, hvor Hassan Alhabbal boer, lad os derfor strax gaae derhen, for at erfare om de To Hundrede Stykker Guld-Mynt, som I har givet ham, i det mindste har hiulpen ham paa Veien til at blive riig. Jeg er vel tilfreds dermed, svarede Saadi; Thi jeg har just for nogle Dage siden tænkt paa ham, og det har ret fornøiet mig, naar jeg har betragtet, hvad Glæde det vilde være for mig, naar jeg saae, at mit Forslag havde faaet et got Udfald. Imidlertid haaber jeg, at I skal finde en stor Forandring hos ham, ja ventelig saa stor, at vi neppe skal kunde kiende ham.

De forsojede sig alt saa paa Veien til mig, og i det Saad blev mig vaer, sagde han til sin Ven: Det kommer mig for som I har glædet eder alt for tilig; Thi saa vidt jeg kan see paa Alhabbals Person, saa merker jeg dog ikke nogen Forandring hos ham, efterdi han er ligesaa slet Klæd, som da vi forrige gang taledede med ham. Den eneste Forstiel man kan see, bestaaer derudi, at hans Turban er noget nettere, og i det han pegede hen til mig, sagde han fremdeles: Nu kan I selv see at det er sandt.

Da nu Saadi kom nærmere hen til mig, saae han ligeledes min slette Tilstand, men kunde umuelig vide, hvorfor der ingen Forandring var

at kiende hos mig, ja han var derover saa bestyrret, at han i Førstningen ikke kunde tale til mig; Saad derimod hilste mig strax paa sædvanlig Maade, og sagde: Nu min gode Hassan hvorledes gaaer det nu eder? Vi vil ikke just spørge hvorledes eders lidet Arbeid gaaer for sig, siden den Tid, vi sidst taledede sammen; Thi uden Tvivl gaaer nu al Ting bedre, end som før, og det er ventelig at de To Hundrede Stykker Guld-Mynt ikke har hiulpen lidet dertil.

Naadige Herrer! svarede jeg, det gjør mig ont i mit inderste Hierte, at jeg skal berette dem, hvorledes saavel min, som eders Længsel og Ønske ikke har faaet saa lykkelig et Udfald, som vi paa begge Sider havde Marsag til at haabe, ja det vil falde dem vanskeligt at tro den usædvanlige Hændelse, som mig er vederfaret. Ikke destomindre kan jeg dog som en ærlig og redelig Mand forsikre dem, at intet kan være mere sandfærdig, end hvad jeg derom for nærværende Tid haver at fortælle, og altsaa vilde de i dette Fald tro mig paa mine Ord. Derpaa fortalte jeg dem Hændelsen i sig selv med alle sine Omstændigheder saaledes, som jeg nylig har fortalt dem for Ederes Majestæt.

Men Saadi forkastede mit Foregivende saa aldeles, at han endog sagde: Hassan! I vil spotte mig oven i Riøbet, og
det

Det kan ikke' være andet mueligt, end at I
 jo søger at bedrage mig; Thi det som I
 herom fortæller, er i sig selv ganske utrolig,
 allerhelst da en Rov-Fugl ikke tragter efter en
 Turban, men søger allene saadanne Ting, der
 kan fornøie deres Graadighed. Altsaa synes
 det mere rimmeligt, at I har baaren eder saadan
 ad, som eders lige gierne pleier at gjøre, nemlig
 naar de har forhvervet sig nogen besynderlig og
 usædvanlig Fordeel, eller erlangt en uformodent-
 lig Lykke, saa lader de deres Arbeid ligge, gjør
 sig retskaffen til Gode, saa længe Pengene varer
 og derefter befinder de sig igien i selvsamme Man-
 gel og Trang, som tilforn. For saadan Marsags
 skyld bliver I da ogsaa siddende i eders Elendighed,
 efterdi I er det værd, og har gjort eder selv uværdig
 til det Gode, man beviser eder.

Naadige Herre! svarede jeg, jeg taaler gierne
 alt, hvad de vil forekaste mig, og jeg er færdig
 til endnu at taale meget mere; Thi jeg antager
 det med saa meget, desto større Taalmodighed,
 efterdi jeg veed at jeg ikke fortjener det allerringeste
 deraf. Overalt er denne Sag saa bekiendt her
 omkring i Egnen, hvor jeg boer, at der ikke findes
 en eneste, som jo kan sande med mig. Maatte det
 derfor behage dem nærmere at erkjendige sig derom,
 saa skal de befinde, at jeg haver talet Sandhed.
 Vel tilstaaer jeg, at jeg aldrig har hørt nogen
 tale om, at Rov-Fugle snapper Turbaner bort
 med sig, men ikke desto mindre er det dog skeet,
 lige

ligesom og andre utallige Ting kan skee, som tilforn ikke har tildraget sig, hvilket den daglige Erfarenhed viser.

Den 813. Nat.

Herffere over de Troende! sagde Hassan: Saad var dog saa artig, at han tog sig mit Partie an, i det han fortalte Saadi saa mange andre Hændelser om Rov-Fugle, der vare ligesaa forunderlige, som denne, hvilket stillede ham igien tilfreds, saa at han paa ny gav mig To Hundrede Stykker Guld-Mynt, hvilket jeg i Mangel af en Pung stoppede efter Haanden ind i Barmen. Da han saaledes havde igjen foræret mig denne Summa, sagde han fremdeles til mig: Det skal ikke komme derpaa an, at jeg jo endnu skal forære eder To Hundrede Stykker Guld-Mynt, men lad mig ogsaa see, at I paa eders Side er betænkt paa, hvorledes I kan forvare dem, og læg dem for alting hen paa et sikkert Sted, paa det I ikke paa ligesaa ulykkelig en Maade skal forlise dem, men at de kan tilveiebringe eder den Nytte og Fordeel, som de forrige skulle have skaffet eder. Dernæst gav jeg ham at forstaae, at min Taknemmelighed imod ham var saa meget desto større, efterdi jeg ikke fortiente saadan hans Godhed formedelst den Hændelse, som mig var vederfaret. Endelig forsikrede jeg ham, at jeg ikke skulle forglemme, at føre mig hans gode Raad til Nytte. Jeg vilde have
talet

talet mere, men som han tillige med sin Ven derpaa fortsatte deres Spadsere-Gang, fik jeg ikke Tid dertil.

Saa snart de var gaaen bort, forlod jeg mit Arbeid, og forsoiede mig hjem, hvor jeg hverken fandt min Kone eller mine Børn tilstæde; Altsaa tog jeg strax Ti Stykker Guld-Mynt af for sig selv, og indsvøbte de øvrige i et Linnen Klæde, som jeg bandt en Knude for. Nu var Spørsmaal, hvor jeg skulle faae et sikker Sted at forvare dem paa, hvorudover jeg overlagde Sagen paa det beste, og faldt omsider paa at jeg vilde stoppe dem need i de Leer-Kar, som var fuld af Klid, og stod i en Krog, hvor jeg bildte mig ind, at hverken min Kone, eller mine Børn skulle finde dem, kort derefter kom min Kone igien hjem, og som jeg ikkun havde ganske lidet Hump til overs, saa sagde jeg til hende, at jeg vilde gaae ud, og fiske noget, og det uden at lade mig merke med, hvad der var passeret imellem mig og de tvende gode Venner.

Jeg forlod altsaa mit Huus, men imidlertid jeg var borte, hente det sig, at der gik en forbi mit, som bød den slags Jord til Salds, som Fruentimmer bruger at toe og rense sig med, naar de gaae i Bad. Som nu min Kone ikke havde mere af denne Jord til overs, saa raabte hun denne Person ind, og spurgte ham,

ont

om han ikke vilde overlade hende noget af sin Jord, og tage Klid i Steden for den, efterdi hun ikke var ved Penge. Han forlangede strax at see Kliddene, og da dette var skeedt, blev Kjøbet sluttet, saa at min Kone fik den Jord, som hun begierede, og bemelte Person tog Leer-Kærret med Klid og alt til sin Betaaling, og gif bort.

Derefter kom jeg med Fem Dragere igien tilbage, som alle havde saa meget Hamp med sig, som de allermest kunde bære, hvilket jeg forvarede paa et Sted udi mit Huus, som der til var udvaldt.

Jeg betalede dernæst Dragerne for deres Umage, og efterat de igien var gaaet bort, satte jeg mig nogle faae Dieblif need, for at hvile mig, og paa samme Tid fastede mine Dine hen i Krogen, hvor jeg havde sat Kærret med Kliddene. Den Forstrækkelse, der kom paa mig, da jeg saa at Kliddene var borte, var større end jeg nogensinde kan beskrive den. Jeg spurgte min Kone strax, hvor den var bleven af, og hun fortalte mig derpaa det Kjøb hun havde gjort, og det med saa meget destostørre Fornøielse, siden hun troede derved at have haft en god Fordeel.

Den

Den 814. Nat.

Ulyksalige Qvinde! raabte jeg, I veed ei selv, i hvor stor Ulykke I haver ført mig, saa vel som eder selv og eders Børn, i det I har gjort saadan et Kiøbmandskab, som vil blive os en ubodelig Skade. I meente, at I ikke kun solgte ham noget Klid, men I haver derved beriget den Mand, som solgte eder Jorden til at toe sig med i Badet, med Hundrede og Halvfemtesindstive Stykker Guld-Mynt, hvilke Saadi tillige med hans Ben nylig forærede mig anden gang. Da nu min Kone merkede den grove Forseelse, som hun af Uafvidenhed havde begaaet, feilede det ikke meget i, at hun jo var falden i Fortvilelse. Hun flagede sig overmaade, slog sig for Brøstet, rev sig i Haaret, og i det hun splittede sin Klædning ad, skreeg hun: O jeg Ulyksalige! Er jeg vel værd, at jeg for saa grov en Forseelse skal beholde Livet? Hvor skal jeg lede efter denne Jord-Kræmmer? Jeg kiender ham ikke; Thi det er den første gang jeg har seet ham her i Gaden, og bliver ventelig den sidste gang jeg faaer ham at see.

Kiere Mand! sagde hun fremdeles, I gjorde meget ilde, hvorfor haver I skiult en Sag af saa stor Bigtighed for mig? Denne Ulykke havde ikke skeedt, dersom I havde aabnbaret mig de hemmelige Omstændigheder i denne
Sag

Sag. Men det vilde blive alt for vidtløftig, om jeg skulle fortælle Eders Majestæt alle de Ord, som hendes Bedrøvelse den Tid lagde hende i Munden; Thi det er noksom bekiendt, at Fruentimmer ere særdeles veltalende, naar de ere mest bedrøvede.

Jeg svarede hende: Giver eder tilfreds, og betænk, at J med saadan Hylen og Skriggen ikkun gjør Opsigt i Naboe Lauget, og faaer Folk til at samles om Huset. Det gøres ikke Fornøden, at de faaer noget at vide om vores Fortræd; Thi i Steden for at de skulle ynkes over os, eller tage Deel i vores Ulykke, vilde de snarere fornøie sig derover og belee os for Enfoldighed og Lettroenhed. Det beste Raad derfor, som vi kan gribe til, er dette, at vi saa vidt som mueligt er, tier stille med vor Skade, og tager imod den med Taalmodighed, saa ingen merker noget deraf, og i øvrigt overlader alting til Guds Forsyn; Thi samme have vi at tilskrive, at vi af de To Hundrede Stykker Guld-Mynt, som den havde tilsendt os, ikke have mist mere end Hundrede og Halvfemtesindstive, og at de Ti, som vi har beholdt, ere blevne saaledes anvendte, at vi endnu kan have nogen Hielp deraf. Men i hvor velgrundet end denne min Forestilling var, saa var det dog ganske vanskelig for min Kone. at finde sig derudi, endelig bragte Tiden, som lindrer endog de vanskeligste og utaaligste

ste Tilfælde, det saa vidt, at hun sandt sig Derudi.

Vel er det vist, sagde jeg til hende, at vi leve i Fattigdom, men hvad have de rige frem for os, som vi ikke have? Have vi ikke den samme Lust som de? Have vi ikke samme Lys og Varme af Solen? Vel kunde en og anden Magelighed, som de have frem for os, bevæge os til at misunde dem deres Lyksalighed, dersom vi ikke tillige vidste, at de ligesaa vel, som vi, vare dødelige. Men naar vi ret besee det altsammen, og have gudelige Tanker, som vi for alle Ting maa være forsynede med, saa befinde vi, at den Fordeel, som de have frem for os, ikke er af den Bærdie, at den i ringeste Maade kan bringe os paa andre Tanker.

Den 815. Nat.

Jeg vil ikke længere være Eders Majestæt besværlig med mine moraliske Reflexioner, men allene melde, at min Kone og jeg gave os tilfreds, saa got som vi kunde, og jeg fortsatte mit Arbeid med lige saa muntert Sind, som om denne dobbelte Skade ikke i saa kort Tid havde troffet os. Det eneste, som undertiden bedrovede mig, var at jeg iblant, ligesom spurgte mig selv ad, hvad jeg skulle svare Saa-di, om han begierte Regnskab af mig, hvor-

E. en N. III. B. S h til

til jeg havde brugt de To Hundrede stykker Guld-Mynt, og om jeg ved saadan hans Gævmildhed i nogen Maade havde befordret min Ulykke; Thi der saae jeg ikke nogen Udvei, uden at jeg maatte blive forvildet og skamme mig, endsskiønt jeg denne gang ligesaa lidet som den forrige var Skyld i min Ulykke.

Imidlertid bleve begge mine Venner denne gang længere borte, end den forrige, førend de kunde komme igien, og saae Efterretning om mine Sagers Tilstand. Saad havde vel ofte talt med Saadi derom; Men Saadi havde stedse gjort Opsættelse dermed. Jo længere, sagde han, vi kan giøre Ophold i denne Sag, jo mere Leilighed saarer Zassan til at bringe for sig, og jo større bliver den Fornøielse, jeg har deraf. Men Saad var ikke aldeles af den Mening om Virkningen af hans Vens Godhed. Mener I vel, sagde han: Alt Zassan denne gang bedre skal bruge eders Foræring end den forrige? Jeg raader eder ikke, at smigre alt for meget for eder selv med saadanne Tansker, at ikke eders Fortræd skal blive saa meget des mere utaalelig, naar I af Forfarenhed lærer, at det gaaer ganske anderledes til. Men, svarede Saadi, det skeer ikke hver Dag, at en Rov-Fugl flyer bort med en Turban. Zassan er denne gang bleven overrumplet, han bruger vel herefter Forsigtighed, at saadant ikke skeer ham tiere.

Der=

Derpaa tviler jeg ikke, svarede Saad, men der kan lettelig være skeet en anden Hændelse, som hverken I eller jeg kunde forestillet os. Jeg siger eder det endnu engang: Glæder eder ikke alt for meget, og gjører eder ikke alt for store Tanker enten om Saffans Lykke eller Ulykke, skal jeg ret sige eder min Mening, og hvad jeg stedse haver tænkt derom, da, omendskjønt I mueligt ikke haver de beste Tanker om min Indbildning, eller takker mig derfor, vil jeg dog sige reent ud, at det kommer mig saaledes fore, at I ikke er lykkelig i saadant Fores tagende, men at jeg langt snarere skulde bevise, at en fattig Mand hellere paa en anden Maade end just ved Penge kan blive riig.

Da nu endelig engang Saad og Saadi vare samlede, og længe havde disputeret om saadanne Ting, sagde denne: Det er alt for meget, jeg vil fra nu af søge nærmere Efterretning, hvorledes det hænger sammen dermed: Nu er det just Tid at spadserere, lad os ikke forsonne den, men heller gaae hen, og fornemme, hvilken af os der haver tabt Beddemaalet. De tvende Benner ginge saa af Sted med hinanden, og jeg saae dem begge To komme langt borte; Jeg blev derover ganske forbauset, saa jeg var færdig til at forlade mit Arbeid for at skule mig, at de ikke skulde saae mig at see. Imidlertid anstillede jeg mig ganske flittig ved mit Arbeide, og lod som jeg ikke saae dem; jeg

vendte og Dinene fra dem, indtil de vare mig saa nær, at de hilsede mig. Jeg hilsede dem igien, og ved det jeg omstændelig fortalte dem min sidste Ulykke, gav jeg dem tillige Aarsagen tilkiende, hvorfor de nu fandt mig ligesaa fattig, som da de den første gang havde seet mig.

Den 816. Nat.

Da jeg nu havde talt noget med dem, sagde jeg endnu fremdeles: J maatte forekaste mig, at jeg kunde have giemt disse Hundrede og Halvfemtesindstive Guld-Penge andensteds end just i denne Krukke med Klid, hvilket dog samme Dag skulle bæres ud af Huset; Men jeg vil svare derpaa, at dette Kar havde staaet der i mange Aar, og altid var bleven fyldt igien paa ny, naar min Kone havde solgt den Klid, som var derudi. Og som Karret altid var bleven staaende der, var det mig umueligt at falde paa de Tanker, at i min Fraværelse, just paa en Tid, da min Kone ikke var ved Penge, en Mand skulle komme med saadan Jord til at tvette sig med efter Badet, og giøre saadant Bytte, som skeedt er. J maatte vel sige, at jeg skulle have givet min Kone nogen Efterretning derom, men jeg troer aldrig, at saa kloge og fornuftige Mænd, som jeg veed, at J ere, kunde give mig saadant Raad. Hvad det angaaer, at jeg paa et andet Sted kunde have forvaret dem,
da

Da svares dertil, at de efter al Formodning anden Steds ikke havde været i bedre Forvaring?

Naadige Herre! sagde jeg, i det jeg henvendte mig til Saadi; det har ikke været Guds Villie, at jeg ved eders Gavnildhed skulle berisges, men herudi er uden Tvivl noget større skuilt som vi ikke bør grandstke eller gruble meget efter. Han vil at jeg skal være fattig og ikke riig, ikke desmindre er jeg eder ligesaa høit forbunden, som om eders Ønske i Gierningen havde naaet sin Fuldkommenhed. Jeg tiede derpaa stille, og Saadi som tog Ordet, sagde til mig: Hassan! om jeg end vilde tro, at alt hvad J nu siger os var saa troværdigt, som J søger at forestille os det, og at saadant ingenlunde skeedte for dermed at skuilt eders liderlige Levnet og onde Huusholdning for os, saa vilde jeg dog ikke desmindre vel tage mig vare for at prøve noget som kunde ruinere mig selv. De 400 Stykker Guld-Mynt som jeg haver berøvet mig selv for at prøve, om jeg derved kunde frelse eder fra Armod, fortryder jeg aldeles ikke paa; Thi saadant er allene skeedt for Guds Skyld uden derfor at vendte nogen anden Belønning, end den Fornøielse at have gjort eder got. Og om end noget skulle bevæge mig til at fortryde det, skulle det ikke være noget andet end dette, at jeg hellere haver anvent min Belgierning paa eder end ellers paa nogen, som bedre kunde have fort sig dem til Mytte. I det samme vendte han sig hen til sin Ben og sagde:

Saad! J kunde af dette, som jeg nu haver sagt, vel merke, at jeg ikke ganske giver mig tabt, imidlertid staaer det eder frit for ved Erfarenhed at forsøge det, som J i saa lang Tid haver paa-
staaet imod mig. Viis nu, at der uden Penge findes et andet Middel, som er i Stand til, paa den Maade, som J og jeg mener, at befordre et fattigt Menneskes Lykke, men saadan Forsøg skal J ikke gjøre paa nogen anden, end Zassan. J maa give ham, hvad J vil, saa kan jeg dog ikke lade mig overtale, at han bliver rigere end han nu er bleven ved disse Fire Hundrede Stykker Guld-Mynt. Saad havde i sin Haand et Stykke Bly, hvilket han viste Saadi, og sagde: J saae før, at jeg tog dette stykke Bly op fra Jorden, nu vil jeg give Zassan det, og J skulle selv see, hvortil han kan bruge det.

Den 817. Nat.

Saadi loe ganske høit af dette Saads Forslag, og sagde med høi Røst: Saadant et Stykke Bly kan vel ikke være ham af større Værdie, end en halv Skilling, og hvad kan han vel dermed tage sig fore? Saad leverede mig imidlertid det bemeldte Stykke Bly, og sagde til mig: Lad ikkun Saadi lee, og tag J imidlertid dette hen, J skal vel med Tiden kunde give os Efterretning om, hvad Lykke det har havt i Folge med sig. Jeg tænkte, at Saad ikke meente noget med det, eller taledet det for Al-
vor,

vor, men troede heller, at hvad han herudi gjorde ikke var andet end hans Skiemt. Imidlertid tog jeg dog imod dette Stykke Bly, takkede ham, og for ikke at støde ham for Hovedet, forvarede det i min Vest Lomme. Derpaa forlod disse To gode Venner mig, for videre at fortsætte deres Spadseregang, og jeg forblev derefter ved mit Arbeide.

Men da jeg om Aftenen klædede mig af for at gaae i Seng og tog mit Belte af, faldt bemeldte Stykke Bly, som Saad havde givet mig, og jeg siden den Tid ikke havde tænkt paa, need paa Jorden. Jeg tog det altsaa op igien, og lagde det hen, hvor jeg nærmest kunde komme til. Samme Nat hendte det sig, at en Fisker, som var min Nabo, i det han gjorde sine Garn til rette, befandt at der fattedes et Stykke Bly et Steds paa dem; Nu havde han intet andet at binde der i Steden, og det var da ikke heller Tid, at gaae til Kramboden for at fiske noget, efterdi samme allevegne vare tillukte, ikke destomindre maatte han to Timer for Dag gaae ud at Fiske, og saaledes at tiene noget til Underholning for sig og sin Familie, han gav derfor sin Kone det tilkiende, og bad hende derhos at gaae ud for at faae et Stykke Bly i Naboes Lauget til at betiene sig af i Steden for det, som var bleven borte.

Konen gjorde strax hvad hendes Mand forlangede, og gif Huus for Huus paa begge

Sider i Gaden men fandt intet. Hun bragte hendes Mand dette Svar, og han spurgte hende dernæst i det han opregnede en Deel af Naboerne, om hun havde været ved deres Dørre; hvor til hun alt svarede ja, og jeg vil vedde sagde han, at I ikke haver været hos Zassan Alhabbal. Det er sandt, svarede Konen, jeg kom ikke derhen, efterdi det var temmelig langt borte, og om jeg endskiont havde taget mig den Umage paa, saa troer jeg dog ikke, at jeg der havde faaet noget. Ja naar man ikke behøver noget, saa er hans Huus just det rette hvor man skal gaae hen; Thi det veed jeg af Erfarenhed.

Der ligger ikke Magt paa, sagde Fiskeren, og i hvor Døren I er, saa vil jeg dog, at I skal gaae derhen. I haver vel hundrede gange været hos ham og ikke faaet hvad I har forlangt, maa skee I kunde denne gang just træffe saadan et Stykke Bly, som jeg behøver, derfor siger jeg endnu en gang, at I skal gaae derhen.

Fiskerens Kone knurrede vel i Begyndelsen noget, men maatte dog omsider til at gaae, og og det varede ikke længe førend hun bankede paa min Dør. Jeg havde den Tid allerede soved i nogle Timer, men vaagnede dog strax op, og spurgte hvem der bankede. Zassan Alhabbal sagde hun, min Mand behøver et lidet Stykke Bly, at giøre sine Garn til rette med, skulde I altsaa have noget ved Haanden, saa beder

beder jeg at meddele ham samme. Det Stykke Bly, som Saad havde givet mig, faldt mig strax i Tanke, hvorudover jeg svarede, at jeg havde noget, og at hun derfor ikkun skulde bide et Dieblig, saa skulde min Kone strax flye hende et Stykke.

Som nu min Kone ligeledes var opvaagnet ved denne Allarm, stod hun op, og søgte i mørke paa det Sted, som jeg havde sagt hende, hvor hun tog Blyet, og efter min Begiering leverede det til Fiskerens Kone. Denne Kone var overmaade fornøiet over, at hun ei havde gaaet til os forgiwes, og sagde derfor til min Kone, kiere Naboer, den Tieneste, som J hermed gjør min Mand og mig, er saa stor, at jeg lover eder alle de Fiske som han faaer i den første Dræt, og jeg forsikker eder, at han ikke skal være derimod, hvad jeg nu lover.

Den 818. Nat.

Fiskeren, som ligeledes var fornøiet over, at han imod Forhaabning havde faaet saadan et Stykke Bly, som han feilede, tilstod at vilde holde det Løfte som hans Kone havde gjort mig, og takkede hende desuden at hun herudi havde fulgt hans Raad. Imidlertid gjorde han sine Garn fuldkommen tilrette og gik efter sin Sædvane to Timer for Dag hen til sit Fiskevie. Der fangede han i den første Dræt vel ik-

kun en eneste Fisk, men samme var mere end en Allen lang og tyk efter Proportion. Derefter gjorde han adskillige Drætte, som alle vare meget lykkelige, men der feilede meget, at nogen af alle Fiskene, som han medbragte, kunde lignedes med den første.

Da nu Fiskeren havde endet sit Arbeid og igien var kommen hjem, tænkte han strax paa mig, og jeg faldt i største Forundring, da jeg ved mit Arbeide saae ham komme ind til mig med denne overmaade store Fisk; Kiere Naboe! sagde han til mig, min Kone har i denne Nat lovet eder alle de Fisk, som jeg fik i den første Dræt, til Erkiendtlighed for den Tieneste, som I beviste os, og jeg approberede strax dette hendes Løfte. Nu haver Gud velsignet mig med denne Fisk til eder, beder derfor, at I vil tage til Takke med den; Thi om jeg havde faaet mit ganske Garn fuldt, skulde de allesammen have tilhøret eder, vær derfor saa god og tag imod den ligesaa fornøiet, som om den havde været af større Værdie.

Kiere Naboe, svarede jeg: Det Stykke Bly, som jeg sendte eder, var af ingen Værdie og fortiener aldeles ikke, at I sætter saa høi Priis derpaa. Naboeer ere jo forbundne at tie ne hinanden, særdeles i Ting af saa liden Bigtighed. Jeg haver ikke gjort noget for eders Skyld, uden hvad jeg i lige Tilfælde kunde
ven-

vente af eder, derfor vilde jeg og ikke tage imod eders Foræring, dersom jeg ikke var forsikkert paa, at den gaves af et got Hjerter; Og ikke frygtede for at fortørne eder, om jeg ei tog derimod. Jeg takker eder altsaa, for eders Godhed, og skal søge Leilighed at vise mig taknemmelig mod eder.

Efterat disse Complimenter var til Ende, bar jeg Fisken hjem til min Kone og sagde: Her er en Fisk, som vor Nabo har foræret os for det Stykke Bly, som han i Nat fik hos os, det er som jeg mener, alt hvad jeg kunde vente for den Foræring, som Saad i Gaar gav mig, og derhos lovede at jeg skulle blive lykkelig med det. Jeg fortalte hende dernæst, at bemeldte To gode Venner havde været hos mig, og alt hvad imellem dem og mig var passeret.

Min Kone vidste ikke hvad hun skulle sige, da hun saae denne store og tykke Fisk. Hvad vilde I, sagde hun, at vi skulle gjøre ved den, vores Kist er ikkun til at stege smaa Fisk paa, og vi have ingen saa stor Kiedel hvori vi kunde affaage den med Viin og Specerier? Jeg svarede: Det lader jeg være eders Sag, laver I den ikkun til, som eder best synes; Thi enten I steger eller kaager den, er jeg tilfreds dermed, og da jeg havde sagt dette, gif jeg igien ud til mit Arbeide.

Den 819. Nat.

I det nu min Kone lavede Fisken til, fandt hun i dens Indvolde en stor Diamant, som hun ansaae for et stykke Glas, da hun havde toet den af. Vel havde hun hørt noget om Diamanter, men omendskiønt hun end og havde seet dem og havt dem i sine Hænder, havde hun dog ikke Skionsomhed nok til at kiende dem eller skille dem fra andet, som kunde være samme liig.

Altsaa gav hun den til den mindste af Børnene, at han med sine Sødskende kunde bruge den til Leege-Tøi. Børnene besaae og følede paa Diamanten, en efter en anden og de forundrede sig alle over dens Glands og Skionshed. Men da Lampen om Astenen blev antænt, og Børnene lod denne Steen ligesom noget andet Leege-Tøi gaae omkring imellem sig fra en til en anden, observerede de at samme, naar min Kone til en eller anden Forretning brugte Lampen, i Mørke gav et klart Skin fra sig, og dette gav Børnene Anledning til at rive den af Hænderne paa hinanden for videre at probe re det samme. Men som de smaa græd, naar de store ikke vilde lade dem beholde den, saa længe de lystede, saa maatte de lade de smaa faae den igien for at stille dem tilfreds.

Men ligesom en ringe Ting baade kan fornøie Børn, og stifte Uenighed imellem dem,
 hvil

hvilket daglig Erfarenhed lærer, saa gav hverken jeg eller min Kone agt paa, hvad der var Aarsag til den Allarm, der havde været i Stuen. Endelig da de største havde sat sig ved Bordet for at spise Aftens Mad med os, gav min Kone ligesledes hver af de smaa deres Portion, saa de bleve stille. Men da de efter Maaltidet kom tilsammen igien, begyndte de med deres forrige Allarm; Utsaa vilde jeg vide hvad Aarsagen var til deres Uenighed, hvorudover jeg kaldte den ældste til mig og spurgte ham derom. Han svarede strax: Kiere Fader! Det er et Stykke Glas, som skinner naar vi vender Ryggen imod Lampen. Jeg lod det derpaa bringe til mig og forsøgte det, og som det kom mig noget usædvanlig for, spurgte jeg min Kone hvad det var for et Stykke Glas, og hun svarede strax at hun havde funden det i Indvolden af Fisken, da hun skar den op. Jeg tænkte ligesaa lidet som hun, det var andet end et Stykke ordinaire Glas, men ikke desmindre prøvede jeg det dog engang, og derfor bad min Kone at skiule Lampen i Caminen, hvorefter vi saae, at det samme gav saadant et Skin fra sig, at vi ikke behøvede Lampen at gaae i Seng ved, jeg lod derfor Lampen slukke ud og lagde bemeldte Stykke Glas paa Kanten af Caminen, at det der skulle lyse for os. See der, sagde jeg, endnu en Fordeel af det Stykke Bly, som Saadi Ben forærte os; Thi derved kan vi spare at kjøbe Olie.

Da nu mine Børn saae, at jeg havde slukket Lampen og at bemeldte Stykke Glas i dens Sted gav lys i Stuen, bleve de derover meget forskrækkede, og skrege saa høit, at det kunde høres rundt omkring i Naboe-Lauget.

Den 20. Nat.

Jeg og min Kone formerede denne Allarm ved det vi raabte til Børnene at de skulle tie; Dog kunde vi ikke ganske bringe dem dertil, for end vi havde faaet dem i Seng og de vare faldne i Søvn. Vi gik da ogsaa omsider til Sengs, og Dagen derefter gik jeg som sædvanlig ganske tilig ud til mit Arbeid uden at tænke videre paa samme Stykke Glas. Dette maa nu ikke komme nogen noget fremmed for, at saadant hentes mig som en Mand der vel ofte havde seet Glas, men aldrig betragtet nogen Diamant, og om end mueligt en var kommen mig for Dine, havde jeg dog aldrig givet ret agt derpaa eller vidst at skionne paa dens Værdie.

Her vilde Eders Majestet allernaadigst behage at observere, at imellem mit og min Naboes Huus, var ikkun et slet Skilderum af Bindingsværk. Samme Huus tilhørte en meget riig Jøde, som af sin Profession var en Juvelerer, og det Kammer, hvori han og hans Kone sov, var næst op til bemeldte Væg. De havde alt lagt sig til at sove, da mine Børn begyndte at gjøre den

Allarm, som jeg allerede har fortalt, men de blev derved forhindret i deres Søvn og kunde siden ikke i lang Tid komme i Søvn igien. Dagen derefter, da jeg var udgaaet, kom Jødens Kone og Klagede saavel paa egne som sin Mand's Begne, at de af mine Børns Skriig var bleven forhindret i deres første Søvn; Min Kone svarede hende: Kiere Rachel; (Thi saa var Jøde Konens Navn) Det er mig meget ufiert, at saadant er skeet, og jeg beder eder om Forladelse derfor. J ved selv hvorledes det er med Børn, en ringe Ting kan komme dem til at lee ligesaa vel som til at græde; Vil J komme ind med mig, saa vil jeg vise eder hvad der har givet Anledning til deres Skriig. Jøde Konen fulgte altsaa ind med, og min Kone tog Diamanten, som endnu laae paa Skorstenen, viste hende den og sagde: Der kan J see! Dette Stykke Glas var Uarsag til al den Tumult, som J hørte i Aftes, og imidlertid Jødinden, som vel kiendte alle slags Edel-Stene, besaae samme, fortalte min Kone hende, hvorledes hun havde funden den inden i en stor Kist, og saa fremdeles hvad der i Henseende til samme var passeret.

Da min Kone saaledes, som sagt, havde udtalt, svarede Jødinden, i det hun leverte Diamanten tilbage: Nischah! Jeg er af samme Tanker, som J, nemlig, at det er kun et Stykke Glas, men det er af ordinair Glas, og jeg haver næsten lige saadan et Stykke hiem-

me,

me, som jeg pleier undertiden at pynte mig med, hvilket er accurat ligesom dette, saa havde jeg nok lyst til, at købe det, om J vil overlade mig samme. Men da mine Børn hørte dem tale om at sælge deres Lege=  si, hindrede de med deres Skrigen denne Samtale, og bad deres Moder at hun vilde beholde samme Stykke Glas for deres Skyld, hvilket hun også for at stille dem tilfreds, maatte love.

Da nu Jodinden saaledes saae sig nød til at tage Afsked, gif hun vel bort, men førend hun ganske forlod min Kone, som fulgte hende til Dørren, bad hun hende ganske sagte talende, at om hun fik i Sinde at sælge dette Stykke Glas, hun da ikke skulle vise nogen det, førend hun først havde givet Jodinden det tilkiende.

Den 821. Nat.

Joden var allerede ganske tilig gaaet hen i sin Boed, hvor Juvelererne vare, og derfor forsoiede Jodinden sig strax hen til ham, og fortalte hvad hun havde udforsket. Hun beskrev ham Diamantens Størrelse, hvad Vægt den ungefehr kunde have, dens Skønhed og fortreffelige Glands, men fornemmelig dens særdeles Egenskab, hvorved den efter Konens Beretning endog om Matten gav et overmaade klart Lys fra sig, hvilket var saa meget mere troværdig, efterdi hun stedse taledede ganske aabenhjertet.

Joden

Jøden skikkede strax sin Kone tilbage og befalede hende videre at handle med min Kone derom, dog saaledes, at hun i Begyndelsen ikkun bød noget lidet for den, ligesom hun fandt det best tienlig; Dernæst skulle hun byde noget høiere, ligesom Kiøbet efter Haanden faldt mere vanskelig, med et Ord at sige, hun skulde slutte Kiøb, i hvad det kostede.

Jødinden talte derpaa, efter hendes Mand's Ordre, med min Kone i Eenrom, uden længe at spørge efter om hun havde resolveret sig til at sælge Diamanten. Hun spurgte hende, om hun for dette Stykke Glas vilde have Five Stykker Guld-Mynt. Endskiont nu dette syntes for min Kone en anseelig Sum, vilde hun dog det uagtet ikke svare fuldkommen nei eller ja, men sagde ikkun til Jødinden, at hun ikke vilde høre noget videre derom, førend hun først havde talet med mig.

Imedens dette skeedte, havde jeg just forladt mit Arbeid, og var gaaet hjem for at spise til Middag, ja jeg kom just da de endnu stod og taledes med hinanden uden for Dørren. Min Kone spurgte mig derpaa strax, om jeg var fornoiet med, at hun solgte det Stykke Glas, som hun havde funden i Fisken for de Five Stykker Guld-Mynt, Jødinden havde buden hende derfor.

Jeg gav ikke strax nogen Svar, men gjorde mig adskillige Tanker om det Løfte, som Saad havde gjort mig, da han gav mig det foromtalte Stykke Bly, nemlig, at jeg derved skulde blive lykkelig. Jødinden derimod meente, at jeg ikke svarede hende, fordi jeg foragtede den Summa som hun havde budet, hvorudover hun strax sagde: Dersom J ikke er fornøiet, Naboe! med mit Bud, skal det ikke komme derpaa an, at jeg jo skal give eder et Halv Hundrede Stykker Guld-Mynt for det. Da jeg nu saae, at Jødinden steg med Prisen saa hastig, nemlig fra Five til Halv Hundrede fik jeg derved Mod, og svarede, at hun endnu var ganske langt fra den Priis, som jeg agtede at sælge Diamanten for. Hun sagde derfor fremdeles: Kiere Naboe! tag imod hundrede Stykker Guld-Guld, det er alt en stor Summa, og jeg veed ikke engang, om min Mand vil være tilfreds med, at jeg giver saa meget derfor. Da hun saaledes endnu blev ved at byde mere, svarede jeg at jeg vilde have Hundrede Tusende Stykker Guld-Mynt for det; Jeg vidste vel, at Diamanten maatte være mere værd, men for at vise Føielighed imod hende og hendes Mand, vilde jeg lade det beroe med den Priis, dog ikke slaae det ringeste af, og dersom de ikke tog imod dette Tilbud, skulde vel en anden Juvelerer give mig mere.

Jødinden styrkede mig ikke lidet i denne min Resolution, efterdi hun hastede saa meget med at slutte dette Kiøb; Thi hun gjorde mig adskillige Bud efter hinanden saa at hun omsider steg til et Halv Hundrede Tusende Stykker Guld-Mynt, men jeg undslog mig endnu derfor. Jeg kan, sagde hun, uden min Mand's Minde ikke byde mere derfor; Men hav Taalmodighed til i Aften, da han kommer hjem, da han selv kan tale med eder, og see Diamanten, hvilket jeg ogsaa lovede.

Den 822. Nat.

Da nu Jøden om Aftenen kom hjem, fortalte hans Kone ham, at hun i Henseende til Kiøbet, hverken havde udrettet noget hos mig eller min Kone, endskjønt hun dog havde buden mig et Halv Hundrede Tusende Stykker Guld-Mynt, hun sagde derhos, hvad Umage hun havde gjort sig, for at faae ham til at oppebie eders Hiemkomst.

Jøden gav altsaa agt paa, at han kunde see, naar jeg kom fra mit Arbeid, og ville gaae hjem, ja han havde ikke saa snart seet mig førend han kom løbende hen til mig og sagde: Kiære Naboe Zassan! vær saa god og lad mig see den Diamant som min Kone haver talet med eder om; Hvorpaa jeg lod ham gaae ind og viste ham samme. Men som det var ganske Mørk,

og Lampen endnu ikke var anstukken, mærkede han af det Skin, som Diamanten gav fra sig, at hans Kone ikke havde givet ham en falsk Betretning. Han tog den i Haanden efterat han i lang Tid havde undersøgt den, kunde han ikke noksom forundre sig over den, hvorudover han sagde: Velan fiere Naboe! min Kone har bunden eder et Halv Hundrede Tusende stykker Guld-Mynt for den, men for at fornøie eder vil jeg endnu legge Tive Tusende dertil.

Jeg svarede strax: Hør Naboe! eders Kone har vel sagt eder, at jeg holder den i Hundrede Tusende, enten faaer I da give mig den, eller og at Diamanten bliver min, her er intet andet for. Jøden blev vel ved at accordere en Tid lang, i Haab at jeg skulde slaae noget af; Men han udrettede intet dermed og den Frygt han havde, at jeg skulde vise en anden Juvelerer den, tvang ham endelig til at slutte Kiøbet for den Summa som jeg havde forlangt. Han sagde fremdeles, at han vel nu ikke havde de Hundrede Tusende stykker Guld-Mynt ved Haanden, men at han inden den anden Dags Aften vilde rigtig udbetale mig den fulde Summa, og endnu samme Dag bringe mig tvende Poser, hver med Tusende stykker Guld-Mynt, paa det Kiøbet skulde staae fast og have sin Rigtighed.

Dagen derefter veed jeg ikke, enten Joden
 laante det øvrige af sine gode Venner, eller og
 han traadte i Compagnie med andre Juvelerer,
 men hvorledes det end var, saa bragte han mig
 dog det resterende af Summen til bestemte
 Tid, hvorimod jeg leverede ham Diamanten.
 Efter at dette Riibmandskab saaledes var bragt
 til Ende, og jeg derved var bleven rigere end jeg
 nogen Tid havde ventet, takkede jeg først Gud
 for saadan sin store Naade og Godhed, og der-
 næst vilde gierne have gaaet hen til Saad for at
 vise hannem min Taknemmelighed, om jeg ikkun
 havde vidst hvor han boede; Saaledes vilde
 jeg og have opført mig imod Saadi som den,
 jeg først var forbunden for min Lykke, endskjønt
 hans gode Forsæt ikke havde gjort den forønsk-
 te Virkning.

Hernæst var jeg betænkt paa, hvorledes
 jeg vel og til Nytte skulde anvende denne ansees-
 lige Summa. Min Kone derimod, hvis Sind
 efter hendes Riis Sædvane mere var henvendt
 til Forsængelighed, begyndte strax at gjøre For-
 slag om kostbare Klæder for hende og Børnene,
 ligesom og om at kiope et Huus og at meuble-
 re samme paa det prægtigste. Jeg svarede hen-
 de altsaa saaledes: Kiere Hustru, det er ikke saa-
 danne Udgifter vi skal gjøre Begyndelsen med,
 lad ikkun mig raade, og J kan være vis paa,
 at J skal faae det altsammen efter Haanden;
 Thi omendskjønt Pengene duer ikke uden til at

give ud af, saa maa man dog saaledes omgaaes med dem, at man nedlegger en Capital, hvoraf man efter Haanden kan tage saaledes, at Kilden ikke udtømmes. Derpaa er jeg nu betænkt og i Morgen vil jeg foranstalte samme.

Den 823. Nat.

Dagen derefter, gif jeg omkring i Byen til en god Deel Keeslagere, som ikke sad i bedre Tilstand end jeg hidindtil havde siddet udi, og disse gav jeg Penge paa Haanden, i det jeg accorderede med dem om at arbeide for mig, og forskaffe mig enhver efter sin Formue en stor mængde af Keeslager Arbeid, hvorhos jeg lovede dem, at jeg ikke skulle lade dem bie efter deres Betaling, men strax give dem Penge, naar de leverede deres Arbeid. Jeg anvendte endnu en Dag paa at accorderere med de øvrige Keeslagere, og bragte det altsaa dertil, at alle Keeslagerne her i Bagdad siden den Tid er bleven ved at Arbeide for mig, og jeg kan sige, at de allesammen er vel fornøiet med mig.

Som jeg nu saaledes fik en stor mængde Arbeid færdig, saa leiede jeg mig Magaziner paa adskillige Steder, og holt paa hver Sted en Guldmægtig, som kunde udsælge mine Vahre, deels i Stykkevis, deels i store Quantiteter. Ved saadan Foranstaltning forhvervede jeg mig i en Hast, store og anseelige Gevinster. Men

at

at jeg nu kunde have mit Magazin paa et Sted, og ikke havde nedig paa saa mange Steder, at holde Fuldmægtig, saa kiøbte jeg mig en stor Gaard, som fornødest den store Plads, der var ved den, var særdeles beqvem til mit Kiøbsmandskab. Denne Gaard lod jeg strax nedbryde, og igien opbygge den, som Ederes Majestæt i Gaar allernaadigst har taget udi Dietsyn. Jeg vil ikke tale om dens udvortes Anseelse, men allene sige, at den er forsynet med saa mange Magaziner, som jeg til min Handling haver fornøden, og af saa mange Bærelser, som jeg og min Familie behøver.

Nogen Tid derefter gif de tvende gode Bønder Saad og Saadi igien ud at spadserere, og som de hidindtil ikke havde tænkt paa mig, saa traf det just, at de nu falt paa at tale om mig. Altsaa gif de den Bei omkring, hvor de pleies de at see mig, og de forundrede sig ikke lidet, da de fornem, at jeg ikke mere brugte mit Arbeid. De spurgte derfor, om jeg var levende eller dod, eller hvor jeg nu var bleven af. Ja deres Forundring blev endnu meget større, da de hørte, at den, som de spurgte efter, var bleven til en fornemme Kiøbmand, og at man nu ikke mere kaldte ham slet og ret Saffan, men Cogia Saffan Alhabbal, samt at han i den Gade, som de nævnte ved Navn, havde ladet opbygge en Gaard, der var saa prægtig, at den saae ud, som et Vallais.

De tvende gode Benner fik altsaa i Sinde at gaae hen til mig, men som Saadi ikke kunde indbilde sig, at det Stykke Bly, som Saad havde givet mig, kunde være Aarsag til den Lyksalighed, jeg havde opnaaet, saa sagde han undervejs til ham: Jeg er ret fornøiet, at jeg har lagt Grundvold til Hassan Alhabbals Lyksalighed, dog kan jeg ikke finde mig i, at han vilde binde mig To Løgne paa Ermet, for at faae Fire Hundrede Stykker Guld-Mynt i Steden for To Hundrede fra mig; Thi at tilskrive det Stykke Bly, som J har givet ham, hans nærværende Lyksalighed er noget, som jeg ikke kan giøre, og jeg er vis paa, at alle fornuftige skal bifalde mig herudi.

Ja efter eders Tanker gaaer det an, svarede Saad, men jeg begriber Sagen langt anderledes, og jeg seer ikke hvad Føie J har til at ansee Cogia Hassan for en Løgner, J ville altsaa ikkun tro, at han har sagt Sandhed, og at han ikke haver tænkt paa mindre, end at dølge samme for os; Thi det Stykke Bly, som jeg har givet ham, er virkelig den eneste Aarsag til hans Lykke, og J skal snart blive forvisset derom, naar vi kommer til at tale med Cogia Hassan.

Den 824. Nat.

Som nu disse tvende gode Benner saaledes gif og taledede med hinanden, kom de omsider

der i den Gade, hvor jeg boede. De spurgte strax efter mit Huus, og da man derpaa viste dem hvor det var, kunde de let af dets udvortes Prydelse kiende, at det var det rette, hvorudover de bankede paa, og min Portner lukkede dem op. Dog var Saadi bange for, at han skulle begaae en Uhyflighed, i Fald han tog Feil og gik ind i en fornemme Herres Huus i Steden for mit, hvorudover han var saa forsigtig, at han spurgte Portneren, om dette Huus ogsaa tilhorte Cogia Zassan Alhabbal. Portneren svarede, at de havde ikke taget Feil, og bad dem derfor, at de ville træde inden for, og lade en af hans Slaver, som de først kom til, vise dem ind paa Sahlen, hvor jeg fandtes. Saa snart jeg saae dem ankomme, kiendte jeg dem strax, og derfor løb ud imod dem, og vilde de kysse Sømmen paa deres Kiortel, men de forhindrede mig derudi, og jeg maatte imod min Villie tillade dem at de tog mig i Favn. Dernest bad jeg dem at sætte sig need paa en Sofa, og endskiønt jeg her ville tage det nederste Sted, saa nødte de mig dog til at sidde overst. Naadige Herrer, sagde jeg til dem: Jeg har ikke forglemt, at jeg er den arme Zassan Alhabbal, og om jeg endskiønt ikke var eder saa høit forbunden, som jeg er, saa veed jeg dog, hvad eder tilkommer. Derfor beder jeg, at I ikke vil beskiemme mig. Herved overtalede jeg dem til, at de tog det Sæde, som jeg anviste dem, og jeg selv satte mig lige over for dem paa en anden Sofa.

Saasnart de havde sat sig need, tog Saadi di Ordet, og sagde: Cogia Hassan! Jeg kan ikke udsige, hvor stor min Fornøielse er over at see eder ungefær i den Tilstand, som jeg ønskede eder, da jeg forærede eder de Fire Hundrede stykker Guld-Mynt, hvilken Summa jeg formodede den skulle sætte eder udi den lykkelige Tilstand, som I nu er udi. En eneste Ting bekymrer mig, hvilken jeg ikke kan begribe, nemlig af hvad Aarsag I tvende gange ville dølge Sandheden for mig, da I foregav ved ulykkelige Hændelser at have mist dem, hvilket stedse er kommen, og endnu kommer mig utroligt for. Jeg slutter mig til, at I den sidste gang vi taledede med eder, ikke har villet aabenbare os eders Tilstand, efterdi I samme Tid ei havde giordt saa stor en Fremgang, som I ville være bekient. Imidlertid troer jeg dog, at I nu med eders egne Ord skal bekræfte saadant.

Saad anhørte disse Saadi Ord med stor Utaalmodighed, jeg ville ikke sige Fortrydelse, hvilken man dog let kunde kiende hos ham, i det han stedse stod med nedslagne Dine, og rystede med sit Hoved. Ikke destomindre lod han ham dog tale reent ud, og derefter sagde til ham: Saadi tillad mig, at jeg erindrer eder om noget, førend Cogia Hassan svarer eder; Thi jeg kan ikke andet end forundre mig, at I saa stærk vil forsegte eders forud fattede Meninger, og derved kalde Mandens Oprigtighed i Tvivl, som

som dog har forsikkert eder saa omstændelig, om Sagens rette og sandfærdige Sammenhæng. Jeg har jo allerede sagt eder, og siger det endnu, at jeg begge gange strax i Begyndelsen troede ham paa hans Ord, og I maa indvende derimod hvad I vil, saa er jeg dog forsikkert, at han har talet Sandhed. Men lad ham nu selv tale, og da kan han best forklare hvo af os der har Ret paa sin Side.

Den 825. Nat.

Da nu de tvende gode Benner havde udtalt, svarede jeg dem saaledes: Naadige Her-
 rer! Jeg ville heller fordømme mig selv til en
 evig Taushed, end jeg efter eders forlangende
 villic gjøre nogen Forklaring i denne Sag,
 saafremt jeg forud vidste, at den Strid, som for
 min Skyld har reist sig imellem eder, formaat-
 te at ophæve eders Benskabs-Baand, men der-
 som jeg derimod er forsikkert om, at det ikke skal
 have saadan en Virkning, saa er jeg strax fær-
 dig at give den Forklaring, som I forlanger.
 Smidlertid kan I være forsikkert paa, at jeg
 skal fortælle det med lige saa stor Oprigtighed,
 som det jeg de forrige gange har fortalt eder om
 de ulykkelige Hændelser, som mig var vederfa-
 ret. De havde derpaa ikke saa snart erklæret,
 at det ikke skulde opvække nogen Misforstaaelse
 hos dem, at jeg jo strax fortalte dem hele Sa-
 gen fra Punct til Punct saaledes: Som Eders
 Ma-

Majestæt har hørdt det, og det uden at forglemme de allerringeste Omstændigheder.

Men i hvor aabenhjerttet jeg end taledede med dem, saa var jeg dog med al min Oprigtighed ikke god for, at udrydde de forud fattede Meninger, som Saadi var indtaget af; Thi da jeg havde udtælet, gav han mig følgende Svar: Cogia Hassan! Det som J fortæller mig, om den Hændelse med Fisken og Diamanten, som derudi blev funden, kommer mig ligesaa utrolig for, som det J tilforn har fortalt mig om Rov-Fuglen, der fløi bort med eders Turban, og om det Bytte med Kliddene, men det maa nu hænge sammen som det vil, saa er det dog alt nok nu at være overbevist om, at J ikke mere er fattig, men riig, hvilket var mit Forsæt at hjælpe eder til, og altsaa glæder det mig, at jeg har naaet mit Maal.

Som det nu blev noget sildig ud paa Aftenen, saa stod de op og vilde tage Afsskeed, men før end det kom dertil, sagde jeg til dem: Naadige Herrer! Lad det behage eder at tilstaae mig en Naade som jeg vil forlange af eder. Den bestaaer derudi, at J vil gjøre mig den Ære at nyde et Aftens-Maaltid hos mig, samt forblive her Natten over, for i Morgen tiilig at tage over Bandet med mig til et lidet Lyst-Huus; som jeg til den Ende har tilforhandlet mig, paa det jeg nu og da kunde tage derover for at faae frisk

frisk Lust. J skal ikke frygte, at J jo samme
 Dag skal blive befordret til Lands tilbage; Thi
 jeg skal foranstalte, at enhver af eder faaer en
 Hæst at ride paa.

Dersom Saad ikke har noget at forrette,
 som kan forhindre ham derfra, sagde Saadi,
 saa er jeg villig til at fyldestgøre eders Begie-
 ring. Saad svarede, at han ingen Forretning
 havde, som presserede, og derfor gierne kunde
 gøre os Compagnie; Men det vil være fornø-
 den, at vi skikker et Bud hiem, som kan lade dem
 vide, at de ikke skal vie efter os. J saadan Hen-
 seende lod jeg en af mine Slaver kalde ind, og
 imedens de befalede ham, hvad Ærende han
 skulle forrette, tog jeg Veilighed at gøre Anstalt
 til et Aftens Maaltid.

Imidlertid vi oppebiede bemeldte Aftens-
 Maaltid, viste jeg mine Belgierere omkring
 for at bese sig i mit Huus, hvor de fandt alle
 Ting meget vel indrettet efter mine nærværende
 Omstændigheder. J overigt kaldte jeg saavel
 den eene som den anden for min Belgierer; Thi
 dersom Saadi ikke havde været, saa havde Saad
 ikke heller givet mig det før omtalte stykke Bly,
 og ligeledes kan jeg sige, at Saad var Aarsag i,
 at Saadi forærede mig de Fire Hundrede styk-
 ker Guld-Mynt, folgelig maa jeg tilstaae, at de
 begge har contribueret til min Lykke. Dernæst
 førte jeg dem ind i Sahlen, hvor de taledede ad-
 skilte

skilligt med mig angaaende min Handling, og jeg kunde merke, at de var vel fornsiet med den Maade, paa hvilken jeg opførte mig.

Den 826. Nat.

Om sinder kom de og berettede mig, at Aftens- Maaltidet var færdig, og som Bordet var dækket paa en anden Sahl, saa bad jeg dem at spadserere derind. De kunde her ikke noksom forundre sig over de mange Lys, som der var opsat, ligesom og over Stedets Nethed og Keenslighed, ja de berømmede endog det Skienkes Bord, som der foresandtes, og de nydelige Retter, som var sat paa Bordet. Over Maaltidet fornsiede jeg dem med Music og Sang, og efter Maaltidet lod jeg endeel Dantsere og Dantserinder tiene dem til Fornøielse, hvorved jeg saa vidt som mueligt var, gav tilkiende, hvorledes intet var mig kiere end at vise min Taknemmelighed imod dem.

Efterat jeg saaledes om Aftenen havde overtalet disse Benner til at staae tilig op for at profitere af Kølningen, saa begav vi os Morgenen derefter længe for Solens Opgang need til Bredden af Floden, hvor vi med hinanden forsoiede os i et lidet Skib, som var forsynet med sit behørig Mandskab, og efter en Tid af halvanden Times Seilads, landede vi paa det Sted, hvor mit Lyst-Huus laae.

Da vi altsaa var kommen op paa Landet, blev de tvende Benner paa nogen Tid staaende ganske stille for at betragte denne Bygnings udvortes Deilighed og Stedets Situation, som den var opsat paa, og de befandt, at som det laae paa et frit Sted, at man da til alle Sider kunde have et deiligt Udsigt. Jeg fulgte den derpaa ind i Huset, og lod dem see alle Kammerne, og besynderlig de beqvemmeste deriblant, hvilket ret opmuntrede dem, saa at de ikke fortrød paa deres Reise. Derefter gik vi ud i Haven, hvor de mangfoldige Pommerants- og Citron-Træer best befaldt dem. De vare just samme Tid fulde af Frugter, og Luften var ligesom balsameret af den Lugt, som de gav fra sig. Disse Træer vare plantede ved begge Sider af Gangene, og stode lige vidt fra hinanden, men det som endnu var mere at legge Merke til, var, at der gik en Canal igiennem Haven, som saa kunstig var ledet ind fra Floden af, at den af sig selv vandede hver Træ i Særdeleshed. Kort at sige den Skygge som man fandt der under Træerne, den Røling, som man kunde have mit under Soelens hede, Vandets behagelige Brusen, Fuglenes deilige Sang, og mange andre behagelige Ting indtog deres Sanser saa aldeles, at de snart ved hvert Skridt maatte blive staaende, snart for at vise, hvor høiligen de var mig forbunden, fordi jeg havde ført dem ud paa saadant fornøieligt Sted, og snart for at gratulere mig med det Kiøb jeg der havde gjort,

og

og snart for at gjøre mig nu een, nu en anden Compliment.

Jeg førte dem omfjeder ganske need til Enden, og viste dem en lang Række af store Træer, som var Grendse-Skiellet for min Have, hvor nest jeg ledsagede dem ind i et Kabinet som paa alle Sider var aaben, men derhos omgivet med en stor Deel Palme-Træer, som beskyggede det aldeles, uden at forhindre den fornødne Udsigt; Her anviste jeg dem en Sofa, og bad dem sætte sig need for at tage nogen Hvile.

Imidlertid havde to af mine Sønner (som tillige med deres Informator havde faaet Lov, at tage derud for at nyde nogen Forfriskning) forladt os, og gaaet ind i Skoven, hvor de gik og ledte efter Fugle-Neder, og da de omsider blev en vaer, i et stort Træ, forsøgte de i Begyndelsen at ville klyve op i Træet; Men som de hverken havde Kræfter eller Bequemhed dertil, maatte de lade en af mine Slaver, som jeg havde givet dem med til deres Opvartning, stige der op, for at tage Fuglene need af Neden.

Den 827. Nat.

Da nu bemeldte Slave var kommen allerhøiest op i Træet, fornam han til sin store Forundring, at Fugle-Neden var bygget i en Turban, hvorudover han i en Hast tog den til sig

sig, og steeg igien need af Træet for at vise mi-
 ne Børn den Turban han havde faaet. Og
 som han ikke tvilede paa, at det jo var en
 Ting, jeg gierne vilde see, saa leverede han den
 til min ældste Søn, med Begiering, at han
 skulde bære den hen til mig.

Imedens de endnu var langt borte, kunde
 jeg see paa dem at de havde været lykkelig i at
 finde Fugle-Neder, efterdi de løb af Glæde og
 vare ganske fornøiede. Min ældste Søn kom
 strax hen til mig, og i det han leverede mig det
 han havde, sagde han: Hierte Fader! See
 her en Fugle-Nede som er bygget i en Turban.
 Saadi og Saad blev ikke mindre bestyrtset end
 jeg over denne selvsamme Hændelse; Dog gif
 min Forundring videre end deres, da jeg omfi-
 der saae, at det just var den Turban, som
 Rov-Fuglen havde taget fra mig. Jeg betrag-
 tede den paa alle Sider, og sagde dernæst til de
 tvende gode Venner: Naadige Herrer! Kan
 I nu erindre eder, at denne er den selvsamme
 Turban, som jeg havde paa, da I første gang
 gjorde mig den Ære at tale med mig?

Jeg troer ikke, svarede Saad, at Saadi
 har lagt mere Merke dertil end jeg, dog har
 hverken han eller jeg ringeste Marsag til at tvile
 derpaa, saa fremt de Hundrede og Halvfemte-
 sindstive Stykker Guld-Mynt findes derudi.
 Naadige Herre! svarede jeg, tvivl ikke paa,
 E. en N. III. B. R F at.

at det jo er den selvsamme Turban; Thi foruden at jeg meget vel kiender den, kan jeg endogsaa af deres Bægt erfare, at jeg ikke tager Feil, hvilket I strax skal tilstaae, om det maatte behage eder at tage fat derpaa. Efter at jeg altsaa havde taget Fugle-Neden ud, og givet mine Børn den, overleverede jeg Turbanen til Saad, som igien præsenterte Saadi den, med Begiering, at han skulle veie hvor tung den var.

Jeg vil gjerne tro, svarede Saadi, at det er eders Turban, men ikke destomindre bliver jeg dog bedre overbevist derom, naar jeg seer de Hundrede og Halvfemtesindstive Stykker Guld-Mynt derudi.

I det jeg nu tog min Turban tilbage, sagde jeg fremdeles til ham: Naadige Herre! For end jeg videre rører ved den, anseer jeg det fornøden, at bede, at I noie vilde betragte samme, og i sær legge Merke til, at den ei først i Dag er kommen op i Træet; Thi den Stand, I finder den udi, og den Fugle-Nede, som uden menneskelig Hielp deri er bleven bygget, ere visse Kiende-Tegn, at den maa have været i samme Træ fra den Tid af, da Rov-Fuglen snap den fra mig. Men jeg gjør mig dog derhos det Håb, at saadanne Erindringer ikke skal give eder Marsag til Fortrydelse, allerhelst da det er mig ikke lidet
Magt

Magt paaliggende at betage eder at Mistanke til mig i denne Sag.

Saad begyndte derpaa, at hielppe mig til mit Forsvar, og sagde: Saadi, denne Sag gaaer eder an og ikke mig, efterdi jeg ganske er overbevist om, at Cogia Hassan ikke taler andet end det, som kommer overeens med Sandhed.

Den 828. Nat.

Smidlertid Saad saaledes taledede, løste jeg det Linnede Klæde op, som var svøbt omkring min Turban, og altsaa fik Pungen ud med Pengene, hvilken Saadi strax kunde kiende at være den samme, som han havde givet mig. Jeg rystede derpaa Pengene ud paa et Bord for dem, og sagde: Nu I gode Herrer! Her er Pengene, nu ville I selv behage at tælle dem efter, for at see om Tallet er rigtig. Saadi tog strax og tællede Ti i hver Hob, og fik omsider saa mange Hobe, at de accurat udgjorde Hundrede og Halvfemtesindstive Stykker. Som han nu ikke kunde have mere at indvende imod saa aabenbar en Sandhed, saa rakke han mig Pengene, og sagde: Cogia Hassan! Jeg tilstaaer vel, at disse Hundrede og Halvfemtesindstive Stykker Guld-Mynt ikke er kommen eder til Nytte og altsaa ikke heller har fundet befordre eders Lykfsalighed. Men de an-

dre Hundrede og Halvfemtesindstive, som J forvarede iblant Kliddene, har ventelig ikke lidt det contribuere til eders Lykke. Naadige Herre! svarede jeg: Det som jeg har fortalt eder, er den rene Sandhed, saa vel i Henseende til den sidste, som den første Summa, og selvselig kan jeg ikke falde mine Ord tilbage, med mindre jeg vilde lyve mig selv paa, for at føie eder.

Cogia Hassan! svarede Saad, lad ifkun Saadi beholde sine Tanker for sig selv; Thi jeg bekymrer mig ikke om, at han troer, hvorledes det halve af eders Lykke maa tilskrives den sidste Sum Penge, som han gav eder, naar han ifkun derhos vil tilstaae, at det Stykke Bly, som jeg gav eder har hiulpen til det andet halve, samt ikke tvile paa det, som J har fortalt ham om Diamanten.

Saadi svarede: Kiære Ven! Jeg vil tilstaae eder alt hvad J vil have, saa fremt J ifkun tillader mig at tro, at man ikke kan samle Penge tilsammen, uden man har Penge at begynde med. Hvad? Svarede Saad: Var jeg saa lykkelig, at jeg fandt en Diamant paa et Halv Hundrede Tusende Stykker Guld-Mynt, og man betalte mig denne Summa derfor, kunde det da siges, at jeg havde forhvervet saadan en Capital ved Penge?

Som nu Tiden var for Haanden, at man skulde spise til Middag, saa maatte de lade det være nok, som allerede var talet om denne Materie, og vi begav os dernæst tilbage til mit Lyst-Huus, hvor vi fandt Bordet dækket og Maden indbaaren. Vi satte os derfor til Bords, og efterat Maaltidet var til Ende, lod jeg mine Gæster Frihed til at hvile sig, indtil den største Heede af Dagen var forbi, og imidlertid gav jeg Huus-Fogden og Gartneren Ordre hvad de skulle gjøre. Efter nogle Timers Forløb gik jeg igien ind til dem, og vi talede med hinanden om adskillige Materier, indtil det omsider blev saa køligt, at man den øvrige Tid kunde divertere sig i Haven. Da nu Svelen var gaaet need, satte vi os til Hæst og kom saaledes To Timer ud paa Natten ved klar Maa-ne-Skin til Bagdad.

Nu veed jeg ikke hvortledes det kom sig, at mine Folk havde forsonit at forsyne os med den fornødne Havre; Og som Boderne paa samme Tid vare tillukte, og desuden laae temmelig langt borte, var det ikke mueligt at faae kjøbt noget, hvorudover en af mine Slaver gik omkring i Naboe-Lauget for at faae noget, og i det han ved denne Leilighed fik nogen Klid at see, kjøbte han samme, og lovede at bringe dem leer Karret tilbage, som det var udi. Da nu Slaven slog disse Klid ud i Krybben for Hæstene, fornam han, at der laae et Klæde derudi, som var

sammenbunden, og temmelig tung at bære, hvilket han strax bar ind til mig i selvsamme Stand, som han havde funden det, og sagde derhos, at det mueligt var det Klæde, som han saa ofte havde hørt mig tale om, naar jeg fortalte mine gode Venner min Historie.

Den 829. Nat.

Nu kan man let forestille sig, hvor fornøiet jeg blev over denne Tidende, ja jeg tøvede ikke længe, forend jeg vendte mig til mine Betgjørere og sagde: Naadige Herrer! Gud maa ikke vilde have, at vi denne gang skal skilles fra hinanden, forend I fuldkommen er overbevist om, at det er Sandhed, som jeg har fortalt eder. Jeg indrættede dernæst min Tale til Saadi allene, og sagde: Her er de andre Hundrede og Halvfemtesindstive Stykker Guld-Mynt, som jeg har faaet af eder, og jeg kan, uden at tage Feil, paa det Linnede Klæde kiende, at det er de selvsamme. Jeg løste derpaa Klædet op og tællede bemeldte Penge for ham, og han befandt at Summen var ganske rigtig. Leer-Karret lod jeg en af mine Slaver strax bære ud til min Kone, for at spørge, om hun kiendte samme, dog uden at berette hende noget af hvad der var tildraget sig. Hun havde ikke saa snart faaet samme i Hænderne, at hun jo strax kiendte det, og altsaa lod mig sige, at det var det Leer-Kar, som hun med Klid og alt havde byttet bort for Jord.

Scadi

Saadi gav sig herpaa tabt, og altsaa sagde til Saad: Nu maa jeg give eder ret, og jeg tilstaaer, at Pengene ikke altid er et sikkert Middel, til at blive riiig ved. Saasnart Saadi havde talt dette, tog jeg Ordet og sagde: Naadige Herre! Jeg understaaer mig ikke at giøre eder nogen Forslag om at tage de Tre Hundrede og Firesindstive Stykker Guld-Mynt tilbage, som Gud har behaget at sende til Lyset igien, for at befrie eder fra al Mistanke i Henseende til mig; Allerhelst da jeg er forsikkert paa, at I ikke har foræret mig dem til den Ende, at I vilde have dem igien. Men som Gud har været saa naadig ved andre Midler at velsigne mig med saa megen Rigdom, som jeg rigelig kan leve af, saa forlanger jeg dog ikke at anvende samme til min egen Nytte, og altsaa haaber jeg, at I ikke optager det fortrydelig, om jeg i Morgen uddeler dem iblant de Fattige; Thi derved kan vi paa begge Sider drage en større Guds Belsignelse til os.

De tvende gode Venner besluttede endnu denne Nat at forblive hos mig, og efterat de om Morgenen med Favnetag og andre brugelige Complimenter havde taget Afskæed med mig, tog de igien hiem enhver til sit. I øvrigt var de i alle Maader fornøiet, at jeg havde taget saa vel imod dem og at de dernæst saae sig forvissset om, at jeg paa ingen Maade misbrugte den Lykke, som de næst Gud havde været Aarsag til.

Jeg forsomte og ikke, at jeg jo ført Tid derefter besøgte enhver af dem i deres egne Huse, for desto bedre at give min Taknemmelighed tilkiende; Og fra den Tid gjorde jeg mig en Ære af fremdeles at holde Benskab med dem, og efter deres Begiering ofte at besøge dem.

Calife Haroun Alraschid hørte Cogia Hassans Historie med saa stor Agtsomhed, at han ikke vidste den var til Ende, førend han af hans Taushed kunde slutte sig det til, og altsaa sagde han til ham: Cogia Hassan! Jeg har i lang Tid ikke hørt noget med saa stor Fornøielse, som det du paa nærværende Tid har fortalt mig om de forunderlige Veie, paa hvilke det har behaget Gud at giøre dig lykkelig i denne Verden. Nu er det fornemmelig din Sag, at du viser dig taknemmelig imod ham, og søger at anvende dine Midler til hans Ære og dit eget Beste. Imidlertid er det mig tiert, at jeg veed, hvorledes den Diamant, som saa usformodentlig har befordret din Lykke, er i min Giemme, og jeg er paa min Side ikke mindre fornøiet, at jeg er kommen efter, paa hvad Maade samme Diamant er kommen frem for Lyset. Men som det nu let kan hænde sig, at Saadi endnu kan bære nogen Tvivl om Sagens rette Sammenhæng, efterdi der er en stor Forskiel paa Diamanter, og en altsaa kan være meget mere værd, i Henseende til den besynderlige Egenkab, som kan være ved den, saa er det min Billie, at du lader

lader begge de gode Benner komme her op paa mit Pallais, paa det min Skat-Mester kan vise dem Diamanten, og saaledes, udrydde al den Bantro, som endnu kan være tilbage hos ham, samt overbevise ham, at Penge ikke er et vis Middel for en fattig Mand, at han derved paa en kort Tid skulle opnaae en anseelig Rigdom. Saa vil jeg og sagde Calife fremdeles, at du skal fortælle din Historie for min Skat-Mester, paa det samme efter hans Foranstaltning kan vorde optegnet og tillige med Diamanten forvaret i mit Skat-Kammer.

Den 830. Nat.

Efterat Calife saaledes, som sagt er, havde erindret hvad han ville, boiede han sit Hoved imod dem alle Tre for dermed at vise, at han var fornøiet med dem, hvorudover de strax fastede sig need for hans Throne, og derefter gik hver til sit.

Sultaninden Scheherazade, spurgte her paa sin Gemahl, Sultanen, hvorledes disse Hændelser befalt ham, og da han ikke kunde andet sige, end at han jo havde høstet sig den Fornøielse der af, som han forud havde ventet sig, saa forlangede han, at om hun endnu havde flere i Forraad, hun da strax ville gjøre en Begyndelse derpaa, siden der endnu

Rf 5

var

var god Tid ; Scheherazade lod ham altsaa ikke længe ligge , men begyndte strax saaledes :

Historie

Om

Ali=Baba og Fyrgetive Røvere , som
veed een Slavinde blev udryddet.

Stormægtigste Sultan , sagde hun : I een Sted i Persien , som ligger paa Eders Majestæts Grændser , vare tvende Brødre , af hvilke den ene hedde Cassim , og den anden Ali=Baba ; Disse havde efter deres Fader ikkun faaet lidet Arve-Gods , og som de deelte samme lige imellem sig , syntes det , at de og skulle have lige Lykke. Ikke destomindre hendte det sig dog , at det falt langt anderledes ud ; Thi Cassim fik en Hustru , som kort efter Brøllupet arvede et Magazin , hvorudi alle Kielderne vate fyldte med kostbare Bahre , og desuden adskilligt Jorde-Gods , saa han derved blev sat i en fuldkommen Velstand , og altsaa blev een af de rigeste Røbmænd der i Byen.

Ali=Baba havde derimod faaet en Hustru , der var ligesaa fattig som han selv , hvorfor han og boede i et lidet og ringe Huus , og havde ikke noget andet at fortiene sit Brød , og
for

forsørge sig og sine med, end at han i næste Skov gik og huggede Brænde, hvilket han førte til Staden paa Tre Æseler (hvori al hans Rigdom bestod) og solgte det der.

Da nu denne Ali-Baba engang i bemeldte Skov næsten havde hugget saa meget Brænde, som han efter Sædvane kunde belade sine Æseler med; Saae han langt fra en tyk Støvstaae op i Lusten, som efter Haanden nærmede sig til ham. Han gav altsaa nøie Ægt derpaa, og merkede omsider, at det var en stor Deel Ryttere, som i fuld Fart kom ham i Møde. Endskjønt man nu i samme Land ikke nylig havde hørt noget tale om Røvere, fattede Ali-Baba dog de Tanker, at disse mueligt kunde være saadanne Folk; Som han nu i en Hast ikke saa Leilighed til at bringe sine Æseler i Sikkerhed, var han allene betænkt paa at skiule sig selv, hvorudover han klyvede op i et tykt Træ, hvis Grene ikke høit fra Jorden udbredte sig i en Runding, og stode saa tæt sammen, at der ikke var meget Rum imellem dem.

Imellem disse Grene krøb han ind, og stod der saa meget destobedre forvaret, siden han der fra havde en god Udsigt, og kunde see alt hvad der passerede, uden igien at blive seet af nogen. Dette Træ stod ved Roden af en Klippe, som man med Magelighed kunde gaae rundt omkring men var tillige meget høiere end bemeldte

Træ

Træ og saa steil, at man paa ingen Side kunde stige op paa den.

Rytterne, som alle vare store, stærke, vel udmunderede og bevæbnede Mænd, kom omfjæder hen til denne Klippe, hvor de steg need af deres Hæste.

Den 831. Nat.

Alli-Baba havde altsaa Veilighed til at kunde tælle hvor mange de vare, og han fornam at de vare Fyrgetive i Tallet, og i det han tillige betragtede deres fulde Udrustning, kunde han ikke dømme andet, end at de jo maatte være Røvere; Han tog ikke heller Feil; Thi de vare just saadanne Folk, hvilke, endskjønt de i samme Egn ikke gjorde nogen Skade, øvede dog deres Røveri paa andre langt bortliggende Stæder. Disse Røvere havde nu deres Samlings-Plads. Og det, som han der videre saae dem foretage sig, bestyrkede ham mere og mere i hans Mening.

Thi enhver af disse Ryttere tog Tømmen og Bidselet af sin Hæst og derimod bandt dem en Pose med Byg om Halsen, som de havde bragt med sig bag paa deres Hæste. Derefter tog en hver sin Ride-Taske paa Nakken og de fleste af samme syntes for Alli-Baba at være temmelig tunge, hvoraf han sluttede, at der maatte

maatte være Sølv og Guld i dem. Den fornemste iblant disse Røvere, som Ali-Baba ansaae for deres Capitain, bar selv sin Ridesætte saavel som de andre. Samme nærmede sig til Klippen, der laae ikke langt fra det Træ, hvor Ali-Baba havde skjult sig, og efterat han havde gjort sig Bei igiennem Buskene, sagde han disse Ord: Sesem (*) luk dig op; Og dette taledes han saa tydelig, at Ali-Baba kunde høre det. Saa snart som Røver-Capitainen havde sagt dette, aabnede sig en Dør, og efterat han havde ladet alle sine Folk gaae for ind, gif han selv bag efter og lukte Dørren til for sig.

Røverne forblev længe derinde i Klippen og Ali-Baba, som frygtede, at enten en af dem, eller de alle maatte komme ud, om han forlod det Sted han var paa, og ville undslippe, saa sig tvungen til at blive hvor han var, og have Taalmodighed. Vel havde han Lust til at stige need og tage et par af Hæstene, og sætte sig paa den ene, samt tage den anden ved Haanden, og saaledes at drive Tre sine Beseler for sig, indtil han kunde naae Byen; Men som Udfaldet af dette Forsæt, syntes baade uvis og farlig, greb han til det sikkerste Middel, nemlig at blive hvor han var. Endelig blev Dørren igien aabned,

(*) Sesem er et deilig slags Frugt, som bringes fra Levanten, det er Orienten.

aabned, og de Fyrgetive Røvere kom ud, men Capitainen, som sidst var gaaet ind, kom først ud igien, og efterat de vare gaaen forbi Træet hvor Ali-Baba sad, hørte han, at Capitainen lod Dørren lukke sig igien ved disse Ord: Sefem, luk dig til. Hvorpaa de tømmede deres Hæste op igien, bandt Ride-Tasterne paa og svingede sig i Sadelen. Da nu Capitainen saae, at de alle var rejsfærdige, reed han foran igien, ad samme Wei, som de vare komne fra, og de andre fulgede efter.

Ali-Baba syntes endnu at det var for tidlig at stige need af Træet; Thi han tænkte ved sig selv, at de muelig kunde have forglemt noget, som de igien skulde hente, og om saa var kunde han lettelig blive greben, hvorudover han holt Die med dem, indtil de ganske var kommen ham af Syne, saa han for Sikkerheds Skyld først længe derefter kom need. Som han nu nøie havde observeret alle Ting, og vel beholdt de Ord, ved hvilke Capitainen lukkede Dørren op og i, var han saa dristig at forsøge, om de ogsaa kunde have samme Virkning, naar han taledes dem, hvorudover han gif hen igiennem Busken, og fandt Dørren, som de havde skjult, hvornæst han sagde: Sefem, luk dig op, og i det samme blev den ganske vidt aabned.

Den 832. Nat.

Ali-Baba havde her ventet et mørkt og fælt Sted, men han maatte hsielig forundre sig, da han saae en viid, lys og stor Aabning, som var udhulet ligesom en Huelvning, og havde sit Lys fra en Aabning, som var oven i Klippen. Her fandt han en stor Forraad af Levnets-Midler tillige med en stor Deel Pakker med kostbare Vahre af Silke-Toi og Brocade, item præg-tige Tapeter, og særdeles myntet Guld og Sølv, liggende deels opstablet i store Dyrger, og deels indpakket i store Sække. Da han saae alt dette, sluttede han deraf, at denne Hule ikke allene i mange Aar men endog i mange Seculis havde tient disse Røvere til Skiul, ligesom en havde succederet en anden.

Ali-Baba betænkte sig ikke længe førend han gik ind i Hulen, og saa snart han var kommen ind, lukkede Dørren til efter sig, og sørgede ikke for hvor han skulle komme ud igien, siden han vidste den Kunst hvorledes han igien skulde aabne den. Sølvet rørte han ikke ved, men tog allene fat paa det myntede Guld, særdeles det som var i Sækkene, hvoraf han tog paa adskillige gange saa meget, som han kunde synes hans Tre Æseler kunde bære. Da dette var skeet lukkede han sig op, og gik ud at samle Æselerne tilsammen, hvilke han drev hen til Klippen og læssede Sækkene paa dem, og at han

han desto bedre kunde skiule samme, sagde han noget Brænde derover, saa man ikke lettelig skulde merke det.

Saa snart han var færdig, lukkede han Døren til igien, med de Ord: Sesem luk dig til; Thi den havde altid selv luft sig til igien, saa ofte, han var gaaet ind og derimod altid bleven aaben, naar han var gaaen ud deraf.

Efterat dette var skeedt, søgte han lige til Byen, og da han var kommen hjem, lod han sine Pæser gaae ind i en liden Gaard og lukkede de Døren med al Omhyggelighed til efter sig. Derefter tog han det lidet Brænde, hvor under Sækkene vare skiulte, og bar dernæst Pengene ind i sit Hus, og nedlagde dem for sin Kone som sad paa en Sofa.

Konen følede strax paa Sækkene, og da hun fornam, at de vare fulde af Penge fattede hun Mistanke til ham, at han havde staalet dem; Hvorudover hun ikke kunde bære sig, at hun jo, da alle Sækkene, vare indbaaren, sagde til ham: Ali-Baba! Er det mueligt, at I skulle være saadan et Skarn, at I = = = men Ali-Baba faldt hende ind i Tælen og sagde: Gior eder ikke nogen urolige Tanker; Thi jeg er ingen Tyv, uden saa er, at man bliver der ved, at tage noget fra Tyve. I skal snart fatte bedre Tanker om mig, naar jeg fortæller eder

Der min Lykke. Derpaa tømmede han sine Sække ud, og da hans Kone saae den store Mængde Guld-Mynt, som der var udi, kunde hun ikke noksom forundre sig derover, i Særdeleshed, da han strax derefter fortalte hende hvad der havde tildraget sig, hvilket han dog til Slutning, bad hende, for alle Ting at holde hos sig selv.

Den 833. Nat.

Da nu denne Forundring og Forskrekelse havde sat sig lidet hos hende igien, glædede hun sig med hendes Mand over den store Lykke, som saa uformodentlig var kommen over dem, og hun begyndte Stykkevis at ville tælle hvor mange Penge der var; Men Ali-Baba sagde: Hvad er det I tager eder for? Kone; Thi naar ville I vel blive færdig med at tælle alt dette, jeg vil heller, for ikke at spille Tiden, gaae hen, grave en Hule, og derudi forvare dem allesammen. Det var dog godt, svarede Konen, at vi i det mindste vidste hvor meget der var, jeg vil derfor gaae hen i Naboe-Lauget og laane et lidet Kar, hvor vi kunde maale dem imedens I graver Hulen. Kiere Kone! svarede Ali-Baba, det, som I derudi har i Sinde, er ei nyttig til noget, og dersom I vil tro mig saa er det bedre, at I lader saadant blive; Dog kan I gjøre hvad eder best synes, men for alle Ting beslitter eder paa at tie.

At nu Ali Babas Kone dog kunde have den Fornøielse at maale Pengene, saa løb hun i en Hast hen til sin Svoger Cassim, som ikke boede langt derfra og som hun ikke fandt hant hiemme, adresserede hun sig til hans Kone og bad hende, at hun paa en kort Tid vilde laane hende et Maal. Man spurgte hende derpaa om hun vilde have et stort eller lidet, og da hun hertil svarede, at hun ifkun behøvede et lidet Maal, saa bad Cassims Kone hende at tøve nogle faae Dieblif, da hun strax skulle faae det. Imedens hun nu var ude at lede Maalet op, blev hun nysgierrig efter at vide hvad hendes Broder Kone vilde bruge Maalet til; Og naar hun forestilte sig, at de ifkun vare fattige Folk, og altsaa ikke kunde have meget at maale, saa blev hendes Nysgierrighed endnu større. Dog var hun tredst, at hun ikke vilde spørge derom, men fandt paa et Middell, hvorved hun kunde faae det at vide, uden ringeste Forespørsel. Hun smurte altsaa noget neden under Bunden paa Maalet, som klævede sterck, naar det rørte ved noget, da hun nu kom ind igien, undskyldte hun sig, at det havde varet saa længe, og foregav, at hun havde havt Umage med at lede det op.

Ali Babas Kone var ikke saa snart kommen hjem, at hun jo satte Maalet paa Pengene, og maalede hvor mange der var, og som hun var vel fornøiet med det gode Antal, som hun fandt for sig, saa gif hun hen, og gav hendes

des Mand Efterretning derom, som just samme Tid var bleven færdig med Gulen. Imidlertid Ali-Baba saaledes var i Begreb med, at fylde Gulen med Pengene, løb hans Kone i en Hast tilbage med Maalet for at vise, hvor accurat hun var i at bære igien, hvad hun laante; Men hun gav dog ikke Ngt paa, at der hængte et Stykke Guld-Mynt fast neden under Maalet, hvorudover det skedte, at Cassims Kone faldt i en overmaade Forundring, da hun saae bemeldte Stykke Guld-Mynt; Ja Misundelse indtog hendes Hierte saa aldeles, at hun strax sagde: Hvad har Ali-Baba saa mange Penge, at han har fornøden at maale dem? Hvor mon den lumpen Hund have faaet dem fra? Som nu hendes Mand Cassim ikke var hiemme, og ikke heller kunde ventes hjem, førend om Aftenen, efterdi han om Dagen maatte være ved sit Kish-mandskab, saa var Tiden hende saa lang, som det kunde have været et heelt Seculum; Thi hun længtes efter, at bringe hendes Mand en Tidende, over hvilken han skulle blive saa bestyrstet, som hun.

Den 834. Nat.

Efterat nu Cassim omsider var kommet hjem, sagde hans Kone til ham: J bilder eder ind at J er riig, men J tager merkkelig feil; Ali-Baba er langt rigere end J; Thi naar J tæller eders Penge, saa maaler han sine med et

Maal. Som nu Cassim ikke kunde begribe hvorledes dette hængte sammen, saa forlangte han, at hun skulle fortælle, hvorledes hun havde faaet saadant at vide, hvilket hun ogsaa gjorde, og med det samme viste ham det Stykke Guld = Mynt, som hængte fast neden under Maalet. Samme Stykke Guld = Mynt var saa gammel, at de ikke kiendte den Førstes Navn, som stod paa Prægen. Imidlertid var det saa langt fra, at han fornøiede sig over sin Broders Lykke, at han langt heller fattede et dødeligt Had til ham, som saaledes foruroligede hans Sind, at han Natten derefter ikke kunde sove.

Morgenen derpaa gik han altsaa hen til sin Broder, længe førend Soel stod op; Og som han ikke havde kiendt ham for sin Broder siden han havde Brøllup med den rige Enke, saa kaldte han ham ikke heller Broder, men nævnte ham allene ved sit Navn, og sagde: Ali = Baba! Jeg maa tilstaae, at J holder eders Ting meget hemmelige, J opfører eder, som en usel og elendig Betlere, og dog alligevel har J saa mange Penge, at J maaler dem. Ali = Baba svarede: Broder! Jeg veed ikke, hvad J taler om, det vil derfor være fornøden, at J nærmere forklarer eder. Stil eder ikke saa uvidende an, svarede Cassim, i det han tillige viste ham det Stykke Guld = Mynt, som hans Kone havde leveret ham. Hvor mange har J af disse Stykker, sagde han

han; Thi denne, som jeg her har, fandt min Kone i Gaar hænge fast ved Bunden paa det Maal, hun laante eder.

Uf saadan Discours sluttede Ali-Baba strax, at Cassim og hans Kone allerede havde faaet Efterretning om den Sag, som var ham saa meget om at giøre, at holde hemmelig, men som Feilen var begaaet, saa stod den ikke til at ændre, hvorudover han bekiendte hele Sagen, og fortalte, hvorledes han havde faaet at vide, hvor Røverne opholdt sig, samt tilbød ham, at vilde dele Skatten med ham, saa fremt han vilde tie. Cassim svarede ganske trodsig: Ja! saa vil jeg ogsaa have det, og jeg vil end ydermere vide, hvor denne Skat egentlig er, paa det jeg selv kan gaae derind, naar jeg lyster; Saa fremt I nægter mig saadant, skal jeg give eder an for Dyrigheden. Ja! I tør i saa Fald ikke allene vente at miste, hvad I har, men end og betages alt Haab om at faae mere af samme Skat.

Ali-Baba gav ham altsaa en fuldkommen Efterretning om alle Ting, og i Særdeleshed lærte ham de Ord, som han skulle betiene sig af, saa vel naar han vilde gaae ind, som ud af Hulen; Og dette gjorde Ali-Baba mere af en Broderlig Oprigtighed end af Frygt for hans Trusler.

Den 835. Nat.

Cassim forlangte nu ikke mere Efterretning, men gik strax bort i det Forsæt at forekomme hans Broder og bemægtige sig Skatten alene. I saadan Henseende reiste han næste Dags Morgen ganske tilig ud til Stæden, og havde Ti Muul-Eseler med sig, med store Kister belæstet, som han havde i Sinde at fylde med Penge. Han satte sig desuden for at han en anden gang vilde tage flere Muul-Eseler med sig, naar han først havde beseet Hulen.

Omsider kom han til Klippen, som Ali-Baba havde betegnet ham, hvor han fandt alle Kiende-Tegnene rigtig, saa vel som og det Træ, som Ali-Baba havde skiult sig i. Han ledte dernæst efter Dørren, og da han fandt samme, taledede han disse Ord: Geseem! luf dig op. Hvorpaa Dørren i en Hast blev aabnet, og saasnart han var gaaet ind, lukkede den sig til igien. I det han nu betragtede denne Hule, kunde han ikke noksom forundre sig derover; Thi han fandt langt større Rigdom for sig, end Ali-Baba havde fortalt ham. Ja, hans Forundring tog mere og mere til, da han undersøgte enhver Ting i Særdeleshed. Ja den Gierighed, som aldeles havde indtaget hans Sind, var saa stor, at han gierne havde blevet der den hele Dag, for til Gavn at mætte sine Dine, saa fremt han ikke havde erindret sig, at han var

var kommen for at belæsse sine Muul-Æseler med den Rigdom som der foresandtes. Han tog derpaa saa mange Sække tilsammen, som han kunde bære, men da han kom hen til Døren for at lukke den op, havde han andet i sine Tanker end det, som var ham mest Magt paa liggende, hvorudover han forglemte de Ord han skulde tale, og i Steden for Sesem, sagde han: Byg! luk dig op! Og da han saae, at Døren blev tilluft i Steden for at aabne sig, blev han overmaade bestyrtset. Han nævnte vel derefter andre flere Navne, men ingen af dem var god for at lukke Døren op.

Som nu Cassim saae sig i en stor Fare, i Fald han ikke kunde komme ud igien, saa tog hans For skrækelse saa sterkt overhaand, at jo mere han gjorde sig Umage for at erindre sig det Ord Sesem, jo mere forvirret blev han. Han kastede altsaa Sækkene igien need paa Gulvet, og spadserede frem og tilbage i Hulen fra en Side til en anden; Men de Herligheder, med hvilke han var omgivet, fornsiede ham nu ikke mere. Men lad os nu sagde Scheherazade, forlade Cassim, og give ham Tid til at begræde sin Skiebne; Thi han fortjener ikke, at man skulle have Medlidenhed med ham.

Noverne kom imidlertid igien til deres Hus le hen imod Middag, og de forundrede sig ikke lidet, da de saae Cassims belæssede Muul-Æseler

ler drive omkring ved Klippen. Hvorudover de reed i fuld Galoup hen imod dem, og derved forarsagede, at de Ti Muul-Eseler, som Cassim af Forsømmelse ikke havde bunden fast, spredte sig fra hinanden, og kom i en Hast saa langt ind i Skoven at de ikke kunde sene dem.

Røverne gjorde sig ingen Umage med at ride efter dem; Thi det var dem mere om at gjøre, at de kunde faae fat paa deres Eiermand. Altsaa reed nogle af dem omkring Klippen for at lede Personen op, imedens Capitainen tillige med de andre steg ned af deres Hæste, og gik med blotte Sabler i Haanden lige imod Døren, som strax aabnede sig, saa snart de havde udtalt de dertil fornødne Ord.

Den 836. Nat.

Saa snart Cassim inde i Hulen hørte den Allarm, som Hæstene gjorde uden for, tvilede han ikke paa, at det jo var Røverne, og at hans Undergang altsaa var nær for Haanden. Dog besluttede han at anvende alle sine Kræfter paa at undflye af deres Hænder, hvorudover han blev staaende ved Døren, i Tanke at ville med en Force løbe ud saa snart den aabnede sig. Det Ord Sesem, som han tilforn ikke kunde erindre sig, var altsaa neppe af Røver-Capitainen bleven udtalt, førend han ved Dørens Aabning sprang ud med saa stærk

sterk en Force, at han løb Capitainen over Ende; Men de andre Røvere, som ligeledes havde deres blotte Sabler i Haanden, greb ham strax an, og nedlagde ham paa Stedet.

Efter at denne Execution var til Ende, gik alle Røverne ind udi Hulen, hvor de strax ved Dørren fandt en Deel Sække samlet sammen, som Cassim havde vildet belade sine Muul=Eseler med, og disse lagde de igien hen, hvor de tilforn havde ligget, uden at merke hvad Ali=Baba havde taget med sig.

Dernæst holdte de Raad med hinanden, og søgte at udfinde Omstændighederne ved denne Hændelse; Men den ene kunde lige saa lidt, som den anden, begribe, hvorledes Cassim var kommen ind i Hulen; Thi at han ei kunde komme ud igien, var noget som de let kunde finde sig udi. Nogle meente, at han skulle være kommen need oven fra Klippen, men dette kunde de dog ikke tro; Thi foruden at de ikke kunde fiende det allerringeste Spor dertil, var Nabningen saa høit i Beiret, og Klippen i sig selv saa steil at ingen kunde komme op oven paa den. At han nu skulle være kommen ind af Dørren, kunde de umuelig bilde sig ind, efterdi ingen kunde lukke den op, uden han vidste de hemmelige Ord, som de betiente sig af, og dersom han havde vidst dem, saa havde han lige saa vel fundet lukke sig ud, som ind. Over

alt bildte de sig stadig ind, at der var ingen, som vidste dem uden de allene; Men herudi tog de Feil; Thi de vidste ikke, at Ali-Baba havde ligesaa god en Oplysning derom som de selv.

Men Sagen maatte være skeet, hvordan den vilde, saa var det dem nu fornemmelig om at giøre, hvorledes de efter den Tid kunde beholde deres sammensankede Rigdom i Sikkerhed; Altsaa blev de med hinanden enige om, at Cassims Legeme skulle deles i fire Parter, hvoraf To Parter skulle legges ved hver sin Side af Døren inde i Hulen, for derved at affrekke dem fra deres Forsæt, som understod sig at gaae derind, og derhos besluttede de ikke at komme tilbage igien til Hulen, førend de ungefehr kunde vide, at Stanken af det døde Legeme var forbi. Som de nu ikke havde mere at opholde sig efter, saa satte de sig strax til Hæst, og begav sig hen paa de Beie, som Caravanerne pleiede at reise, og var altsaa færdig til at udøve deres sædvanlige Røverie.

Imidlertid var Cassims Kone meget urolig, da hun fornam, at det allerede var noget ud paa Natten, og hendes Mand dog alligevel blev borte. Herudover gif hun ganske bestyrtsset hen til Ali-Baba og sagde til ham: Kiere Svoger! det er eder ikke uvitterligt, at min Mand eders Broder er gaaet ud i Skoven, og af hvad Aarsag han har gjort det. Nu er det
at

allerede Nat, og han er endnu ikke kommen tilbage, hvorudover jeg frygter, at der er ham noget ulykkelig vedværet.

Den 837. Nat.

Ali-Baba havde let forestilt sig, at det ikke vilde være ganske sikkert at paatage sig saadan en Reise, og derfor vilde han ikke heller selv tage der ud samme Dag, allerhelst da han tillige kunde være fri for al Mistanke hos sin Broder. Han beslittede sig altsaa paa, at han kunde tale med hende uden at forekaste hende noget, som hun kunde fortryde paa, derudover sagde han, at hun ikke skulle være bange, efterdi Cassim nuelig ikke holdt det raadeligt, at begive sig ind i Staden, førend det blev sildig ud paa Natten.

Cassims Kone troede dette saa meget desto bedre, efterdi hun betragtede hvor meget det var ham om at gjøre, at han hemmelig kunde forrette sine Ting. Hun gik altsaa hjem igien og biede med Taalmodighed til M'dnat efter ham.

Men efterdi denne Tid fordobledes hendes Frygt og Smerte, hvilken var saa meget desto større, efterdi hun ikke torde lade sig merke dermed for nogen, allerheldst da hun vel vidste, at det skulle holdes skjult for Naboerne. I det hun

hun nu tænkte paa, at hendes daarlige Nysgjerrighed var Aarsag til det altsammen, saa fordomte hun saadant hos sig selv, og tilbragte den ganske Nat med Graad og Klage, ligesom hun og ved anbrændende Dag løb igien hen til Ali-Baba, og mere ved Graad og Taare end ved Ord gav ham tilkiende, hvad hun vilde.

Ali-Baba biede ikke indtil hans Broder Rone bad ham om at lede efter Cassim, men han reiste strax bort, efterat han først havde bedet hende, at holde Maade med sin Bedrøvelse. Da han nu var kommen hen til Klippen og hverken havde funden sin Broder eller hans Ti Muul-Eseler paa Veien, forsoiede han sig strax til Døren, hvor han blev overmaade forskrekket, da han saae det Blod, som laae omkring paa Jorden, hvilket han ifkun holdt for et slet Tegn. Ikke destomindre traade han, dog hen til Døren, og efterat han ved oftbesmelte hemmelige Ord havde aabnet den, forundrede han sig ikke lidet, da han saae sin Broders Legeme deelt i fire Parter. Han stod ikke længe og betænkte sig hvad han skulde gribe til, for at vise sin sidste Skyldighed imod sin Broder; Thi han forglemte den slette Broderlige Kierlighed, som hans Broder altid havde baaret til ham.

Som han nu fandt saa meget Tøi i Huset, at han deraf kunde gjøre sig fire Poser, hvori

hvori han kunde forvare hans Broders Legeme, saa satte han dette i en Hast i Verk, og derefter bandt disse Poser paa et af sine Eseler, og skjulte dem med noget Brænde, som han lagde oven paa dem. De andre tvende Eseler beladde han med Guld-Mynt, hvilket han ligeledes tildækkede med Græne-Brænde. Saa snart han dermed var færdig, lukkede han Døren til og tog sin Bei ind ad Byen, dog brugte han derhos den Forsigtighed, at han ikke tog ind ad Byen, førend noget ud paa Matten.

Da hun nu var kommen hjem, lod han de tvende Eseler, som vare beladte med Guld, ikkun ind i hans liden Gaard, og overlod det til hans Kone at læsse dem af, hvorefter han strax med den tredie Esel forsoiede sig hen til sin Svogerste.

Den 838. Nat.

Ali-Baba bankede paa sin Broders Dør, og Morgiane lukkede ham strax op. Denne Morgiane var en klog og sindriig Slavinde, som kunde forstaae sig paa de allervanskeligste Ting, hvilket ogsaa Ali-Baba erkjendte hende for. Da han var kommen ind i Gaarden, tog han de tvende Paqver og Brænde af sit Esel, og i det han derpaa tog Morgiane af sig selv, sagde han til hende: Morgiane! det første, som jeg forlanger af dig, er en
be

bestandig Gaaushed; Det skal du snart faae at see, hvor fornøden det er saa vel for din Frue, som for mig; Her er din Herres Legeme indsvøbt i disse To Paqver, det kommer nu derpaa an, at man lader ham begrave, ligesom han kunde være døet en naturlig Død. Mag det derfor saaledes, at jeg kommer til at tale med din Frue, og giv vel agt paa, hvad jeg siger til hende. Morgiane gav hendes Frue Efterretning herom, og Ali-Baba gif derefter ind til hende. Nu vel an, Kiere Svoger! sagde Cassims Kone, hvad Tidende bringer I mig om min Mand? Jeg kan ikke see paa eder, at I vil trøste mig. Kiere Svoger! svarede Ali-Baba, jeg kan ikke sige eder noget, uden I forud vil love mig, at I ikke vil oplade eders Mund, førend jeg har fortalt det ud til Ende; Thi det er eder ligesaa høit Magtpaaliggende som mig selv, at I besitter eder paa en evig Gaaushed.

Åh! raabte Cassims Kone, denne Fortælle giver mig strap at forstaae, at min Mand er ikke mere til, men dog begriber jeg tillige, hvor nødvendigt det er for mig at tie, sig mig derfor, hvorledes det hænger sammen, saa vil jeg ganske stiltiende høre derpaa. Dernæst fortalte Ali-Baba sin Svoger! alt, hvad der var hendet ham paa sin Reise, lige til hans Ankomst med Cassims Legeme: Kiere Svoger! sagde han fremdeles, denne Bedrøvelse er saa

meget

Meget desto større for eder, siden den kommer saa uformodentlig. Men om nu endskiont dette Onde staaer ikke til at endre, saa erbyder jeg mig dog, at, saa fremt der findes noget, som formaaer at trøste eder, jeg da skal anvende al min Flid derpaa; Ja det er endog mit Fortsæt, at jeg vil tage eder til Egte; Thi jeg er forsikkert paa, at min Kone villiger derudi, og at vi alt saa vil leve vel og fornøiet med hinanden.

Derfor dette Forslag nu staaer eder an, saa maa vi være betænkt paa, at indrette vore Sager saaledes, at det kunde synes, som min Broder var død en naturlig Død; Og hertil betiene eder af Morgiane, som er beqvem nok til at spille denne Rulle, og hvad mig angaaer, skal jeg gjøre alt det, som jeg formaaer.

Hvor kunde nu Cassims Enke fatte en bedre Resolution end den som Ali Baba foreslog hende? Allerhelst da hendes Mand var død, og hun igien saae sig forsynet med en anden, som der endnu var rigere end hun, og des uden havde Apparance til at blive hver Dag rigere. Hun villigede derfor strax i dette Partie, og ansaae samme, som en grundig Overtalelse til at stille sig tilfreds. I det hun vishede sine Taa-re af Dinene, og satte det sædvanlige Skrig og Raab til Side, som Fruentimmerne gemeentlig pleier at betiene sig af, naar de har
 mist

mist deres Mænd, og derved gav hun Ali-Baba noksom at forstaae, at hun tog imod hans Tilbud.

Den 839. Nat.

Ali-Baba forlod derpaa Cassims Enke, og efterat han havde bedet Morgiane vel og fornuftig at spille sin Kulle, satte han sig paa sin Esel, og reed hjem.

Morgiane var dernæst omhyggelig for at sætte denne Sag i Verk, hvorudover hun strax gik hen til en Apotheker der i Raboe-Lauget, hvor hun forlangede et slags Medicamenter, som man pleier at bruge i meget farlige Sygdomme. Apothekeren gav hende strax det forlangte Medicament, og spurgte hende derhos, hvo der var syg hos hendes Herre. Ak! svarede hun, i det hun tillige gav et dybt Suk, det er Cassim min gode Herre selv, som er syg. Man veed ikke, hvad man skal domme om hans Sygdom; Thi han kan hverken tale eller spise. Derpaa gik hun bort med det Medicament, som Cassim sandelig ikke var i Stand til at betjene sig af.

Morgenens derefter kom just denne Morgiane igien til selvsamme Apotheker, og med sine grædende Taare forlangte et vis slags Draaber, som man ikke pleier at bruge til de Syge,
uden

uden i yderste Nød; Thi dersom dette Medica-
ment ikke gjorde nogen Forandring hos den Sy-
ge, var der aldeles ingen Haab om at skulle
komme sig. Al! sagde hun, i det hun tog
imod Medicamentet, jeg frygter for at dette ei
gør nogen bedre Virkning end det forrige; Al!
hvilken en god Hjerre mister jeg nu i ham. Som
man nu denne ganske Dag saae Ali-Baba
og hans Kone gaae tit frem og tilbage fra Cas-
sims Huus, saa forundrede man sig ikke, da
man om Aftenen hørte det jammerlige Skrig,
som Enken og Morgiane efter den vedtagne
Skif, maatte betiæne sig af for at begræde
hans Død.

Nu vidste Morgiane, at der paa Tor-
vet stod en god, gammel, ærlig Skoe-Slikker,
som altid var den første, der om Morgen
indfandt sig i sin Boed. Denne Mand gik Mor-
giane om Morgen derefter til, og i det hun
ønskede ham en god Morgen, stak hun ham et
Stykke Guld-Mynt i Haanden.

Denne Skoe-Slikker var bekiendt under
det Navn Baba Mustafa, og var af Naturen
meget lystig, saa at han stedse havde god For-
raad paa skiemtefulde Indfald. Som det alt-
saa endnu ikke var ret Dag, saa kigede han
nøie til, hvad det var for en Penge, som han
fik, og derefter sagde: Det var en god
Hansel, hvad kan jeg tiene eder med? Lille
E. en N. III. B. M m Moer!

Moer! Thi jeg skal nok gjøre det saa godt, som en anden.

Baba Mustafa! svarede Morgiane, tag eders Sney-Maal og Traad, og følg strax med mig, men dog med de Bilkor, at jeg maa binde for eders Dine, naar J kommer paa det og det Stæd. Ved disse Ord begyndte Mustafa ligesom at undskyldte sig derfra. Ha! Ha! svarede han, saa skal jeg kan skee gjøre noget, som er enten imod min Samvittighed, eller imod mit ærlige Navn og Rygte. Det være langt fra! svarede Morgiane, i det hun endnu stak ham et stykke Guld-Mynt i Haanden, at jeg skulle forlange noget af eder, som J ei kunde gjøre, uden at tage Skade paa eders Ære, og følg derfor ikkun med mig, og vær ikke bange.

Baba Mustafa lod sig altsaa overtale til at følge med, og da de kom til det Stæd, som hun forud havde betegnet ham, bandt hun sit Romne-Tørklæde for hans Dine, og derpaa ledte ham hen i sin afdøde Herres Huus, og lod ham ikke see, hvor han var, førend de kom ind i det Kammer, hvor det parterede Legeme var lagt. Her løste hun Tørklædet igien fra hans Dine og jagde: Baba Mustafa! Jeg har taget eder herhid med mig, at J skulle sye dette Legeme sammen, men skynd eder derfor, at J bliver færdig, saa skal jeg endnu give eder et stykke Guld-Mynt.

Den

Den 840. Nat.

Saa snart Baba Mustafa var ganske færdig med sit Arbeid, bandt Morgiane igien for hans Dine, og efterat hun havde givet ham det belovede Stykke Guld-Mynt, recom-menderede hun ham en evig Tausshed, og ledte ham igien hen til det Stæd, hvor hun tilforn paa Henveien havde bunden for hans Dien. Her løste hun det igien af, og lod ham gaae, hvor han vilde, dog blev hun staaende saa længe at see efter ham, indtil han ganske var kommen hende af Sigte, paa det hun derved kunde forhindre ham fra at gaae tilbage og see, hvor hun gik ind.

Morgiane havde imidlertid sat noget Vand paa Ilden, som hun kunde bruge til at toe Cassims Legeme af udi. Som nu Ali-Baba just kom derind, da Morgiane kom tilbage, saa viffede han selv Legemet af, og balsommerede det med adskillige slags vellugtende Specerier, samt indsvøbte det paa den sædvanlige Maade. Snekkeren bragte derpaa Liig-Kisten ind, som Ali-Baba havde bestilt hos ham, men paa det han ikke skulle merke noget, saa tog Morgiane den imod ved Dørren, og lod ham gaae igien, efterat hun havde betalt ham for sin Umage, hvorefter hun hjalp Ali-Baba, at legge den afdøde Cassims Legeme i bemeldte Kiste. Da dette var skeedt, slog Ali-
M m 2
Baba

Baba Risten til, og Morgiane gif dernæst hen til Mosqueen for at berette Dem, at alle Ting var færdig til hans Begravelse. Her kom nogle visse Folk til hende af den Mahomedanske Kirke, som var beskikket til at astoe de Døde, og disse erbed sig, at de vilde komme og forrette deres Embede; Men hun svarede, at det var ufornøden; efterdi det allerede var skeet.

Morgiane var neppe kommen hjem igien, førend Zman tillige med de andre Berientere ved Mosqueen indfandt sig; Og altsaa tog Fire af Naboerne strap Risten op paa deres Skuldre, og bar den hen paa det Sted, som var beskikket til de Dødes Begravelse. Zman fulgte strap bag efter Riger, og langs ad Veien oplæste de sædvanlige Bonner. Morgiane, som var den afdødes Slavinde, gif ogsaa bag efter med sit udslagne Haar, samt græd saa bitterlig, som hun kunde, og i det hun undertiden slog sig for sit Brøst og rykkede Haaret af sit Hoved, gav hun tillige et ynkeligt Skrig af sig. Derefter kom Ali-Baba med nogle af Naboerne gaaende, hvilke gif af og til, for at løse dem af, som bar Riger, at de des lettere kunde faae det hen til Kirke-Gaarden.

Hvad Cassims Kone angaaer, saa blev hun hjemme i sit Huus, og uden at lade sig trøste holdt sit ynkelige Skrig og Graad ved lige, hvori eendeel af hendes Naboer-Koner gjorde

De hende Compagnie; Thi det var brugeligt hos dem, at naar en Mand skulle begraves, forsamlede Naboe-Konerne sig i Sorge-Huset, og der hjalp Enken at begræde hendes Mand's Dods-fald.

Saaledes blev Cassims Død med stor Forsigtighed fortiet, og der var ingen i den ganske Stad, som havde den ringeste Mistanke om, at hun jo var død en naturlig Død.

Tre eller Fire Dage, efter at Cassim var begravet, bragte Ali-Baba sit lidet Boeskab hen til sin Broders Enke, men de Penge, som han havde taget med sig fra Kover-Skatten, bar han derhen om Natten, hvilke han altsammen gjorde i den Henseende, at han derved kunde gjøre det bekiendt, at han havde i Sinde at gifte sig med hende. Og dette var noget, som ingen forundrede sig over, efterdi Religionen tillod dem saadanne Giftermaal.

Hvad Cassims Riobmand's Boed angaaer, saa havde Ali-Baba en Son, som allerede for nogen Tiid (hos en anden fornemme Riobmand) havde staaet sine Lære-Aar; Og da denne stedse havde fort sig got op, saa satte han ham der i Boeden, og lovede, at han skulle skaffe ham et fordeelagtigt Giftermaal, saafremt han fremdeles vilde føre sig fornuftig op.

Den 841. Nat.

Men allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Her vil vi lade Ali-Baba blive i Begyndelsen af sin Lykke, og derimod tale noget om hvorledes det siden løb af med de Frygtelige Røvere. Disse Røvere indfandt sig igien paa den Tid de havde foresat sig, nemlig, da de ongefæhr kunde vide, at det parterede Legeme ikke mere gav nogen Stank fra sig; Men det er ikke at udsige, hvor forffrekket de blev, da de ikke allene fornam, at bemeldte Legeme var borte, men endog en stor Deel af deres Penge borttaget. Nu er vi forraadt og om en Hals, sagde Capitainen, dersom vi ikke giver Ngt paa, hvorledes vi kan raade Bod paa det Onde; Thi det er ventelig, at vi uformerket er berøvet utalige Kostbarheder, som baade vore Forfædre og vi selv har samlet sammen med stor Umage og Besværlighed.

Allt hvad vi kan domme om den Skade, som os er tilført, er at den Tyv, som vi har grebet, maa have vidst den Hemmelighed, hvorledes Dørren bliver luft op, men omendstiont vi var saa lykkelige, at vi attraperede ham, førend han kom derud af igien, saa er det dog dermed ikke afgjort; Thi der maa være en anden, som ligeledes veed Beskeed derom; Thi at hans Legeme er taget bort, og vores Skat formindsket, er ustridige Kiendetegn derpaa, og som

som det er rimeligt, at der ikke er mere end To
Personer, som har vidst denne Hemmelighed,
saa vil det være fornøden, at vi kan gribe den
anden ligesom vi greb den første. Hvad siger I
hertil, I tappere Helte! sagde Capitainen frem-
deles, er I ikke af samme Mening med mig?

Dette Capitainens Forslag bifaldt de al-
lesammen, og de besluttede, at sætte alle andre
Forretninger til Side, og at allene see derhen,
hvorledes de kunde faae sat samme udi Verk.
Capitainen svarede: Jeg gjør mig ogsaa de
samme Tanker om eders Tapperhed; Men for
alle Ting maa en af eder, som er dristig, be-
qvem og mandig, som en reisende Person gaae
ind i Staden uden at have nogen Vaaben med
sig, og der anvende al sin Forstand paa at kom-
me i Erfaring om, om man ikke taler noget om
det hastige og uformodentlige Dødsfald, og
saaledes udforske hvo han var, og hvor han
boede; Thi det er os meget derom at gjøre, at
vi strax i Begyndelsen faaer det at vide, paa
det vi ikke skal tage os noget for, som vi siden
skal fortryde, allerhelst da vi i saa lang Tid har
opholdt os i dette Land uden at være kiendt af
nogen, og det vilde ikke lidet hindre os i vor For-
deel, i fald vi skulle see os nødt til at forlade det.
For nu destobedre at opmuntre den, som vil paa-
tage sig saadan Forretning, og forekomme ham,
at han ei skal bedrage os i at give os en falsk Be-
retning, der kunde befordre vores Undergang,

saar spørger jeg eder, om I ikke holder det for raadeligt, at den samme i saa fald underkaster sig Døds-Straf.

En iblant Røverne svarede strax, uden at oppebie de andres Betænkning saaledes: Jeg underkaster mig denne Straf, og jeg gjør mig en Ære af at vove mit Liv for at paatage mig saadan Forretning. Skulle jeg ikke være lykkelig i mit Foretagende, saa skal I dog udi det mindste ikke kunde sige, at jeg har manglet Villie eller Mod til at befordre vores Følles Beste.

Den 842. Nat.

Røver-Capitainen og de andre Røvere kunde ikke noksom berømme denne deres Kamerats gode Resolution, og som de holt for, at man ikke for tilig kunde gjøre Anstalt dertil, saa forklædte han sig strax saaledes, at ingen skulde ansee ham for det, som han i sig selv var. Derefter tog han Afsked med sine Kamerater, og reiste om Natten ind til Byen, hvor han gif ind, saa snart det begyndte at dages. Han forsoiede sig altsaa strax op paa Torvet, hvor han ikke fandt mere end en eneste Boed aaben, og samme horte just Baba Mustafa til.

Baba Mustafa havde nyelig sat sig need paa sin Stool, for at ove sit sædvanlige Haandverk, og Røveren havde ikke saa snart seet ham, at han

han jo gif hen til ham, onskede ham en god Morgen og sagde: Min ærlige Mand! I begynder noget tilig at arbeide, er det mueligt, at eders høie Alder tillader eder, at see saa tilig; Thi omendskiont det var lys Dag, saa tviler jeg dog paa, at I kunde see at sye.

I maa være, hvo I vil, svarede Baba Mustafa, saa hører jeg dog, at I ikke ret kien-der mig; Thi saa gammel som I her seer mig, saa har jeg dog gode Dine, og I skal ikke kalde det i Tvivl, naar jeg fortæller eder, at jeg for kort Tid siden har syet et dødt Legeme tilsam-ment, og det paa et Sted, hvor der ikke var lys-tere end det nu er.

Roveren var overmaade fornøiet, at han ved sin Ankomst strax havde fundet saadan en Mand for sig, der kunde give ham en fuldkom- men Efterretning om alt hvad han forlangede, uden selv at bringe det paa Tale, eller spørge ham der om, han lod altsaa ligesom han blev forstræffet, og derfor sagde: Har I syet et dødt Legeme tilsammen? Af hvad Marsag er saadant skeet? Maaskee I vil sige, at I har syet det Klæde tilsammen, som den Døde var indsvøbt i. Nei, Nei, svarede Baba Mustafa, jeg veed nok hvad jeg siger; Mueligt I vil forske mig ud, men I faaer ikke mere at vide deraf, end hvad jeg allerede har sagt eder.

Røveren havde ingen vidtløftigere Forklaring fornøden, efterdi han var forsikkert om at have udforsket det, som hans Vrende var, tog altsaa et Stykke Guld-Mynt op af Lommen, og i det han stak Baba Mustafa samme i Haanden, sagde han til ham: Jeg ville nok, at I gav mig Efterretning om denne Hemmelighed, og jeg kan forsikre eder, at jeg ikke skal sige det til nogen, i Fald I er saa god at fortælle mig samme. Dog er dette det eneste jeg vil bede eder om, nemlig at I ville være saa artig og sige eller vise mig det Huus, hvor I har syet den Døde sammen.

Baba Mustafa svarede, i det han ville give ham sin Guld-Mynt tilbage: Om jeg endskjønt ville tiene eder i det I forlanger af mig, saa forsikrer jeg dog, at jeg ikke kan, og I maa i saa Fald tro mig paa mine Ord. Aarsagen dertil er denne: Man har bunden for mine Dine paa et vis Sted, og derfra ledte man mig ind udi et Huus, hvor jeg forrettede mit Arbeide, og igien med tilbundne Dine ledte mig til selvsamme Sted, som man første Gang bandt for mine Dine; Og altsaa seer I selv, hvor umueligt det er, at tiene eder i det, som I forlanger.

Den 843. Nat.

Røveren svarede: Alt han dog i det mindste kunde erindre sig Stedet, hvor man bandt for

for hans Dien, og dernæst ungefæhr vide, hvor han blev ført hen. Jeg beder derfor, sagde Røveren fremdeles, at I vil følge med mig til bemeldte Sted, og lade mig der binde for eders Dien; Thi da haaber jeg, at I nok skal kunde vide, hvor langt I har gaaet. Det skal ikke mangle, at jeg jo skal betale eders Umage, kom derfor, og gjør mig den Tieneste jeg forlanger af eder.

Som nu Røveren i det samme gav Baba Mustafa endnu et Stykke Guld-Mynt, saa førte han ham dermed i Fristelse, saa han stod i Tvivl om, hvad han skulle gjøre. Omfider tog han sin Pung op af Lommen, og i det han forvarede bemeldte Stykke Guld-Mynt, sagde han til Røveren: Jeg kan ikke forsikre eder om, at jeg accurat skulde finde den Bei, som man førte mig, men som I endelig vil have det, saa lad os gaae, og jeg skal stræbe at gjøre hvad jeg kan.

Baba Mustafa stod derpaa til Røverens store Fornøielse op, og uden at slutte sin Lade til, førte Røveren med sig hen paa det Sted, hvor Morgiane havde bundet for hans Dien. Saa snart de var kommen til dette Sted, gav Baba Mustafa ham saadant tilkiende, og derhos viste ham hvorledes han samme Tid stod vendt. Røveren bandt ham dernæst sit Tørklæde for Dinene, og deels ledte ham, og deels lod sig lede af ham, indtil Baba Mustafa stod stille.

Her

Her syntes mig sagde Baba Mustafa, at man ledte mig til, og det var virkelig lige for Cassims Huus, hvor Ali-Baba boede. Røveren gjorde altsaa et Tegn paa Dørren med et stykke Kride, og da han derpaa løste op for hans Dine, spurgte han, om han ikke vidste, hvo der hørte samme Huus til. Baba Mustafa svarede, at han ikke var bekiendt i denne Deel af Byen, og derfor ikke heller kunde sige ham det.

Da nu Røveren fornam, at han ikke kunde faae mere at vide af Baba Mustafa, takkede han ham for den Tieneste han allerede havde gjort ham, og efterat samme Mand igien var gaaet tilbage til sin Boed, forsoiede Røveren sig strax ud i Skoven til sine andre Kammerater, og var vis paa, at han i Henseende til den Tiddende, som han bragte dem, skulle blive vel imodtaget.

Kort efter at Røveren og Baba Mustafa havde taget Afsked fra hinanden, traf det just, at Morgiane i et vis Ørende gik ud af Ali-Baba Huus, og da hun igien kom tilbage, fornam hun, at der var gjort et Tegn paa Dørren; Hun blev altsaa staaende, for nøie at betragte samme. Hvad betyder dette Tegn? sagde hun ved sig selv: Skulde der vel findes nogen, som har Ont i Sinde mod min Herre? Eller mon det være gjort for Plaisier? Eigemeget er det, sagde hun fremdeles ved sig selv, i hvad Mæ-
ning

ning det er skeet, saa er det dog raadelig at man i alle Ting gaaer forsigtig til Verks. Hun tog derfor et stykke Kride, og som To eller Tre Dødre baade oven og neden var hinanden liig, saa gjorde hun et Tegn paa selsamme Sted, og dernæst gik ind, uden at tale noget om, hvad hun i dette Fald havde gjort.

Den 844. Nat.

Smidlertid kom Roveren ud i Skoven til sine Kammerater og gav dem Efterretning om, hvor lykkelig han havde været, i det han strax ved sin Ankomst fandt en Mand for sig, som gav ham den fornødne Oplysning om alle Ting, og at denne Mand just var den eneste, som vidste noget deraf at sige. Hans Beretning blev med stor Fornøielse anført, og efterat Capitainen havde berømmet hans Flid og Narvaagenhed, sagde han til dem allesammen: Hør Kammerater! Her er ingen Tid at give bort, lad os vel bevæbnet bryde op, dog saaledes, at man ikke strax skal see vores Udrustning, og dermed give en eller anden Leilighed at fatte nogen Misstanke til os. Saa snart vi kommer ind i Byen, skal vores Samlings Plads være paa Torvet, saa at nogle af os bliver paa den ene Side, og nogle paa den anden. Dernæst vil jeg og den af vore Kammerater, som har bragt os saa god en Tidende forføie os hen at besee Huset, paa det man kan have Tid til at overlægge, hvorledes man best skal gribe Sagen an. Det

Dette Capitainens Forslag fandt strax et almindelig Bifald, og det varede altsaa ikke længe, inden man var i Stand til at bryde op. De deelte sig dernæst i visse Partier, og var ikke høiere end Tre i hver Partie, saa at de lykkelig kom ind i Staden, uden at give nogen Mistanke. Capitainen tillige med den, som forrige Morgen havde været inde i Staden, forsoiede sig derpaa hen i den Gade, hvor der var gjort Tegn paa Ali-Baba Huus, og som de først kom til en af de Dørre, som Morgiane havde gjort et Tegn, saa viste han Capitainen samme, og sagde at det var dette Huus.

J det de nu blev ved at gaae for ikke at give Marsag til Mistanke, saa fornam Capitainen at de andre Dørre var tegnet med selvsamme Merke, hvorudover han spurgte sin Ledsagerre, om det var dette, eller det første de havde seet. Røveren blev ikke lidet bestyrret, da han saae, at der var flere Dørre som havde selvsamme Merke, og altsaa vidste han ikke hvad han dertil skulle svare. Imidlertid forsikkrede han Capitainen paa sin Eed, at han ikke havde gjort Merke paa mere, end en eneste Dør. Og jeg veed ikke, sagde han fremdeles, hvo der saa accurat kunde sætte samme Tegn paa de andre Dørre, dog maa jeg tilstaae, at jeg i denne Forvirring ikke kan sige, hvilken Dør jeg selv har tegnet.

Da nu Capitainen saae, at hans Forehæ-
 vende var ikke faldet ud, som han havde ønsket,
 forføiede han sig hen paa Torvet, hvor han ved
 den første af hans Folk, som han der traf, lod
 de andre vide, at deres Umage var forgieves,
 og at de altsaa fik at reise tilbage igien til deres
 ordinaire Opholds Sted. Herudi foregik han
 dem selv med sit eget Exempel og de andre følge-
 de bag efter i selvsamme Orden, som de var kom-
 men ind i Byen.

Efterat de saaledes igien var allesammen
 ankommen til deres Samlings-Plads, forkla-
 rede Capitainen dennem, af hvad Marsag han
 havde beordret dem at tage tilbage. Derpaa
 blev strax af det hele Compagnie erklæret, at den,
 som havde paataget sig bemeldte Sag, var skyl-
 dig til at miste Livet, efterdi han ei havde gaaet
 mere forsigtig til Verks. Han var ikke heller
 uvillig til at underkaste sig denne Straf, men
 gik med største Frelshed hen, og lod en af sine
 Kammerater, som dertil var udnevnt, slaae sit
 Hoved fra.

Den 845. Nat.

Som det nu var dem meget derom at gjøre,
 at de kunde hevne sig paa den, der havde
 formindsket deres Rigdom, og derved conservere
 sig selv fra videre Uleilighed, saa kom en anden
 Røvere frem, og udbad sig det, som en Naade,
 at

at maatte paatage sig saadan Forretning, hvor hos han forsikrede, at han havde Haab om et bedre Udfald. Hans Begiering blev strax bevilget, og Capitainen befalede, at han skulle addressere sig hos bemeldte Baba Mustafa, og overtale ham til at vise sig Ali-Baba Huus. Røveren tog derpaa ind i Byen, og da den gamle Mand folgede ham til Stedet, satte han et Tegn paa Dørren med rød Kride og det paa saadan et Sted, som mindst kunde falde de Ind- og Udgaaende i Dinene, hvilket han ansaae som et sikker Middel til at kiende det.

Men som Morgiane, ligesom tilforn havde et Vrende ud i Byen, saa slap dette Tegn ikke fri for hendes klarsende Dine, da hun igien skulle gaae ind i Huset; Hvorudover hun strax resolvede til at sætte selv samme Tegn paa Naboernes Dørre. Da nu Røveren igien kom ud til sine Kammerater, efterlod han ikke at prale af den Forsigtighed, han meente at have brugt; Thi han holdt for, at det umuelig kunde slaae Feil, han jo nu kunde kiende Huset. Capitainen befalede altsaa sine Folk at de i selv samme Orden, som forrige gang skulle begive sig ind i Staden, og de var neppe kommen derind, for end Capitainen tilligemed sin Spion forsoiede sig hen i den Gade, hvor Ali-Baba boede; Men de fandt den selvsamme Banskelighed, som første gang, saa at denne Røvere blev ligesaa forvirret, som hans Formand.

Nu saae Capitainen sig nød til med uforrettet Sag, at lade sine Folk reise tilbage, og derefter maatte denne Røvere paa lige Maasde underkaste sig den Straf, som hans Forsmand frivillig havde udstaaet. Men som Capitainen allerede derved havde mistet To af sine tappere Folk, saa frygtede han for, at Tallet omsider mere maatte aftage, i Fald han blev ved at lade andre efterforske denne Sag. I saadan Henseende besluttede Capitainen selv at tage Sagen paa sig, og derfor forsoiede sig ind i Staden, hvor Baba Mustafa gjorde ham den selv samme Tjeneste, som han havde gjort de tvende forrige Røvere.

Da nu Capitainen fik Ali-Babas Huus at see, lod han sig ikke nøie med at sætte sit Merke derpaa, men han betragtede det desuden saa nøie, at han syntes, det var ham umuelig, at tage Feil af det.

Den 846. Nat.

Hover Capitainen var altsaa vel fornøiet med det han havde udrettet, og reiste derfor strax tilbage til sine Kammerater, og sagde til dem: Tappere Helte! Nu er der intet, som mere kan forhindre os i, at faae en fuldkommen Betaling for den Skade os er tilføiet, efterdi jeg meget got kiender Misdæderens Huus, jeg har ogsaa underveis været betænkt paa et Mid-

L. en N. III. B. N n Del,

del, ved hvilket vi ganske beqvemmelig kan faae fat paa ham, uden at foraarsage nogen Opsigt, eller haave noedig at frygte for, at noget Menneſke ſkal faae Eſterretning om vores Opholds Sted, og dette er juſt det Diemerke vi bør have med vores Foretagende; Thi i Fald det ſkulde faae et andet Udfald, ſaa ville det være os mere til Skade end til Nytte.

For nu at naae dette Maal, ſom vi ſigter til, ſagde Capitainen fremdeles, ſaa har jeg op- tænkt følgende Middel: Dog naar jeg har fortalt eder det, og nogen af eder ſkulle vide et ſom var bedre, ſaa har han ikkun frit Forlov at aabenbare det. Herpaa forklarede han dem, hvorledes enhver ſkulde forholde ſig, og eſterat ſaadant havde fundet et almindeligt Bifald, beſalede han dem, at de ſkulle fordele ſig nogle udi Staden, og nogle i de omlyggende Byer, hvor de ſkulle kiøbe Nitten Muul-Øſeler, ſamt Otte og Tredive ſtore Læder-Flaſker, af hvilke de ſkulle fylde de halve med Olie, og lade den anden halve Part blive ledige.

Roveren fik paa en Tid af Tre Dage alt dette forrettet. Men ſom nu de tomme Læder-Flaſker, ſom han ville bruge til at fuldfore ſit Forhavende med, var alt for ſnevre, ſaa lod Capitainen viide dem noget ud, og derefter lod han ſine Folk i deres fulde Udruſtning krybe ind i dem, dog ſaaledes, at de kunde have fri Luſt, og paa det man ikke andet ſkulle vide, end det

var

var Olie i dem allesammen, saa smurte han dem uden paa med Olie.

Da nu Capitainen havde belæstet Muul-
 Beselerne med bemeldte Læder-Flasker, saa tog
 han ind i Staden med dem, hvor han ankomi
 efter Soelens Undergang; Han forseiede sig der
 paa lige hen til Ali-Babas Huus, og som bemeldte
 Ali-Baba just stod i Døren for at tage frisk
 Luft efter Maaltidet, saa lod han sine Muul-
 Beseler staae stille, og sagde til ham: Naadige
 Herre! Jeg er med den Olie, som J her seer
 kommen langveis fra, og har i Sinde at sælge
 den i Morgen paa Torvet, men jeg veed ikke,
 hvor jeg i Nat over skal opholde mig med den.
 Skal det altsaa ikke falde eder til for stor Bes-
 væring, saa gjør mig den Tieneste at laane mig
 Huus i Nat; Thi jeg forsikker eder, at J der-
 med gjør mig eder særdeles forbunden.

Den 847. Nat.

Ali-Baba ansaae vel denne Nover Capitain
 for den selv samme, som han havde seet i
 Skoven, men han syntes dog stedse at han her-
 udi maatte tage Feil, esterdi han var forklædt i
 en fremmed Dragt, og desuden havde Olie at
 sælge. Derudover sagde han til ham: J skal
 være mig velkommen min Ven, og J kan kom-
 me her ind, naar J lyst, og i det samme gior-
 de han ham Plads, at han kunde trække sine
 Muul-Beseler ind i Gaarden.

Ali-Baba befalede dernæst een af sine Slaver, at han skulle hielpe ham at læsse Olien af Muul-Æselerne, og derpaa føre dem ind i Stalden, samt give dem Byg og Høe at æde. Morgiane blev ogsaa befalet at hun skulle lave et Aftens-Maaltid til, som han kunde tractere sin Giest med, og rede en Seng op udi et Kammer, som han Matten over kunde betiene sig af.

Saaledes vidste Ali-Baba ikke, hvor stor en Hofflighed han ville vise imod ham; Thi saa snart Muul-Æselerne vare skildt af med deres Byrde, og efter hans Befaling sat ind i Stalden, saa kom han selv ud at hente ham ind i den Sahl, hvor han ellers pleiede at tage imod Fremmede; Men Rover Capitainen undskyldte sig, at han ikke ville sove i et Kammer, under det Paaskud, at han ellers ville være ham til for stor Besværlighed, dog skede dette ikke til anden Ende, end at han kunde have desto bedre Leilighed at fuldføre sit Forehavende, i Fald det blev ham tilladt at forblive i Gaarden under aaben Himmel, og altsaa ville han ikke imodtage Ali-Baba hofflige Tilbud, førend han en Tid ang havde trættes med ham derom.

Ali-Baba lod det fremdeles ikke være nok, at tractere sin Giest, som stod ham efter Livet, med et got Aftens-Maaltid, men han blev endogsaa siddende hos ham, for at divertere ham med adskillige Discourser, og gif ikke bort før
 end

end han havde ganske affspist, og skulle begive sig til Sengs; Men førend han forlod ham, sagde han endnu til ham: Min Ven! Det skal staae eder frit for, at giøre og lade hvad I selv vil, ligesaa fuldkommen, som I var Herre i Huset, og er der noget som I behøver, saa har I ikkun at befale; Thi der er intet i mit Huus, som jo skal være til eders Tieneste. Ali-Baba gif derpaa ud i Kioffenet til Morgiane, og Høveren foregav, at han vilde gaae ned i Stalden for at see til sine Muul-Eseler.

Saa snart Ali-Baba var kommen ud i Kioffenet, befalede han Morgiane, at hun ikke skulde lade hans Giest mangle noget, og derefter erindrede hende, at han om Morgenen havde i Sinde at gaae i Bad, hvorudover hun maatte være betænkt paa, at have Bade-Eviet færdig, og levere samme til hans Slave Abdalla; Ligesom han og gav hende Ordre, at hun skulde lave ham en varm Brød til rette, som han kunde nyde naar han kom af Badet, og da alt dette saaledes var foranstaltet gif han ind og lagde sig til Hvile.

Den 848. Nat.

Høver Capitainen opholdt sig ikke længe i Stalden, men begav sig hen til sine Folk, og gav dem Ordre hvorledes de skulde forholde sig, men som det var ikke mueligt, at de alle-

sammen paa engang kunde høre det, saa gif han fra den eene til den anden, og sagde til enhver af dem i sær: Saa snart jeg kaster smaa Stene ned af det Kammer, som jeg skal ligge paa, saa forsom ikke, at giøre eder den fornødne Abning med den Kniv I er forsynet med, og da skal jeg strax derefter være hos eder.

Da saadant var forrettet gif han igien op paa sit Kammer, og som Morgiane saae, at han gif forbi Kioffen-Døren, tog hun i en Hast Lysen, og fulgte ham op paa sit Kammer. Hun spurgte ham dernæst om han havde noget mere at befale, og som han svarede Nei, forføiede hun sig strax ned igien. At nu Kober Capitainen ikke skulde give nogen Marsag til at fatte nogen Mistanke om sig, saa slukkede han sit Lys ud, og gif til Sengs, uden at afføre sine Klæder, og var i øvrigt betænkt paa at vilde staae op, saa snart han var bleven vaagen af sin første Sovn.

Imidlertid besørgede Morgiane det, som hendes Herre havde befaleet hende, og overlevede rede Bade-Toilet til Abdalla, som endnu ikke var gaaet til Sengs. Hernæst gjorde hun Anstalt til det som hendes Herre skulle have, naar han kom af Bad, og imedens hun var i Begreb med saadant, gif Lampen ud. Som der nu var ingen Olie mere i Huset, og de ligeledes samme Tid havde mangel paa Lys, saa gif hun
 hen

hen og fortalte for Abdalla, hvor fortrædelig det falt for hende. Du har nok en stor Nød, svarede Abdalla: Du kan jo gaae i Gaarden, og der tage saa megen Olie, som du lyster.

Morgiane takkede ham for dette Raad, og imidlertid han gif hen at legge sig ved sin Herres Kammer-Dør, for at være tilstæde, naar han skulle følge ham til Bad, saa gif Morgiane need i Gaarden med sin Olie-Kruffe. Saa snart hun kom til den første Læder-Glaske, spurgte Røveren, som sad deri ganske sagte talende: Er det nu Tid? Men endskjønt Røveren ikkun taledede sagte, saa hørte dog Morgiane det meget tydelig, og blev saa meget desto snarere rørt ved denne Hændelse, efterdi hun allerede havde seet hvorledes Røver-Capitainen havde giort lidt Abning for dem, for derved at give dem noget mere Luft; Thi det var umage- ligt nok for dem, saaledes at ligge indsperrret, at de ei tillige skulle have nogen Besværighed med at drage deres Aande.

Dog maa man tilstaae, at dersom det havde været en anden Slavinde end Morgiane, saa havde hun lettelig fundet bleven for- skreffet, da hun i Steden for Olie fandt en Mand's- Person i Læder-Glasken, og altsaa ventel- lig havde givet et stort Skrig af sig, der kunde have forarsaget deres Fælles Undergang. Men Morgiane opførte sig mere forsigtig; Thi hun

begreb strax hvor fornøden det var, at beslitte sig paa Taushed, efterdi saavel Ali-Baba, som hans ganske Familie, ja hun selv ikke undtagen stod i Fare for at miste Livet; Hvorudover hun ansaae det fornøden, at være betænkt paa Modværg, uden at giøre noget stor Bæsen deraf, som hendes Fiender kunde merke; Og som hun var et meget forstandig Fruentimmer, saa fandt hun snart paa et Middel, hvorved hun fuldstømmen kunde sætte sig og det hele Huus i Sikkerhed. Hun resolverede altsaa til at agere Nover Capitainens Person, og saa ofte de spurgte om det nu var Tid, svarede hun: Endnu ikke, men snart. Saaledes gif hun forbi alle Læder-Glaskerne, og enhver af Noverne som befandtes derudi, fik selv samme Svar af hende, indtil hun omsider kom til den sidste Læder-Glaske, som var fyldt med Olie.

Den 849. Nat.

Som nu Morgiane saa, at hendes Herre Ali-Baba havde i Steden for een Olie-Kæmmer faaet Otte og Tredive Novere ind at logere hos sig, saa tappede hun i en Hast sit Krukke fuld af Olie, og derpaa forsoiede sig ind udi Risckenet, hvor hun øste noget Olie i Lampen, og igien sat den an, hvorefter hun strax greb fat paa en stor Kiedel, hvilken hun gif ud i Gaarden med, og tappede ligeledes fuld af Olie. Da dette var fæet, satte hun Kiedelen

ten paa Ilden, og lagde een god Deel tør Brænde derunder; Thi jo før den kunde blive heet, jo snarere fik hun Leilighed til at fuldføre det, som hun havde foresat sig til det ganske Husets Beste. Udsider fik hun Olien til at syde, hvorpaa hun gik med Kiedelen ud i Gaarden, og hellede saa god en Portion i enhver Flaske, som hun syntes at være nok til at befordre deres Død, hvilket hun ogsaa virkelig opnaaede.

Efterat nu Morgiane saaledes som sagt er, med saa stor Tapperhed havde forrettet det, gik hun tilbage igien med den tomme Kiedel ind i Kioffenet; hvor hun lukkede Dorren til for sig. Derpaa slukkede hun den store Ild ud, som hun havde antændt, og lod allene saa meget tilbage som hun havde fornøden til at kaage Grøden ved. Da hun dermed var færdig, blæste hun sin Lampe ud, og holdt sig ganske stille i det Forsæt ei at legge sig til Hvile, før end hun saa vit Matten ville tillade, havde seet, hvad der fremdeles passerede i Gaarden.

Morgiane havde ikke veniet noget Ovarsteer til ende, førend Nøver Capitainen vaagne-
de. Hun merkede strax, at han stod og kigede ud af Vinduet, og som han fornåm, at alting var rolig i Huset, og ingen Steder kunde see, at der var Lys tændt, saa gav han det afstaltz Tegn ved at kaste nogle smaa Stene ned i Gaarden, hvoraf nogle saa vit hun kunde merke,

falt paa Læder = Glasferne. Han hørte dernæst stiftigt til, men kunde dog ikke høre noget, hvoraf han kunde slutte, at hans Folk begyndte at røre sig, hvorudover han blev utaalmelig, og fastede anden gang nogle smaa Stene need i Gaarden, men endskjønt de fleste af dem falt paa Læder = Glasferne, saa var der dog ikke en eneste af Røverne, som begyndte at gjøre Anstalt til at krybe ud. Som han nu ikke kunde begribe Aarsagen hertil, saa blev han ganske bestyrret, og gif saa vaersom, som mueligt var, need i Gaarden. Derpaa gif han hen til den første Læder = Glasfe, og i det han spurgte Røveren, om han sov, fik han en Lugt af varm Olie i Næsen, hvoraf han kunde slutte, at hans Forehavende imod Ali = Baba ikke havde faaet saadan Udfald, som han havde ventet, ikke destomindre gif han dog hen til een anden Læder = Glasfe, og som han saaledes blev ved indtil den allersidste, saa fornåm han, at alle hans Folk vare dode, og at han altsaa ikke kunde faae Ali = Baba eller hans Huus ombragt; Thi da han saae, at den Læder = Glasfe, som var fuld af Olie, saa merkelig var forminsket, saa begreb han strax, hvorledes det var gaaet til med det, som her var hendet sig. Da han nu saae, at hans Forehavende slog ham Feil, begav han sig fuld af urolige Tanker ind i Ali = Baba Have, hvor han steg over Muren, og derved søgte at sætte sin Person i Sikkerhed.

Den

Den 850. Nat.

Saa snart Morgiane ingen mere Allarm hørte, og efter nogen Tids Forløb fornam, at Rover-Capitainen ikke kom tilbage, saa bar hun ingen Tvivl om, at han jo havde taget Flugten, hvorudover hun var overmaade fornoiet, efterdi hun derved havde sat saa vel sig, som det hele Huus i Sikkerhed, og da der var intet mere tilbage for hende at forrette, lagde hun sig omsider til at sove.

Noget før Dag stod Ali-Baba op og begav sig tillige med sin Slave i Bad, uden at vide, hvad der om Natten havde tildraget sig; Thi Morgiane holdt det ikke raadelig at vække hannem op, allerhelst da der ingen Tid maatte forsømmes, i Fald hun skulle være lykkelig i at undgaae den Fare, som svevede over Hovedet, og da Faren var overstaaet, var det ufornøden at forstyrre ham i hans Rolighed.

Da nu Ali-Baba kom tilbage igien af Badet, og saae, at Olie-Kræmmeren endnu ikke var gaaet til Torvet med sin Olie, forundrede han sig overmaade derover, at han strax spurgte Morgiane, som kom og lukkede ham op, hvad Aarsagen var dertil. Morgiane (som havde ladet alle Ting ligge i selv samme Stand, som de fra først af var lagt udi, deels for at vise ham dette Spectakel, og deels for

desto

desto eftertryffeliger at forestille ham, hvad hun havde udrettet til hans Beste) svarede saaledes: Min elskelige Herre! sagde hun: Gud bevare eder fremdeles og eders ganske Huus, I skal snart faae den Esterretning, som I forlanger, naar I først tager de Ting i Diesyn, som jeg har at vise eder, I ville derfor tage eder den Umage at følge med mig.

Ali-Baba folgede med Morgiane, som førte ham hen til Læder-Glaskerne og sagde: Kik engang ind i disse Glasker, og see, om der er Olie i dem. Ali-Baba kigede derudi, og som han fik et Menneske at see, traade han i en Hast tilbage, og gav et stort Skrig af sig. Bær ikke bange, sagde Morgiane; Thi den Mand, I har seet, kan ikke gjøre eder noget ondt. Vel har han tilforn begaaet mange onde Gierninger, men for nærværende Tid er han ikke mere i Stand til at skade eder eller andre; Thi han har mist sit Liv. Morgiane, raabte Ali-Baba, hvad skal dette betyde, som du viser mig? Ak! lad mig see, at du i en Hast fortæller det.

Det skal hiertelig gierne see, svarede Morgiane, men lad dog eders Forstrækkelse indskrenkes inden visse Grændser, saa fremt I ikke derved vil foraarsage, at Naboerne skulle forlange Esterretning om en Sag, der er eder saa høit Magtpaaliggende, at den forties; See nu ikkun først i alle Læder-Glaskerne. Da
nu

ni Ali-Baba saaledes havde figet i alle Glas-
skerne, blev han staaende ganske ubevægelig,
ja hans Forstrækkelse var saa stor, at han ikke
kunde tale, men derimod snart kastede sine Dien-
paa Læder-Glasferne, og snart igien paa Mor-
giane. Omfider kom han lidet til sig selv igien,
og spurgte: Hvor er Kjøbmanden bleven af?

Kjøbmanden, -svarede Morgiane, er lige
saa lidet en Kjøbmand, som jeg er Kjøbmand,
men jeg skal snart sige eder hvo han er, og hvor
han er bleven af, dog er det bedre, at jeg fortæl-
ler det inde i eders Kammer, efterdi eders Sund-
hed udfordrer, at I først maa spise noget varm
Brød, siden I nylig er kommen af Badet.

Den 851. Nat.

Ali-Baba begav sig derpaa ind i Kammeret,
og Morgiane gif hen i sit Kjøkken, for at
hente Brøden. Men førend han begyndte at
spise af den, sagde han til hende: Lov ikke for
længe, førend I fornøier mig med at fortælle
denne forunderlige Hændelse med alle sine Om-
stændigheder.

Morgiane efterlevede strax hans Befaling,
og sagde: Naadige Herre! Da I Gaar Af-
tes var gaaet til Sengs, gjorde jeg eders Bades-
Løi til rette, og overleverede det til eders Sla-
ve Abdalla. Og da jeg dernæst begyndte at lave
Brød

Grøden til, hente det sig, at Lampen af Mangel paa Olie gik ud for mig. Jeg søgte vel efter et lidet stykke Lys, men fandt intet. Da nu Abdalla saa mig herover at være bekymret, erindrede han mig om den Olie, som laae i Gaarden, efterdi han ligesaa lidet, som jeg kunde forestille sig andet, end at de jo alle maatte være fulde af Olie. Jeg tog altsaa Krukken, og løb ud for at faae noget Olie derudi, men førend jeg vorte derved, hørte jeg en Kæsi komme derud af, som sagde: Er det nu Tid? Dog blev jeg ikke meget forstræffet derved; Thi som jeg strax merkede den overhængende Fare, saa svarede jeg dem, at det endnu ikke var Tid, men ville snart blive, og jeg gik dernæst til en anden Læder-Glaske, og som jeg hørte det selv samme Spørsmål, saa gav jeg ogsaa det selv samme Svar. Kort at sige: Jeg gik forbi dem allesammen, og betienede mig stedse af bestemte Svar. Imidlertid fandt jeg ikke nogen Olie, førend jeg kom til den sidste Læder-Glaske.

Da jeg nu betragtede, hvorledes der befandt sig Syn og Tredive Røvere i eders Gaard, som ikke biede efter andet, end at faae et Tegnet af deres Anførerere, som I har anseet for en Røbmand, og taget saa vel imod, og derefter gjøre sig færdig til at sætte eders ganske Huus i den største Uorden og Forvirring, saa forsonde jeg ikke Tiden, men strax tændte min Lampe an, tog den største Kiedel fuld af Olie, og sæts

te den paa Jlden, og da samme var til gavnshed, gik jeg ud i Gaarden, og hellede saa god en Portion i hver Læder-Glaske, som jeg kunde eragte fornøden til at forhindre dem i deres skammelige Forehavende. Efterat saadant var til Ende, gik jeg ind igien i mit Kioffen, slukkede Lampen ud, og blev staaende ved Vinduet for at see, hvad den forklædte Olie-Kræmmer havde i Sinde at foretage sig.

Lidet derefter saae jeg, at han kastede nogle smaa Stene need af sit Vindue, hvilke mestendeel falt paa Læder-Glaskerne, men da han tvende gange havde giort dette forgieves, og fornåm ikke til, at de giorte Anstalt til at krybe ud, saa gik han need i Gaarden for at udforske Marsagen dertil, dog kunde jeg ikke ret see, hvad han tog sig for, men som han kort Tid derefter blev ganske borte, tvilede jeg ikke paa, at han jo af Desperation havde taget Flugten igiennem Haven; Hvorudover jeg holdt for, at jeg sikker kunde legge mig til Hvile.

Den 852. Nat.

Det Morgiane fortalte Ali-Baba denne Hændelse, lagde hun fremdeles dette til: Nu kan I selv see hvad Beskaffenhed den Sag har, som I forlanger at vide af mig. Imidlertid er jeg overbevist om, at dette er en Folge af hvad jeg for nogle Dage siden har fornummen,

men, hvilket jeg dog ikke har cragtet fornøden at fortælle eder. Det bestaaer derudi; at da jeg engang om Morgenen tilig gik ud i Staden, blev jeg ved min Tilbagekomst vaer, at der var giort et Tegn paa Gade-Dørren med hvidt Kride, og Dagen derefter med rødt Kride. Endskjønt jeg nu ikke viste, i hvad Henseende dette kunde være giort, saa ansaae jeg det dog raadelig at sætte selvsamme Tegn paa vore Naboers Dørre for at forhindre dem fra at finde Husset, i Fald nogen havde i Sinde at øve noget fiendtlig imod os.

Naar J saaledes sætter det ene imod det andet, og tillige betragter det som er skeet, saa kan J let stave eder til, at det alt er sammensmedet af de Røvere, som opholder sig i Skoven; Dog veed jeg ikke, hvoraf det kommer sig, at de ere To mindre, end de før har været, men det kan være os ligemeget; Thi for nærværende Tid kan de ikke være flere end Tre i Tallet. J øvrigt er det dog ventelig, at de har med Eed foresat sig at befordre eders Undergang, og altsaa er det høilig fornøden, at J tager eder vel i agt, saa længe J er vis paa, at der er en eneste af dem endnu tilbage. Hvad mig angaaer saa skal jeg ikke forbigaae, at bære den Narvaagenhed for eders Beste, som min Pligt udkræver.

Efter at Morgianes Fortælling var til Ende, kunde Ali-Baba ikke noksom udsige, hvor

hvor høielig han var hende forbunden for beviste
 Tjeneste, hvorudover han svarede hende saaledes:
 Jeg skal ikke legges i min Grav, førend
 jeg har viist mig saa taknemmelig imod dig,
 som du fortjener; Thi at jeg endnu lever, har
 jeg dig allene at takke for, og paa det jeg altsaa
 kan giøre Begyndelsen paa at vise min Erkien-
 tighed imod dig, saa skienker jeg dig fra dette
 Dieblif af din fuldkomne Frihed, indtil jeg om-
 sider paa en mere fuldkommen Maade kan op-
 fylde mit Forsæt.

Jeg tviler i øvrigt lige saa lidet derpaa som
 du, at disse Personer jo har været de Nøvere,
 som jeg har seet i Skoven, og at det jo har væ-
 ret deres fulde Forsæt at staae mig efter Livet,
 men det har behaget Gud at bruge dig som et
 Middell til min Frelse; Og jeg haaber, at Gud
 fremdeles skal bevare mig fra deres og al Ver-
 dens Ondskab og Esterstræbelse. Hvad nu det
 angaaer, som vi for nærværende Tid har at
 iagttage, saa maa vi først og fornemmelig see
 derhen, at vi faaer disse mange Døde Legemer
 gravet need i Jorden, og det saa behændig og
 taus, at ikke noget Menneske skal faae den mind-
 ste Esterretning om deres slette Skiebne: Og
 dette skal jeg strax tillige med Abdalls besørge.
 Som nu Ali-Baba Have var temmelig stor,
 og der ved Enden af den stod en Deel anseelige
 store Træer, saa grov de en stor Hule under
 disse Træer, og efterat de havde trakt Legemer-
 L. en N. III. B. Do ne

ne ud af Læder = Glasterne , samt taget deres Baaben fra dem , fastede de dem ned i denne Hule , og jevnede Jorden saa behændig igien , at ingen skulde kiende det. Læder = Glasterne til lige med deres Baaben forvarede Ali = Baba som en Helligdom , og hvad deres Muul = Beseler angaaer , da , som han ikke behøvede samme , lod han Abdalla tage til Torvs med dem og sælge dem.

Den 853. Nat.

Smidlertid Ali = Baba gjorde alle disse forsigtige Anstalter for at forebygge , at man ei skulde faae at vide , ved hvad Middelt han paa saa kort en Tid havde faaet sin store Rigdom ; Saa begav Røver Capitainen sig tilbage i Skoven , hvor han bejamrede sin slette Skiebne , i det han saa uformodentlig havde mist alle sine Folk. Han gik derpaa ind i sin Hule , uden at vide hvad han skulde resolve til for at hevne sig paa Ali = Baba.

Den Eenlighed , som han nu befandt sig udi , gjorde hans Forvirring og Forstræffelse hver Dieblisk større , saa at han iblant andre Klage maal ganske utaalmodig sagde : O ! I tappe re Helte ! I , som tillige med mig , har haft saa utallige vaagne Nætter , I , som har hiulpen mig i alle mine besværilige Foretagende , hvor er I bleven af ? Hvad kan jeg udrette uden eder ? Har jeg

Jeg til den Ende udvalgt og samlet eder til at være mine Stalbrødre, at I paa een, eders Tap-
 verhed saa uanstændig Maade skulde paa eengang
 sætte Livet til? O! jeg vilde mindre begrædt
 eders Død, i Fald I var omkommen med
 Sabelen udi Haanden. Men hvor vil jeg nu
 igien faae saa mange tappere Helte fra? Og om
 jeg endskiont vilde umage mig derfor, kunde det
 da vel skee paa anden Maade, end at jeg jo derved
 maatte opofre een anseelig Deel af min Rigdom
 til Dem, der allerede har funden Veien til den.
 Nei det er best, at jeg ikke tænker derpaa, før-
 end jeg først har skilt den samme ved sit Liv;
 Thi hvad jeg ikke haver kundet udrette med saa
 mange Haandfaste Hielpere, skal jeg nu allene
 foretage mig, og naar jeg saa'edes har sat min
 Rigdom i Sikkerhed, saa skal jeg siden see der-
 hen, at den ei skal blive uden Arvinger, paa
 det samme hos alle mine Efterkommere, ei allene
 kan holdes ved lige, men endogsaa formeres.

Efterat Røveren havde fattet saadan Res-
 olution, fandt han ingen Besværighed i, at
 faae et Middel opfundet, ved hvilket han agte-
 de at fuldføre sit Forsæt, og som hans Sind
 derved blev noget rolig, saa faldt han i Søvn,
 og sov den ganske Nat over.

Morgenen derefter, saa snart Røver Cas-
 pitainen var opvaagnet, iførte han sig saadane
 ne Klæder, som best kunde skikke sig til de Fors-
 ret.

retninger han havde foresat sig, og dernæst for-
 søiede sig ind i Staden, hvor han i en Khan
 tog sit Logement, men som han forestilte sig, at
 det, som var passeret hos Ali-Baba havde for-
 aarsaget et slags Opsigt i Staden, saa brugte
 han den Forsigtighed, at han først spurgte sin
 Bert, hvad Nytt han havde at fortælle ham;
 Dog maatte han imod Forhaabning høre langt
 anderledes Ting, end han var fornøden at vi-
 de, hvoraf han sluttede, at Ali-Baba havde
 dølget denne Sag, fordi han ikke ville have,
 at nogen skulle faae Efterretning om den Skat,
 som han havde opdaget, ligesom han og slutte-
 de, at Ali-Baba saae sig usikker paa sit Liv,
 i Fald han aabenbarede det, alt dette drev
 ham til, med desto større Iver, at udrette sit
 Forehavende.

Nover Capitainen forsynede sig derpaa med
 en smuk Hæst, hvilken han betienede sig af, for
 at bringe en Deel fine Lærreder hiem i sit Loge-
 ment, og i saadan Henseende gjorde han man-
 ge Reiser ud i Skoven, for der at hente sig de
 fornødne Penge, og da han saaledes havde en
 god Forraad paa Lærreder, leiede han en Boed,
 hvor han stod og folgte samme.

Den 854. Nat.

Nu traf det sig just, at den Boed, som han
 leiede, var lige over for den Boed, som
 til

tilforn havde tilhørt Cassim, og nylig var bleven overdraget til Ali-Baba Søn. Nover Capitainen, som havde taget sig det Navn Cosgia Souffain, forsomte ikke som en Riobmand der nylig havde sat sig ned, at bevise sine Næboer de andre Riobmænd al optænkkelig Høflighed. Som nu Ali-Baba Søn var et ungt og forstandigt Menneske, saa omgikkedes Nover Capitainen stedse med ham, og ved saadan Leilighed blev de særdeles gode Venner med hinanden, ja han lod sig det være meget angelegen at vedligeholde dette Vennskab, efterdi han kort Tid derefter kom i Riendskab med Ali-Baba, som tit og ofte kom og besøgede sin Søn; Thi da Sønnen fortalte ham, at Ali-Baba var hans Fader, saa søgte han ved alle Leiligheder, at vise sin Tienstvillighed, ikke allene ved en og anden Foræring, men endog i det han tit og ofte bød ham til Giest hos sig, og tracterede ham overmaade prægtig.

Nu ville Ali-Baba Søn ikke oppebære saa stor Godhed af denne ny Riobmand, uden igien at gjøre ham tilbørlig Bederlag, men der var saa lidet Rom hos ham, at han ikke kunde vise det, som han gierne vilde, hvorudover han taledede med sin Fader Ali-Baba om denne Sag, og gav ham at forstaae, hvorledes det ikke lod smukt, længer, at oppebære hans Høflighed, uden igien at vise nogen Bederlag.

Det var Ali-Baba altsaa en Fornsietsse, at han herudi kunde forrette sin Sønns Pligt, hvorudover han svarede: Min Søn! I Morgen er det Fredag, og som det just er den Dag, da Riøbmændene holde deres Boeder tillukte, saa kunde I tale med ham, og bede ham at gisre en Spadsere-Gang med eder, da I paa Veien, naar I kommer for min Dør, kunde anmode ham om at følge med eder ind til mig; Thi paa saadan Maade gaaer det bedre an, end om I ordentlig inviterer ham. Hvad Tractementet angaaer, saa skal jeg betids befale Morgiane at have samme færdig.

Ali-Baba Søn, tillige med den forklædte Lærreds-Kræmmer, indfandt sig rigtig paa bemeldte Fredag. De gik og spadserede med hinanden, og i det de kom til Ali-Baba Huus, bankede Sønnen paa, og sagde: Dette Huus hør min Fader til, han har just bedet mig, at overtale eder til at følge med mig derind, paa det han ogsaa kunde blive kiendt med eder; Efsterdi jeg har fortalt ham det Venkskab som er imellem os, hvorudover jeg beder at I endnu vil legge denne Godhed til de mange andre, som I har bevist mig.

Den 855. Nat.

Om nu endskiont Røver Capitainen ansaae dette som en god Leilighed, at faae Udgang til

til Ali-Baba Huus, og altsaa haabede saa meget desto mageligere at faae sit onde Forsæt sat i Verk, saa undskyldte han sig dog i Begyndelsen derfor, og lod ligesom han vilde tage Afsked med Ali-Baba Søn. I det samme kom Slaven og lukte Døren op, hvorudover Sønnen tog Rover Capitainen ved Haanden, og nødte ham til at følge ind med sig.

Ali-Baba selv tog overmaade venlig imod ham, og strax i Begyndelsen takkede ham for den Godhed, han havde ladet see imod hans Søn; Min Taknemmelighed, sagde han, er saa meget desto større, efterdi han ikkun er et ungt Menneske der endnu ikke har forsøgt Berden, og derfor ved eders Omgængelse ikke kan høste sig liden Fordeel.

Cogia Soussain eller rettere Rover Capitainen efterlod ikke at give Compliment for Compliment, men sagde: Min Herre! Jeg forsikrer, at omendskiont eders Søn ikke har den Erfaring, som gamle Mænd, saa besidder han dog ikke destomindre en god sund Forstand, hvilket jeg i mange Tilfælde har haft Prøver paa.

Efter at de saaledes havde discoureret med hinanden om adskillige andre Ting, vilde Rover Capitainen taget Afsked, men Ali-Baba forhindrede ham derfra, og sagde: Min Herre! hvor vil J hen? Jeg formoder dog at J først

gør mig den Ære, at spise med mig. Vel er Maaltidet, som jeg byder eder paa, ikke saa godt, som I fortjener, og jeg gierne ønskede, men jeg gjør mig dog det Haab, at I nyder samme med ligesaa got et Hierte, som jeg giver det.

Min Herre Ali-Baba! svarede Røver Capitainen: Jeg er ganske vist forsikkert om eders gode Hierte-Lov, men dersom I ikke vilde udtyde det til det verste, at jeg denne gang undslog mig derfra, saa vilde jeg endog ansee dette som en Tieneste, og I kan være vis paa, at det hverken skeer af Foragt eller nogen anden Uhosfighed, men af en anden grundig Aarsag, hvilken I skulde strax bifalde mig, i Fald I vidste den.

Min Herre! svarede dernæst Ali-Baba: Jeg kan sandelig ikke begribe, hvad dette skal være for en Aarsag, vilde derfor nok vide den, saa fremt det ellers er tilladt at spørge eder derom? Da kan jeg nok sige eder den, svarede Røveren; Thi den bestaaer ikke i andet, end derudi, at jeg til min Nad bruger aldeles ingen Salt; Nu kan I deraf dømme, hvorledes dette vil lade, i Fald jeg skulde spise hos eder. Dersom I har ingen anden Aarsag end denne, svarede Ali-Baba fremdeles, saa skal den ikke forhindre mig fra at nyde eders Nærværelse; Thi for det første er der aldeles intet Salt i mit Brød, og hvad de øvrige Retter angager, saa kan

Kan I sikker lide paa, at der ikke skal komme det allerringeste Salt i den Portion, som bliver sat for eder, hvilket jeg strax skal foranstalte; I vilde altsaa giøre mig den Ære, at sidde lidet need hos min Søn, saa skal jeg inden faae Dies bliif være hos eder igien.

Ali-Baba gif derpaa ud i Rjøfkenet og befalede Morgiane, at hun ikke skulde komme noget Salt paa Rjødet, samt at hun ligeledes skulde lade Es eller Ære af Vie-Retterne blive tillavet uden Salt.

Den 856. Nat.

Som nu Morgiane allerede var færdig til at rette Maden an, saa blev hun ikke lidet fortrydelig over den ny Befaling, hvorudover hun ogsaa strax svarede Ali-Baba saaledes: Hvad er det for et underlig Hoved, sagde hun, der ei vil æde Salt? Eders Aftens-Maaltid vil jo des foruden tabe det beste af sin Smag naar jeg skal vie saa længe, inden jeg retter den an.

Bliv ikke vred Morgiane, svarede Ali-Baba; Thi det er en brav Mand, som jeg har hos mig, du vilde derfor ikkun blind hen giøre hvad jeg befaler dig. Morgiane maatte altsaa til, saa nødig som hun vilde, at efterleve Ali-Baba Ordre, men var derhos meget begierlig efter at vide, hvo den Mand var, som

ikke vilde æde Salt. Maden blev omsider færdig og Abdalla hialp hende at bære den op paa Salen, men Morgiane havde ikke saa snart seet den forklædte Lærreds-Kræmmer, at hun jo strax kiendte ham, og der var intet som kunde hindre hende fra at tro, at det jo var Capitainen for de Fyrgetive Nøvere; Thi i det hun nøie betragtede ham, blev hun vaer, at han havde en stor Dolk under sine Klæder. Nu har jeg ikke mere nødig at forundre mig over, sagde hun ved sig selv, at denne dievelske Mand ei vil æde Salt med min Herre, efterdi han er hans arrigste Fiende, der staaer ham efter Livet, men jeg skal nok mage det saaledes, at han selv kan falde i den Grav han graver til en anden.

Imidlertid Maaltidet varede, gjorde Morgiane alle de Ting til rette, som var hende fornøden til det Forsæt hun vilde fuldføre, og hun var just dermed bleven færdig, da Abdalla kom og berettede hende, at Fugterne skulde opbæres, hvilket ogsaa skeedte og desuden blev der hos Ali-Baba sat et lidet Skienke-Bord, med nogle Boutellier Wiin og Tre Skaale, hvorpaa Morgiane og Abdalla efter Sædvane gif ud, for at lade dem have Rolighed, i Fald de vilde tale noget med hinanden.

Nu tænkte Nøver Capitainen, at han aldrig kunde treffe bedre Leilighed, end han denne gang

gang havde troffen, til at skille Ali-Baba ved Livet, altsaa sagde han ved sig selv: Jeg vil nu beslitte mig paa, at drikke baade Sønnen og Faderen fuld; Og siden skal jeg stikke Faderen min Dolk i Brøstet, men hvad Sønnen angaaer, da skiotter jeg ikke om at tage Livet af ham; Thi jeg seer ikke, at han skal kunde hindre mig i mit Forsæt; Og som det er ventelig, at Slaven og Slavinden enten ikke saa snart faaer affspiist, eller og imidlertid falder i Søvn, saa kan jeg strax tage Flugten ud igiennem Haven, ligesom forrige Gang.

Men den snilde Morgiane, som allerede havde merket, hvad han førte i sin Skiold, gav ham ikke Tid til at faae sit skammelige Forsæt udøvet; Thi i Steden for at spise eller sove, iførte hun sig en smuk Dantse-Klædning, tog et Belte omkring sit Liv, og hængte en Dolk ved Siden, samt bandt en Masque for sit Ansigt, hvornæst hun sagde til Abdalla, at han skulle tage sin Haand-Pouker, og følges ind paa Salen med hende for at divertere dem efter Maaltider. Abdalla fulgede med hende, og Morgiane gjorde en dyb Compliment, da hun gik ind paa Salen.

Den 857. Nat.

Saa snart Ali-Baba saae dem ankomme, sagde han, at de kun frit skulle komme ind
og

og lade Cogia Houssain see hvad de kunde. Ali-Baba vendte sig derpaa til Rover Capitainen og sagde: Cogia Houssain! tænk ikke, jeg bringer mig selv i nogen slags Omkostning, for at gjøre os denne Fornøielse; Thi jeg har dem hos mig i Huset, og J seer vel, at det er min Slave og Slavinde, som har beredt det sig paa at dantse for os. J det mindste vil jeg haabe, at deres Opførsel ikke skal være eder ubehagelig.

Rover Capitainen havde ikke ventet, at denne Lystighed skulle følge oven paa Maaltidet, hvorudover han fryttede, at han ei skulle kunde føre sig den Leilighed til Nytte, som han efter sine Tanker havde funden; Dog sagde han ved sig selv, i Fald det denne Gang skulle slaae mig Feil, kan jeg dog trøste mig i Haabet at oprette det en anden Gang, naar jeg ifkun bliver ved fremdeles at holde Beskab, saa vel med Faderen, som med Sønnen. Men endskiønt Rover Capitainen heller havde seet, at denne Lystighed aldeles var bleven borte, saa stillede han sig dog ikke destomindre an, ligesom han forsamme var ham høilig forbunden, og derhos sagde, at det, der kunde fornøie Ali-Baba, kunde i ligemaade fornøie ham.

Da nu Abdalla fornam, at Ali-Baba og Cogia Houssain, ikke havde mere herom at tale med hinanden, begyndte han at slaae paa sin

sin Haand-Pouker, og tillige sang et smukt Stykke, hvorefter Morgiane, der ikke gav de beste Dantsere og Dantserinder noget efter, dantsede saa behagelig, at hun endog kunde have bevæget et langt fornemmere Compagnie til Forundring; Dog gav Røver Capiteinen af dem alle, mindst agt derpaa.

Efterat hun saaledes havde med lige Behægelighed dantsed en Deel andre Dantse, trak hun omsider sin Dolk ud, og i det hun holdt samme i Haanden, dantsede hun en Dants, hvori hun gjorde mangfoldige Krummspring, og imidlertid snart rakte Dolken ud, ligesom hun vilde støde nogen med den, snart satte hun den lige imod sit eget Brøst, ligesom hun havde i Sinde at stikke sig selv ihjel. Omsider løb hun til og rev Haand-Pouken af Slavens Haand, hvilken hun, imedens hun endnu holdt Dolken i sin høire Haand, præsenterede for Ali-Baba, som Dantsere og Dantserinder gemenligen pleier at gjøre, naar de vil prøve deres Eilskueres Gavmildhed.

Ali-Baba fastede strax et Stykke Guld-Mynt derudi, og Sønnen efterfulgte sin Faders Exempel; Og som Cogia Souffain let kunde see, at hun ogsaa vilde komme til ham, saa tog han en Pung ud af Barmen for ligeledes at give hende en Foræring; Men i samme Dieblis som han vilde stikke Haanden i Pungen,

gen, stak Morgiane ham Dolken ind i Brøstet, og det med saa stiv en Arm, at den gik ham ind i Hjertet, saa at han falt død om paa Gulvet.

Den 858. Nat.

Ali-Baba og hans Søn blev saa overmaade forskrekket, at de gav et stort Skrig af sig; O skarns Menneske! raabte Ali-Baba, hvad har du nu gjort? Vil du ødelegge baade mig og min Familie. Nei, svarede Morgiane, det er saa langt fra, at jeg vil ødelegge eder, at jeg langt heller har gjort det til eders bestandige Bevaring. I det hun nu derpaa aabnede Kover Capitainens Kiortel, og viste ham den Dolk, som han havde skiult derunder, sagde hun fremdeles: See hvilken en grum Fiende I har havt at bestille med, I ville derfor ikkun ret betragte ham i Ansigtet, og da skal I snart kiende baade Olie-Kræmmeren og Kover Capitainen tillige. Kan I ikke erindre eder, at han ei vilde have Salt i sin Mad, og hvad kan I forlange mere til Beviis, at han havde Ondt i Sinde? Jeg kan forsikre eder, at for end jeg nogensinde fik ham at see, holdte jeg ham strax mistænkt, da I fortalte mig, at han ikke vilde cede Salt med eder, og da jeg derefter fik ham at see, fornam jeg, at min Mistanke ikke var ilde grundet.

J det nu Ali-Baba overveiede, hvor høislig han var Morgiane forbunden, som anden gang havde frelst ham fra Døden, saa tog han hende i Favn og sagde: Morgiane! Jeg har allerede skienket dig din Frihed, og derhos lover dig, at det ikke skulle blive derved, men at jeg fremdeles ville vise dig min Taknemmelighed. Nu er Tiden kommen, og jeg gjør dig til min Sviger-Datter.

Derpaa taledes Ali-Baba til sin Søn, og sagde: Min Søn! jeg anseer eder for saa got et Barn, at det ikke kan komme eder fremmed for, naar jeg, uden at spørge eder til Raads, giver eder Morgiane til Kone; Thi J er hende ikke mindre forbunden end jeg selv, efterdi J seer, at Cogic Houssain til ingen anden Ende har søgt eders Venskab, end for derved, at faae desto bedre Leilighed til at skille mig ved Livet, og dersom dette havde lykkedes for ham, saa kan J let slutte, at J ligeledes havde blevet et Offer for hans Brede. Over alt dette maa J betænke, at dersom J ægter Morgiane, saa ægter J en Stytte for min og eders Familie, saa længe som vi lever.

Ali-Baba Søn lod ikke see det mindste Tegn til nogen Uvillighed, men langt heller gav ham at forstaae, at han gierne ville samtykke i dette Ægteskab, ei allene for dermed at vise sig lydlig imod sin Fader, men endog for at følge sin egen Tilbøielighed. Der-

Derefter var man betænkt paa, at nedgrave Røver-Capitainens Legeme hos de andre Røveres, og dette skede saa hemmelig, at man ikke førend mange Aar derefter fik det at vide; Nemlig, da der var ingen som denne mærkværdige Hændelse kunde være til Fornærmelse.

Saa Dage derefter gjorde Ali-Baba sin Søn og Morgiane et prægtigt Brøllup, hvor hos han gjorde Anstalt til mange slags Forlystelser. Dog havde han den Fornøielse, at han saae alle sine gode Venner og Naboer hos sig, uden at nogen af dem kunde vide den rette Aarsag og Anledning til dette Brøllup; Men som de kiendte Morgianes herlige Egenheder, saa sluttede de, at han derfor ville have hende til sin Sviger-Datter, hvorudover de offentlig berømede hans Edelmødighed og gode Hjertelav.

Som nu Ali-Baba siden den Tid, da han hentede sin Broders Legeme fra Røver-Kulen, ikke nogen Tid havde været der, saa resolverede han fremdeles ei at komme der, efterdi han ikke viste de tvende Røveres Skiebne der manglede ham endnu i Tallet, hvilket han forestilte sig endnu at være i Live.

Den 859. Nat.

Efterat nogle Aar var forbi, fik han i Sindet at gjøre en Reise ud i Skoven, men brugte

te dog derhos den fornødne Forsigtighed. Han satte sig altsaa paa sin Hæst, og da han ankom til Hulen, holt han det for et got Tegn, at han hverken saae nogen Spor af Mennesker eller Hæste. Han steg derpaa af, og i det han traadte hen til Dørren, taledede han disse Ord: Gennem luf dig op, hvilke Ord han ingentunde havde forglemt. Som nu Dørren strax aabnede sig, saa gik han ind i Hulen, og den Tilstand, hvori han der fandt alle Ting for sig, gav ham Anledning til at slutte, at der ingen havde været der i Hulen siden Røver Capitainen blev ombragt. I saadan Henseende tvilede han ikke paa, at han jo var den eneste i Verden, som vidste, hvorledes Hulen skulle oplukkes, og at al den Skat, som der foresandtes, selvfølgelig hørte ham allene til; Og som han samme Tid havde forsynet sig med Poser, saa kom han saa meget Guld i dem, som hans Hæst kunde bære, med hvilket han forsoiede sig ind i Staden.

Nogen Tid derefter førte Ali-Baba sin Søn ind til bemeldte Skat, og lærte ham hvorledes han skulle lukke Dørren op, og som denne igien lærte sine Børn det, saa levede deres Efterkommere i Familien i stor Anseelse, og blev antaget til de fornemste Betienninger der i Staden.

Efterat Scheherazade saaledes havde fortalt denne Historie til Ende, og dog saae, at

L. en N. III. B. P p det

det endnu ikke var Dag, saa gjorde hun, efter Sultanens egen Forlangende, endnu selvsamme Nat Begyndelse paa en anden Historie, saaledes:

Historie

Om

Ali-Cogia en Kjøbmand til Bagdad.

Allernaadigste Herre! sagde Scheherazades Under Calife Haroun Alraschids Regiering var en Kjøbmand til Bagdad ved Navn Ali-Cogia, hvilken hverken var af de rigeste ikke heller af de fattigste. Denne Kjøbmand boede i sin afdøde Faders Huus, uden at have Kone eller Børn. Som han nu levede fornsiet af det, som hans Kjøbmandskab bragte ham ind, saa hendte det sig, at han tre Dage efter hinanden havde en Drøm, hvori en ærværdig Mand lod sig see, som saae meget alvorlig ud, og satte ham i Kette, fordi han ei endnu havde reist til Mecha.

Denne Drøm foruroligede Ali-Cogia, og satte ham i en stor Forvirring; Thi han vidste vel at en god Musel-Mand var forbunden til at gjøre en Reise derhen, men som han var besværet med Huusholdning, og sit Kjøbmandskab, saa havde han stedse tænkt, at det var nok
til

til hans Undskyldning, at han ikke kom der, al-
 terheldst da han beflittede sig paa ved Almisser
 og andre gode Gierninger at oprette saadan sin
 Forsømmelse. Men hans Samvittighed æng-
 stede ham saa sterkt, at han frygtede for, der
 skulde møde ham noget Ont, i Fald han ikke gjorde
 det, hvorudover han ikke holt det raadeligt,
 længer at opsætte saadan en Reise.

Den 860. Nat.

Ust nu Ali-Cogia kunde være i Stand til at
 fyldestgøre sin Pligt, saa resolverede han
 at sælge sin Boed tilligemed alle sine Bahre, og
 beholdt intet mere tilbage deraf, end hvad han
 kunde have fornøden paa Reisen til Mecha.
 Hvad hans Huus angik, saa leiede han det til
 en anden Riibmand, og inrettede sine Sager
 saaledes, at han kunde være færdig til at reise,
 naar den sædvanlige Caravane afgik fra Bagdad
 til Mecha. Det eneste, som var til overs for
 ham at forrette, var at see derhen, hvorledes
 han kunde faae en Summa af Tusende Styk-
 ker Guld-Mynt forvaret paa et sikker Sted,
 efterat han først havde taget saa mange Penge
 til sig, som han havde fornøden til de nødven-
 digste Udgifter.

Ali-Cogia kom altsaa de Tusende Styk-
 ker Guld-Mynt i en stor Krukke, og lagde en
 Deel Oliver oven paa dem. Efterat han der-

paa havde bunden Krukken til, bar han den hen til en Riibmand, som var hans gode Ven og sagde: Broder, det er ikke eder ubevist, at jeg om faae Dage med forestaaende Carevane skal giøre en Pillegrimis Reise til Mecha; Jeg beder derfor, at I ville giøre mig den Tieneste og forvare mig denne Krukke med Oliver, indtil jeg kommer tilbage. Riibmanden svarede: Der har I Nøglen til mit Magazin, gik selv ind, og sat den hvor I vil, og I kan være vis forsikkert paa igien at finde den der, naar I kommer tilbage.

Som nu bemeldte Caravane nogle Dage derefter blev færdig at reise bort, tog Ali-Cogia og pakkede sine Bahre paa en Kameel, hvilken han desuden ville betiene sig af undervejs til at ride paa, og saaledes kom han omsider lykkelig til Mecha. Som han der var ankommen, forsoiede han sig tillige med alle andre Pillegrimme ind i det berømte Tempel, hvor der hver Aar var et stor Tillob af dem, der bekiendte sig til den Musel-Mandske Religion; Thi de indfandt sig her fra alle Verdens Hjerner, og det er ikke at udsige med hvad Andagt, han lagde sine Bahre til Side, hvilke han havde taget sig for enten at sælge dem, eller bytte dem bort.

Nu hente det sig, at tvende Riibmænd, i det de gik forbi, fik Ali-Cogia Bahre at see, hvilke de fandt saa herlige, at de blev staaende stille,

stille, for at betragte dem, uagtet de ikke havde dem fornøden. Da de saaledes havde fornoiet deres Nysgierrighed, sagde den ene til den anden: Dersom denne Kiebmand vidste, hvad Gevinst han kunde have paa disse Bahre, i Fald han tog til Cairo med dem, skulle han heller bringe dem derhen, end sælge dem her, hvor de ikkun er i slet Priis.

Ali-Corgia hørte disse Ord, og som han tit og ofte havde hørt tale om Egyptens Herlighed, resolverede han strax at føre sig denne Leilighed til Nytte. Efterat han altsaa havde forrettet sin Pillegrims Reise, og igien pakket sine Bahre ind, begav han sig under en Caravane paa Veien til Egypten, i Steden for at reise tilbage til Bagdad. Da han saaledes ankom til Cairo, havde han ingen Marsag til at fortryde sin Resolution; Thi han fandt sig saavel holden derved, at han i faa Dage fik solgt alle sine Bahre med langt større Fordeel, end han havde ventet. Derefter købte han sig andre Bahre, og besluttede dermed at reise til Damasco, og i saadan Henseende biede indtil Caravanen afgik, og imidlertid fornøiede sin Curiositet med at see sig om i Cairo, og der at betragte alle de Herligheder, som denne Stad var berømt af, saavel i Henseende til de store Pyramider, som den Flod Nilus.

Den 861. Nat.

Paa Reisen til Damasco faldt Beien igiennem Jerusatem, hvilken Heilighed Ali-Cogia betiente sig af til at besee Jerusalems Tempel, hvilken, næst den i Mecha bliver af alle Musselmænd agret og anseet for den allerhelligste. Han fortsatte derpaa sin Reise til Damasco, og ved hans Ankomst befandt at denne Stad var særdeles behagelig, saa vel i Henseende til dens overflødige Vand, som smukke haver, ja han maatte tilstaae, at det som han i Historierne havde læst om denne Stads Herligheder, ikke nær var beskrevet saaledes, som det virkelig i sig selv var, hvilket bevægede ham til, her at opholde sig længer, end han havde foresat sig. Men som han dog ikke forglemte, at han horte hjemme i Bagdad, saa reisede han omsider tilbage, og paa Heimreisen tog ind i Aleppo, hvor han ligeledes tog de merkværdigste Ting i Diesyn. Herfra lod han sig sætte over den Flod Euphrat, og tog Beien lige ad Mosoul i den Tanke, at han derved kunde forkorte Beien, naar han kom paa hin Side Tiger-Floden.

Da nu Ali-Cogia ankom til Mosoul, traf han der nogle visse Riobmænd fra Persien, hvilke han i en Hast gjorde sig fiendt med, og som der saaledes blev stiftet et fortrolig Benskab imellem ham og dennem, saa var det dem en let Sag at faae ham overtalt til at giøre dem Selskab paa

paa deres Reise til Schiras; Allerhelst da han tillige var forsikkert om, at han der kunde gjøre sig en anseelig Gevinst, førend han tog tilbage til Bagdad. De fortsatte altsaa deres Reise igiennem Sultania, Rei, Coam, Caschan og Ispahan, og derfra igien til Schiras, ja han gjorde dem end ogsaa den Tjeneste, og følge dem ind i Indien og siden igien tilbage til Schiras.

Naar man altsaa vil regne den Tid sammen, som han paa hver Sted har opholdt sig, saa var der næsten Syv Aar forløben, førend han besluttede at reise hjem igien. Hidiindtil havde den gode Ven, som Ali-Cogia havde forvaret sin Krukke med Oliver hos, hverken tænkt paa ham eller hans Oliver. Nu hendte det sig just, da Ali-Cogia under en Caravane var paa Veien fra Schiras, at bemeldte Kiøbmand engang om Aftenen havde sin Familie til Bords, og som man over Maaltidet kom paa Tale om Oliver, saa spurgte Kiøbmandens Kone, om han ikke kunde skaffe hende nogen, siden hun var i Lyst efter dem, og foregav derhos, at hun i lang Tid ikke havde seet Oliver i sit Huus.

Efterdi vi kommer paa Tale om Oliver, svarede Manden, saa erindrer jeg mig, at Ali-Cogia, da han for Syv Aar siden reiste til Mecha, har sat en Krukke Oliver i Forvaring i mit Magazin, og bad at den maatte staae der

indtil han kom tilbage igien. Men hvor er Ali-Cogia nu bleven af? Vel har nogle, da Caravanen kom tilbage, fortalt mig, at han var reist ind i Egypten, men det kan unuelig være andet, end at han jo der maa være død, siden han efter saa mange Mars Forløb ei er kommen tilbage igien, og altsaa kan vi betiene os af hans Oliver, saa fremt de ei allerede ere fordervede. Han forlangede dernæst at man skulle levere ham en Skaal og et Lys, og sagde, at han strax vilde gaae hen at hente nogen deraf.

Den 862. Nat.

Piere Mand, svarede Konen: For Guds Skyld tag eder vel i agt, at I ikke begaaer saa skammelig en Gierning. I veed jo selv, at intet kan være helligere end det, som gives en anden i Giemme. Vel siger I at det er Syv Aar siden han reiste bort, og at man har fortalt eder at han er reist til Egypten, men hvor veed I om han ei er reist videre? Nok er det at I ingen Efterretning har faaet om hans Død, og altsaa kan det hændes sig at han i Morgen eller Over-Morgen kommer hient igien. Hvad for en stor Skam vilde det da ikke være for eder og eders ganske Familie, i Fald I ved hans Ankomst ei kunde levere ham sin Krukke med Oliver i selsamme Stand, som I har taget imod den? I saadan Henseende beskiender jeg reent ud, at jeg ei vil nyde det aller-

rins

ringeste af hans Oliver; Over alt, saa kan J let slutte, at der ikke maa være meget godt ved Dem, siden de er Sny Nar gamle. Skulde nu Ali-Cogia komme hjem igien, som han virkelig efter mine Tanker gjør; Hvad Tanker mener J da han vil gjøre sig om eders Benskab, naar han seer J har rørt ved den? Staae derfor af fra eders urimelige Forsæt, og lad enhver beholde sit.

Konen blev med Glid ved saa længe at tale til ham, fordi hun kunde see paa hans Ansigt, at han ikke var god at faae overtalt; Og hun tog ikke Feil; Thi han kierte sig aldeles intet efter hvad man sagde ham, men derimod gik strax ind i sit Magazin, og i det han saae i Krukken, blev han vaer, at Oliverne ganske var fordervet, dog for at see, om de ei var friskere neden til, slog han nogen ud i sin Skaal, og i det samme fornam, at der faldt nogle Stykker Guld-Mynt ud med iblant Oliverne; Dette gav ham Anledning til at søge d'here, og altsaa fik han snart at see, at det som endnu var tilbage i Krukken var lutter Guld-Mynt. Derpaa kastede han Oliverne oven paa Pengene igien, bandt Krukken til, og forsoiede sig strax tilbage til sin Kone.

Hierte Kone! sagde han, da han igier kom ind, J har ret, Oliverne er fordervet; jeg har derfor tilbunden Krukken igien saa accurat,

rat, som den før var, saa at omendskiont Ali-Cogia kommer tilbage, skal han dog ikke kunde kiende at der er vort ved den. Ja det er got nok, svarede Konen, men det havde dog været langt bedre, om i havde troet mig, og ei vort ved dem; Thi jeg vilde ønske, at det ingen onde og ufordragelige Svitter skulde drage efter sig.

Men Riisbmanden lod sig lige saa lidet anfægte af disse sidste Ord, som af de forrige; Thi han laae den ganske Nat og speculerede paa, hvorledes han skulde finde paa et Middel, ved hvilket han kunde tilvende sig Ali-Cogia Guld-Mynt, uden at blive tiltalt derfor, i Fald han kom tilbage. Saa snart han derfor om Morgen stod af sin Seng, gif han ud i Byen og kiøbte sig en Deel friske Oliver, hvilke han fyldte Krukken med, efterat han først havde hældet de gamle ud tillige med de Tusende Stykker Guld-Mynt, og forvaret samme. Krukken tilbandt han, ligesom den før var bunden, og satte den paa selvsamme Sted, som Ali-Cogia havde sat dem.

Den 863. Nat.

Ungefær en Maaned, efterat Riisbmanden havde begaaet denne skammelige Gierning, ankom Ali-Cogia igien til Bagdad, og som han for sin Bortreise havde leiet sit Huus bort, saa steg han af i en Khan, hvor han leiede sig
et

et Kammer, indtil den, der boede i hans Huus, fik seet sig om en anden Leilighed. Næste Dagen derefter gik Ali-Cogia hen til sin gode Ven, og denne tog ham strax i Favn for at vise, hvor stor hans Glæde var, at han igien efter saa mange Aars Forløb saae ham lykkelig hiemskommen; Thi, sagde han, jeg havde nær tvilet paa, at jeg nogen Tid havde faaet eder at see igien.

Efterat de saaledes paa begge Sider havde aflagt de sedvanlige Complimenter, bad Ali-Cogia Kjøbmanden, at han ville levere ham den Krukke med Oliver, som han havde i Forvaring for ham, og bad ham tillige, at han ikke vilde fortryde paa, at han derudi havde været ham til Besværing. Kjøbmanden leverede ham derpaa Nøglen til sit Magazin, og sagde: Nu kan I selv gaae derind, og tage den paa samme Sted, som I har sat den. Ali-Cogia gik strax ind i Magazine, og tog Krukken ud med sig, og efterat han igien havde leveret ham Nøglen tilbage, takkede han ham for beviste Godhed, og vendte derpaa igien tilbage til sit Logement. Saa snart han saaledes var kommen hjem, løste han Tecturen af Krukken, og i det han stak Haanden need i Krukken, for at søge efter sine Tusende Stykker Guld-Mynt, blev han overmaade bestyrtset, da han fornam, at de vare borte. Dog bildte han sig i Begyndelsen ind at han tog Feil; Hvorudover han i en Hast fik et Fad frem, og slog alle Oliverne derudi,

udi, men han blev staaende ganske ubevægelig, da han endnu lige saa lidet fandt dem som før. Omsider løftede han sine Hænder og Dine op imod Himmelen og sagde: Ak Himmel, er det muligt, at en Mand, som jeg har stedse anset for min gode Ven, skulle være mig saa utro.

Som nu Ali-Cogia frygtede for at tage Skade paa denne anseelige Summa Penge, saa blev han meget urolig i Sindet, og derfor forsviede sig strax hen til Kiøbmanden, og sagde til ham: Min Ven! lad det ikke falde eder forunderligt, at jeg kommer saa snart igien; Vel tilstaaer jeg, at den Krukke med Oliver, som jeg tog i eders Magazin, er den selv samme som jeg satte der, men jeg havde tillige med Oliverne lagt Tusende Stykker Guld-Mynt derudi, og disse kan jeg ikke finde. Jeg bilder mig altsaa ind, at I har havt dem fornøden i eders Kiøbmandskab, og dersom saa er, skader det aldeles intet, beder derfor, at I ville betage mig den Tvivl jeg staaer udi, og sige mig, om det hænger saadan sammen; Thi om endskjønt I ikke just for denne Tid har dem ved Haanden, saa kan I dog ved Leilighed erstatte mig samme. Men da Kiøbmanden forud havde ventet, at Ali-Cogia ville giøre saadan Compliment, saa var han allerede betænkt paa, hvad han hertil ville svare. Min Ven! sagde han, rørte jeg noget ved eders Olive-Krukke da I bragte den hid til mig? Har jeg ikke leveret

ret eder selv Nøglen til mit Magazin? Har I ikke selv med eders egne Hænder baaret den derind? Og har I ikke fundet den paa selv samme Sted, som I har sat den? Eller kan I med Sandhed sige, at den ikke var i selv samme Stand, og lige saadan tilbunden, som I selv har sat den fra eder? Har I altsaa lagt noget Guld deri, saa maa i ogsaa finde det igien; Thi I har selv sagt, at der var Oliver derudi, og jeg har ikke vist andet. Dette er alt, hvad jeg derom kan sige, og I maa tro mig paa mine Ord, naar jeg forsikkrer eder, at jeg ikke har rørt ved den.

Den 864. Nat.

Ali-Cogia gif ganske sagtmodig til Berks og ville derved overtale Kjøbmanden til at gaae i sig selv, og handte med ham efter Ret og Billighed. Jeg elsker Fredelighed, svarede han, og det skulle giøre mig hiertelig Ont, i Fald jeg saae mig nød til at skride til saadanne Extremiteter, der paa en eller anden Maade kunde udsfalde til eders Spot og Banære. Betænk derfor min kiere Ven, hvor fornøden det er for en Kjøbmand at lade saadan slags Fordeel fare, som ikkun falder ud til hans ærlige Navns og Rygtes Forringelse. Jeg siger det endnu engang, at det skulle giøre mig hiertelig Ont, om eders Haardnakkenhed skulle nøde mig til at soge eder ved lovlig Rettergang; Thi jeg har alle Tider
heller

heller villet give noget efter af min Ret; end tage min Tilflugt til Domstoelen.

Ali-Cogia, svarede Riibmanden: J tilstaaer jo, at J har sat en Krukke med Oliver ind hos mig: J har jo ligeledes tilstaaet, at J har faaet den igien, hvor urimeligt er det da ikke, at J nu vil fordre hos mig Tusende Stykker Guld-Mynt, naar har J nogen Tider sagt mig, at de var i Krukken? Jeg veed ikke engang, at der var Oliver udi den; Thi J har ikke viist mig det. Ja jeg undrer, at J ikke langt heller fordrer Perler og Diamanter af mig, i Steden for Guld; Thi det kunde være eder een Umage. Gaae kun derfor bort, og staae ikke her at samle Folk sammen for min Boed.

Imidlertid de saaledes stod og talde med hinanden, saaledes der mange Folk tilsammen, og den Hestighed, med hvilken Riibmanden talde, foranledigede de andre Riibmænd der i Naboe-Lauget til, at indfinde sig hos dem, og see derhen, at de kunde faae dem forliget med hinanden, naar de først fik at vide, hvorudi deres Strid bestod. Da nu Ali-Cogia havde fortalt dem, hvoraf den reiste sig, spurgte de fornemste Naboe fremdeles Riibmanden, hvad han hertil havde at svare.

Denne Riibmand tilstod strax, at han paa en Tid af Syv Aar, havde havt en Krukke i
Fore

Forvaring i sit Magazin for Ali-Cogia, men han negtede aldeles at have rørt ved den, og forsikrede med dyre Eder, at han ikke vidste andet, end det var Oliver, som var derudi, og at han altsaa havde i Sinde at vilde tage Bidne paa hans Mund, efterdi han søgte at beskiemme ham i sit eget Huus.

Det er eder selv, svarede Ali-Cogia, som beskiemmer eder: Og efterdi I fortsarer i saa stor en Ondskab, saa stevner jeg eder hermed ind for Guds strenge Dom. Imidlertid vil vi snart faae at see, om I og er saa forvoven, at I tør sige dette for Dommernes Ansigt. Som nu Riibmanden ikke tørde sætte sig imod hans Begiering, efterdi enhver tro Muselmand, maatte herudi vise sig lydige, saa fremt han ikke ellers ville ansees som en Rebeller imod Religionen, saa svarede han strax, at han ville følge med, og at det snart skulle vise sig, hvo af dem der havde Uret.

Ali-Cogia, førte derfor Riibmanden hen for Cadis Dom-Stoel, hvor han beskyldte hans nem, paa den Maade, som sagt er, at have taget et Depositum som bestod af Tusende Stykker Guld-Mynt. Cadis spurgte ham strax, om han havde nogle Bidner derpaa, og han svarede, at han havde ikke brugt saadan Forsigtighed, efterdi han troede at det var hans meget gode Ven, som han satte sit Depositum hos, og at han

han hidindtil ikke havde kiendt ham for andet end en ærlig Mand.

Den 865. Nat.

Risbmanden vidste paa sin Side ikke andet at sige til sit Forsvar, end det, som han alles rede tilforn i Naboernes Nærværelse havde sagt Ali-Cogia selv, dog tilbød han sig at bekræfte med en Eed, at det ikke allene var en falsk Beskyldning man lagde paa ham, naar man beskyldte ham for, at han havde taget de Tusende Stykker Guld-Mynt, men end og at han var ganske uvidende om de samme. Cadis forlangte denne Eed af ham, og som han derpaa kiendte ham fri, saa gjorde han strax sin Eed, og gik bort.

Ali-Cogia var nu inderlig bedrøvet, da han saae sig dømt til at tage saa vigtig en Forsliis, hvorudover han protesterede imod Dommen, og erklærede, at han ville appellere til Calife Saroun Alraschid selv, hvor han vel ventede at vederfares hvad ret var. Dog forundrede Cadis sig ikke meget over denne Protestation, men ansaae den allene som en Virkning af Fortrydelse, der gierne pleier at vise sig hos dem, som taber deres Sag for Retten. Imidlertid syntes Dommeren at have gjort, hvad han burde, i det han havde frikiendt en der var anflaget, uden at overbevises med Vidner, hvad man beskyldte ham for. Risb-

Riobmanden triumpherede altsaa over Ali-Cogia, og var overmaade fornøiet, at han havde faaet saa mange Stykker Guld-Mynt for saa god Priis. Ali-Cogia gif derimod hiem og gjorde en Supplique færdig, hvilken han om anden Dagen leverede Calife, da han gif af Mosqueen og havde forrettet sin Middags-Bøn, og som Ali-Cogia vel vidste, at Calife, saa snart han var kommen tilbage paa sit Slot, pleiede selv at læse de Suppliquer, som saaledes blev ham overleveret, saa blev han staaende neden for Pallaiet, indtil den Betienter kom tilbage, som imidlertid havde Opvarning; Saa snart denne Betienter kom ud, fortalte han Ali-Cogia, at Calife havde læst hans Supplique, og berettede ham derhos, hvad Tid han ville give ham Audience, derpaa betegnede Ali-Cogia ham, hvor Riobmanden boede, at han ligeledes kunde skikke ham Bud, og lade ham vide, hvad Tid han skulle indfinde sig paa Slottet.

Samme Dag om Aftenen, gif Calife tilsige med Stor-Beziren Giacfar og Mesrouer forklædte omkring i Staden, (hvilket jeg tit og ofte, sagde Scheherazade, har fortalt Eders Majestæt, at denne Forste pleiede at gjøre;) I det han nu, siger jeg, kom gaaende igiennem en Gade, hørte han nogen Al-larm, hvorudover han skyndte sig, for at komme hen, at see hvad det var. De kom omsider til en Port, hvor de saae Ti à Tolv Stykker

E. en N. III. B. Da smaa

smaa Drengge gaae og lege ved Maane = Skin, hvilket han kunde see igiennem en Sprekke paa Porten.

Som nu Calife blev begierlig efter at vide, hvad for en Leeg de fornøiede sig med, satte han sig need paa en Steen ved Porten, og i det han blev ved at kige ind igiennem Sprekken, saa hørte han en af Børnene, der var lige som Anførere for de andre, sagde ganske høit: Lad os spille Cadis! Jeg vil være Cadis, lad Ali-Cogia komme frem for mig, tillige med den Riibmand, som har taget de Tusende Stykker Guld-Mynt fra ham.

Den 866. Nat.

Med disse Ord erindrede Calife sig den Supplique, der var givet ind til ham samme Dag, hvilken han og selv havde efterlæst, og altsaa fordoblede han sin Altsomhed for at see, hvad Udfald denne Rettergang vilde faae. Som nu Ali-Cogia Sag var noget nyt der i Byen, saa fandt endogsaa Børnene Fornøielse derudi, at gjøre en Leeg deraf, saa at de strax med hinanden blev enige om, hvad for en Person enhver skulle agere. Den iblant dem, som tilbød sig at være Cadis, forblev det, og altsaa tog han strax med en særdeles Alvorlighed sit Sæde, og en anden som en Betienter ved Retten, førte To Personer frem for ham, hvoraf

af den ene skulle være Ali-Cogia og den anden Riobmanden.

Derpaa begyndte den forstilte Cadis med ret myndige Ord, at tale til den forstilte Ali-Cogia saaledes: Ali-Cogia, sagde han, hvad er det I forlanger af denne Riobmand, som her staaer.

Den forstilte Ali-Cogia gjorde en dyb Reverents, og derefter gav den forstilte Cadis Efterretning om den ganske Sag, samt til Slutning bad ham, at han i Kraft af hans Dommer-Embede, vilde see ham forskaanet for denne anseelige Skade.

Efterat den forstilte Cadis havde anhoert den forstilte Ali-Cogia Beretning, vente han sig omsider til den, der agerede Riobmandens Person, og spurgte ham, hvorfor han ikke ville udlevere den Summa Penge til Ali-Cogia, som han fordrede af ham. Den forstilte Riobmand forebragte de selv samme Aarsager, som den rette Riobmand havde andraget for Cadis, eller Dommeren til Bagdad, og begierede i svrigt, at man ville tillade ham med Eed at beskræfte, at hvad han sagde, var saaledes i sig selv Sandhed. O nei! svarede den forstilte Cadis: Lad os ikke gaae alt for hastig til Verks; Thi førend det kommer til eders Eed, vil vi først have Krukken med Oliverne at

see. Han spurgte dernæst den forstille Ali-Cogia, om han havde bragt Krukken med sig, og som han hertil svarede nei, befalede den forstille Cadis, at han strax skulle gaae hjem og hente den.

Den forstille Ali-Cogia begav sig derpaa nogle faae Dieblif affides, og da han igien kom tilbage, stillede han sig an, ligesom han nedsatte Krukken med Oliverne for Retten, og sagde derhos, at den var den selv samme, som han havde givet Kjøbmanden i Forvaring, og igien afhent hos ham, men paa det den selvgiorte Cadis stedsse kunde følge den sædvanlige Kettergangs Maade, spurgte han den forestille Kjøbmand, om han ogsaa kiendte at denne Krukke var den selv samme, som hos hannem havde staaet i Forvaring, og som han ved sin Taushed gav dem at forstaae, at han ikke kunde negte det, saa befalede Cadis, at man skulle lukke den op. Den forstille Ali-Cogia, lod som han tog Lecturen af, og den selvgiorte Cadis stillede sig an, ligesom han saae i Krukken, hvorpaa han sagde: Det er skienne Oliver, lad mig smage nogle af dem. Her lod han ligesom han tog en og beed paa, og dernæst sagde: Ak de smager fortreffelig.

Men, sagde den selvgiorte Cadis fremdeles, mig synes at Oliver, som er Sny Nar gammel, ikke kan smage saa got som disse. Det vil

vil derfor være raadeligt, at vi lader To Oliver-Kræmmere komme hid, som kan see hvorledes de ere beskaffen. Den som vartede op for Retten, gif derpaa lidet affides, og kom strax med tvende Drengene tilbage, som skulle agere Oliver-Kræmmernes Person. Den forstilte Cadis spurgte dem strax, om de handiede med Oliver, og da de hertil svarede ja, spurgte han dem fremdeles, hvor længe man kunde conservere Oliver, at de kunde tiene til at spise.

Den 867. Nat.

Naadige Herre! svarede de forstilte Oliver-Kræmmere, man maa med saa stor Glid som man allermest vil stræbe at conservere Oliver, saa er der dog i det Tredie Aar intet mere Got i dem; Thi de mister ei allene deres Couleur, men end og Smagen, og altsaa maa man kaste dem bort, naar de bliver imod Tre Aar gamle. Dersom saa er, svarede den selvgiorte Cadis, saa smag engang nogle af disse Oliver, som ere i denne Krukke, og siig mig siden, hvor gamle de ongefær kan være.

De forstilte Oliver-Handlere, lode ligesom de hver tog sin Oliver, at bide paa, og dernæst svarede, at de vare friske og gode. J tager Feil, sagde den selvgiorte Cadis; Thi her staaer Ali-Cogia, som si-
 ger,

figer, at han for Syv Aar siden har forvaret Dem i denne Krukke.

Naadige Herre! svarede de forestilte Oliver-Handlere: Alt hvad vi i dette Fald, som erfarne Mænd kan forsikre, er at disse Oliver er af dette Aars Grode; Og vi paastaer, at der iblant alle Kiobmændene til Bagdad, ikke skal findes en eneste, der jo skal sige det samme som vi.

Den forestilte Kiobmand, som af den forestilte Ali-Cogia blev anklaget, ville fremdeles have forsvart sig imod Oliver-Handlernes aflagde Bidnesbryd; Men den selvgiorte Cardis gav ham ikke Tid dertil, tie stille, sagde han; Thi du er en Tyv, og du bør for din besvangne Ondskab ophænges i en Galge. Paa saadan Maade endte Børnene deres Leeg med stor Glæde; De flappede i Hænderne, og løb hen imod den forestilte Misdædere, ligesom de strax ville have hannem ophængt.

Det er sandelig ikke at udsige, hvor høilig Calife Saroun Alraschid forundrede sig over disse Børns Forstand og Klogskab, i det de saa fornuftig agerede den Sag, som Dagen efter ordentlig skulle tracteres, og derudi havde affagt saa Lovformelig en Dom. Ved Slutningen af denne Leeg, stod Calife op af sit Sæde, og spurgte Stor-Beziren, som ligeledes noie havde

de

de anført alle Ting, om han havde hørt den Dom der var bleven affagt, og hvad Tanker han gjorde sig derom. Herfter over de Eroende! sagde Stor-Beziren: Der er ingen, som mere kan forundre sig, end jeg, naar jeg ligner disse Børns Wiisdom med deres unge Aar.

Calife svarede: Ja det er sandt nok, men det mærkværdigste er, at jeg i Morgen just har selv samme Sag at domme udi; Thi den rette Ali-Cogia har i Dag indgivet en Supplique til mig derom. Det erfarer jeg af Eders Majestæt, svarede Stor-Beziren. Troer du ogsaa, sagde Calife fremdeles, at jeg i denne Sag kan fælde nogen anden Dom, end den vi allerede har hørt. Dersom det er selv samme Sag, svarede Stor-Beziren, saa synes mig ikke, at Eders Majestæt kan tractere den paa anden Maade, eller affige anden Dom. Saa læg da Merke til dette Huus, sagde Calife, og lad det Barn i Morgen komme op til mig paa mit Palais, som agerede Eadis Person, paa det han i min Nærværelse kan fælde Dom i selv samme Sag. I ligemaade maa Eadis, som frikiendte den tyvagtige Kiøbmand, anbefales paa samme Tid at indfinde sig, paa det han af et Barns Exempel kan lære at iagttage sin Pligt, og forbedre sig. Derhos maa du ikke heller forglemme, at lade Ali-Cogia tage sin Oliver-Krukke med sig, og du maa desuden besørge, at tvende Oliver-Kræmmere ligeledes bli-

bliver beordret at indfinde sig. Denne Befaling gav Calife sin Stor-Bezire, i det de videre fortsatte deres Spadsere-Gang, hvilken de omsider endte, uden at træffe noget videre merkværdigt.

Den 868. Nat.

Dagen derefter begav Stor-Beziren sig strax hen i det Huus, hvor den omtalte Leeg gik for sig, og begierede at tale med Manden, der horte samme til; Men som samme allerede var udgaaet, viste man ham hen til Konen, hvilken han da og strax spurgte, om hun havde nogen Børn? Konen svarede, at hun havde Tre, og hun lod dem strax komme frem. Børn, sagde Stor-Beziren til dem, hvilken var det af eder, som i Gaar Aftes præsenterede Cadis Person, da I legede med hinanden? Den ældste svarede strax, at det var ham; Men som han ikke vidste, hvorfor man gjorde dette Spørrmaal til ham, saa skiftede han tillige Farver i sit Ansigt. Min Søn, sagde Stor-Beziren fremdeles: Kom og følg med mig; Thi de Troendes Behersker vil see eder.

Moderen blev overmaade forskreffet, da hun fornam, at Stor-Beziren vilde tage hendes Søn med sig; Naadige Herre! sagde hun: Er det de Troendes Beherskers Billie, at I skal tage min Søn fra mig? Men Stor-Beziren

ten søgte at opmuntre hende noget, i det han forsikkrede, at hendes Søn efter en Times Forløb skulde leveres hende tilbage, da man ogsaa skulde fortælle hende, af hvad Marsag han var bleven opkaldet; Sagde derhos, at hun i alle Maader skulle blive fornøiet med hvad man gjorde. Dersom det saaledes er, svarede Moderen, saa vilde min naadige Herre tillade, at jeg først klæder ham noget net i, at han ikke alt for usel skulde komme frem for de Troendes Behersker. Dette blev i en Hast forretzet, og Stor-Beziren førte dernæst Barnet frem for Califes Throne paa selvsamme Tid, som Ali-Cogia og Kiøbmanden blev indkaldet.

Som nu Calife saae, at Barnet var bang, og altsaa ventelig ikke kunde forrette sine Ting, saa got som han formodede, saa sagde han til ham: Min Søn! kom hid til mig, er det dig, som i den Sag imellem Ali-Cogia og den Kiøbmand, som har bestaaen ham, i Gaar sagde Dommen af? Jeg har hørt og seet paa eders Leeg, og jeg er i Særdeleshed vel fornøiet med eders Opførsel. Barnet svarede strax ganske frit, at det var ham; Min Søn! sagde derpaa Calife: Jeg skal i Dag lade dig see den rette Ali-Cogia og den rette Kiøbmand, kom og sæt dig ned hos mig.

Da nu Barnet havde taget sit Sæde paa Califes Throne, spurgte Calife, hvor de stridende

de Parter vare, disse blev strax fremledt, og efterat den sædvanlige Compliment var forrettet, befalede Calife, at enhver af dem skulde sige hvad de til deres Sags Tary vidste, sagde derhos, at det Barn som sad hos ham, skulde anhøre Sagen og domme derudi, ligesom han og forsikrede, at i Fald han tog Feil i noget, skulde han nok selv vide at endre det.

Ali-Cogia og Kiøbmanden begyndte derpaa en efter en anden at demonstrere deres Sag, og som bemeldte Kiøbmand derefter begierede at maatte giøre den selv samme Eed, som han ved forrige Rettergang havde giort, saa svarede Barnet: Det er endnu for tilig at giøre Eed, men det er langt heller raadeligt, at man først faaer Krukken med Oliverne at see.

Bed disse Ord satte Ali-Cogia Oliver-Krukken need for Califes Fødder, og efterat Tecturen var taget af, besaae Calife dem, og smagede en af dem. Derpaa blev den overleveret til de opfaldede Oliver-Kræmmere med Befaling, at de skulde prøve dem, hvilke strax berettede, at Oliverne vare gode, og en Grøde af nærværende Aar. Barnet sagde dernæst, hvorledes Ali-Cogia havde forsikret, at han for Syv Aar siden havde kommet dem i Krukken, hvortil man gav selv samme Svar, som Børnene havde givet Dagen tilforn i deres Leeg.

Den

Den 869. Nat.

Om nu endskiønt den anklagede Kiøbmand vel saae, at Oliver-Kræmmernes Bidnesbyrd havde ganske fordervet hans Sag, saa søgte han dog adskillige Udflugter til sin Retfærdiggjørelse. Men Baret tog sig her vel i Agt, at han ikke alt for tilig skulle dømme Kiøbmanden til at hænge, hvorudover han saae til Calife og sagde: Herfter over de Troende! dette er ingen Leeg, og det tilkommer Eders Majestæt allene i virkelige Sager at fælde Døds Dom; Thi i Gaar gjorde jeg det ikkun af Spøg.

Efterat Calife saaledes fuldkommen var bleven oplyst om Kiøbmandens Utroskab og Ehyverie, blev han strax overleveret i Rettens Bestieters Hænder med Befaling, at de skulle lade hannem ophænge, hvilket ogsaa blev fuldbyrdet, efterat han først havde anvist Ali-Cozia, hvor de Tusende Stykker Guld-Mynt var henstukket.

Denne retsindige Monarch formanede derpaa den nærværende Cadis, som ved sin affagde Dom havde frikendt Ehyven, at han skulle lære af et Barn, hvorledes han paa en mere retfærdig Maade skulle opføre sig i sit Embede; Derefter tog han Baret i Favn, og lod det siden gaae hjem, efterat han først havde foræret ham en Pung med Hundrede Stykker Guld-Mynt.

Saa

Saaledes har da Eders Majestæt sagde Scheherazade, hørt Ali-Cogia Historie ud til Ende, men som det endnu er lang Tid, inden Soelen staaer op, saa kan jeg paa Eders Majestæts Behag giøre en Begyndelse paa Prints Ahmeds Historie, hvilket Sultanen Schariar strax villigede udi, og Scheherazade begyndte altsaa at fortælle den saaledes:

Historie

Om

Prints Ahmed og en Sansigerinde,
ved Navn Pari-Banou.

Allernaadigste Herre! sagde hun, en Sultan af Eders Majestæts Forfædre, som for mange Aar siden levede med største Nølighed, havde i sin Alderdom den Fornøielse at see trende Printser, som alle vare værdige efter hans Død, at beklæde Thronen, ligesom og en Printsesse, som var en Datter af hans Broder, hvilke alle han betragtede, som den største Herlighed og Ziir ved sit Kongelige Hof. Den ældste af disse Printser hed Houssain, den anden Ali, og den yngste Ahmed, og Prinsessen hans Broders Datter havde det Navn Nouroun Nihar, hvilket er et Arabisk Ord, og bemerker ellers saa meget som Dagens Lyse
Dens

Denne Princesse var da, som allerede er-
 sagt, Broder-Datter af den gamle Sultan;
 Men som bemeldte Broder døde faa Nar efter
 hans Brollup, og Princesen altsaa den Tid
 var i sin spæde Alder, saa besluttede Sultanen,
 at lade hende tillige med sine Tre Printser op-
 drage paa Pallaiet, i Betragtning af det kier-
 lige og broderlige Venfkab, som stedse havde
 været imellem ham og hans afdøde Broder.
 Feruden at nu denne Princesse af Naturen var
 begavet med alt det man kalder legemlig Smuk-
 hed, saa besad hun en overmaade stor Forstand,
 og de utallige Dyder, som der altsaa var hos
 hende, gav hende ligesom et Fortrin for alle de
 Princeser, der paa den Tid levede.

Den 870. Nat.

Som nu den gamle Sultanen elskede hende,
 som sit eget Barn, saa besluttede han,
 saa snart hun blev mandvoren, at gifte hende
 med en Prints af de angrendfende Konge-Ri-
 ger, for derved at stifte Svogerfkab og god For-
 staaelse imellem dem; Og da han merkede, at
 hans Tre Sønner var stor Kierlighed til Prin-
 cessen, begyndte han for Alvor, at drive paa
 sit Forsæt. Denne hans Sønners Inclina-
 tion foraarsagede ham ikke liden Smerte, og
 det som han bekymrede sig meest over, var at deres
 Kierlighed ikke allene vilde hindre den Alliance,
 som han havde foresat sig at stifte, men end og
 havde

havde adskillige Vanskeligheder med sig, efterdi han saae forud, at de ikke blev enige med hinanden, hvo af dem der skulle have hende, og at de tvende yngste Printser ikke var tilfreds med at afstaae hende til den ældste.

J saadan Henseende taledede han med enhver af dem i Særdeleshed, og efterat han havde foreholdt dem, hvor umueligt det var, at de alle Tre kunde faae hende til Gemahl, samt hvad for en Uroe og Forvirring de foraarsagede, i Fald de blev fremdeles ved at følge saadan Tilboielighed, saa forglemte han dernæst ikke paa bevægeligste Maade, at overtale dem til, at de enten skulle lade det komme an paa den Erklæring, som Prinsessen til en af deres Beste kunde falde paa, eller og afstaae fra deres Forsæt, og engagere sig en anden Steds, hvilket skulle staae i deres eget frie Val. J øvrigt maatte de være enige om at tillade, at Prinsessen med en Udenrigs Printz blev giftet.

Men som han fandt en Halstarrighed hos dem, som han ikke kunde overvinde, saa lod han dem alle Tre komme for sig, og holdt følgende Tale til dem: Mine kiere Sonner! Jeg har vel ikke kundet overtale eder til at renuncere paa den Kierlighed J har fattet til Prinsessen min Broders Datter, men jeg vil dog ikke herudi betiene mig af min Magt og Myndighed for at give hende til en af eder, hvilken jeg selv vilde.

vilde. Imidlertid troer jeg at have opfundet
 et beqvem Middel, ved hvilket jeg kan stille eder
 tilfreds, og vedligeholde den Eenighed, som
 bør være imellem eder som Brødre, saa fremt
 I ellers vil følge hvad jeg i saa Fald raader
 eder. Saaledes anseer jeg det tienlig, at en-
 hver af eder reiser Udenlands, dog at den ene
 ikke kommer til den anden, og som I veed, at
 jeg er meget forelsket i rare og curieuse Ting,
 saa lover jeg, at den af eder, som bringer mig
 det rareste og mest extraordinaire hiem med sig,
 skal have Prinsessen min Broders Datter til
 Gemahl. Som det nu paa denne Maade
 kommer an paa den bare Lykke. Saa maa I
 siden være eenige om upartisk at domme, hvil-
 ken af eder der har troffen det rareste, og saale-
 des kan I uden Umage vederfares den Ret,
 som Billighed udkræver, og den ene skal ikke
 misunde den anden det Fortrin, som Lykken har
 forundt ham.

Hvad Omkostninger der gaaer med, saa-
 vel til eders Reise, som Kariteternes Indkjøb,
 skal eder strap leveres, førend I reiser, dog saa-
 ledes, at enhver af eder faaer lige meget. Det-
 te maa ogsaa derhos tages i Agt, at I ikke an-
 vender alt for meget paa et kostbart Følgeskab
 og Equipage, hvilket strap kunde give Folk
 Anledning til at fiende eder for det I virkelig er,
 og derved forhindre eder fra at naae dette Maal,
 som I sigter til, mens end og betage eder den
Fris

Frihed, 3 ellers kunde have til at betragte de merkværdige Ting, som paa et eller andet Stæd kunde forekomme.

Den 871. Nat.

Som nu disse Tre Printser altid havde været meget villig til at følge Sultanens deres Faders Billie, og enhver paa sin Side gjorde sig Haab om derved at nyde Princesse, saa gav de Sultanen at forstaae, at de vare enige om, at følge det Raad han havde givet dem. Sultanen lod dem derfor udlevere den belovede Summa Penge, og de selv lod endnu selsamme me Dag gjøre Anstalt til deres Reise; Ja de tog endogsaa strax Afskæed med Sultanen deres Fader, paa det de Morgenen derefter kunde begive sig paa Veien. Saa snart Morgenen ankom, klædte de sig ud som Riobmænd, og reed med hinanden ud af Porten, uden at have mere end hver en Tiener efter sig, hvilken var iflædt som en Slave. Denne Dag fulgtes de sammen, og tog alle Tre deres Logement om Natten i et Huus, der laae paa et Sted, hvor Trende Veie samlede.

Da de nu her om Aftenen spisede deres Aftens-Maaltid, gjorde de Aftale med hinanden, at de paa en Tid af et Aar vilde reise Udenslands, og saa snart som Aaret var til Ende, skulle de igien samles paa dette Stæd, saa at

den

Den som først ankom, skulle hie efter de andre, paa det de, igien kunde fremstille sig for deres Fader paa engang, ligesom de paa engang havde taget Afsked. Efterat de nu derpaa følgende Morgen havde omfavnet hinanden, steg de til Hæst, og enhver begav sig paa Veien.

Prints Houssain, som var den ældste af de trende Brødre, havde hørt en Deel forunderligt fortælle om den Rigdom og Herlighed, som fandtes i det Kongerige Bisnagar, hvorudover han tog sin vei til det Indianske Hav, hvor han under adskillige Caravaner paa en Tid af Tre Maaneder reiste snart igiennem vilde Ørkener, snart igiennem folkerige Stæder, indtil han omsider lykkeligen ankom til Bisnagar, som er Hoved-Staden for det ganske Kongerige. Han tog sit Logement i en Khan, hvor fremmede Kiøbmænd pleiede at logere, og som han der fik at vide, at der var Tre visse Stæder i Byen, hvor Kiøbmændene havde deres Boeder, saa forsoiede han sig Dagen derefter hen paa et af bemeldte Stæder. Det Kongelige Slot laae strax herved, og gjorde ligesom Middel-Puncten af Byen. Byen i sig selv var forsynet med Tre dobbelte Mure, og det Rum, som var imellem hver Port udgjorde Evende Mile.

Prints Houssain kunde ikke noksom forundre sig over de kostbare Bygninger, som han saae for Dine, hvilke saaledes vare indrettede,
 E. en N. III. B. R r at

at man ikke incommoderedes af Soelens Hede, og dog ikke destomindre havde den fornødne Lyshing. Hvad Kiøbmændenes Boeder angik, saa var de allesammen opbyggt paa en Maade, og den ene var ikke større eller mindre end den anden; Ikke heller laae de her og der adspredte, men udgjorde hele Gader, og saaledes var det ogsaa beskaffen med Haandverks = Folkenes Boeder.

Den 872. Nat.

Den mængde Vare, som han fandt Kiøbmændenes Boeder forsynet med, satte ham i en ugemeen Forundring, saa at han ikke vidste om han skulde tro sine egne Dine eller ikke; Thi saa han til den ene Side, saa fandt han de allerfinesseste Lærreder for sine Dine, som fra adskillige Stæder i Indien bliver forskreven, paa en anden Side saa han en utallig Mængde colorede Cartuner, som forestillede Personer, Landskaber, Træer og Blomster, paa naturligste Maade; Paa en anden Side laae en Mængde af Brocade og Silke = Tøi, som deels vare fabriquerede i Persien, og deels i China og andre Stæder, ligesom der ogsaa fandtes en stor Deel Japanisk og Chinesisk Porcellain Arbeid, samt Fod Tappeter og andre kostbare Vare.

Ikke mindre forundrede han sig, da han omsider kom ind i Guldsmeddenes og Juvelerernes

nes Boeder, hvor han fandt en utallig Mængde
 de Guld- og Sølv-Arbeid for sig, og det Skin,
 som de mangfoldige Perler, Diamanter,
 Rubiner, Smaragder, Saphirer og andre
 Edel-Stene gav fra sig, var saa sterk, at
 han neppe kunde see derpaa. Men, hvor me-
 get han end forundrede sig over disse Kostbarhe-
 der, saa blev dog hans Forundring større, da
 han begyndte deraf at giøre Slutning til den
 Rigdom, der maatte findes i det ganske Kon-
 gerige i Almindelighed, naar han saae, hvorles-
 des der ikke var en af begge Rion at finde, som
 jo fra øverst til nederst var prydet med Edel-
 Stene, undtagen de lærde Braminer og Af-
 guds-Præster, som i Henseende til deres Emb-
 bede maatte renoncere paa de forgiengelige Ting
 i Verden. Disse deres Prydelser, falder nu en
 fremmed saa meget desto mere i Dinene, efter-
 di Folkene der i Landet ere sorte.

Det som Prints Houssain dernæst forun-
 drede sig over, var den utallige Mængde Ros-
 sen-Kræmmere, som allevegne gif omkring paa
 Gaden, og det i saa tykke Hobe, at man nep-
 pe kunde trænge sig frem for dem, hvoraf han
 sluttede, at Indianerne maatte være store El-
 skere af det slags Blomster, allerheldst da han
 saae, at de enten gif med en Deel deraf i Haan-
 den, eller og bandt dem omkring Hovedet,
 som en Krants, ja endog Kjøbmændene satte
 dem omkring i deres Boeder, saa at man kunde

have Lugten af dem , hvor man endogsaa gik hen i Byen.

Efterat Prints Zoussain , saaledes havde gaaet igiennem en Deel Gader , og fornøiet sig med at betragte de Kostbarheder som der forefandtes , blev han omsider tret , hvorudover han maatte gaae ind til en Kiøbmand for at hvile sig. Imidlertid han her sad , gik en Udraaber forbi med et Tæppe paa sin Arm , der var ongeføhr Sex Fod stor i en Firkant , hvilket Tæppe han raabte at ville sælge for Tredive Punge. Denne Udraaber lod han kalde ind til sig , og begierede at see Tæppet , men som det ikkun var lidet , og desuden ikkun saae stet ud , saa lod han Udraaberen forstaae , hvorledes han ikke kunde begribe , at saa lidet et Gods Tapete kunde holdes i saa høi en Priis. Udraaberen svarede : Min Herre ! Dersom denne Priis synes eder at være for høi , saa vil eders Forundring blive større , naar I hør , at man har befalet mig , at lade det stige til Fyrgetive Punge , og ikke lade nogen faae det , uden at han vil betale denne Summa for det. Saa maa der da , sagde Zoussain , være nogen særdeles Egenstøb derved. Rigtig , svarede Udraaberen ; Thi I maa vide , at naar man sætter sig need paa dette Tæppe , kan man ønske sig hvor hen man vil , og man skal paa en ganske kort Tid med Tæppe og alt , ligesom man sidder , komme til det Stæd , man ønsker sig , uden at hindres af det allerringeste. Den

Den 873. Nat.

I det nu den Indianske Prints betragtede, at Diemerket af hans Reise var fornemmelig, at kunde bringe Sultanen sin Fader en Karitet hjem med sig; Saa syntes han ikke at kunde treffe noget rarere, hvorudover han lod Udraaberen forstaae, at dersom hans Tæppe virkelig havde saadanne Egenstaber hos sig, som han foregav, saa vilde han ikke allene betale ham den forlangte Summa for det, men endog give ham en god Drikke Penge oven i Kiøbet.

Min Herre! svarede Udraaberen: Jeg har sagt eder Sandhed, og det er mig en let Sag, at overbevise eder derom, naar vores Kiøb er sluttet; Og som det er ventelig, at I ikke har saa mange Penge hos eder, saa kunde I ikkun forlange en Prøve af dets Egenstaber, lad os derfor gaae ind hos denne Kiøbmand, og der sætte os begge ned paa Tæppet, og da kunde I ønske os begge hjem i den Khan hvor I logerer. Skeer det ikke, som I ønsker, saa ophæver Kiøbet sig selv; Og hvad Foræringen angaaer, som I lover mig, saa anseer jeg samme som en Naade, den I af fri Villie vil unde mig, for hvilken jeg da ogsaa er eder høilig forbunden.

Prints Houffain tog imod hans Forslag, og sluttede Kiøbet med ham paa før omtalte

Vilkor. Dernæst gik de med Riobmandens
 Tiladelse ind i Boeden, og efterat Udraaberen
 havde bredt Tæppet ud paa Gulvet, satte de
 sig begge To derpaa, og saa snart Prinsfen hav-
 de gjort sit Onske, blev de paa et Dieblif for-
 flyttet til det Kammer, hvor Prinsfen logerede.
 Som han nu havde ikke mere Beviis fornøden,
 at jo Tæppet virkelig havde de Egenstaber hos
 sig, som Udraaberen havde foregivet, saa ud-
 betalte han strax den forlangte Summa i Guld,
 og gav bemeldte Udraaber desuden en Foræring
 paa FIVE Stykker Guld = Mynt.

Saaledes blev Prins Soussain Eiere af
 dette Tæppe, og det er ikke at udsige, hvor
 glad han blev, at han ved sin Ankomst til Bis-
 nagar, havde truffen saadan en Karitet, ved
 hvilken han ikke tvilede paa, jo at faae Prin-
 cesse Nouroun Nihar til Ægte. I det mind-
 ste, ansaae han det for en virkelig Umuelighed,
 at hans yngre Brødre kunde paa deres Reise
 træffe nogen Karitet, som kunde lignes imod hans.
 Nu kunde denne Prins endnu selv samme Dag
 gierne have sat sig paa sit Tæppe, og ønsket sig
 til det Sted, som han med sine Brødre havde
 aftalt, men som han frygtede, at maatte bie for
 længe efter dem, saa besluttede han først at besee
 det Kongelige Slot til Bisnagar, og faae no-
 gen Underretning om Regieringen paa samme
 Sted, ligesom han og gjorde sig Lovene bekiendt,
 tillige med Rigets Tilstand og deres Religion.

Konz

Kongen til Bisnagar havde den Maade, at han engang om Ilgen, gav de fremmede Riismænd Audience, og som Prints Soussain ikke vilde være sin Person bekiendt, men stedse gav sig ud for en Riisman, saa havde han Leilighed nok til at faae Kongen at see.

Denne Prints faae overmaade got ud, og besad en meget stor Forstand, ligesom han og havde ret fuldkommen artige Manerer paa sig, hvorudover det skeede, at Kongen i Særdeleshed taledede med hannem, og spurgte ham adskiligt, saa vel om Sultanens Person i Indien, som om hans Magt, Regiering og Rigets Tilstand.

De andre Dage, anvendte Printsen paa at besee de merkvaerdigste Ting, saa vel der i Staden, som de omliggende Stæder, og saaledes betragtede han iblant andet et Afguds-Tempel, hvis Bygning var noget besynderlig frem for andre, esterdi den var opbyggt af Metal; Samme Tempel var i en Firkandt Ti Alen i Omkreds, og Femten Alen høi. Det smukkeste, som der ellers fandtes, var et Afguds-Billede, som var gjort af puurt Guld, og havde en Mand's Høide. Dinene i dette Billede, bestod af To Rubiner, som var saa kunstig indsat, at det syntes nøie at betragte alle dem, som stode omkring det, de maatte endogsaa vende sig hvor de vilde. Han saae endogsaa et andet Billede,

som han ligeledes maatte forundre sig over, hvilken fandtes i en Lands-Bye, hvor der desuden var en slet Mark omtrent Ti Algre lang, hvilken forestillede en smuk Have, efterdi den overalt var besaaet med Roser og andre smukke Blomster. Omkring denne Plads var opsat en liden Muur, omtrent af en halv Mands Høide, for derved at holde Dyrene ude, at de ikke skulde beskadige Blomsterne. Midt paa denne Mark var en ophøiet Plads af en Mands Høide, hvilken var indfattet med Stene, og med saa stor Fliid og Kunst sat sammen, at det syntes ligesom det var ifkun en eneste Steen. Oven paa denne ophøiede Plads var et Tempel opbyggt, som var Halvtredstive Allen høi, saa at man kunde see den mange Mile bort. I Længden var den Tredive Allen, og i Bredden Five Allen, og den røde Marmor, hvoraf den var bygget, var overmaade smuk poleret. I øvrigt var dette Tempel udyret med mange slags Malinger, og forsynet med saa mange kunstige Afguds Billeder, at der ikke var een eneste Plet fri paa den hele Bygning. Aften og Morgen forrettede man mange slags Afguds-Dyrkelsler og overtroende Ceremonier, hvorpaa man diverterede sig med Sang, Spil, Dants og prægtige Giestebud. Præsterne ved bemeldte Tempel, saa vel som Indbyggerne paa samme Stæd, havde ikke allene deres Livs Ophold af det Offer, som Pillegrimene, fra langt bortliggende Kongeriger, i Hobevis bragte dem, for at forsones deres Synder.

Herz

Hernæst var Prints Houffain med, at celebrere en stor Fæst, som hvert Aar blev holdt hellig ved Hoffet til Bisnagar, til hvilken Statholderne i Provincerne, Commendanterne i Fæstningerne, Gouverneurerne og Justis-Bevægenterne i Stæderne, tillige med de i Henseende til deres Værdom berømte Braminer var forbunden at indfinde sig; Endskjønt nogle af dem ikke kan reise dertil ringere end i Fire Maaneder. Forsamlingen bestaaer af en utalig mængde Indianer, skeer paa en slet Mark, hvor de fornoiede sig med adskillige slags Skue-Spil. Midt paa denne Mark var en stor lang og bred Plads, hvor der paa den ene Side var opsat en prægtig Bygning, som stod paa Fyrgetive Stykker.

Denne var allene for Kongen og hans Ministre, saa vel som og for de fremmede, der engang om Ugen fik Audience hos ham. Indvendig var den meget prægtig udyret og meublert, og udvortes var der adskillige Landskaber, Dyr, Fugle, Orme, ja end ogsaa Fluer og Myg afmalet, ligesom de kunde være levende. Paa de øvrige Sider af denne Plads var opsat andre Bygninger, der næsten var af selv samme Facon som den forrige, og disse Bygninger havde dette besynderlige hos sig, at man kunde dreie dem omkring, og forandre deres Prydelse. Paa hver Side af bemeldte Plads stode Tusende Elephanter, den ene ikke langt fra den

den anden, hvilke hver havde et firkantet Taarn paa Nøggen af forgylt Træ, og i et hver Taarn sad nogle som musicerede. Bemeldte Elephanter vare over deres ganske Legemer malet med Zinober og andre Farver, i adskillige slags forunderlige Figurer.

Den 874. Nat.

Det som gav Prints Houssain mest Anledning til at betragte Indianernes Kunst, Bequemhed og artige Paafund, hvilke han ikke kunde andet end forundre sig over, var at han saae en af de største og stærkeste Elephanter staae paa en Pæl, som var ungefær to Fod oven for Jorden, og dreiede sig paa denne Pæl, ligesom Takter ved Musiquen udfordrede det. Ikke mindre forundrede han sig over en anden Elephant, som stod med alle sine fire Been paa Enden af en Bielke, der var lagt tværs over en Pæl, som stod Ti Fod høit oven for Jorden, og paa den anden Ende af Bielken var lagt en stor Steen, som skulde holde Balancen, saa at Elephanten, der stod paa den ene Ende, kunde i Kongens og det ganske Hoffes Nærværelse ved sit Legems og Snabels Bevægelse svinge sig snart op, snart ned, og derhos holdte Taktten efter Instrumenterne. Dette er og at merke, at da Stenen var bunden fast paa Bielken, lod de Elephanten stige selv op paa den anden Ende, som følgerlig stod høit i Beiret.

Prints

Prints Zoussain kunde vel meget længer have opholdt sig ved Hoffet til Bisnagar, efterdi der endnu var en utallig Mængde af andre forunderlige Ting at tage udi Diesyn; Men han var fornøiet med det han allerede havde seet, og Princesse Touroun Nihar, som han var bleven forelsket i, stod ham stedse i Tankerne, siden han gjorde det foromtalte Kiøb, saa syntes han, at hans Sind ville blive mere rolig, og hans Lykke ville være ham nærmere, naar han nærmede sig til bemeldte Princesse.

Efterat han altsaa havde betalt Huusverten for sit Logement, gif han igien ind udi sit Kammers og lukkede Døren til efter sig, uden at tage Nøglen af. Dernæst satte han sig ned paa sit Tæppe tillige med de Betientere han havde med sig. Her samlede han sine Tanker, og alvorlig ønskede at han i en Hast maatte blive bragt til det Sted, hvor Printserne hans Brødre opholdt sig, samme Nat, og det stod ikke længe paa, førend han merkede, at han der allerede var ankommen; Hvorudover han oppebiede deres Ankomst uden at lade sig merke med, at han var andet end en Kiøbmand.

Prints Ali, som var Prints Zoussains anden Broder, havde just foretaget sig en Reise til Persien, og var under en Caravane tredie Dagen, efterat han skildtes fra sine Brødre, begivet sig paa Veien. Efterat han saaledes i
fire

fire Maaneder havde fortsat sin Reise, ankom han omsider til Schiras, som den Tid var Hoved-Staden i Persien, og som han underveis ikke have givet sig andet ud for, end en Juvelerer, og følgelig indgaaet Vennskab med nogle af Kiøbmændene, saa tog han ind tillige med dennem i et Logemente. Men da Prints Ali ikkun reisede for Plaiser, og ikke havde andet med sig, end hvad han til sin Bequemmelighed paa Reisen havde fornøden, saa lod han sig den følgende Morgen, imidlertid Kiøbmændene pakkede deres Bahre ud, føre omkring i Nærveisen paa de Steder, hvor Edel-Stene, Guld, Sølv, Brocade, Silke-Tøi, og andre kostbare Bahre, vare til Kiøbs. De Bygninger, som til dette Kiøbmandskab vare opsatte, kalde man til Schiras gemeentlig med det Navn Bezestein. Prints Ali gik strax igiennem det ganske Bezestein, og da han overalt saae en stor Mængde kostbare Bahre udlagt, saa maatte han deraf domme, at der i denne Bygning, maatte være for en utrolig Summa Penge.

Den 875. Nat.

Prints Ali kunde ikke noksom forundre sig, da han iblant de Udraabere, som gik hist og her, for at byde deres Bahre fald, blev en vaer, som havde et Elfenbeens Rør i Haanden, der omtrent var een Fod lang, og lidet tykkere
 end

end en Tomme. I Begyndelsen bildte han sig ind, at bemeldte Udraabere ikke var rigtig i Hovedet. Men for at faae noiere Efterretning derom, gif han ind i en Boed, og sagde til Riibmanden: Min Herre! sagde han, i det han pægede paa bemeldte Udraabere, vær saa artig, og siig mig om jeg tager Feil; Thi mig synes at denne Karl, som raaber med det Elfenbeens Rør, og vil have Tredive Punge for det, er ikke ret ved Forstand? Min Herre! svarede Riibmanden, saa fremt han ikke siden i Gaar har mist sin Forstand, saa kan jeg forsikre, at han er den klogeste af alle vore Udraabere, og som vi altsaa har mest Fortrolighed til ham, saa betiener vi os ogsaa helst af ham, naar vi har noget at sælge, som er meget kostbar, og hvad det Rør angaaer, som han byder til Salds for Tredive Punge, saa maa samme være det, ja mueligt mere værd; Thi det kan have saadanne Egenstaber hos sig, som man ikke strax kan see. Han kommer nok strax her forbi igien, og da vil vi kalde ham ind til os, saa at I selv kan erkjendige eder derom; Imidlertid ville I være saa artig at sætte eder paa en Sofa hos mig.

Prints Ali tog strax imod Riibmandens høflige Tilbud, og det varede ikke længe, inden Udraaberen igien gif forbi. Efterat nu Riibmanden havde indfaldet bemeldte Udraaber, pegede han paa Prints Ali, og sagde:
Den

Denne Herre spørger, om J ogsaa er ved eders rette Forstand; efterdi J byder et Ror Sal for Credive Punge, som dog synes ikke at være af nogen Bigtighed; Ja jeg maatte selv forundre mig derover, dersom jeg ikke kiendte eder, og vidste at J var en forstandig Mand. Udraaber den vendte sig derpaa til Prints Ali, og sagde: Min Herre! J er ikke den første, som for dette Rors Skyld har anseet mig for en Nar. Men nu maa J selv domme, om jeg er gal eller klog, naar jeg først har aabenbaret eder Rorrets besynderlige Egenskaber, jeg haaber ikke at J skal have saadanne Tanker om mig, naar J først saaer samme at vide.

Thi for det første min Herre, sagde Udraaber den fremdeles, i det han leverede Printsens Rorret, maa J vide at dette Ror med et Glas ved hver Ende har den Kraft, at naar man ser igiennem det, kan man strax faae det at see, som man onsker sig. Da er jeg strax færdig, svarede Printsens, at giøre eder Alfbigt, saa fremt det ellers er Sandhed, som J foregiver, og som han selv havde Rorret i Haanden, saa betragtede han Glassene og dernæst bad Udraaber den at han ville vise ham, hvor han skulle see der igiennem, hvilket han ogsaa strax gjorde; Og som han onskede at see sin kiere Fader Sulstanen i Indien, saa blev han strax vaer, at han sad midt i Raadet paa sin Throne, og var ved fuldkommen Sundhed. Som han nu næst
Suls

Sultanen intet havde noget fierere i Verden ,
 end Princesse Mouroun Nihar , saa onskede
 han ligeledes at faae hende at see , og blev strap
 vaer , at hun sad ved sit Nat-Bord , med sine
 Hof-Damer omkring sig , og var ved et godt
 og lystigt Humeur.

Den 876. Nat.

Prints Ali havde intet meer Beviis fornøden
 for at blive forsikkert om , at dette Rør var
 den allerkostbareste Ting , som kunde findes , ik-
 ke allene i den Stad Schiras , men endog i den
 ganske Verden ; Ja , han troede , at dersom
 han forsømte at kiøbe samme , vilde det ikke blis-
 ve ham mueligt siden at trefse saadan Naritet ,
 at bringe hjem med sig , om han end og i Ti
 Aar endnu vilde blive Udenlands. I saadan
 Henseende sagde han til Udraaberen : De slette
 Tanker , som jeg har havt om eders Forstand ,
 kalder jeg aldeles tilbage , og til Beviis derpaa ,
 saa har jeg selv i Sinde , at handle eder det af ;
 Thi det skulle fortryde mig , om en anden gif-
 mig i Forkiøbet , siig mig derfor med faae Ord ,
 hvad I vil sælge det for , saa skal jeg betage eder
 den Umage , som I fremdeles kunde have at raabe
 med det. Udraaberen forsikkrede med sin Eed ,
 at han havde Befaling af den , som eiede det ,
 at han skulle begiere Fyrgetive Punge for det ,
 og dersom han var den mindste Tvivl der om ,
 saa vilde han strap følge ham hen til Eierman-
 den selv.

Denne

Denne Indianiske Prints troede Udraa-
beren paa sine Ord, og bad ham altsaa følge
hiem med sig i den Khan, hvor han logerede;
Ja de vare ikke saa snart der ankommen, at
han jo strax betalte ham de forlangte Fyr-
getive Punge i bar myntet Guld, og paa
den Maade blev han Ciere af bemeldte Elfen-
beens Ror.

Da nu Prints Ali havde gjort dette Riib,
saa var hans Glæde derover saa meget desto
større, efterdi han stadig troede, at hans Bro-
dre, de andre Printsere ikke paa deres Reise
havde truffen noget, der var saa rart og kost-
bart; Og som han stadigt haabede, at Prin-
cesse Touroon Nihar skulle være hans Bes-
lønning for sin besværlige Reise, saa var han
betænkt paa, at faae nogen Kundskab om det
Persiske Hof, uden at gjøre sig bekiendt, hvo
han var, og imidlertid han ventede paa, at
Caravanen igien skulle tage tilbage til In-
dien, tog han de merkværdigste Ting saa vel i
Schiras, som de omliggende Stæder udi Dies-
syn. Omfider blev Caravanen færdig til at reis-
se, og Prints Ali ankom lykkelig paa det bes-
stemte Sted, hvor Prints Souffain allerede
var. De forblev altsaa hos hinanden i det
Haab, at Prints Ahmed ligeledes snart skulle
ankomme.

Bemeldte Prints Ahmed havde imidlertid
 begivet sig paa Reisen til Samarcande, hvor
 han ligesom hans Brødre strax om Morgen
 efter hans Ankomst, gif ud at besee det der væs-
 rende Bezestein eller Børs, og han var der
 neppe kommen inden for, førend han horte,
 hvorledes en Udraaber bød et kunstigt Eble til
 Kiøbs for Fem og Tredive Punge. Han holdte
 denne Udraabere altsaa strax an, og sagde til
 ham: Viis mig eders Eble, og siig mig, hvad
 Dyd der er ved det, eller hvad for usædvanlige
 Egenskaber det kan have, efterdi J holder det
 i en saa høi Priis? Udraaberen leveerte ham
 Eblet, og sagde: Min Herre! man skulle snart
 tænke, at dette Eble var af slet ingen Værdie,
 naar man saa løselig betragter det, men naar man
 derimod seer hen til dets besynderlige Egen-
 skab og Kraft, som det har til det Menneskelige Kiøns
 Beste, saa maa man tilstaae, at det er uskat-
 teerligt, og at den, som eier det, visselig eier
 en stor Skat.

Den 877. Nat.

Udraaberen blev fremdeles ved at berømme sit
 Eble: Min Herre! J skal let finde eder i,
 hvor kostbar det er, naar J faaer at vide, at
 der er ingen slags Sygdom, der jo ved dette
 Eble kan cures, det maa være hver Dags
 Feber, Flek-Feber, Sting i Siden, Pest el-
 L. en N. III. B. S s ler

ler andre Sygdomme; Thi det er got for strax at forskaffe den Syge sin Sundhed igien, og det saa fuldkommen, som han sin Livs-Tid ikke havde været syg. Saadan Virkning har bemeldte Eble, naar man ikkun allene lader den Person lugte til det, som er syg.

Der som man i dette Fald skal tro eder, svarede Prints Ahmed, saa er det vist at eders Eble er uskatteerlig; Men hvorpaa skal en retskaffen Mand, som jeg, grunde sin Begierlighed til at kiope det, og hvorledes kan man være forsikkert om, at den Dyd, som I tillegger det, ikke bestaaer i Pralerie.

Min Herre! sagde Udraaberen fremdeles, dette er en Sag, som her i Samarcande for længe siden er afgjort, og I kan, uden at gaa videre, spørge eder for hos alle de Kiobmænd her er forsamlede, for at høre deres Betænkning der om; Thi jeg er vis paa, at de skal sande med mig, at der er mange, som den Dag i Dag er, ikke havde levet, saa fremt de ikke havde betient sig af dette fortreffelige Middel. Paa det jeg nu desto bedre kan give eder Kundskab derom, saa maa I vide, at det er opfundet af en meget berømt Philosophus her i Staden, som ved sin store Læsning og mange vaagne Nætter omsider er kommen efter denne Hemmelighed. Denne berømmelige Mand har i sin Livs-Tid lagt sig efter at kiende hvad Kraft

en hver Urt og Mineral haver, og er endelig kommen saa vit, at han har udstuderet denne Sammensættelse som I her seer, ved hvilken han i denne Stad har gjort saa forunderlige Curer, at han ikke kan forglemmes af Efterkommerne, saalænge Verden staaer; Men som han for kort Tid siden blev overfaldet af saa pludselig en Død, at han ikke fik Tid til at betiense sig af dette Middel, saa har hans Enke, som sidder kun i slet Tilstand, og har mange umyndige Børn besluttet at sælge dette Eble, for derved at sætte sig og sin Familie udi bedre Tilstand.

Imidlertid Udraaberen stod saaledes og underrettede Prints Ahmed om den Dyd og Kraft der var ved dette Eble, saaledes en Deel Personer omkring dem, hvoraf de fleste bekræftede den Berømmelse han lagde paa det. Og som just en af disse foregav at have en Ven, der var angrebet af saa farlig en Sygdom, at man ikke gjorde sig noget Haab om hans Liv, saa var dette en beqvem Veilighed til at give Prints Ahmed en Prøve paa dets Kraft, hvorudover Printsen strax bød ham Syrgetive Punge for det, i Fald den Syge blev cureret, naar man lod ham lugte til Eblet.

Som nu Udraaberen havde Ordre at indbringe det til denne Summa, saa sagde han til Printsen: Min Herre! Lad os gaae derhen,

og prøve det; Thi for dette Bud skal Eblet høre eder til; Og jeg siger dette med saa meget desto større Vished, efterdi det ikke er at tvile paa, at det jo denne gang skal giøre ligesaa god Virkning, som det tilforn har giort, da det har cureret saa mange Syge, som laae nær for Døden.

Den 878. Nat.

Proven gif lykkelig af, og Prinszen betalede ham strax de Tyrgetive Punge for det, og biede siden med stor Utaalmodighed paa Caravanens Afreise, for igien at komme tilbage til Indien. Simidlertid anvendte han Tiden paa at bese de merkværdigste Ting, saa vel i Samarcaunde som de omliggende Stæder, i særdeleshed fornsiede han sig med at betragte den Dal Soyde, som saaledes kaldes af en Flod, der har samme Navn, hvilken paa sine Tider flyder over den. Denne Dal holder Araberne for et af de Fire Verdens Paradise, saavel i Henseende til dens Smukhed, som Frugtbarhed, saa at man kan høste sig mange slags Forlystelser.

Om sider forsomte han ikke med den første Caravane at begive sig paa Veien til Indien, og kom derefter vel og lykkelig til det Sted, hvor hans tvende Brødre Housain og Ali efter Aftale oppebiede hans Ankomst.

Som

Som nu Prints Ali var kommen der nogen Tid forend Ahmed ; Saa spurgte han Prints Houssain , som først var ankommen , hvor længe han havde været der , og da denne svarede , at han næsten havde været der i tre Maaneder , bildte Ali sig ind , at han ikke maatte have været ret langt borte. Houssain svarede : Stædet jeg har været paa , vil jeg ikke just sige , men jeg kan forsikre , at jeg var mere end tre Maaneder om at reise derhen. Dersom det er sandt , sagde Prints Ali , saa maa I ikkun ganske kort have opholdt eder. Min kiere Broder , svarede Houssain : I tager ganske vist Feil ; Thi jeg opholdt mig der hen ved fem Maaneder , og for min Reise Skyld , kunde jeg gierne have blevet der længer. Dersom I da ikke er kommen flyvende tilbage , sagde Ali , saa maa jeg tilstaae , at jeg ikke kan begribe , hvorledes det kan være Tre Maaneder , siden I her ankom.

Det som jeg har sagt , svarede Houssain : er en fast Sandhed ; Endskiont jeg ikke just vil forklare det for eder , forend vores yngste Broder Ahmed ankommer , da jeg og tillige skal sige eder , hvad for en Karitet jeg har bragt hjem med mig fra min Reise. Hvad eder angaaer , saa synes mig , der ikke maa være meget rart ved det , som I har bragt med eder ; Og I , svarede Prints Ali , synes ikke heller at have formeret eders Sager med noget , naar jeg undtager det gamle Tæppe , som ligger paa eders

Sofa, og altsaa kunde jeg betale Spot med Spot. Men som det synes, at J ikke vil lade mig vide hvad for en Karitet i har medbragt, saa skal jeg ligeledes vide at dølge hvori min bestaaer.

Den 879. Nat.

Prints Soussain svarede: Den Karitet, som jeg har medbragt, anseer jeg langt kostbare og kunstigere end alle andre Kariteter, altsaa har jeg ikke noedig at være bange for at vise den frem, naar det skulle være; Thi jeg kunde da allerbest overbevise eder, at ingen anden Karitet er at ligne derimod, men det er dog raadeligt at vi bliver, indtil vor Broder Prints Ahmed ligeledes er ankommen; Thi da kan vi best sige hinanden, hvo af os der har været mest lykkelig, i at naae sit Diemerke af vor Reise.

Prints Ali vilde ikke indlade sig i nogen Striid med sin Broder, angaaende den Besømmelse han lagde paa sin medbragte Karitet frem for hans; Thi han var hos sig selv forsikret paa, at i Fald hans Rør ikke skulde være en større Karitet end den hans Broder havde, saa kunde den dog umuelig være ringere, hvorudover han strax blev enig med ham, at oppebie deres yngste Broders Ankomst.

Efterat nu Prints Ahmed omsider var bleven samlet med sine Brodre, og de sædvanlige

Com

Complimenter og Favne: Tag var til Ende, saa
 tog Prints Souffain, som den ældste, Ordet,
 og sagde: Mine kiere Brødre! vi kan siden ha-
 ve Tid nok at tale med hinanden, om hvad der
 paa vores lange Reise er hændet enhver af os,
 lad os derfor anvende den nærværende Tid paa
 det, som er os mest fornøden, at faae at vide
 af hinanden. Og da I lige saa vel som jeg
 kan erindre eder, hvad der har været Marsagen
 til vor Reise, saa lad os vise hinanden, hvad
 Maritet vi har bragt tilbage med os, paa det
 vi rettelig kan dømme, hvilken af os der skal ny-
 de Frugten af det Løfte som Sultanen vores Fa-
 der haver giort os.

At jeg nu selv herudi, kan foregaae eder
 med et got Exempel, sagde Prints Souffain
 fremdeles, saa kan jeg berette eder, at den
 Maritet, som jeg har bragt tilbage med mig fra
 det Kongerige Bisnagar, bestaaer i det Tæppe
 som jeg sidder paa. Vel skulle man ikke ansee
 det af nogen Bærdie, naar man saa løselig be-
 tragter det, uden at vide hvad det duer til, men
 naar jeg derimod faaer sagt eder, hvad Kraft
 der er ved bemeldte Tæppe, saa skal eders For-
 undring blive saa meget desto større, efterdi I
 hverken har seet eller hørt Mage til det, hvilket
 I selv visselig skal tilstaae mig? Thi naar man
 begierer at komme et Steds hen, saa kan man
 sætte sig paa bemeldte Tæppe, og ønske sig der-
 hen, hvor man vil, om det endog var nok saa
 langt

langt borte, og det staaer ingen Dieblig paa, førend man er der hvor man vil være. Det har kost mig Fyrgerive Punge, og som jeg satte Prove paa dets Kraft, førend jeg betalte det, saa fortryder jeg aldeles ikke mit Kieb. Efter at jeg saaledes havde fornøiet mig med at betragte det merkværdigste, som var at see i det Kongerige Bisnagar, besluttede jeg at reise tilbage, hvorudover min Tiener og jeg satte os paa Tæppet, og ønskede os hertil som vi nu er, og han skal kunde sige eder, hvor længe denne Reise stod paa; Dog dersom nogen af eder forlanger at prøve det, skal jeg derudi vise mig villig. I øvrigt haaber jeg, at I beretter mig om det, I har medbragt, er at ligne imod dette forunderlige Tæppe.

Den 880. Nat.

Efterat Prints Soussain saaledes, som sagt er, havde berømmet sit Tæppe, tog Prints Ali Ordet, og sagde, elskelige Broder, man maa tilstaae, at eders Tæppe er en af de forunderligste Ting, der kan findes i Verden, saa fremt det ellers, som jeg ikke tviler paa, har den Kraft, som I tillegger det. Men I maa dog tilstaae, at der er andre Ting til, som er om ikke mere, saa dog i det mindste lige saa forunderlige som eders Tæppe. Og paa det jeg herudi kan faae eder enig med mig, saa har jeg her et Rør, der i Begyndelsen synes ringe, og
man

man skulle ligesaa lidet ansee det for hvad det i sig selv er, som eders Tæppe, men jeg har dog betalt denne Karitet, lige saa dyrt, og jeg er ikke mindre fornøiet med mit Kiøb en J.

Som jeg nu veed, at J er redelig sindet, saa gjør jeg mig det Haab, at J skal tilstaae, jeg ikke er bedraget; Thi naar man figer deris giennem, saa falder den Ting strax i Dinene, som man forlanger at see. Jeg vil dog ikke, at J, i dette Fald skal tro mig paa mine blotte Ord, sagde Prints Ali fremdeles, i det han rakte hannem, Rørret, men nu kan J selv see, om jeg snakker eder nogen Fabel for.

Prints Soussain tog derpaa det Elfensbeens Rør, og efter at hans Broder Ali havde sagt ham, hvilken Ende han skulle see igiennem, saa faldt han paa, at see efter Princesse Touroun Nihar, for at faae at vide, hvorledes hun befandt sig. Og i det samme blev han vaer, at Prints Ali og Ahmed bleve overmaadede bestyrtsede, da de saae at deres Broder skiftede Farver i sit Ansigt, og indtaget af en stor Bedrøvelse; Men Prints Soussain, gav dem ikke Tid at spørge ham om Aarsagen dertil; Thi han raabte strax: Ak! Kiere Brødre, de besværlige Reiser, vi har paataget os, for at nyde den Elskværdige Princesse Touroun Nihar, er aldeles forgieves, efterdi hun i dette Dieblisk ikke er mere til. Jeg har nylig seet hende ligge i sin Seng omringet af alle sine Kammer = Zoms
S 5
fruer

fruer og Billeder. Disse græd saa bitterlig, at Taarene flød dem Strømmevis ned af Dine ne, saa det syntes ligesom de ikke ventede paa andet, end at Sielen skulde fare ud af Legemet. Nu kan I selv see hende i denne ynkkelige Tilstand, og da kan vi Samtlig begræde hendes Død.

Prints Ali tog derpaa Røret, og efterat han havde seet det selvsamme ynkkelige Syn, som hans ældste Broder, saa overleverede han det til Printz Ahmed, paa det han ligeledes kunde see og betragte det bedrøvelige Syn der gik dem allesammen saa nær til Hierte.

Da nu Printz Ahmed, igiennem Røret havde seet, at Princesse Touroun Nihar laae saa nær for Døden, tog han Ordet, og sagde: Mine Brødre! Princesse, som er det Bigtigste, vi har ønsket os her i Livet, befinder sig virkelig udi saa slet en Tilstand, at hun ikke er langt fra Døden; Men saavit mig synes, saa er der dog endnu et Middel, ved hvilket man kunde frelse hende fra dette fatale Dødsblik, saa fremt vi betiener os af Tiden og ikke spilder den.

Dernæst tog Printz Ahmed det forunderlige Eble, som han havde tilkøbt sig, ud af sit Barn, og i det han viste sine Brødre samme, sagde han til dem: Dette Eble, som I her seer, har ikke kost mig mindre end eders Tæppe og Elfenbeens Rør. Og Princesse's nærværende Omst

Omstændigheder, skal give mig Leilighed til at vise eder dets forunderlige Kraft; Ja naar det er skeet, skal I strax tilstaae mig, hvor liden Aarsag jeg har til at være misfornøiet med mit Kiøb. Men at vi ikke skal spille Tiden saa kan jeg berette eder, at bemeldte Eble haver saadan Lægedoms Kraft hos sig, at saa snart en Sng ifkun lugter til det, saa skal han strax udi samme Dieblif erlange sin fuldkomne Sundhed, om han end laae og dragedes med Døden, og Sielen spillede ham paa Læberne. Den Prøve jeg har haft deraf, forbinder mig at tvile paa dets Virkning, og I skal snart faae at see, at Princesens Sngdom skal aldeles forsvinde, dersom vi ifkun skynder os at komme til hende.

Er det saa, svarede Prints Souffain, saa kan vi ikke hastigere komme afsted, end om vi sætter os paa mit Tæppe og ønsker os ind i Princesens Gemak; Thi saa er jeg vis paa, at vi inden saa Dieblif er der. Hvad vore Tienere angaaer, saa vil vi befale dem strax at reise, og at komme til os paa Vallaiet. De satte sig dernæst alle tre ned paa Tæppet, og gjorde der alle et Ønske, nemlig at maatte forflyttes til Princesens Gemak; Hvilket Ønske i en Hast blev opfyldt, ja det skeede i saadan Hastighed, at de vel fornåm de var ankommen hvor de vilde, men ikke hvorledes det gik til med saadan Forflyttelse.

Som nu disse tre Printser saa uformodentlig ankom i Princesens Gemak, saa blev de nærværende Jomfruer og Gildinger overmaade forstræffet, esterdi de ikke kunde begribe, ved hvad for en Troldoms Kunst saadant skeedte. Gildingerne lob strax imod dem, og vilde gaae løs paa dem med deres Baaben, fordi de havde understaaet sig at komme derind, hvor ingen Mand's Personer maatte komme; Men saa snart de kiendte dem hvo de vare, stod de af fra deres Forsæt, og viste dem derimod den Ærbødighed, som de med Rette tilkom.

Prints Ahmed var ikke saasnart ankommen, at han jo gif hen til Sengen hvor Princesen laae, og da han der tillige med sine Brødre lidet havde betragtet Princesen, tog han sit forunderlige Eble ud af Barmen og holdt det under hendes Næse. Nogle saa Dieblik derefter lukkede Princesen sine Dine op, og saae sig omkring til alle Sider for at see, hvo der var hos hende. Endelig reiste hun sig op i Sengen, og forlangede at klædes paa, og det ligesaa alvorlig, som om hun ellers kunde have været opvaagnet af en sterk Søn. Hendes Fruentimmer fortalte hende derpaa, hvorledes hun havde de tre Printser og i Særdeleshed Prints Ahmed at takke, at hun saa hastig havde erlanget sin fuldkomne Sundhed igien, og altsaa takkede hunden alle, men Prints Ahmed baade først og sidst, for den Godhed og Kiærlighed de bar for hende.

Prints

Printserne gjorde da deres Compliment igien, og vare særdeles fornøiede, at de var kommen til rette Tide paa det Sted de havde aftalt at samles, paa det enhver af dem kunde giøre sit til Princesens Bedligholdelse. Imidlertid Princesen klædte sig paa, forføiede Printserne sig hen til Sultanen deres Fader, og ved et Gode= Fald gav deres Underdanighed tilkiende; Men saasnart de her ankom fornam de, at Obersten over Gildingerne allerede var der, og ikke allene havde underrettet Sultanen om deres uformodentlige Ankomst, men end og om den Maade, paa hvilken de havde cureret Princesen af sin Sygdom.

Den 881. Nat.

Sultanen tog med saa megen desto større Glæde imod dem, efterdi han saae at Princesen, som han elskede lige saa høit, som sit eget Barn, strax efter indfandt sig saa frisk, som hun ikke havde været i nogen Sygdom.

Efter at de sædvanlige Complimenter paa alle Sider vare aflagde, overleverede Printserne deres medbragte Kariteter i Sultanens deres Faders Hænder, og som de dernæst forklarede, hvori Kariteten bestod, saa bad de omstider, at han nu vilde dømme hvilken af dem der burde have Fortrinnet for de andre, og folgelig dermed give tilkiende, hvo der skulle have Princesen til Gemahl. Sul-

Sultanen anhørte det, som de fortalte ham, med saa megen desto større Agtsomhed, efterdi han allerede havde faaet at vide, hvad Virkning den ene Karitet havde giort i Henseende til Princesse, men som han forud saae, at det var vanskelig at sige, hvilken Karitet, der burde nyde Fortrinnet for de andre, saa blev han staaende ganske stille, ligesom han vilde betænke sig paa et Svar at give dem.

Om sider holdt han følgende Tale til dem: Mine kære Born, sagde han, det skulde være mig en stor Fornøielse, om jeg kunde erklære een af eder for Princesse's Gemahl, men dommer nu selv, om jeg med nogen Ret og Billighed kan gjøre det? Vel maa Princesse tilskrive Prints Ahmeds Eble sin erlangte Sundhed, men nu er Spørsmaal, om dette havde kommet til at gjøre sin Virkning hos hende i fald Prints Ali ikke ved sit Elfenbeens Rør havde faaet Kundskab om hendes dødelige Sngdom, og dette havde fremdeles ikke heller hiulpen, i fald Prints Houssain ikke ved sit Tæppes forunderlige Kraft havde bragt eder her hid, at I kunde beriene eder af Eblet til hendes Helbredelse. Og dette kan jeg sige eder, Prints Ali! at som eders Elfenbeens Rør har givet eders Brødre Kundskab om Princesse's Svaghed, saa er hun eder derfor høiligen forbunden, men I maa derhos tilstaae, at saadan Bidskab ganske havde været forgieves, i fald eders andre Brødre ikke
hav

havde været eder behjelpelig til Raviteter, og endelig, hvad eders, Prints Houffain, angaaer, saa maatte Princesen være af det utafnemmelig Slags, om hun ikke skønnede paa den Tieneste, som J ved eders Tæppe har gjort hende, hvilken virkelig var fornøden, i fald hun ei skulle bortdød, førend de andre kunde komme til hende; Men tag derhos dette i Betænkning, at eders Tæppe allene kunde ikke have gjort Sagen klar, dersom Prints Ali ikke ved sit Rør havde skaffet eder Kundskab om hendes Sygdom, og Prints Ahmed ikke betient sig af sit forunderlige Eble til at helbrede hende. Som da hverken Tæppet, Røret eller Eblet, hver for sig, kunde have udrettet noget til Princesens Beste, saa kan jeg ikke med nogen Billighed give det ene nogen Fortrin for det andet, og folgelig bliver den Nytte, J kan vente eder af eders Reise, intet andet end den J allerede har erlanget, nemlig Princesens Sundhed.

Efter saadan Sagens Beskaffenhed, anseer jeg det fornøden, at gribe til et andet Mid- del, i fald jeg ellers skal kunde udvælge en af eder til hendes Gemahl. Det bestaaer derudi, at vi alle med hinanden vil begive os uden for Staden paa den Mark, hvor Hæstene blive exercerede, og enhver af eder skal der gjøre et Skud med eders Bue. Hvis Piiil der da flyer længst bort skal have Princesen til Ægte.

J øvrigt vil jeg ikke efterlade at takke enhver af eder for den Ravitet J har hiembraat;

Chi

Ehi jeg har vel mange andre Mariteter, men jeg maa dog tilstaae, at ingen af dem har saa forunderlige Egenstaber hos sig, som eders. Disse trende Stykker bør altsaa have det fornemste Sted paa mit Kunst-Kammer, og jeg skal forvare dem ikke allene som en Curiositet, men endog som noget der er til stor Nytte.

Som nu de trende Printsere ikke havde det allerringeste at indvende imod det, som Sultanen deres Fader havde talet, saa gjorde de strax Anstalt at forsyne sig med Buer, og dernæst begav sig med et Talriig Følgeskab ud paa Marken. Saasnart nu Sultanen ligeledes der var ankommen, tog Prints Houssain, som den ældste, sin Bue og gjorde det første Skud, efter ham skød Prints Ali sin af og dernæst Prints Ahmed, men der var ingen, som kunde see hvor bemeldte Prints Ahmeds Piiil blev af, og hvor meget man end ledte efter den, var det dog ikke muelig at finde samme. Nu syntes det vel trolig, at hans Piiil var flyvet længst bort, og at han altsaa burde have nydet Princesen, men man ansaae det dog ikke desto mindre fornøden, at man fandt Pilen for at giøre Sagen tydelig; Prints Ahmed maatte forestille Sultanen hvad han vilde, saa hialp det dog ikke; Ehi han tildømte Prints Ali strax Princesen, og beordrede at man skulde giøre Anstalt til deres Brøllup, hvilket ogsaa saa Dage derefter solenniter blev holdet.

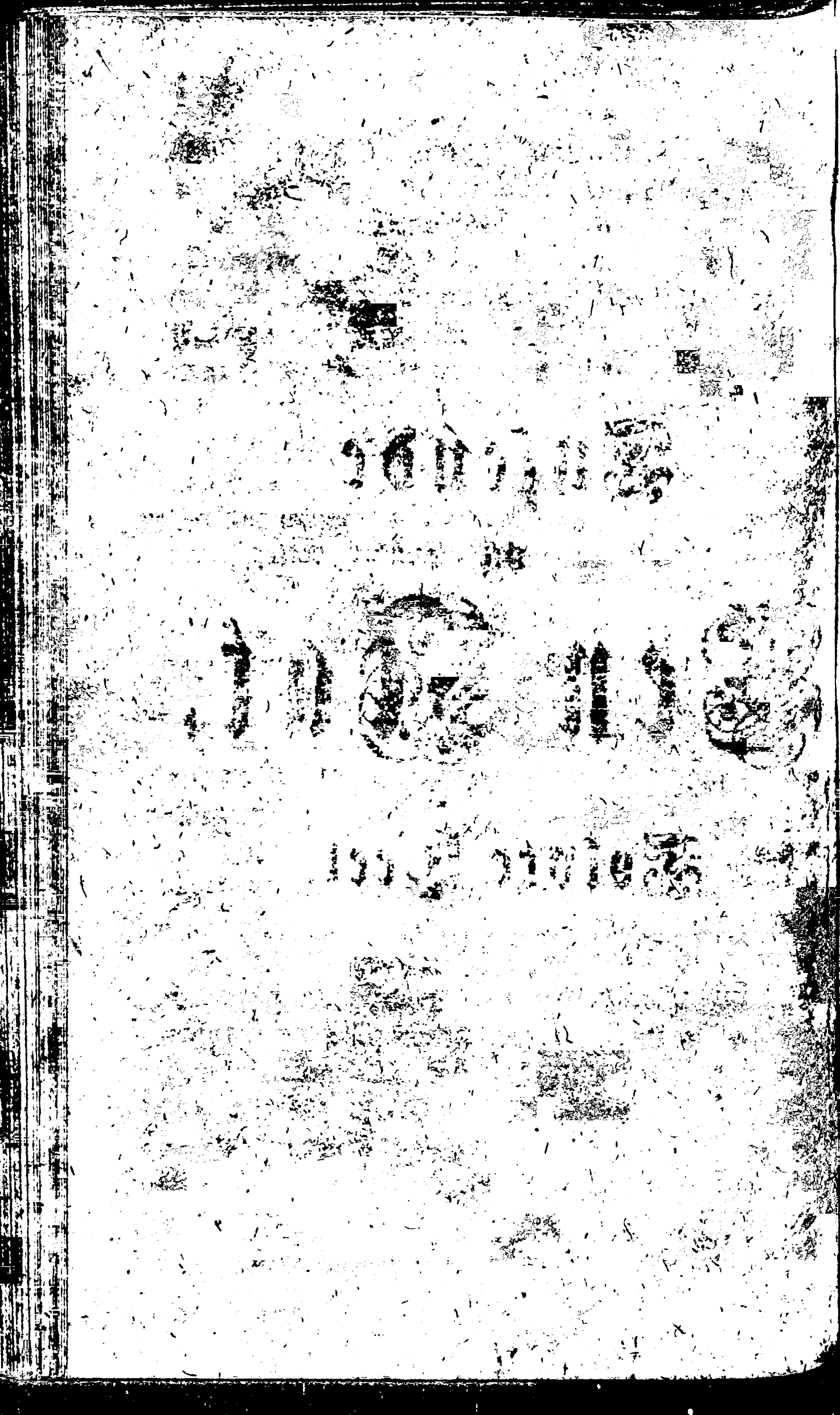
Ende paa den Ellefte Part.

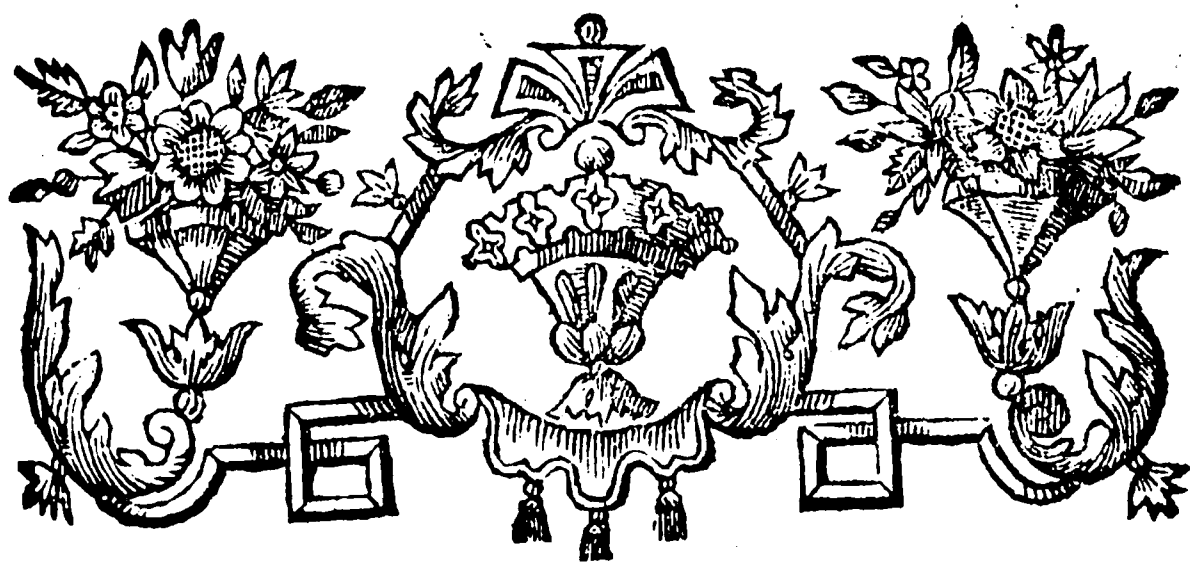
Tusende

og

En Sæt.

Folgte Deel.

Den 882. Nat.

Srints Houssain kunde ikke overtale sig til at bivaane dette Brøllup; Thi som hans Kierlighed til Princesse Mouroun Nihar, var lige saa oprigtig som den var heftig, saa fandt han sig ikke sterk nok til at kunde med Taalmodighed see paa, at saa smuk og dydig en Princesse skulle nedlegges i en andens Arme. Ja han blev saa fortrydelig derover, at han strax renoncerede paa den Arve-Rettighed, som Fødselen havde givet ham til Thronen, i det han forlod Hoffet, og søgte at blive Dervis eller Munk i et Kloster; Til hvilken Ende han gav sig under en Scheicks Information, der var berømt for at føre et Exemplarisk Levnet, og opholdt sig med sine Discipler paa et eenlig Sted.

Prints Ahmed kunde lige saa lidet overtale sig til at bivaane Printz Ali og Princesse Mouroun Nihars Brøllups-Fæst, men slog sig

sig dog ikke saa reent fra Verden som Prints
 Houffain. Som han nu ikke kunde begribe
 hvor hans Piil var bleven af, saa sneeg han sig
 bort fra sine Folk, og besluttede at lede derefter.
 Han blev stedse ved at gaae, og da han kom til
 Stædet, hvor han havde skudt den af, saae han
 baade til hoire og venstre Side, men han
 kom omsider saa langt bort uden at finde den,
 at han ikke kunde andet end slutte, at hans Umæ-
 ge var forgieves. Imidlertid blev han dog ved
 at gaae indtil han endelig kom til en meget høi
 Klippe, hvilken han maatte gaae omkring, i
 Fald han vilde gaaet videre; Denne Klippe
 laae paa et ufrugtbar Sted, fire Mile fra det
 Sted han kom fra.

Da nu Prints Ahmed kom nær hen til
 denne Klippe, blev han vaer, at der laae en
 Piil lige for ham, hvilken han altsaa tog op,
 og efterat han nøie havde betragtet den, kiendte
 han, at det var den selvsamme Piil, som han
 havde udfskudt. Her er den, sagde han ved sig
 selv, men dette maa jeg sige derhos, at hverken
 jeg eller noget andet dødelig Menneske har Kræf-
 ter til at sknde en Piil saa langt bort. Som
 han nu fandt den liggende plat need paa Jorden,
 uden at hæfte med Spidsen derudi, saa vidste
 han ikke om han skulle tro, at den var fløied imod
 Klippen, og formedelst dens Modstand drevet
 tilbage igien. Der maa absolute være en Hems-
 melighed derunder, sagde han fremdeles, og
 denne

Denne Hemmelighed kan ikke andet end falde ud til min Fordeel. Maaskee Lykken kan have noget andet forbeholdet for mig, efterat den først har nægtet mig det jeg gjorde mig Haab om at nyde.

Som nu bemeldte Klippe foran gik ud i mange Spidse, saa gik Printsens omkring og betragtede den saa nøie, at han omsider fandt en stor Jern Dør for sig, som der var ingen Laas for. Dog kunde han ikke bilde sig ind, at den var aaben, hvorudover han gik hen og rykkede paa Dørren, og han maatte forundre sig, da han saae, at den gik op, saa snart han rørte ved den. Han gik altsaa inden for, og da han saae, at der inden for var en beqvem Medgang i Klippen, besluttede han at gaae der need, dog troede han, at det vilde blive en Deel vanskeligt for ham, naar han kom noget bedre frem, efterdi han forestilte sig at komme i et tyk Mørke, men det faldt anderledes ud; Thi han fandt strax et ganske klart Lys for sig, og i det han omsider kom ind paa en stor Plads, fik han Die paa et overmaade prægtig Slot, hvis forunderlige Bygning han ikke havde Tid nok til at betragte; Thi i det samme kom ham en Dame i Møde, som havde en Deel Fruentimmer omkring sig. Denne Dame var meget prægtig iflædt, og foruden, at hun af Naturen var begavet med alt det man kan give Navn og Smukhed, saae hun ret Majestætisk ud af Ansigtet.

Den 883. Nat.

Saa snart Prints Ahmed saae denne Dame, gik han lidet hastigere frem, for at giøre sin Compliment, men som Damen merkede dette, kom hun ham tilforn, i det hun sagde: Prints Ahmed! Kom nærmere hid! I er hieertelig velkommen.

Det er ikke at udsige, hvor stor Printsens Forundring blev, da han hørte, at man nævnedes hans Navn paa et Sted hvor han ikke var kiendt eller nogen Tider havde hørt tale om; Thi omendskiont Sultanens hans Faders Residence laae ikke langt derfra, saa var dog dette Slot ubekiendt for enhver, og altsaa kunde han ikke begribe, hvor denne Dame havde faaet Kundskab om hans Person og Navn. Omstidder kom han hen til Damen, og efterat han havde gjort hende det sædvanlige Godefald, sagde han til hende: Madame! Jeg er ankommen paa et Sted, hvor jeg maatte frygte at nyde Frugten af et ubesindig Foretagende, og derfor takker jeg Tusende gange for den Forsikkring, som I giver mig, at jeg er velkommen. Imidlertid, Madame! sagde han fremdeles, maatte det tillades mig, uden at ansee det for Uhoslighed, at jeg spørger, hvorfra den Bekiendskab reiser sig, som I beretter at have til mig? Jeg for min Part kan sige, at jeg aldrig har havt nogen Kundskab om dette Sted førend i

Dag,

Dag, endskjønt det dog ligger saa nær i Naboes
Lauget. Min Prints! svarede Damen lad os
gaae ind paa den store Sal, saa kan jeg paa en
mere beqvem Maade, saavel for eder som mig
selv, besvare eders Spørsmaal.

Han gif altsaa tillige med Damen ind i
bemeldte Sal, og den Herlighed han der fore-
fandt saavel i Henseende til dens kunstige Ind-
retning, som prægtige Zirater af Guld og alle-
haande kostbare Meubler, satte ham i saa uge-
meen Forundring, at han strax raabte, at der
ikke kunde findes noget i Verden som kunde lig-
nes derimod. Da kan jeg forsikre, svarede
Damen, at denne Sal er det ringeste af mit
Pallais, og I skal selv tilstaae mig det, naar
jeg faaer vist eder omkring i de andre Gemak-
ker. Dernæst satte hun sig need paa en Sofa,
og efterat Printsen i følge hendes Begiering hav-
de sat sig need hos hende, sagde hun til ham:
Min Prints! I falder i Forundring over at
jeg kiender eder, uden at I kiender mig, men
eders Forundring skal snart ophøre, naar I
faaer at vide hvo jeg er. Imidlertid troer jeg
dog ikke, at I jo veed af eders Religion, at
Verden behøes saavel af Geister som Menne-
sker. Nu er jeg en Datter af saadan en Geist
der er den allermægtigste og fornemste iblant Geis-
terne, og mit Navn er Paribanou. (*) I saa-

Et 4

Dan

(*) Paribanou er et Persiskt Ord, og er det samme
som en Sandsigerinde.

dan Henseende tør J ei ved at forundre eder over,
 at jeg kiender saa vel Sultanen eders Fader som
 Printserne eders Brødre og Princesseu Tourou
 roun Nihar. Ja jeg har ogsaa Efterretning
 om eders Kierlighed til Princesseu og den Rei-
 se som J for hendes Skyld har paataget eder,
 ligesom jeg og kan fortælle eder alle Ting ganske
 omstændelig, hvad der paa denne Reise har til-
 draget sig saa vel i Henseende til det kunstige
 Eble, som J har tilkiøbt eder i Samarcanda,
 som og Tæppet til Bisnagar, som Printseu
 Houssain tilkiøbte sig, samt det Elfenbeens Ror,
 som Printseu Ali bragte med sig fra Schiras.
 Dette maa være nok til Efterretning, at jeg ik-
 ke er eder ubekiendt. Det eneste jeg derfor vil
 legge til, er, at det synes mig J var en bedre
 Lykke værd, end at nyde Princesseu Tourou
 Nihar, og paa det jeg kunde bane eder Veien
 til saadan eders Lyksalighed, saa tog jeg den
 Piil, som J nu har i Haanden, i sin Fart,
 da i skød den af; Thi jeg var just nærværende,
 og saae, at den ikke engang ville flyve saa langt
 bort som Printseu Houssains: Hvorudover jeg
 hialp den i sin Fart, at den Standsede imod
 Klippen, hvor J haver funden den. Nu staaer
 det til eder, om J vil betiene eder af Leiligheden
 for at blive lykkelig.

Den

Den 884. Nat.

Som nu Sandsigerinden udtalte disse sidste Ord med en slags Bevægelse, og med for-
 elskte Dine saae paa Prints Ahmed, samt der-
 hos skiftede Farver i sit Ansigt, saa havde Prints
 Ahmed ingen Umage med at begribe, hvad for
 en Lykke hun taledede om. Han betragtede altsaa,
 at Princesse Nouroun Nihar ikke kunde blive
 ham til Deel, og at Sandsigerinden Paribas-
 nou ikke allene var langt smukkere, yndigere og
 rigere, men endogsaa besad en langt større For-
 stand, hvorudover han velsignede det Dieblif,
 da han fik i Sinde anden gang at søge efter sin
 Piiil, som var bleven borte, og som han fandt
 en stor Kierlighed til denne Dame, saa svarede
 han hende saaledes: Madame! om jeg ikkun
 allene min øvrige Livs-Tid maatte være eders
 Slave, og have Leilighed til, at forundre mig
 over de mange Herligheder, som her findes, saa
 vilde jeg endog ansee mig for det lykkeligste Men-
 neske paa Jorden; Forlad mig derfor min Dri-
 stighed, i det jeg udbeder mig denne Naade, og
 lad en Prints, der ganske og aldeles underkaster
 sig eders Herredømme, ikke agtes uværdig til
 at antages ved eders Hof.

Yndige Prints! svarede Damen, jeg har
 med mine Benner's Samtykke, og efter mine
 egne Vilkor og Omstændigheder indrettet mine
 Ting for mig selv her paa dette Sted, og altsaa
 vil-

vil jeg ikke antage eder som min Slave, men erkiende eder som en Herre, ei allene over min Person, men endog over alt hvad jeg eier, saa fremt I har den Kierlighed til mig, at I vil antage mig til eders Gemahl; Og jeg har det Haab, at I ikke fortryder paa, at jeg kommer eder tilforn med dette Tilbud. Jeg har allerede sagt, at jeg maa opføre mig efter mine Omstændigheder; Og jeg vil endnu legge dette til, at det i Henseende til Mand's Personer ikke saaledes er beskaffen med en Sandsigerinde, som en anden Dame; Thi disse holder sig det for en stor Skam, at giøre en Mand's Person Egteskabs Tilbud, men hvad os angaaer, saa undseer vi os ikke ved at frie selv, og vi giør os det Haab, at man giør sig en Mand's Person derved desto meer forbunden.

Prints Ahmed, svarede hertil aldeles intet; Thi som Kierligheden var lige saa sterk hos ham som hos hende, saa troede han, at han ikke bedre kunde give hende sin Erkiendtlighed tilkiende, end naar han kyssede Sønnen af hendes Klæder, hvilket han ogsaa vilde have giørt, dersom hun ei selv havde hindret ham derudi. I det hun nu saaledes holdte ham derfra tilbage, sagde hun: Min Prints! tilsiger I mig ikke eders Troskab, ligesom jeg har tilsagt eder min? Af Madame! svarede Printsen med en venlig Mine, hvad skulde jeg vel kunde giøre bedre til min Fordeel og Lyksalighed i Verden? Ja min Sul-

tandin-

taninde, min Dronning! Jeg overgiver mig ganske til eder, uden at forbeholde mig det allerringeste. Derksom saa er, svarede Sandsigerinden, saa er J min Gemahl og jeg eders Gemahlinde; Og dermed skal Egteskabet være sluttet imellem os; Thi andre Ceremonier betiene vi os ikke af; Vi have det ikke heller fornøden, efterdi saadan Aftale staaer langt fastere og uopløseligere end hos Menneskerne, der betiene sig af de sterkeste Formaliteter. Vi vil i Aften indbyrdes holde Brollup, sagde hun fremdeles, og imidlertid jeg dertil gjør den fornødne Anstalt, vil jeg lade eder opbære noget Mad, efterdi det er ventelig, at J endnu i Dag ikke har faaet noget. Jeg skal derefter vise eder omkring paa Gemakkerne, og naar J saaledes selv faaer seet dem, maa J dømme, om det ei er sandt, hvad jeg har sagt, nemlig, at denne Sal er den sletteste af dem allesammen.

Nogle af hendes Fruentimmer, som var gaaen ind med hende, begreb strax hvad hendes Mening var, hvorudover de gik ud, og efter en føie Tids Forløb, bar nogle Retter Mad tillige med et par Glaster af den beste Wiin.

Den 885. Nat.

Da nu Prints Ahmed havde ædt og drukket, saa meget, som han lystede, førte Sandsigerinden Paribanou ham omkring af et Gæsthus
maß

maſ i et andet. Her fandt han ſaa ſtor en Mængde af Diamanter, Rubiner og Smaragder tillige med Perler, Agath, Jaſpis, Porphyr og mange ſlags koſtelig Marmor, hvilket alt i ſaa kunſtige Figurer vare udarbeidede, at det var langt fra, han nogen Tid havde ſeet ſaadan Herlighed tilførn, og tilſtod veent ud, at han ikke troede, der nogen andre Stæder i Berden, var ſaa ſtor en Herlighed og Rigdom at finde.

Min Prints! ſagde Paribanou: Derſom I ſaa admirerer mit Pallais, ſaa vil det komme langt anderledes, naar I ſaaer at ſee de Palladſer, ſom tilhører dem, der ere ligesom Hoveder for Geiſterne, hvilke ere langt deiligere, ſtorre og prægtigere end mit. Jeg kunde vel endnu lade eder ſee min Have og er vis paa, at I ei mindre ſkulde forundre eder over dens Herlighed, men dette ſkal ſkee en anden gang; Thi Matten nærmer ſig, og alſaa er det Tid at vi ſætter os til Taſſels.

Salen, ſom Paribanou lod Printsſen gaae ind i, og hvor Taſſelet var dækket, var ikke den ringeſte Deel, ſom her var tilovers for Printsſen at beſee. Saa ſnart han kom derind, forundrede han ſig over den utallige Mængde med Ambra, parfumerede Boplys, hvilke vare opſat ſaa ordentlig, at man med Lyſt kunde ſee paa dem. Ikke mindre forundrede han ſig over Parade-Bordet, ſom ſtod fuld af ſtore Gulds
Glaas

Skaale, hvis kunstige Facon og Arbeide var langt kostbarere end Materien selv. Han fandt her ogsaa en stor Mængde Fruentimmer, som stode afdeelte i visse Chor, og med Sang og Spil diverterede dem; Derpaa satte de dem til Taffels og Paribanou var ret omhyggelig for at forsyne Prins Ahmeds Tellerken med de allerdelicateste Retter. Som nu Prinsen aldrig tilforn havde smagt saa nydelig Spise, saa berømte han den overmaade, og sagde, at det prægtige Maaltid, hvormed hun tracterede ham, var langt herligere end det man faaer iblant Menneskerne. Ligeledes berømmede han den Vin, som hun skienkede hannem med. Dog begyndte de ikke at drikke deraf, førend ved det sidste Taffel, der bestod af Frugter og saadanne Rager, hvortil et Glas Vin kunde smage got.

Efter bemeldte sidste Taffel var til Ende, stod de op og satte sig paa en Sofa og heldede sig op til nogle Puder, som var overtrukken med Silke-Toi, der var besyet med adskillige smukke Blomster. Derefter kom et stor Antal af Geister og Sandsigerinder ind paa Salen, hvor de blev ved at dantse, indtil Prinsen og Paribanou igien opstod af deres Sæde, da de siden under en stedsevarende Dants forsoiede sig lige hen for det Gemak hvor Brude-Sengen var opsat. Da de her ankom, stillede de sig i to Rækker, og lod Prinsen tillige med sin Brud gaae mit igiennem begge Rækkerne, hvorefter de be-
 gav

gav sig bort, og forundte dem den Frihed og Rolighed, som de om Natten havde nødig.

Den 886. Nat.

Dagen derefter fortsatte man Brollups-Fæstet med ny Forlystelser; Ja den varede i mange Dage, og der var ingen Dag, at Sandstgerinden jo med ny Musique, ny Dantse, og ny Skue-Spild vidste at fornøie Prints Ahmed; Men hendes Hensigt dermed var ikke andet, end at give Printsen de væsentligste Kiende-Tegn paa hendes oprigtige Kierlighed, ligesom hun ogsaa derved vilde give ham at forstaae, at han ikke kunde have nogen Fornøielse ved Sultanens hans Faders Hof eller andre Stæder i Verden, som kunde lignes med den Herlighed, og de mange Forlystelser som han nød hos hende, og at han altsaa skulle see sig holden ved stedse at forblive hos hende, og aldrig forlange at komme tilbage igien til Sultanens hans Faders Hof. Dette lykkedes ogsaa for hende; Thi Prints Ahmed elskede hende saa heftig, at det og ikke stod i hans Magt, at afstaae fra sin Kierlighed, om han end vilde.

Efter sex Maaneders Forløb fik Prints Ahmed en stor Begierlighed efter at vide, hvorledes det stod sig med hans Fader Sultanen, som han stedse havde baaren stor Kierlighed og Verbødighed for, og som han ikke paa anden

Maaned

Maade kunde faae nogen Efterretning herom, end ved at begive sig hiem til ham, saa foreslog han saadant for Paribanou, og bad hende, at hun vilde tillade ham samme. Denne Discours gjorde Sandsigerinden noget urolig; Thi hun frygtede, at dette allene var en Indvending til at komme bort fra hende; Hvorudover hun svarede ham saaledes: Min Prints! hvorudi har jeg forseet mig imod eder, imedens I vil bede mig om denne Tilladelse? Skulle det være muligt, at I saa hastig kunde forglemme den Troskab, I har tilsagt mig? Hvorledes kan I lade af at elske mig, som saa hiertelig elsker eder? Jeg veed jo, at de Kiende-Tegn, jeg har givet eder paa min Kierlighed, ere saa tilstrækkelige, at I ikke kan tvile paa dens Oprigtighed.

Min elskværdige Dronning, svarede Prints Ahmed, jeg er fuldkommen overbevist om eders oprigtige Kierlighed, og jeg var uværdig til at nyde den, i Fald jeg ikke viste min Erkiendtlighed, i at elske eder igien med lige Oprigtighed. Skulle jeg altsaa have fortørnet eder med min Begiering, saa beder jeg Tusende Gange om Forladelse; Thi jeg har ikke gjort den for at mishage eder, men den reiser sig allene af den Pligt, som jeg af Naturen er forbunden til at vise imod min Fader, i det jeg betager ham den Bedrøvelse, som jeg ved min Fraværelse har forarsaget ham; Thi jeg har ikke Aarsag at formode andet, end at han jo maa være indtaget af en

stor

stor Bedrøvelse, efterdi han ikke forestiller sig, at jeg er mere til. Men som det er eder imod, at jeg gaaer hen og trøster ham i sin Bedrøvelse, saa skal jeg herudi lempe mig efter eders Billie, og der er ingen Ting i Verden, jeg jo for eders Skyld skulle gjøre.

Dette taledede Prints Ahmed ganske aabens hiertet, og som han bar en stor Kierlighed for Paribanou, saa stod han af fra sit Forsæt, og holdt ikke mere an hos hende om Tilladelse at reise. Saadan Lydighed var Paribanou ganske fornøiet med; Men som Printsens dog ikke ganske og aldeles kunde forglemme sin Fader, saa søgte han dog ved alle Leiligheder at tale med hende om Sultanens herlige Egenstaber, og i Særdeleshed den Kierlighed, han bar til ham, hvilket han altsammen foreholdt hende, i det Haab hun dog engang skulle lade sig bevæge.

Den 887. Nat.

Det var ogsaa saaledes gaaet til med Sultanen i Indien, som Prints Ahmed havde forestillet sig; Thi midt under de Forlystelser, som han havde ved Prints Ali og Princesse Mourouns Nihars Brollup, blev han overmaade bedrøvet, da man bragte ham den Tidende, at de tvende andre Printser saa usformodentlig var bortreist. Dog varede det ikke længe, førend han fik Efterretning om det Forsæt, som

som Prints Zoussain havde fattet om at slaae sig reent fra Verden, ligesom han ogsaa fik at vide, hvad for et Sted han havde udvalt sig til saadan sit stille Levnet. Nu havde han vel, som en god Fader, gierne seet, at han havde bleven ved Hoffet, og holdt sig til hans Person; Thi han ansaae det for en Deel af sin Lyksalighed, at have sine Børn omkring sig, saa længe de ikke seiv gjorde sig uværdig til hans Kierlighed; Men som han ikke kunde laste denne Printses Forsæt, saa bar han hans Fraværelse med saa megen desto større Taalmodighed. Derimod var han meget bekymret for at faae nogen Efterretning om Prints Ahmed, hvorudover han afskikkede Courerer til sine Stattholdere i Provincerne, med Befaling, at de skulde nøde ham til igien at begive sig til Hoffet; Men al hans Umage, som han i dette Fald gjorde sig, var forgieves, saa at hans Bedrøvelse derfor mere og mere tiltog.

Han taledede tit og ofte med sin Stor-Bezir om denne Prints, og iblant andet, sagde engang til ham: Bezir! du veed, at Prints Ahmed stedse har ligget mig paa Hierte, og det er dig ikke uvitterlig, hvor stor Umage jeg har gjort mig for at finde ham igien, uden at have nogen Nytte deraf. Den Smerte, saadant forarsager mig, er saa stor at den omsider qvæler mit Hierte, dersom du ei i Tide haver Medlidenhed med mig. Dersom du altsaa

E. en N. III. B. U u bar

har nogen Omsorg for min Conservation, saa har du at see derhen, at du gaaer mig til Haande med dine gode Raad.

Som nu Stor-Beziren alle Tider viste sin underdanige Pligt, saa vel i Stats-Sagerne, som i andre Particulaire Forretninger, saa anvendte han al muelig Flid paa, at finde et Middel, hvorved han kunde lindre Sultanens Bedrovelse, og faldt omsider paa, her til, at betiene sig af en Froid-Qvinde, som for sine Kunster overmaade blev berømt. Dette foreslog han Sultanen, og bad ham, at han vilde lade hende hende til sig for at høre hendes Tanker, hvilket Sultanen var fornøiet med, og altsaa befalede Stor-Beziren, at han dertil skulle gjøre Anstalt.

Efterat Stor-Beziren altsaa havde ført Froid-Qvinden op paa Slottet, sagde Sultanen til hende: Den Bedrovelse, som jeg har havt formedelst Prints Ahmeds Fraværelse, er saa bekiendt, at du ogsaa uden Tvivl veed det; Thi siden Prints Ali holdt sit Brøllup med Princesse Mouroun Nihar, har jeg formedelst denne Sag ikke havt nogen glad Time; Er det derfor mueligt, at du ved dine Kunster kan give mig nogen Efterretning om ham, saa siig mig, hvor er han kommen hen i Verden? Er han endnu levende? Hvor er han? Hvad gjør han? Skal jeg gjøre mig noget Haab om at see ham igien?

Froids

Trold-Qvinden svarede: Allernaadigste Herre! Jeg maa være saa færdig i mine Kunstter, som jeg være vil, saa er det mig dog ikke mueligt strax paa Stædet at besvare Eders Majestæts Spørsmaal, men dersom de vil have den Naade for mig, at give mig Tid til i Morgen, saa skal jeg give et fuldkommen Svar paa deres Spørsmaal. Sultanen tillod hende denne Tid, og lovede en god Belønning for hendes Umage, saa fremt hendes Svar var saaledes, som han ønskede.

Den 888. Nat.

Morgenen derefter kom Trold-Qvinden igien, og da Stor-Beziren havde ledet hende ind til Sultanen, sagde hun: Allernaadigste Herre! Hvor stor Glid jeg endog har anvendt for at give Eders Majestæt en fuldstændig Oplysning om det, som de har spurgt mig om, saa har jeg dog ikke kundet faae andet at vide end at Prints Ahmed er i Live, og dette er saa vidst, at Eders Majestæt sikker kan lide derpaa, men hvad Steden anbelanger, som han opholder sig paa, saa har jeg ikke kundet udgrunde det.

Sultanen maatte altsaa lade sig nøie med dette Svar, men det var dog ikke tilstrekkelig nok til at sætte hans Sind i Rolighed; Thi omendskiont han fik at vide at han var i Live, saa

vidste han dog intet af, i hvad Omstændigheder han befandt sig.

Men for igien at komme til Prints Ahmed, saa blev han stedse ved at tale med Paribanou om Sultanen hans Fader, dog uden at lade sig merke med, at han havde nogen Længsel efter igien at see og tale med ham, indtil Paribanou selv kunde slutte, hvad hans Hensigt dermed var. Som hun nu merkede, at han frygtede for at giøre noget, som kunde mishage hende, saa dømte hun deraf, at hans Kierlighed var oprigtig, allerheldst da han Tid efter anden gav hende de eftertryffeligeste Beviser derpaa. Derhos betænkte hun, hvor ubilligt det var at undertrykke en Sønns Kierlighed til sin Fader, hvorudover hun besluttede at give ham sin Tilladelse til at reise.

J saadan Henseende sagde hun engang disse Ord til ham: Min yndige Prints! Jeg havde forestillet mig, at den Tilladelse, som J begierte af mig, maatte give mig et uhyksalig Beviis paa eders Ubestandighed, hvorudover jeg afflog eders Begiering; Men da jeg nu siden den Tid saa vel ved eders Ord som Gierninger fuldkommen er bleven overbevist om, at J bestandig elsker mig, saa at jeg sikkert kan forlade mig paa eders Kierligheds Oprigtighed, saa har jeg forändret mine Tanker, og altsaa giver eder den Tilladelse, som J har forlangt, men dog med
de

de Vilkor, at J først gjør mig eders Cød, at J ei vil blive længe borte. Disse Vilkor skal dog ikke bekymre eder; Thi jeg forsikkrer, at det ikke skeer af nogen Mistanke til eders Ærlighed; Thi jeg gjør det allene, fordi jeg veed, at J oprigtig elsker mig.

Prints Ahmed vilde derpaa faldet need for Sandsigerindens Fødder, for desto bedre at vise sin Erkiendtlighed, men hun hindrede ham derudi, og sagde, at det var ufornoden. Min Sultaninde! svarede Printsen, jeg kiender meget vel, hvor stor den Naade er, som J beviser mig, men jeg fattes paa Ord til at takke derfor saa meget som jeg gierne ønskede. I det øvrige tilstaaer jeg, at den Cød, som J har forlangt af mig, gjør mig aldeles ingen Bekymring, ja jeg er saa meget desto mere villig til at gjøre den, efterdi det ikke er mig nuelig at leve foruden eder. Den Hastighed, jeg skal betiene mig af, skal være et Beviis paa, at jeg oprigtig elsker eder, og at jeg derudi mere følger min Tilbøielighed, end skynder mig af Frygt for at blive Meen-Edig; Thi det er mit fulde Forsæt, at forblive hos eder, saa længe som jeg lever, og endskjønt jeg med eders Tilladelse undertiden besøger min Fader, saa skal dog saadan min Besøgelse ingen Tider være saa længe, at jeg derved skulle forårsage eder nogen Fortrydelse.

Den 889. Nat.

Sandsigerinden Paribanou var saa meget desto mere fornøiet over disse Prinsens Ord, efterdi hun derved blev betaget al den Wisstanke, som hun havde fattet til ham; Thi hun kunde forhen ikke bilde sig andet ind, end at han ved den Tilladelse han udbad sig, søgte at skilles fra hende, men som hun nu ganske renoncerede paa saadanne Tanker, saa sagde hun med en mild Mine, at han maatte reise naar han vilde; Men tag det ikke ilde op, sagde hun fremdeles, at jeg i Forveien erindrer eder om, hvorledes det er raadelig, at I paa eders Reise opfører eder ganske vaersom, og i Særdeleshed vil det være fornøden, at I ikke aabenbarer noget for Sultanen eders Fader, hverken om eders Egteskab, som I med mig har indgaaet, ikke heller om det Sted, som I boer paa; Thi I kan bede ham, at han vil være til Freds, naar han veed, I lever og forlanger ikke større Lyksalighed i Verden end I har.

Da nu Sandsigerinden derpaa havde overleveret Prinsens et Folgeskab af Tive Personer til Hæst, tog de Afsked med hinanden, og efter at Prinsens selv havde sat sig til Hæst, begav han sig tilligemed sit Folgeskab paa Reisen. Hæsten, som han selv betienede sig af, saa vel som Tøiet den havde paa sig, var saa prægtig, at Sultanens ikke kom derimod. Som nu
 Reien,

Veien til Hoved-Staden i Indien ikke var lang, saa varede det ikke heller længe forend han der ankom. Neppe var han kommen inden for Porten forend Folkene der i Staden, som strax fiendte ham, begyndte at raabe et Bivot efter ham, og som de var fornøiet over, at de igien fik ham at see, saa er det ikke at udsige, hvor stor en Mængde Mennesker der forsamlede sig omkring ham, og fulgte lige ind paa Slottet.

Saa snart han var kommen op paa Slottet, tog Sultanen ham i Favn, og beklagede hvor stor en Bedrøvelse han havde havt over hans lange Fraværelse, og denne eders Fraværelse, sagde han fremdeles, har været mig saa meget desto smerteligere, efterdi jeg stadig bildte mig ind, at J var faldet hen til et slags Desperation, da Skiebnen udelukkede eder og eders Broder fra den Fordeel J havde ventet eder.

Den 890. Nat.

Allernaadigste Herre! svarede Prints Ahmed: Jeg overlader det til Eders Majestæt at demme, om jeg nogensinde kunde overtale mig til at være overværende paa den Tid, da Prints Ali holdt sit Brøllup med Prinsesse Touroun Nihar, som var den eneste mit Hierte-Lov var faldet til; Thi om jeg i en Overilelse havde grebet til et skammelig Expedient, hvad vilde man da saa vel ved Hoffet, som i Staden ha-

Uu 4

ve

ve raisoneret om mig? Man maa betænke, at
 Rierlighed er saadan Tilbøielighed, som man
 ikke kan give Afsskeed naar man vil, ligesom man
 ikke heller kan opvække den naar man vil; Den
 er en herskende Passion, som fordrer Endighed,
 og den giver os ofte ikke Tid til at bruge For-
 nusten. Eders Majestæt veed desuden, at da
 jeg skød min Piil af, hendtes der mig saadan
 ne Ting, som ikke er vederfaret noget Menne-
 ske; Thi det var mig jo ikke mueligt at finde
 min Piil igien, endskjønt det var paa slet Mark,
 den blev affkudt, hvilket forarsagede, at jeg
 forliste det, som min Rierlighed ikke mindre
 end mine Brøders Tilkom; Men som Lykken
 slog mig Feil, og jeg ikke fandt min Regning
 ved at tilbringe Tiden med unyttige Klagemaal,
 saa sneeg jeg mig bort, uden at nogen skulde
 vide det, og begav mig ud paa Marken at leede
 efter min Piil, paa det jeg derved kunde stille
 mit Sind's Urolighed, og faae Oplysning om
 en Hændelse, som jeg ikke kunde begribe. Nu
 søgte jeg vel rundt omkring, og leedte baade ved
 høire og venstre Side, særdeles paa de Steder,
 hvor mine Brøders var funden, men jeg maatte
 fornemme, at min Umage var forgieves.
 Dog blev jeg ikke fied af at leede, men blev
 ved at gaae lige frem; Ja jeg var over en Miil
 borte, da jeg endnu holdt ved at see til Jorden,
 og gaae affides, naar der kom mig noget for
 Dine, som saae ud som en Piil.

Omsider betænkte jeg, at det var umueligt, at min Piil kunde flyve saa langt bort, hvorudover jeg blev staaende stille, og spurgte mig selv, om jeg havde mist Forstanden, eller vilde bilde mig ind, at mine Kræfter formaatte at drive en Piil saa langt bort, som endnu ingen af vore ældste og stærkeste Helte har kunnet gjøre. Dette overlagde jeg ved mig selv, og altsaa besluttede, ikke at vilde gaae videre, men jeg veed ikke, hvorledes det kom sig, at jeg dog imod min Villie blev ved at gaae indtil jeg omsider kom til Enden af Marken, hvor de høie Bierge ligger. Her fik jeg Die paa en Piil, og jeg havde ikke saa snart seet den, at jeg jo tog den op, og kiendte at det var den samme, som jeg havde affkudt, omendstiont den hverken laae paa sit rette Sted, eller paa rette Maade.

Men i hvorvel jeg fandt min Piil saa langt borte, saa var det dog langt fra, at jeg derfor tænkte, at Eders Majestæt havde gjort mig nogen Uret, i det de har tildømt Prints Ali Princessen; Nei jeg tænkte ikke engang derpaa; Men langt heller bildte jeg mig ind, at denne Hændelse havde noget i sig, som vilde blive mig til Fordeel, og jeg fik snart Oplysning derom, uden at begive mig andre Steder. Men dette er en Hemmelighed, som jeg ikke kan aabnebære, vil derfor bede Eders Majestæt, at de ikke tager det unaadig op, at jeg dermed tier.

De vilde behagelig lade sig nøie med, at de af min egen Mund forsikkres om, at jeg er lykkelig, og er fornøiet med den Lyksalighed, jeg har ver opnaaet.

Den 891. Nat.

Som nu den Urolighed, som Eders Majestæt formedelst min Fraværelse var paakommen, var den eneste Ting der bekymrede mig i min Lyksaligheds fulde Brug, saa ansaae jeg det for min Pligt, at giøre en Reise herhid til dem, for at befri dem fra de Bedrøvelser, som de for min Skyld har været underkast. Dette er altsaa den eneste Aarsag til min Reise, og den eneste Maade, som jeg har at udbede mig hos Eders Majestæt, er, at de vilde forunde mig Frihed, til at besøge dem engang imellem, for at vise dem min tilbørlige Erbødighed, meddele dem Efterretning om min Tilstand, og igien faae at vide, hvorledes de lever.

Min elskelige Søn! svarede Sultanen i Indien: Det som I forlanger af mig, kan jeg umuelig negte eder, endskiont jeg Tusende gange heller havde seet, at I stedse vilde have blevet hos mig. I det mindste maa I dog sige mig, paa hvad Maade jeg kan faae Efterretning fra eder, i Fald I enten skulle forsømme at komme til mig, eller og eders Nærværelse i en eller anden Tilfælde kunde være forrøden. Allers

Iernaadigste Herre! svarede Prints Ahmed:
 Det, som Eders Majestæt forlanger af mig,
 er en Part af den Hemmelighed, som jeg alle-
 rede har talet om, hvorudover jeg beder under-
 danigst, at de i denne Post vilde tillade mig at
 tie. I øvrigt kan de sikker forlade sig til, at
 jeg saa ofte skal indfinde mig hos dem, at jeg
 langt heller skulde synes at falde dem besværlig,
 end at give dem Marsag til at beskylde mig for
 nogen Forsømmelse.

Sultanen vilde nu ikke fordre nogen Op-
 lysning af ham i denne Materie, men sagde:
 Min Son! Jeg er da ikke for at grunde mere
 paa en Hemmelighed, som I vil have eder selv
 forbeholden, men jeg vil allene sige, at I ikke
 kunde giøre mig nogen større Fornøielse, end
 den I har giort mig, med at komme her; Thi
 I har derved befriet mit Sind fra en tung
 Byrde, og altsaa skal I altid være mig vel-
 kommen, naar I kan faae Tid til at besøge mig.

Prints Ahmed forblev ikkun trende Dage
 hos sin Fader; Thi paa den fjerde Dag rei-
 ste han om Morgenens tilig igien bort, og
 Sandsigerinden Paribanou saae ham med saa
 meget desto større Glæde igien ankomme, efterdi
 hun ikke havde ventet, at han saa snart skulle
 have kommet tilbage. Nu fordømte hun aldeles
 den Mistanke, hun havde fattet til ham, da
 hun tænkte, at han tragede efter at bryde den
 Tro:

Trofkabs Eed, han havde gjort hende. Saa snart han der ankom, forestillede hun sig ikke for ham, men bekiendte sin Skrøbelighed, og bad ham om Forladelse. Derefter blev Eenigheden imellem disse tvende forelskte Personer saa fuldkommen, at hvad den ene vilde, vilde den anden ogsaa.

Da nu Paribanou efter en Maanedes Forløb ikke havde fornummet, at Prints Ahmed talede noget om sin Fader, uden allene det som han ved sin Tilbagekomst fortalte hende om sin Reise, og det Løfte, han havde gjort Sultanen ofte at besøge ham, saa sluttede hun, at hans Taushed allene reiste sig af den Hoiagtelse, som han havde for hende; Hvorudover hun en gang søgte Leilighed, at faae denne Materie paa tale, og sagde: Min yndige Prints! siig mig, har I nu ganske forglemt Sultanen eders Fader? Kan I ikke erindre eder det Løfte I har gjort ham, nemlig at I nu og da vilde besøge ham? Jeg for min Part har ikke forglemt, hvad I derom ved eders Hiemkomst fortalte mig, og derudover erindrer jeg eder nu, at I ikke kan tøve længer, førend I første gang opfylder eders Løfte.

Den 892. Nat.

Madame! svarede Printsen med en venlig Mine: Den Forglemmelse, som I forrehol

holder mig, er jeg vel ikke skyldig udi, men jeg har dog heller vilde taale saadan eders Trettesættelse, end jeg vilde sætte mig selv i Fare for at faae Modsigelse, i Fald jeg forlangede en Ting af eder, som I saa besværlig kunde tillade. Min Prints! sagde Sandsigerinden: Jeg vil ikke, at I herefter skal have saadan Høiagtelse for mig, og at det ikke oftere skal skee, saa synes mig, at I ikke kan tøve længer end en Maaned, imellem hver gang I besøger ham. Nu kan I altsaa i Morgen giøre en Begyndelse derpaa, og siden kan I hver Maaned, uden at have nødig at tale til mig derom, eller at vie indtil jeg selv bringer det paa tale, continuere saadan eders Besøgelse; Thi jeg forsikkrer, at jeg dermed er vel tilfreds.

Prints Ahmed reiste altsaa Dagen derefter bort med samme Følgeskab som forrige gang, dog saae han sin Equipage i alle Henseende langt prægtigere end før, og hvad Sultanen angik, saa tog han imod ham med stor Glæde og Fornøielse. Disse Besøgelse aflagde han mange Maaneder efter hinanden, og hans Equipage blev hver gang prægtigere. Som nu nogle af Bezirerne, der vare Sultanens Favoritter, gjorde sig adskillige Tanker om Prints Ahmeds Magt og Høihed, saa misbrugte de deres Frihed, som de havde til at tale med Sultanen, i det de søgte, at opvække et slags Mistanke hos ham. De foreholdt ham, hvorledes en sand

Klog-

Klogskab og Forsigtighed udfordrede, at han maatte vide, hvor hans Søn Prints Ahmed opholdt sig, og hvorfra han fik det, som han kunde opføre sig saa prægtig med, allerhelst da Sultanen selv ikke havde tillagt ham noget Land eller Gods, eller nogen slags visse Indkomster, og desforuden foreholdte de Sultanen, hvorledes det syntes, at Prints Ahmed ikke i anden Henseende lod sig see ved Hoffet, end for at bræve ham, i det han med Flid gjorde sig Umage for at opføre sig saa prægtig for at vise, at han ikke trængte til sin Fader, og at man altsaa havde Aarsag at frygte, at han skulle bevæge Folket til Oprør, og tragte efter at støde ham fra Thronen.

Men som Sultanen i Indien langt fra ikke kunde bilde sig ind, at Prints Ahmed havde saa skadelig et Forsæt, som hans Favoritter foregav, saa svarede han dem saaledes: Jeg troer I vil spotte mig; Thi min Søn elsker mig, og jeg er saa meget desto mere forsikkert om hans Kierlighed, efterdi jeg ikke kan erindre mig nogen sinde at have givet ham den allerringeste Aarsag til at være misfornøiet med mig.

Bed disse sidste Ord tog en af Favoritterne Anledning til at sige: Allernaadigste Herre! det er vel sandt, at Eders Majestæt ikke paa en visere Maade kunde skille de trende Printser ad, i Henseende til deres Kierlighed til Prinsessen; Men, man veed dog ikke, om Prints Ahmed
med

med lige saa stor Taalmodighed som Prints
 Souffain har undertasket sig sin Skiebne. Kun-
 de han ikke have indbildet sig, at han fortiente
 hende allene, og at Eders Majestæt altsaa gior-
 de ham Uret, da de lod det komme an paa Lyk-
 ken allene, og ikke gav ham Fortrinnet for sine
 ældre Brødre.

Den 893. Nat.

Eders Majestæt kan vel svare mig, sagde den
 skalkagtige Favorit fremdeles, at Prints
 Ahmed aldrig har ladet sig merke med, at han
 var misfornøiet, og at vores Frygt altsaa var
 af ingen Betydning; Ligesom de og kunde tæn-
 ke, at som Printsen er af deres eget Blod, vores
 Mistanke derfor var saa meget desto mere ugrun-
 det; Men allernaadigste Herre! Mistanken kan
 derfor ikke være ilde grundet; Thi Eders Maje-
 stæt veed, at man i saa vigtige Ting betiener
 sig af de sikkerste Midler; De maa betragte,
 at Prints Ahmed kan forstille sig, for at naae
 sit Diemerke, og som det synes, han ikke ophol-
 der sig langt her fra Riget, saa kan det være
 desto mere farligt. Ja dersom de vil nøie over-
 veie alle Ting, saa skal de i Sandhed lige saa
 vel som vi befinde, at han og hans medhavende
 Folk ere ganske friske, og at deres Klæder tillige
 med Hæste-Tøiet og andre Prydelser ere ligesaa
 ny og skinnende, som de nylig kunde komme af
 Kunstnerens Hænder; Ja deres Hæste ere ikke
 tref-

trettere, end de allene kunde have løbet en kort spadserer Bei. Alt dette viser ganske aabenbare, at Prints Ahmed opholder sig her i Naboe Laugget, og folgelig maatte vi handle imod vor Pligt, i Fald vi ikke derom gjorde vores allerunderdignigste Forestilling, paa det Eders Majestæt i Tide kunde gjøre fornødne Anstalter til at forsvare eders og det ganske Riges Belfært.

Da nu Favoritten hermed havde endet sin lange Tale, svarede Sultanen ham saaledes: Det maa have hvad Anseende det have vil, saa troer jeg dog ikke, at der er saa stor en Ondskab hos Prints Ahmed, som J foregiver, imidlertid er jeg eder dog forbunden for eders gode Raad, allerhelst da jeg ikke tviler paa, at J jo har givet det i en god Hensigt.

Saaledes svarede Sultanen dem ganske Koldfindig, uden at lade sig merke med, at Sagen i sig selv havde efterladt sig et slags Indtryk i hans Sind. Ikke desto mindre var han dog urolig og bekymret derover, og besluttede ved sig selv noiere at give Agt paa Prints Ahmeds Opførsel, dog uden at tale noget med Stor-Beziren derom. Til den Ende lod han Froid-Quinden igiennem en Løngang komme op til sig paa Slottet og sagde til hende: Du taledes Sandhed, da du forsikrede mig om, at min Son Prints Ahmed ikke var død, og jeg takker dig for samme Efterretning; Men du maa endnu gjøre

giøre mig en anden Tieneste: Jeg har siden den Tid baade seet og talet med ham, og han har hver Maaned engang besøgt mig, men jeg har ikke kun- det faae at vide af ham, hvor han opholder sig; Og jeg har ingen Tider vilde hænge ham over, for at aabenbare mig en Ting, som han har fo- resat sig at holde hemmelig. Allsaa anseer jeg dig beqvem til at skaffe mig saadant at vide, og det saaledes, at ingen anden ved mit Hof faaer nogen Efterretning derom end jeg allene. Du veed at han for nærværende Tid befinder sig her, og som han pleier at reise bort uden at tage Afskæed med mig eller nogen, saa for- som ikke Tiden, men gaae strax ud paa Veien, som han tager af, og giv vel Agt paa, hvor han reiser hen, hvilket du siden ufortøvet maa berette mig. Efterat nu Troid = Qvinden havde faaet at vide, hvor Prints Ahmed fandt sin Pilt, saa gif hun strax derhen, og skiulte sig saaledes ved Klippen, at ingen kunde see hende.

Den 894. Nat.

Dagen derefter, reiste Prints Ahmed med sit ganske Folgeskab om Morgenens ti- lig bort, uden at tage Afskæed med noget Men- neske. Omfider saae Troid = Qvinden hannem ankomme, og hun holdt Die med ham saa læns ge, indtil hun ikke mere kunde see ham.

Som nu Klippen var saa steil, at ingen dødelig Menneſke kunde enten til Fods eller Hæſt beſtige den, ſaa ſluttede Froid-Qvinden, at Printſen enten maatte have retireret ſig need i en Hule eller begivet ſig til et Underjords Sted, hvor Geiſterne og Sandſigerinderne havde deres Boeliger; Hvorudover hun krøb frem, og lige hen imod Hulen, hvor hun syntes han blev borte; Her gik hun rundt omkring indtil hun omſider kom til Enden; Men hvor næie hun end ſaac ſig for, kunde hun dog ikke finde nogen Abning eller den Jern Dør, ſom Prints Ahmed havde funden. Dette kom deraf, at bemeldte Dør ikke kunde ſees af andre end viſſe Mandſ-Personer, hvis Nærværelſe Sandſigers inden Paribanou kunde lide og havde Behag udi, derimod var den uſynlig for alle andre, og i Særdeleſhed for alle Fruentimmer.

Da nu Froid-Qvinden fornam, at hun ikke kunde udforſke mere end hun allerede havde udforſket, ſaa forſoiede hun ſig tilbage, og gav Saltanen den Eſterretning, ſom hun havde ſaaet; Og da hun dermed var færdig lagde hun fremdeles dette til: Af det ſom jeg allerede har berettet, kan Eders Majestæt letteligen begribe, at det ikke vil blive mig vanſkelig, inden en kort Tid at ſkaffe dem Oplyſning om Prints Ahmeds Opforſel og Opholds Sted. For nærværende Tid kan jeg ikke juſt ſige hvad jeg mener, men jeg vil heller viſe det paa ſaadan

Maar

Maade , at de ikke skal have Marsag til at falde det i Tvivl. For nu at naae det jeg tragter efter , saa vil jeg allene bede , at Eders Majestæt vil have Taalmodighed , og lade mig allene sørge for Sagen , uden at spørge om hvad Middel jeg agter at betiene mig af.

Sultanen var fornøiet med hendes Ansøgning , og altsaa sagde til hende: Du maa gjøre det , som dig selv lyster , og du anseer raadeligt , og jeg skal med Taalmodighed oppebie Sagens Udfald. At nu Sultanen kunde opmuntre hende til at forrette sine Ting med Glid , saa forærede han hende en Diamant , og sagde , at han desuden nok skulde forskyldte hende sin Umæge , i Fald hun var lykkelig i det hun havde paataget sig.

Den 895. Nat.

Prints Ahmed blev fremdeles ved , efter sin vedtagne Maade , at besøge sin Fader engang hver Maaned , og som Troldekvinden vidste dette , saa oppebiede hun den Tid , da han pleiede at komme igien ; To Dage førend denne Tid var expireret gif hun ud til Klippen , og lagde sig just der , hvor Prinsens med sine Folk blev borte for hende , i Tanke at faae sit Forehavende fuldført.

Morgenen efter hendes Ankomst , kom Prints Ahmed tillige med sit Følgeskab som sæd-

sædvanlig ud af Jern-Porten, og i det han
 kom lidet ud fra Klippen, saae han Trold-
 Qvinden ligge paa Jorden og hældede sit Ho-
 ved op imod Klippen; Som han nu ikke kiendte
 hende for det hun i sig selv var, men hørte at
 hun klagede sig, som en der var meget syg, saa
 blev han bevæget til saa stor Medlidenhed, at
 han reed hen til hende, og spurgte hvad hendes
 Sygdom var, samt hvorudi han kunde være
 hende til Tieneste.

Den skarnagtige Trold-Qvinde saae paa
 Printsens uden at røre sig det allerringeste, og
 det hun svarede, var saa kort og afbrudt, li-
 gesom hun neppe kunde drage Aanden, hvorved
 hun ifkun søgte at fordobble hans Medlidenhed.
 Jeg er sagde hun, paa Veien bleven angreben
 af saa sterk en Feber, at mine Kræfter i en Hast
 forlod mig, saa jeg maatte sætte mig need, her
 ved denne Klippe, som er fra langt fra alle Folk,
 og folgelig see mig betaget al Haab om at blive
 hiulpen.

Min gode Kone! svarede Prints Ahmed,
 den Hielp I har fornøden er ikke saa langt her-
 fra, som I tænker; Thi jeg skal strax lade eder
 henbringe paa et Sted, hvor man ikke allene
 skal bære Omsorg for eder, men endog snart
 igien skaffe eder eders Sundhed. Staae ifkun
 derfor op, og lad en af mine Folk tage eder op
 bag paa sin Hæst.

Trold-

Froid-Quinden, som allene stillede sig syg
 an, for at vide hvor Prints Ahmed boede,
 fandt ikke sin Regning ved at undslaae sig for
 den Godhed, han vilde vise hende; Men deris-
 mod gjorde sig Umage at staae op; Paa sam-
 me Tid steg tvende af Printsens Folk need af
 deres Hæste, og hialp hende op paa Hæsten
 hos en af deres andre Kammerater. Derpaa
 vendte Printsen sig tilbage, og efterat en af Fols-
 kene havde aabnet Døren, reed han ind paa
 Slots-Gaarden, og skikkede Bud til Parib-
 banou, med Begiering, at hun vilde komme
 ud at tale med ham.

Den 896. Nat.

Paribanou hastede saa meget destomere med
 at komme, efterdi hun ikke kunde begribe
 hvad der bevægede Prints Ahmed til at kom-
 me saa snart tilbage, men Printsen gav hende
 ikke Tid til at spørge hvorfor det skede; Thi hun
 var neppe kommen uden for, førend Printsen
 viste hende Froid-Quinden, og sagde: Min
 Princesse! Jeg bad gierne, at J med denne
 syge Kone vilde have samme Medlidenhed, som
 jeg; Jeg fandt hende liggende heruden for Klip-
 pen i den ynkværdige Tilstand, som J endnu seer
 hende udi, og jeg har lovet hende den Bistand,
 hun har fornøden. Altsaa maa jeg overlevere
 hende til eder, i det Haab at J saa vel af eders
 egen Drift, som formedelst min Forbøn vil staae
 hende bi i sin Svaghed.

Smid-

Imidlertid Prints Ahmed saaledes taledes, stod Paribanou stedse, og betragtede den Syge, og derpaa befalede tvende af hendes Fruentimmer, at de skulle lede hende ind paa Slots-
tet, og bære ligesaa stor Omfarg for hende, som det kunde være hende selv.

Efterat disse tvende Fruentimmer efter Ordre havde ledet Trolde-
Qvinden ind paa Slots-
tet, nærmede Paribanou sig hen til Prints Ah-
med og sagde med en lav Røst til ham: Min
Prints! Jeg berømmer eders Medlidenhed, es-
terdi den er anstændig med eders Person og høie
Fodsel, og jeg gjør mig en Fornøielse af at
staae eder bi i eders gode Hensigt; Men I
maa dog tillade mig at sige, hvortedes jeg fryg-
ter for, at eders Godhed vil blive slet belønnet;
Ehi naar jeg noie overveier alle Ting, saa seer
jeg ikke, at denne Kone er saa syg, som hun
gjør sig: Ja jeg skulle særdeles bedrage mig i
mine Tanker, saa fremt hun ikke er beskicket til
at gjøre eder de allersmerteligste Fortrædelighe-
der; Men lad dog derfor ikke Modet falde; Ehi
de maa sinde paa hvad de vil imod eder, saa
kan i dog være forsikkert paa, at jeg skal redde
eder af alle de Garn, som de sætter for eder,
gaae derfor ikkun frit hen, og fortsæt eders
Reise.

Som nu Sandsigerindens Ord ikke giors
de Prints Ahmed urolig, saa svarede han saas-
ledes:

ledes: Min Princesse! Jeg kan ikke erindre mig, at jeg har fortørnet det mindste Barn, og har ikke heller i Sinde at vil gjøre det, hvorudover jeg ei kan tro, at noget Menneſke ſkulle have noget Ont i Sinde imod mig. Det maa da hænge ſammen hvordan det vil, ſaa ſkal jeg dog blive ved, at gjøre godt imod enhver, naar jeg finder Leilighed dertil. Derefter tog han igien Afſkeed med Paribanou, og fortsatte ſin Reife ſaaledes, at han paa en kort Tid med ſit ganſke Følgeſkab ankom til Sultans Pallaſs. Sultanen tog derimod ham paa ſelv ſamme Maade, ſom han pleiede, eſterdi han ſaa vit mueligt var ſøgte at tvinge ſig, paa det Prints Ahmed ikke ſkulle merke noget til den Forvirring, han var udi, og den Miſtanke, ſom hans Favoritter havde ſaaet opvakt hos ham.

Den 897. Nat.

Imidlertid havde de tvende Fruentimmer, eſter Sandsigerindens Befaling, ført Troldekvinden ind i et overmaade prægtigt Gemak, og i Begyndelſen lod de hende der nedſætte ſig paa en Sofa, imedens de paa ſamme Sofa redte en Seng op til hende af meget koſtbare Dynner og Puder. Troldekvinden ſtillede ſig imidlertid an, ligesom hun ſaa ſterk var angreben af ſin Feber, at hun ikke kunde hielp ſig ſelv; Hvorudover de nærværende Fruentimmer

hjalp hende op i Sengen, og da dette var skeet, gik en af dem ud, og hentede en Porcelains-Skaal fuld af en vis slags Drik, som hun strax kom tilbage med, og i det en af de andre hjalp hende at reise sig i Sengen, rekkede hun Skaalen til hende, og sagde: Tag dette til eder; Thi det er Vandet af Love-Brønden, som er et useilbar Middell imod alle slags Feber, og I maa være forsikkert paa, at ingen Time skal gaae forbi, førend I selv skal erfare Virkningen deraf.

Paa det nu Trold-Quinden destobedre kunde forestille sig, saa lod hun sig bede meget længe, lige som hun fandt en uovervindelig Effekthed hos sig, for at nyde denne Drik. Omsider tog hun dog imod Skaalen, og i det hun drak det, ryk stede hun med Hovedet, ligesom hun med Magt tvang sig til at drikke deraf. Da hun nu igien havde lagt sig ned, dekkede Fruentimmerne hende vel til, og den, som havde bragt hende Vandet, sagde til hende: Læg eder nu til Hvile, og dersom I kan falde i Søvn, saa forhindre det ikke. Vi vil for nærværende Tid gaae lidet fra eder, og vi haaber at see eder fuldkommen restituert af eders Sygdom, naar vi om en Times Tid igien indfinder os.

Som nu Trold-Quinden ikke var kommen der for at ligge længe syg, men allene at undersøge, hvor Prints Ahmed opholdt sig, og
hvad

hvad der bevægede ham til at affondre sig fra Sultanens hans Faders Hof, saa havde hun gierne strax givet tilkiende, at Bandet havde gjort sin Virkning hos hende paa samme Døgn som hun drak det; Thi hun var meget besierlig efter at komme tilbage igien, for at berette Sultanen, hvor lykkelig hun havde været i at forrette den Commission, som han havde betroet hende; Men som man ikke havde sagt hende, at bemeldte Drik strax paa Stedet skulle gjøre sin Virkning, saa maatte hun imod sin Villie biev, indtil de tvende Fruentimmer kom igien, som til hendes Opvartning var beskikket.

Da nu bemeldte Fruentimmer efter en Tis mes Forløb igien indfandt sig, saae de hende siddende paa den Sofa, som de havde lagt hende, og de fornam, at hun allerede havde paa-klædt sig. Saa snart de var kommen inden for Døren, stod hun op, og raabte med høi Røst: Af hvad er dette for en forunderlig Drik? Det har gjort sin Virkning hos mig langt snarere, end I sagde mig, og jeg har paa nogen Tid med Smerte ventet paa eders Ankomst, paa det jeg kunde bede eder, at føre mig ind til eders godgjørende Hersterinde, og der have Leilighed til at takke hende for den Naade og Godhed, hun har bevist mig; Thi den er saa stor, at jeg ikke kan forglemme den, saa længe jeg lever, og derefter ikke spille Tiden til at fortsætte min Reise, allerhelst da jeg

Kan sige, at jeg ligesom ved et Mirakel er bleven helbredet.

Disse tvende Fruentimmer, som ligesaa vel som deres Herskerinde vare Sandsigerster, gav Froid=Qvinden at forstaae, hvor stor en Deel de tog i den Glæde, som hun havde over hendes hastige Helbredelse, og derpaa førte de hende igiennem mange Gemakker, som vare meget prægtigere end det hun havde ligget udi, indtil de omsider kom ind i den allerprægtigste Sal, som der var paa det ganske Slot.

Her sad Paribanou paa en Throne af bar Guld, som rigelig var besat med Diamanter, Rubiner og Perler, og havde en stor Mængde af Sandsigerinder baade paa høire og venstre Side omkring sig, hvilke alle vare meget net og kostbar iflædte. Da Froid=Qvinden fik denne Glands og Majestæt at see, blev hun ikke allene ganske forblindet deraf, men endog saa forvirret, at det ikke var hende mueligt at oplade sin Mund, da hun faldt ned for Thronen, og altsaa ikke formaatte at aflegge den Taksigelse, som hun havde foresat sig.

Den 898. Nat.

Paribanou merkede strap, hvorledes det var fat med hende, hvorudover hun sparede hende Umagen, og sagde: Min gode Kone,
det

Det er mig kiert, at jeg har havt Leilighed at gjøre eder til gode, og at jeg igien seer eder i Stand til at fortsætte eders Reise. Jeg vil ikke heller holde eder op, men I ville dog ikke lade det falde eder kiedsommelig, om jeg først viser eder omkring paa mit Pallais; Følg derfor med mine Fruentimmer, og de skal snart lade eder see samme.

Frold = Qvinden blev stum, og uden at tale noget, kastede sig ned paa det Tæppe, som bedekkede det underste af Thronen. Derpaa lod hun sig lede omkring paa Pallaiet, hvor hun med Forundring besaae de selv samme Kostbarheder, som Naribanou selv tilforn havde vist Prints Ahmed, da han første gang ansom til hendes Pallais.

Det som nu Frold = Qvinden forundrede sig mest over, var, at de tvende Sandsigerinder fortalte hende, at det, som hun her saae, ikke var at ligne imod de andre Pallaiet, som deres Hersterinde eiede. I det de saaledes gav hende Efterretning om en anden Omstændighed, kom de omsider til den Jern = Port, som Prints Ahmed tog igiennem. Saa snart denne Port var oplukt, tog Frold = Qvinden Afsskeed med dem, og takkede dem for den Umage de havde havt med hende, og efterat de derefter havde ønsket hende en lykkelig Reise, skiltes hun fra dem.

Da nu Trolde-Qvinden havde giort noget Skrit, vendte hun sig omkring, for at see og betragte Jern-Porten, men det var hende ikke mueligt at see samme; Thi der var ingen Fruentimmer, hvis det endog var, som kunde see den. Altsaa begav hun sig igiæn paa Veien, og var fornøiet over at hun kunde give Sultanen saa god Efterretning om, det han havde befalet hende at udforske. Saa snart hun var kommen ind i Staden, forsoiede hun sig igiennem Løns-Porten op paa Pallaiet, og Sultanen havde ikke saa snart faaet Efterretning om hendes Ankomst, at han jo lod hende falde op til sig, hvilket ogsaa skeede, men som han syntes, at hun saae noget mørk ud af Ansigtet, bildte han sig ind, at det ikke havde lykkes for hende; Hvorudover han sagde: Saa vit jeg kan see paa dig, saa giætter jeg mig til, at din Reise har været forgieves, og at du altsaa ikke kan give mig den Efterretning som jeg længes efter.

Allernaadigste Herre! svarede Trolde-Qvinden, Ederes Majestæt ville tillade mig at foreskille dem, hvorledes de ikke med nogen Bished kan læse i mit Ansigt, om jeg rettelig har opført mig i at udrette det Erinde, som jeg var sendt udi; Derimod ville de behage at tro mig, naar jeg giver dem en oprigtig Beretning, om alt hvad der i disse Tilfælde har tildraget sig; Thi hvad den Mørkhed angaaer, som de har fornummet i mit Ansigt, saa reiser den sig af en
anden

anden Marsag, og langt fra ikke er nogen Birkning deraf, at mit Forehavende skulle være falsk det slet ud: Nei jeg haaber derimod, at Deres Majestæt skal have Marsag at være tilfreds med mig, og tilstaae, at jeg har forrettet mine Ting, saa got, som jeg burde, naar de allene vil have Gaalmodighed imedens jeg fortæller det.

Den 899. Nat.

Trold=Qvinden fortalte derpaa Sultanen i Indien, hvorledes hun ved beviste Klippe havde stillet sig syg an, og bragt det dertil, at Prints Ahmed blev bevæget til Medlidenhed, saa at han lod hende føre ind paa det Underjords=Stæd, som han havde til sin Boepæl, hvor han overleverede hende til en Sandsigerinde, hvis Deilighed ikke havde lige i den hele Verden, og bad hende at hun formedelst sin Omhyggelighed vilde mage det saaledes, at hun blev cureret. Dernæst berettede Trold=Qvinden, hvorledes Sandsigerinden strax anbefalede tvende af sine Fruentimmer, at de skulle see hende til gode, og blive hos hende saa længe indtil hun igien kom sig. Saadan Villighed, sagde hun til Sultanen, som Sandsigerinden viste i at efterleve Prints Ahmeds Begiering, kan ikke reise sig af andet end den Kierlighed, der var imellem dem, saa at man ikke har nødig at kalde det i Tvivl, at hun jo var hans Gemahlinde.

Trold=

Froid: Qvinden forglemte og ikke at for-
 tælle ham, hvor høilig hun forundrede sig, da
 hun fik Sandsigerindens Pallais at see, samt
 hvorledes tvende af hendes Fruentimmer ledte
 hende ind paa Pallaiet, og tilbød hende deres Tje-
 neste, hun fortalte omsider, hvorledes hun blev
 lagt i en Seng, og blev cureret med et vis
 slags Vand, som de gav hende at drikke. Her-
 næst fortalte hun hvor Majestætisk Sandsigerin-
 den sad paa sin Throne, der skinnede af bare
 Edel:Stene, der vare saa rare, at det hele
 Kongerige Indien ikke kunde betale dem, lige-
 som hun og beskrev de andre Rigdomme, som
 der befandtes.

Da nu Froid: Qvinden saaledes, som sagt
 er, havde berettet Sultanen alt hvad der var
 vedefaret hende, lagde hun frøindeles dette til:
 Allernaadigste Herre! Hvad Tanker gjør nu
 Ederes Majestæt sig om disse uhorlige Herligheder?
 De kunde mueligt sige, at de forundrede sig
 derover, og var glad, at deres Søn, Prints
 Ahmed, var bleven deelagtig i Sandsigerindens
 store Lyksalighed. Hvad mig angaaer, Aller-
 naadigste Herre, saa beder jeg at det ikke maat-
 te regnes mig til Onde, om jeg derudi ei er enig
 med Deres Majestæt; Thi naar jeg betragter
 den Ulykke, som de derved kan foraarsages,
 saa forskrefkes jeg derover, og dette er Aarsagen
 til den Urolighed, som jeg er plaget af, hvilken
 jeg ikke saaledes har fundet skiulet, at jo Ederes
 Majestæt har fundet merket den.

Bel

Vel troer jeg, at Prints Ahmed har faa god en Natur, at han for sig selv ikke foretager noget til Eders Majestæts Berste, men hvis kan derfor sige, at jo Sandsigerinden ved hendes behagelige Omgang, Venligheder og Caretter kan faae saa stor en Magt over ham, at hun lettelig kan overtale ham til at tragte efter Eders Majestæts Krone. I saadan Henseende vil det være fornøden, at de betiener sig af saadan Altsomhed og Forsigtighed, som saa høivigtig en Sag udfordrer.

Den 900. Nat.

Omendstiont nu Sultanen i Indien var forsikret om Prints Ahmeds gode Natur, saa blev han dog inderlig bevæget ved det som Trold-Qvinden foreholdte ham. Altsaa svarede han saaledes: Jeg takker dig for den Umage, som du har havt i denne Sag, saavel som og for de Erindringer, som du har givet mig; Thi jeg begriber ganske got, hvor vigtig denne Sag er, og derfor vil det være fornøden, at jeg lader mit Raad kalde tilsammen, for at delibere derom.

Da man kom og formeldte Trold-Qvindens Ankomst, stod Sultanen just og talede med den Favorit, som havde opvaakt Mistanke hos ham, hvorudover han befalede hende, at hun skulle følge ind med ham til sine Favoritter.

Da

Da nu Sultanen havde fortalt dem hele Sagens Omstændigheder, foreholdt han dem fremdeles, hvortledes det var at frygte for, at Sandsigerinden skulle faae Prinsens Gemyt forandret, og derfor raadsforte sig med dem, hvad for et Middel man skulle betiene sig af, for at undgaae saa stor et Onde.

En af Favoritterne tog derpaa Ordet, og sagde: Det kan vel ikke være saa vanskelig en Sag at forekomme dette Onde; Thi som Stifteren dertil befinder sig paa Eders Majestæts Pallais, saa staaer det i eders Magt strax at forekomme det, og altsaa har de ikke nødig at betænke sig længe, men allene holde ham fast, (jeg vil ikke sige ombringe ham;) Thi dette vilde foraarsage alt for stor Allarm, men i det mindste kunde de foranstalte, at han sin øvrige Leve-Tid blev forkyndet Fængsel. Dette Forslag blev derpaa approberet af de andre Favoritter.

Som nu Trold=Qvinden ikke holdte det raadelig, at man udøvede saa stor Bevalt imod ham, saa forlangede hun af Sultanen, at det maatte tillades hende herudi, at give sin Betænkning; Og da dette var tilladt, svarede hun saaledes: Allernaadigste Herre! Jeg er forsikret paa, at en redelig Midkierhed for Deres Majestæts Interesse, har bevæget dem til at giorre Eders Majestæt Forslag om at anholde Prins

21h

Sultanen foregiver, at han deraf kan have stor Nytte: Som for Exempel, sagde hun til Sultanen, saa ofte Eders Majestæt maa gaae til Felds, maa de giøre store Omkostninger paa Telter for sig og sin Armeé, samt og paa Kameler, Muul-Eseler og andre saadanne Dyr, allene for at bære Bagagen; Nu kunde Eders Majestæt begiære af ham, at han ville forskaffe dem et Telt, som man kunde holde i en Haand; Og dog betiene sig deraf at bedække den hele Armeé. Jeg vil ikke sige mere; Thi dersom Prinsessen skaffer dette Telt, saa er der saa mange andre Ting man kunde anmode hannem om, at han omsider fornødelst de Banskæligheder, der er ved, maa staae tilbage, omendstiont Sandsigerinden var nok saa mægtig; Og paa denne Maade vil han blive saa skamfuld, at han ikke mere tør lade sig see her ved Hoffet, men seer sig tvungen til at forblive hos Sandsigerinden. I det han nu saaledes udelukker sig selv fra denne Verdens Omgang, saa flyder deraf, at Eders Majestæt ikke mere har nødigt at frygte for ham, og derforuden er de befriet for at forkastes af nogen, at de har udgydet deres Sønns Blod eller sat ham i et evig Fængsel.

Den 901. Nat.

Saa snart Evold-Qvinden havde udtalt, spurgte Sultanen sine Favoriter, om de havde noget bedre at raade ham, men som de
alle

alle taug stille, saa besluttede han at følge det Raad, som Trold=Qvinden havde givet ham, allerhelst da det syntes ham, ikke allene at være det fornuftigste og billigste, men kom endog best overens med den Sagtmodighed han i sin Regiering stedse havde betient sig af.

Da nu Prints Ahmed Morgenen derefter kom ind til Sultanen, som var samlet med sine Favdritter, satte han sig need paa Thronen hos ham, og efterat man havde raisoneret om adskillige indifferente Ting, tog Sultanen Ordet og taledede til Prints Ahmed paa følgende Maade: Min Son, da I her ankomi og befriede mig fra den Bedrøvelse, som jeg for medelst eders Fraværelse var udi, saa ville I ikke aabenbare mig, hvor det Stæd var, som I opholdt eder paa, men som jeg fornøiede mig over igien at see eder, og jeg fornam, at I var vel tilfreds med eders nærværende Lyksalighed, saa har jeg ikke skyttet om at udgrunde saadan eders Hemmelighed, allerhelst da jeg hørte at I ikke ville have det. Imidlertid veed jeg ikke, hvad Marsag I har havt til saaledes at opføre eder imod en Fader, der altid har aabenbare viist, hvor stor Deel han tager i eders Belsaaende. Men som jeg dog fra en god Haand har erfaret, at I har giftet eder med en elskværdig, riig og mægtig Sandsigerinde, saa glæder jeg mig tillige med eder over saadan Lykke og jeg approberer i alle Maader eders herudi fastede

rede Resolution ; Thi saa mægtig jeg endog er, saa havde det ikke været mig muelig at gjøre eder saadan et Partie.

J saadan Henseende forlanger jeg ikke alene, at J i Fremtiden vil leve i god Forstaaelse med mig, som J hidintil har gjort, men endog at J vil staae mig bi i de Ting, som jeg kan have fornøden, allerhelst da det er eder en let Sag at tiene mig, naar jeg betragter den Forbindelse der er imellem eder og Sandsigerinden ; Og det maatte tillades mig, at jeg i dette Fald i Dag sætter Prøve paa eders Oprigtighed. Det er eder ikke uvitterligt, hvad for umaadelige Udgifter jeg maa gjøre, naar jeg med min Armee maa gaae til Felds, i Henseende til de mange Telte, Kameler og Muul-Eseler, som maae anskaffes. Der som J nu vil overveie den Fornøielse J gjør mig ved at lette mig denne Byrde, saa er jeg forsikkert paa, at det ikke kan være eder vanskeligt saaledes at indrette eders Sager, at J kunde skaffe mig et Telt, som man kunde holde i en Haand og dog skiule den hele Armee derunder, allerhelst naar J fortæller eders Gemahlinde, at det er mig som skal have den. Sagens Vanskelighed kan ikke forhindre hende i at tiene eder ; Thi enhver veed, hvor stor en Magt Sandsigerinderne har, og jeg er forsikkert paa, at hun kan udrette det, som endnu er mere vanskeligt.

Prints Ahmed havde ikke ventet, at Sultanen hans Fader skulle have forlangt saadan en Ting af ham, der syntes saa vanskelig, jeg vil ikke sige umuelig; Thi omendskiont han ikke var uvidende om den store Magt, som Geisterne og Sandfigerinderne havde, saa tvilede han dog paa, at deres Magt strakte sig saa vidt, at de kunde bringe saadan et Telt tilveie, som man forlangede af ham. De forsikringer, som Sultanen ellers gav ham om sin oprigtige Rieklighed var han vel fornøiet med, og han forglemte intet af det, der kunde overtale Sultanen til at tro, at han paa sin Side var lige saa vel findet imod ham, og at han uden derved at søge Interesse, skulle stræbe at conservere sig i saadan Maade.

Den 902. Nat.

Da det nu kom dertil, at Printsen skulle besvare Sultanens Forlangende, vidste han ikke, hvad Svar han skulle give ham, hvorudover han betænkte sig lidet, og derpaa sagde: Allernaadigste Herre! Omendskiont jeg fra den første Tid af, da jeg ankom paa Sandfigerindens Pallais har besluttet at holde alting hemmelig, saa er det dog ikke skeet i anden Henseende, end fordi det syntes mig, at det var ikke Eders Majestæt meget angelegen, enten de vidste det, eller ikke. Imidlertid kan jeg ikke begribe, ved hvad for en Leilighed de er oplyst om

denne Hemmelighed, dog kan jeg forsikre, at det; som dem derom er sagt, er saaledes i sig selv Sandhed. Jeg er den Sansigerindes Gemahl, som de har talet om, jeg elsker hende og er forsikret paa, at hun elsker mig igien. Hvad jeg ellers kan udrette hos hende, eller overtale hende til, er noget, som jeg ikke egentlig kan sige; Thi jeg har endnu ikke nogen Tid sat Proeve paa hende i dette Fald, ja jeg har ikke engang tænkt derpaa, og altsaa havde jeg gierne ønsket, at Eders Majistæt havde forskaaet mig for denne Commission, og ladet mig nyde min Lyksalighed saa rolig, som jeg havde foresat mig, dog hvad en Fader begierer, er en Befaling for en Søn, der maa giøre sig en Ære af at adlyde ham udi alle Ting. Omendstient det derfor skeer imod min Villie, og er mig saa haardt imod, at jeg ikke kan beskrive det, saa vil jeg dog begiere af min Gemahlinde, det som de har forlangt af mig, i hvorvel jeg ikke just kan love at faae det; Thi det er en Sag, som er mig ganske uvis. Og dersom jeg lader af at giøre min underdanige Opvarning hos dem, saa er det et Tegn til, at jeg ei har erlangt det. I saadan Henseende maa jeg forud bede, at min Udeblivelse i saa Fald ikke regnes mig til Onde, allerhelst da de selv har bragt mig til denne Yderlighed.

Sultanen i Indien svarede Prints Ahmed herpaa saaledes: Min Søn det skulle giøre mig
 mig

mig ont, i Fald det, som jeg forlanger af eder-
 skulle forarsage mig den Misfornøielse, ikke me-
 re at see eder; Men jeg merker nok at I ikke ret
 kiender en Mans Magt over sin Kone; Thi det
 var ikkun en slet Kierlighed, i Fald hun ville
 nægte eder saa ringe en Ting, lad derfor eders
 Frygt fare; Thi den reiser sig deraf, at I twis-
 ler paa, hun ikke elsker eder saa høit som I hen-
 de. Gaae ikkuns hen og forlang det af hende,
 og I skal see, at hun elsker eder høiere, end I
 selv troer, desuden maa I betænke, at I be-
 rover eder selv store Fordeele, dersom I intet
 vil begiere af hende. I kan ikkun forestille eder,
 at I paa eders Side ikke vil nægte hende noget
 af det hun forlangede af eder, og altsaa kan I
 slutte, at hun ikke heller siger nei til det, som I
 beder hende om.

Men Sultanen i Indien maatte forholde
 Prints Ahmed hvad han vilde, saa havde dog
 denne Prints langt heller seet, at han havde
 forlangt noget andet af ham, end det, der kun-
 de sætte ham i Fare for at mishage sin søde Pa-
 ribanou, og formedelst den Fortrydelse, han
 der over fandt, reiste han tvende Dage før fra
 Hoffet, end han pleiede. Saa snart han var
 kommen hjem paa sit eget Pallais, spurgte
 Sansigerinden ham, hvorfor han ikke kom saa
 mildt hjem, som han ellers pleiede, og som hun
 merkede, at han i Steden for at svare, spurgte
 hende om hendes Sundhed, paa saadan en
 Maade,

Maade, som gav tilkiende, at han ikke ville svare hende paa sit Spørsmaal, saa sagde hun: Svar mig paa mit Spørsmaal, saa vil jeg igien besvare eders, Prinszen undskyldte sig vel længe, og forsikkrede, at det var intet, men jo mindre han vilte til at sige det, jo mere bad hun ham derom, jeg kan sagde hun ikke taale at see eder i denne Tilstand, uden Jaabenbarer mig, hvad der er Aarsag dertil, paa det jeg kan raade de Gud derpaa. Sandelig det skulle være en stor Ting, i Fald det gik over mine Kræfter, jeg var tilfreds det end og var Sultanens eders Faders Død.

Den 903. Nat.

Nu kunde Prins Ahmed ikke længer staae hendes Begiering imod, men sagde: Madame! Guld forkænge Sultanens min Faders Liv, og velsigne ham med Tusende Betsignelser, saalænge han skal leve. Jeg har forladt ham levende og ved en god Helbred, og altsaa reiser min Bedrøvelse sig ikke deraf, men Sultanen selv er Aarsag derudi, og det gaaer mig saa meget desto nærmere til Hierte, efterdi jeg for hans Skyld maae sætte mig i Fare for at være eder til Besværighed. For det første veed I Madame, hvorledes jeg efter eders Raad har gjort mig Umage for at holde den Enkeltighed hemmelig, som jeg besidder i at see og elske eder, at nyde eders Kierlighed, og følgerig
 Sør

Gødheden af den Trofkab, som vi har tilfagt hverandre; Men jeg veed ikke ved hvad Leilighed Sultanen min Fader har faaet Efterretning derom.

Med disse Ord faldt Sandsigerinden Paribanou ham ind i Talen, og sagde: Da veed jeg det, og naar I erindrer eder den Rone, som bitte eder ind, at hun var syg for at bevæge eder til Medlidenhed, saa kan I selv stave eder til, fra hvem det kommer; Thi det er just hende, som har fortalt ham det, og jeg sagde eder det nok forud, at hun var ligesaa lidet syg, som enten jeg eller I; Nu kan man see, at jeg ikke haver taget Feil; Thi alt hendes Bæsen kom mig forstilt for, i hvor kunstig hun end vidste at opføre sig, da jeg ved mine Fruentimmer lod hende bruge Bandet af Løve-Brønden, og som hun ikke skadede noget, saa blev hun desto snarere cureret, hvorefter hun havde ikke Røe paa sig, forend hun kom til at tage Afsked fra mig, for at berette Sultanen, hvor lykkelig hun havde været i sit Foretagende. Ja hun havde saadan Hast paa sig, at hun gierne var gaaet bort uden at bese mit Pallais, saa fremt jeg ikke havde foreholdet hende, at det var værd at see, og tillige befalet mine Fruentimmer, at de skulle vise hende omkring paa Palladset. Men lad mig fremdeles vide, hvori Sultanen Eders Fader har forarsaget eder at være mig til Besværing; Thi jeg veed ikke noget, som jeg

jeg jo for eders Skyld vil gjøre , og dette kan
 I være vis forsikkert paa.

Madame! svarede Prints Ahmed , I har
 hidindtil lettelig fundet merke , at det var mig
 nok , naar I allene elskede mig , efterdi jeg ikke
 har forlangt anden Naade af eder ; Thi naar
 jeg nyder en saa elskværdig Princesse's Kierlig-
 hed , hvad kunde jeg da ønske mig mere ? Vel
 veed jeg , at eders Magt er stor , men jeg havde
 dog ganske vist og fast sat mig for ei at sætte
 den paa Prøve. Jeg beder derfor at betragte,
 at det ikke er saa meget mig , som Sultanen
 min Fader , der forlanger et Telt af eder , under
 hvilken han tillige med sit ganske Hof og Armee
 kan staae skilt under , naar de er til Felds ,
 og dog saaledes beskaffen , at man kan holde
 det med en Haand. Jeg siger eder endnu en-
 gang Madame! at det ikke er mig , men Sulta-
 nen min Fader , der udbeder sig denne Naade.

Min Prints! svarede Sandsigerinden med
 en mild Mine , det gjør mig ont , at saa ringe
 en Ting kan forarsage eder den Forvirring og
 Uroelighed , som jeg har merket hos eder ; Dog
 seer jeg vel , at der er tvende Ting , som er
 Skyld derudi , først den Lov , som I har fore-
 skrevet eder selv , i at vilde være fornøiet med
 at elskes af mig , og elske mig igien , og i Folge
 deraf foresatte eder aldrig at forlange noget af
 mig , der kunde ansees , ligesom I ville sætte
 min

min Magt paa Prove. Det andet er, som jeg ikke tviler paa, at I bilder eder ind, hvorledes den Begiering, som I paa Sultans Begne skulle giøre til mig, var en Sag, der overgik mine Kræfter.

Den 904. Nat.

Hvad det første angaaer, sagde Paribanou fremdeles, saa beremner jeg eder for saadan eders gode Forsæt, og dersom det var muligt, at min Kierlighed til eder kunde blive større end den er, saa maatte jeg sandelig nu elske eder mere end tilforn. Hvad derimod det andet angaaer, saa kunde det ikke koste mig megen Umage, at lade eder see hvor ringe en Ting det er, som Sultanen forlanger af mig, og at jeg ved forefalden Leilighed kan giøre det, som er langt vanskeligere. Giv eder derfor tilfreds, og vær forsikkert paa, at I langt fra ikke i dette Fald er mig til Besværighed; Thi det skal altid være mig en stor Fornøielse for eders Skyld at giøre alt hvad I kan ønske eder.

Ved disse Ord befalede Paribanou, at man skulle lade hendes Skat-Mesterinde komme frem, og da dette var skeet, nævnte hun hende ved Navn og sagde: Nourgihan! du maa strax hente mig det største Telt, som findes i mit Skat-Kammer. Nourgihan gif derpaa bort, og kom efter en kort Tids Forløb til

tilbage med et Telt, som man ikke allene kunde holde i en Haand, men endog skulde inden i Haanden. Dette Telt overleverede hun til sin Herikerinde Paribanou, og hun igien til Prinsens Ahmed, med Begiering, at han skulde betragte den. Da nu Prinsens Ahmed noie betragtede det, som Paribanou kaldede et Telt, og det det største, som hun havde, saa tænkte han, at hun vilde skiertse med ham, og han kunde ikke holde sig, at man jo kunde læse hans Tanker i hans Ansigt. Som nu Paribanou strax merkede dette, saa stak hun i at lee, og sagde: Hvad nu, min Prins! tænker I, at jeg vil fixere eder? Nei jeg skal snart vise, at det ikke er skient men Alvor. Mourgihan! sagde hun til Skat-Mesterinden, i det hun igien tog Teltet af Prinsens Hænder, og leverede det til hende, gaae hen og staae Teltet op, paa det at Prinsens selv kan see, om det er saa stort, som Sultanen hans Fader har forlangt.

Skat-Mesterinden gif derpaa strax uden for Palladset, og forsoiede sig saa langt bort, at Enden af Teltet kunde gøres fast ved Palladset. Da nu Prinsens Ahmed saae Teltet opslaget, befandt han det saa stort, at der kunde staae dobbelt saa Talrig en Armee derunder, som Sultanens i Indien, hvorudover han sagde til Paribanou: Min Princesse! Jeg beder Tusende Gange om Fortædelse for min Vantro, og jeg maac tilstaae, at I ikke foretager eder noget

noget, som J ic med Berømmelse kan fuldføre. Ja nu kan J selv see, sagde Paribanou, at Teltet er langt større end det var fornøden at være; Men J maa derhos merke, at samme Telt gjør sig stor og liden efter den Armees Størrelse, som skal skules derunder, og det uden at røre ved det med en Haand. Dernest tog Stats Mesterinden Teltet igien ned, rullede det sammen og overleverede det til Prints Ahmed, som om Morgenen derefter med sit sædvanlige Følgeskab begav sig paa Reisen til sin Faders Residence.

Nu havde Sultanen umvælig fundet bilde sig ind, at saadan et Telt nogensinde var at bekomme, som han havde forlangt af Prints Ahmed; Hvorudover han faldt i en overmaade stor Forundring, da det blev ham overleveret, ja han havde Umage nok med at recolligere sig igien, da han betragtede, at den var saa liden, og dog kunde udbrede sig saa vidt. Derpaa lod Printsen slaae Teltet op ude paa den store Mark, og Sultanen befandt, at der gierne kunstaae dobbelt saa stor en Armee derunder som hans var, hvorhos Prints Ahmed ikke forglemte at berette, hvorledes samme Telt blev stor eller liden efter Armeens Størrelse; Thi dersom han ikke havde faaet saadanne Omstændigheder at vide, saa maatte han ansee den Størrelse alt for overflødig og spaae sig selv et slags Besværlighed ved at betiene sig deraf.

Den

Den 905. Nat.

Hvad nu det udvortes angik, saa anstilte Sul-
 tanen i Indien sig meget venlig imod Prins
 Ahmed, og lod ham forstaae, hvor høilig han
 var ham forbunden for saadan hans Foræring,
 ligesom han og bad, at han for samme ville af-
 lægge sin Taksigelse til Sansigerinden Pariba-
 nou, og paa det han desbedre kunde lade see,
 hvor høit han æstimerede dette Telt, saa befalede
 han, at man med allOmhyggelighed skulle forvare
 den i hans Skat-Kammer. Men i hvor venlig han
 end udvortes stilte sig an, saa blev dog hans Bre-
 de langt større end den var tilforn; Thi i det
 han betragtede, at hans Søn Prins Ahmed
 ved Sandsigerinden kunde udrette saadanne Ting,
 der langt overgik hans Magt og Høihed, saa
 var han mere end tilforn begierlig efter, saaledes
 at indvikle ham i Forretninger, at han omsider
 derved kunde sætte Livet til. Til hvilken Ende
 han spurgte sig til Raads hos Fuld-Quinden,
 og denne raadde ham, at han skulle forlange af
 Prinszen, at han vilde skaffe ham noget Band
 af Love-Brønden.

Som nu Sultanen om Aftenen var for-
 samlet med sine Ministre, og Prins Ahmed
 samme Tid var nærværende, saa gjorde han fol-
 gende Begiæring til ham: Min Søn! jeg har
 allerede viist eder, hvor høilig jeg er eder for-
 bunden for det Telt, som I har skaffet mig,
 og

og vær forsikkert, at jeg anseer det for det kost-
 barest Stykke, som jeg har iblant min Skat,
 og J gjør mig ikke mindre Tieneste, i Fald J
 endnu af Kierlighed til mig, tiener mig i en an-
 den Ting. Jeg har hørt, at eders Gemahlin-
 de betiener sig af et vis slags Vand, som faaes
 i Løve-Brønden, hvormed man kan curere al-
 le slags Febere, endogsaa de allerfarligste, som
 jeg nu stadig troer, at min Sundhed er
 eder kjær, saa tviler jeg ikke heller paa, at J
 jo bringer mig et Fad fuld af dette Vand, al-
 lerhelst da det er et useilbar Middell, som jeg al-
 le Dieblif kan vente at trænge til. Gjør mig
 endnu denne Tieneste, og viis en Sønns Kær-
 lighed til sin Fader.

Prints Ahmed, som havde ventet, at
 Sultanen hans Fader skulle lade sig nøie med
 at have bekommet saa nyttig og rar et Telt,
 kunde ikke noksom forundre sig, da han fornam,
 at Sultanen endnu ville bebyrde ham med saa-
 dan en Commission, som han kunde staae i Fa-
 re ved, at komme i Unaade hos Paribanou,
 hvorudover han blev ganske forvirret, endskiont
 Sandsigerinden havde lovet ham, at udrette
 alt, hvad der stod i hendes Magt, som han
 vilde bede om. Omfider svarede han saaledes:
 Allernaadigste Herre! Jeg kan med Underda-
 nighed forsikre, at der ikke findes noget, sem
 jeg jo skulle gjøre mig Umage for at skaffe, al-
 lerhelst saadanne Ting, der kunde forlænge
 Eders

Eders Majestæts Dage; Men jeg vil dog ønske, at det kunde skee uden at tale til min Gemahl. Imidlertid kan jeg ikke ganske vist love at bringe det begierte Band tilveie, men alt hvad jeg derom kan sige, er at jeg vil forlange det af hende, endskjønt jeg derhos maa tilstaae, at jeg maa nøde mig dertil.

Da nu Prints Ahmed Morgenen derefter ankom paa sit eget Pallais, fortalte han sin Gemahl Paribanou alt hvad der havde tildraget sig ved Zelters Overleverelse, og derhos forglemte ikke at berette, hvor taknemmelig Sultanen viste sig imod hende for den Tjeneste hun derudi havde gjort ham. Dernæst fortalte han omstændelig, hvad Sultanen paa nye havde forlangt af ham, og da han dermed var til Ende, sluttede han sin Tale saaledes: Min Prinsesse, alt dette har jeg allene berettet som en blot Fortælling om hvad der er tildraget sig imellem Sultanen og mig; Thi hvad det øvrige anbelanger, saa staaer det til eder, enten I vil tiene ham derudi eller ikke, og jeg forsikker eder, at jeg ingen Deel tager derudi, efterdi jeg ikke vil andet end hvad I vil.

Den 906. Nat.

Sandsigerinden Paribanou svarede: det er mig kiert, at Sultanen i Indien veed, at I ikke har den Magt, som jeg har. Jeg vil
forz

fornsie ham i hans Begiering, og endskiont jeg vel kan mærke, at Trold-Quinden er den, som raader ham disse Ting, saa skal han dog ikke faae bugt, hverken med mig eller eder. Vel stikker der et slags Ondskab under det, som han forlanger, og dette kan J let begribe, naar jeg fortæller eder, at Love-Brønden staaer midt i Gaarden ved et stort Slot, og forvares af Tre sterke Løver, hvoraf de To sover, naar de To vaager; Men bliv dog ikke derfor bange; Thi jeg skal give eder et Middel, at J uden allers ringeste Fare kan gaae ind midt iblant dem.

Sandsigerinden Paribanou sad just og syede, da de havde denne Discours for, og som der laac en Deel Møgler Traad hos hende, saa tog hun en af dem, og leverede Prints Ab-med, med disse Ord: Tag for det første imod dette, og jeg skal snart sige eder, hvortil J skal bruge det, for det andet skal J lade eder tvende Hæste hente, den ene til at ride paa, og den anden til at føre ved Haanden, hvorpaa J skal have en gildet Bædder, deelt i fire Parter, og for det tredie skal J have en Skaal med eder, som J kan tage Bandet i.

J Morgen ganske tilig skal J sætte eder til Hæst, efterat J har forsynet eder med det, som allerede er sagt, og naar J kommer igiennem Jern-Horten, skal i faste Traad-Møglet ud for eder, hvilket da bliver ved at løbe, indtil

det kommer for Slots-Porten. Følg altsaa
 ikkun bag efter, og bliv ikke bange, naar I ved
 eders Ankomst til Slots-Porten seer de fire
 Løver, af hvilke de tvende vaagende ved deres
 sterke Brølen søger at opvække de to, som sover.
 Her maae I strax uden at stige af eders Hæst,
 kaste de fire Fierdinger af den gildede Bædder
 for dem. Naar dette er skeet, saa giv Hæsten
 af Sporen, og efter at I har faaet eders Skaal
 fuld af Vandet, saa riid med en Hast tilbage
 igien. Hvad Løverne angaaer, saa har de saa
 meget at bestille med Riødet, at de ikke kierer
 sig efter eder, men lader eder frit passere.

Morgenen derefter reiste Prints Ahmed
 bort, og det stod ikke længe paa, inden han
 havde udrettet alt, hvad Sandsigerinden havde
 sagt ham. Da han nu igien begav sig fra det-
 te Stæd, blev han vaer, at to af Løverne løb
 efter ham, hvorudover han strax trakke sin Sa-
 bel ud i Tanke dermed at værges sig, men som
 han derpaa fornam, at den ene løb af til
 Siden og baade med Hoved og Hale gav ham
 ligesom et Tegn at de ikke vilde giøre ham noget
 Ondt, men kom allene for at ledsage ham til
 Sultanens Pallais; saa stak han sin Sabel
 ind igien, og fortsatte saaledes sin Reise under
 Løvernes Ledfagelse, en for og en efter ham, li-
 ge til Hoved-Staden i Indien; Da de her
 kom til Sultanens Slots-Port, reed Prints
 Ahmed ind, og de tvende Løver gif tilbage
 igien

igien, men det er ikke at udsige, hvor forskref-
 ket Folkene i Byen bleve, da de saae disse Løs-
 ver kommen anstigende, endskiont dog samme
 ikke lod see det allerringeste Tegn til nogen
 Grumhed.

Den 907. Nat.

Ved Prints Ahmeds Ankomst indfandt sig
 strax en Deel af Sultanens Betientere,
 som hialp ham need af Hæsten og ledsagede ham
 ind i et Gemak, hvor Sultanen sad og confere-
 rede med sine Favoritter. Saa snart Prints
 Ahmed var kommen herind, nedsatte han Ban-
 der ved Sultanens Fodder, og efterat han hav-
 de kysset det Tæppe, som laae ud fra Thronen,
 sagde han til Sultanen: Allernaadigste Herre!
 Her er det helbredende Band, som Eders Ma-
 jestæt har forlangt af mig, men jeg vil dog øns-
 ke Eders Majestæt saa bestandig Sundhed,
 at de ei skal trænge til at betiene sig deraf.

Sultanen lod derpaa Printsen sætte sig
 need ved sin høire Side, og sagde til ham:
 Min Son! Jeg er eder saa meget desto mere
 forbunden for eders Tieneste, efterdi det ikke
 var en liden Fare, som J satte eder udi, for
 at bringe det tilveie. Dette veed jeg, og
 altsaa ønskede jeg gierne, at J vilde fortælle mig,
 hvortledes J har fundet komme til at faae dette
 Band.

Her hos maa man merke at Trold=Qvinden havde givet Sultanen fuldkommen Efterretning, om forbemeldte Love=Brønd, saa at han ikke var uvidende om den Fare, som man underkastede sig, naar man vilde hendte Vand deraf.

Printsen svarede, at han tog ikke nogen Deel i Sultanens Compliment, efterdi hans Gemahl Paribanou tilkom den allene, saa at den Berømmelse, han kan legge paa sig selv i dette Fald, bestod allene derudi, at han havde fulgt hendes fornuftige Raad. Han fortalte dernæst, hvad hun havde raadet ham, og hvorledes alle Ting var tilgaaet, og da han dermed var færdig, viste Sultanen sig meget høflig imod ham, endskiøndt han dog i Hjerte intet bar andet end Had og Alvind; Thi han gik strax derefter ud til Trold=Qvinden, som opholdt sig paa Valladset, og raadforte sig med hende, hvad der fremdeles kunde opfindes til Printsens Ruin.

Som nu Trold=Qvinden allerede havde faaet Efterretning om, hvorledes hendes sidste Raad var løben af, saa sparede hun Sultanen Umagen at fortælle det, i det hun strax ved hans Ankomst sagde, at hun havde opfundet et andet Middel som ikke kunde slaae Feil. Dette Middel betienede ogsaa Sultanen sig af, i det han Dagen derefter gjorde følgende Begiering

giering til Prints Ahmed : min Søn , sagde han , nu er der ikkun en Ting tilbage , som jeg har at bede eder om , og naar I derudi tier ner mig , skal jeg ikke forlange mere af eder. Det bestaaer derudi , at I bringer mig en Mand's Person herhid , som ikke er mere end halvanden Fod høi , men har derimod en Skæg , der er Tredive Fod lang , og denne Mand skal dernæst have en Jern-Stang paa sine Skuldre , som skal veie Fem Hundrede Pund , hvilken han som en Stok skal betiene sig af paa begge Sider , ligesom han skal kunde snakke med mig.

Prints Ahmed troede ikke , at der var saadan en Mand til i Verden , som Sultanen forlangede af ham , han søgte at undskyldte sig , men Sultanen blev bestandig ved at holde an derom , og foreholdt ham , at Sandsigerinden hans Gemahl kunde udrette de Ting , der syntes langt utroligere end denne.

Den 908. Nat.

Da nu Prints Ahmed Dagen derefter var kommen need i det Under-Jords Konge-Rige til Paribanou , fortalte han hende strax , hvad Sultanen paa nye havde forlangt af ham , sagde derhos , at det var en Sag , som han ansaae langt vanskeligere end den forrige , og at han umuelig kunde tro , at der var saadan

en Mand til. Uden Tvivl, sagde han fremdeles
deles, vil Sultanen probere mig, om jeg ogsaa
saa er saa eenfoldig, at giøre mig Umage for
saadan en Ting, og dersom dette ikke er hans
Mening, saa begriber jeg ikke andet, end at
han jo maa traagte efter min Fordervelse; Thi
hvor skal jeg finde saa liden en Mand, med saa
stor Vaaben, og hvad Mærke skal jeg betiene
mig af, at faae ham til at underkaste sig min
Willie? Skulle der nu findes saadan en Mand,
saa beder jeg, at I derudi vil hielpe mig til
rette, paa det jeg kan slippe med Vren derfra.

Min Elskværdige Prints! svarede Paris
banou, giør eder ikke alt for stor Bekymring;
Thi vel var der Fare ved at hændte Bandet af
Love = Brønden, men der er ikke det allermindste
Vaarskelighed ved at finde denne Mand. I
maa vide, at det er min Broder ved Navn
Schaibar; Men enskiønt vi ere een Faders
Born, saa ere vi dog hinanden meget ulig;
Thi min Broder er af saa haard en Natur, at
der er intet, som kan forhindre ham fra at gi
ve de blodigste Kiende = Tegne paa hans Bredde,
naar der er nogen, som fortørner ham. I øvrigt
har han et got Gemyt, og tiener enhver gierne,
i hvad man forlanger af ham. Han seer accur
rat saaledes ud, som Sultanen eders Fader,
har beskrevet ham, og som han ikke bruger an
det Vaaben end Jern = Stangen paa de Fem
Hundre Pund, saa bær han den altid med sig,
hvor

hvor han gaaer, for at bringe dem til at bevise ham sin tilbørlige Respect. Jeg vil altsaa straplade ham komme hid, og siden maa I selv domme om jeg taler Sandhed, men for alle Ting, bliu ikke bange, naar I seer ham. Min Dronning! svarede Prinszen, Schaibar er jo efter eders eget sigende, Broder til eder, han maa derfor see saa hæslig ud, som han vil, saa kan jeg dog ikke blive bange for ham; Nei jeg vil heller elske ham og ansee ham som min nærmeste Slægt.

Paribanou rogede der paa med et Slags Røgelse, og i det der stod en stærk Røg deraf, sagde hun til Prins Ahmed: See, min Prins! der kommer min Broder. Prinszen vendte sig om og saae Schaibar med ret graviteriske Trin komme anstigende. Denne Schaibar havde foruden sit lange Skæg tykke Knebel's-Barrer, som gik ham op til Ørene paa begge Sider og skjulte næsten det hele Ansigt. Hans Dine vare ligesom et Svins af en umaadelig Størrelse, og laae ham gandske dybt ind i Hovedet, ligesom han og havde en Puffel baade for og bag.

Den 909. Nat.

Derfor nu Prins Ahmed ikke forud havde vidst, at Schaibar var Broder til Paribanou, saa havde han sandelig ikke kundet see ham uden tillige at blive bange for ham; Al-

terhelst da Schaibar strax ved sin Ankomst gloede saa sterkt paa ham, at en anden lettelig kunde forskrekkes ved hans bare Diesyn. Schaibar gif derpaa hen til Paribanou, og spurgte, hvad det var for en Person hun havde hos sig? Hiertte Broder, svarede hun, det er min Gemahl, hans Navn er Ahmed, og er Sultansens Søn i Indien. Marsagen hvorfor jeg ikke har indbudet eder til mit Brøllup, er, at jeg ikke vilde forhindre eder fra det Feldtrog i havde fore; men da jeg siden med Fornøielse har erfaret, at I med Seier derfra er kommet tilbage, saa har jeg taget mig denne Frihed at kalde eder til mig.

Med disse Ord begyndte Schaibar at see ganske mild og venlig til Prints Ahmed, hvilket dog ikke formindskede hans grumme Skikkelse. Hiertte Søster! sagde han til Paribanou: Er der noget, som jeg kan tiene ham med, saa har han ikkuns frit at sige det; Thi som han er eders Gemahl, saa anseer jeg mig forbunden til at tiene ham.

Paribanou svarede: Sultanen min Gemahls Fader er begierlig efter at see eder, hvorfor jeg beder, at I med min Gemahl Prints Ahmed vilde paatage eder en Reise til Indien. Hiertelig gierne, svarede Schaibar: Lad ham ikkun gaae foran, saa skal jeg strax følge efter. Det vil i Dag blive alt for sildig, sagde Paribanou, og derfor er det best at vi opsætter det
til

til i Morgen; Imidlertid kunde vi tale sammen om det, som er gaaen for sig imellem Sultanen og Prinsfen, siden vores Brøllup, hvorefter vi kunde betiene os af den nærværende Aften.

Da nu Schaibar havde faaet Efterretning om det som var fornøden for ham at vide, saa begav han sig Morgenen derefter tilligemed Prins Ahmed paa Reisen til Indien. De kom omsider til Sultanens Residents-Stad, og det er ikke at udse, hvor forstrecktet Folkene der? Bnen blev, da de saae Schaibar komme ind ad Stads-Porten; Thi de lob hver sine Veie, og de som ikke kunde indslutte sig inden Laase og Lukke, tog Flugten til den anden Ende af Bnen, saa at Schaibar og Prins Ahmed tilsidst ikke saae et Menneske for sig; Og i Steden for at Port-Bagten ved Sultanens Pallais skulle have forhindret dem at komme ind, saa lob de, ligesom der havde været en efter dem med en Svøbe, og lod dem gaae fri og ubehindret ind paa Pallaiet. Da de nu var kommen ind udi den Sal, hvor Sultanen gav Audience, saa nærmede Schaibar sig ganske traad sig til Sultanens Throne, og biede ikke, indtil Prinsfen havde præsenteret ham, men tiltalende Sultanen selv strax saaledes: Du haver forlangt, at jeg skal komme, see! her er jeg, hvad vil du mig.

Den 910. Nat.

I Steden for at svare Schaibar paa det han taledede, holdt han Haanden for sine Dine, at han ikke skulle see saa forskreffelig et Objectum. Som nu Sultanen selv havde forlangt hans Komme, og dog alligevel tog imod ham paa saa uhøvelig en Maade, saa blev Schaibar saa forbitret, at han ophævede sin Jernstang, og i det han sagde: Vil du ikke tale med mig, slog han ham i Hovedet, saa at han faldt død ned af Thronen. Dette skedte i saadan Hastighed, at Prints Ahmed paa Sultanens Bøjne ikke kunde faae Tid til at bede ham om Naade; Thi alt det han kunde udrette, var allene at forhindre, at han ikke tillige ombragte Stor-Beziren, som stod nær ved Sultanens høire Side, hvilken han berømmede for de gode Naad og Anslag, som han altid havde gaaet Sultanen hans Fader til Haande med. Saa er det da disse, som her staaer, sagde Schaibar, og i det han taledede disse Ord, slog han om sig med sin Jern-Stang baade til høire og venstre Side, saa at alle Sultanens Favositter der vare Prints Ahmeds Fiender maatte bukke og opgive deres Aand; Ja saa mange af de øvrige, som ei fik Leilighed til at tage Flugten, maatte ligeledes sætte Livet til.

Efterat denne forskreffelige Execution var til Ende, gif Schaibar tillige med Prints Ahmed
med

med og Stor-Beziren need paa Slots-Gaarden, og i det Schaibar stedse blev ved, at see paa Stor-Beziren, sagde han til ham: Jeg veed, at her findes en vis Trolde-Vinde, i hvilken min Svoger endnu har havt en større Fiende, end de uværdige Favoritter, som jeg allerede har afstraffet, derfor begierer jeg, at man strax lader hende komme til mig. Stor-Beziren lod hende altsaa hente, og da hun var ankommen, sagde Schaibar til hende, nu skal jeg lære dig at give skadelide Raad, og at stille dig syg an, og disse Ord var neppe udtalt, førend han med sin Jern-Stang slog hende død til Jorden.

Det er endnu ikke nok, sagde Schaibar fremdeles; Men jeg vil paa samme Maade odelægge den ganske Stad, saa fremt de ikke fra dette Dieblif af erklærer min Svoger Prints Ahmed for deres Sultan. Saa snart de nærværende hørte dette, raabte de saa høit, som de allermest kunde: Vivat Sultan Ahmed! og det stod ikke mange Dieblif paa, førend man hørte dette Raab over heele Staden. Derpaa lod Schaibar Prinszen iføre den Indianiske Sultanens Dragt, satte ham paa Thronen og lod alle Undersaatterne svære ham deres Troskabs Fed. Dernæst gik han bort, og hentede sin Søster Paribanou, som han med stor Pragt indførte paa Palladset hvor han lod hende erklære for Sultaninden i Indien.

Hvad

Hvad nu Prints Ali og Princesse Tow
 roun Nihar angaaer, saa havde de aldeles
 ingen Deel i det Forræderie, som var opfundet
 imod Prints Ahmed, hvorudover han foræres
 de ham en stor Province med beherig Hoved-
 Stad, hvor de opholdt sig deres øvrige Leves
 Tid. Han skikkede og en Courreer til sin ældste
 Broder Prints Housain for at lade ham vide
 den Forandring, som var skeet ved Hoffet,
 samt derhos tilbød ham selv at maatte udvæl-
 ge sig hvilken Province i hans Kongerige han
 vilde have til sin Appanage, men Prints Hous-
 sain lod sin Broder takke for sit gode Tilbud,
 og svarede, at han var fornøiet med sine nær-
 værende Omstændigheder, og derfor allene vil-
 de udbede sig Tilladelse frendeles at forblive i
 sin Eenlighed saa længe han levede.

Da nu Scheherazade hermed endte Prints
 Ahmeds og Paribanou Historie, saa forsik-
 frede hende Sultanen Schariar at han med saa
 megen desto større Fornøielse havde hørt derpaa,
 efterdi det var passeret hos hans egne Forfædre
 i Regieringen; I saadan Henseende spurgte
 Sultanen, om det ikke faldt hende Kiedsommes-
 lig at repetere samme Historie i et kortere Bes-
 greb, og som hun hertil svarede, at hun gierne
 vilde giøre det, saa gjorde hun næste Nat Bes-
 gyndelse derpaa.

Denne Repetition varede i 58. Nætter, og da samme var til Ende, begyndte hun Historien om den forhepte Hæst saaledes:

Den 9II. Nat.

Saa snart Scheherazade ved sin Søsters Narvaagenhed var bleven opvakt, fortalte hun Sultanen den belovede Historie, saaledes:

Historie

Om

den fortryllede Hæst.

Allernaadigste Herre! sagde hun: Det er ikke Eders Majestæt ubekendt, at Nevrouz, eller den ny Dag, som er den første Dag i Maret, er overalt i Persien bleven anset som en gammel og heitidelig Fæst, snart fra den første Tid af, da man faldt hen til Afguderie, og at vore Propheters Religion og Rærdom, hvorveen den endog i sig selv er, ikke har kundet overtale dem til at afskaffe denne Fæst. Imidlertid kan man sige, at den er ganske Hedenst, og at de Ceremonier, som derved bruges, ere fulde af Overtro, og dog alligevel er der ikke nogen Stad, Bye eller Lands-Bye i det hele Pers

Persien, hvor man jo helligholder den med mange usædvanlige Forlystelser. Men de Herligheder, som paa denne Tid kan sees ved Hoffet, ere saa store og overflødige, at man i den anden Deel af Verden ikke finder noget, som derved kan lignedes.

Som nu de kunstigste og sindrigeste Folk der i Landet og fra fremmede Stæder til denne Fæst indfinder sig ved Hoffet, og forestillede adskillige slags Skue-Spil, saa hændte det sig, at da man eengang var i Begreb med at ophæve Forsamlingen, kom en Indianer frem for Kongen med en opfadlet og prægtig udpudset Hæst, som var med saa stor Kunst indrettet, at man i Begyndelsen ikke skulde vide andet, end at det jo virkelig var en rigtig Hæst. Denne Indianer faldt need for Kongen, og sagde: Allernaadigste Herre! omendskiont jeg er den sidste, som fremstiller mig for Eders Majestæt, saa kan jeg dog forsikre, at de paa denne høitidelige Fæst ikke har seet noget, der er saa forunderligt som den Hæst, som jeg nu har den Naade at vise Eders Majestæt. Kongen svarede, at han ikke kunde see andet paa denne Hæst, end at den saa kunstig var indrettet, at man ikke skulde sige andet, end at det var en ret naturlig Hæst, men meente dog at en anden Kunstner mueligt kunde gjøre en der var bedre.

Allernaadigste Herre! svarede bemeldte Indianer: Hvad dens udvortes Skikkelse angaaer, saa er det langt fra, at jeg i den Henseende har vilst Eders Majestæt den, som et Mirakel; Men den er, og bør være et Mirakel i Henseende til det jeg kan bruge den til, og een hver kan bruge den lige saa vel som jeg formædelst den Himmelhøi, som jeg er i Stand til derom at meddele ham. Thi naar jeg sidder paa den, og vil begive mig igiennem Luften, hen til et andet Sted i Verden, saa kan jeg paa en ganske kort Tid komme derhen, i hvor langt det endog er borte. Her i bestaaer min Hæstes forunderlige Egenskaber, og jeg er altid i Stand til at vise det i Gierningen, naar Eders Majestæt befaler det.

Som nu Kongen i Persien var en meget curieux Herre, og ikke havde seet saadan tilforn, saa forlangede han at see Proven deraf. Nu var der ungefæhr 3 Mæile fra Schiras, hvor Hoffet var, et høit Bierg, som man paa Paladset kunde see; Hvorudover han befalede Indianeren at han skulde begive sig derhen, sagde derhos, at som det var uviist, om man ogsaa kunde see ham paa Bierget, saa skulde han bringe en Green tilbage med sig af det Palme-Træ, som stod neden for Bierget, til et Beviis at han havde været der. Meppe vare disse Ord udtalte forend Indianern dreiede en Hvirvel om, som var giort fast i Bringen og Sadel-Snapepen,

pen, og i samme Dieblif svingede han sig med Hæsten op fra Jorden, og foer ligesom en Lyns Ild saa høit op i Luften, at ingen af de tilstædeværende mere kunde vine ham; Hvilket saa vel Kongen, som alle de andre ikke noksom kunde forundre sig over.

Der var endnu ikke et Qvartter forløben, førend Indianeren igien lod sig see i Luften med en Palme-Green i Haanden, og derpaa svingede sig need paa samme Sted, som han sidst forlod, uden at blive stødt eller have nogen slags Uleilighed deraf. Han steg dernæst need af Hæsten og med sædvanlig Compliment needlagde Palme-Greenen for Kongens Fodder.

Den 970. Nat.

De forunderlige Egenstaber, som den Firsfifte Konge fandt ved denne Hæst, gjorde ham begiærlig efter at faae den til Sie, og som han ikke forestilte sig megen Vanskelighed ved at handle ham den af, efterdi det var ham ligemeget hvad han vilde have for den, saa fornoiede han sig med den ligesom den kunde allerede havde været hans egen. Jeg tænkte ikke, sagde han til Indianern, at din Hæst var saa rar, som du nu har viist mig, jeg er dig forbunden for din Tieneste, og for at vise, at jeg ikke anseer den ringe, saa har jeg i Sinde at kiope dig den af. Allernaadigste Herre, svarede In-

dia

dianern, jeg har ingen Tvivl om, at jo Eders
 Majestæt bedre end mange andre Konger kunde
 døynne om en Ting, og at de altsaa ikke nægte-
 de min Hæst den Berømmelse, som den fortiene-
 de. Ja jeg havde ogsaa forud seet, at de ei lod
 det blive derved allene at forundre sig dero-
 ver, men endog blive begierlig efter at være Eies-
 re deraf. Omendskjønt jeg nu paa min Side
 veed, hvad der er ved det at gjøre, og kunde
 være vis paa ved samme at gjøre mit Navn
 udsødelig i Verden, saa hænger dog mit Hierte
 ikke saa stærk derved, at jeg jo gierne vil miste
 den, for at fornøie Eders Majestæt; Men i
 det jeg gier saadan Erklæring, maa jeg dog bes-
 tinge mig noget forud, uden hvilket jeg ikke skiller
 ler mig derved, og dette vil Eders Majestæt
 muelig ikke accordere mig. Jeg maa altsaa berette,
 at jeg ikke har kjøbt Hæsten, og at den, som
 har inventeret samme, ikke har vildet overlade mig
 den, førend jeg gav ham min eeneste Datter
 til Egte, og des foruden forlangede han af mig,
 at jeg ikke maatte sælge den, men dersom jeg
 blev til Sinds at overdrage den til en an-
 den, skulle det skee ved saadan et Bytte, som
 jeg ansaae tienlig.

Indianern vilde have talt mere, men ved
 det Ord Bytte, faldt den Persiske Konge ham
 ind i Tælen, og sagde: Jeg skal nok træffe et
 Bytte med dig, som du skal være fornøiet med,
 og som du veed, at mit Kongerige bestaaer af
 T. en N. III. B. A a a man

mange Folkerige Stæder, saa skal det staae dig frit for, at udvælge et deraf, som du med en uomstrænket Magt maa besidde, saa længe du lever. Dette Bytte syntes alle de nærværende at være ret Kongeligt, men der fattedes dog meget i, at det var saaledes, som Indianeren havde foresat sig, hvorudover han svarede: Jeg er Eders Majestæt overmaade forbunden for eders gode Tilbud, men det maatte aller-naadigst tillades mig at sige, at jeg ikke paa andre Bilkor kan overlade samme, end om de vil give mig Princesen deres Datter til Ægte. De som stod omkring den Persiske Konge, kunde ikke holde sig fra at lee over denne hans urimelige Begiering, og Prints Siron's Schach, som var Kongens ældste Sen anherste saadant med stor Forbittrelse. Derimod var Kongen selv af andre Tanker; Thi han mente, at han nok kunde opofre Princesen for at fornoie sin Curiositet, dog stod han i Tvivl, hvad han skulle gribe til.

Da nu Printsen merkede dette, frygtede han for at Kongen skulle gribe til saadan Resolution, som var det Kongelige Huus uanstændig, saa tog han Ordet og sagde: Allernaadigste Herre! Det maatte tillades mig at spørge om Eders Majestæt ogsaa i et Dieblisk kan staae i Tvivl om, enten I skal afslaae hans uforstammede Begiering eller ikke? Jeg beder ydmygt, at I vil betragte ikke allene hvad I

er

er eder selv, men endog eders høie Kongelige Familie skyldig. Min Søn! svarede Kongen: jeg tager eders Erindring op i en god Mening, men J betragter ikke denne Hæstes fortræffelige Egenheder, og man maa vente, at dersom han fik Afvisning hos mig, saa kunde han træffe for en anden Konge, der ikke fandt nogen Banffelighed i at accordere ham sin Fordring, og hvor vilde det da ikke smerte mig, om en anden Monarch skulle berømme sig af, at eie denne forunderlige Hæst. Dog siger jeg ikke, at jeg vil fatte denne Resolution; Thi jeg haaber, at han nok skal lade sig beqvemme til en anden Accord. Imidlertid saae jeg gierne, at J selv prøvede Hæsten, forend jeg taler mere med ham derom.

Den 971. Nat.

Uf denne Discours syntes Indianern, at Kongen nok lod sig overtale til at antage ham i sin Familie, og at Prinsfen ikke længe skulde blive ved at staae derimod, hvorudover han strax bevilgede at lade Prinsfen prøve Hæsten og holdt sig færdig til at hielppe ham op i Sadelen, samt at undervise ham, hvad han skulde gjøre, at han kunde regiere Hæsten, men Prinsfen gav ham ikke Tid til at hielppe sig; Thi han steg selv i en Hast op i Sadelen, og saa snart han havde sat Fodderne i Stie-Boilerne, begyndte han at dreie Hvirvelen omkring, uden at faae

N a a 2

nogen

nogen videre Efterretning af Indianeren. I samme Dieblif, foer Hæsten saa høit op i Luften, at de tilstæde værende ikke kunde øine den.

Da nu Indianern saae, at Prinsfen dreiede Hvirvelen omkring, og ikke vilde bie indtil han gav ham Efterretning om, hvorledes han videre skulde opføre sig, blev han overmaade bestyrstset, og falt need for Kongens Fødder og sagde: Allernaadigste Herre! Eders Majestæt har selv seet, at Prinsfen ikke gav sig Tid til at faae den fornødne Efterretning, hvorledes han skulde regiere Hæsten; Thi som han saae, hvorledes jeg bar mig ad, da jeg opfoer i Luften, saa syntes han ikke at have nogen videre Efterretning fornøden, men han veed ikke, hvorledes han skal faae Hæsten til at svinge sig neer igien, i Betragtning deraf, vilde Eders Majestæt have mig undskyldt, i Fald ham noget ulykkeligt skulde vederfares. Som nu Kongen blev meget bedrøved over det som Indianern fortalte ham, saa spurgte han ham strax med Fortrydelse, hvorfor han ikke kaldte ham tilbage igien, da han saae, at han svingede sig op i Luften.

Allernaadigste Herre, svarade Indianern, han foer saa hastig op i Luften, at omendskiont jeg vilde have raabt til ham, saa kunde han dog ikke have hørt det, og om han end havde hørt det, saa kunde han dog ikke faa Hæsten til at
 slyde

Kynde sig neer igien. Dog har jeg det Haab ,
 at naar Prinszen seer han kommer længer og
 længer bort, han da noie betragter alle Ting
 paa Hæsten, og saaledes bliver vaer at der er
 en liden Hvirvel bag det eene Dre, og naar
 han dreier den omkring, skyder Hæsten sig neer
 igien, og kan han da med Kommen selv styre
 den til hvad Sted han vil have den. Men In-
 dianern maatte sige hvad han vilde, saa kunde
 dog Kongen i Persien ikke finde nogen Trost der-
 udi. Jeg sætter, svarede han, at han finder
 denne Hvirvel, som dog er uvis, saa kan man
 dog ikke vide, om han kan falde need paa Steen-
 Klippen eller i det hvide Hav.

Indianern forsikkrede derpaa Kongen, at
 Hæsten umuelig kunde falde i Havet, og at Print-
 sen kunde styre den, hvorhen han selv vilde, saa
 fremt han ikkun fandt den anden Hvirvel, men
 Kongen svarede, at som han ikke kunde tro no-
 get deraf, saa vilde han forsikre sig hans Per-
 son, og i Fald Prinszen ikke inden tre Maaned-
 der igien indfandt sig, eller han inden samme
 Tids Forløb ingen vis Efterretning fik om ham,
 skulle det koste ham hans Liv. Indianeren blev
 altsaa strax sat i Fængsel, og Kongen var over-
 maade bedrøved, at den store Fæst denne gang
 havde saaet saa ulykkelig et Udfald.

Imidlertid dette passerede, var Prinszen
 Kommen saa høit op i Lusten, at han ikke kun-
 de

de kiende noget paa Jorden, og som han derfor fik i Sinde at svinge sig need igien, begyndte han at dreie Hvirvelen om til den anden Side, og tænkte derved at naae sit Diemerke, men halt blev ikke lidet bestyrtset, da han saae at Hæsten immer blev ved at føre ham længer bort og høiere i Beiret; Nu kiendte han først, hvor høilig han havde forseet sig, i det han ikke gav sig Tid til at faae Efterretning af Indianern, hvorledes han skulde svinge sig need igien til Jorden. Imidlertid satte hans nærværende Fare ham dog ikke i saadan Forvirring, at han jo betragtede alle Ting nøie, og forsøgte snart et, snart et andet, indtil han omsider fandt den liden Hvirvel, som var bag Hæstens Dre. Denne dreiede han omkring, og han kunde strax merke, at Hæsten igien skød sig need ad imod Jorden, dog ikke med saa stærk Fart, som da den opfoer.

Den 972. Nat.

Som det nu allerede var mørk, da Prinsens Sironz Schach begyndte at dreie den liden Hvirvel, saa kunde han ikke styre Hæsten til noget vis Sted, men maatte være fornøiet med, hvor den af sig selv vilde sætte sig. Lidet over Midnat blev den staaende stille, og Prinsfen var ikke seen, inden han steg af, endskjønt han var temmelig udmattet, efterdi han den ganske Dag ikke havde spist noget. Det første Printsen

fen tog sig for, var at recognoscere Stædet han var kommen paa, og han blev snart vaer, at det var en Altan paa et prægrigt Pallais. Han fandt omsider en Trappe, og som Døren stod halv aaben, tog han Mod til sig og gik inder for; Thi som han ikke kom for at give nogen noget ondt, saa forestilte han sig, at ingen skulle øve noget fiendtlig imod ham, men give ham Tid til at tale for sig. Saa snart han var kommen inden for, fandt han en Deel sorte Gildinger liggende omkring paa Salen, med deres blotte Sabler ved Siden, hvoraf han sluttede, at det enten maatte være Dronningens, eller Princesse's Bægt der paa Stædet. Som nu alle disse var falden stærk i Søvn, saa forføiede han sig ind i næste Gemak, hvor han fandt Princesse'n med alle sine Jomfruer hver i sin Seng. Han kunde nu let kiende hvilken Seng der var Princesse's, efterdi samme meget prægtig paa en Sofa var tillavet; Altsaa gik han derhen, og han havde neppe fast sine Dine paa hende, forend han blev indtaget af hendes Deilighed. Af himmel! raabte han ved sig selv, har da Skiebnen bragt mig herhid, for at betage mig min Frihed? Jeg seer en Deilighed for mig, som er ubeskrivelig, og den vil ventelig blive endnu større, naar den oplyses af de Dine, som nu ere tillukte; Af jeg maa blive her indtil hun vaagner, og jeg kan ikke gaae bort uden at være min egen Morder.

Printsen blev mere og mere antænt af den søde Tid, og det var ham ikke muelig at oppæbie den Tid da hun af sig selv vaagnede, hvorudover han greb fat paa hendes Serke Erme, som hængte need ved den ene Side, og rykkede derudi saaledes, at Princesse vaagnede. Det er ikke at udsige, hvor forskreffet Printsen blev, da hun saae en velkabt og prægtig iflædt Person sidde ved Sengen, dog holdt hun sig det meste hun kunde, at man ei skulde læse denne Frygt i hendes Ansigt. Printsen fordte sig denne Leilighed til Nytte, og efterat han havde gjort sin ærbødige Compliment, begyndte han saaledes at tale til hende: Hoibaarne Princesse. Den allerusædvanligste Hændelse, som nogen Tid kan være hørt eller seet, er Aarsag udi, at de her seer en Printz fra det Konge-Rige Persien nedkaste sig for deres Fodder; Jeg stod i Gaar hos Kongen min Fader og tog Deel i de Forlystelser, som paa en Solenne Fæst bleve anrettede, og for nærværende Tid befinder jeg mig paa et fremmed og mig ubekjent Sted, hvor jeg maa frygte for at omkomme, saa fremt de ikke er saa naadig at tage mig i deres høie Protection, hvilket jeg ikke tviler paa, efterdi det ei kan være mueligt, at der skulle boe et ubarmhiertig Hierte hos saa stor en Skionhed og Majestæt.

Den

Den 973. Nat.

Denne Princesse var Kongens ældste Datter, i det Kongerige Bengala, og som hendes Fader havde ladet hende dette Pallais opbygge ikke langt fra Residence-Staden, saa kom hun der meget ofte for at divertere sig. Hun anhørte Prinsens Tale med et slags Fornøielse, og svarede ham saaledes: Min Prints! vær ikkun ved et frit Mod; Thi I er ikke faldet i Barbariske Hænder, og de Folk, som beboer dette Kongerige, ere lige saa høflige og omgængelige som de i Persien. I behøver altsaa ikke min Beskiærmelse; Thi der er ingen som udøver noget Ont eller Siendligt imod eder. Printsen ville derpaa aflagt sin Taksigelse for hendes Godhed, men hun gav ham ikke Tid dertil, i det hun strax igien begyndte saaledes at tale: Hvor stor Begierlighed jeg end har efter, at vide ved hvad for en forunderlig Hændelse, I paa saa kort Tid er kommen fra Persien her til Bengala, og det saa hemmelig sniget eder herind, da jeg dog har saa stærk en Vagt hos mig, saa vil jeg dog opsætte dette til en anden Tid, og allene for denne gang befale mine Jomfruer at give eder noget til Livs Ophold, hvilket jeg vel kan forestille mig, at I har fornøden.

Jomfruerne gjorde i en Hast Anstalt til et Maaltid, og efterat Printsen havde spist saa meget som han vilde, blev ham anvist en Seng, som

som han det øvrige af Natten kunde hvile sig udi. Imidlertid var Prinsessen bleven ligesaa forelsket i ham, som han i hende, og da Zomfruene kom tilbage, spurgte hun dem, om de vel havde forsynet Prinszen, om han var fornøiet med sit Tractement, og i Særdeleshed, hvad for Tanker de gjorde sig om hans Person? Disse Fruentimmer svarede hende strap paa hver Post i sær, og til det sidste Spørgmaal gav de hende saadan Svar: Vi veed ikke hvad hendes Kongelige Høihed selv tænker om ham, men hvad os angaaer, saa synes vi, de kunde prise sig lykkelig, i Fald deres Fader vilde give eder hannem til Gemahl; Thi der er ingen ved Hoffet til Bengala, og ikke heller her omkring i de angrændsende Kongeriger, som er værd at faae eder.

Denne smigrende Discours, fandt Prinsessen ikke liden Behag udi, men som hun dog ikke vilde lade sig merke dermed, saa sagde hun at de skulde tie stille, og kaldede dem med en mild Mine smaa Gladder-Taster. Den paa følgende Morgen var Prinsessens første og fornemste Bekymring denne, at hun ved sit Mat-Bord kunde faae sin Stats paa sig. Aldrig havde hun før gjort sig saa stor Uimage; Thi hun kunde ikke faae det saa net, at hun jo vilde have det nettere, og dersom hendes Fruentimmer nogen Tid havde havt Taalmodighed fornøden, saa var det nu. Jeg har ikke, sagde hun
ved

ved sig selv, mishaget Printsens, da han saae mig i min Nat-Habit, men nu vil det komme langt anderledes, naar han seer mig i min fulde Stats. Hendes Hoved, Hals, Brøst og Arme vare beprydede med mangfoldige rare Edel-Stene og hendes Liv-Baand var ligeledes med samme Stene rigelig besat. Hendes Klædning bestod af et slags kostbar Foi, som ikke bliver fabriqueret uden for det Kongelige Herskab selv, og var en overmaade prægtig Couleur. Efter at hun nu vel Tusende Gange havde vendt og dreiet sig for Speilet, spurgte hun sine Jomfruer en efter anden, om der nu feilede hende noget mere, og da de forsikkrede hende om, at alting var complet, stikkede hun to af dem hen til Printsens, og lod spørge hvorledes han befandt sig, sagde derhos, at dersom han lod sig merke med, at ville aflegge sin Visite hos hende, skulde de forekomme ham, og sige, at hun allerede stod i Begreb med at vilde besøge ham.

Nu var Printsens allerede paaflædt, da Jomfruerne kom ind til ham, og han gav dem ikke Tid til at tale noget, men spurgte strax, om Prinsessen deres Hersterinde var i Stand til at tage imod hans Besøgelse. De svarede da, at Prinsessen formedelst sine visse Aarsager havde besluttet at besøge hannem, hvilket han var vel fornøiet med, og lod hende paa det kærligste takke for saadan sin Godhed.

Den

Den 974. Nat.

Saa snart Princesen af Bengala havde faaet at vide, at den Persiske Prints bled efter hende, forsoiede hun sig strax over til ham, og efterat de paa begge Sider havde afslagt deres Compliment for hinanden, satte de sig need paa en Sofa, hvorpaa Princesen saaledes begyndte at tale: Min Prints! Jeg havde vel fundet tage imod eder i det Gemak, som J fandt mig sove udi, men som Obersten over Gildingerne har Frihed at gaae derind, men derimod ikke uden min Tilladelse, maa komme her, saa har jeg heller villet besøge eder, for at faae nogen Efterretning om, ved hvad for en usædvanlig Hændelse jeg skulle have den Lykke at see eder her paa mit Pallais; hvilket jeg nu saa meget desto mere udbeder mig, som vi paa dette Sted ikke haver nødig at frygte for at blive hindert.

At nu Printsens kunde giøre hendes Begiering fyldest, saa begyndte han at fortælle hende alle Ting saa vel i Henseende til den Fæst Nevrouz, som og det der var passeret med den fortryllede Hæst, hvorhos han ikke forglemte den urimelig Fordring, som Indianern havde gjort, da hans Fader forlangede Hæsten af ham; Hvilket opvakte en Latter hos de tilstædeværende og jeg paa min Side, sagde han, kunde ikke anhøre det uden Fortrydelse, allerhelst,

helst, da jeg merkede, at min Fader stod i
 Tvivl hos sig selv, hvad han skulde svare ham.
 Ja jeg tør sige, han ventelig havde resolveret
 til at accordere ham sin Fordring, dersom
 jeg ikke ved mine Forestillinger for saa vidt hav-
 de forhindret det, dog var han ikke ganske at
 overtale; Thi som han meente, jeg nok skulde
 blive af samme Sind som han, naar jeg selv
 prøberede Hæsten, saa bad han mig, at sætte
 te mig op i Sadlen, for at see, om den ei var
 af en stor og uskatterlig Værdie. Han fortæl-
 te dernæst, hvorledes han føiede ham i sin Be-
 giering, og hvad derved denne Leilighed arrive-
 rede ham, indtil han endelig var kommen der
 paa det Sted, hvor han nu befandt sig. Der-
 næst fortalte han, hvorledes han fandt Døren
 aaben, og som de Gildinger, som havde Vagt,
 var falden i Søvn, hvorledes han da tog Mod
 til sig, og gik lige ind til Prinsessen selv. Dy-
 dige Prinsesse, sagde han fremdeles, det øvris-
 ge er ufornoden at fortælle, efterdi de veed det
 selv, og altsaa er der intet mere til overs, end
 at jeg paa det allerærbødigste maa takke dem
 for deres Edelmødighed og Godhed imod mig,
 med Begiering, at de ville sige hvori jeg kunde
 revangere saadan deres Tieneste; Og da jeg
 efter Folke-Retten allerede erkjender mig for
 eders Slave, saa er der intet mere til overs end
 mit Hierte; Men hvad er det jeg siger, mit
 Hierte er ikke heller mere mit, men deres; Thi
 de har ved deres overmaade Deilighed saaledes
 ind-

indtaget det, at jeg priser mig Lyksalig om de vil beholde samme. I saadan Henseende maatte det tillades mig at sige, at jeg ei allene erklærer dem for en Herskerinde over mit Hjerte men endog over min Billie.

Den 975. Nat.

Disse sidste Ord blev udtalt paa saa bevægelig en Maade, at Princesseu ikke længer kunde tvile paa hvad hans Tanker var. Dog ærgede hun sig aldeles ikke over saadan hans Erklæring; Thi endskjønt hun just ikke strax vilde lade sig merke med, hvor høilig hun selv ønskede det, saa kunde hun dog ikke forhindre, at blive rød i Ansigtet, hvilket endnu mere gjorde hende behagelig i Printsens Dine. Da nu Printsen havde ganske udtalt, svarede Princesseu ham saaledes: Dyrdige Print! Naar jeg paa den ene Side fornøier mig over de Curieusiteter, som findes ved den forunderlige Hæst, saa kan jeg paa den anden Side ikke forhindre, at det jo maa gysse i mig, naar jeg tænker paa hvorledes I har været saa høit i Luften, og ikke vidste, hvorledes I skulle komme need igien, og i hvorvel jeg nød den Lykke, at see eder sund og frisk hos mig, saa kunde jeg dog ikke recolligere mig af den Frygt jeg havde, førend jeg omsider fik at vide, at den fortryllede Hæst saa lykkelig havde needladt eder paa Altanen af mit Pallais. Dette kunde
steet

skeet paa andre Stæder; Imidlertid er jeg glad,
 at Skiebuen har undet mig dette Fortrin frem
 for andre, og givet mig Leilighed til at vise, at
 J ei kunde komme paa nogen Stæder, hvor J
 med større Fornoielse og paa angennemere Maade
 kunde imodtages end af mig.

J saadan Henseende min Prints! maatte
 jeg finde mig fornærmet, i Fald jeg troede, at
 det var eders Alvor, da J erklærede eder for
 min Slave, men jeg begriber vel, at saadant
 mere var en Virkning af eders Høflighed, end
 det skulle være eders alvorlige Mening, allerhelst
 da jeg strax ved eders Ankomst forsikrede eder,
 at J her var lige saa fri, som J kunde have
 været ved Kongens eders Faders Hof. Hvad
 eders Hierte angaaer, svarede Princesse med
 en mild Mine, saa troer jeg ikke, at J har tø-
 vet indtil nu med at give det bort, men jeg tviv-
 ler ikke heller paa, at det jo er givet til saadan
 en Princesse som fortjener det, og altsaa skulde
 det gjøre mig Ont, om jeg gav eder Aarsag til
 i saa Maade at begaae et slags Utroskab imod
 hende.

Prints Sirouz Schach vilde derpaa have
 forsikret Princesse af Bengala, at han endnu
 var Herre over sit Hierte, da han tog fra Pers-
 sien; Men som en af Princesse's Kammer-
 fruer i det samme kom og lod dem vide, at Mid-
 dags-Maaltidet var opbaaren, saa blev han
 for-

forhindret derudi, endskjønt det var en Sag, der var dem begge lige høit angelegen. Imidlertid blev Princesseu ganske overbevist om Printsens Oprigtighed, og hvad Printsen angaaer, saa kunde han let af hendes Tale-Maader og yndige Gebærder slutte sig til, at hun ikke var uovervinderlig, endskjønt hun endnu ikke udtrykkelig havde erklæret sig. Princesseu førde ham derpaa ind i en stor og prægtig Sal, hvor de fandt Tasselet dækket, og forsynet med en Mængde af mange slags nydelige Retter. De satte sig altsaa til Taffels, og imidlertid Maaltidet varede, stod et stort Antal Fruentimmer, som ved Sang og Musique søgte at divertere dem. Denne Musique var meget behagelig, og desuden saaledes indrettet, at den ikke kunde hindre Printsen og Princesseu i at tale med hinanden. Over Borde søgte den ene at forekomme den anden med Complimenter, i det den ene forsynede den andens Tallerken, med det som syntes dem mest lekkert, og de Taksigelser som ved denne Leilighed bleve gjorde formerede deres Kiærlighed paa begge Sider.

Efterat Tasselet var til Ende, ledsagede Princesseu ham ind i et prægtigt Kabinet, hvor de nedsatte sig hos hinanden paa en Sofa. Som man nu i dette Kabinet havde en smuk Udsigt til Haven, saa berømmede han den Mængde fienne Blomster, som derudi foresandtes, og derved tog Leilighed til at underholde en Discours med hende;

hende; Min Princesse! sagde han: Jeg havde bildet mig ind, at der ikke andre Stæder fandtes saa prægtige Valladser og Haver som i Persien, men nu seer jeg at andre Potentater ikke mindre veed at indrette deres Bygninger og Haver saaledes, som det er anstændig for høie Hoveder. Min Prints, svarede Princesse, jeg veed vel ikke, hvorledes de Kongelige Bygninger i Persien er beskaffen, men jeg troer dog ikke, at eders Beretning er aldeles rigtig; Thi den reiser sig uden Tvivl af eders sædvanlige Høflighed. Imidlertid vil jeg ikke just laste mit Vallais i eders Nærværelse, enskiont det dog ikke er at ligne imod min Faders; Og da det just har troffen, at J er kommen saa nær ved min Faders Residence Stad, saa tviler jeg ikke paa, at J jo gjør min Fader en Compliment, paa det han kan vise eder den Ære, som en Prints af eders Stand tilkommer.

Den 976. Nat.

Nu tænkte Princesse, at dersom hun kunde overtale ham til at besee det Bengaliske Hof, og hendes Fader fik at see saa forstandig og velskabt en Prints, at han da mueligt kunde falde paa, at foreslaae en Alliance imellem ham og hende, og som hun var vis forsikkert paa, at hun var hans lige, saa haabede hun ogsaa ved saadan Leilighed at naae sit Diemerke, men Printsens gav hende hertil ikke saadant Svar,
 T. en N. III. B. B b b som

som hun havde ønsket sig. Min Princesse, sagde han, den Beretning I har givet mig om Hoffet til Bengala er mig alt nok; Thi jeg tviler ikke paa, at den jo er oprigtig. Hvad eders Forslag ellers angaaer, da skulde det være mig en Fornoielse, derudi at vise min Pligt, men dem selv, om I kunde raade mig som en Landstrygere uden Kongelig Equipage at anmeldte mig til Audience hos saa stor en Monarch? Min Prints! svarede Prinsessen, lad ikke det bekymre eder; Thi hvad eders Equipage angaaer, saa skal den ikke staae tilbage for Penge Skyld; Thi jeg skal nok bringe saa mange til Beie, som I kan anskaffe eder saadant for.

Printsen kunde nu let merke hendes Hensigt, og de tydelige Kiende-Tegn, som hun her ved gav ham paa sin oprigtige Kiærlighed, var ligesom en Puster til at opblæse den Ild der laae ham selv i Hjertet. Men den maatte være saa stærk som den være vilde, saa svarede han dog, at han var herde forbunden for hendes ædelmodige Tilbud, og det var intet som hindrede ham derfra, uden den Urolighed som Kongen hans Fader formedelst hans Fraværelse var udi; Thi han forsikkrede, at han ikke var Kiærlighed værd, dersom han ikke saa snart han kunde forsoiede sig hiem til ham. Jeg kiender hans Humeur, sagde han, og jeg er vis paa, at den Bekymring han har for mig, vil foraarsage hans Død, saa fremt jeg ikke kommer. Altsaa haaber jeg,
at

at J'anseer min Undskyldning gyldig, og fritas-
 ger mig fra den forlangte Besøgelse for denne
 gang. Skulde det ellers tillades mig, at trag-
 te efter en Alliance imellem eder og mig, saa
 skal det ikke falde mig vanskeligt at faae min Fa-
 ders Samtykke, og altsaa skal jeg strax igien
 indfinde mig som en Prints, og paa behørig
 Maade forlange eder til min Gemahl af Kongen
 i Bengala, og da min Fader i Henseende til
 mit Egteskab har givet mig mit fri Val; saa
 er jeg forsikkert paa, at han ikke nægter mig
 mit Forsæt, naar jeg fortæller ham den Svim-
 dighed, med hvilken J' har antaget mig i min
 uhyksalige Skiebne.

Princessen var nu alt for fornuftig til, at
 hun skulde længer anmode ham om en Sag,
 som han saa ugierne vilde til, dog blev hun ikke
 lidet urolig over, at han saa hastig vilde reise
 bort; Thi hun frygtede at han siden skulde holde
 sit Løfte. Min Prints! sagde hun: Da jeg
 bad eder besøge min Fader, var det ikke mit
 Forsæt at sætte mig imod eders retmæssige Und-
 skyldninger, dem jeg tilforn ikke vidste. Ja jeg
 maatte selv tage Deel i eders Forsælse i Fald
 jeg fremdeles blev ved at overtale eder. Dog sy-
 nes mig ikke noget om, at J' saa hastig vil rei-
 se bort, jeg ønskede heller, at J' gav eder Tid
 til at besee noget her i Landet, som J' kunde ha-
 ve at fortælle, naar J' kom igien til Persien.
 Princessens Hensigt hermed var intet andet, end

at vinde Tid til at faae ham mere forelsket ved sin yndige og kjaerlige Umgængelse, og derved svekke den Længsel, han havde efter Persien. Prinszen kunde ikke heller nægte saadan hendes Forlangende, hvorudover han resolverede paa nogen Tid at forlyste sig paa Princesens Pallais.

Den 977. Nat.

Princessen diverterede Prinszen altsaa i mange Dage med Ball, Concert, Gæste-Bud, Spadsere-Gange og Jagt, og naar de var paa Jagt sammen, samlede de med hinanden for at spise, men ved hvad Leilighed det end var, saa søgte Princessen dog stedse at tale med ham om det Persiske Kongerige, at hun derved kunde foranledige Prinszen til at fordybe sig i de Herligheder, som Hoffet til Bengala havde forud frem for Persien, og paa saadan Maade saa ham til at blive der, men det var dog altsammen forgieves; Thi Prinszen gav hende saadan Beskrivelse paa de Persiske Kongeriges Magt, Størrelse, Rigdom og mangfoldige Kongelige Palladser, at Princessen ikke længer kunde betiene sig af dette Middel for at vinde ham. Som nu Prinszen bad hende, at fortælle de Herligheder, som ved Hoffet til Bengala foresandtes, saa fandt hun ikke sin Regning ved at give nogen udforlig Efterretning derom, men fortiede de allerfornemste hvoraf Prinszen-mærkede, det ei vilde falde ham vanskeligt at faae hende

hende til at reise med sig, naar han anmodede hende derom. Dog vilde han ikke giøre hende dette Forslag, førend han først nogen Tid havde opholdt sig hos hende.

Saaledes holdt Printsens ved i to fulde Maaneder, at divertere sig med Prinsessen, men da denne Tid var til Ende, foreholdt han hende at han ikke længer kunde tøve, inden han tog hjem til sin Fader, forsømte dog derhos ikke at igientage sit giorte Løfte, om igien at indfinde sig med saadan et Følgeskab og Equipage, som baade var hende og ham anstændig, og da paa en ordentlig Maade at begiere hende til sin Gemahl. Min Prinsesse! sagde han dernæst: J kunde nuelig kalde min Oprigtighed i Tvivl, i Henseende til min Længsel efter at reise og antegne mig i de falske Elskeres Tal, der forglemmer deres Ricereste, saa snart de kommer af hendes Diersyn. Men til et Bevis paa, at min Ricerlighed ikke er forstilt, og at jeg intet ønsker mig større Lyksalighed end at samles med saa dydig, delig og elskværdig en Prinsesse, saa vilde jeg gjerne udbede mig den Maade, at J vilde følge med mig, saa fremt jeg ikke frygtede, at jeg dermed skulde förtørne eder.

Som nu Printsens merkede at hun ved dette Forslag blev rød i Ansigtet, og stod i Tvivl med sig selv hvad hun skulde resolvare til, saa sagde han fremdeles: Hvad min Fader angaaer,

saa kan jeg ganske tilforladelig forsikre, at han
 strax antager eder i sin Familie, og hvad Kongen
 eders Fader anbelanger, saa maatte han vilde
 eder meget ilde, i Fald han ikke vilde samtykke
 i vores Alliance, naar samme hannem ved et
 Gesandtskab fra min Fader bliver proponeret.
 Nu svarede vel Princesen ikke noget hertil, men
 hendes Taushed og nedslagne Dine var ham
 Bevis nok, at hun var færdig at følge med
 ham. Det eneste, som stod hende for Hovedet,
 var en Frygt, at Printsens ikke vidste ret at res-
 giere Hæsten, og at hun altsaa tillige med ham
 skulde være den samme Fare underkast, som han
 nyelig havde prøvet; Men Printsens betog hende
 snart denne Frygt, efterdi han vidste nu at bes-
 tiene sig af Hæsten ligesaa got som Indianerens
 selv; Hvorudover de aftalede med hinanden,
 hvorledes de beqvemligst kunde komme bort,
 uden at give nogen paa Palladset den allerrin-
 geste Mistanke om deres Forehavende. Mor-
 genen derefter gif de altsaa ud paa Altanen, og
 efter at de begge havde sat sig op paa den for-
 tryllede Hæst, og Princesen med sine Arme ta-
 get fast omkring Printsens Liv, saa dreiede han
 Hvirvelen omkring og satte Coursen lige ad Pers-
 sien til.

Den 978. Nat.

Hæsten brugte sin sædvanlige Fart, og Print-
 sen styrede den saaledes at de paa en Tid af
 halv-

halvtredie Time fik Hoved-Staden i Persien at see, men som han ikke strax vilde bringe Prinsessen ind i Staden, saa fik han sig need paa et Lust-Slot, som laae der i Nærværelsen, og lod hende blive der i et prægtig Gemak, imedens han selv tog ind i Staden, for at give sin Fader Efterretning om deres Ankomst. Slots-Fogden fik imidlertid Befalning at see derhen, at Prinsessen ikke manglede noget, hvad hun kunde falde paa, eller havde fornøden. Prinsens lod sig der paa en Hæst opsadle og da han endelig kom ind i Hoved-Staden, tog Folkene overalt paa Gaderne imod ham med et frydefuld Bivak; Thi der var ingen, som tænkte mere at have faaet ham at see. Nu sad hans Fader just og gav Audiens, da han ankom paa Palladset, hvor de allerede for længe siden havde lagt Sorrig an for ham. Kongen i Persien løb ham strax i Møde, tog ham i Favn, og spurgte hvor Indianerens Hæst blev af.

Dette Sporsmaal gav Prinsens Anledning til at fortælle den Forvirring, han havde været udi, og hvorledes han omsider kom need paa Altanen af et Pallais udi Bengala, samt hvad der bevaegede ham til, saalænge der at opholde sig, og endelig hvorledes Prinsessen resolverede til at følge med ham, efterat de først havde sluttet en Ægteskabs Forening imellem dem. Han fortalte dernæst, hvorledes han havde forsikret hende om, at Kongen hans Fader ikke skulle være der imod, og altsaa bragte hende paa Indianerens

Hæst til det Lyst-Slot, som laae uden for Byen, hvor han lod hende blive, indtil han først havde meldet sig. Ved disse Ord faldt Prinsens need for Kongens Fodder for bevæge ham til at samtykke udi dette Ægteskab, men Kongen hialp ham selv op igien, tog ham i Favn og sagde: Min Søn! jeg villiger ikke allene i eders Ægteskab, men vil endog selv i egen Person tillige med eder afhendte hende, og det skal i denne Dag blive giort Anstalt til eders Brøllop. Imensdens nu alle Ting blev ordineret til et prægtigt Indtog, befalede Kongen, at man skulde løsgive Indianeren af sit Fængsel, og lade ham komme frem for Kongen.

Saa snart Indianern ankom, sagde Kongen til ham: Jeg har holdt dig fast, for at lade din Person blive et Offer for min Brede, i Fald min Søn Prinsens ikke kom tilstæde igien, tak du GUD, at det nu er skeet, ja gik hen og tag din ullyksalige Hæst tilbage, og lad dig aldrig mere see for mine Dine. Som nu Indianern allerede havde fornummen, af den, der løste ham ud af Fængslet, at Prinsens havde bragt en Princesse tilbage med sig paa Hæsten, samt hvor hun for den Tid opholdt sig, saa forføiede han sig i samme Dieblik til Lyst-Slottet og foregav, at Kongen og Prinsens havde befaleet ham, at skulle føre Prinsessen ind i Byen paa Hæsten, og at de ved Palladset stod og biede dem efter. Slots-Fogden tog det ikke i

Be-

Betænkning at tro Indianern paa sine Ord, allerheldst da han kiendte ham, og vidste, at han hidindtil havde sidt i Fængsel, men nu ved denne Leilighed igien kommen i Raade. Saa snart Slots-Fogden anmeldte saadant for Princesse, var hun strax færdig at følge med, og Indianeren, som var glad over at faae sit Skielm-Stykke saa let fuldført var ikke seen, inden han fik Princesse op hos sig paa Hæsten, hvorefter han dreiede Hvirvelen omkring og i en Hast skiod sig frem i Løsten med hende.

Den 979. Nat.

Kongen og Prinszen tillige med deres ganske Hof-Stat var imidlertid paa Veien at ville afhendte Princesse, og paa det Indianeren kunde trodse dem, og hævne det ubillige Tractament, som han efter sine Tanker havde maattet udstaae, saa tog han Veien lige over denne Svitte, og det er ikke at udsige hvor forstræffet de bleve, da de saae Princesse af en Røver at bortføres, ja de ønskede Tusende slags Forbandelser over ham, endskiont de endnu ikke vidste hvo det var, som havde gjort det. Men Indianeren kierede sig ikkun lidet efter deres Forbandelser; Thi han blev fremdeles ved at fortsætte sin Reise med den sædvanlige Fart. Den Kongelige Svitte saae sig altsaa nød til at vende om igien, skiont det ikke smærtede dem lidet, at de skulle taale Beskiemmelse, og dog ingen Ud-
 Veie saae til at hævne den. Prins-

Printsen var i Særdeleshed bedrøved over denne Hændelse, hvorudover han speculerede paa, hvorledes han skulde attrapere Indianerit og faae Princessen fra ham igien. Som nu Printsen var noget for i Beien for den Kongelige Svitte, saa blev han ved at fortsætte sin Reise til Lyst-Slottet, hvor Slots-Fogden fastede sig ned for hans Fodder, og fordomte sig selv til Døde, fordi han havde ladet sig bedrage af Indianern, men Printsen svarede at han ikke gav ham saa megen Skyld, som sig selv, og derfor befalede han ham strax at staae op igien, og uden at spille nogen Tid, gaae hen i det næste Munke-Kloster for at skaffe ham en Munke-Habit, men forlangede dog derhos, at han ikke skulle lade sig merke med, hvo der vilde have den. Nu laae der et Munke-Kloster i Nærverøelsen, og som Slots-Fogden var vel kiendt med Superiøren, saa var det ham en let Sag at faae den, og paa en kort Tid at komme tilbage med den til Printsen. Denne Munkehabit klædte Printsen sig strax i, og da han havde forsynet sig med det han paa Reisen havde nodig, og forvarede en Æske Perler og Diamanter hos sig, som han havde bragt med til Princessen, begav han sig paa Beien, uden at vide hvor han skulde tage hen, men besluttede dog ikke at komme tilbage igien, førend han havde Princessen med sig.

Imidlertid fortsatte Indianern sin Reise med saadan Fart, at han endnu selv samme Dag ankom udi en Skov, som laae nær ved Hoved-Staden i det Kongerige Kaschmir. Her satte han sig need tillige med Princesseu, og som han let kunde forestille sig, at hun lige saa vel som han selv var hungrig, saa gif han bort, for at anskaffe nogle Frugter, imidlertid ville Princesseu taget Flugten, men hun var saa mat, at hun ikke kunde sætte saadan sit Forsæt i Verk. Dog besluttede hun heller at døe end at bryde den Trofsabs-Eed, som hun havde foret Printsen. Indianern kom snart igien, og da hun siden havde faaet noget at spise, blev hun saa munter, at hun tilbørlig kunde svare ham paa de uforstammede Anmodninger, han efter Maaltidet lod sig merke med; Og da hun mærkede, at han vilde bruge Magten for at tvinge hende, gjorde hun tilbørlig Modstand, og derhos skreg det allerhøieste hun kunde. Dette Skrig forarsagede, at der i en Hast samlede en Deel Personer til Hæst omkring dem, hvilke vare just samme Tid ude paa Jagt med Sultanen i Kaschmir. Bemeldte Sultan kom til Princesseus Lykke ogsaa derhen, og spurgte Indianeren hvo han var, og hvad han vilde have af den Dame, der stod hos ham? Indianern svarede, at det var hans Kone og at det kom ingen ved at vide, hvad Strid de imellem sig indbyrdes kunde have. Endskiont nu Princesseu ikke kiendte Sultanen, saa straffede hun dog Indianerens løgn-

løgnagtige Foregivende og sagde: Naadige Herre! De maa være, hvo de vil, saa haaber jeg dog, at Himmelen har skicket dem til at frelse en ulyksalig Princesse af en Rovers Hænder, og altsaa vil jeg bede at I ikke sætter Trost til hans Ord; Thi Gud forbyde, at jeg nogen Tid skulle blive saa skammelig et Menneskes Kone. Imidlertid har han i Dag paa den fortryllede Hæst, som i her seer, bortført mig fra Persien, hvor jeg skulde holde Brøllup med Printsens.

Den 980. Nat.

Princessen fra Bengala havde ikke fornøden at sige mere for at persvadere Sultanen; Thi hendes Majestætiske Alsyn og overmaade Deiligbed var ham Beviis nok, at det var Sandhed, hvorudover han strax befalede, at man skulle hugge Indianerens Hoved af, hvilket ogsaa strax skeedte. Men endskiønt nu Princessen saae sig befriet fra Indianerens Grovbed, saa mødte hende dog en anden Fare, som forarsagede hende ikke mindre Smerte; Thi Sultanen lod hende strax paa en Hæst føre hjem paa sit Palais, hvor han ledsagede hende ind udi et pragtig Gemak, og beskikkede hende en stor Deel Slavinder til hendes Opvarning, samt nogle Gildinger til hendes Liv-Guarde, dog gav han hende ikke Tid til at takke sig for saadan hans Tienneste, men bad hende, at tage den fornødne Hvile

Hvile indtil Dagen derefter, da han formodede, at hun omstændelig fortalte ham, hvad hende var vederfaret. Nu var vel Princesseu meget glad, da hun fornam, at Sultanen var saa høflig imod hende, men det fik snart Ende; Thi Sultanen havde besluttet ved sig selv Dagen derefter at holde Brøllup med hende, hvilket han strax om Morgen lod forkynde ved Paukers og Trompeters Lyd. Princesseu vaagnede just ved denne Tumult, men hun vidste ikke Aarsagen dertil, førend Sultanen selv omsider kom ind til hende, og sagde, at den musiqve, som hun hørte, var til den Ende foranstaltet, at deres Brøllup desto høitideligere kunde gaae for sig. Denne Compliment var ligesom et Tordenslag i hendes Orne; Og hun blev saa forskrækket, at hun strax faldt hen i Alsmagt.

Slavinderne løb vel til at hjælpe hende til rette, men det stod længe paa inden hun kom til sig selv igien. Neppe var hun kommen i den Stand, at hun kunde bruge sin Estertanke, førend hun besluttede heller at ville stille sig an ligesom hun i sin Besvimelse havde taget Skade paa Forstanden, end hun vilde samtykke i et Giftermaal, som uden hendes Bidende var besluttet, allerhelst da hun derved maatte handle imod sin Trofsabs=Ed, som hun havde gjort Printsens i Persien. I saadan Henseende faldt hun strax paa i Sultanens Nærværelse at udove en og anden Daarlighed, ja hun stod end ogsaa

op

op og løb imod Sultanen, ligesom hun vilde have tastet ham an, saa at Sultanen fattede stor Medlidenhed med hende, og blev inderlig bedrøved over dette Tilfælde. Han maatte altsaa forlade hende, efter at han først havde befalet, at man flittig skulde tage vare paa hende, og see vel til, at hun intet manglede, men forsøgte dog ikke hver Time paa Dagen at erkynnde sig om hendes Tilstand, og som man berettede ham, at hendes Svaghed tog mere og mere Overhaand imod Afsteningen, saa var han ikke saa lykkelig som han havde ventet, i Henseende til sin Brøllups Nat.

Som nu Princesse de efterfølgende Dage blev ved at stille sig saa gal an, saa resolverede Sultanen til at kalde sine Liv-Medici tilsammen og konsulerede med dem, om hun ikke stod til at hielpe. Disse svarede eenstemmig, at som denne Svaghed ikke altid var ligedan, saa maatte de først see den Syge, førend de kunde ordinere hende noget; Hvor paa Sultanen befalde, at man skulde indlade dem een efter en anden til Princesse. Nu forestilte Princesse sig forud, at det ville komme hertil, men som det ikke just var hendes Leilighed at lade dem føle sig paa Pulsen, og derved røbe sig selv, at hendes Sngdom var forstilt, saa tillod hun dem ikke at føle sig for, men derimod slog omkring sig med Armene og kradse dem i Ansigtet med Næglene, og det med saadan en Hæftighed, at en
efter

efter den anden maatte gaae bort igien med ufors-
 rettet Sag. Nogle af disse Medici berømte sig
 vel, at de af hendes blotte Diesyn kunde dom-
 me om hendes Svaghed, og derfor ordinerede
 adskillige Medicamenter til hende, men som de
 forgieves bleve brugte, saa lod Sultanen for-
 skrive andre Medici lang Weis fra og derhos los-
 vede, at den, som kunde curere hende, skulde
 raisonabel blive betalt for sin Umage.

Den 981. Nat.

Der var vel en stor Deel Doctores som paatog
 sig denne Reise, men der var ikke en af dem,
 der kunde berømme sig af at have cureret Prin-
 cessen, efterdi det ikke stod til dem, men kom
 allene paa hendes egen Willie. Imidlertid var
 Prints Sirouz Schach i sin Munke-Dragt
 reist igiennem mange Kongeriger, og som han
 forsøgte ikke allevegne hvor han kom at spørge
 hvad Nytt der kunde være passeret, saa traf det
 just, at han i en stor Handels-Stad i Indien
 fik at høre, at man taledede om en Princesse fra
 Bengala, som havde mist Forstanden, da hun
 skulde holdt Brollup med Sultanen i Raschmir,
 hvorudover han var ikke seen, inden han ankom
 til Residence-Staden, hvor han indlogerede sig
 i en Khan, og altsaa fik nærmere Efterretning,
 saavel om Princesen, som om Indianerens Af-
 straffelse.

I saadan Henseende forandrede han sin Dragt, og fik en Doctor-Habit paa, for desto bedre at kunde udgive sig for en Doctor, ja han biede ikke længe, førend han anmeldte sig ved det Kongelige Hof, og tilbød sig at curere Princesse. Nu havde der i lang Tid ikke nogen Lægere anmeldt sig, saa at Sultanen saa got som var betaget alt Haab om at see hende nogen Tider ved sin Helbred igien; Ikke desto mindre lod han dog Prinszen komme for sig, og uden at spille Tiden med unyttige Discourser, strax begyndte at tale om Princesse's Svaghed, hvorhos han ikke forglemte at berette, at hun ingen Lægere kunde fordrage hos sig, hvorudover han bad Prinszen, at han vilde stige op i et andet Kabinet, hvor han kunde see need til Princesse uden at blive seet af nogen. Saa snart Prinszen her var ankommen fik han sin elskværdige Princesse at see; Hun sad just og sang en Arie, hvori hun beklagede sin ullyksalige Skiebne, i det hun evig tænkte at være skildt ved en Prins, som hun saa inderlig elskede. Den Persiske Prins mærkede strax, at hendes Sygdom var forstilt, og at hun allene for hans Skyld tvang sig til saadan Opførsel; Altsaa gif han igien need til Sultanen og foregav, at han allerede havde udforsket Sygdomens Natur, og fandt den ikke af saa stor Banskelighed, at den jo kunde cures, men erindrede derhos, at han nødvendig maatte ind til hende i Gemakket hvor hun var, og at han nok torde vove

sans

samme uden at frygte for den hæftige Bevegelse,
 som hun tilforn havde vist imod andre Lægere.

Dør-Bogteren fik altsaa Befaling at luk-
 ke op, og som Princesse i Begyndelsen ansaae
 ham for en Læge formedelst den Dragt han hav-
 de paa, saa stillede hun sig lige saa gal an imod
 ham som imod de andre; Men dette hindrede
 ham ikke at træde nærmere hen til hende, og da
 han kom hende saa nær at hun kunde høre hvad
 han taledede, sagde han ganske lav-mælende til
 hende: Søde Princesse! jeg er ingen Doctor,
 jeg er en Prints af Persien, som er kommen
 at sætte eder i Frihed igien, disse Ord havde en
 behagelig Virkning hos Princesse og hendes
 Bedrøvelse blev i en Hast forandret til Glæde;
 Printsen forsømte ikke at fortælle hvor misom-
 melig han havde søgt efter hende i saa lang Tid,
 og dernæst bad han Princesse ligemaade at
 fortælle hvad hende var vederfaret, paa det han
 derefter kunde indrette sine Messurer, og lykkes-
 lig see hende befriet fra sin nærværende Ulyk-
 sashed. Princesse af Bengala fortalte altsaa
 med saa Ord, hvorledes hun ved Sultanen blev
 befriet fra Indianerens Grovhed, men dog saae
 sig bestæd i en anden Ulykke, i det, Sultanen
 Dagen derefter vilde holde Brøllup med hende,
 uden at indhente hendes Erklæring, enten hun
 vilde indgaae nogen Egteskab med ham eller ik-
 ke, hvilken Opførsel hun ansaae saa Tyrannisk,
 at hun strax besvømmede, og at hun siden intet

vidste nogen bedre Middel at gribe til, end stille sig an ligesom hun havde mist Forstanden, efterdi hun heller vilde døe end bryde det Trofskabs-Løfte hun havde givet Prinsfen.

Den 982. Nat.

Nu forlangede Prinsfen ikke at vide mere, end hvor den fortryllede Hæst var bleven af, siden Indianerens Død, hvilket Prinsessen ikke kunde sige noget vist om, endskjønt hun ikke tvivlede paa, at jo Sultanen havde forvaret samme, efterdi hun havde fortalt ham de Egenskaber, som var ved den. Dernæst aabenbarede Prinsfen hende sit Forsæt, og informerede hende, hvorledes hun paa sin Side skulle opføre sig, og at det altsaa vilde være fornøden, at hun den anden Dag klædte sig paa, og tog høflig imod Sultanen, naar han førte hende frem for ham, dog maatte hun imellem gjøre nogle galne Grimager, og ikke tale det allerringeste med ham.

Sultanen blev overmaade fornøjet, da Prinsfen berettede, hvad han allerede havde udrettet hos Prinsessen, ja hans Glæde blev endnu større, da han Dagen derefter saae hende iflædt og paa det allerhøfligste at begegne ham, hvilket gav ham Haab om hendes fuldkomne Restitution, hvorudover han formanede hende, at hun ikkun skulle have Fortrolighed til den bes

røms

rbimmelige Doctor, paa det han kunde fuld-
kommen faae hende restitueret. Som nu Sul-
tanen fulgte Princessen tilbage til sit Kammer,
saa søgte Prinsfen Leilighed at forslaae, om
han uden at handle imod den Respect han var
ham skyldig, maatte spørge hvorledes Princess-
sen af Bengala befandt sig her ved Hoffet saa
allene, hvilket han allene spurgte om, for at
komme paa Tale om den fortryllede Hæst, og
da Sultanen ikke vidste, hvad hans Hensigt
var, fortalte han ham Sagen lige saa omstæn-
delig som Princessen, og hvad den fortryllede
Hæst angik, saa havde han forvaret samme paa
sit Konst-Kammer som en Maritet, endskiont
han ikke vidste hvorledes han skulle betiene sig
af den.

Allernaadigste Herre! svarede Prinsfen:
Den Efterretning Deres Majestæt giver mig,
kommer ret til pas; Thi nu frygter jeg ikke læn-
ger, at jo Princessen vel og lykkelig skal blive
cureret. Hæsten, som hun er bleven bragt her
hid paa, er fortryllet, og altsaa er Princessen
bleven besmittet af den, hvilket ikke uden ved et
vis slags Røgelse kan fordrives. Eders Maje-
stæt vilde derfor til hendes Beste befale, at bes-
medte Hæst i Morgen bliver sat midt paa
Slots-Gaarden, Og at Princessen bliver paa
det allerprægtigste paaflædt, hvorimod jeg lo-
ver, inden saa Dieblif at levere hende ganske
frisk og sund i Eders Majestæts Hænder. Som
C c c 2 nu

nu Sultanen inderlig længtes efter at faae Princessen i Brude-Sengen, saa havde han gierne gjort det, der var langt besværligere, for at naae sit Dnske, og altsaa blev Hæsten efter hans Befaling, strax om anden Morgen bragt paa bemeldte Sted, hvor der imidlertid stimlede en stor Hob Menneſker tilsammen. For nu at hemsme al Uorden, lod Sultanen staae en Kreds af sin Liv-Guarde.

Saa snart Sultanen med sine fornemste Herrer vare ankomne, ledsagede man Princessen ind i Kredsen og hialp hende op paa den fortryllede Hæst, og da hun der havde sat sig og faaet Fodderne i Stie-Bøilene, samt med Haanden fat i Tømmen, saa lod Prinszen sætte en stor Mængde Røge-Kar omkring Hæsten, hvor næst han trende Gange gif omkring den og med adskillige Grimager stillede sig an ligesom han udmumlede nogle Ord, og da dette var forrettet, kastede han en stor Mængde Røgelse i Røge-Karrene, hvilket gav saa forskrekkelig stærk Damp fra sig, at han lettelig, uden at blive seet af nogen, kom op paa Hæsten til Princessen, hvor han strax omdreiede den store Hvirvel og altsaa i samme Dieblif soer op i Luften. Da han var kommen noget op i Beiret raabte han disse Ord saa høit, at Sultanen tydelig kunde høre dem: Sultan i Kaschmir! naar du vil gifte dig med en Princesse, der skyder sig ind under din Bestielse, saa lær først hvorledes du

du kan vinde hendes Kierlighed. Paa saadan Maade blev Princesse af Bengala befriet, og Prinszen førte hende paa en kort Tid tilbage til Persien, hvor han satte hende af paa sin Faders Ballais, og saa snart de fornødne Ting til deres Brøllup kunde blive foranstaltet, blev samme høitidelig celebreret. Nogle Dage efter Brølluppet skikkede den Persiske Konge et Gesandtskab til Kongen i Bengala, deels for at lade ham vide hvorledes alle Ting var tilgaaet med Princesse, og deels for at indhente hans Approbation og Forsikkring om en god Forstaaelse imellem begge Hoffer, hvilket altsammen fik sin tilbørlige Rigtighed, saa at Prinszen og Princesse i mange Aar levede rolig og lykkelig med hinanden, og havde Veilighed nok at glemme deres forige Skiebne.

Den 983. Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Dersom det maatte behage Eders Majestæt endnu at anhøre en Historie om tvende Søstre der bar Had til deres yngste Søster, saa forsikkrer jeg, at samme er værd at høre; Sultanen gav sit Minde dertil og Scheherazade begyndte den altsaa saaledes:

Historie

Om

Twende Søstre, som bar Had til deres yngste Søster.

Der var en Prints i Persien ved Navn
 Khosroschah, som, saa snart han nogen-
 ledes kom til Forstands-Aar, havde stor Lyst
 til at gaae ud om Natten, hvorudover han til-
 lige med en af sine Betientere, som han havde
 Fortrolighed til, tidt og ofte gik forklædt om-
 kring i Staden. Jeg vil ikke for denne gang
 fortælle Eders Majestæt alt det usædvanlige,
 som de efterhaanden overkom, men allene binde
 mig til en Ting som passerede første gang, da
 de saaledes omgik, efter at han virkelig var ble-
 ven Sultan. Saaledes siger jeg, gik han en
 gang tillige med sin Stor-Bezier omkring i
 Hoved-Staden for at see, hvorledes alle Ting
 tilgik, og som han gik igiennem en Gade, hvor
 der ikke boede andre end ordinaire Folk, saa
 hændte det sig, at han hørte nogen snakke.
 Dette opvakte hans Begierlighed, saa at han
 gik hen til Huset og kigede ind af Vinduet,
 hvor han saae trende Søstre sad og taledede med
 hinanden efter Maaltidet. Den ældste af dem
 hørte han saaledes at tale: Efterdi vi ere kom-
 ne paa Snak om Duffer, sagde hun, saa vilde
 jeg

jeg ønske, at jeg kunde faae Sultanens Hof-
 Bager til min Mand; Thi saa kunde jeg faae
 nok af det rare Brød, som Sultanen selv spiser
 af ved sit Taffel. Da vilde jeg, sagde den
 anden Søster, heller ønske at faae Sultanens
 Mund-Rok til min Mand; Thi saa fik jeg ikke al-
 lene noget af bemelte Brød, men endog mangen
 en lekker Bisken. Som nu den yngste Søster var
 meget fiønnere end de andre og desuden havde
 langt større Forstand, saa kom hendes Mening
 paa en meget artigere Maade frem, da hun
 sagde: Og hvad mig angaaer, saa vil jeg heller
 ønske mig noget anseeligt end noget, der er rin-
 ge, og altsaa skal mit Ønske være, at jeg maat-
 te faae Sultanen selv til Gemahl; Thi jeg skul-
 le skaffe ham en Prints, hvis Hoved-Haar
 paa den ene Side skulle see ud som Guld, og
 paa den anden Side som Sølv, ja naar han
 græder, skal hans Taare forvandle sig til Per-
 ler, og naar han leer, skulde hans røde Læber
 see ud, som en Rosen-Knop der springer ud.

Sultanen stod med Fornøielse og hørte
 paa disse Ønsker, og han kunde ikke holde sig
 fra at lee, naar han af denne Discours forestilte
 sig Fruentimmernes Begierlighed efter at blive
 gift, endskjønt de ikke lader sig altid merke med
 det, uden de er samlet med saadanne, som har
 Fortrolighed til hinanden, hvor de kan tale aas-
 benhiertet. Altsaa fik han Lyst at tale med dem,
 og til den Ende befalede Stor-Beziren, at hen-
 te

te dem op paa Slottet Morgenen derefter. Dets te skede ogsaa, og Sultanen spurgte dem strax ved deres Ankomst, om de kunde erindre sig de Onsker, som de Aftenen tilforn havde gjort. Ved disse Ord bleve de ganske bestyrtsede; Saa at de allesammen skiftede Farver i deres Ansigt, og som den yngstes Deilighed derved blev meget større end før, saa blev Sultanen ganske forelsket i hende; Men deres Skamfuldhed var saa stor, at de ikke kunde tale for sig, hvorudover Sultanen sagde: Jeg merker nok, at I undseer eder for at fortælle det, og som jeg desuden selv veed det, saa skal I ogsaa blive forskammet derfor. Hvad eder angaaer, sagde han til den Yngste, saa har I ønsket at blive min Gemahl, I skal ogsaa virkelig være det fra denne Dag af. Og hvad eder angaaer, sagde han til de andre tvende, saa skal eders Onske ogsaa blive opfyldt; Thi min Mund-Kok, og Hof-Bager skal inden kort Tid have Brøllup med eder. Den yngste Søster faldt strax need for Kongens Fodder og sagde: Allernaadigste Herre! Mit Onske som Eders Majestæt er bekiendt, har jeg ikkun giordt af Skierts; Og jeg anseer mig uværdig til dets virkelige Opfyldelse, hvorudover jeg beder allerunderdanigst om Forladelse. De andre Søstre vilde ligeledes undskyldte sig, men Sultanen forhindrede dem derfra og sagde, at der nu var intet andet ved at gjøre, end at jo deres Onsker maatte opfyldes.

Den

Den 984. Nat.

Saaledes holdt Sultanen endnu samme Dag Brollup med den yngste Søster, og han lod hende med stor Pragt erklære for Sultaninde i Indien. De andre tvende Søstre havde ligeledes Brollup samme Dag, og det saa prægtig, som de efter deres Stand kunde tilkomme. Disse ældre Søstre betragtede derefter den store Forskiel, som var imellem dem og deres yngste Søster med en stor Misundelse, endskjønt de dog havde faaet det, som de selv onskede sig. Dog havde de ikke Tid til at tale derom med hinanden førend nogle Dage efter deres Brollup, da de kom sammen i et Bad; Her begyndte de først at raadslaae om denne Sag, nu min Søster, sagde den ældste til den anden, hvad synes eder om vor yngste Søster, er hun ikke en Kion til at vær Sultaninde? Ja jeg maa tilstaae sagde den anden, at jeg ikke kan begribe, hvad der er hos hende, som Sultanen kunde blive forælsket i, hun er jo kun en Hav-Rat, og I veed selv, hvad Stand vi begge har seet hende udi. Skulde nu Sultanen just have faldet paa at tage hende, fordi hun er nogle faae Aar yngre end vi, da er det en utilstreffelig Raisson, han havde jo gjort langt bedre, om han havde taget eder; Thi I er værd at ligge i Seng med en Sultan.

Min Søster svarede den ældste, lad os ikke tale derom; Thi jeg havde slet intet at sige paa hans Bal, om han ikkun havde taget eder; Men at han just skulde falde paa at tage den lumpne Tøs, det skæer mig i mit inderste Hjerte, og jeg skal nok finde Leilighed til at hevne saadant, saa fremt I vil staae mig bie, hvilket jeg ikke tviler paa, efterdi det gaaer eder lige saa vel an som mig. De blev altsaa strax enige om at anvende deres fælles Kræfter enten til at forarsage hende stor Hierte-Sorg, eller og, om mueligt var, ganske at styrte hende need af den Høihed, som hun efter deres Tanker uværdig var ophøiet til. Saa ofte de kom tilsammen, gik deres Discours intet ud paa andet, end hvad enhver af dem havde udfunden til deres skammelige Forsæts Guldbyrdelse, og der manglede dem ikke Anslag, men naar samme skulde sættes i Verk, fandt de saa mange Banffeligheder derved, at de ikke torde vove at betienne sig deraf. Ikke destomindre besøgte de dog Sultaninden tit og ofte og vidste overmaade godt at forstille sig, at hun ikke skulde fatte nogen Mistanke til dem, og Sultaninden paa sin Side opførte sig saa høflig og oprigtig imod dem, som det kunde forlanges af en Søster. Nogle Maaneder derefter gav Sultaninden tilkiende, at hun lavede til Barsel, og det er ikke at udsige, hvor fornøiet Sultanen blev over denne Tidende; Som det nu snart blev bekiendt over den ganske Stad, saa kom de tvende Søstre at afslegge

legge deres Gratulation hos Sultaninden, og med det samme begyndte at tale om den Jordes Moder, som hun i sin Tid havde fornøden, samt bad hende at hun vilde udvælge dem dertil og ingen anden. Det skulde være mig en Fornøielse mine tiere Søstre, sagde Sultaninden, dersom Ballet kom ikkun an paa mig selv allene. Imidlertid begriber J selv, at jeg i dette Fald maa rette mig efter Sultanen min Gemahls Willie; Dog kan J lade eders Mænd stræbe at faae det proponeret for Sultanen, og naar han igien taler med mig derom, saa værer forsikkert, at jeg ei allene skal lade ham forstaae, hvor stor Fornøielse han derved gjør mig, men endog takke ham, fordi han har ladet Ballet falde paa eder.

De bragte det omsider saa vidt at de ved deres Patroner fik Sultanens Løfte, og da han derefter talte med Sultaninden derom, blev det ganske afgjort, at de tvende Søstre skulde betiene hende ved Barne-Fødselen, hvilket Kort efter blev dem tilkiende givet. Nu besøgte de Sultaninden med desto større Glæde, efterdi de havde troffen Leilighed til at faae deres fordommelig Ondskab sat i Verk. Tiden kom endelig, at hun skulde føde, og hun blev lykkelig forlost med en deilig og velskabt Prints, men han maatte være saa kion, som han være vilde, saa efterlod de dog ikke at udøve deres Ondskab; De viklede den nyfødte Prints ind i et Klæde, lagde ham i en Kurv, og kastede ham ud i Kanalen, som

som gif forbi Slottet. Derefter bragte de en død Hunde=Hvalp for en Dag, og sagde offentlig, at Sultaninden dermed var Forløst. Denne uangenemme Tidende blev altsaa Sultanen forkyndet, og det havde faldet ilde ud for Sultaninden, i fald Stor=Beziren ikke havde foreholdet ham, at han ei uden at begaae et slags Uretferdighed kunde forlange, at Sultaninden meer end andre skulde fritages fra Naturrens forunderlige Virkninger.

Nu traf det sig, at en af Sultanens fornemste Ministre gif og spadserede i Slots=Havnen, da Kurven med den nyfødte Prints i, kom flydende i Kanalen, hvorudover han raabte paa en af Gartenererne, at de med deres Rive skulde see at faae den op paa Landet.

Den 985. Nat.

Det er ikke at beskrive, hvor hoilig de forundrede sig, da de fandt et indsvøbt levende Barn i bemeldte Kurb; Thi omendskiont det var nylig kommen til Berden, saa kunde man dog allerede see paa dets Lineamenter, at det vilde blive meget smukt. Som nu denne Minister havde været gift i mange Aar og dog ikke var velsignet med nogen Livs=Arving, saa lod han Gartneren bringe Barnet hjem, og i det han leverede det til sin Kone, sagde han til hende: Mit Hierte! Vi har ingen Børn, see her, nu har

har Gud givet os et. Lad os for alting see til, at vi faaer en Amme, som kan Amme det op; Thi jeg vil tage mig det an, ligesom det var mit eget Barn. Hans Kone gjorde sig en Fornoielse af at bære Omsorg for Barnets Opdragelse, og hverken hun eller han, kierte sig noget efter, hvor det var kommen fra; Jeg kan vel slutte, sagde han ved sig selv, at Barnet maa være udkast af Sultanindens Gemak, men det er ikke min Sag at undersøge, hvad der gaaer for sig, og derved at stifte Urolighed, hvor Fred og Rolighed saa hoilig behøves.

Næste Aar derefter kom Sultaninden igien i Barsel-Seng med en anden Prints, men de tvende Søstre var endnu lige saa ubarmhiertige som forrige gang; Thi de udkastede Printsen i Kanalen, og foregav, at Sultaninden havde født en Kat til Verden. Denne Prints blev ligeledes af forbemeldte Minister optaget og tillige med Broderen opfødt. Over denne Sultanindens Barsel-Seng, blev Sultanen meget heftigere forbitret end første Gang, ja hun havde vist nok bleven et Offer for hans Brede, saa fremt Stor-Beziren ei ved sine fornuftige Forestillinger havde afværget det. Aaret derefter kom Sultaninden atter i Barsel-Seng med en Princesse, men som hendes tvende Søstre ikke vilde holde op med deres fordømmelige Forehavende, førend de havde bragt hende i Unaade, saa bar de sig ligeledes ad med denne

nyfødte Princesse, ikke desto mindre blev hun dog af forebemeldte Minister optaget, og med Omhyggelighed opfodt. Denne gang foregav de, at Sultaninden havde født en Maanedes Kalv. Da nu Sultanen fik Efterretning om saadant, blev han saa forbitret, at han straffede: Hvad? Er saadan en Kone værd at sove hos mig, som opfylder mit Pallais med lutzer uhorlige Banskabninger? Nei, det skal aldrig i Evighed skee. Hun maa selv være en Banskabning og et hæsligt Spøgelse, og jeg staaer færdig at udrydde saadanne; Hvorpaa han befalede Stor-Biziren at foranstalte hendes Henrettelse.

Stor-Bizieren og de nærværende Mini-
stre faldt samtelig need for Sultanens Fodder,
og bad ham at igienkalde denne Dom, og i det
Stor-Biziren førte Ordet, sagde han til ham:
Allernaadigste Herre! De maa betragte, at de
Love, som fordommer til Døde, sigte allene
til Misdæderes Afstraffelse; Men nu er Sul-
tanindens ulykkelige Barsel-Senge ingen Mis-
gierninger; Thi hvori kan man sige hun har
contribueret noget dertil? Desuden er det en
Sag, som er vederfareet mange Koner tilforn, og
det vises endnu ved den dagelige Erfarenhed.
Altsaa er hun vel at beklage, men ikke at straf-
fe; Og den Bedrøvelse hun maa være bestædt
udi, at leve sin øvrige Tid i Eders Majestæts
Unaade, er hende jo Straf nok.

Sul-

Sultanen slog i sig selv og betragtede Ubil-
 ligheden i sin affagde Dom, saa maa hun da
 leve, svarede han, men dog med de Bilkor,
 at hun mere end en gang om Dagen skal have
 Aarsag at ønske sig Doden; Der maa opbyg-
 ges et lidet Skuur ved Dorren af den fornem-
 ste Mosquee, med et lidet aaben Vindue paa,
 hvori hun skal indsluttes, paa det enhver Mu-
 sel-Mand kan spytte hende i Ansigtet, naar han
 efter forrettet Bøn gaaer ud af Mosqueen;
 Hvad hendes Klæder angaaer, saa maa de væ-
 re ganske grove og gemene, og dersom nogen for-
 sømmer at spytte hende i Ansigtet, saa er min
 Villie at den samme skal udstaae selv samme
 Straf; I saadan Henseende skal der ordineres
 nogle, som kan have Opsigt dermed. Den Al-
 vorlighed, med hvilken Sultanen udtalede disse
 Ord, forhindrede dem at gjøre nogen videre For-
 bøn for hende, og altsaa blev hans Befaling til de
 tvende Sostres største Fornøielse fuldført. Om
 nu endskiont Sultaninden virkelig ikke havde
 fortient saadan Tractamente, maatte hun dog
 taalmodig tage derimod, saa snart hun kom op
 af sin Barsel-Seng; Imidlertid led hun denne
 Spot med en besynderlig Frimodighed, og de,
 som dømte fornuftigere om en Ting end gemene
 Folk, havde største Medlidenhed med hende.

Den 986. Nat.

Begge Printserne og Princesseu blev imidlertid af forbemeldte Minister opdraget, og som der strax i deres Opvezt var noget ret Kongeligt hos dem, saa bar baade ham og hans Konge stor Kiærlighed for dem; Den ældste Printz gav han det Navn Bahman, og den anden det Navn Perviz, hvilke Navne de gamle Konger i Persien have fort. Princesseu fik det Navn Pariza, som ligeledes var et Navn, som mange Dronninger og Princesseu i Persien havde havt. Han forsømte og ikke at lade dem oplære i de fornødne Videnskaber, som Historien, Geographien og Poesien, ja endog i mange hemmelige Videnskaber, og de tiltog saa overmaade sterck i deres Studeringer, at deres Informator maatte tilstaae, de opnaaede en temmelig høi Grad, om de saaledes vilde blive ved at avancere. I Friheds-Timerne bleve de exercerede i Musiquen og Synge-Kunsten, og da de bleve noget ældre lærde de at ride, og derhos at giøre alle de exercitia, som man ved Hæste fornøier sig med. Som nu denne Minister var temmelig til Alarene, saa besluttede han at tage sin Afskæed fra Hoffet, og til den Ende kiøbte sig en liden Lust-Gaard med tilhørende Have, Skov og Eng, som laae ikke langt fra Byen. Bygningen i sig selv stod ham ikke an, hvorudover han lod den needrive og af ny opbygge, saaledes som han beqvemmeligst syntes. Strax ved

Da

Haven lod han indmure en stor Dyre-Have,
 hvor Printserne og Princesseu kunde diverttere sig
 med Jagten, naar dem lystede.

Da nu denne Bygning fulkommen var i
 Stand og med fornødne Meubler forsynet, faste-
 de han sig need for Sultanens Fodder, og ef-
 ter at han havde forestillet ham, hvor mange Aar
 han havde gjort Tieneste ved Hoffet, samt den
 Svaghed, han nu i sin høie Alder daglig var
 incommoderet af, saa bad han om sin
 Dimission fra Hoffet, hvilket Sultanen ikke
 vilde nægte ham, siden han med hans lange tro
 Tieneste fuldkommen var fornøiet. Ja han spurg-
 te ham endogsaa, hvormed han skulde belønne
 hans Troskab. Allernaadigste Herre! svarede
 han: Jeg har saa vel i deres, som i deres Herr
 Faders Tid oppebaaren saa mange Belgiernin-
 ger, at jeg med samme fuldkommen er fornøiet,
 og ønsker mig altsaa intet andet end at beholde
 deres Naade til min Død. Derpaa tog han
 Afssheed med Sultanen, og nogle Dage derefter
 forføiede han sig med begge Printserne og Prin-
 cessen ud paa sin Lyst-Gaard; Hvad hans Kos-
 ne angaaer, saa var hun allerede for nogle Aar
 siden ved Døden bortkaldet, og selv havde han
 neppe opholdt sig sex Maaneder paa Palladset,
 førend han med saa pludselig en Død blev over-
 faldet, at han ikke fik Tid til at give Printserne
 nogen Efterretning om deres Fodsel, hvilket han
 dog ganske vist havde foresat sig.

Efter hans Død var nu Printserne og Princesseu allene, og som han efterlod dem stor Rigdom, havde de nok til deres rigelige udkomme, og levede saaledes ganske enige med hinanden. Printserne lod sig ikke see ved Hoffet til den Ende, at de vilde tragte efter høie Charger. Da nu de tvende Printser engang var ude paa Jagt, og Princesseu var allene hiemme, hændte det sig, at der kom en Kone af den Muselmandske Religion ind paa Gaarden og forlangede at gjøre sin Bøn, dette blev anmeldt for Princesseu og hun befalede strax, at man skulde vise hende ind i Capellet, samt efter forrettet Bøn vise hende omkring paa Lust-Gaarden og i Haven, og endelig lade hende komme ind til Princesseu for at tale med hende. Hun blev altsaa alle Steder vist omkring, og da hun noie havde betragtet alle Ting, ledte man hende i en Sahl, hvor Princesseu var.

Den 987. Nat.

Saa snart Princesseu saae hende komme ind af Døren, sagde hun til hende, kom nærre mere min kære Moder og sæt eder need hos mig; Det er mig kært at have funden Leilighed til at tale med saadan et Menneske, der ganske har overgivet sig til vor Herre. Da de nu havde sat sig need paa en Sofa, lod Princesseu sine Jomfruer bære nogle Kager og adskillige slags Frugter ind. Imidlertid de spisede, gjorde Prin-

cessen

cessen adskillige Spørsmaal til hende om hendes Guds-Tjeneste, og i Særdeleshed om de Regler, som hun i Henseende til sin Levemaade isagttog, hvilket hun altsammen meget artig og fornustig besvarede. De kom derefter af en Discours i en anden, saa at hun omsider faldt paa, at spørge hende, hvorledes hendes Lystgaard befaldt hende? Naadige Frue! svarede den andægtige Kone; Man maatte have en slet Forstand, i Fald man vilde dadle noget derpaa; Thi det er ikke allene prægtig og net indrettet, men endog forsynet med smukke Meubler: og hvad Haven angaaer, saa er den saa behagelig som nogen kan være. Dog maatte det tillades mig at sige, at dersom der fandtes Tre Ting endnu, saa var det altsammen efter mine Tanker uforlignelig. Hvad er det for Tre Ting svarede Princesen; Thi dersom det er mueligt at faae dem, skal jeg ikke spare Umage eller Bekostning derpaa.

Naadige Frue! sagde Konen, det der fattes, er for det første en Fugl, der kunde snakke, denne Fugl kaldes Buhulhezar, og har den Egenskab hos sig, at den lokker alle de Fugle til sig der omkring i Egnen, som synger behagelig, hvilket da ville blive fornøieligt at høre paa. For det andet fattes der et Træ, som kan synge, og for det tredje et slags gunlagtig Vand, hvilket har den Egenskab, at, naar man kommer en Draabe deraf i et Bækken, breder det sig ud og staaer op med en Spits midt i, som
D D D 2
sprin-

springer op i Beiret og falder need igien i Bækkenet. Af min Hierte Moder! raabte Princessen; Jeg takker eder for denne Efterretning, og jeg er eder overmaade forbunden, i Fald I vil give mig Anvisning, hvor disse tre Ting ere at bekomme. Jeg maatte, svarede Konen, gjøre mig uværdig til alt det gode, som de bevise mig, om jeg vilde nægte den forlangte Efterretning. Jeg kan altsaa have den Ære at berette, at de tre Ting, som jeg har talet om, findes paa Grændserne af det Kongerige imod Indien, og den, som bliver skicket efter det, har ikke nodig at være mere end Five Dage underveis. Naar han kommer der, kan han ikkun spørge den første, som han møder, hvor den talende Fugl, det syngende Træ og det guulagtige Vand er at finde, saa bliver ham der strax viist. Da hun havde givet hende denne Oplysning, tog hun Afsked og gik bort.

Princessen Pariza søgte nok at erindre sig de Omstændigheder, som hende blev foresagt; Men hun syntes dog ikke at den Oplysning var tilstrekkelig nok, i Fald man skulle være vis paa ei at gjøre Reisen forgieves; Ikke destomindre vilde hun dog ikke lade hende falde tilbage, men trykte det ligesom ind i sin Hukommelse, hvad hun allerede vidste, paa det hun ikke skulle glemme noget deraf. Da nu Printserne kom hjem af Jagten, fandt de Princessen siddende i dybe Tanter, og de kunde ikke begribe, hvor det kom sig,

fig, at hun ei med sin sædvanlige Munterhed tog imod dem. Hierte Søster! sagde derfor Prints Bahman, hvad skader eder? Er Jupas selig? Har man fortrønet eder? Eller er noget uhykkeligt eder vederfare? Sig os hvad det er, at vi efter vores Skyldighed kan gaae eder til Haande. Prinsessen blev endnu nogen Tid siddende i samme Positur, men begyndte dog omsider saaledes at svare: Hierte Brødre! jeg skader intet. Printsen foreholdt hende dernæst, at det var umuelig hun jo maatte skade noget, siden hun var saa needslaget i sit Sind, og derfor bad hende ikke at dølge det for dem, med mindre hun nu vilde renoncere paa den Eenighed og bestandige Venskab, som der fra de spæde Aar havde været imellem dem. Prinsessen, som var langt fra saadanne Tanker, kunde nu ikke længer holde sig, at hun jo maatte give dem følgende Svar: Kiere Brødre, naar jeg har sagt at jeg skader intet, saa har jeg sagt samme i Henseende til min egen Person, efterdi jeg visse- lig anseer det for en Sag af Bigtighed.

Den 988. Nat.

Jeg skal snart, sagde Prinsessen fremdeles, sige eder hvori det bestaaer. Jeg har stedsse bildt mig ind, og tilligemed eder troet, at den Lyst-Gaard som vores Fader har efterladt os, var i saa fuldkommen Stand, at der ikke manglede noget, og dog alligevel har jeg i Dag for-

nummen, at der fattedes trende Ting, og dersom samme tre Ting var derhos, saa var der ingen Lyst = Stot i den ganske Verden, som kunde lignedes derimod. Hun fortalte dernæst, hvad disse tre Ting var, samt hvad Karitet der var ved dem, og forglemte derhos ikke at berette af hvem hun havde faaet denne Efterretning. Hun foreskulte dem ogsaa at de mueligt ikke ansaae denne Sag af saa stor Bigtighed, som hun, men paastod tillige, at hun ikke kunde blive ret fornøiet, forend hun fik dem.

Hierte Søster! svarede Prints Bahman: Der er ikke noget, som ligger eder Magt paa, at vi jo tager Deel derudi, og altsaa skal det ikke mangle, at vi jo skal gjøre vor yderste Flid for at bringe det til Beie, sig mig ikkun Stædet hvor det er, og Beien jeg skal tage, saa vil jeg tage Sagen paa mig, og i Morgen tilig begive mig paa Reisen. Hierte Broder! svarede Prints Perviz: Det gaaer ikke an, at J kan saa længe være fraværende, efterdi J, som den ældste Broder, er ligesom Hovedet for os, men vores Søster kunde i dette Fald bedre betiene sig af mig, og jeg forsikker, at jeg skulle udrette min Commission med vederbørlig Narvaagenhed. Prints Bahman svarede, at han ikke tvilede paa, han jo kunde forrette det lige saa godt som han, men det var en afgiort Sag, at han vilde selv paatage sig denne Reise, og altsaa lavede han endnu samme Dag sit Reiser Tøi

Loi til. Da nu Prints Bahman Morgenen derefter vilde begive sig paa Reisen, og havde taget Afsteed med sine Godskende, raabte Prinzen til ham, stieg igien need af Hæsten, herte Broder! sagde hun; Thi jeg forstilte mig ikke de Banskeligheder, som var ved denne Reise, og jeg vil heller afstaae fra min Begiering, end derved styrte eder i Fare, og mig selv udi Frygt for at miste eder.

Prints Bahman loe af hende, og sagde, at den Resolution, som han havde fattet, vilde han blive ved, han var af de Tanker, at det var allene ulyksalige Mennesker, som var underkastet saadan Tilfælde, som hun frygtede for, og endskiont han ikke just kunde sige, enten han var iblant deres Tal eller ikke, saa syntes han dog, at han var ligesaa vis paa at slippe fri, som at gaae Faren i Møde. Han leverede hende derpaa en Kniv, og sagde, at hun ofte kunde see til den imedens han var borte. Saa længe den holdt sig blank, saa skadte han intet, men naar der dryppede Blod Draabevis need af den, saa var det et Tegn til at han var død. Hernæst begav Prints Bahman sig paa Reisen, og efter at han Five Dage havde fortsat sin Reise, kom han til en gammel Mand, som formedelst sit lange Haar og Skieg saae meget hæslig ud. Denne Mand var en Dervis eller Munk, som for mange Aar siden havde slaaet sit Sind fra Verden, for allene at overgive sig til

til GULD, hvorudover han der havde sig en liden Hytte, som han i sin Eenhed betiente sig af. Som nu denne Mand var den første, som Prinszen havde mødt, saa steg han need af sin Hæst, og i det han holdt den i Tømmen, gif han hen til ham, og sagde: Min kiere Fader! GULD forlænge eders Dage, og opfyldte eders Hiertes Begiering. Den gamle Dervis svarede ham vel paa sin Helsen, men dog saa mumslende, at Prinszen ikke kunde forstaae hvad han sagde, hvilket kom deraf, at Skieggene paa Over-Læben bedækkede Munden og hindrede ham i sin Udtale. Nu var det Prinszen meget om at gjøre, at faae den Esterretning af ham, som han forlangede; Hvorfor han i en Hast tog en skarp Kniv op af Tømmen, og skar ham over Skieggene bort, hvornæst han sagde: Nu min gode Dervis! Dersom J havde et Speigl, saa skulle J see, at J er bleven langt yngre end J var for; Thi nu kan man see hvad J er, men tilforn kunde man ikke kiende eder.

Den 989. Nat.

Den gamle Dervis takkede Prinszen for sin Tieneste, og sagde: Naadige Herre! Jeg kiender eder ikke, men J maa være hvo J være vil, saa er jeg eder forbunden for eders Tieneste, og jeg er bered til at tiene eder i alt hvad jeg kan. J har vel ikke omsonst stiget need af Hæsten, sig mig derfor hvad J forlanger, saa skal

Skal jeg vise eder den Tieneste, jeg formaaer.
 Min gode Dervis, svarede Prinszen: Jeg kom-
 mer lang Veis fra, og søger, den talende Fugl,
 det syngende Træ og det guulagtige Band, og
 jeg veed, at det findes her, men Stædet hvor
 det findes, veed jeg ikke accurat; Skulde I alt-
 saa vide det, saa siig mig det, paa det jeg ei
 skulle gjøre min lange Reise forgieves. Som
 nu Prinszen merkede, at den gamle Dervis ved
 disse Ord skiftede Farver i sit Ansigt, slog sine
 Dine need, og blev ganske alvorlig i Stæden for
 at svare ham, saa sagde han fremdeles: Det
 synes, ligesom I har forstaaet mig, siig mig der-
 for, om I kan give mig nogen Efterretning der-
 om eller ikke. Den gamle Dervis svarede om-
 sider saaledes: Veien som I spørger mig om,
 er mig meget vel bekiendt, men den Kierlighed, som
 jeg bær til eder formedelst den Tieneste, I har
 gjort mig, sætter mig i Tvivl, om jeg skal si-
 ge det eller ikke. Prinszen spurgte ham, hvad der-
 til kunde være Aarsag, og den gamle svarede,
 at det var for den betydelige Fares Skyld, som
 han med sit Forehavende underkastede sig. Der
 har, sagde han, mange andre Herrer tilførn
 spurgt mig om det selv samme, men de har alle
 maattet bukke under deres Forsæt, endskjønt de
 har været nok saa mandige og velbevæbnede
 som I. Jeg har vel stræbt at raade dem ders-
 fra, men de har ikke været at overtale, hvorud-
 over jeg har maattet vise dem Veien, men jeg
 kan forsikre, at ikke en eneste er kommen tilba-
 ge med Livet.

Prints Bahman lod sig ikke herved afskræffe, men sagde: Jeg troer ganske gierne, at eders Raad er oprigtig, og i den Henseende takker jeg for eders Godhed; Men den Fare, som J taler om, maa være beskaffen hvordan den vil, saa er den dog ikke god for, at bringe mig til at staae fra mit Forsæt. Griber mig nogen an, saa har jeg Baaben til at forsvare mig med, og jeg troer, at jeg nok har saa stor Courage, som nogen anden. Got, svarede Dervis, men naar nu de som anfalder eder, ikke er at see, hvorledes kan J da væge eder mod usynlige Fiender? Prints Bahman lod sig endnu ikke overtale, men forlangede ifkun Esterrættning om Beien, og sagde derhos, at det øvrige maatte være hans Sag. Den gamle Dervis merkede altsaa nok, at hans Erindringer var forgiøves, hvorudover han greb need i en Sæk, som han havde hos sig, og tog en Kugle deraf, hvilken han leverede Printsen, og sagde: Denne Kugle kan J kaste ud for eder, naar J er kommen op paa Hæsten, og som den bliver ved at løbe saa længe, indtil den kommer til det nederste af et Bierg, saa kan J ride bag efter. Der hvor den standser, kan J stige af eders Hæst, og kaste Tommen omkring Halsen paa den, og lade den staae; Thi den bliver staaende paa samme Stæd, og venter paa eders Tilbagekomst. Naar J striger derind, saa seer J strax en stor Mængde store sorte Stene, og dernæst faaer J en forvirret Allarm at høre fra alle

alle Sider, som angriber eder med mange slags spodske Ord, hvilket skeer for at betage eder Modet og Kræfterne til at stige høiere. Men tag eder vel i Agt, at J ikke bliver bange, og i Særdeleshed, at J ikke vender Hovedet om for at see eder tilbage; Thi ellers bliver J strax forvandlet til en sort Steen: Og alle de sorte Steene, som J faaer at see, har været lige saadanne Herrer, som J, der har haft samme Forsæt, men ikke opnaaet deres Dnske. Tager J eder nu saa vel i agt, at J kommer oven paa Bierger, saa finder J der et Fugle-Buur med den omtalte Fugl udi, og denne Fugl kan J siden sporge om Træet og det guulagtige Band, saa siger den eder strax hvor den er at finde. Nu har jeg sagt eder baade hvad J skal giøre og lade, og det er altsaa al den Efterretning J behøver.

Den gamle Dervis bad ham endnu at betænke sig og ei sætte sit Liv udi Fare, men som Prinszen absolute vilde forsøge det, saa tog han Afsked med ham, takkede ham for hans Undervisning, og sagde, at hvad hans Erindringer angik, da skulde han nøie tage sig i Agt, at han ei saae sig tilbage, og han haabede, at naar han kom tilbage, skulle han endnu mere takke ham for sin Tjeneste. Derefter satte han sig til Hæst, og fastede Kuglen for sig, hvilken blev ved at løbe, og Prinszen gav sin Hæst af Sporrene for at kunde komme efter.

Den

Den 990. Nat.

Som nu Kuglen ved det nederste af Bierget blev liggende stille, saa steg Printsens af, og efter at han havde betragtet Bierget og observeret de sorte Stene, som der stod omkring, begyndte han at stige op paa Bierget, men han var neppe kommen nogle Skridt frem, førend han hørte det, som den gamle Dervis havde fortalt ham, og det uden at see nogen for sine Dine. Nogle sagde: Hvor vil denne ubesindige gaae hen? Hvad vil han forrette? Andre sagde: Holt ham an! lad ham ikke gaae længer, tag fat paa ham, slaae ham ihjel, og saa fremdeles, atter andre raabte og kaldte ham en Tyv, Rovere, og en Mordere, andre derimod spottede ham og sagde: O nei, gjør ham intet Ont, lad kun den lille Snut gaae, af jo, lad os leve ham Fugle-Buret. Men alt dette uagtet, steg Prints Bahman dog frimodig op i Begyndelsen, siden fordoblede de deres spodske Tummel og gif ham saa nær, baade for og bag, at han ikke kunde andet end indtages af Forstrefelse. Nu begyndte hans hele Legeme at zittre og bæve, og som han merkede, at hans Been neppe kunde bære ham, saa blev han derover saa forvirret at han forglemte den gamle Dervis Erindring, og vendte om for at gaae tilbage igien. I dette Dieblif blev han forvandlet til en sort Steen, og hans Hæst som stod neden for Bierget vedersfaredes ogsaa samme Forandring

dring. Imedens Prints Bahman var borte, havde hans Søster Princesse Parizade stedse baaren den Kniv hos sig, som han ved sin Bortreise leverede hende, og hun forsømte ikke hver Dag at see paa den, for at faae Efterretning om han var levende eller død, og det var hende hidindtil en stor Fornøielse at være forsikkert om hans Velgaaende, men da hun paa denne ullyksalige Dag saae, at der dryppede Blod need af Kniven, blev hun saa bestyrret og bedrøvet, at hun strax kastede Kniven fra sig og raabte: **Af min Broder, skal jeg nu ikke mere see eder! Af jeg ullyksalige hvorfor vilde jeg tale om disse Ting med ham? Og hvad laae der mig Magt paa, enten den andægtige Kone fandt Behag i vores Lystgaard eller ikke? Give Gud, at jeg aldrig var faldet paa disse Tanker! Du hykkelske Kiærling og bedrageriske! er det Takken for den Godhed jeg beviste dig. Hvad Prints Perviz angik, saa var han ikke mindre bedrøvet end Prinsessen over det ullyksalige Døds-Fald, men som han dog mærkede, at hun endnu havde Længsel efter de foromtalte Kariteter, saa sagde han til hende: **Hierte Søster! Det er forgieves at beklage vores Broders Død; Thi vores Graad og Klage kan ikke give ham Livet igien.** Imidlertid seer vi, at den andægtige Kone har talet Sandhed, og hvo veed om vor Broder ikke selv er skyldig i sin Død? Jeg tilbød mig jo at ville paatage mig denne Reise i hans Sted, og jeg er endnu færdig til at oprette min Forsømmelse; **Thi**
hans**

hans Reises ulyksalige Udfald skal ikke holde mig derfra.)

Princessen gjorde alt hvad hun kunde for at bringe ham paa andre Tanker, men han var ved alle hendes Forestillinger ubevægelig. For hans Bortreise, leverede han hende en Perles Krants af Perler, og sagde: Bed denne Rosens Krants for mig, medens jeg er borte, naar I nu seer, at de sidder fast, saa er jeg levende, men dersom de derimod ruller af, saa er jeg død, hvilket jeg dog vit haabe ikke skal skee. Han begav sig dernæst paa Reisen og kom efter FIVE Dages Reise til forbenældte gamle Dervis; som han ligeledes bespurgte sig med, hvor den talende Fugl, det syngende Træ, og guulagrige Band var at finde. Den gamle Dervis gjorde ham de selv samme Forestillinger som hans Broder, og sagde derhos, at en ung Cavailleer, som saae ham meget liig, var for nogen Tid siden reist dertil, men omendskiont han baade viste ham Veien og underviste ham om, hvad han havde at iagttage, i Fald han lykkelig skulle fuldføre sit Forehavende, saa var dog hans Udeblivelse et Bevis paa, at han, saa vel som mange andre, for ham, havde sat Livet til. Min kiere Dervis! svarede Prints Perviz: Jeg veed nok, hvem I taler om; Thi den samme Person var just min Broder, og jeg har vis Efterretning om, at han er Død, men paa hvad Maade, er mig ubekiendt. Dette kan jeg sige eder,
 swa

svarede Dervis, han er forvandlet til en sort Steen, og denne Forvandling kan I ogsaa vente eder, i Fald I endnu ikke vil lade eder overtale til at afstaae fra eders ulyksalige Forsæt.

Den 991. Nat.

I hvor meget den gamle Dervis søgte at raade ham derfra, saa blev han dog bestandig ved sit Forsæt, og derfor bad, at han ikkun vilde give ham den Efterretning, han forlangede, hvorudover den gamle omsider maatte føie ham i sin Begiæring, og efterat han havde faaet en Kugle til sin Beivisere, satte han sig til Hæst og tog Afsked med bemeldte Dervis. Som nu Kuglen lob i en overmaade sterk Fart, saa maatte han give Hæsten af Sporene for at følge efter. Omsider standsede den ved det nederste af Bierget, og altsaa streg Prints Perviz ned af sin Hæst, hvorefter han begav sig op paa Bierget, men han var neppe kommen fem eller sex Skridt op, førend han hørte den sædvanlige Tummel, og i det en raabte bag efter ham: Holdt du Forvoene, hvor vil du hen? Saa blev Printsen saa forbitret, at han forglemte den gamle Dervis Formaning, trak sin Sabel ud og vendte sig omkring for at ville hævne den Spot man gjorde ham. Men han havde neppe seet, at der var intet uden den blotte Røst, som forfulgte ham, førend han i samme Dieblisk tillige med sin Hæst blev forvandlet til en sort Steen.

Prints

Princessen Parizade forsømte imidlertid ikke at erkjendige sig om hendes Broders Skiebne, og det er ikke at beskrive, hvor inderlig bedrøvet og forstræffet hun blev, da hun paa samme Dag, af det Tegn, han havde givet hende, saae at han var ombragt. Imidlertid forsømte hun ikke Tiden med unyttige Klagemaal, men besluttede strax, at hun Morgenens derefter vilde klæde sig i Mand's Klæder, og, efterat hun havde forestilt sine Folk, at hun ikke vilde blive længe borte, da lige saa bevæbnet, som hendes Brødre at begive sig paa Reisen. Dette gik ogsaa virkelig for sig, og som hun vel var vant til at ride, naar hun var paa Jagten, saa kom det hende ikke heller besværligt efter Five Dages Reise at naae det Stæd, hvor den gamle Dervis opholdt sig. Her steg hun need af Hæsten, og sagde: Min fiere Dervis! Det maatte tillades mig lidet at hvile mig hos eder, og dernæst vil jeg bede, at I giver mig Oplysning, om der ikke her i Egnen findes en Fugl, som kan tale, et Træ, som kan synge og et slags guulagtig Band. Madame! svarede Dervis, jeg kan let høre paa eders Røst at I er et Fruentimmer, endskjønt I haver Mand's Klæder paa, og altsaa takker jeg desto mere for eders Hilsen, hvad ellers de tre Ting angaaer, som I spørger om, saa veed jeg nok, hvor de er at finde, men jeg maatte først vide, i hvad Henseende I spørger derom, førend jeg kan svare videre. Min ærlige Dervis, svarede Princessen:

sen: Man har givet mig saa herlig en Beskrivelse derpaa, at jeg brænder af Begierlighed efter at erlange dem. Madame! sagde derpaa Dervis: Man har vel derudi sagt eder Sandhed, efterdi det er langt herligere, end man kan beskrive det, men man har derhos fortiet de Vanskeligheder, som der er ved at faae dem; Thi dersom I forud havde vidst dem, saa havde I ikke paataget eder denne Reise. Tro mig, naar jeg siger, at det vil koste eders Liv, og lad saadant overtale eder til at vende om igien; Thi jeg vil ikke have nogen Deel i eders ulyksalige Undergang.

Den 992. Nat.

Min Kiære Fader, svarede Princesse: Jeg kommer lang Veis fra, og det skulle særdeles smerte mig om jeg med ufortrettet Sag skulde tage tilbage igien, og altsaa er jeg ikke tienc med, at I snakker mig en Haaben for af den Fare, man er underkast for at miste Livet; Thi dette veed jeg allerede, og I gjorde mig derfor en Tieneste, om I uden nogen vidtløftig Omsvøb vilde sige mig, deels hvad Bei-jeg skal tage, og deels hvori de Vanskeligheder bestaaer, som kan møde mig, paa det jeg deraf kan dømme, om jeg i dette Fald kan forlade mig paa mit Mod, Tapperhed og Kraft eller ikke. Nu kunde den gamle Dervis ikke længer negte hende sin Begiering, og altsaa gav han hende den selvsamme Underretning som hendes Brødre forhen havde

E. en N. III. B. E e e faaer,

faaet, og han forglemte ikke omstændelig derhos at beskrive Faren, som man underkastede sig, for dermed at forskrække hende, og faae hende til at afstaae fra sit Forsæt; Ligesom han og berettede hende, at de sorte Stene, som hun fik at see, var lutter Cavallerer, som dertil var forvandlet, og dette Diesyn, sagde han fremdeles, kan allene være nok til at dæmpe eders umaadelige Begierlighed; Thi som de ikke har kundet holde sig, at de jo har maattet see sig tilbage, førend de erobrede Buret, saa har de ogsaa maattet taale, hvad der fulgte paa.

Princesse Parizade svarede, saa vidt jeg af eders Discours kan begribe, saa bestaaer hele Kunsten derudi, at man ikke forskrækkes over den Tummel man hører, og dernæst at man ikke seer sig tilbage. Hvad det sidste angaaer, saa mener jeg nok at skulde holde det, men i Hensende til det andet, vil det komme an paa et Forsøg; Thi jeg maa tilstaae, at samme er af den Bessaffenhed at det kan jage den allermendigste en Frygt ind. Imidlertid maatte jeg dog spørge, om man i dette Tilfælde, saavel som i alle andre, maa betiene sig af Listighed. Hvad skulde det være for Listighed, sagde den gamle Dervis: Jeg bilder mig ind, svarede Prinsessen, at dersom jeg tilstoppede mine Øren med Bomuld, kunde jeg derved slippe fri for den største Tummel, og altsaa blev mit Sind ogsaa desto mere rolig. Madame! svarede Dervis: jeg veed ikke, om nogen allerede har brugt saadan Forsigtig-

tighed, men det veed jeg, at de, som er reist
 dertil, er ei kommen tilbage igien. Skulde I
 derfor blive bestandig i eders Forsæt, saa kan
 I vel prøve samme, endskjønt jeg dog ikke troer
 at det hjælper noget. Min Kiere Fader, sagde
 Prinsessen, hvorfor skulle jeg ikke blive ved mit
 Forsæt, saalænge jeg har et godt Haab om, at
 det faaer et lykkelig Udfald? Altsaa er der intet
 mere til overs, end at I siger mig Veien, som
 jeg skal tage. Den gamle Dervis leverede hende
 derpaa en Kugle, som han skulle kaste for sig,
 og denne skulde hun følge som en sikker Veisviser.

Efterat nu Prinsessen havde taget Afsked,
 med den gamle, og takkede ham for hans givne
 Efterretning, satte hun sig til Hest og lod Kug-
 len løbe forud til et Tegn at rette sig efter. Kug-
 len blev som sædvanlig liggende stille neden ved
 Bierget, og som Prinsessen tvilede ikke paa,
 at dette jo var det rette Sted, saa steg hun
 ned af sin Hæst, for at faae sit Forehavende
 sat i Verk. Det første hun tog sig for, var at
 stoppe sine Øren til med Bomuld, derefter gik
 hun frem og tilbage ved Bierget, for at see
 hvor hun beqvemligest kunde stige op, og endes-
 lig satte hun Mod i Brøstet, og ret med Herois-
 ske Trin steg op af Bierget. Hun kunde vel hø-
 re noget af den sterke Tummel, der var omkring
 hende, men Bomulden tog alligevel det meste
 af, indtil hun kom noget høit op paa Bierget; Thi
 da blev Tummelen langt sterkere end forhen,
 men endskjønt hun her maatte høre mange spods-
 ske

ste Talemaader fordi hun var et Fruentimmer, saa tierede hun sig dog aldeles intet derefter; skield mig ud, sagde hun ved sig selv, band mig og sig det om mig, som er endnu langt stemmere, det anfægter mig intet, jeg leer ikkun af det altsammen; Thi det er mig mere om at gjøre, at komme op paa Bierget. Omsider kom hun saa hoit i Veiret, at hun kunde see Fuglen, som sad i Buret. Denne Fugl, i hvor liden den var, begyndte end ogsaa, at ville jage hende en Frygt ind, ligesom den kunde have aftalt det med de andre; Thi saa snart den saae hende komme, raabte den strax med en grov og fæl Røst: Væk dig bort igien du Nar, og kom her ikke. Men Princessen var aldeles ikke bange for nogen Ting, allerhelst da hun saae det for sine Dine, som hun gjorde sig Umage for, hvilket langt heller opmuntrede hende til at skynde sig, og fordobblede sine Trin.

Den 993. Nat.

Saa snart hun nu var kommen oven paa Bierget, løb hun, uden at see sig tilbage, lige hen til Fuglen, lagde sin Haand paa Buret, og sagde: Fugl! Jeg har erobret dig imod din Billie, og du skal ikke slippe mig igien af Hænderne. Efter at nu Parizade havde taget Bomuldet ud af sine Dreene, begyndte Fuglen saaledes at tale til hende: Dappere Dame! Bliv ikke vred, at jeg gjorde dennem Compagnie,

Gnie, som misundte mig min Frihed; Thi om-
 endskiont jeg var indelukt i et Buur, saa var
 jeg dog fornøiet med min Skiebne, og som
 Skiebnen har fordømt mig til at være en Slave,
 saa erklærer jeg, at jeg, langt heller vil have
 eder end nogen anden i Verden til min Hersters
 inde, som saa mandig har erobret mig. Ja jeg
 gjør eder fra dette Minut af min Trofsabs-Ced,
 ligesom jeg og skal vise en bestandig Underda-
 nighed i Henseende til alt hvad I befaler mig.
 Jeg veed meget vel hvo I er, og jeg kan sige
 eder til Efterretning, at I ikke Kiender eder selv
 for det I er: Men den Dag skal komme, da
 jeg skal gjøre eder saadan en Tieneste, som I
 paa nogen Maade skal blive mig forbunden for.
 At jeg nu kan faae Leilighed til at give den første
 Prove paa min Lydighed, saa lad mig vide hvad
 I for nærværende Tid forlanger af mig.

Princesseu svarede ganske fornøiet: Fugl!
 Det har billig ogsaa været mine Tanker, at for-
 lange mange Ting af dig og derfor er jeg glad, at
 du i Forveien har forsikket mig om din Lydighed.
 Først har jeg fornummen, at her skal være no-
 get gunstigt Band, der skal have en besynder-
 lig Egenkab hos sig, og altsaa vilde du for alle
 Ting sige mig, hvor det er at finde. Da nu
 Fuglen derom havde givet hende den fornødne
 Efterretning, gif hun og fyldte en Sølv-Flas-
 ske, som hun havde taget med sig. Derefter
 gif hun igien tilbage til Fuglen, og spurgte om
 det syngende Træ, hvilket ligeledes blev hende

anvist; Men som hun fandt det baade alt for tykt og alt for høit til at bære med sig, saa beklagede hun saadant for Fuglen, som da berettede hende, at det alt var nok, naar hun allene tog en Green deraf; Thi naar samme blev plantet need i hendes Have, voxte det i en Hast, og blev ganske stort.

Da nu Princesseu havde faaet de trende Ting i sin Magt, som den andægtige Kong havde opvaft en Begierlighed hos hende efter, saa gif hun igien hen til Fuglen og sagde: Mit Fugl! Det som du hidindtil har gjort for mig, er endnu ikke nok. Du har været Aarsag til, at begge mine Brødre ere forvandlede til sorte Stene, og altsaa maa du see herhen, at de befries fra saadan Forvandling. Her syntes det ligesom Fuglen ikke vilde lyde Princesseu i denne Post; Thi den begyndte virkelig at giøre Sagen vanskelig, og søgte derved at undskyldes sig derfra; Men Princesseu stod fast paa sin Begiering og sagde: Fugl! Kom ihu at du har erklæret dig for min Slave, at du er det virkelig, og at dit Liv staaer i min Magt. Fuglen svarede: Jeg kan vel ikke nægte det, men I maa derhos tro, at denne Ting er langt vanskeligere end de andre; Imidlertid kan I see eder om her i Nærværelsen, om der ikke staaer en Krukke. Jeg seer den allerede, svarede Princesseu, hvorpaa Fuglen sagde, at hun skulle tage den til sig, og naar hun gif need af Bierget, skulle hun bestenke de sorte Stene med det som

som var i Krukken, hvilket var det eneste Mid-
del for hende til at finde sine Brødre igien.

Princessen pakkede nu sine Sager ind, og
forsoiede sig need af Bierget, og da hun kom
der need, hvor de sorte Stene laae, bestenkede
hun dem med Bandet af sin Krukke, hvilket
havde den Virkning, at de i en Hast forvand-
tede sig til Mennesker; Saa mange Stene hun
tilfoern saae, saa mange velstaaede Herrer fandt
hun nu for sine Dine; Hvad deres Hæste an-
gik, saa blev de ligeledes forvandlet til deres
forrige Skikkelse. Prints Bahman og Perviz,
kiendte hun strax, hvorfor hun lob hen imod
dem, tog dem i Favn, og sagde: Hvad gjør
I her? De svarede, at de var faldne i Sovn
og var nu nylig opvognet.

Den 994. Nat.

Mine kære Brødre! svarede Princessen: Eders
Sovn havde vel varet til Doms-Dag,
i Fald jeg ikke havde kommet. I kan vel erin-
dre eder, at I er reist hertil, for at erobre den
talende Fugl, det syngende Træ og det guulag-
tige Band, og at ved eders Ankomst har fun-
den en stor Deel sorte Stene for eder, see eder
nu omkring, om der er nogen af dem tilbage.
De Herrer, som her staae omkring os, saa
vel som I selv, vare alle forvandlede til saadan-
ne Stene. Forlanger I nu at vide, ved hvad
for et Mirakkel I igien har faaet eders forrige
Skik;

Skikkelse, saa kan jeg sige eder, at det er skeet ved det Band, som er i denne Krukke, hvilket jeg bestenkede eder med; Thi efter at jeg havde gjort Fuglen til min Slave, og ved dens Hielp faaet det syngende Træ og det guulagtige Band, vilde jeg ikke vende tilbage igien førend jeg først havde tvungen ham til at give mig et Middel til eders Frelse.

Printserne erkiendte strax, hvor høilig de vare deres Søster forbunden for saadan hendes Tieneste; Og alle de andre Herrer aflagde ikke allene deres Taksigelse til hende og erkiendte hende for den der havde erobret det, hun havde med sig, men endog erklærede sig allesammen for hendes Slaver. Men Princessen svarede: Mine Herrer! Dersom I med nogen Agtsomhed har hørt, hvad jeg talede med mine Brødre, saa har i ogsaa ventelig mærket, at jeg ikke havde Hensigt til nogen andens Frelse end mine Brødres, er eder altsaa ved denne Leilighed skeet nogen Tieneste, saa er I mig dog aldeles ikke derfor forbunden, og følgelig kan jeg ikke tage nogen Deel i eders Compliment, men anseer den som en Høflighed, for hvilken jeg takker. I det øvrige betragter jeg eder, som Personer, de der ere lige saa fri, som I vare før, og jeg glæder mig ikke lidet over den Lykke, som eder ved mig af en Hændelse er vederfaret. Men som det ikke nytter os længer at forblive her, efterdi vi har intet at opholde os efter, saa er det best at vi sætter os til Hæst, og forføier os ens
hver

hver til sit Hiem. Princesſen foregik dem her-
udi med ſit eget Exempel, og i det hun vilde
ſtige op paa ſin Hæſt, kom Prints Bahman
og tilbød ſig at føre Buret, med Fuglen udi,
paa ſin Hæſt, men hun ſvarede: Fuglen er
min Slave, og derfor vil jeg ſelv beholde den,
ſkulde det ellers ikke falde eder beſværligt at bær-
re Grenen, ſaa kunde I dermed lette min
Beſværlighed.

Da de nu allesammen var kommen til
Hæſt, holdt de længe ſtille og ingen af dem vil-
de være den første til at ride forud, hvorudover
Princesſen tog Ordet og ſagde: Mine Herrer!
Jeg bier efter, at I ſkulle gjøre Begyndelſe. En
af diſſe Herrer, ſom var hende nærmest, ſvarede
de ſtrax: Madame! Om vi end ikke vidſte at
viſe hende den Reſpect, ſom hendes Kion til-
kommer, ſaa havde vi deſuden Aarſag nok til
at gjøre hende al den Ære vi kunde optænke.
Princesſen declarerede, at hun ikke antog den
Ære af anden Aarſag, end fordi de ſaa vilde
have det, hvorpoa hun gav ſin Hæſt af Spor-
rene, og hendes Brødre tillige med de andre
Herrer folgede i en Hob bag efter. De vilde
paa Beien have talet med den gamle Dervis og
takket hannem for hans oprigtige Raad og Un-
derviſninger, men ſom de ikke fandt ham paa
ſit ſædvanlige Sted, ſaa ſluttede de at han en-
ten maatte være Død, eller og have forladt
Stædet, eſterdi han nu ikke havde nodig at viſe
ſe flere Beien til det fæle Bierg. De fortsatte

altsaa deres Reise med hinanden, dog blev Compagniet hver Dag formindsket, i det den ene efter den anden tog den Vej som de var kommen af, indtil Prinsessen med sine tvende Brødre omstøder selv allene forsvædede sig til deres Hiem.

Strax ved deres Hiemkomst blev Buret med Fuglen sat ud i Haven, lige for den store Sal som Prinsessen mest opholdt sig udi, og den var ikke saa snart sat der, førend den ved sin Sang lokkede en utallig Mængde Fugle til sig af Nattergale, Bog-Finker, Lærker, Stillsittiser og andre rare Fugle, hvilke alle ved deres Sang gjorde en uforlignelig Musique. Grenen af det syngende Træ blev ogsaa sat i Nærheden, og den tog saa sterkt til i sin Væxt, at den paa en ganske kort Tid blev et stort Træ, hvis Blade ligeledes gav en meget sød og behagelig Musicalisk Lyd fra sig. Det gule Vand blev derpaa udstødt i et Bækken, hvilket strax hævede sig i Beiret, og siden skød sig op midt i som en Pyramide, Five Fod høi oven for Bækkenet, og det som af den øverste Spidse opsprang i sine Straaler, faldt igien saa accurat ned i Bækkenet, at det hverken løb over, eller spildes uden for.

Den 995. Nat.

Det stod nu ikke længe paa førend dette rygtes des omkring i Egnen, og som det var ens hver tilladt at spadserere der i Haven, saa samledes

des

des der hver Dag en utallig mængde Mennesker for at see og forundre sig derover. Hvad Princerne og deres Søster Princesse angaaer, saa blev de fremdeles ved deres forrige Leve-Maade, og havde i Særdeleshed deres meste Divertissement ved Jagten. Da nu Princerne, engang allene, var taget ud paa Jagt i en Skov, som laae To a Tre Mile fra deres Huus, hendte det sig, at Sultanen tilligemed sine fornemste Ministre just paa samme Sted jagede. De vilde have retireret sig, da de mærkede samme, men det traf just, at de paa deres Retirade kom Sultanen selv i Møde, og det paa saa trang en Plads at de ikke kunde undgaae ham. De skyndte sig altsaa need af deres Heste, og faldt need til Jorden for at gjøre ham den tilbørlige Ære, men som Sultanen saae, at de var lige saavel ridende, og lige saa net ifklædt, som de kunde have været af hans eget Hof, saa befalede han dem strax at staae op for at kunde see dem i Ansigtet. Dette skedte, og Sultanen betragtede dem fra øverst til nederst i en lang Tid uden at tale noget; Omfider da han noksom havde forundret sig over deres deilige Skikkelse og artige Gebærder, spurgte han dem med en mild Mine, hvo de vare, og hvor de boede. Prints Bahman tog strax Ordet, og sagde: Allernaadigste Herre! vi ere Søner af den forrige Minister, som havde øverst Opsyn over Eders Majestets Haver, han er for nogen Tid siden død, og vi boer i et Huus, som han fort for sin Død

lod opbygge, at vi derved kunde opholde os, indtil vi fik de Nar, at vi kunde udrette noget til Eders Majestets Tieneste. Saa vidt jeg seer, svarede Sultanen, saa haver I Lyst til Jagten? Allernaadigste Herre! sagde Prints Bahman: Dette er en Dvelse, som de ikke gierne forsoner, som har Lyst til Krigen. Dette Svar fandt Sultanen Behag i, og altsaa sagde, at han havde Lyst til at see dem jage, og at det maatte staae dem frit for selv at udvaelge sig hvad Jagt de vilde. Printserne satte sig derpaa strax til Hæst, og i det de reed lidet frem, kom en Løve og Bjorn dem i Sigte. Prints Bahman gav sig i Færd med Løven og Prints Perviz med Bjørnen, og de gik løs paa dem med saa stor Courage og Færdighed, at Sultanen maatte forundre sig derover. Omsider jog de deres Spnd med saadan en Accurateesse og Magt ind i disse Dyr, at det gik tværs igiennem dem, saa at Sultanen selv saae dem styrte. Denne Dvelse lod de ham see endnu engang paa tvende andre, og de vilde videre have bleven ved; Men Sultanen lod dem kalde til sig og sagde: dersom jeg havde ladet eder raade, saa havde I snart ruineret min hele Jagt; Men jeg vil heller skaane baade den og eder; Thi jeg seer alt, at jeg herefter skal finde en større Nytte i eders Dapperhed, end jeg for denne Gang har funden Behag derudi.

Sultanen fandt saa stor Kierlighed hos sig til disse Printser, at han bad dem besøge sig,

og vilde at de strax skulle følge med ham. Da de nu beraabte sig paa deres Uværdighed, og udbad sig at maatte fritages for denne Ære, blev Sultanen begierlig efter at vide Aarsagen, hvorfor de ikke vilde. Hertil svarede de, at de havde en Søster hjemme, som var lidet yngre end de, og de levede saa enig med hinanden, at den ene ikke tog sig noget for uden den andens Vidsende. Sultanen berømmede deres Enighed, og tillod dem at opsette det til om anden Dagen, da de igien maatte indfinde sig paa Jagten. De forlod altsaa den Kongelige Svitte, og begav sig hjem, men de forglemte at tale med Parizas de der om, og altsaa kunde de om anden Dagen ikke endnu give Sultanen Efterretning derom. Det gik dem ligeledes anden Gang, hvorudover Sultanen stak Prints Bahman trende Rugler i Barmen, paa det han i det mindste om Aftenen, naar han klædte sig af, kunde erindre det.

Den 996. Nat.

Da nu Printsen om Aftenen afførte sine Klæder, faldt de trende Rugler ud paa Gulvet, hvorved han erindrede sit Løfte, som han havde giort Sultanen, og løb altsaa i en Hast hen til sin Broder, paa det de begge kunde tale med hende derom. Men de havde neppe ladet sig forstaae dermed for Prinsessen, førend de mærkede at hun blev ganske uroelig derover.

Det

Det er got nok, sagde hun, i Henseende til eder, og det kan i Fremtiden være eders Lykke, men hvad mig angaaer, saa vil det blive mig heel kummerfuld at berøves eders broderlige og kjerlige Omgængelse; Jeg kan vel merke, at I har afflaaet hans Begiering i Begyndelsen for min Skyld, og som samme er en Virkning af eders oprigtige Venskab, saa er jeg eder derfor høislig forbunden. Imidlertid veed jeg ikke, hvad man i dette Fald skal gribe til; Thi det er ikke godt at stampe imod Brodden, eller sætte sig is mod det som høie Hoveder vil have frem. Vi faaer altsaa opsætte det til i Morgen, da vi kan spørge den talende Fugl til Raads; Thi den er skarpsindig og kan see dybt i en Ting; Og som den har lovet at staae os bi i alle vanskelige Tilfælde, saa kan vi ogsaa ventelig betiene os af den nu.

Næste Morgen derefter lod Prinsessen hende te Fuglen til sig, og da hun omstændelig havde fortalt den Sagen, svarede den saaledes: Printserne eders Brødre maa usomgengelig føie Sultanen i sin Begiering, og derhos invitere ham til at besøge sig og besee eders Huus. Men kiere Fugl, svarede Prinsessen, vi elsker hinanden paa en uforlignelig Maade, kan nu saadan vores Eenighed ikke lide noget derunder? Aldeles intet, svarede Fuglen. Men saa faaer jo Sultanen ogsaa mig at see, sagde Prinsessen. Rigtig, svarede Fuglen, det er just fornøden, at han skal see eder; Thi derved faaer det desto bedre Udfald.

Da

Da nu Printserne samme Dag kom ud paa Jagten, nærmede Prints Bahman sig til Sultanen og sagde, at de var bereed at følge, naar han behagede at befale; De forestillede derhos, hvorledes det ikke allene var dem en let Sag at erholde deres Sosters Samtykke, men at hun end og tilregnede dem det som en Feil, at de ikke strax fulgte med paa første Andmodning. I saadan Henseende bad de om Forladelse; Men Sultanen forsikkrede, at det var saa langt fra, han derover var fortørnet, at han langt heller ønskede sig at tage Deel i deres Venskab. Denne Sultanens Erklæring, anhørte de med saa stor en Skamfuldhed og Undseelse, at de i Steden for at svare, bukkede sig gandske dybt, for dermed at vise deres Ærbødighed.

Sultanen opholdt sig denne Gang ikke længe paa Jagten, men befalede, at man skulde vende tilbage, for at have desto mere Tid til at tale med disse tvende Printser. Paa Hiem-
Reisen maatte de ride paa hver sin Side af Sultanen, hvilket smertede de andre fornemme Ministre og i Særdeleshed Stor-Beziren, som derved saae sig overmaade fornærmet. Da de kom ind i Hoved-Staden, stod der mangfoldige Folk paa Gaden, og disse havde deres Dis-
ne meestendeels henvendt paa de tvende Printser, efterdi de ikke kiendte dem, og ei vidste, enten de var fra fremmede Stæder eller opholte sig der i Riget. De maa være hvo de vil, sagde nogle, saa Gud give at Sultanen var velsignet med
saa-

saadanne to Printser. Ja dersom Sultanens dens tredie Barselseng havde været lykkelig, saa kunde hun nu nesten have lige saa stor en Printse, da hun derimod i saa lang Tid maa taale saa stor Forhaanelse.

Den 997. Nat.

Det første, som Sultanen ved sin Ankomst paa Palladset var betænkt paa, var at vise dem omkring paa Gemakkerne, og siden blev de inviteret til at spise med Sultanen. Som nu denne Første særdeles havde lagt sig efter Studeringer, og han mærkede at Printserne undsaae sig for at indlade sig i nogen Discours med ham, saa gav han dem over Maaltidet Leilighed dertil; Men han maatte begynde i hvad for Materie han vilde, saa fik han altid et skarpsindig og fuldkommen Svar, saa at Sultanen ikke noksom kunde forundre sig derover. Ont de end vare mine Børn, sagde han ved sig selv, og jeg selv havde foranstaltet deres Opdragelse, saa kunde de ikke have bleven bedre end de er. Ja han fandt saa stor Behag i deres Person og Væsen, at han ei allene sad længer end han pleiede ved Tasselet, men end og efter Tasselet tog dem ind med sig i et Kabinet og der holdt en lang Samtale med dem. Omfider brast han ud med disse Ord: Jeg havde aldrig troet, at der iblant mine Undersaatter vare saa forstandige og vel opdragne Herrer; Ja jeg kan forsikre, at jeg
min

min ganske Livs-Tid ikke har holdt nogen Discours med nogen, der har behaget mig saa godt som eders. Men det maa nu være nok for denne Gang, og vi vil i øvrigt søge os en Recreation ved Musiquen. Dette blev strax foranstaltet, og efter at samme var til Ende, indfandt sig adskillige Dantsere og Dantserinder, som ligeledes diverterede dennem.

Nu begyndte Natten at nærme sig, hvorudover de faldt need for Sultanen, og bad om Tilladelse at tage bort, efterat de først paa det ydmygste havde takket for beviste Naade. Sultanen svarede: Jeg vil herudi, ikke være eder imod, men erindrer eder, at jeg til ingen anden Ende har i Dag selv ført eder hjem med mig, end for at vise eder Veien, at I herefter kunde komme af eder selv; Thi jeg forsikkrer, at I altid er mig velkommen, og jo oftere I vil komme jo kiere skal det være mig. Men forend de forlod Sultanen, sagde Prints Bahman endnu til ham: Allernaadigste Herre! torde vi tage os den Frihed, allerunderdanigst, at udbede os Deres Majestæts Besøgelse, skulde det være os og vores Søster en stor Fornøielse. Vores ringe Huus er vel ikke deres høie Nærværelse værdig, men kan dog en Monark selv finde Behag, at skiule sig under en liden Hytte. Sultanen svarede: Saadanne Herrers Huus kan ikke andet end være smuk og prægtig, og det skal være mig en desto større Fornøielse at komme, efterdi jeg tillige faaer derved eders Søster at

see; Thi den blotte Efterretning om hendes hertige Egenfkaber er mig alt nok til at domme om hendes Dyd og Forstand, og jeg vil ikke besroe mig selv denne Fornoielse længer end til Over-Morgen.

Da nu Printserne Bahman og Perviz omsider kom hjem, fortalte de deres Søstre, hvor naadig Sultanen havde taget imod dem, samt det Lofte han havde gjort om at besøge dem Over-Morgen; Er det saa, svarede Prinsessen, saa skal jeg fra dette Dieblif af være betænkt paa et got Maaltid, og i den Henseende maa jeg spørge Fuglen til Raads, mueligt den kunde give mig Anvisning om en Ret, som Sultanen best kunde finde Smag udi. Saa snart Printserne igien var gaaen ud af hendes Kammer, lod hun Fuglen hendte ind til sig og sagde: Hør Fugl! Sultanen har lovet at besøge os, hvad skal vi tractere ham med? Sig mig noget, som kan være hannem til Behag. Hvert skerinde! svarede Fuglen: J haver gode Kokke lad dem gjøre deres Beste, og i Særdeleshed befal dem, at de tillaver en Ret med Fylding af Perler, og denne maa være den første, som sættes frem for Sultanen. Perler, svarede Prinsessen, Fugl! Du betænker ikke at Sultanen sætter sig til Bords for at spise og ei for at forundre sig over Perler, desuden kunde alle mine Perler ikkun liden forslaae til saadan en Fylding. Gjør ikkun hvad jeg siger, sagde Fuglen, og bekymre eder ikke, hvad samme vil føde

de

De af sig; Thi det bliver ikke andet end alt Got. Hvad ellers Perlerne anbelanger, saa kan I, i Morgen tilig lade Jorden opkaſte ved det forſte Træ paa høire Haand i eders Dyre-Have, og der finder I flere end I har fornøden.

Den 998. Nat.

Prinſſeſſen lod derpaa Gartneren endnu ſammen Alſten advare, at han ſkulle om Morgenen holde ſig betids færdig, og da Morgenen ankom, gif hun tillige med Gartneren ind udi Dyre-Haven, hvor hun paa det anviste Stæd lod ham grave et Hul; I det han nu blev ved at grave, fandt han omſider Modſtand, og da han ſaae efter, hvad det var, fik han fat paa et lidet Guld-Skrin, ohngefær en Fods Høide og Længde i en Firkant. Prinſſeſſen tog ſtrax derimod, og da hun lukkede det op, fandt hun det fuld af middelmaadige Perler, dog ſtore nok til det, de ſkulle bruges til. Derpaa lod hun Gartneren kaſte Hullet til, og ſelv forſoiede hun ſig ind med Skrinet under Armen. Som Printſerne, imedens de klædte ſig paa, ſaae deres Søſter ſaa tilig at være gaaet ud, ſaa løb de i en Haſt need, og mødte hende i Haven; Men de forundrede ſig ikke lidet da de ſaae, at hun bar et Guld-Skrin under Armen. Hiertte Søſter! ſagde Prints Bahman: Da jeg ſaae eder følges med Gartneren igiennem Haven, havde I intet at bære, maatte Gartneren

Iff 2

har

har været saa lykkelig nu at finde en Skat? Svært imod, svarede Prinsessen, jeg viste ham selv Stæden, hvor den blev taget, og I skal mere forundre eder derover, naar I seer hvad der er i den. Derpaa aabnede hun Skrinet, og da de spurgte, ved hvad for Hændelse hun var bleven vidende om denne Skat, bad hun dem at følges ind med hende, i Fald de ikke af andre Forretninger derfra forhindrede, samt lovede da at ville fortælle det.

Saa snart de var kommen indent for, fortalte hun dem omstændelig, hvorledes det alt var efter Fuglens Anvisning, ligesom hun og berettede dem hvor til de skulle bruges. De discourerede en Tid lang om denne Materie, og endstjønt de ikke kunde udgrunde, i hvad for en Hensigt Fuglen havde raadet dem at sætte saadan en Ret frem for Sultanen, saa besluttede de dog at følge dens Raad ensfoldelig, saaledes, som den havde sagt det. Dernæst lod Prinsessen den fornemste Kok indkalde, og ordinerede hvorledes hun vilde have Maaltidet tillavet. Som hun nu derhos ikke forglemt Perle-Netten, saa kunde Kokken ikke noksom forundre sig over dette Indfald, hvorudover Prinsessen spurgte, om han holdt hende for naragtig, fordi hun forlangede saadanne Retter, som var ham ubekiendte og han tilforn ikke havde hørt tale om. Hun leverede ham derpaa Skrinet med Perlerne, og befalede at give dem tilbage, som blev til overs.

I det øvrige gjorde Princesse saadan Anstalt, at der over altsaa vel i Haven som i Husset skulle observeres, at en hver Ting var net og i sin rette Orden, for desto bedre at kunde tage imod Sultanens Besøgelse.

Morgenen derefter vare begge Printserne allerede ude paa Jagten, da Sultanen i Persien der ankom, og de blev ved at jage, indtil Solens Heede erindrede dem om, at bryde Jagten af. Som nu Prints Bahman stedse holdt sig til Sultanen, saa erindrede han ham om sit Løfte, og Sultanen resolverede strax at følge med. Prints Perviz begav sig altsaa for i Spidsen for at vise Veien, og da de kom saa nær, at de kunde see Huset, gav han sin Hæst af Sporene for at meddele sin Søster Efterretning om Sultanens Ankomst, men hun vidste det allerede, efterdi hun stedse holdt nogen paa Bagt uden for, som skulde sige hende det, saa snart de saae dem.

Saa snart Sultanen var kommen ind i Forgaarden, og var stiget need af Hæsten, kom Princesse ud og kastede sig need for hans Fødder. Printserne sagde imidlertid, at det var deres Søster, og bad tillige, at den Respect hun viste ham, maatte i Naade blive optagen. Sultanen hjalp hende altsaa selv op igien, og kunde ikke noksom forundre sig, da han derpaa betragtede hendes overmaade Deilighed, og Indigheder, som Naturen saa overflødig havde begavet hende med.

Den 999. Nat.

Da nu Sultanen noget havde seet paa hende, sagde han: Disse Brødre ere værd at have saadan en Søster, og denne Søster er ogsaa værd at have saadanne Brødre, og naar jeg efter det udvortes skal dømme det indvortes, saa har jeg ikke længer nødig at forundre mig over, at de ei vil gjøre noget uden deres Søsters Billie og Vidende. Dog naar jeg faaer beseet eders Huus, haaber jeg at kiende eder bedre, end nu ved det første Diekast. Princesen tog derpaa Ordet og sagde: Allernaadigste Herre! Borens Huus er ikkun ringe, og er alene indrettet for Folk, der fremdrage deres Liv i Eenlighed, og altsaa kan det ikke lignedes med de prægtige Huse i store Hoved-Stæder, og langt mindre med saadanne Palladser, som ere Kongers og Førsters Boeliger. Dette kan jeg ikke strax tro, svarede Sultanen; Thi mig synes, at det, som jeg allerede har seet, giver mig Marsag til at kalde deri Evil, og følgerig forbeholder jeg mig derover at dømme, indtil jeg har faaet det at see, hvilket vi nu vil gjøre en Begyndelse paa.

Princessen viste altsaa Sultanen omkring af et Kammer i et andet, og efter at han noie havde betragtet det altsammen, sagde han til Parizade: Mit Barn, kalder I dette et ringe Huus? Nei dersom alle de Huse skulle udryddes af store Stæder, som var ringere en dette, saa vilde

vilde der ikkun blive faae tilbage. Nu undrer jeg ikke mere over, at I finder saa stor Behag i at boe her frem for i Staden; Men lad mig ogsaa see eders Have; Thi det feiler ikke at den jo maa være Huset liig. Princesseu forte ham derpaa ud i Haven, og det, som her faldt ham først i Dinene, var det guulagtige Band, som saa Kunstig sprang i Veiret, hvilket var en Karitet, som kom ham ganske ny for, hvorudover han paa nogen Tid med stor Forundring betragtede samme. Omfider sagde han: Hvor faaer man dette rare Band fra? Og ved hvad for en Kunst har man faaet saadant til at springe? Jeg troer ikke, at der er Mage til det i den hele Verden; Hvorfor jeg maa gaae derhen for ret at betragte det. Princesseu tog herved Veilighed at lede ham forbi det syngende Træ, og Sultanen fik her en Musique at høre, som var langt behageligere end hvad han tilforn havde hørt. Han blev altsaa staaende stille, og saae sig om, hvor denne Musique kom fra, men som han ingen saae og dog fandt en overmaade stor Behag i den Lyd han hørte, saa spurgte han Princesseu, hvor Musicanterne var? Er de under Jorden, sagde han, eller de paa en usynlig Maade opholder sig i Luften? Allernaadigste Herre! svarede Princesseu, det er ingen Musicantere, men det er et Træ, som staaer her i Nærværelsen, og dersom Eders Majestæt vil træde nogle Trin nærmere hen til det, skal de ikke længer tvile derpaa, ligesom de da og skal endnu finde en større Behag derudi.

Sultanen traadde derpaa nærmere til og han befandt Musiquen saa indtagende, at han ikke kunde blive fied af at høre derpaa. Omsider erindrede han sig, at han skulde hen til det guulagtige Springvand, og i det de vilde til at gaae, spurgte han Princesseu, om dette Træ var hende foræret? Eller om hun havde faaet det langveis fra? Foregav derhos, at det nødvendig maatte være ført fra langt bortliggende Stæder, efterdi han aldrig havde hørt tale derom, endz skjønt han dog stedse havde været en Elskere af Curieusiteter, ligesom han og spurgte hvad Navn det havde. Princesseu svarede, at det ikke kaldtes andet end det syngende Træ, og at saadanne Træer ikke vorte der i Landet.

Den 1000. Nat.

Hvad Historien angaaer, sagde Princesseu fremdeles, saa er samme temmelig vidtløftig, og da den tillige indbefatter det gule Vand i sig, og den talende Fugl, som jeg siden skal vise Ederz Majestæt, saa vil jeg opsætte det til de først lidet har hvilet sig af den Incommodation, som de har havt ved Jagten og Solens Heede. Mit Barn! svarede Sultanen: Den Uleilighed I taler om, finder jeg ikke til, men I maatte heller tale om den Uleilighed, som jeg derudi forarsager eder. Lad os da for det første see det gule Spring-Vand; Thi jeg længes uudsigelig efter at jeg ligeledes kan faae den talende

lende Fugl at see. Sultanen stod en Tid lang og betragtede dette Vand-Spring, og derefter spurgte han Princesen hvorledes det kunde stige, efterdi det ei, saa vidt han saae, blev ledt fra andre Stæder. Allernaadigste Herre! svarede Princesen: Eders Majestet har ret i det de siger at det ikke ledes fra andre Stæder; Thi naar de vil betragte Bekkenet, saa er det Ulykken af en heel Steen, og kan forflyttes hvor man vil have det. Men det som er det forunderligste herved, er at jeg ifkun kom en liden Flaske fuld deri, og siden udbredte det sig saaledes som de nu seer det. Derpaa sagde Sultanen: Nu det maa være nok for første Gang, men jeg forsikker, at jeg kommer oftere, viis mig nu hen, hvor den talende Fugl findes.

Da nu Sultanen kom nær hen imod den store Sahl, blev han en stor Mængde Fugle vaer, som sad omkring udi Træerne og gjorde en uforlignelig Musique, hvorudover han spurgte, hvorfor der paa de andre Stæder i Haven ikke fandtes saadanne Fugle? Det kommer deraf, svarede Princesen, at den talende Fugl lokker dem saaledes til sig, den findes i det Bur, som de seer i Sals-Binduet, og dersom de behager at gaae derop, skal de høre, at den har en langt renere Stemme end alle andre Fugle. Sultanen gik derpaa op paa Salen, og da de kom hen til Fuglen, sagde Princesen til den: Min Slave! her er Sultanen, gjør ham eders Compliment. Fuglen lod strax af at synge, og

De andre Fugle efterfulgte dens Exempel, dernæst sagde den: Sultanen er velkommen, Gud overvælde ham med Tusende slags Belsignelser og legge mange Aar til hans Alder. Som nu Taffelet allerede stod dækket, satte Sultanen sig ned, og i det samme sagde: Fugl! jeg takker dig for dit Ønske, og der er mig kiert, at jeg i dig har troffen en Sultan og Konge for Fuglene. Da nu Sultanen fik fat paa den første Net, faldt han i største Forundring over, at den var fyldt inden i med Perler. Og i det samme saae han paa Printserne og Princesse, ligesom han vilde erindre dem om Svar, men Fuglen betog dem Umagen, i det den strax svarede saaledes: Allernaadigste Herre! kan Eders Majestæt forundre sig over en Net som de seer for Dine, da de tilforn har været saa lettroende, at de paa en løs Beretning har vildet tro, at deres Gemahl Sultaninden første gang kom i Barsels Seng med en Hunde-Hvalp, anden gang med en Kat, og tredie gang med en Maanads-Kalv? Dette troer jeg, svarede Sultanen, efterdi Jorde-Mødrene forsikrede mig derom. Ja disse Jorde-Mødre, Allernaadigste Herre! sagde Fuglen fremdeles: Vare vel Sultanindens Søstre, men de vare saadanne Søstre, der misundte Sultaninden den Lykke hun frem for dem var ophøiet til, og altsaa har de i saadan deres Raserie misbrugt Eders Majestæts Lettroenhed. Imidlertid kan jeg som en uimodstridelig Sandhed sige, at de tvende Brødre og deres

Deres Søster, som de seer for deres Dine, ere Deres Majestæts ægte Børn, hvilke Sultanindens Søstre strax efter deres Fødsel har indpakket i en Kuro og udkast i Canalen, men er dog lykkelig bleven optaget af Deres Majestæts forrige Minister, der havde øverste Opsyn over de Kongelige Haver, og siden ved hans Narvaagenhed opdragne, hvilket de selv endnu ikke skal kunde nægte eller fragaade.

Den 1001. Nat.

Denne Fuglens Beretning oplyste Sultanens Forstand i et Dieblif saa klar, at han strax raabte: Fugl! der er intet som kan forhindre mig at tro, at det jo er Sandhed som du siger; Thi den Tilbøielighed, der blev opvakt i mig, da jeg saae dem, er mig Bevis nok, at de er af mit eget Blod. Derpaa stod han op fra Tasselet, og sagde: Ak! saa kom da hid mine Kiere Børn, og lad mig ved et Favne-Tag give eder den første Virkning af min Faderlige Kierlighed. Han tog dem altsaa i Favn, og den Kierlighed, som der var imellem dem, kom Hjertet til at bløde i Livet paa dem, og de kunde ikke tale et Ord uden at beblande det med deres salte Taare. Det er endnu ikke nok; sagde Sultanen fremdeles. I maa ogsaa tage hinanden i Favn, og I maa herefter betragte eder selv for mine rette ægte Børn, og ei for den Ministres, som har havt Opsyn over mine

Ha-

Haver, endskjønt jeg maa tilstaae, at han i dette Fald har gjort mig sig evig forbunden. Derefter satte de sig igien til Taffels, og da de havde affpiset, tog Sultanen strax Afsked og sagde: Nu mine kiere Børn, I har nu i min Person eders rette Fader, og i Morgen skal jeg tilslige med eders Moder igien komme til eder, hvilket I kan være beredt paa.

Sultanen satte sig omfider til Hest, og saa snart han var ankommen paa sit Pallais, befalede han Stor-Beziren at formere Sultanindens tvende Søstre en Proces, hvilket og skeedte, og som de bekiendte deres Misgierning, saa blev de dømt til at deles levende i fire Parter, hvilken Dom strax samme Dag blev equevert. Sultanen lod derpaa alle sine fornemste Ministre kalde sammen, og gik dernæst til Fods hen til den store Mosqvee, hvor Sultaninden sad i Fængsel. Her forkyndede han hende strax sin Frihed, og tog hende i Favn med sine grædende Taare. Madame! sagde han: Jeg kommer at bede eder om Forladelse for den Uret, jeg har gjort eder, og de mange Aars Fængsel I har maattet udstaae. De, der er Skyld derudi er tilbørligen bleven afftraffet, og jeg haaber, at alting skal blive got igien, naar jeg viser eder de tvende delige Printser og den yndige Princeffe, som I udi eders trende Barsel-Senge har født mig; Kom derfor med mig og tag den Rang igien, som I tilkommer.

Som nu dette snart blev bekiendt over hele Byen, saa samlede der en stor Mængde Mennesker tilfammen, som fulgde dem lige til Palladset. Morgenen derefter blev Sultaninden iført sin Kongelige Dragt, og Sultanen tillige med hende og sin ganske Hof-Stat drog ud til det Huus, hvor Printserne og Princesseu, opholdt sig. Saa snart de der ankom, præsenterede han dem alle tre for Sultaninden, og det er ikke at udfige, hvor inderlig enhver blev rørt over den kjerlige Gaade, som de tog imod hinanden paa. Ved disse hjerterørende Favne-Tag blev af Glæde fældet mange Taare, og i Særdeleshed af Sultaninden; Thi den Forandring hendes Omstændigheder fik, var noget der nødvendig maatte røre Hiertet. De satte sig derpaa til Taffels, og da de havde affpiist, diverterede de sig i Haven med at betragte de treude Kariteter, som der fandtes.

Da de nu intet havde at opholde sig efter, saa begav de sig ind til Residence-Staden. Prints Bahman red paa Sultanens høire Side, og Prints Perviz paa den venstre, og Sultaninden, som fulgde bag efter havde de Princesse Parizade paa sin venstre Side. Da de ankom til Stads-Porten var der en forskreffelig Mængde Mennesker samlet, som alle udraabte det frydefulde Nyd, men det, som de mest forundrede sig over, var, at den talende Fugl var kommen ud af Buret, og fløi ind i Staden omkring paa Tagene, hvor den lokkede en utalig Mængde andre Fugle med sig, som gjorde en behagelig Musique den ganske Dei igiennem.

Endelig blev Printserne og Princesseu med stor Pragt og Herlighed erklæret for Rigets retnæfuge Arvinger, og ved denne Leilighed blev der i mange Dage anrettet mange prægtige Illuminationer, Ball, og andre Forlystelser, saavel paa Palladset som i den ganske Stad! Da efter den Tid levede de altsammen i største Glæde og Forasielse.

Da nu Scheherazade hermed havde endet denne Historie, blev Sultanen i Indien mere end tilforn rørt, og han kunde ikke noksom forundre sig over Sultanindens
store

store Hukommelse, og den artige Maade paa hvilken hun vidste at fortælle saa mange diverse Historier for ham.

Nu var det allerede Tusende og en Nat, siden hun første gang kom til at sove hos ham, og den Midkiethed med hvilken han tilforn efterlevede sin gjorde Gød, var efter Haanden saaledes formindsket, at han nu ganske og aldeles afflod fra at fare længer fort. i sit Forsæt.

Han erindrede sig ogsaa den Grimodighed, med hvilken hun sig selv frivillig underkastede sig Faren, uden at frygte for den paafølgende Død, som saa mange for hende havde maattet udstaae, og altsaa hun ogsaa maatte ventet sig. Disse og andre Betragtninger bevægede hant til at forkynde hende Maade, og erklærede hende for sin Gemahl: Jeg seer vel, elskværdige Scheherazade, sagde han, at J er uforlignelig i eders Historier; Det er nu længe nok at J dermed har fornøiet mig: J har stillet min Vrede, og jeg igienfalder for eders Skyld den grumme Lov, som jeg har foreskrevet mig, derimod antager jeg eder til Maade, og vil at J ikke alene skal erkiendes for min Gemahl, men endog for alle Jomfruers Forløserinde i mit ganske Rige.

Sultaninden falt need for hans Fødder, omarmede dem, og gav de eftertryffeliggste Kiende, Tegn paa den allerstørste Erkiendtlighed. Hvad Stor-Beziren hendes Fader angaaer, saa fornamt han denne Tidende først af Sultanens egen Mund, og det blev siden bekiendt over alt det ganske Rige, ligesom det og bragte

Sultaninden mange tusende Velsignellers Dnsker over sig af alle Undersatterne i det Indianiske Rige.

END E

Paa den Tolvte og sidste Deel af Tusende og een Nat.

